Robin Hobb

Răzbunarea Asasinului

Robin Hobb

Răzbunarea Asasinului

Vol.1+2

www.nemira.ro
Robin Hobb
Assassin's quest

© 1997 by Robin Hobb, Voyager Books
© Editura Nemira , 2011
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Antuza Genescu

Cuprins

PROLOG - CELE PIERDUTE ÎN UITARE
1. RENAŞTEREA DIN MORMÂNT
2. DESPĂRŢIREA
3. STRĂDANIA MEŞTEŞUGULUI
4. DRUMUL RÂULUI
5. CONFRUNTĂRI
6. HARUL ŞI MEŞTEŞUGUL
7. FARROW
8. TRADEFORD
9. ASASINUL
10. TÂRGUL DE SLUJBE
11. PĂSTOR
12. SUSPICIUNI
13. LACUL ALBASTRU
14. CONTRABANDIŞTI
15. KETTLE
16. ASCUNZĂTOAREA
17. TRAVERSAREA RÂULUI
18. MOONSEYE
19. HĂITUIREA
20. JHAAMPE
21. CONFRUNTĂRI
22. PLECAREA
23. ÎN MUNŢI
24. DRUMUL MEŞTEŞUGULUI
25. STRATEGIE
26. STÂLPI CĂLĂUZITORI
27. ORAŞUL
28. INIŢIAŢII
29. CREASTA COCOŞULUI
30. GRĂDINA DE PIATRĂ
31. SCOARŢĂ DE SPIRIDUŞ
32. CAPELIN BEACH
33. CARIERA

34. FATA-DE-PE-DRAGON
35. SECRETELE LUI KETTLE
36. HARUL ŞI SABIA
37. HRĂNIND DRAGONUL
38. ÎNVOIALA LUI VERITY
39. DRAGONUL LUI VERITY
40. REGAL
41. SCRIBUL

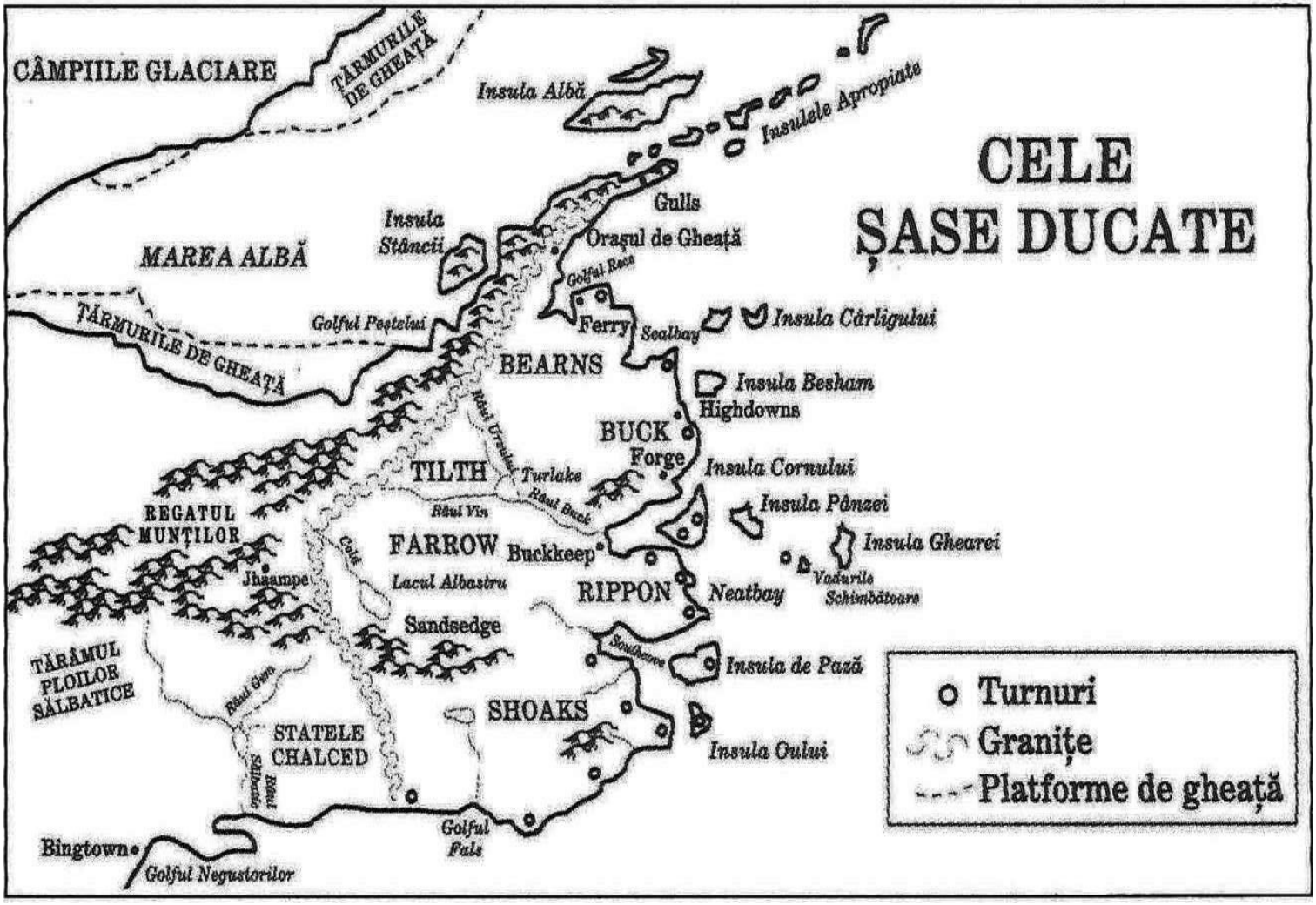
CÂMPIILE GLACIARE
ȚĂRMURILE DE GHEAȚĂ
Insula Albă
Insulele Apropiate
CELE ȘASE DUCATE
Gulls
Insula Stâncii
Orașul de Gheață
MAREA ALBĂ
Golful Rece
Golful Peștelui
Ferry
Sealbay
Insula Cârligului
ȚĂRMURILE DE GHEAȚĂ
BEARNS
Insula Besham
Highdowns
BUCK
Forge
Insula Cornului
TILTH
Turlake
Râul Urmului
Râul Buck
Insula Pânzei
Râul Vin
REGATUL MUNȚILOR
FARROW
Buckkeep
Insula Ghearei
Coasta
Jhaampe
Lacul Albastru
RIPPON
Neatbay
Vadurile Schimbătoare
Sandsedge
Southharrow
TĂRÂMUL PLOILOR SĂLBATICE
Insula de Pază
Râul Gura
SHOAKS
STATELE CHALCED
Insula Oului
Râul Salmon
Golful Fals
Bingtown
Golful Negustorilor
Turnuri
Granițe
Platforme de gheață

Pentru Kat Ogden cea cât se poate
de adevărată, care a amenințat,
la o vârstă foarte fragedă, că va
crește și va deveni dansatoare de step,
scrimer, judoka, stea de cinema,
arheolog, președinte al Statelor Unite.
Și se apropie, amenințătoare,
de sfârșitul listei.
Nu confundați niciodată filmul cu cartea.

PROLOG
- CELE PIERDUTE ÎN UITARE

În fiecare dimineaţă mă trezesc cu mâinile murdare de cerneală. Uneori zac cu braţele desfăcute, cu faţa în jos, pe masa de scris, prin talmeş-balmeşul de pergamente şi hârtii. Când vine la mine cu tava cu mâncare, băiatul meu mă ceartă uneori că nu m-am culcat în pat cu o seară înainte. Dar alteori se uită la chipul meu şi nu îndrăzneşte să scoată o vorbă. Nu încerc să-i explic de ce fac ceea ce fac. Nu e un secret pe care să-l încredinţezi unui tânăr, ci pe care el trebuie să-l merite şi să-l afle singur.

Omul trebuie să aibă un ţel în viaţă. Ştiu asta acum, dar mi-a luat primii douăzeci de ani din viaţă ca s-o aflu. Nu sunt, nici pe departe, singurul care a păţit aşa. Totuşi, e o lecţie pe care, odată învăţată, n-am mai uitat-o. Aşadar, cum doar puţine sunt lucrurile care îmi ocupă astăzi timpul, în afara suferinţei, mi-am căutat un ţel. Am ales o îndatorire pe care şi Lady Patience, şi scribul Fedwren au susţinut-o cu multă vreme în urmă. Am început aceste pagini străduindu-mă să pun pe hârtie istoria coerentă a celor Şase Ducate. Dar am descoperit că mintea mea nu se poate concentra mult timp asupra unui singur subiect, aşa că îmi abat atenţia de la ea cu lucrări mai puţin importante, despre teoriile mele legate de magie, despre observaţiile privitoare la structurile politice şi despre reflecţiile mele în ce priveşte alte culturi. Când sunt foarte tulburat şi nu-mi pot pune ordine în gânduri ca să le aştern pe hârtie, lucrez la traduceri sau încerc să rescriu lizibil documente mai vechi. Dau de lucru mâinilor, în speranţa că aşa îmi voi ţine mintea ocupată.

Scrisul mă ajută aşa cum l-a ajutat cândva pe Verity trasatul hărţilor. Detaliul şi concentrarea necesare sunt aproape suficiente pentru a te face să uiţi şi poftele dependenţei, şi urmele dureroase lăsate de o adicţie

trecută. Te poţi pierde într-o asemenea muncă şi uita de tine. Sau poţi merge mai departe şi găsi numeroase amintiri ale sinelui tău de demult. De prea multe ori m-am pomenit că divaghez de la istoria ducatelor la povestea lui FitzChivalry. Acele amintiri mă aduc faţă în faţă cu cel care a fost cândva Fitz, dar şi cu cel în care s-a transformat.

Când eşti atât de cufundat într-o astfel de povestire, te miră câte amănunte îţi vin în minte. Nu toate amintirile pe care le evoc sunt dureroase. Am avut partea mea de prieteni buni şi am descoperit că mi-au fost mai credincioşi decât aş fi fost îndreptăţit să le-o cer. Am cunoscut frumuseţile şi bucuriile care mi-au pus inima la încercare în aceeaşi măsură în care au făcut-o urâciunile şi nenorocirile. Dar am, cred, mai multe amintiri triste decât majoritatea oamenilor, puţini au aflat ce înseamnă să mori într-o temniţă sau să-ţi aminteşti cum arată pe dinăuntru un sicriu îngropat sub zăpadă. Mintea se fereşte de amănuntele unor întâmplări ca acestea. Una e să-mi amintesc că Regal m-a omorât, şi alta e să mă concentrez pe detaliile zilelor şi nopţilor în care m-a înfometat şi apoi a pus să fiu ucis în bătaie. Când o fac, simt o gheară rece în stomac, chiar şi după atâţia ani. Îmi amintesc de ochii bărbatului şi cum mi-a pârâit nasul când mi l-a spart cu pumnul. Tot mai există pentru mine un loc pe care îl vizitez în somn, în care mă zbat să rămân în picioare, încercând să nu mă gândesc la ultimul meu efort de a-l omorî pe Regal, îmi amintesc lovitura primită de la el, care mi-a despicat pielea umflată şi mi-a lăsat cicatricea vizibilă şi astăzi pe obraz.

Nu mi-am iertat niciodată că l-am lăsat să triumfe când am înghiţit otrava şi am murit.

Dar mai dureroase decât evenimentele pe care mi le aduc aminte sunt cele pe care le-am pierdut. Când m-a lovit Regal, am murit. Nu am mai fost niciodată cunoscut drept FitzChivalry, nu am mai reluat legăturile cu locuitorii din Buckkeep care mă cunoşteau de când aveam şase ani. Nu am mai locuit în castelul Buckkeep, nu am mai slujit-o

pe Lady Patience, nu m-am mai aşezat pe piatra căminului, la picioarele lui Chade. Pierdut pentru mine a fost ritmul vieţilor care se împletiseră cu a mea. Unii prieteni au murit, alţii s-au căsătorit, au avut copii, copiii lor au crescut, iar eu nu am văzut nimic din toate acestea. Deşi nu mai am trupul unui tânăr zdravăn, mai trăiesc mulţi dintre aceia care m-au numit odată prieten. Câteodată, totuşi, îmi doresc foarte tare să-i privesc, să ne dăm mâna, să-mi alin atâţia ani de singurătate.

Dar nu pot.

Anii aceia sunt pierduţi pentru mine, ca şi toţi cei pe care îi voi trăi de acum încolo. Pierdută e şi perioada aceea de numai o lună, deşi pare mult mai lungă, în care am fost închis în temniţă şi pe urmă în sicriu. Regele meu îmi murise în braţe, însă nu-l văzusem îngropat. Şi nici nu am fost de faţă la consiliul adunat după moartea mea, care m-a găsit vinovat de folosirea Harului, considerând, aşadar, că-mi merit sfârşitul de care am avut parte.

Patience a venit să-mi ceară trupul. Soţia tatălui meu, cândva atât de tulburată aflând că soţul ei zămislise un bastard înainte de căsătorie, a fost cea care m-a scos din celulă. Ale ei au fost mâinile care m-au spălat pentru înmormântare, care mi-au îndreptat braţele şi m-au învelit în giulgiu. Ciudata, excentrica Lady Patience, din cine ştie ce motiv, mi-a spălat rănile şi le-a oblojit cu atâta răbdare, de parcă aş fi fost în viaţă. Ea singură a poruncit să mi se sape mormântul şi s-a îngrijit să-mi fie îngropat sicriul. Numai ea şi Lacery, servitoarea ei, m-au jelit atunci când toţi ceilalţi, din teamă sau dezgustaţi de fărădelegile mele, m-au părăsit.

Cu toate acestea, ea nu a ştiut că Burrich şi Chade, mentorul meu asasin, au venit la mormântul meu peste câteva nopţi şi-au dat la o parte zăpada şi bulgării de pământ îngheţaţi care fusese azvârliţi peste mine. Numai ei au fost de faţă când Burrich a spart capacul sicriului şi mi-a scos trupul, apoi l-a chemat, folosindu-se de propriul Har, pe lupul căruia îi fusese încredinţat sufletul meu. Au smuls sufletul acela din lup şi l-au închis la loc în trupul

schilodit din care evadase. M-au înviat ca să-mi recapăt înfăţişarea de om, să-mi reamintesc ce înseamnă să am un rege şi să fiu legat de el prin jurământ. Nici astăzi nu ştiu dacă trebuie să le mulţumesc pentru asta. Poate că, aşa cum stăruie bufonul, n-au avut de ales. Poate că nu trebuie nici să le mulţumesc, nici să-i învinovăţesc, ci doar să recunosc existenţa forţelor care ne-au hărăzit o soartă inevitabilă şi ne-au legat de ea.

1. RENAŞTEREA DIN MORMÂNT

În Statele Chalced se practică sclavia. Sclavii fac muncile grele. Ei sunt mineri, suflători în foale, cei care trag la galere, mână căruţele cu gunoaie, lucrează ogoarele şi se prostituează. Ciudat, dar tot ei sunt şi dădace, tutori de copii, bucătari, scribi şi artizani pricepuţi. Întreaga civilizaţie înfloritoare a Statelor Chalced, de la marile biblioteci din Jep la legendarele fântâni şi băi din Sinjon, se întemeiază pe existenţa clasei sclavilor.

Negustorii din Bingtown sunt principala sursă de sclavi. Mai demult, robii erau prizonieri de război, iar Statele Chalced încă susţin oficial că e adevărat. În ultimii ani, nu au mai existat suficiente conflicte ca să se acopere cererea de sclavi educaţi. Neguţătorii din Bingtown ştiu unde să găsească şi alte surse, iar pirateria nestăvilită din Insulele Negustorilor e deseori pomenită în legătură cu ele. Pe proprietarii de sclavi din Statele Chalced nu-i interesează aproape deloc de unde provin aceştia, câtă vreme sunt sănătoşi.

Sclavia e un obicei care nu a prins niciodată rădăcini în cele Şase Ducate. Un om închis pentru o fărădelege poate fi pus să-l slujească pe cel căruia i-a făcut rău, dar numai o anumită perioadă, şi nu e privit altfel decât un om care îşi ispăşeşte o pedeapsă. Dacă fărădelegea e prea gravă ca să fie răscumpărată prin muncă, atunci răufăcătorul plăteşte cu viaţa. Nimeni nu ajunge rob în cele Şase Ducate, după cum nici legile noastre nu permit ca o familie să aducă sclavi în regat şi să-i păstreze ca atare. Din acest motiv, mulţi robi care-şi câştigă libertatea într-un fel sau altul pornesc adesea spre cele Şase Ducate ca spre locul unde vor începe o nouă viaţă.

Sclavii aduc cu ei tradiţiile şi folclorul propriilor locuri îndepărtate. Una din poveştile păstrate de mine vorbeşte

despre o fată din neamul Vecci sau, cum i-am zice noi, înzestrată cu Har. Ea voia să plece din casa părinţilor ca să-l urmeze pe bărbatul pe care-l iubea şi să-i fie soţie. Ai ei nu l-au considerat demn de ea şi nu i-au dat voie să plece cu el. Când nu i-au dat consimţământul, fata s-a dovedit un copil prea ascultător ca să nu se supună voinţei lor, dar şi o femeie prea pătimaşă ca să trăiască fără dragostea ei adevărată. S-a întins pe pat şi a murit de durere. Părinţii au îngropat-o cu jale mare şi şi-au reproşat mult că n-au lăsat-o să-şi urmeze inima. Dar, fără ştiinţa lor, fata s-a legat prin Har de o ursoaică. Iar când a murit, ursoaica i-a luat spiritul în păstrare, ca să nu fugă din lume. La trei nopţi după ce a fost înmormântată, ursoaica a scos-o din groapă şi i-a redat spiritul. Renaşterea din mormânt a făcut din fată un om nou, care nu mai datora supunere părinţilor. Aşa că a părăsit sicriul spart şi a pornit în căutarea bărbatului iubit. Povestea are un sfârşit nefericit, pentru că, fiind multă vreme ursoaică, fata n-a mai fost niciodată femeie adevărată, iar iubitul ei n-a mai vrut s-o primească înapoi.

Pe această, frântură de poveste s-a întemeiat hotărârea lui Burrich de a încerca să mă elibereze din temniţa prinţului Regal, otrăvindu-mă.

Camera era prea caldă. Şi prea mică. M-am ridicat de la masă şi m-am dus la butoiul cu apă din colţ. Am ridicat capacul şi am băut cu sete. Inima Haitei înălţă ochii spre mine, gata să mârâie.

— Foloseşte o cană, Fitz.

Apa mi se scurse pe bărbie. Am ridicat capul spre el şi l-am privit fix.

— Şterge-te pe faţă.

Inima Haitei îşi întoarse ochii de la mine înapoi la mâinile sale. Avea unsoare pe ele şi freca nişte curele. Am adulmecat-o. Mi-am lins buzele.

— Mi-e foame, i-am spus.

— Stai jos şi termină-ţi treaba. Apoi vom mânca. Am încercat să-mi amintesc ce voia de la mine.

Întinse mana spre masă şi atunci mi-am dat seama. Mă aştepta o grămadă de curele de piele. M-am întors şi m-am aşezat pe scaunul tare.

— Mi-e foame acum, i-am explicat.

Mă privi din nou fără să-şi arate colţii, dar tot mârâit se chema. Inima Haitei ştia să mârâie din priviri. Am oftat. Unsoarea pe care o folosea mirosea foarte bine. Am înghiţit în sec. Apoi m-am uitat în jos. În faţa mea, pe masă, zăceau curele de piele şi bucăţi de metal. Le-am privit o vreme. După un timp, Inima Haitei îşi lăsă la o parte propriile curele şi se şterse pe mâini cu o cârpă. Veni şi rămase în picioare lângă mine, iar eu am fost nevoit să mă răsucesc spre el ca să-l văd.

— Aici, îmi zise el, atingând pielea din faţa mea. Aici o reparai.

Stătu aplecat deasupra mea până când am luat cureaua în mână. M-am lăsat în jos ca s-o adulmec şi mă lovi peste umăr.

— Nu mai face asta!

Mi-a tremurat buza, dar n-am mârâit. Mârâitul meu îl supăra foarte, foarte tare. O vreme, am rămas cu pielea în mână. Pe urmă se pare că mâinile şi-au amintit ce aveau de făcut înaintea minţii. M-am uitat la degetele mele frecând cureaua. La sfârşit, am ridicat-o în faţa lui şi am tras tare de ea, ca să-i arăt că nu se va rupe nici dacă armăsarul îşi va da capul pe spate.

— Dar nu mai avem cai, am dat eu glas unei amintiri. Toţi caii au plecat.

Frate?

Vin. M-am ridicat de pe scaun. M-am dus la uşă.

— Întoarce-te şi aşază-te, îmi porunci Inima Haitei.

Ochi Întunecaţi aşteaptă, i-am spus. Atunci mi-am adus aminte că nu mă aude. Mi-am zis că ar putea, dacă ar încerca, dar nu voia să încerce. Ştiam că, dacă i-aş vorbi din nou în acelaşi fel, m-ar respinge. Nu mă lăsa să

vorbesc aşa nici cu Ochi Întunecaţi. Îl respingea şi pe lup dacă îmi vorbea prea mult. Părea un lucru foarte ciudat.

— Ochi Întunecaţi aşteaptă, am rostit cu glas tare.

— Ştiu.

— E vreme bună de vânat acum.

— E şi mai bună să stai înăuntru. Am de mâncare aici pentru tine.

— Ochi Întunecaţi şi cu mine am putea găsi carne proaspătă.

Am început să salivez la gândul ei. Un iepure sfâşiat, aburind în noaptea de iarnă. Asta pofteam eu.

— Ochi Întunecaţi va trebui să vâneze singur în noaptea asta, îmi zise Inima Haitei.

Se duse la fereastră şi desfăcu puţin obloanele. Aerul rece pătrunse imediat în cameră. L-am adulmecat pe Ochi Întunecaţi şi, în depărtare, o felină. Lupul scheună.

— Pleacă, îi porunci Inima Haitei. Pleacă, du-te la vânătoare, caută-ţi de mâncare. Nu am destulă şi pentru tine aici.

Ochi Întunecaţi dispăru din lumina care se risipea printre obloane. Dar nu se îndepărtă prea mult. Mă aştepta acolo, afară, dar ştiam că nu poate aştepta la nesfârşit. Ca şi mie, îi era foame acum.

Inima Haitei merse la focul înăbuşitor. Lângă el era o oală pe care o împinse cu vătraiul şi dădu jos capacul. Ieşiră aburi şi, odată cu ei, mirosul. Cereale şi rădăcini şi o bucăţică de carne, prea fiartă. Dar îmi era atât de foame, că am adulmecat-o. Am început să scheaun, însă Inima Haitei îmi aruncă privirea aceea care ţinea loc de mârâit. Aşa că m-am întors pe scaunul tare. M-am aşezat. Am aşteptat.

Inima Haitei nu se grăbi deloc. Luă curelele de pe masă şi le agăţă de un cârlig. Mută şi vasul cu unsoare. Aduse oala fierbinte pe masă. Pregăti două castroane şi două căni. Turnă apă în căni. Luă apoi un cuţit şi două linguri. Scoase pâine şi un borcan mic de gem din dulap. Îmi umplu castronul cu tocană, dar ştiam că nu am voie să mă ating de ea. Trebuia să aştept până taie pâinea şi-mi dă o

felie. Aveam voie să iau felia, dar nu să muşc din ea, până nu se aşeza şi el la masă, în dreptul castronului şi al feliei lui.

— Ia-ţi lingura, îmi aminti el.

După aceea se aşează pe scaun lângă mine. Ţineam lingura şi pâinea şi aşteptam, aşteptam, aşteptam. Nu-mi luam ochii de la el, dar nu-mi puteam opri mişcările gurii. L-am supărat. Am închis gura.

— Acum vom mânca, zise el, într-un sfârşit.

Dar aşteptarea nu se oprea aici. Aveam voie să iau doar o înghiţitură o dată. Trebuia s-o mestec şi s-o înghit înainte de a lua încă una, altfel mă pocnea. Aveam voie să înghit numai atâta tocană câtă încăpea în lingură. Am luat cana şi-am băut. Inima Haitei îmi zâmbi:

— Bine, Fitz. Bun băiat.

I-am zâmbit şi eu, dar am muşcat prea mult din pâine şi l-am făcut să se încrunte. Am încercat s-o mestec încet, însă îmi era teribil de foame, iar mâncarea se afla în faţa mea, deci nu pricepeam de ce nu mă lăsa s-o mănânc. Mâncatul dura foarte mult. Îmi dăduse tocana prea fierbinte intenţionat, ca să-mi ard gura dacă înghit prea mult. M-am gândit la asta un timp. Apoi am spus:

— Mi-ai dat tocana prea fierbinte intenţionat. Ca să mă ard dacă mănânc prea repede.

Zâmbetul apăru mai greu. Inima Haitei încuviinţă din cap.

Tot am terminat înaintea lui. A trebuit să stau pe scaun până a terminat şi el.

— Ei, Fitz, rosti el în cele din urmă, n-a fost prea rău azi. Nu-i aşa, băiete?

L-am privit.

— Spune-mi şi tu ceva, mă îndemnă.

— Ce?

— Orice.

— Orice.

Se încruntă la mine şi am vrut să mârâi, doar am făcut ce mi-a cerut. După o vreme se ridică şi aduse o sticlă. Îşi turnă din ea în cană. Întinse sticla către mine.

— Vrei şi tu?

M-am dat înapoi. Mirosul fu de ajuns ca să-mi irite nările.

— Răspunde, îmi aminti el.

— Nu. Nu, nu-i apă bună.

— Nu, rachiul nu e bun. Rachiu de afine, foarte ieftin. Mie nu-mi plăcea, ţie-ţi plăcea.

Am pufnit simţind mirosul.

— Nu ne-a plăcut niciodată.

Inima Haitei puse sticla şi cana pe masă. Se ridică şi se duse la fereastră. O deschise din nou.

— Du-te la vânătoare, am zis!

L-am simţit pe Ochi Întunecaţi cum sare şi o ia la goană. Ochi Întunecaţi se teme de Inima Haitei la fel de tare ca mine. Odată l-am atacat pe Inima Haitei. Am fost bolnav multă vreme, dar m-am făcut bine. Am vrut să merg la vânătoare, şi el nu m-a lăsat. S-a proţăpit în faţa uşii şi-atunci m-am repezit la el. M-a lovit cu pumnul, apoi m-a ţinut nemişcat la pământ. Nu e mai mare decât mine. Dar e mai viclean şi mai deştept. Ştie cum să te imobilizeze în mai multe feluri şi majoritatea dor. M-a ţinut cu spatele lipit de podea, cu gâtul gol, aşteptând să-i simt colţii, multă, multă vreme. De câte ori mă mişcam, mă pocnea. Ochi Întunecaţi mârâia afară, dar nu prea aproape de uşă, şi nu încerca să intre. Când am cerşit milă scheunând, Inima Haitei m-a lovit din nou.

— Gura!

Când am tăcut, mi-a spus:

— Tu eşti mai tânăr. Eu sunt mai bătrân şi ştiu mai multe. Lupt mai bine decât tine, vânez mai bine decât tine. Întotdeauna sunt mai bun decât tine. Vei face tot ce vreau eu. Vei face tot ce-ţi spun. Înţelegi?

Da, i-am răspuns. *Da, da, asta e haita, înţeleg, înţeleg.* Dar n-a făcut decât să mă lovească din nou şi să mă ţină acolo cu gâtul dezvelit, până când am vorbit cu glas tare:

— Da, înţeleg.

Când Inima Haitei se întoarse la masă, îmi turnă rachiu în cană. Îl puse în faţa mea, ca să fiu obligat să-l miros. Am pufnit.

— Încearcă, mă îndemnă. Numai puţin. Îţi plăcea. Îl beai în oraş, când erai mai tânăr şi n-aveai voie să intri în cârciumi fără mine. Şi pe urmă mestecai mentă şi credeai că eu nu-mi dau seama.

Am scuturat din cap.

— N-aş face ce mi-ai spus să nu fac. Am înţeles. Scoase sunetul acela, de parcă s-ar fi înecat şi-ar fi strănutat deodată.

— O, ba făceai foarte des ce-ţi spuneam să nu faci. Foarte des.

Am scuturat iar din cap.

— Nu-mi aduc aminte.

— Încă nu. Dar îţi vei aminti. Arătă spre rachiu. Dă-i drumul. Gustă. Numai puţin. Ţi-ar prinde bine.

Şi, pentru că îmi spusese că trebuie, am gustat. Mi-a ars gura şi nasul şi n-am putut scăpa de gust. Am scuipat restul în cană.

— Ei, ce i-ar mai plăcea lui Patience, zise Inima Haitei.

Pe urmă mă puse să iau o cârpă şi să şterg ce-am scuipat. Apoi să spăl vasele şi să le şterg şi pe ele.

Câteodată mă apuca tremuratul şi cădeam. Aşa, din senin. Inima Haitei încerca să mă ţină nemişcat. Uneori, tremuratul mă adormea. Mai târziu, mă trezeam în dureri. Mă dureau pieptul, spatele. Alteori îmi muşcam limba. Nu-mi plăceau clipele acelea.

Îl speriau pe Ochi Întunecaţi.

Şi uneori mai era cineva cu Ochi Întunecaţi şi cu mine, cineva care gândea împreună cu noi. Foarte mic, dar era. Nu-l voiam cu noi. Nu mai voiam pe nimeni cu Ochi Întunecaţi şi cu mine. Şi-a dat seama de asta şi s-a făcut atât de mic, încât de cele mai multe ori nici nu era acolo.

Mai târziu, a apărut un bărbat.

— Vine un bărbat, l-am anunţat pe Inima Haitei.

Era întuneric şi focul de-abia mai ardea. Trecuse vremea de vânătoare. Se întunecase de-a binelea. În curând, Inima Haitei ne va obliga să dormim.

Nu-mi răspunse. Se ridică iute şi fără zgomot şi luă cuţitul care stătea întotdeauna pe masă. Îmi făcu semn să mă duc în colţ, să nu-i stau în cale. Se apropie de uşă în linişte şi aşteptă. Am auzit paşii bărbatului în zăpadă. Apoi l-am adulmecat.

— E cenuşiul, am spus. Chade.

Inima Haitei deschise uşa foarte încet şi cenuşiul intră. Am strănutat din cauza mirosurilor pe care le aducea. Întotdeauna mirosea a prafuri de frunze uscate şi a fum. Era slab şi bătrân, dar Inima Haitei se purta cu el de parcă îi era şef în haită. Inima Haitei mai puse lemne pe foc. Camera se lumină şi se încălzi mai tare. Cenuşiul îşi scoase gluga. Se uită la mine o vreme cu ochii lui viu coloraţi, parcă aşteptând ceva. Apoi se adresă Inimii Haitei:

— Cum se simte? E mai bine?

Inima Haitei scutură din umeri.

— Când te-a simţit, ţi-a rostit numele. N-a mai avut crize de-o săptămână. Acum trei zile mi-a reparat un ham. Şi a făcut o treabă bună.

— Nu mai încearcă să roadă pielea?

— Nu. Cel puţin, nu când mă uit la el. Pe lângă asta, e o muncă pe care o cunoaşte foarte bine. Poate că-i atinge o coardă sensibilă. Inima Haitei râse scurt. Măcar hamurile reparate se pot vinde.

Cenuşiul se duse lângă foc şi-şi întinse mâinile spre el. Avea pete pe ele. Inima Haitei scoase sticla de rachiu. Băură amândoi din căni. Îmi oferiră şi mie pe fundul unei căni, dar nu mă obligară s-o gust. Vorbiră lung şi pe îndelete, despre lucruri care nu aveau nicio legătură cu mâncatul, dormitul sau vânatul. Cenuşiul auzise ceva despre o femeie. Ar putea fi un lucru hotărâtor, un punct de apropiere a ducatelor. Inima Haitei spuse:

— Nu vreau să vorbesc despre asta în faţa lui Fitz. Am promis.

Cenuşiul îl întrebă dacă crede că înţeleg, iar Inima Haitei îi răspunse că nu contează, el îşi dăduse cuvântul. Eu voiam să mă duc la culcare, dar m-au obligat să stau cuminte pe un scaun. Când cel mai în vârstă trebui să plece, Inima Haitei îi spuse:

— E periculos pentru tine să vii aici. Un drum atât de lung... Vei putea să te întorci?

Cenuşiul zâmbi.

— Am eu căile mele, Burrich.

Am zâmbit şi eu, amintindu-mi că se mândrise întotdeauna cu secretele sale.

Într-o zi, Inima Haitei a plecat şi m-a lăsat singur. Nu m-a legat, doar mi-a spus:

— E nişte ovăz acolo. Dacă vrei să mănânci cât sunt plecat, va trebui să-ţi aminteşti cum să-l găteşti. Dacă ieşi pe uşă sau pe fereastră, dacă numai deschizi uşa sau fereastra, eu voi şti. Şi te voi omorî în bătaie. Ai înţeles?

— Da.

Părea foarte supărat pe mine, dar nu-mi aminteam să fi făcut ceva ce-mi poruncise să nu fac. Deschise o cutie şi scoase nişte obiecte din ea. Majoritatea erau din metal, rotunde. Monede. Iată un obiect pe care mi-l aminteam. Era lucios şi curbat ca semiluna şi mirosise a sânge când pusesem mâna pe el prima oară. Mă luptasem cu altul pentru el. Nu mai ştiam de ce îl dorisem, dar mă luptasem şi-l câştigasem. Acum nu-mi mai trebuia. Inima Haitei îl apropie de lanţul său ca să-l vadă mai bine, apoi îl puse într-un săculeţ. Nu mi-a păsat că l-a luat cu el.

Până când s-a întors, mi s-a făcut o foame teribilă. A adus cu el un miros. Un miros de femelă. Nu foarte puternic, ci amestecat cu miresme de pajişte. Dar era plăcut şi m-a făcut să-mi doresc ceva, nu să mănânc, nici să beau apă, nici să vânez. M-am apropiat de Inima Haitei ca să-l amuşin, însă nu şi-a dat seama. A gătit terciul de ovăz şi l-am mâncat. Apoi s-a aşezat lângă foc şi a părut foarte, foarte trist. M-am ridicat şi am luat sticla cu rachiu. I-am dus şi o cană. Le-a luat, dar nu mi-a zâmbit.

— Ce-ar fi să te învăţ mâine să aduci lucruri la comandă? mi-a spus. Poate că asta vei şti să faci bine.

După aceea a băut tot rachiul din sticlă şi-a mai destupat una. Eu am stat şi l-am urmărit. Când a adormit, i-am luat haina îmbibată de mirosul cu care venise. Am întins-o pe podea şi m-am culcat pe ea, adulmecând-o până când am adormit şi eu.

Am visat, dar vise fără înţeles. O femelă care mirosea ca haina lui Burrich şi eu nu voiam s-o las să plece. Era femela mea, dar, când a plecat, n-am urmărit-o. Atât mi-am amintit. Nu mi-a făcut bine, cum nu-mi făcea bine foamea sau setea.

Mă obliga să stau în casă. Mă obliga să stau în casă de multă, multă vreme, când eu nu voiam decât să merg afară. Dar în vremea aceea ploua foarte tare, atât de tare, că zăpada aproape se topise. Dintr-odată, mi-a părut bine că nu trebuie să ies.

— Burrich, am spus, iar el ridică ochii brusc spre mine.

Am crezut că vrea să mă atace, atât de repede mişcase din cap. Am încercat să nu mă feresc. Fereala îl scotea din sărite uneori.

— Ce e, Fitz? mă întrebă, şi o făcu cu glas blând.

— Mi-e foame. Acum.

Mi-a dat o halcă de carne. Era gătită, dar mare. Am înfulecat-o hulpav sub ochii lui, dar nu mi-a spus să mă opresc, nici nu m-a plesnit. De data asta.

Mă tot scărpinam pe faţă. Pe barbă. În cele din urmă, m-am dus în faţa lui Burrich. M-am scărpinat în faţa lui.

— Nu-mi place asta, i-am spus.

S-a arătat surprins, dar mi-a dat apă caldă şi săpun, un cuţit foarte ascuţit şi o oglindă rotundă, în care se vedea un bărbat. M-am uitat la el multă vreme. Mă făcea să mă cutremur. Ochii semănau cu ai lui Burrich, cu alb în jur, dar erau mai închişi. Nu erau ochi de lup. Blana era neagră, ca a lui Burrich, dar firele de pe bărbie erau

neregulate şi aspre. Mi-am pipăit barba şi am văzut degete pe faţa bărbatului. Ciudat.

— Bărbiereşte-te, dar ai grijă, îmi zise Burrich.

Aproape că-mi aminteam cum. Mirosul săpunului, apa caldă pe faţă. În afară de lama ascuţită-ascuţită care mă tăia rău. Mici tăieturi care mă înţepau. La sfârşit m-am uitat la bărbatul din oglindă. Fitz, mi-am zis. Aproape ca Fitz. Sângeram.

— Sângerez peste tot, i-am spus lui Burrich.

El râse.

— Întotdeauna sângerezi după ce te bărbiereşti. Întotdeauna te grăbeşti, râse el. Luă lama ascuţită-ascuţită. Stai liniştit. Ai scăpat nişte fire.

Am stat foarte liniştit şi nu m-a tăiat. Mi-a fost greu să nu mă mişc când a venit atât de aproape de mine şi m-a studiat îndelung. La sfârşit, îmi prinse bărbia în mână. Îmi ridică faţa şi mă cercetă.

— Fitz? mă strigă el.

Întoarse capul şi-mi zâmbi, dar zâmbetul se topi când am întors şi eu privirea către el. Îmi dădu o perie.

— Nu-i niciun cal de ţesălat, i-am spus.

Păru aproape mulţumit.

— Ţesală asta, mă lămuri şi-mi ciufuli părul.

Mă puse să-l perii până se întinse. Mă durea ţeasta în unele locuri. Burrich se încruntă când văzu că mă strâmb. Îmi luă peria şi-mi ceru să stau nemişcat cât îmi examină şi-mi pipăi pletele.

— Ticălosul! rosti el aspru. Nu tu, preciză el, văzând că mă feresc. Clătină din cap şi mă bătu pe umăr. Durerea va trece cu timpul.

Îmi arătă cum să-mi dau părul pe spate şi să-l leg cu o fâşie de piele. Era suficient de lung.

— Aşa-i mai bine, îmi spuse. Arăţi din nou a om.

M-am trezit din vis cuprins de spasme şi schelălăind. M-am ridicat în şezut şi-am început să plâng.

Se sculă din pat şi veni la mine.

— Ce-i, Fitz? Te simţi bine?

— M-a luat de la mama! am strigat. M-a luat de la ea. Eram prea mic ca să mă despart de ea.

— Ştiu. Ştiu. Dar asta a fost demult. Acum eşti aici, în siguranţă.

Părea de-a dreptul înfricoşat.

— A dat foc vizuinii, i-am zis. I-a transformat pe mama şi pe fraţii mei în piei.

Se schimbă la faţă şi nu mai vorbi cu blândeţe:

— Nu, Fitz. Aceea nu a fost mama ta. A fost visul unui lup. Ochi Întunecaţi. Poate că i s-a întâmplat lui. Dar nu ţie.

— O, ba da, am stăruit eu, supărat dintr-odată. Ba mi s-a întâmplat şi m-am simţit la fel. Exact la fel.

M-am ridicat din pat şi m-am plimbat prin cameră. Am patrulat multă vreme până când mi-a dispărut sentimentul acela. El a stat şi m-a privit. A băut mult rachiu cât am străbătut eu camera de la un perete la altul.

Într-o zi de primăvară m-am uitat pe fereastră. Natura mirosea frumos, trezită la viaţă, proaspătă. M-am întins şi mi-am răsucit umerii. Am auzit cum îmi trosnesc oasele.

— E o dimineaţă numai bună pentru călărit, am spus.

M-am întors şi m-am uitat la Burrich. Mesteca în terciul de ovăz din oala de pe foc. Veni lângă mine.

— E încă iarnă la munte, rosti el încet. Mă întreb dacă Kettricken a ajuns cu bine acasă.

— Dacă n-a ajuns, n-a fost vina Cenuşiei, am zis.

Atunci s-a răsucit ceva în sufletul meu şi m-a durut, astfel că o clipă n-am mai putut respira. Am încercat să-mi dau seama din ce cauză, dar senzaţia dispăruse. N-am vrut s-o urmăresc, însă ştiam că ar trebui. Ar fi fost ca şi cum aş fi vânat un urs. Când m-aş fi apropiat de ea, s-ar fi întors împotriva mea şi-ar fi încercat să mă rănească. Totuşi, mă făcea să vreau s-o urmăresc. Am inspirat adânc şi m-am scuturat de ea. Am tras încă o gură de aer şi-am scos un sunet care mi s-a blocat în gât.

Lângă mine, Burrich stătea înlemnit şi tăcut. Mă aştepta.

Frate, eşti lup. Vino înapoi, vino înapoi de acolo, o să te doară, mă avertiză Ochi Întunecaţi.

M-am îndepărtat de el cu un salt.

Apoi Burrich începu să patruleze prin cameră cu paşi grei, înjurând şi lăsând terciul să se ardă. L-am mâncat aşa pentru că altceva nu aveam.

O vreme, Burrich m-a tot bătut la cap.

— Îţi aminteşti? mă întreba întruna.

Nu voia să mă lase în pace. Rostea tot felul de nume şi mă punea să încerc să spun ale cui sunt. Uneori nimeream într-o oarecare măsură:

— O femeie, i-am zis, când mi-a spus „Patience”. O femeie într-o cameră cu plante.

M-am străduit, dar el tot s-a supărat pe mine.

Dacă dormeam noaptea, visam. Vise cu o lumină tremurătoare, o lumină săltăreaţă, jucăuşă, pe un perete de piatră. Şi nişte ochi la o ferestruică. Visele mă imobilizau şi nu mă lăsau să respir. Dacă reuşeam să primesc destul aer ca să ţip, mă trezeam. Uneori ţinea mult până puteam să trag aer în plămâni. Burrich se trezea şi el şi punea imediat mâna pe cuţitul de pe masă.

— Ce este, ce este? mă întreba.

Dar eu nu ştiam ce să-i răspund.

Era mai sigur să dorm ziua, afară, să amuşin iarba şi pământul. Atunci nu visam ziduri de piatră. În schimb, venea la mine o femeie şi se lipea afectuos de mine. Mirosea ca florile de pe pajişte, iar gura ei avea gust de miere. Durerea mă cuprindea când mă trezeam şi ştiam că plecase pentru totdeauna, că mi-o luase altul. Noaptea stăteam şi mă uitam la foc. Încercam să nu mă gândesc la ziduri reci de piatră, nici la ochii întunecaţi care plângeau şi la gura dulce, amărâtă de cuvinte grele. Nu dormeam. Nici măcar nu îndrăzneam să mă întind. Burrich nu mă obliga s-o fac.

Într-o zi, s-a întors Chade. Îi crescuse barbă lungă şi purta o pălărie cu boruri largi, de negustor ambulant, dar

eu tot l-am recunoscut. Burrich nu era acasă, dar eu i-am deschis uşa. Nu ştiam de ce venise.

— Vrei rachiu? l-am întrebat, crezând că pentru asta a venit.

Se uită atent la mine şi aproape că-mi zâmbi.

— Fitz? Întoarse capul ca să mă vadă mai bine. Cum o mai duci?

N-am ştiut ce să-i răspund, aşa că pur şi simplu m-am holbat la el. După o vreme, puse ceainicul pe foc. Scoase nişte lucruri din pachetul lui. Adusese ceai aromat, brânză şi peşte afumat. Înşiră pe masă pacheţele cu ierburi. Dintr-un săculeţ de piele scoase un cristal galben mărişor, cât să-i încapă în palmă. La fundul pachetului era un vas cu gură largă, smălţuit cu albastru pe dinăuntru. Îl aşeză pe masă şi-l umplu cu apă proaspătă la înapoierea lui Burrich. Burrich fusese la pescuit. Avea o sfoară de care atârnau şase peştişori. Erau de râu, nu de apă sărată, alunecoşi şi sclipitori. Îi curăţase deja de măruntaie.

— Îl laşi singur acum? Îl întrebă Chade după ce se salutară.

— N-am de ales, trebuie să fac rost de mâncare.

— Deci ai încredere în el?

Burrich întoarse privirea.

— Am dresat multe animale. A învăţa un animal să facă ce-i spui nu e totuna cu a avea încredere într-un om.

Am mâncat peştele pregătit de Burrich în tigaie. Am mâncat şi brânză şi-am băut ceai. Apoi, cât eu am spălat tigaia şi vasele, cei doi au stat de vorbă.

— Vreau să încerc cu ierburi, îi zise Chade lui Burrich. Cu apa sau cu cristalul. Ceva. Orice. Încep să cred că nu-i... aşa cum trebuie.

— Ba este, declară Burrich calm. Nu cred că ierburile sunt o idee bună. Înainte de a se... schimba, îi plăceau prea mult. Spre sfârşit, ori se îmbolnăvea, ori se umplea de energie. Dacă nu-l copleşea suferinţa, îl istovea lupta sau datoria de om al regelui faţă de Verity şi de Shrewd. Pe urmă lua scoarţă de spiriduş, în loc să doarmă. Uitase ce înseamnă să te odihneşti şi să-ţi laşi trupul să se

întremeze. Nu avea niciodată răbdare. În noaptea aceea... ultima... i-ai dat seminţe de carris, nu? Foxglove mi-a spus că n-a mai văzut aşa ceva. Cred că i-ar fi sărit în ajutor mai mulţi, dacă nu le-ar fi fost atât de frică de el. Săracul Blade a crezut că-şi pierduse minţile. Nu şi-a iertat niciodată că l-a doborât. Aş vrea să ştie că băiatul n-a murit de-adevărat.

— N-am avut timp să aleg. I-am dat ce-am avut la îndemână. N-am ştiut că o s-o ia razna de la carris.

— Ai fi putut să-l refuzi, îi reproşă Burrich pe un ton calm.

— Tot nu l-ar fi oprit. S-ar fi dus oricum, aşa de istovit cum era, şi-ar fi fost ucis pe loc.

M-am apropiat de foc. Burrich nu se uita la mine. M-am culcat, apoi m-am răsucit pe spate şi m-am întins. Îmi era bine. Am închis ochii şi-am simţit căldura flăcărilor pe-o parte.

— Ridică-te şi aşază-te pe taburet, Fitz, îmi porunci Burrich.

Am oftat, dar l-am ascultat. Chade nu se uită la mine. Burrich reluă discuţia:

— Aş vrea să-l ţin într-un ritm statornic. Cred că pur şi simplu are nevoie de timp ca să-şi revină singur. Îşi aminteşte. Câteodată. Pe urmă alungă amintirile. Nu cred că vrea să-şi amintească, Chade. Nu cred că vrea să mai fie FitzChivalry. Poate că i-a plăcut să fie lup. Poate că i-a plăcut atât de mult, încât nu-şi va mai reveni niciodată.

— Trebuie să-şi revină, stărui Chade calm. Avem nevoie de el.

Burrich se aşeză în capul oaselor. Stătuse cu picioarele proptite pe grămada de lemne, dar şi le coborî pe podea. Se aplecă spre Chade.

— Ai primit veşti?

— Nu eu. Dar cred că a primit Patience. Câteodată e foarte frustrant să fii şobolanul din spatele zidurilor.

— Ce-ai auzit?

— Numai pe Patience şi Lacey vorbind despre lână.

— Şi ce-i cu asta?

— Voiau lână ca să ţească o pânză foarte moale. Pentru un bebeluş sau un copilaş. „Se va naşte când terminăm noi de strâns recolta, adică la începutul iernii în munţi. Aşa că hai s-o ţesem mai groasă”, a spus Patience. Poate e pentru copilul lui Kettricken.

— Patience ştie de Kettricken? se arătă uimit Burrich.

— Habar n-am, râse Chade. Cine ştie ce-i în capul femeii aceleia? S-a schimbat mult în ultima vreme. Are garda palatului Buckkeep la degetul mic, iar Lordul Bright nici măcar nu-şi dă seama. Cred că ar fi trebuit s-o înştiinţăm de planul nostru, s-o fi inclus în el de la bun început. Sau poate că n-ar fi trebuit.

— Mi-ar fi fost mai uşor dacă am fi făcut-o.

Burrich privi lung în foc. Chade scutură din cap.

— Îmi pare rău. A trebuit să creadă că l-ai părăsit pe Fitz, că l-ai respins pentru că şi-a folosit Harul. Dacă te-ai fi dus după trupul lui, poate că ai fi trezit suspiciunile lui Regal. Trebuia să-l facem pe Regal să creadă că Patience e singura căreia îi pasă de Fitz destul de mult ca să-l îngroape.

— Mă urăşte acum. Mi-a spus că sunt lipsit de credinţă şi de curaj. Burrich îşi privi mâinile şi i se înăspri glasul. Ştiam că nu mă mai iubeşte de ani de zile. De când şi-a dăruit inima lui Chivalry. Am acceptat asta. Era un bărbat demn de ea. Eu am fost acela care a părăsit-o. Ca să pot trăi fără dragostea ei, pentru că simţeam că încă mă respectă ca bărbat. Dar acum mă dispreţuieşte. Am…

Clătină din cap, apoi închise ochii. Se lăsă liniştea câteva clipe. Burrich se îndreptă încet de spate şi se întoarse spre Chade. Îl întrebă cu voce calmă:

— Deci crezi că Patience ştie că Kettricken a fugit în munţi?

— Nu m-ar mira. Nu s-a anunţat nimic oficial, bineînţeles. Regal i-a trimis mesaje regelui Eyod, cerând să afle dacă Kettricken a fugit acolo, dar Eyod i-a răspuns că ea e regina celor Şase Ducate şi că faptele ei nu-i privesc pe cei de la munte. Regal s-a enervat destul de tare ca să întrerupă legăturile comerciale cu muntenii. Dar

Patiencese pare că ştie multe din cele ce se petrec în afara turnului. Poate ştie şi ce se întâmplă în Regatul Munţilor. În ce mă priveşte, e clar că aş da orice să aflu cum are de gând să trimită pătura la munte. E un drum lung şi anevoios.

Burrich tăcu un timp, apoi zise:

— Ar fi trebuit să găsesc o cale să plec cu Kettricken şi cu bufonul. Dar nu mai erau decât doi cai şi provizii numai pentru doi oameni. Nu reuşisem să adun mai multe. Aşa că au plecat singuri. Se încruntă cu ochii la flăcări. Nu cred că a primit cineva vreo veste de la viitorul rege Verity, nu?

Chade clătină încet din cap.

— Regele Verity, îi reaminti Chade în şoaptă. Dacă ar fi aici. Privi undeva departe. Dacă ar fi fost să se întoarcă, cred că ar fi ajuns aici deja, rosti cu glas liniştit. Încă două-trei zile frumoase ca aceasta şi ne vom trezi cu piraţii Corăbiilor Roşii în fiecare golf. Eu nu mai cred că Verity se va întoarce.

— Atunci Regal e rege cu adevărat, zise Burrich cu amărăciune. Cel puţin până se naşte şi ajunge la vârsta potrivită copilul lui Kettricken. Iar atunci ne putem aştepta la un război civil, dacă va încerca să-şi pretindă coroana. Asta dacă vor mai exista cele Şase Ducate pe care să le conducă. Verity... Aş vrea să nu fi plecat în căutarea Străbunilor. Cât era în viaţă, măcar ne apăra de piraţi. Acum, că el nu mai e şi se desprimăvărează, nu ne mai fereşte nimic de Corăbiile Roşii...

Verity. Mă străbătu un fior. M-am scuturat de el. A revenit şi iar m-am scuturat. L-am ţinut departe de mine. După o clipă, am inspirat adânc.

— Atunci numai apa? îl întrebă Chade pe Burrich, iar eu am ştiut că vorbiseră, dar eu nu-i auzisem.

Burrich ridică din umeri.

— Dă-i drumul. Ce rău poate să-i facă? Obişnuia să ghicească viitorul în apă?

— Nu l-am pus la încercare niciodată. Am bănuit că ar putea, dacă s-ar strădui. Are Harul şi Meşteşugul. De ce n-ar stăpâni şi darul prevestirii?

— Dacă un om e capabil de un lucru nu înseamnă că trebuie să-l facă neapărat.

O vreme, cei doi se priviră în ochi. Apoi Chade ridică din umeri.

— Poate că meseria nu-mi permite să am o conştiinţă atât de scrupuloasă ca a ta, sugeră el cu glas ţeapăn.

— Iertare, domnule, rosti Burrich după un moment. Cu toţii l-am slujit pe rege după cum ne-a ajutat mintea.

Chade încuviinţă din cap, apoi zâmbi. Luă totul de pe masă, lăsând doar vasul cu apă şi nişte lumânări.

— Vino aici, mă chemă cu blândeţe, aşa că m-am dus la masă. Mă aşeză în scaunul lui şi puse vasul în faţa mea. Uită-te în apă, îmi ceru. Spune-mi ce vezi.

Am văzut apa din vas. Am văzut albastrul de pe fundul vasului. Niciunul din răspunsuri nu-l mulţumi. Mută lumânările de câteva ori, de fiecare dată cerându-mi să mă uit în apă. În cele din urmă, îi zise lui Burrich:

— Măcar acum răspunde când îi vorbeşti.

Burrich încuviinţă din cap, dar părea descurajat.

— Da. Cine ştie, cu vremea...

Atunci am ştiut că au terminat cu mine şi m-am relaxat.

Chade întrebă dacă-şi poate petrece noaptea la noi. Burrich îi răspunse că poate rămâne, sigur că da. Pe urmă se duse după rachiu. Turnă băutura în două căni. Chade apropie taburetul meu de masă şi se aşeză din nou. Eu am stat şi am aşteptat, dar cei doi începură să vorbească iar între ei.

— Şi cu mine cum rămâne? i-am întrebat, într-un sfârşit.

Se opriră din discuţie şi mă priviră.

— Cum adică? mă întrebă Burrich.

— Eu nu primesc rachiu?

Mă priviră lung. Burrich întrebă prudent:

— Vrei şi tu? Credeam că nu-ţi place.

— Nu-mi place. Nu mi-a plăcut niciodată. Am stat pe gânduri câteva clipe. Dar era ieftin.

Burrich făcu ochii cât cepele. Chade zâmbi discret, cu ochii la mâinile sale. Burrich aduse încă o cană şi-mi turnă şi mie de băut. O vreme rămaseră cu privirea la mine, dar

eu n-am făcut nimic. Până la urmă, începură iar să discute. Am sorbit din rachiu. Tot îmi ardea gura şi nasul, dar mă încălzea pe dinăuntru. Ştiam că nu mai vreau o porţie, dar apoi mi-am zis că mai vreau. Aşa că am mai băut puţin. Era doar un gust neplăcut. Semăna cu licorile pe care mi le vâra Patience pe gât când tuşeam. Nu. Am alungat şi amintirea asta. Am lăsat cana jos.

Burrich nu mă luă în seamă. Pălăvrăgi mai departe cu Chade:

— Când vânezi o căprioară, te poţi apropia mult mai mult de ea dacă te faci că nu o vezi. Ea stă pe loc, te urmăreşte cum te apropii şi nu mişcă din copită, câtă vreme nu te uiţi fix la ea.

Luă sticla şi-mi mai turnă rachiu. Am pufnit scârbit de mirosul înţepător. Mi s-a părut că mă gâdilă ceva în minte. Un gând. L-am căutat pe lup.

Ochi Întunecaţi?

Frate? Dorm, Preschimbătorule. Încă nu e vremea de vânat.

Burrich se încruntă la mine. M-am oprit.

Ştiam că nu mai vreau rachiu. Dar altcineva considera că mai vreau. Altcineva mă îndemna să iau cana, s-o ţin doar în mână. Am plimbat lichidul prin ea. Verity obişnuia să plimbe vinul prin cupă şi să se uite în el. M-am uitat în cana închisă la culoare.

Fitz.

Am pus-o pe masă. M-am ridicat şi-am dat un ocol prin cameră. Aş fi vrut să ies, dar Burrich nu mă lăsa niciodată să plec singur şi în niciun caz noaptea. Aşa că m-am plimbat în jurul încăperii până am ajuns din nou la scaunul meu. M-am aşezat. Cana cu rachiu era tot acolo. După câteva clipe, am luat-o, numai ca să-mi dispară senzaţia că vreau s-o ridic. Dar, odată ce am ridicat-o, el mi-a schimbat gândul. M-a făcut să cred că vreau să beau din ea. Să mă gândesc cum îmi încălzeşte stomacul. Bea repede, gustul nu va ţine mult, va rămâne doar senzaţia caldă şi plăcută din stomac.

Ştiam ce urmăreşte. Începeam să mă înfurii.

Atunci încă o sorbitură mică. Liniştitor. În şoaptă. *Numai ca să te ajute să te relaxezi, Fitz. Focul e atât de fierbinte, ai primit de mâncare. Burrich te va proteja.*

Chade e acolo. Nu trebuie să stai tot cu ochii în patru, încă o sorbitură. Încă una. Nu.

Una mică de tot, cât să-ţi umezeşti buzele.

Am băut puţin, numai ca să-l opresc. Dar nu s-a oprit, aşa că am mai sorbit o dată. Mi-am umplut gura cu rachiu şi l-am înghiţit. Îmi era tot mai greu să rezist. Mă epuiza. Iar Burrich îmi tot turna în cană.

Fitz. Spune „Verity trăieşte". Atât. Spune doar atât.

Nu.

Nu-i aşa că-i plăcută senzaţia rachiului în stomac? Atât de caldă. Mai bea puţin.

— Ştiu ce vrei să faci. Încerci să mă îmbeţi. Ca să nu te ţin la distanţă. Nu te voi lăsa.

Eram ud pe faţă.

Burrich şi Chade se uitau amândoi la mine.

— Înainte nu plângea niciodată la beţie, remarcă Burrich. Cel puţin nu şi când eram eu prin preajmă.

Faptul li se părea interesant.

Spune-o. Spune „ Verity trăieşte". Pe urmă te las în pace. Îţi promit. Spune. Numai o dată. Măcar în şoaptă. Spune-o. Spune-o.

M-am uitat în jos, la masă. Foarte încet, am rostit:

— Verity trăieşte.

— Zău? spuse Burrich.

Era prea nepăsător. Se aplecă prea repede să-mi mai toarne rachiu. Sticla se golise. Îmi turnă din cana lui.

Brusc, am vrut să beau. Am vrut să beau pentru mine. Am luat cana şi-am dat-o peste cap. Apoi m-am ridicat în picioare.

— Verity trăieşte. Îi e frig, dar trăieşte. Atât am avut de spus.

M-am dus la uşă, am tras zăvorul şi am ieşit în noapte. N-au încercat să mă oprească.

Burrich avea dreptate. Toate erau la locul lor în mine, ca un cântec pe care îl auzi prea des şi nu ţi-l mai poţi scoate din minte. Se ivea în spatele gândurilor şi-mi colora visele. Se insinua în mine şi nu-mi dădea pace. Primăvara se făcea vară. Amintiri vechi se suprapuneau peste cele noi. Pânza vieţilor mele începea să se ţească la loc. Existau găuri şi cute în ea, dar îmi venea tot mai greu să refuz s-o cunosc. Numele dobândeau înţeles şi le asociam cu chipuri. Patience, Lacey, Celerity şi Cenuşia nu mai erau simple cuvinte, ci sunau plin, ca nişte clopoţei, trezind amintiri şi sentimente. „Molly”, am spus într-o zi cu glas tare, pentru mine. Auzindu-mă, Burrich a ridicat brusc privirea, mai să scape din mână laţul fin pe care-l împletea. L-am auzit trăgându-şi sufletul, ca şi cum se pregătea să-mi vorbească, dar a tăcut, aşteptând să mai spun eu ceva. N-am mai zis nimic. În schimb, am închis ochii, mi-am ascuns faţa în palme şi-am tânjit după uitare.

Petreceam foarte mult timp la fereastră, absorbit de pajişte. Nu era nimic de văzut acolo. Dar Burrich nu mă oprea şi nu mă punea la treabă, cum ar fi făcut mai de mult. Într-o zi, privind iarba grasă, l-am întrebat:

— Ce vom face când vor veni aici ciobanii? Unde vom locui atunci?

— Gândeşte-te mai bine. Fixase în cuie o piele de iepure de podea şi o curăţa de carne şi de grăsime. Nu vor veni. Nu au turme pe care să le aducă la păscut pe păşunea de vară. Majoritatea animalelor au fost duse în interiorul regatului, odată cu plecarea lui Regal. A pustiit Buckkeepul de tot ceea ce-a putut duce în căruţe sau expedia înainte. Pun rămăşag că orice oaie pe care a lăsat-o la Buckkeep s-a transformat în friptură peste iarnă.

— Probabil, am încuviinţat.

Atunci am simţit o apăsare în minte, mai grea decât lucrurile pe care le ştiam şi refuzam să mi le amintesc. Mă apăsau toate cele pe care nu le ştiam, toate întrebările lăsate cândva fără răspuns. Am ieşit să mă plimb pe pajişte. Am traversat-o şi am ajuns pe malul pârâului, am luat-o în jos, de-a lungul apei, până la păpurişul mlăştinos.

Am cules mugurii de papură, ca să îi gătim cu terciul. Cunoşteam din nou numele plantelor. Nu voiam, dar ştiam care din ele omoară şi cum se prepară otrava. Nu-mi pierdusem cunoştinţele, aşteptau să mă folosesc de ele, fie că doream, fie că nu.

Când m-am întors cu mugurii, Burrich pregătea ovăzul. I-am pus pe masă şi am umplut un vas cu apă din butoi. Cât i-am spălat şi i-am ales, am întrebat, în sfârşit:

— Ce s-a întâmplat? În noaptea aceea…

Burrich se întoarse către mine foarte încet, de parcă aş fi fost o pradă gata să se sperie la mişcări bruşte.

— Care noapte?

— Noaptea în care regele Shrewd şi Kettricken urmau să evadeze. De ce n-ai poruncit să-i aştepte mârţoagele şi lectica?

— A, atunci.

Oftă ca tulburat de o durere veche. Vorbi foarte încet şi foarte potolit, de parcă se temea să nu mă sperie:

— Ne-au urmărit, Fitz. Tot timpul. Regal ştia totul. N-aş fi putut scoate din grajd niciun fir de ovăz, darămite trei cai, o lectică şi un măgar. Gărzile din Farrow se împrăştiaseră pretutindeni, se prefăceau că veniseră doar ca să inspecteze grajdurile goale. N-am îndrăznit să vin la tine să-ţi spun. Aşa că, până la urmă, am aşteptat să înceapă ospăţul, să se încoroneze Regal singur şi să creadă că a învins. După aceea m-am furişat şi m-am dus după singurii cai, doi, de care am putut face rost. Cenuşia şi Roşcovanul. Îi ascunsesem în fierărie, ca să mă asigur că Regal nu-i va vinde şi pe ei. Hrană n-am putut să iau decât atâta câtă am furat din camera gărzilor. A fost singurul lucru care mi-a trecut prin cap.

— Iar regina Kettricken şi bufonul au fugit călare.

Numele îmi sunară straniu pe limbă. Nu voiam să mă gândesc la ele, nu voiam să mi le amintesc. Ultima oară când îl văzusem pe bufon, plânsese şi mă acuzase de moartea regelui său. Eu stăruisem să fugă în locul stăpânului său, să-şi salveze viaţa. Nu era cea mai

frumoasă amintire a despărţirii de cineva pe care-l considerasem cândva prieten.

— Da. Burrich puse oala cu terci pe masă şi o lăsă să se răcească. Chade şi lupul i-au îndrumat spre mine.

Am vrut să plec cu ei, dar n-am putut. N-aş fi făcut decât să-i încetinesc. Piciorul meu... Mi-am dat seama că nu voi putea ţine pasul cu animalele multă vreme, iar să călărim doi pe un cal l-am fi istovit. Am fost nevoit să-i las singuri.

Tăcere. Apoi un mârâit, mai gros decât urletul de lup.

— Dacă aflu vreodată cine ne-a trădat lui Regal...

— Eu.

Mă ţintui cu privirea - o privire înspăimântată. Nu-i venea să creadă. Mi-am studiat mâinile. Începeau să tremure.

— Din prostie. S-a întâmplat din vina mea. Mica servitoare a reginei, Rosemary. Te loveai de ea peste tot. Trebuie să fi fost spioana lui Regal. M-a auzit spunându-i stăpânei sale să se pregătească, regele Shrewd va pleca împreună cu ea. M-a auzit sfătuind-o pe Kettricken să se îmbrace gros. Din vorbele mele, Regal probabil că a ghicit că urma să fugă din Buckkeep. A bănuit că va avea nevoie de cai. Şi poate că Rosemary n-a fost doar spioană. Poate că a dus un coş cu bunătăţi otrăvite unei femei bătrâne. Poate că a uns cu untură treptele pe care ştia că va coborî regina ei.

M-am forţat să ridic ochii de la muguri ca să întâlnesc privirea îngrozită a lui Burrich.

— Iar ce n-a auzit Rosemary au auzit Serene şi Justin. Se lipiseră de rege, îi sugeau vlaga cu Meşteşugul, ştiau orice gând îi trimitea sau avea pentru Verity. Odată ce mi-au aflat intenţiile, eu slujind ca om al regelui, au început să mă spioneze şi pe mine. N-am ştiut că se poate. Galen descoperise acest lucru şi-i învăţase şi pe ucenicii lui. Îl mai ţii minte pe Will, fiul lui Hostler? Membru al grupului de iniţiaţi? El se pricepea cel mai bine la asta. Te putea face să crezi că nu e de faţă, deşi era.

Am scuturat din cap, vrând să scap de amintirile înfricoşătoare despre Will. Mi-a evocat umbrele temniţei,

lucrurile pe care încă refuzam să mi le aduc aminte. M-am întrebat dacă îl omorâsem. Nu eram sigur. Nu credeam că vârâsem destulă otravă în el. Am ridicat capul şi-am întâlnit privirea fixă a lui Burrich.

— În noaptea aceea, în ultima clipă, regele n-a mai vrut să plece, i-am spus încet. Îl consideram pe Regal trădător de atâta vreme, încât am uitat că, pentru Shrewd, tot fiul său rămânea. Ce-a făcut Regal... să-i fure coroana fratelui său, ştiind că trăieşte... regele Shrewd n-a mai vrut să trăiască ştiindu-l capabil de aşa ceva. Mi-a cerut să fiu omul regelui, să-i împrumut puterea Meşteşugului meu, ca să-şi ia rămas-bun de la Verity. Dar Serene şi Justin stăteau la pândă. Am tăcut, în timp ce piesele jocului se aşezau la loc pe rând. Ar fi trebuit să-mi dau seama că lucrurile merg prea uşor. Nu erau gărzi la rege. De ce? Pentru că Regal nu avea nevoie de ele. Pentru că Serene şi Justin îl sugeau pe Shrewd ca nişte lipitori. Regal terminase cu tatăl lui. Se autoîncoronase viitor rege: nu mai avea niciun beneficiu de pe urma lui. Aşa că cei doi l-au sleit cu Meşteşugul. L-au omorât. Nici măcar n-a apucat să-şi ia rămas-bun de la Verity. Probabil că Regal le-a cerut să se asigure că nu va mai lua legătura cu el. Aşa că i-am omorât pe Serene şi pe Justin. I-am ucis aşa cum mi-au ucis şi ei regele. Fără să le dau şansa să riposteze, fără umbră de milă.

— Încet. Ia-o-ncet.

Burrich veni iute la mine, mă prinse de umeri şi mă împinse pe scaun.

— Tremuri de parcă eşti gata să faci o criză. Linişteşte-te.

Nu puteam vorbi.

— Asta n-am priceput Chade şi cu mine, îmi spuse el. Cine ne-a trădat? I-am luat la rând pe toţi. Chiar şi pe bufon. O vreme ne-am temut că am trimis-o pe Kettricken sub protecţia unui trădător.

— Cum aţi putut crede aşa ceva? Bufonul l-a iubit pe regele Shrewd mai mult decât oricine altcineva.

— Nu ne-a venit în minte nimeni altul care să ne cunoască planurile, îmi explică Burrich simplu.

— Nu bufonul a fost cauza căderii noastre. Ci eu.

Acela, cred eu, a fost momentul în care mi-am revenit complet. Rostisem lucrul cel mai greu de rostit, înfruntasem cel mai cumplit adevăr. Îi trădasem pe toţi.

— Bufonul m-a prevenit. Mi-a spus că voi fi moartea regilor, dacă nu mă învăţ să las lucrurile aşa cum sunt. Şi Chade m-a prevenit. A încercat să mă facă să-i promit că nu voi mai pune alte roţi în mişcare. Dar eu m-am încăpăţânat. Aşa că faptele mele au dus la moartea regelui. Dacă nu l-aş fi ajutat să comunice cu ajutorul Meşteşugului, n-ar fi fost atât de vulnerabil în faţa ucigaşilor lui. Eu l-am făcut vulnerabil, căutându-l pe Verity. Dar am dat peste lipitorile alea.

Eu, asasinul regal. O, asasin în atâtea feluri, Shrewd. Îmi pare atât de rău, regele meu. Atât de rău. Dacă n-aş fi fost eu, Regal n-ar fi avut motive să te ucidă.

— Fitz, vorbi Burrich cu glas ferm, Regal n-a avut nevoie de motive ca să-şi omoare tatăl. A avut nevoie doar să rămână fără motive ca să-l lase în viaţă. Iar tu nu puteai să controlezi asta. Fruntea i se încruntă brusc. De ce l-au omorât chiar atunci? De ce n-au aşteptat să pună mâna şi pe regină?

I-am zâmbit.

— Tu ai salvat-o. Regal credea că a pus mâna pe ea. Au crezut că ne-au oprit când ne-au împiedicat să luăm caii din grajd. Prinţul chiar mi s-a lăudat cu asta când eram în celulă. Că regina a trebuit să plece fără cai. Şi fără haine groase.

Burrich rânji amar.

— Ea şi bufonul au luat lucrurile împachetate pentru Shrewd. Şi au plecat călare pe cei mai buni cai din grajdurile din Buckkeep. Pun rămăşag că au ajuns la munte în siguranţă, băiete. Cenuşia şi Roşcovanul probabil pasc pe păşunile de la munte acum.

Slabă alinare... În noaptea aceea, am ieşit şi am alergat cu lupul, iar Burrich nu m-a mustrat. Dar n-am putut fugi

prea departe, nici prea repede. Sângele pe care l-am vărsat atunci nu era sângele pe care voiam să-l vărs, iar carnea proaspătă nu mi-a alungat foamea care mă devora.

Aşadar, mi-am adus aminte de viaţa mea şi de cine fusesem. Cu trecerea zilelor, Burrich şi cu mine am început să vorbim din nou deschis, ca doi prieteni. A renunţat să mă domine, dar nu fără să-şi exprime, ironic, regretul. Ne-am amintit cum ne purtam cândva unul cu celălalt, cum râdeam împreună, cum ne ciondăneam. Dar, pe măsură ce lucrurile reveneau la normal între noi, ne-am adus aminte, cu atât mai dureros, de cele pe care le pierdusem.

Burrich nu avea destul de lucru ca să-i treacă ziua. Era bărbatul care se ocupase singur de toate grajdurile din Buckkeep, de caii, câinii şi şoimii din ele. Îl urmăream cum îşi inventează îndatoriri ca să-şi umple timpul, ştiam cât tânjeşte după animalele pe care le îngrijise atâta vreme. Îmi era dor de hărmălaia şi oamenii de la Curte, dar cel mai mult jinduiam după Molly. Inventam discuţii cu ea, culegeam flori de creţuşcă şi de rogoz, pentru că-i purtau mireasma, iar noaptea mă întindeam şi-i simţeam mângâierea pe faţă. Dar despre asta nu vorbeam cu Burrich. În schimb, ne-am adunat puterile ca să ducem un trai cât de cât normal. El pescuia, eu vânam; aveam de curăţat piei, de spălat şi de cârpit cămăşi, de cărat apă. Era şi asta o viaţă. Burrich a încercat să-mi povestească odată cum a venit la mine în temniţă, ca să-mi aducă otrava. Mâinile i se convulsionau uşor în timp ce-mi spunea cum a fost nevoit să plece şi să mă lase în celulă. Nu l-am lăsat să continue.

— Hai să mergem la pescuit, i-am propus dintr-odată.

A tras adânc aer în piept şi-a încuviinţat. Ne-am dus la pescuit şi n-am mai vorbit în ziua aceea.

Dar eu fusesem întemniţat, înfometat şi omorât în bătaie. Câteodată, când Burrich se uita la mine, ştiam că-mi vede cicatricele. Mi-am ras barba din jurul dungii care-mi brăzda obrazul şi-am văzut că-mi cresc fire albe

deasupra frunţii, acolo unde îmi fusese crăpat scalpul. N-am vorbit niciodată despre asta. Refuzam să mă gândesc la ce-am pătimit. Dar niciun om nu scapă din aşa ceva neschimbat.

Am început să visez noaptea. Vise scurte şi alerte, clipe împietrite de fierbinţeală, durere mistuitoare, teamă fără speranţă. Mă trezeam cu părul lucind de transpiraţie rece, dezgustat de teamă. Nimic nu mai rămânea din acele vise când mă ridicam în capul oaselor pe întuneric, nici cel mai subţire fir care să mă ajute să le dezleg taina. Numai durerea, frica, mânia, frustrarea. Dar, mai presus de toate, teama. Teama copleşitoare care mă lăsa tremurând şi încercând să respir disperat, cu ochii plini de lacrimi, cu gust de fiere în gât.

Prima oară când s-a întâmplat, prima oară când am sărit din somn scoţând un sunet neinteligibil, Burrich s-a rostogolit din pat ca să-mi pună mâna pe umăr, să mă întrebe dacă sunt bine. L-am împins cu atâta sălbăticie, încât s-a izbit de masă, gata s-o răstoarne. Frica şi mânia mea au atins apogeul într-un moment de furie în care l-aş fi omorât numai pentru că se afla acolo unde puteam ajunge la el. În clipa aceea m-am respins şi m-am dezgustat atât de mult, încât n-am mai vrut altceva decât să mă distrug complet, să distrug tot ce ţinea de mine. Am *respins* cu sălbăticie întreaga lume, aproape dislocându-mi conştiinţa. *Frate, frate, frate,* ţipă disperat Ochi Întunecaţi în mine, iar Burrich se împletici cu un ţipăt. După o clipă, am reuşit să înghit şi să bolborosesc:

— Un coşmar, atâta tot. Îmi pare rău. Visam, am avut un coşmar.

— Înţeleg, zise Burrich nervos. Înţeleg, repetă el mai liniştit.

S-a întors în pat, dar eu am ştiut că ceea ce înţelegea el era faptul că nu mă putea ajuta şi nu avea ce face.

Coşmarurile nu mă bântuiau în fiecare noapte, dar destul de des ca să-mi fie groază să mă culc în pat. Burrich minţea că doarme şi nu mă aude, însă eu îmi dădeam seama că stă treaz când mă lupt singur cu mine noaptea.

Nu-mi aminteam ce visam, doar teroarea cumplită care mă cuprindea. Simţisem teama şi înainte. De multe ori. Când mă luptasem cu neoamenii, când îi bătusem pe piraţii Corăbiilor Roşii, când o înfruntasem pe Serene. Teama care avertiza, care aţâţa, care îţi dădea avantajul de a rămâne în viaţă. Dar teama din timpul nopţii se transforma într-o teroare dezumanizantă, în speranţa că voi muri şi-i voi pune capăt, pentru că eram distrus şi-aş fi dat orice ca să nu mai îndur atâta suferinţă.

Nu ai cum să te opui unei asemenea temeri sau ruşinii care-i urmează. Am încercat să-i răspund prin furie, prin ură. Nici lacrimile, nici rachiul n-au înecat-o. Se furişa în mine ca o duhoare malefică şi-mi păta orice amintire, mânjindu-mi propria imagine despre cel care fusesem cândva. Nicio clipă de bucurie, pasiune sau curaj nu-mi mai răsărea în gând aşa cum o trăisem, pentru că mintea mea adăuga întruna, trădătoare: „Da, ai avut parte de ea, o vreme, dar pe urmă s-a întâmplat asta şi uite ce-ai ajuns.” Teama aceea istovitoare era o prezenţă înjositoare în mine. Ştiam cu o certitudine dezgustătoare că, dacă m-ar forţa cineva, m-aş confunda cu ea. Nu mai eram FitzChivalry. Eram ce rămăsese după ce groaza m-a smuls din propriul meu trup.

A doua zi după ce Burrich a rămas fără rachiu, i-am spus:

— Mă descurc singur dacă vrei să te duci în oraş.

— Nu mai avem bani să cumpărăm provizii şi nici ce vinde nu mai avem.

Mi-o trânti verde-n faţă, de parcă ar fi fost vina mea. Stătea lângă foc. Îşi lipi palmele şi le strânse între genunchi. Îi tremurau puţin.

— Va trebui să ne descurcăm singuri de-acum înainte. Vânat e din plin. Dacă nu reuşim să ne găsim de mâncare aici, meritäm să murim de foame.

— O să te descurci? l-am întrebat fără ocolişuri.

Mă privi printre pleoapele întredeschise.

— Ce vrei să zici?

— Că s-a terminat rachiul, i-am zis-o direct.

— Şi crezi că nu pot să trăiesc fără el?

Începea să se enerveze. Se controla tot mai greu de când nu mai avea băutură.

Am scuturat foarte discret din umeri.

— Întrebam şi eu, atâta tot.

Am stat cât se poate de cuminte, fără să-l privesc, sperând că nu va izbucni. După o vreme, îmi zise foarte calm:

— Păi, cred că amândoi va trebui să aflăm răspunsul.

Am păstrat tăcerea timp îndelungat. Într-un sfârşit, l-am întrebat:

— Ce-ai de gând să faci?

Mă privi iritat.

— Ţi-am zis. Să vânez ca să avem ce mânca. Ăsta-i un lucru pe care ar trebui să fii în stare să-l pricepi.

Mi-am luat ochii de la el, încuviinţând în tăcere.

— Îl pricep. Am vrut să zic... după asta. După ziua de mâine.

— Păi, o să vânăm ca să avem carne. Un timp o să ne descurcăm aşa. Dar mai devreme sau mai târziu ne vor trebui lucruri pe care nu le putem obţine sau face cu mâinile noastre. Unele ni le va aduce Chade, dacă va putea. Turnul a fost golit complet, e ca un os ros de carne. Va trebui să merg în oraş o vreme şi să-mi caut ceva de lucru. Dar, deocamdată...

— Nu, am rostit eu calm. Adică... nu ne putem ascunde aici la nesfârşit, Burrich. Ce facem după aceea?

Veni rândul lui să facă o pauză mai lungă.

— Păi, nu prea m-am gândit. La început, te-am adus aici numai până te însănătoşeşti. Pe urmă, un timp, mi s-a părut că nu te vei...

— Dar mi-am revenit acum. Patience, am zis, după o mică ezitare.

— Te crede mort, mi-o reteză Burrich, poate mai aspru decât intenţionase. Chade şi cu mine suntem singurii care ştim adevărul. Înainte de a te scoate din sicriu, nu eram siguri. A fost doza prea puternică, ai murit din cauza ei sau

ai îngheţat după atâtea zile de stat în pământ? Am văzut ce ţi-au făcut.

Tăcu şi rămase cu ochii la mine. Părea bântuit. Scutură uşor din cap.

— N-am crezut c-o să supravieţuieşti chinurilor, darămite otrăvii. Aşa că n-am dat speranţe nimănui. Pe urmă, când te-am scos... Scutură iar din cap, mai violent de data asta. La început, erai distrus. După câte ţi-au făcut... aveai atâtea răni... nu ştiu ce-a apucat-o pe Patience să ţi le cureţe, dar, dacă n-ar fi făcut-o... Mai târziu... n-ai fost tu. După primele săptămâni, ce-am făcut Chade şi cu mine m-a scârbit. Am pus un suflet de lup într-un trup de om, aşa mi s-a părut.

Se uită din nou la mine, ca şi cum nu-i venea să-şi creadă propriei amintiri.

— Mi-ai sărit la gât. În prima zi în care-ai fost capabil să te ţii pe picioare, ai vrut să fugi. Eu nu te-am lăsat şi-atunci m-ai atacat. Nu-i puteam arăta lui Patience creatura aceea care mârâia şi sărea să muşte, ca să nu mai zic de...

— Crezi că Molly...?

Burrich îşi îndreptă privirea în altă parte.

— Probabil a auzit că ai murit. Cineva a aprins o lumânare pe mormântul tău, adăugă el stânjenit, după o mică pauză. Zăpada fusese dată la o parte şi am găsit un rest de ceară când am venit să te dezgrop.

— Ca un câine care dezgroapă un os.

— M-am temut că n-o să înţelegi.

— N-am înţeles. L-am crezut pe cuvânt pe Ochi Întunecaţi.

Mai mult n-am putut suporta în clipa aceea. Am încercat să închei discuţia, dar Burrich nu se dădu bătut:

— Dacă te-ai întoarce în turn sau în oraş, lumea te-ar omorî. Te-ar spânzura deasupra apei sau ţi-ar da foc. Sau ţi-ar smulge membrele. Dar s-ar asigura că de data asta nu mai învii.

— Atât de mult m-au urât?

— Nu te-au urât. Nu. Le-ai fost foarte drag celor care te-au cunoscut. Dar, dacă te-ai întoarce - un bărbat mort şi

îngropat care se plimbă prin lume - s-ar teme de tine. Nu e un lucru pe care să-l explici ca pe-o farsă oarecare. Oamenii nu privesc Harul cu ochi buni. Când un om e acuzat că-l are, apoi moare şi e îngropat... Ca să-ţi păstreze o amintire frumoasă, trebuie să rămâi mort pentru ei. Dacă te-ar vedea printre ei, ar lua-o drept dovadă că Regal a avut dreptate, că practicai magia animalelor şi te-ai folosit de ea ca să-l ucizi pe rege. Ar trebui să te omoare din nou. Şi de data asta pentru totdeauna.

Burrich se ridică brusc şi străbătu de două ori camera în lung şi-n lat.

— Să fiu al naibii, tare bine mi-ar prinde un rachiu.

— Şi mie, am recunoscut calm.

Peste zece zile, l-am văzut pe Chade venind pe cărare. Bătrânul asasin mergea încet, ajutându-se de-o bâtă, şi-şi ducea sacul pe umeri. Era o zi călduţă şi-şi lăsase în jos gluga. Părul lung, cărunt, îi flutura în vânt. Avea barba mai lungă, ca să-i acopere şi mai bine faţa. La prima vedere, arăta ca un spoitor ambulant. Un bătrân plin de cicatrice, cândva Omul însemnat. Vântul şi soarele îi zbârciseră faţa. Burrich plecase la pescuit, treabă pe care prefera s-o facă singur. Ochi Întunecaţi venise să se încălzească la soare pe prag în absenţa lui, dar se topise în pădurea din spatele colibei îndată ce simţise mirosul lui Chade în aer. Eram singur.

O vreme, l-am urmărit apropiindu-se. Iarna îi întipărise trăsăturile bătrâneţii pe chip şi-n pletele cenuşii. Dar călca mai voiniceşte decât mă aşteptasem, de parcă însingurarea îl întărise. În cele din urmă, i-am ieşit în întâmpinare, simţindu-mă ciudat de timid şi de stânjenit. Când mă văzu, se opri în loc. Eu am continuat să merg spre el.

— Băiete? mă întrebă prudent, când ne-am apropiat.

Am reuşit să dau din cap şi să zâmbesc. Surâsul ivit pe chipul său în semn de răspuns îmi trezi un sentiment de smerenie. Chade aruncă bâta ca să mă îmbrăţişeze, apoi îşi lipi obrazul de al meu, de parc-aş fi fost un copil.

— Of, Fitz, Fitz, dragul meu băiat, rosti el cu uşurare în glas. Am crezut că te-am pierdut. Am crezut că ţi-am făcut un rău mai mare decât dacă te lăsam să mori.

Braţele lui obosite mă strânseră cu putere.

M-am purtat frumos cu bătrânul. Nu i-am spus că se înşela.

2. DESPĂRŢIREA

După ce s-a încoronat singur rege al celor Şase Ducate, prinţul Regal Farseer a lăsat ducatele de coastă să se descurce singure. A golit oraşul şi o bună parte din ducatul Buck de toţi banii pe care i-a putut smulge. Caii şi restul animalelor din Buckkeep le vânduse pe-o nimica toată, iar cele mai frumoase fuseseră duse în interiorul regatului, la noua lui reşedinţă de la Tradeford. Mobilierul, accesoriile şi biblioteca casei regale tradiţionale fuseseră şi ele luate, unele pentru a-i împodobi locuinţa, altele pentru a se da cadou sau vinde pe de-a-ntregul ducatelor interioare şi nobililor de acolo. Hambarele cu grâne, pivniţele cu vin, depozitele de arme - toate fuseseră devastate, iar prada cărată în interiorul regatului.

Regal îşi anunţase intenţia de a-i muta pe regele Shrewd cel suferind şi pe Kettricken, viitoarea regină însărcinată şi văduvă, la Tradeford, ca să fie apăraţi de raidurile Corăbiilor Roşii care jefuiau ducatele de coastă. Aceasta a fost şi justificarea pentru a fura mobilierul şi comorile din Buckkeep. Dar, după moartea lui Shrewd şi dispariţia lui Kettricken, şi un asemenea motiv străveziu a ajuns greu de crezut. Totuşi, Regal a plecat din Buckkeep cât de repede a putut după încoronare. S-a zvonit că, atunci când Consiliul Nobililor i-a pus la îndoială hotărârea, a declarat că ducatele de coastă nu-i aduc decât războaie şi cheltuială, că au supt dintotdeauna ca nişte lipitori resursele ducatelor interioare şi le dorea Străinilor bucuria de a pune mâna pe un ţinut atât de arid şi de mohorât. Mai târziu, Regal a negat că ar fi rostit asemenea vorbe.

Când a dispărut Kettricken, regele Regal s-a aflat într-o poziţie fără precedent în istorie. Copilul pe care îl purta Kettricken în pântece era, evident, următorul moştenitor al coroanei. Dar atât regina, cât şi copilul ei nenăscut dispăruseră în condiţii foarte suspecte. Nu toţi erau

convinşi că nu fusese mâna lui Regal. Chiar dacă regina ar fi rămas la Buckkeep, copilul ei tot n-ar fi putut prelua titlul de viitor rege până la şaptesprezece ani, cel puţin. Regal era foarte nerăbdător să devină el rege, dar legea cerea să fie recunoscut de toate cele Şase Ducate. Şi-a cumpărat coroana făcând unele concesii ducatelor de coastă. Cea mai importantă dintre ele a fost promisiunea că Buckkeepul nu va rămâne fără oameni şi va fi oricând pregătit să apere coasta.

Comanda vechiului turn a fost dată nepotului său celui mai în vârstă, moştenitorul ducelui de Farrow. Lordul Bright, la douăzeci şi cinci de ani, se tot frământase aşteptând ca tatăl lui să-i predea puterea. S-a arătat mai mult decât încântat să conducă Buckkeepul şi ducatul Buck, dar nu prea avea experienţă. Regal a plecat la castelul Tradeford de pe Râul Vin, în Farrow, în vreme ce tânărul Lord Bright a rămas la Buckkeep cu o gardă, alcătuită din cei mai buni soldaţi din Farrow. Se pare că Regal nu i-ar fi lăsat şi fondurile de care avea nevoie să lucreze, aşa că tânărul s-a străduit să stoarcă cele necesare de la negustorii din oraşul Buckkeep şi de la fermierii şi păstorii din regatul Buck, care oricum aveau necazuri. Nu există dovezi că Lordul Bright ar fi manifestat rea-voinţă faţă de locuitorii regatului sau celelalte ducate de coastă, dar nici nu le era devotat.

La Buckkeep mai locuiau şi câţiva nobili neînsemnaţi. Majoritatea proprietarilor de pământ stăteau în propriile turnuri, mai mici, protejându-şi locuitorii atât cât puteau. Cea mai importantă persoană rămasă la Buckkeep era Lady Patience, care fusese viitoare regină până când soţul ei, prinţul Chivalry, a renunţat la tron în favoarea fratelui său mai tânăr, Verity. În turn stăteau şi soldaţi din Buck, garda personală a reginei Kettricken şi bruma de ostaşi rămaşi din garda personală a regelui Shrewd. Soldaţii erau demoralizaţi pentru că nu-şi primeau regulat solda, iar tainul zilnic era foarte sărăcăcios. Lordul Bright îşi adusese propria gardă la Buckkeep şi, evident, îi prefera pe oamenii lui faţă de cei din regat. Situaţia s-a înrăutăţit

şi mai mult din cauză că nu se respecta lanţul de comandă. De ochii lumii, soldaţii din Buck trebuia să raporteze căpitanului Keffel din Farrow, comandantul gărzii Lordului Bright. În realitate, Foxglove, din garda reginei, Kerf, din garda de la Buckkeep, şi bătrânul Red, din garda regelui Shrewd, au format o ceată şi-şi ţineau propriile întâlniri de taină. Dacă raportau regulat cuiva, atunci îi raportau lui Lady Patience. În timp, soldaţii din Buckkeep au început să vorbească despre ea ca despre Doamna din Buckkeep.

Chiar şi după încoronare, Regal şi-a păzit titlul cu mare grijă. A trimis mesaje în toate părţile, încercând să afle unde sunt regina Kettricken şi copilul ei nenăscut. Bănuind că s-ar fi putut adăposti la tatăl ei, regele Eyod din Regatul Munţilor, i-a cerut acestuia s-o trimită înapoi. Când Eyod i-a răspuns că pe munteni nu-i interesează unde se află regina celor Şase Ducate, Regal s-a înfuriat şi a tăiat legăturile cu el, încetând orice relaţie comercială şi încercând chiar să-i oprească pe călătorii obişnuiţi să treacă hotarele Buckului. În acelaşi timp, a început să circule, aproape sigur la porunca lui Regal, zvonul că pruncul lui Kettricken nu era al lui Verity şi deci nu va avea dreptul să pretindă tronul celor Şase Ducate.

Au fost vremuri grele pentru puţinii locuitori din Buck. Abandonaţi de regele lor şi apăraţi doar de-o mână de soldaţi prost aprovizionaţi, poporul a rămas fără cârmaci pe o mare furtunoasă. Ceea ce nu furau sau distrugeau piraţii luau oamenii Lordului Bright drept biruri. Tâlharii au început să prade la drumul mare, pentru că, dacă nu poţi trăi din muncă cinstită, atunci faci ceea ce eşti nevoit. Micii arendaşi şi-au pierdut orice speranţă de a duce un trai normal şi au fugit de pe coastă, devenind cerşetori, hoţi sau prostituate în oraşele din interiorul regatului. Negoţul a murit, pentru că vasele care plecau rareori se mai întorceau acasă.

Chade şi cu mine am stat şi-am povestit pe banca din faţa colibei. N-am pomenit de lucruri de rău augur, nici de

evenimentele importante din trecut. N-am discutat despre învierea mea din mormânt, nici de situaţia politică a momentului. În schimb, el mi-a vorbit despre lucrurile pe care le împărtăşeam noi doi, ca şi cum aş fi fost plecat într-o călătorie lungă. Alunecosul, nevăstuica, îmbătrânea; iarna trecută l-a moleşit, iar venirea primăverii nu l-a înviorat. Chade se temea că nu va mai trăi încă un an. Mentorul meu reuşise, în sfârşit, să obţină frunze penate uscate fără să-i mucegăiască, dar descoperise că planta uscată nu are putere. Ne era dor amândurora de plăcintele bucătăresei Sara. Chade m-a întrebat dacă vreau vreun obiect din camera mea. Regal poruncise să fie scotocită şi-o lăsase în dezordine, dar el nu credea că mi se luaseră prea multe şi că se va simţi lipsa obiectelor pe care le-aş dori eu. L-am întrebat dacă-şi mai aminteşte de tapiseria cu regele Wisdom discutând cu Străbunii. Mi-a răspuns afirmativ, dar că era prea mare ca s-o târască până aici. I-am aruncat o privire atât de îngrozită, încât s-a înduplecat imediat şi mi-a spus că va găsi el o cale să mi-o aducă.

— Am glumit, Chade. Lucrul acela n-a făcut altceva decât să-mi dea coşmaruri când eram mic. Nu. Nu e nimic în camera mea care să conteze pentru mine acum.

Chade mă privi aproape trist.

— Laşi în urmă o viaţă rămânând cu ce, hainele de pe tine şi-un cercel? Şi zici că nu vrei să-ţi aduc nimic de acolo. Nu ţi se pare ciudat?

Am stat şi m-am gândit puţin. Sabia primită de la Verity. Inelul de argint de la regele Eyod, care fusese al lui Rurisk. Un ac de la Lady Grace. Cimpoiul lui Patience fusese în camera mea - speram să-l fi recuperat ea. Vopselele şi hârtiile mele. O cutiuţă pe care o cioplisem ca să-mi ţin otrăvurile în ea. Molly şi cu mine nu am schimbat niciodată semne de iubire. Nu-mi dădea voie să-i fac cadouri, iar eu nu m-am gândit niciodată să-i fur o panglică din păr. Dacă aş fi făcut-o...

— Nu. E mai bine să renunţ la tot. Deşi ai uitat ceva.

Am răsucit gulerul cămăşii mele scorţoase ca să-i arăt micul rubin fixat în argint.

— Acul pe care mi l-a dat Shrewd, ca semn că sunt al lui. Îl mai am încă.

Patience prinsese cu el pânza cu care mă învelise în mormânt. Am alungat gândul acela.

— Mă mir şi acum că gărzile lui Regal nu ţi-au jefuit trupul. Cred că Harul e atât de înspăimântător, încât s-au temut de tine şi mort, la fel de mult ca atunci când erai viu.

Mi-am pipăit cu degetul puntea nasului care-mi fusese spartă.

— Nu mi s-a părut că se tem de mine, îţi spun sigur.

Chade îmi zâmbi strâmb.

— Te deranjează nasul, nu? Eu zic că-ţi dă prestanţă.

L-am privit chiorâş în lumina soarelui.

— Serios?

— Nu. Dar aşa e politicos să spui. Nu-i chiar atât de rău. Arată de parcă ar fi încercat cineva să ţi-l pună la loc.

Mă zgudui o amintire ascuţită ca un spin.

— Nu vreau să mă gândesc la asta, i-am zis sincer.

Se întunecă la chip din cauza suferinţei mele.

Mi-am întors privirea de la el, incapabil să-i suport mila. Amintirea bătăilor îndurate era mai suportabilă dacă reuşeam să pretind că nu mai ştie nimeni de ele. Mă ruşinam de ce-mi făcuse Regal. Mi-am lăsat capul pe spate, proptindu-l de peretele colibei de lemn scăldat în soare şi-am inspirat adânc.

— Aşa... Ce se întâmplă acolo, jos, unde oamenii sunt încă în viaţă?

Chade îşi drese glasul, acceptând să schimbăm subiectul.

— Păi... Ce ştii?

— Mai nimic. Kettricken şi bufonul au fugit. E posibil ca Patience să fi auzit că regina a ajuns cu bine la munte. Regal e furios pe regele Eyod din Regatul Munţilor şi a închis drumurile pentru negustorii lui. Verity trăieşte, dar nimeni n-a mai auzit nimic de la el.

— Ho! Opreşte-te. Chade îşi încordă spatele. Zvonul despre Kettricken... ţi-l aminteşti din seara când l-am discutat eu cu Burrich.

Mi-am întors privirea de la el.

— Aşa cum îţi aminteşti un vis. În culori tulburi, ca prin apă, cu întâmplări haotice. V-am auzit pomenind de el.

— Şi de Verity?

Încordarea bruscă a lui Chade îmi trimise un fior pe şira spinării.

— M-a atins cu Meşteşugul în seara aceea, i-am răspuns calm. V-am spus că trăieşte.

— LA DRACU'!

Sări în picioare şi începu să ţopăie de parcă era apucat. Nu mai asistasem la un asemenea spectacol şi mă holbam la el uluit şi înfricoşat deopotrivă.

— Burrich şi cu mine n-am dat crezare vorbelor tale! O, ne-am bucurat că le-ai rostit, iar când ai fugit, el mi-a zis: „Lasă-l să plece, de mai multe oricum nu e în stare în seara asta, îşi aminteşte de prinţul lui.” Nu ne-am închipuit că e altceva la mijloc. La dracu' şi la naiba! Se opri brusc şi arătă cu degetul spre mine. Raportează. Povesteşte-mi totul.

Am orbecăit printre amintiri. Îmi era la fel de greu să le pun în ordine, de parcă le-aş fi văzut prin ochii lupului.

— Îi era frig. Dar trăia. Era obosit sau rănit. Încetinit cumva. Încerca să ajungă la mine şi eu îl respingeam, aşa că mă tot îndemna să beau. Ca să-mi cobor zidurile, presupun...

— Unde era?

— Nu ştiu. Zăpadă. Pădure. Bâjbâiam după umbre de amintiri. Nu cred că ştia unde se află.

Chade mă sfredeli cu ochii lui verzi.

— Poţi să ajungi la el, să-l simţi, cât de cât? Poţi să-mi spui dacă mai trăieşte?

Am scuturat din cap. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

— Poţi să-l atingi cu Meşteşugul acum?

Am scuturat iar din cap. Mi se strângea stomacul de încordare.

Frustrarea lui Chade creştea cu fiecare scuturare a mea din cap.

— La naiba, Fitz, trebuie!

— Nu vreau s-o fac, am strigat şi am sărit brusc în picioare.

Fugi! Fugi cât te ţin picioarele!

Aşa am făcut. Dintr-odată, pur şi simplu. Am fugit de lângă Chade de parcă m-ar fi urmărit toţi diavolii de pe maleficele Insule Străine. Chade m-a chemat înapoi, dar m-am făcut că nu-l aud. Am fugit şi, imediat ce am ajuns la adăpostul copacilor, Ochi Întunecaţi a venit la mine.

Nu pe-acolo, pe-acolo e Inima Haitei, m-a avertizat el. Aşa că am luat-o amândoi la goană în sus, pe deal, departe de pârâu, spre învălmăşeala de rugi care atârnau deasupra unui mal unde se adăpostea Ochi Întunecaţi în nopţile furtunoase. *Ce-a fost? Ce pericol te-a pândit?*

A vrut să mă întorc, am recunoscut după o vreme. Am încercat să mă exprim în aşa fel încât să mă înţeleagă. *A vrut să... nu mai fiu lup.*

Mă trecu un fior pe şira spinării. Explicându-i lui Ochi Întunecaţi ce se întâmplase, m-am trezit faţă în faţă cu adevărul. Alegerea era simplă. Fii lup, fără trecut, fără viitor, trăieşte numai ziua de azi. Sau fii un om mutilat de trecut, a cărui inimă îi pompează frica în sânge. Puteam merge pe două picioare, trăind ruşinat şi umilit. Sau puteam alerga pe patru şi uita până şi de Molly, devenită doar o mireasmă plăcută. Am stat liniştit sub rugi, mângâind spinarea lui Ochi Întunecaţi, ţintuind cu privirea un loc pe care doar eu îl vedeam. Ziua se stinse treptat şi se pierdu în amurg. Hotărârea mea se închega inevitabil şi pe nesimţite, la fel ca întunericul. Inima mea striga împotriva ei, dar alternativa era de nesuportat. Am ţinut de ea cu o voinţă de neclintit.

Se întunecase când m-am întors. M-am târât acasă cu coada între picioare. Era ciudat să revin în colibă ca lup încă o dată, să amuşin lemnul aprins ca pe un lucru aparţinând omului, să clipesc la lumina focului ghicit prin obloane. Şovăielnic, mi-am detaşat mintea de cea a lui Ochi Întunecaţi.

N-ai prefera să vânezi cu mine?

Aş prefera de o mie de ori să vânez cu tine. Dar în noaptea asta nu pot.

De ce?

Am scuturat din cap. Hotărârea mea se clătina pe o muchie atât de subţire, încât nu îndrăzneam s-o pun la încercare vorbind despre ea. M-am oprit la marginea pădurii ca să-mi scutur praful de pe haine, să-mi netezesc părul şi să-l prind iar în coadă la spate. Speram să nu fiu murdar pe faţă. Mi-am îndreptat spatele şi m-am forţat să mă întorc în două picioare la colibă, să deschid uşa şi să-i privesc. M-am simţit extrem de vulnerabil. Vorbiseră despre mine. Îmi cunoşteau aproape toate secretele. Demnitatea mea, şi aşa zdrobită, era acum făcută ţăndări. Cum să apar în faţa lor şi să aştept să mă trateze ca pe-un om? Dar nu-i puteam învinovăţi. Încercaseră să mă salveze. De mine însumi, e-adevărat, dar tot salvare se chema. Nu era vina lor că sufletul salvat nu merita salvarea.

Stăteau la masă când am intrat. Dacă aş fi fugit aşa cu câteva săptămâni în urmă, Burrich ar fi sărit ca ars, ca să mă zgâlţâie şi să mă pocnească. Ştiam că depăşisem amândoi asemenea reacţii, dar amintirea lor mă făcea de o prudenţă pe care nu reuşeam s-o maschez în întregime. Totuşi, pe faţa lui Burrich nu am citit decât uşurare, în vreme ce Chade mă privea ruşinat şi îngrijorat.

— N-am vrut să te forţez, îmi spuse el cu sinceritate, înainte de a deschide eu gura.

— Nici nu m-ai forţat, am răspuns calm. N-ai făcut decât să pui degetul pe rana pe care eu însumi o apăsam cel mai puternic. Uneori nu ştii cât de gravă e rana ta până când nu ţi-o atinge altcineva.

Mi-am luat un scaun. După săptămâni întregi de mese încropite, m-am mirat să văd brânză, miere şi vin de soc. Era şi o franzelă pe care s-o mâncăm cu păstrăvul prins de Burrich. O vreme doar am mâncat, fără să rostim alte vorbe decât cele necesare la masă. Ne-am mai relaxat. Dar, în clipa în care am terminat şi am strâns resturile, încordarea a revenit.

— Îţi înţeleg întrebarea, rosti Burrich dintr-odată. Chade şi cu mine ne-am uitat uimiţi la el. Cea de acum câteva zile, când ai vrut să afli ce vom face în continuare. Trebuie să înţelegi că renunţasem la Verity, considerându-l mort. Kettricken îi purta în pântece moştenitorul, dar era în siguranţă, în Regatul Munţilor. Nu mai aveam ce face pentru ea. Dacă aş interveni în vreun fel, aş trăda-o în faţa altora. Cel mai bine e să rămână ascunsă, în siguranţă, printre oamenii tatălui ei. Când copilul ei va împlini vârsta potrivită pentru a se urca pe tron... ei, dacă n-oi fi deja oale şi ulcele până atunci, probabil voi face ce mi-o sta în puteri. Deocamdată, a fi în slujba regelui ţine de trecut pentru mine. Aşa că, atunci când mi-ai pus întrebarea, nu m-am gândit decât la nevoia de a mă îngriji de noi.

— Şi acum? am întrebat încet.

— Dacă Verity trăieşte, atunci tronul i-a fost furat de un impostor. Am jurat să vin în ajutorul regelui meu. La fel, şi Chade. La fel, şi tu.

Ia-o iar la fugă.

Nu pot.

Burrich tresări de parcă l-aş fi împuns cu acul. Oare, dacă m-aş îndrepta spre uşă, ar sări să mă oprească? Dar nu vorbi şi nici nu se mişcă, doar aşteptă.

— Eu, nu. Acel Fitz a murit, i-am spus fără ocolişuri.

Parcă i-aş fi tras un pumn. Însă Chade întrebă calm:

— Atunci de ce mai poartă acul de la Shrewd?

Am dus mâna şi l-am desprins de la guler. Uite-l, am vrut să-i răspund, ţine-l, ia-l şi fă ce vrei cu el. Mie nu-mi mai trebuie. Nu mai am tăria necesară. În loc de asta, am stat şi m-am uitat la ac.

— Vin de soc? oferi Chade, dar nu mie.

— E frig în seara asta. O să fac nişte ceai, îl refuză Burrich.

Chade încuviinţă în tăcere. Eu am rămas pe loc, cu acul roşu-argintiu în mână. Mi-am adus aminte de mâinile regelui meu când l-a trecut prin cutele cămăşii mele de băieţel. „Acum eşti al meu”, îmi zisese. Dar regele era mort. Oare moartea lui mă elibera de promisiune? Şi cum

rămânea cu ultimul lucru pe care mi-l spusese? „Ce-am făcut din tine?” Mi-am alungat întrebarea din minte. Mai important era ce devenisem acum: cel în care mă transformase Regal? Sau aveam o cale de scăpare?

— Aşa mi-a zis Regal, am rostit, căzut pe gânduri. Că nu trebuie decât să-mi zgârii puţin pielea ca să dau peste Sluga-fără-Nume. Am ridicat ochii şi m-am forţat să-l privesc pe Burrich. Ar fi frumos să fiu slugă.

— Zău? mă întrebă el. A fost o vreme când nu gândeai aşa. Cine eşti tu, Fitz, dacă nu omul regelui? Ce eşti tu? Unde te-ai duce?

Unde m-aş duce, dacă aş fi liber? La Molly, mă îndemnă inima. Am scuturat din cap, alungând ideea înainte să mă ardă pe suflet. Nu. Pe ea o pierdusem chiar înainte de a-mi pierde viaţa. M-am gândit la libertatea mea aparentă, amară. Într-un singur loc mai puteam merge. Am strâns din dinţi, am înălţat capul şi-am înfruntat privirea fermă a lui Burrich.

— Voi pleca. Oriunde văd cu ochii. În Statele Chalced, la Bingtown. Ştiu să mă port cu animalele. Şi mă pricep şi la caligrafie. Mi-aş putea câştiga pâinea.

— Nu mă îndoiesc. Dar asta nu-i viaţă, sublinie Burrich.

— Păi, atunci ce e? l-am întrebat, dintr-odată cu adevărat furios.

De ce trebuia să facă să-mi fie şi mai greu? Cuvintele şi gândurile ţâşniră din mine ca puroiul dintr-o rană infectată.

— Ai vrea să mă dedic regelui meu şi să sacrific totul pentru el, cum ai făcut-o tu. Ai vrea să renunţ la femeia pe care o iubesc ca să-l urmez pe rege ca un câine care nu se dezlipeşte de călcâiele lui, cum ai făcut-o tu. Şi, când regele acela te-a părăsit, cum a fost? Ţi-ai reprimat sentimentele, i-ai crescut bastardul în locul lui. Pe urmă ţi-au luat totul, grajduri, cai, câini, servitori. Nu ţi-au lăsat nimic, nici măcar un acoperiş deasupra capului, regii aceia pe care ai jurat să-i slujeşti. Şi tu ce-ai făcut? Cum nu ţi-a mai rămas nimic, te-ai lipit de mine, ai scos bastardul din

sicriu şi l-ai readus la viaţă. O viaţă pe care o urăsc, pe care nu o vreau!

L-am sfredelit cu privirea, acuzator. El se holbă la mine, incapabil să scoată un cuvânt. Voiam să-mi pun frâu vorbelor, dar parcă mă mâna ceva de la spate.

— De ce eşti întotdeauna lângă mine? De ce mă ridici în picioare, numai ca să fiu doborât din nou? Pentru ce? Vrei să-ţi fiu dator? Să poţi avea pretenţii asupra vieţii mele, pentru că nu ai tăria să-ţi faci o viaţă a ta? Nu vrei altceva decât să mă faci ca tine, un bărbat fără o viaţă a lui, un bărbat care renunţă la tot pentru regele lui. Nu înţelegi că a trăi înseamnă mai mult decât a te sacrifica pentru altcineva?

M-am uitat la el, dar, când i-am citit uimirea şi durerea în ochi, am întors capul.

— Nu, am zis abătut, după o clipă. Nu înţelegi, n-ai cum. Nici nu-ţi închipui câte mi-ai luat. Ar trebui să fiu mort, dar nu m-ai lăsat. Cu cele mai bune intenţii, întotdeauna convins că faci numai ce e bine, indiferent cât mă doare. Dar cine ţi-a dat dreptul ăsta asupra mea? Cine a decis că poţi să-mi faci aşa ceva?

În cameră nu se mai auzea decât glasul meu. Chade împietrise, iar expresia lui Burrich nu făcea decât să mă înfurie şi mai tare. Am văzut că-şi adună gândurile. Îmi vorbi cu mândrie şi demnitate:

— Tatăl tău mi-a transmis această îndatorire, Fitz. Am făcut tot ce-am putut pentru tine. Ultimul lucru pe care mi l-a zis prinţul meu, pe care mi l-a spus Chivalry, a fost: „Creşte-l cum se cuvine.” Iar eu...

— Iar tu ai renunţat la următorii zece ani din viaţă ca să creşti bastardul altuia, i-am retezat-o brutal, cu sarcasm. Te-ai îngrijit de mine, a fost singurul lucru pe care ai ştiut să-l faci. Tot timpul, Burrich, ai avut grijă de cineva, l-ai pus pe altul pe primul loc, sacrificându-ţi un trai normal în beneficiul altcuiva. Credincios ca un câine. Asta-i viaţă? Nu te-ai gândit niciodată să fii propriul tău stăpân, să iei propriile tale decizii? Sau te temi de lucrul acela care te împinge mereu să pui mâna pe sticlă?

Deja strigam. Când n-am mai avut ce spune, pieptul mi se ridică şi coborî printre gâfâituri. În copilărie, când mă înfuriam, îmi juram că Burrich avea să plătească pentru fiecare palmă pe care mi-o dădea, pentru fiecare grajd pe care trebuia să-l curăţ când de-abia mă mai ţineam pe picioare. Spunându-i ce i-am spus, mi-am respectat promisiunea înzecit. Privea cu ochi mari, mut de durere. Am văzut că i se ridică pieptul, încercând să inspire aerul pe care nu-l putea trage în plămâni. Se uita la mine atât de şocat, ca şi cum i-aş fi înfipt un cuţit în spate.

L-am scrutat îndelung. Nu ştiam cum de-mi veniseră pe buze cuvintele acelea, dar era prea târziu să le retrag. Să spun „îmi pare rău” n-ar fi însemnat că nu le-aş fi rostit, nu le-ar fi schimbat cu nimic. Am sperat dintr-odată că mă va lovi, că se va îndura şi de el, şi de mine, măcar cu atât.

Se ridică nesigur, zgâriind podeaua de lemn cu picioarele scaunului. Scaunul se răsturnă şi trosni când se îndepărtă de el. Burrich, care păşea cu atâta fermitate după ce turna în el numeroase căni de rachiu, se îndreptă clătinându-se ca un beţiv spre uşă şi dispăru în noapte. Eu am rămas pe loc, simţind cum mă cuprinde liniştea. Speram să îmi cuprindă şi inima.

Urmară câteva minute de tăcere. Lungă, apăsătoare. Apoi Chade întrebă calm, oftând:

— De ce?

— Nu ştiu.

Ce mincinos desăvârşit eram! Mă învăţase chiar el foarte bine. Mi-am îndreptat privirea spre foc. O clipă, am fost tentat să-i explic. M-am răzgândit însă. M-am pomenit că spun tot alte lucruri:

— Poate că am simţit nevoia să mă eliberez de el. De toate câte a făcut pentru mine, chiar dacă nu am vrut. Nu vreau să mai facă pentru mine lucruri pentru care nu-l pot răsplăti. Pe care nimeni nu ar trebui să le facă pentru altcineva, sacrificii de care nimeni nu ar trebui să fie în stare pentru alţii. Nu vreau să-i mai fiu dator. Nu vreau să mai fiu dator nimănui.

Când vorbi, Chade rosti vorbele fără intonaţie. Mâinile cu degete lungi i se odihneau pe coapse, cuminţi, aproape relaxate. Dar ochii lui verzi căpătară nuanţe arămii, iar în ei luci o veche supărare:

— De când te-ai întors din Regatul Munţilor, eşti mereu gata să te iei la harţă. Cu oricine. Când erai mic şi te îmbufnai sau te supărai, dădeam vina pe vârsta ta fragedă, pe judecata şi frustrările tale de băieţel. Dar te-ai întors de acolo... mocnind de furie. Ca şi cum ai provoca lumea întreagă să te omoare, dacă ar putea. N-a fost numai faptul că te-ai aruncat singur în braţele lui Regal; unde era mai mare pericolul, acolo te duceai. Şi nu doar Burrich a observat asta. Gândeşte-te la anul trecut: de câte ori mă întorceam, îl găseam pe Fitz certându-se cu lumea, în toiul unei încăierări, al unei bătălii, plin de bandaje, beat criţă sau moale ca o cârpă şi smiorcăindu-se după scoarţă de spiriduş. Când ai fost tu calm şi socotit, când te-ai veselit cu prietenii, când te-ai simţit în largul tău? Când nu-ţi provocai duşmanii, îţi alungai prietenii. Ce s-a întâmplat între tine şi bufon? Unde e Molly? Pe Burrich tocmai l-ai trimis să-şi strângă lucrurile. Cine urmează?

— Tu, cred.

Cuvintele mi-au ieşit de pe buze singure, inevitabile. N-am vrut să le rostesc, dar n-am fost în stare nici să le reţin. Venise vremea să fie rostite.

— Ai început deja, după cum ai vorbit cu Burrich.

— Ştiu, am zis aspru. L-am fixat din priviri. De multă vreme nu-ţi mai convine nimic din ce fac. Nici lui Burrich. Nimănui. Se pare că n-am fost capabil să iau nicio hotărâre potrivită în ultimul timp.

— N-aş zice că nu te aprob, consimţi Chade în silă.

Şi iar s-au aprins tăciunii mâniei, ameninţând să nască flăcări:

— Poate pentru că nu mi s-a dat ocazia să iau hotărâri singur. Poate pentru că am fost „băiatul” tuturor prea mult timp. Ajutorul lui Burrich la grajduri, ucenicul tău asasin, animalul de companie al lui Verity, pajul lui Patience. Când am avut şansa să fiu al meu, numai al meu?

Am pus întrebarea plin de mânie.

— Când nu ai avut-o? îmi răspunse Chade, la fel de mânios. Aşa ai fost de când te-ai întors de la munte. Te-ai dus la Verity şi i-ai spus că te-ai săturat să fii asasin tocmai când trebuiau îndeplinite misiuni în taină. Patience a încercat să te ţină la distanţă de Molly, dar şi atunci ai făcut după capul tău. Ai transformat-o într-o ţintă. Ai implicat-o pe Patience în comploturi care au pus-o în primejdie. Te-ai împrietenit cu lupul, în ciuda avertismentelor lui Burrich. Mi-ai pus la îndoială fiecare hotărâre legată de sănătatea regelui Shrewd. Şi penultimul tău act stupid la Buckkeep a fost să te alături voluntar la o revoltă împotriva coroanei. Ne-ai adus în pragul unui război civil cum n-am avut de o sută de ani încoace.

— Şi ultimul meu act stupid? am întrebat, cu o curiozitate amară.

— I-ai omorât pe Justin şi pe Serene, veni răspunsul - o acuzaţie evidentă.

— L-au sleit de vlagă pe regele meu, Chade, i-am explicat pe un ton glacial. A murit în braţele mele, din cauza lor. Ce era să fac?

Se ridică şi reuşi cumva să mă domine ca altădată.

— După atâţia ani de ucenicie, după cât te-am învăţat să lucrezi pe ascuns, tu ai alergat prin turn cu cuţitul în mână, ai tăiat gâtul unuia şi l-ai înjunghiat de moarte pe celălalt în coridorul cel mare, în faţa adunării de nobili... Grozavul meu asasin ucenic! N-ai găsit altă modalitate să-ţi atingi scopul?

— Eram supărat! am strigat.

— Exact! strigă şi Chade. *Tu* erai supărat. Aşa că ne-ai secat izvorul de putere din Buckkeep! Te-ai bucurat de aprecierea ducilor de coastă şi ai ales să apari în faţa lor ca un nebun! Le-ai risipit ultima fărâmă de încredere în neamul Farseer.

— Acum câteva minute mi-ai imputat că mă bucuram de aprecierea lor.

— Nu. Ţi-am imputat că te-ai dat de gol în faţa lor. N-ar fi trebuit să-i laşi să-ţi ofere conducerea Buckkeepului.

Dacă ţi-ai fi făcut datoria aşa cum trebuie, nici nu le-ar fi trecut prin cap o astfel de propunere. Îţi spun încă o dată şi încă o dată şi încă o dată, îţi uiţi lungul nasului. Nu eşti prinţ, eşti asasin. Nu eşti jucător, eşti doar pion. Şi, când faci propriile mişcări, dai peste cap strategia celorlalţi şi pui în pericol toate piesele de pe tablă!

A nu fi capabil să dai cuiva un răspuns nu e totuna cu a-i încuviinţa spusele. M-am încruntat la Chade. Nu cedă, ci rămase în picioare, privindu-mă de sus. Sub ochii lui verzi, sfredelitori, furia mă părăsi brusc, lăsând în urmă doar amărăciune. Şuvoiul meu secret de teamă lăuntrică ţâşni iar la suprafaţă. Voinţa se scurse din mine ca sângele dintr-o rană. Nu puteam continua. Nu-i puteam înfrunta pe amândoi. După o vreme, m-am auzind spunând îmbufnat:

— Foarte bine. În regulă. Tu şi cu Burrich aveţi dreptate, ca întotdeauna. Promit că nu voi mai gândi, că, pur şi simplu, mă voi supune. Ce vrei să fac?

— Nu. Atât.

— Nu ce?

Chade clătină încet din cap.

— Ceea ce am înţeles perfect în seara asta e că nu mai trebuie să mă bazez pe tine. Nu vei mai primi nicio însărcinare de la mine şi nici nu te voi mai înştiinţa de planurile mele de acum înainte. S-au sfârşit zilele acelea.

N-am reuşit să cuprind cu mintea faptul că hotărârea lui era definitivă. Întoarse ochii de la mine, privind în depărtare. Când deschise iar gura, nu mentorul meu vorbi, ci Chade. Rosti cuvintele cu faţa la perete:

— Te iubesc, băiete. Dragostea mea n-o vei pierde niciodată. Dar eşti periculos. Iar ceea ce trebuie noi să încercăm e destul de periculos şi fără s-o iei tu razna în toiul acţiunii.

— Ce încercaţi? am întrebat, deşi n-aş fi vrut.

Se uită la mine clătinând încet din cap. Nedezvăluindu-mi secretul, reteză legătura dintre noi. M-am simţit dintr-odată rătăcit. L-am urmărit ca prin ceaţă cum îşi ia sacul şi mantaua.

— E întuneric afară, l-am prevenit. Şi până la Buckkeep e drum lung şi greu, chiar şi ziua. Măcar rămâi peste noapte, Chade.

— Nu pot. N-ai face decât să amplifici cearta, ca şi cum ai zgâria crusta unei răni până când sângerează din nou. S-au spus deja destule vorbe grele. E mai bine să plec acum.

Şi a plecat.

Am stat şi-am privit de unul singur cum arde focul firav. Mersesem prea departe cu amândoi, mai departe decât intenţionasem. Vrusesem să mă despart de ei; în loc de despărţire, otrăvisem fiecare amintire pe care o aveau despre mine. Stricasem totul. Nu mai aveam ce repara. M-am ridicat şi-am început să-mi strâng lucrurile. Mi-a luat foarte puţin timp. Le-am legat într-o boccea învelită cu mantaua mea de iarnă. M-am întrebat dacă mă port ca un copil bosumflat sau am luat o hotărâre bruscă. Era vreo diferenţă? Am stat o vreme în faţa căminului, strângând bocceaua în braţe. Voiam să se întoarcă Burrich, să vadă că-mi pare rău, să ştie că am plecat cuprins de remuşcări. M-am forţat să chibzuiesc adânc la asta. Pe urmă mi-am desfăcut hainele, am întins pătura în faţa focului şi m-am culcat pe ea. De când mă scosese Burrich din ghearele morţii, dormise între mine şi uşă. Poate ca să mă ţină în casă. În unele nopţi aveam senzaţia că numai el stă între mine şi întuneric. Acum nu era aici. În ciuda pereţilor, simţeam că mă ghemuiesc de unul singur în faţa chipului pustiu şi sălbatic al lumii.

Mă ai pe mine întotdeauna.

Ştiu. Şi tu, pe mine. Am încercat, dar n-am reuşit să vorbesc din inimă. Sentimentele se revărsaseră din mine şi acum mă simţeam golit. Şi atât de obosit… Şi mai aveam atâtea de făcut.

Cenuşiul stă de poveşti cu Inima Haitei. Să trag cu urechea?

Nu. Cuvintele lor le aparţin. Îmi era ciudă că ei stăteau împreună, în vreme ce eu sufeream singur. Dar m-am şi bucurat de singurătate. Poate că Burrich îl va convinge pe Chade să rămână până dimineaţă. Poate că Chade va mai

îndulci otrava cu care l-am împroşcat pe Burrich. Priveam fix flăcările. Nu aveam o părere prea bună despre mine.

Există anumite clipe din noapte, cele mai reci şi mai întunecate, când seara e uitată cu desăvârşire şi zorii nu sunt nici măcar o promisiune. Clipe când e prea devreme să te scoli, dar atât de târziu, încât nu mai are rost să te culci. Atunci s-a întors Burrich. Nu dormeam, dar nu m-am mişcat. Însă pe el nu-l puteam păcăli.

— Chade a plecat, rosti el liniştit.

L-am auzit ridicând scaunul căzut. Se aşează pe el şi-şi scoase bocancii. N-am simţit ostilitate din partea lui, nici înverşunare. Parcă nici nu rostisem vorbele acelea la mânie. Sau trecuse dincolo de furie şi de suferinţă, într-o stare de amorţeală.

— E prea întuneric să meargă pe jos, am zis eu, ca vorbind focului, prudent, de teamă să nu spulber vraja liniştii.

— Ştiu. Dar are un felinar mic cu el. Se temea însă mai mult să rămână, se temea că-şi va schimba hotărârea luată în ce te priveşte. Aceea de a te elibera.

Dacă înainte strigasem la el cuprins de mânie, acum mă simţeam părăsit. Mă izbi un val de frică, ştirbindu-mi hotărârea. Panicat, m-am ridicat în şezut. Am inspirat adânc, scuturat de un tremur.

— Burrich, ce ţi-am spus mai devreme… eram supărat, am…

— …nimerit exact la ţintă.

Scoase un sunet, un fel de hohotit, dacă n-ar fi fost plin de amărăciune.

— Numai aşa cum nimeresc la ţintă oamenii care, cunoscându-se îndeaproape, ştiu cel mai bine cum să se rănească reciproc.

— Nu. Uite cum stau lucrurile: poate că acest câine are nevoie de alt stăpân.

Vorbind despre sine, ironia din glasul lui răsună mai veninoasă decât otrava împroşcată de mine mai devreme. Amuţisem. Burrich se ridică de pe scaun şi îşi lăsă bocancii să cadă pe jos. Mă privi.

— N-am pornit cu gândul de-a te face ca mine, Fitz. Nu i-aş dori nimănui asta. Am vrut să fii ca tatăl tău. Dar uneori mi se părea că, orice-aş face, tu stăruiai să-ţi modelezi viaţa după a mea.

Rămase cu ochii la tăciuni o vreme. Într-un sfârşit, continuă să vorbească încet, calm, adresându-se focului. Parcă spunea un basm vechi unui copil somnoros:

— M-am născut în Statele Chalced. Într-un orăşel de coastă, port pentru pescari. Un loc apărat de vânt. Mama spăla pe la alţii ca să ne întreţină pe bunica şi pe mine. Tata a murit înainte de-a mă naşte, înecat în mare. Bunica avea grijă de mine, dar era foarte bătrână şi, deseori, bolnavă.

Nu i-am văzut zâmbetul amar, dar l-am ghicit.

— O viaţă de sclavie nu lasă o femeie sănătoasă. Mă iubea şi făcea pentru mine cât putea. Dar eu nu eram copilul care să se joace cuminte în colibă. Iar în casă nu mai locuia nimeni destul de puternic ca să mă strunească.

Aşa că m-am împrietenit la cataramă cu singurul mascul din lumea mea căruia îi păsa de mine. O potaie vagaboandă. Jegoasă. Plină de cicatrice. Nu se gândea decât cum să supravieţuiască, nu era credincioasă nimănui, cu excepţia mea. După cum şi eu îi eram credincios numai ei. Nu cunoşteam altceva decât lumea lui, felul lui de a trăi. Pune mâna pe ce vrei, când vrei şi nu te gândi ce faci după ce pui mâna. Sigur ştii ce vreau să spun. Vecinii credeau că sunt mut. Mama credea că sunt retardat. Bunica, sunt convins, avea bănuielile ei. A încercat să dea câinele, dar, ca şi tine, mă încăpăţânam în asemenea împrejurări. Cred că aveam cam opt ani când animalul a ajuns între un cal şi-o căruţă şi calul l-a lovit de moarte. Furase o bucată de costiţă.

Burrich se ridică de pe scaun şi se duse la păturile lui. Mi-l luase pe Curiosul când avusesem mai puţin de opt ani. Îl crezusem mort. Dar tovarăşul lui Burrich murise cu adevărat, într-un mod violent. Tot aşa simţi când mori tu însuţi.

— Ce-ai făcut? am murmurat.

L-am auzit făcându-şi patul şi întinzându-se.

— Am învăţat să vorbesc, îmi răspunse după o pauză. Bunica m-a obligat să trec peste moartea lui Biciuşcă. Într-un fel, mi-am revărsat afecţiunea asupra ei. Nu că aş fi uitat cele învăţate de la Biciuşcă. Am devenit hoţ, şi încă unul foarte dibaci. Am reuşit să uşurez cât de cât traiul mamei şi-al bunicii cu noua mea meserie, deşi lor nici nu le trecea prin cap ce învârteam. Peste vreo cinci ani, boala sângelui a început să bântuie prin Statele Chalced. Nu mai văzusem pe nimeni suferind de ea până atunci. Au murit amândouă, şi mama, şi bunica, iar eu am rămas singur. Aşa că m-am făcut soldat.

Îl ascultam uluit. De ani de zile îl ştiam taciturn. Băutura nu-i dezlegase niciodată limba, dimpotrivă, îl adâncise în tăcere. Acum însă i se revărsau cuvintele din gură, astâmpărându-mi curiozitatea şi spulberându-mi bănuielile adunate ani la rând. Nu înţelegeam cum de-mi vorbea atât de deschis dintr-odată. Numai vocea lui se auzea în camera luminată de foc.

— Mai întâi am luptat pentru un moşier mărunt din Chalced. Nu ştiam şi nu ne păsa de ce luptam, nici dacă era o bătălie dreaptă sau nu. Scoase un pufnet uşor. Aşa cum ţi-am spus, dacă-ţi duci traiul de azi pe mâine nu înseamnă că ai o viaţă normală. Dar m-am descurcat binişor. Mi-am câştigat reputaţia de om rău. Nimeni nu se aşteaptă de la un băiat să lupte sălbatic şi viclean ca o fiară. Era singura cale de-a supravieţui printre oameni de teapa soldaţilor care-mi stăteau alături. Dar într-o zi am pierdut o campanie. Am petrecut câteva luni, nu, aproape un an, aflând ce înseamnă să-i urăşti, ca bunica mea, pe proprietarii de sclavi. După ce am evadat, am făcut ceea ce visase ea dintotdeauna: m-am dus în cele Şase Ducate, unde nu există nici sclavi, nici proprietari de sclavi. Grizzle era duce de Shoaks pe atunci. Am luptat o vreme în serviciul lui. Nu ştiu cum am ajuns să mă îngrijesc de caii soldaţilor mei. Mi-a plăcut foarte mult. Ostaşii lui Grizzle erau nişte domni în comparaţie cu scursurile lui Jecto, dar eu tot preferam tovărăşia cailor, şi nu pe a lor.

Când s-a terminat războiul cu Sandsedge, ducele Grizzle m-a dus la grajdurile lui de acasă. Acolo m-am apropiat de un armăsar tânăr, Neko. Îl îngrijeam, dar nu era al meu. Îl călărea Grizzle când mergea la vânătoare. Uneori, îl folosea ca animal de prăsilă. Dar Grizzle nu era un om blând. Câteodată îl punea pe Neko să se bată cu alţi armăsari, aşa cum pun alţii câinii sau cocoşii să se bată între ei, pentru distracţie. O iapă în călduri şi cel mai bun armăsar care s-o aibă. Eu... Eu eram foarte apropiat de Neko. Îi cunoşteam viaţa ca-n palmă, ca pe-a mea. Aşa m-am făcut bărbat. Cel puţin aveam înfăţişare de bărbat.

Burrich făcu o mică pauză. După o vreme, oftă şi continuă:

— Ducele Grizzle l-a vândut pe Neko şi şase iepe, iar eu m-am dus cu ei. Sus, pe coastă, la Rippon. Îşi drese glasul. O molimă a lovit grajdurile bărbatului de acolo. Neko a murit a doua zi după ce-a dat semne de boală. Am reuşit să salvez două din iepele lui. Ţinându-le pe ele în viaţă m-a determinat să nu mă omor. Dar, după aceea, mi-a pierit mie cheful de viaţă. Nu mai eram bun de nimic, decât de băut. Pe lângă asta, rămăseseră atât de puţine animale, că nu-ţi mai venea să-i spui grajdului grajd. Aşa că am fost pus pe liber. Până la urmă, am ajuns iar soldat, de data asta în slujba unui prinţ tânăr, pe nume Chivalry. Venise la Rippon ca să pună capăt unui conflict de la hotarele dintre ducatele Shoaks şi Rippon. Nu ştiu cum de m-a luat acest sergent printre oamenii lui. Avea soldaţi de primă mână în garda personală. Eu rămăsesem fără bani şi sufeream că nu pusesem băutură în gură de trei zile. Nu eram nici pe departe la fel de bun ca ei nici ca om, darămite ca soldat. În prima lună cât am stat cu Chivalry, de două ori am fost dus în faţa lui pentru încălcarea disciplinei. Mă bătusem. Ca un câine, sau ca un armăsar, credeam că era singura cale ca să mă impun în faţa celorlalţi.

Prima oară când am ajuns în faţa prinţului, plin de sânge şi tot împotrivindu-mă, am fost şocat văzând că suntem de-o vârstă. Aproape toţi soldaţii lui erau mai bătrâni decât mine; mă aşteptasem să înfrunt un bărbat între două

vârste. Am stat în faţa lui şi i-am întâlnit privirea. Parcă ne-am fi recunoscut. Parcă am fi văzut fiecare... cum am fi fost în alte împrejurări. Nu s-a arătat milos cu mine. Mi-am pierdut simbria şi am primit mai mult de lucru. A doua oară, toată lumea se aştepta să mă dea afară. Am ajuns iar în faţa lui, gata să-l împroşc cu ura mea, dar el pur şi simplu m-a privit. Şi-a dat capul pe spate, ca un câine când aude un zgomot îndepărtat. Mi-a tăiat iar simbria şi mi-a dat şi mai multe sarcini. Dar m-a păstrat. Toţi îmi ziseseră că voi fi dat afară. Acum toţi se aşteptau să dezertez. Nu ştiu de ce n-am făcut-o. De ce să faci pe soldatul dacă nu primeşti bani, ci doar corvezi în plus?

Burrich îşi drese iar glasul. L-am auzit cum se cuibăreşte mai bine în pat. Tăcu o vreme. Îşi reluă apoi povestirea, dar fără chef:

— A treia oară când m-au târât la Chivalry a fost pentru că mă încăierasem în cârciumă. Gărzile oraşului m-au luat pe sus, plin de sânge, beat şi cu chef de bătaie. Tovarăşii mei soldaţi nu mai voiau de mult să aibă de-a face cu mine. Pe sergentul meu îl dezgustam, cu ostaşii de rând nu mă împrietenisem. Aşa că m-au arestat gărzile oraşului. Şi i-au spus lui Chivalry că lăsasem laţi doi bărbaţi şi-i ţinusem la respect cu ciomagul pe alţi cinci, până când au venit gărzile şi-au pus capăt tămbălăului cum au putut.

Chivalry a dat drumul gărzilor după ce le-a dat bani ca să acopere paguba pricinuită de mine în cârciumă. S-a aşezat la masa de scris - avea în faţă o scrisoare neterminată -, şi m-a cercetat cu privirea din cap până-n picioare. Apoi s-a ridicat fără o vorbă şi-a împins masa într-un colţ. Şi-a scos cămaşa şi-a luat o lance din alt colţ. Am crezut că vrea să mă bată cu ea până leşin. În loc de asta, mi-a aruncat şi mie una, zicându-mi: „Aşa, acum arată-mi cum ai ţinut la respect cinci bărbaţi.” Şi m-a atacat. Burrich îşi drese iar vocea. Eram obosit, pe jumătate ameţit de băutură, dar nu m-am lăsat. Până la urmă, a reuşit o lovitură norocoasă. M-a lăsat leşinat.

Când m-am trezit, câinele avea din nou stăpân. Alt fel de stăpân. Ştiu că i-ai auzit pe alţii spunând că Chivalry era

rece, aspru şi corect până în cel mai mic amănunt. Nu-i adevărat. A fost aşa cum credea el că trebuie să fie un bărbat. A luat un ticălos hoţoman şi jegos şi...

Lui Burrich i se opriră vorbele în gât. Oftă dintr-odată.

— M-a pus să mă scol cu noaptea-n cap a doua zi. Instrucţie cu armele până când am căzut amândoi din picioare. Nu mai avusesem instructor până atunci. Pur şi simplu mi se aruncase lancea şi fusesem trimis în luptă. El m-a antrenat şi m-a învăţat să mă bat cu sabia. Nu-i plăcea deloc toporul, mie însă, da. Aşa că mi-a arătat tot ce ştia şi a aranjat apoi să mă înveţe un bărbat priceput la lupta cu toporul. În restul zilei, trebuia să stau lângă el. Ca un câine, s-ar putea spune. Nu ştiu de ce. Poate că tânjea după un tovarăş de vârsta lui. Poate că-i era dor de Verity... Poate... Nu ştiu.

Mai întâi m-a învăţat să socotesc, pe urmă, să citesc. M-a pus să mă îngrijesc de calul lui. Apoi de câinii şi de şoimii lui. Apoi de toate animalele de povară şi de tras la căruţă. Dar nu m-a învăţat doar să muncesc. M-a învăţat şi să fiu curat. Cinstit. A dat valoare însuşirilor pe care mama şi bunica încercaseră să mi le insufle cu atâta vreme în urmă. Mi le-a descris ca pe nişte însuşiri preţioase ale omului, nu simple maniere pe care să le respecţi când intri în casa unei femei. M-a învăţat să fiu om, nu fiară cu chip de om. M-a făcut să-mi dau seama că nu e vorba numai de reguli, ci de un fel de-a fi. De a trăi, nu de a te târî de azi pe mâine.

Burrich îşi încheie povestea. L-am auzit ridicându-se. Se duse la masă şi luă sticla cu vin de soc lăsată de Chade. O tot răsuci în mână. Apoi o puse la loc. Se aşeză pe un scaun şi rămase cu privirea pierdută în flăcări.

— Chade zice că ar trebui să te părăsesc mâine, rosti el încet. Se uită în jos, la mine. Cred că are dreptate.

M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am îndreptat privirea spre el. Lumina tot mai plăpândă a focului desena umbre pe faţa lui. Nu i-am putut citi nimic în ochi.

— Chade zice că ai fost băiatul meu prea multă vreme. Al lui Chade, al lui Verity, chiar şi al lui Patience. Că te-am

tratat ca pe-un copil şi te-am îngrijit prea mult. Crede că, atunci când a trebuit să iei decizii de bărbat, le-ai luat ca un băiat. Impulsiv. Ai vrut să fii cinstit, ai vrut să fii bun. Dar intenţiile bune nu sunt suficiente.

— Când m-a trimis să omor oameni înseamnă că m-a tratat ca pe-un copil? am întrebat, cuprins de îndoială.

— Ai ascultat măcar o vorbă din tot ce-am spus? Am omorât oameni în tinereţe. Asta n-a făcut din mine un bărbat. Şi nici din tine.

— Atunci ce-ar trebui să fac? am întrebat, sarcastic. Să caut un prinţ care să mă educe?

— Poftim! Vezi? Un răspuns de copil. Nu pricepi, aşa că te superi. Şi te umpli de venin. Îmi pui întrebarea asta, dar ştii deja că nu-ţi va plăcea răspunsul meu.

— Şi care e acela?

— Păi, ţi-aş putea zice că ai putea face mai rău decât dacă ai porni în căutarea unui prinţ. Dar n-am de gând să-ţi spun ce să faci. Aşa m-a sfătuit Chade. Şi cred că are dreptate. Dar nu pentru că aş considera că iei hotărâri copilăreşti. N-ar fi mai copilăreşti decât cele pe care le-am luat eu la vârsta ta. Cred că iei deciziile pe care le-ar lua un animal. Te gândeşti numai la prezent, niciodată la ziua de mâine, niciodată la ce s-a întâmplat ieri. Ştiu că ştii ce vreau să spun. Nu mai trăieşti ca un lup pentru că ţi-am interzis eu. Acum trebuie să te las în voia ta, ca să afli singur dacă vrei să trăieşti ca lup sau ca om.

Mă ţintui cu privirea. Prea multă înţelegere se ascundea în ochii lui. Mă speria gândul că şi-ar putea da seama cu ce mă lupt. Am negat posibilitatea, am alungat-o. I-am întors spatele lui Burrich, sperând, poate, să mă înfurii încă o dată. Dar el tăcea.

Până la urmă, am înălţat capul spre el. Se uita pierdut în foc. Mi-a luat mult timp să-mi înăbuş mândria şi să-l întreb:

— Ce-ai de gând să faci?

— Ţi-am spus. Mâine plec.

Întrebarea următoare mi-a fost şi mai greu s-o rostesc:

— Şi unde te vei duce?

Tuşi să-şi dreagă vocea şi păru cam stânjenit.

— Am o prietenă. E singură. Are nevoie de o mână de bărbat în casă. E de reparat acoperişul, de plantat grădina. O să stau la ea o vreme.

— Prietenă? am îndrăznit să întreb, ridicând din sprânceană.

Îmi răspunse pe un ton lipsit de intonaţie:

— Nu-i ce-ţi închipui tu. E doar o prietenă. Vei zice că am găsit pe cineva de care să am grijă. Posibil. Poate e vremea să îngrijesc pe cineva care chiar are nevoie de asta.

Veni rândul meu să privesc focul.

— Burrich, eu chiar am avut nevoie de tine. M-ai salvat de pe marginea prăpastiei, m-ai făcut iar om.

Burrich pufni.

— Dacă m-aş fi ocupat de tine aşa cum ar fi trebuit, n-ai fi ajuns pe marginea prăpastiei.

— Nu. Aş fi rămas în mormânt.

— Crezi? Regal n-ar fi avut motive să te acuze că te foloseşti de Har.

— Ar fi găsit el un pretext ca să mă omoare. Sau un moment potrivit. Nu prea are nevoie de pretexte ca să facă ce vrea.

— Poate că da. Poate că nu.

Ne-am uitat amândoi la flăcările tot mai firave. Am dus mâna la ureche, m-am jucat cu încuietoarea cercelului.

— Vreau să ţi-l dau înapoi.

— Aş prefera să-l păstrezi. Poartă-l.

Aproape că îmi cerea să-l păstrez. M-am simţit ciudat.

— Nu merit ceea ce reprezintă acest cercel pentru tine, orice ar reprezenta el. Nu l-am câştigat cinstit, nu îl merit.

— Ceea ce reprezintă el pentru mine nu se câştigă. E ceva ce ţi-am dat, pe merit sau nu. Fie că-l porţi, fie că nu, îl iei cu tine.

Am lăsat cercelul să-mi atârne de ureche. O plasă argintie şi o piatră albastră prinsă în ea. Burrich i-l dăruise cândva tatălui meu. Patience, fără să ştie ce semnificaţie are, mi-l dăduse mie. Nu ştiam dacă Burrich voia să-l port din acelaşi motiv pentru care i-l dăduse tatălui meu. Am

simţit că nu e vorba doar de atât, dar el nu mi-a spus nimic, iar eu n-am vrut să-l întreb. Dar am aşteptat, sperând să mă întrebe el ceva. Însă el s-a ridicat şi s-a întors în pat, printre pături. L-am auzit întinzându-se.

Aş fi vrut să-mi fi pus întrebarea aceea. Mă durea că nu-i dăduse glas. Eu, oricum, i-am răspuns:

— Nu ştiu ce voi face, am rostit în camera cufundată în beznă. Până acum am avut întotdeauna sarcini de îndeplinit, stăpâni cărora să le dau socoteală. Acum, că nu-i mai am... mă încearcă un sentiment straniu.

O vreme am crezut că n-are de gând să-mi răspundă, dar dintr-odată, îmi spuse:

— Îl cunosc foarte bine.

Am privit spre tavanul întunecat.

— M-am gândit la Molly. Nu o dată. Ştii unde s-a dus?

— Da.

Văzând că nu-mi spune mai multe, mi-am dat seama că nu e bine să insist.

— Ştiu că cel mai înţelept e s-o uit. Mă crede mort. Sper că, indiferent la cine s-a dus, acela va avea mai multă grijă de ea decât mine. Sper că o iubeşte aşa cum merită.

Burrich se foi printre pături.

— Ce vrei să zici? mă întrebă prudent.

Mi-a fost mai greu să-i răspund decât am crezut.

— Când m-a părăsit, mi-a mărturisit că are pe altcineva. Cineva la care ţine cum ţin eu la regele meu, cineva pe care ea îl aşază mai presus decât orice şi decât oricine în viaţa ei.

N-am fost în stare să-mi termin ideea. Am inspirat adânc, ca să-mi alung nodul din gât.

— Patience a avut dreptate.

— Aşa este, încuviinţă Burrich.

— Nu pot acuza pe nimeni, în afară de mine. Odată ce-am ştiut că Molly e în siguranţă, ar fi trebuit s-o las să-şi vadă de viaţă. Merită un bărbat care să-i dedice tot timpul, să-i fie devotat trup şi suflet...

— Da, merită, mă aprobă Burrich neîndurător. Păcat că nu ţi-ai dat seama de asta înainte de a fi cu ea.

Una e să-ţi recunoşti vina în sinea ta, şi cu totul altceva e să ai un prieten care nu numai că e de acord cu tine, dar îţi şi subliniază cât de gravă e această vină. Nu l-am contrazis, nici nu l-am întrebat de unde ştie adevărul. Dacă îl aflase din gura lui Molly, atunci nu voiam să ştiu ce altceva îi mai spusese. Dacă îl ghicise singur, nu voiam să ştiu că fusesem atât de neîndemânatic în a mă feri de alţii. M-a copleşit o senzaţie, o înverşunare care mă îndemna să arunc vorbe grele. Mi-am muşcat limba şi m-am străduit să cumpănesc la ceea ce simţeam: vină şi ruşine că îi provocasem suferinţă lui Molly, că am făcut-o să se îndoiască de calităţile ei. Şi convingerea că, oricât de rău am făcut că ne-am apropiat, a fost şi bine. Când m-am asigurat că nu-mi tremură glasul, am rostit calm:

— Nu voi regreta niciodată că o iubesc. Doar că n-am putut să arăt lumii că e soţia mea, aşa cum o consideram în inima mea.

Burrich nu mai spuse nimic, însă, după un timp, liniştea care ne despărţea deveni prea apăsătoare. Nu puteam dormi din cauza ei. Într-un sfârşit, am rostit:

— Aşa, deci. Mâine merge fiecare pe drumul lui, bănuiesc.

— Probabil, spuse Burrich. Mult noroc, adăugă el, după o pauză.

Mi s-a părut că e sincer. Că îşi dă seama de cât noroc am nevoie.

Am închis ochii. Eram atât de obosit... Atât de sătul... Sătul să-i rănesc pe cei pe care-i iubeam. Dar ajunsesem la capăt. A doua zi, Burrich va pleca, iar eu voi fi liber. Liber să-mi urmez inima, fără să mai intervină nimeni în viaţa mea.

Liber să mă duc la Tradeford şi să-l omor pe Regal.

3. STRĂDANIA MEŞTEŞUGULUI

Meşteşugul este magia tradiţională a neamului de regi Farseer. Deşi pare a se manifesta cel mai vizibil la cei cu sânge regesc, nu e deloc neobişnuit să apară, poate nu atât de vădit, la rudele îndepărtate din acest neam sau la cei care se trag şi din Străini, şi din familii originare din cele Şase Ducate. Este o magie a minţii, care îi dă celui ce-o practică puterea de a comunica fără a vorbi cu cei aflaţi la distanţă. Meşteşugul îţi pune la dispoziţie posibilităţi nenumărate; în forma lui cea mai simplă, se poate întrebuinţa pentru a transmite mesaje, pentru a influenţa gândurile duşmanilor (sau ale prietenilor), ca să le abaţi pentru a-ţi îndeplini propriile scopuri. Are însă două dezavantaje: pretinde foarte multă energie ca să-l întrebuinţezi zilnic şi oferă celor care-l practică o atracţie greşit considerată o plăcere. Este mai degrabă o stare de euforie, una care se intensifică proporţional cu forţa şi durata folosirii Meşteşugului. Cei care-l practică pot deveni dependenţi de el, pentru ca, în cele din urmă, să le secătuiască forţa minţii şi a trupului, să-i transforme în nişte bebeluşi uriaşi, cu bale pe la colţurile gurii.

Burrich a plecat în dimineaţa următoare. Când m-am trezit, era sculat şi îmbrăcat şi se foia prin colibă, împachetând. Nu i-a luat prea mult. Şi-a strâns obiectele personale, dar mi-a lăsat mie cea mai mare parte din provizii. Nu băusem cu o seară înainte, dar vorbeam şi ne mişcam amândoi cu grijă, de parcă eram mahmuri. Ne purtam unul cu celălalt cu atâta condescendenţă, încât mi s-a părut mai rău decât dacă nu ne-am fi vorbit deloc. Am vrut să bolborosesc nişte scuze, să-l implor să se mai gândească, să fac ceva, orice, pentru ca prietenia noastră să nu sfârşească aşa. În acelaşi timp, voiam să-l văd plecat odată, să se termine totul, să fie deja mâine, începutul unei

noi zile, să fiu singur. Am ţinut cu dinţii de hotărârea mea, aşa cum strângi în palmă lama de cuţit. Bănuiesc că şi pe Burrich îl încercau sentimente asemănătoare, pentru că din când în când se oprea şi se uita la mine ca şi cum ar fi vrut să-mi vorbească. Prea multe au rămas nerostite între noi.

Într-un timp dureros de scurt, fu gata de plecare, îşi aruncă sacul pe umăr şi luă o bâtă de lângă uşă. Eu nu mi-am dezlipit ochii de la el, gândindu-mă ce caraghios arăta: Burrich, îngrijitorul de cai, mergând pe jos. Soarele de vară timpurie care bătea în prag lumina un bărbat trecut de vârsta a doua, dunga albă care-i ascundea cicatricea prevestind firele cărunte furişate deja în barbă. Era puternic şi zdravăn, dar trecuse fără îndoială de prima tinereţe. De zilele tinereţii viguroase, pe care şi-o petrecuse veghind asupra mea.

— Ei, rosti el morocănos, rămas-bun, Fitz. Şi mult noroc.

— Mult noroc şi ţie, Burrich.

Am traversat camera în fugă şi l-am îmbrăţişat până n-a apucat să dea înapoi. Mă îmbrăţişă şi el, scurt, dar aproape că-mi frânse coastele, şi pe urmă îmi dădu la o parte părul de pe faţă.

— Du-te şi te piaptănă. Arăţi ca un sălbatic.

Îi miji o umbră de zâmbet pe chip. Se întoarse şi plecă.

L-am urmărit cum se îndepărtează. Am crezut că nu se va uita înapoi, dar, după ce a traversat pajiştea, s-a întors şi mi-a făcut semn cu mâna. I-am răspuns în acelaşi fel. Pe urmă a dispărut, înghiţit de pădure.

O vreme am stat pe treapta din faţa uşii, măsurând locul în care îl văzusem ultima oară. Dacă aveam să-mi urmez planul, aveau să treacă ani întregi până să-l revăd. Dacă aveam să-l mai revăd. Fusese nelipsit din viaţa mea de când împlinisem şase ani. Întotdeauna mă putusem bizui pe el, chiar dacă nu voisem. Acum plecase. Şi el, şi Chade, şi Molly, şi Verity, şi Patience.

M-am gândit la toate câte i le spusesem cu o seară în urmă şi m-am cutremurat de ruşine. Fusese necesar, m-am consolat eu. Voisem să-l îndepărtez de mine. Dar prea

multă vrăjmăşie răbufnise din vechile resentimente care mocniseră în mine de atâta amar de vreme. Nu intenţionasem să-i arunc vorbe grele. Doar să-l îndepărtez, nu să tai în carne vie. Ca şi Molly, Burrich avea să poarte cu el îndoielile pe care le vârâsem în suflet. Călcând în picioare mândria lui Burrich, am pierdut şi bruma de respect pe care Chade o mai avea pentru mine. Poate copilul din mine sperase că, într-o zi, avea să se întoarcă la ei, să-şi ducă iarăşi traiul împreună. Acum ştiam că mă înşel. „S-a sfârşit”, mi-am zis încet. „Viaţa aceea s-a încheiat, uită de ea.”

Acum mă eliberasem de amândoi. Nu mă mai îngrădeau nici ei, nici ideea de onoare sau datorie. Nici aşteptările lor. Nu voi mai fi obligat să-i privesc în ochi şi să le dau socoteală de faptele mele. Eram liber să fac singurul lucru pe care mai aveam inima sau curajul să-l fac, singurul lucru pe care-l puteam face ca să pot să-mi îngrop în uitare viaţa de dinainte.

Să-l omor pe Regal.

Aşa mi se părea cinstit. El mă omorâse primul pe mine. Fantoma promisiunii pe care i-o făcusem regelui Shrewd, aceea că nu mă voi atinge niciodată de cineva dintre ai lui, se contură vag ca să mă bântuie. Am gonit-o, amintindu-mi că Regal îl omorâse şi pe cel care făcuse promisiunea, şi pe cel căruia i-o făcuse. Acel Fitz nu mai exista. Nu voi mai sta niciodată în faţa bătrânului rege Shrewd ca să-i raportez rezultatele unei misiuni, nu voi mai sta, om al regelui, lângă Verity, ca să-i împrumut din forţa mea. Lady Patience nu mă va mai hărţui cu zeci de comisioane mărunte, atât de importante pentru ea. Mă jelea ca pe-un mort. Şi Molly… Mă înţepară lacrimile în ochi, măsurându-mi suferinţa. Mă părăsise înainte de a mă ucide Regal, dar tot pe el îl consideram vinovat de pierderea ei. Dacă nu aveam să mă bucur de umbra de viaţă la care mă treziseră Burrich şi Chade, aveam măcar răzbunarea. Mi-am promis că Regal mă va privi în ochi murind, ştiind că moare de mâna mea. Nu-l voi ucide pe furiş, nu va fi otrăvit de un necunoscut. Îi voi aduce moartea eu însumi. Voiam să

lovesc ca săgeata, ca un cuţit aruncat fix la ţintă, nestânjenit de teama faţă de cei din jurul meu. Dacă dădeam greş, eram, oricum, mort în orice alt fel care ar fi contat pentru mine. Nu făcea rău nimănui încercarea mea. Dacă muream ucigându-l pe Regal, merita. Îmi voi păzi propria viaţă numai până când o voi lua pe a lui. După aceea, nimic nu mai conta.

Ochi Întunecaţi fremătă, tulburat de bănuiala vagă a unui gând de-al meu.

Te-ai gândit vreodată, câte aş pătimi dacă ai muri? mă întrebă.

Am strâns o clipă din ochi. Dar mă gândisem la întrebarea lui înainte.

Câte am pătimi dacă aş trăi hăituit ca o pradă?

Ochi Întunecaţi înţelese. *Suntem vânători. Niciunul din noi nu s-a născut să fie pradă.*

Nu pot să fiu vânător, dacă aştept întruna să fiu vânat. Aşa că trebuie să-l vânez eu pe Regal, înainte să mă vâneze el pe mine.

Îmi acceptă planurile cu prea mult calm. Am încercat să-l fac să-mi înţeleagă intenţiile. Nu voiam să mă urmeze orbeşte.

Am de gând să-l omor pe Regal. Şi pe iniţiaţii lui. Am de gând să-i omor pe toţi, pentru tot ce mi-au făcut, pentru toate câte mi-au luat.

Regal? Carnea asta nu putem s-o mâncăm. Nu înţeleg vânătoarea oamenilor.

Am luat imaginea lui Regal din mintea mea şi am îmbinat-o cu imaginea pe care o avea el despre negustorul de animale care îl ţinuse în cuşcă pe vremea când fusese pui şi-l lovise cu bâta trasă în alamă.

Ochi Întunecaţi căzu pe gânduri. *Odată ce-am scăpat de el, am fost destul de deştept să stau departe. A-l vâna ar fi fost la fel de înţelept ca a vâna un porc spinos.*

Nu pot renunţa, Ochi Întunecaţi.

Înţeleg. Nici eu nu pot renunţa la porcii spinoşi.

Pentru el, răzbunarea mea pe Regal era acelaşi lucru cu slăbiciunea lui pentru porcii spinoşi. M-am pomenit că-mi

accept scopurile cu mai puţină stăpânire de sine. Odată ce mi le stabilisem, nu mă vedeam renunţând la ele pentru nimic în lume. Vorbele pe care le rostisem cu o seară înainte se întoarseră ca să mă mustre. Ce se întâmplase cu discursurile mele frumoase în faţa lui Burrich, despre o viaţă trăită pentru mine însumi? Păi, am ezitat eu, poate aşa aş proceda, dacă aş supravieţui după ce aş îndeplini ce mai aveam de îndeplinit. Nu că nu mi-aş putea trăi propria viaţă, dar nu puteam accepta ideea ca Regal să creadă că mă învinsese, da, şi că îi furase tronul lui Verity. Răzbunare, pur şi simplu, mi-am zis. Dacă eram vreodată în stare să-mi alung frica şi ruşinea, trebuia să mă răzbun.

Poţi să intri, dacă vrei, l-am poftit pe Ochi Întunecaţi.

De ce-aş vrea?

N-a trebuit să mă întorc ca să văd că lupul se apropiase deja de colibă. Se aşeză lângă mine, apoi privi înăuntru cu ochi mijiţi.

Pfui! Ţi-ai umplut vizuina cu duhori, nu-i de mirare că nu mai simţi nimic.

Se furişă prudent în colibă şi începu să umble amuşinând. Am rămas în prag, urmărindu-l. Trecuse un timp de când nu-l mai considerasem un alt eu. Crescuse şi se împlinise, era în plină forţă. Altul ar fi zis că-i un lup cenuşiu. Pentru mine, avea toate culorile unui lup, negru la ochi şi la bot, galben-pal la baza urechilor şi pe gât, blana presărată cu fire protectoare ţepene şi negre, mai ales pe umeri şi pe partea netedă a crupei. Labe foarte mari, şi mai mari când alerga pe zăpada îngheţată, o coadă mai expresivă decât chipul multor femei, colţi şi fălci care puteau oricând să zdrobească oasele picioarelor de căprioară. Se deplasa economisindu-şi puterile, ca toate animalele perfecte. Numai privindu-l şi mi se tămăduia inima. După ce-şi potoli curiozitatea, veni şi se aşeză lângă mine.

Stai de pază?

— O să te păzesc, l-am asigurat.

Ciuli urechile la auzul vocii mele. Apoi se cufundă în somn sub mângâierea soarelui.

M-am ridicat în linişte şi-am intrat în colibă. Mi-a luat foarte puţin timp să-mi număr bunurile. Două pături şi o manta. Un schimb de haine, îmbrăcăminte de lână groasă, nepotrivită pentru călătorit vara. O perie. Un cuţit şi-o gresie. Cremene. O praştie. Câteva piei mici argăsite, de la animalele vânate. Fire de tendoane. Un topor de piatră. Oglinda lui Burrich. Un ceainic mic şi câteva linguri. Pe ultimele le cioplise Burrich. Un săculeţ cu făină mai grosolană şi unul cu făină de grâu. Mierea rămasă. O sticlă cu vin de soc.

Nu prea multe ca să pornesc în aventura mea. Mă aştepta o călătorie lungă pe uscat la Tradeford. Trebuia să o închei în viaţă, înainte de a face planuri cum să trec de garda şi de iniţiaţii lui Regal, ca să-i omor. Am chibzuit îndelung. Vara era abia la început. Aveam timp să strâng ierburi şi să le usuc, să afum peşte şi carne pentru raţiile de călătorie. Nu trebuia să plec flămând. Deocamdată, aveam haine şi restul strictului necesar. Dar până la urmă voi avea nevoie de bani. Le spusesem lui Chade şi lui Burrich că pot să mă descurc singur, priceput cum sunt la animale şi la scris. Poate că aceste daruri mă vor ajuta să ajung la Tradeford.

Mi-ar fi fost mai uşor dacă aş fi rămas FitzChivalry. Cunoşteam barcagii care transportau regulat marfă şi-aş fi găsit pe unul care să mă ia şi pe mine până la Tradeford. Dar FitzChivalry murise. Nu putea să se ducă pur şi simplu la docuri şi să caute de lucru. Nici măcar nu putea merge la docuri, de frică să nu fie recunoscut. Mi-am dus mâna la faţă, amintindu-mi ce văzusem în oglinda lui Burrich. O dungă albă în păr, care să-mi aducă aminte că soldaţii lui Regal îmi smulseseră o parte din scalp. Mi-am pipăit noua alcătuire a nasului. Aveam şi o dungă subţire pe obrazul drept, sub ochi, acolo unde Regal îmi zdrobise faţa cu pumnul. Nimeni nu şi-ar aminti de Fitz, cu acele cicatrice. Mi-aş lăsa barbă. Iar dacă mi-aş tunde părul de pe frunte ca scribii, ar fi suficient să nu atrag privirile întâmplătoare. Dar nu m-aş aventura deliberat printre cei care mă cunoscuseră.

Aş merge pe jos. Nu mai făcusem o călătorie lungă pe jos.

De ce nu putem rămâne aici? O întrebare somnoroasă de la Ochi Întunecaţi. *Pescuim în pârâu, vânăm în pădurea din spatele colibei. Ce altceva ne lipseşte? De ce trebuie să plecăm?*

Trebuie să plec. Trebuie să fac asta ca să fiu om din nou.

Chiar crezi că vrei să fii om din nou? L-am simţit că se miră, dar şi că acceptă încercarea mea. Se întinse leneş, fără să se ridice, desfăcându-şi ghearele labelor din faţă. *Unde mergem?*

La Tradeford. Acolo e Regal. O călătorie lungă, în susul râului.

Sunt lupi acolo?

Nu în oraş, sunt sigur. Dar sunt în Farrow. Şi mai sunt şi în Buck. Dar nu pe-aici.

În afară de noi doi, sublinie el. *Mi-ar plăcea să întâlnim lupi acolo unde mergem,* adăugă.

Apoi se întinse la loc şi se culcă din nou. Şi asta înseamnă să fii lup, mi-am zis. Nu-şi va mai face griji până la plecare. Atunci pur şi simplu va veni după mine şi-şi va încredinţa viaţa în mâinile noastre dibace.

Dar eu îmi recăpătasem suficiente trăsături umane ca să nu mai procedez ca el. Am început să adun provizii chiar de a doua zi. În ciuda protestelor lui Ochi Întunecaţi, am vânat mai mult decât trebuia să mâncăm în fiecare zi. Şi am avut noroc, nu l-am lăsat să se îmbuibe, ci am tăiat o parte din carne în felii şi-am afumat-o. După câte hamuri reparasem pentru Burrich, mă pricepeam destul de bine să lucrez cu pielea ca să-mi fac nişte încălţări uşoare, de vară. Mi-am uns bine bocancii vechi şi i-am pus la o parte, pentru iarnă.

Ziua, cât Ochi Întunecaţi picotea la soare, eu culegeam plante. Unele medicinale, cunoscute de toată lumea, pe care voiam să le am la îndemână: scoarţă de salcie împotriva febrei, rădăcină de zmeur împotriva tusei, pătlagină împotriva infecţiilor, urzici împotriva congestiei şi altele asemănătoare. Dar am ales şi din cele nu chiar

tămăduitoare. Am făcut o cutiuţă de cedru şi am umplut-o cu ele. Am strâns şi pus la păstrare otrăvurile învăţate de la Chade: cucută-de-apă, buretele-viperei, zârnă, esenţă din boabe de soc, orbalţ şi ştirigoaie. Le-am ales cât de bine m-am priceput, pe cele fără gust şi fără miros, pe cele care puteau fi măcinate în praf fin sau din care se obţineau lichide transparente. Am cules şi scoarţă de spiriduş, stimulentul puternic primit de Verity de la Chade pentru a-l ajuta în perioadele în care folosea Meşteşugul.

Regal avea să fie înconjurat şi apărat de grupul lui de iniţiaţi. De Will mă temeam eu cel mai mult, dar nu-l subapreciam pe niciunul. Despre Burl ştiam că e o matahală, iar Carrod, un crai. Dar zilele acelea trecuseră de mult. Văzusem ce făcuse din Will întrebuinţarea Meşteşugului. Nu mai avusesem legături de foarte mult timp nici cu Burl, nici cu Carrod şi nu intenţionam să fac presupuneri privitoare la ei. Amândoi erau instruiţi să folosească Meşteşugul şi, cu toate că talentul meu nativ păruse cândva mult mai puternic decât al lor, descoperisem prin multă suferinţă că ştiau să-l aplice în moduri necunoscute până şi lui Verity. Dacă mă atacau şi supravieţuiam, atunci îmi trebuia scoarţă de spiriduş.

Am meşterit încă o cutie, destul de mare ca să-mi încapă otrăvurile în ea, dar i-am dat aspectul unei cutii de scrib, ca să dau impresia că sunt scrib călător. Aşa urma să apar în ochii cunoştinţelor întâmplătoare. Penele de scris le-am smuls de la o gâscă pe care am înghesuit-o cu Ochi Întunecaţi pe cuibar. Câteva din prafurile pentru pigmenţi le puteam obţine singur şi am făcut din oase tuburi şi opritoare în care să le ţin. Ochi Întunecaţi mi-a dat în silă nişte fire de blană, pentru pensulele mai aspre. Pe cele mai fine le-am făcut din blană de iepure, dar n-am fost prea mulţumit de ele. Era de-a dreptul descurajant. Oamenii se aşteptau de la un scrib să aibă cele mai bune cerneluri, pensule şi condeie. Am tras concluzia, decepţionat, că Patience avusese dreptate: ştiam să scriu foarte frumos, dar îmi lipsea îndemânarea unui scrib adevărat. Speram ca

proviziile să-mi fie suficiente pentru orice muncă aveam să găsesc în drum spre Tradeford.

A venit vremea când mi-am dat seama că nu puteam fi mai bine aprovizionat decât eram şi că trebuia să plec în curând, ca să călătoresc pe timp de vară. Eram dornic de răzbunare, însă, ciudat, nu-mi venea să renunţ la colibă şi la viaţa aceea. Pentru prima oară de când îmi aduceam aminte, mă trezeam din somn natural şi mâncam când îmi era foame. Nu aveam alte sarcini decât acelea pe care mi le dădeam singur. Nu-mi strica dacă mai stăteam o vreme, ca să-mi recapăt sănătatea trupească. Deşi vânătăile căpătate în temniţă îmi dispăruseră de mult şi singurele semne exterioare ale rănilor erau cicatricele, tot mă trezeam ţeapăn în unele dimineţi. Câteodată mă lua prin surprindere un junghi când săream sau întorceam capul prea repede. După o vânătoare mai extenuantă, începeam să tremur şi mă temeam să nu fac o criză. Ar fi mai înţelept să mă vindec complet înainte de plecare.

Aşa că am mai întârziat o vreme. Zilele erau calde, vânătoarea mergea strună. Pe măsură ce trecea timpul, m-am împăcat cu trupul meu. Nu mai eram războinicul călit din vara trecută, dar reuşeam să ţin ritmul cu Ochi Întunecaţi dacă vânam o noapte întreagă. Când ţâşneam să omor prada, acţionam rapid şi sigur. Corpul mi se vindecase, iar eu am făcut uitate suferinţele trecute; le recunoşteam în sinea mea, dar nu mă opream asupra lor. De coşmarurile care mă bântuiseră mă scuturasem ca Ochi Întunecaţi de blana de iarnă. Nu dusesem nicicând o viaţă mai simplă. În sfârşit, îmi găsisem liniştea.

Dar liniştea nu durează niciodată mult. M-a trezit la realitate un vis. Ochi Întunecaţi şi cu mine ne-am sculat înainte de a se crăpa de ziuă, am vânat şi-am omorât doi iepuri graşi. Coama dealului era ciuruită de vizuinile labirintice săpate de ei şi, după ce am vânat suficient ca să ne umplem burţile, am început imediat să ne jucăm prosteşte, sărind şi scormonind pământul. Se luminase de-a binelea când am terminat cu joaca. Ne-am aruncat la umbra cu pete de soare a mestecenilor, am mai ciugulit

din pradă şi-am aţipit. Ceva, poate lumina neregulată a soarelui, mi-a închis pleoapele şi mi-a trimis un vis.

Eram din nou la Buckkeep. În vechea cameră a gărzilor, stăteam cu mâinile şi picioarele desfăcute pe piatra rece, în mijlocul unui cerc de bărbaţi care mă priveau cu asprime. Podeaua de sub mine aluneca şi devenise lipicioasă din cauza sângelui care începuse să se închege. Gâfâind cu gura deschisă, mirosul şi gustul lui îmi ameţiră simţurile. Veneau din nou după mine, nu doar bărbatul cu pumnii înfăşuraţi în mănuşi de piele, ci şi Will, silueta vagă şi transparentă a lui Will, furişându-se pe lângă ziduri, ca să se strecoare în minte. „Aşteptaţi, vă rog, aşteptaţi”, i-am rugat eu. „Opriţi-vă, vă implor, nu aveţi de ce să vă temeţi de mine sau să mă urâţi. Nu sunt decât un lup. Doar un lup, nu însemn nimic pentru voi. Nu vă voi mai deranja niciodată. Nu sunt decât un lup.” Am ridicat botul spre cer şi am scos un urlet.

M-a trezit propriul meu urlet.

M-am rostogolit până am ajuns în patru labe, m-am scuturat zdravăn şi m-am ridicat în picioare. Un vis, mi-am spus. Doar un vis. Teama şi ruşinea mă mânjiră, năvălind peste mine ca un val. În vis, implorasem milă, cum nu făcusem în realitate. Mi-am zis că nu sunt laş. Eram? Se pare că mai simţeam încă gustul şi mirosul sângelui.

Unde te duci? mă întrebă Ochi Întunecaţi, leneş. Stătea mai ferit la umbră decât mine şi blana îl camufla surprinzător de bine acolo.

Apă.

M-am dus la pârâu, m-am curăţat de sângele lipicios de iepure de pe faţă şi de pe mâini şi am băut cu sete. M-am spălat din nou pe faţă, trecându-mi unghiile prin barbă ca să îndepărtez sângele. Brusc, m-am hotărât că nu mai suport barba. Nu intenţionam, oricum, să merg în locuri în care să fiu recunoscut. M-am întors în colibă să mă bărbieresc.

La uşă, am strâmbat din nas la mirosul de mucegai. Ochi Întunecaţi avea dreptate; dormind înăuntru, mi se atenuase simţul mirosului. Nu-mi venea să cred că

locuisem în colibă. Am lipăit înăuntru şovăitor, pufnind dezgustat la mirosul de om. Plouase cu câteva nopţi în urmă. Umezeala intrase în carne şi o stricase parţial. Am înlăturat bucăţile afectate, strâmbând din nas din cauza duhorii. Unele făcuseră viermi. Verificând cu grijă restul proviziei, mi-am alungat un sentiment enervant de agitaţie. De-abia când am scos cuţitul şi-a trebuit să-l curăţ de un strat de rugină am recunoscut faţă de mine ceea ce simţeam.

Nu mai intrasem în colibă de zile întregi.

Poate chiar de săptămâni întregi.

Habar nu aveam cum trece timpul. M-am uitat la carnea stricată, la praful care se aşezase pe bunurile mele împrăştiate. Mi-am pipăit barba, surprins de lungimea ei. Burrich şi Chade nu mă părăsiseră de câteva zile. Trecuseră săptămâni bune. M-am dus la uşă şi am privit afară. Iarba crescuse înaltă acolo unde cărările traversaseră înainte pajiştea până la pârâu şi în locul unde pescuise Burrich. Florile de primăvară se ofiliseră de mult, fructele zâmbeau verzi în tufe. M-am uitat la mâinile mele, la jegul pătruns în cutele încheieturilor, la sângele închegat şi uscat de sub unghii. Mai demult, m-ar fi dezgustat să mănânc carne crudă. Acum, ideea de carne gătită mi se părea neobişnuită, stranie. Gândurile mi-au luat-o razna şi n-am vrut să mă confrunt cu mine însumi. Mai târziu, m-am auzit stăruind, mâine, altă dată, acum du-te şi caută-l pe Ochi Întunecaţi.

Eşti tulburat, frate?

Da. M-am obligat să adaug: *Nu mă poţi ajuta de data asta. E o tulburare de om, un lucru pe care trebuie să-l rezolv singur.*

Mai bine fii lup, mă sfătui el, toropit de lene.

N-am avut puterea să-i răspund nici da, nici ba. Am lăsat răspunsul să treacă pe lângă mine. Mi-am studiat cămaşa şi pantalonii murdari. Praful şi sângele vechi făcuseră pe haine o crustă, iar pantalonii se zdrenţuiseră sub genunchi. Străbătut de un fior, mi-am adus aminte de neoameni şi de ţoalele lor sfâşiate. Ce se alesese din mine?

Am tras de gulerul cămăşii şi-am întors obrazul, scârbit de propria-mi duhoare. Lupii erau mai curaţi decât mine. Ochi Întunecaţi se spăla zilnic.

Am vorbit tare, iar glasul hodorogit nu făcu decât să-mi sporească dezgustul.

— Nici n-a plecat bine Burrich, că m-am şi transformat într-o fiinţă mai jalnică decât un animal. Las timpul să treacă pe lângă mine, n-am niciun ţel, nu ştiu de nimic, doar de mâncat şi dormit. Iată lucrul asupra căruia a încercat el să-mi atragă atenţia în toţi anii aceia. Am făcut exact ceea ce s-a temut el că voi face.

Cu mari eforturi, am aprins focul în cămin. Am făcut mai multe drumuri ca să aduc apă din pârâu şi am încălzit cât de multă am putut. Ciobanii lăsaseră în colibă un ceainic greu, în care încăpea atâta apă cât să umplu pe jumătate troaca de lemn de afară. Cât s-a încălzit apa, am cules săpunariţă şi coada-calului. Nu-mi aminteam să mai fi fost cândva atât de murdar. Cu coada-calului, mi-am dat jos atâtea straturi de jeg, până am considerat că m-am curăţat. Nu doar un purice plutea în apă. Am descoperit şi o căpuşă pe ceafă şi am ars-o cu o surcea aprinsă din foc. M-am spălat pe cap, m-am pieptănat şi mi-am legat din nou părul în coadă la spate, ca războinicii. M-am bărbierit la oglinda lăsată de Burrich şi m-am holbat la chipul din ea. Frunte bronzată, bărbie palidă.

După ce am încălzit o tură de apă în care mi-am muiat şi mi-am frecat bine hainele, am început să înţeleg de ce era Burrich obsedat de curăţenie şi o întreţinea permanent. Singura soluţie să mai îmbrac pantalonii era să-i tivesc la genunchi. Nici aşa nu prea mă mai acopereau. M-a cuprins zelul şi mi-am spălat şi aşternutul, şi hainele de iarnă, ca să scot mirosul de stătut şi umezeala din ele. Am descoperit că un şoarece îmi împrumutase mantaua şi-şi găsise adăpost în ea. Şi pe ea am cârpit-o cât m-am priceput. Am ridicat ochii de la pantalonii mulaţi uzi, atârnaţi la uscat pe-o tufă, şi l-am văzut pe Ochi Întunecaţi urmărindu-mă cu privirea.

Miroşi a om din nou.

E bine sau e rău?

Mai bine decât să miroşi ca prada ucisă de-o săptămână. Dar nu miroşi la fel de bine ca un lup. Se ridică şi se întinse, aplecându-se cât mai jos în faţa mea şi răsfirându-şi ghearele pe sol. *Aşa, deci. Până la urmă, tot om vrei să fii. Plecăm curând?*

Da. Spre apus, în sus, pe râul Buck.

Aha. Strănută pe neaşteptate, apoi se lăsă dintr-odată pe-o parte ca să se rostogolească pe spate în ţărână, ca un pui. Se tăvăli până se murdări bine, apoi se ridică şi se scutură de praf. Faptul că-mi accepta hotărârea cu veselie mă apăsa ca o povară. În ce nenorocire îl târâm şi pe el?

Noaptea mă găsi cu hainele şi aşternutul încă umede. L-am trimis pe Ochi Întunecaţi să vâneze singur. Ştiam că nu se va întoarce prea curând. Era lună plină şi cer senin. O mulţime de vânat ţopăia prin pădure într-o asemenea noapte. Am intrat în colibă şi-am aţâţat focul destul cât să coc turte din restul de făină. Făina de grâu făcuse gărgăriţe. Mai bine s-o mănânc pe cealaltă, decât s-o strice şi pe ea. Turtele simple cu miere zaharisită au fost incredibil de gustoase. Ştiam că trebuie să mănânc şi altceva în afară de carne şi o mână de legume în fiecare zi. Mi-am făcut un ceai neobişnuit, din mentă sălbatică şi vârfuri de urzici proaspete, şi a fost foarte bun şi el.

Am adus înăuntru o pătură aproape uscată şi-am întins-o în faţa căminului. M-am culcat pe ea, picotind şi uitându-mă la flăcări. L-am căutat pe Ochi Întunecaţi, dar a refuzat să mi se alăture, preferând prada proaspătă şi pământul moale de sub un stejar de la marginea pajiştii. Eram singur şi eram om, acelaşi om din ultimele luni. Mă simţeam puţin ciudat, dar bine.

Abia când m-am răsucit pe partea cealaltă şi m-am întins am văzut pachetul de pe scaun. Cunoşteam toate obiectele din colibă. Pachetul nu fusese acolo ultima oară. L-am luat, l-am adulmecat şi-am simţit mirosul discret al lui Burrich şi al meu. În clipa următoare mi-am dat seama ce făcusem şi m-am mustrat pentru faptele mele. Mai bine să-ncep să mă port ca şi cum mi-ar urmări cineva fiecare gest, dacă nu

vreau să fiu ucis încă o dată ca un afurisit care întrebuinţează Harul.

Nu era un pachet mare. O cămaşă de-a mea, luată nu ştiu cum din vechiul meu scrin cu haine, una maro fină, care îmi plăcuse întotdeauna, şi o pereche de pantaloni mulaţi. În cămaşă era un vas mic de pământ cu alifie de-a lui Burrich pentru tăieturi, arsuri şi vânătăi. Patru bănuţi de argint într-un săculeţ de piele; Burrich închipuise un căprior în cusătura din faţă. O curea de piele zdravănă. M-am uitat lung la modelul ei. Un căprior cu coarnele coborâte, gata de luptă, asemănător cu blazonul sugerat de Verity pentru mine. Pe curea, căpriorul ţinea la distanţă un lup. N-aveam cum să nu înţeleg mesajul.

M-am îmbrăcat în faţa focului, întristat că nu fusesem acolo la venirea lui, dar şi uşurat că nu-l văzusem. Din câte îl cunoşteam, probabil că şi el simţise aceleaşi lucruri când bătuse drumul până la mine şi nu mă găsise. Îmi adusese hainele acelea prezentabile ca să mă convingă să mă întorc cu el? Sau ca să-mi ureze drum bun? Am încercat să nu mă gândesc prea mult la intenţiile sau la reacţia lui când găsise coliba goală, îmbrăcat, m-am simţit şi mai om decât înainte. Am atârnat săculeţul şi teaca de cuţit la curea şi m-am încins cu ea. Am tras un scaun în faţa focului şi m-am aşezat.

Am privit îndelung flăcările. În cele din urmă, mi-am dat voie să mă gândesc la visul recent. Am simţit o gheară în piept. Eram un laş? Cine ştie? Mergeam la Tradeford să-l omor pe Regal. Ar face un laş aşa ceva? Poate, îmi spuse mintea mea trădătoare, poate că da, dacă i-ar fi mai uşor decât să-şi caute regele. Am alungat din minte gândul acela.

Dar s-a întors imediat. Oare să-l omor pe Regal era un lucru bun sau doar dorinţa mea? De ce-ar conta? Pentru că conta. În loc de asta, poate-ar trebui să plec în căutarea lui Verity.

Era o prostie să mă gândesc la asta până nu aflam dacă Verity mai trăieşte sau nu. Dacă l-aş putea atinge cu Meşteşugul, aş afla. Dar nu fusesem niciodată în stare să-l

folosesc aşa cum trebuie. Galen avusese grijă să abuzeze de mine, transformându-mi înclinaţia naturală pentru Meşteşug într-un lucru nestatornic şi frustrant. Oare să se fi schimbat asta? Trebuia să mă pricep bine la Meşteşug dacă voiam să trec de iniţiaţii lui Regal şi să-i iau gâtul. Trebuia să învăţ să-l controlez. Oare puteai învăţa singur să-l stăpâneşti? Cum să înveţi un lucru, dacă nici măcar nu ştii cât de cuprinzător e? Toată abilitatea pe care bătăile lui Galen nici nu mi-o insuflaseră, nici n-o goniseră din mine, toate cunoştinţele pe care Verity nu avusese timp să mi le transmită - cum aveam să le învăţ eu, singur? Imposibil.

Nu voiam să mă gândesc la Verity. Însuşi acest fapt, în aceeaşi măsură ca altele, îmi spunea s-o fac. Verity. Prinţul meu. Regele meu, acum. Legaţi prin sânge şi prin Meşteşug, am crescut cunoscându-l mai bine decât pe oricine altcineva. A fi deschis Meşteşugului, îmi zisese el, nu e acelaşi lucru cu a nu fi închis în faţa lui. Războiul Meşteşugului său împotriva piraţilor devenise însăşi viaţa lui, îi secase tinereţea şi vitalitatea. Nu avusese timp să mă înveţe să-mi controlez talentul, dar mi-a dat câteva lecţii în puţinele dăţi când a avut ocazia. Atât de puternic era Meşteşugul său, încât mă atingea o dată şi rămânea cu mine zile, uneori chiar săptămâni întregi. Şi odată, când am stat în scaunul prinţului meu, în cabinetul lui, la masa lui de lucru, l-am atins şi eu, cu Meşteşugul meu. În faţa mea stătuseră instrumente răsfirate pentru desenat hărţi şi grămada de obiecte personale ale bărbatului care urma să devină rege. Atunci, de data aceea, mă gândisem la el, tânjisem să-l văd acasă ca să-şi conducă regatul şi, pur şi simplu, îmi întinsesem Meşteşugul până la el. Atât de uşor, fără pregătire, chiar fără intenţie. Am încercat să redobândesc aceeaşi stare de spirit. Nu mai aveam nici masa de scris a lui Verity, nici lucrurile sale în faţă, dar, dacă închideam ochii, poate îl vedeam. Am inspirat adânc şi am încercat să-i evoc imaginea.

Verity era mai lat în umeri decât mine, dar nu chiar de înălţimea mea. Unchiul meu şi cu mine aveam aceeaşi

privire şi plete negre ca toată familia Farseer, dar ochii lui erau mai adânciţi în orbite, iar părul şi barba neîngrijite aveau fire cenuşii. În copilăria mea, fusese un bărbat musculos, îndesat şi bine clădit, care mânuia sabia cu aceeaşi uşurinţă cu care mânuia pana. În ultimii ani, îi pierise vlaga. Fusese obligat să petreacă prea multă vreme fără să facă mişcare, în timp ce-şi întrebuinţa Meşteşugul pentru a ne apăra coasta de piraţi. Dar, deşi nu-l mai ajutau muşchii, aura Meşteşugului său se intensificase într-o asemenea măsură, încât să stai în faţa lui era ca şi cum stăteai în faţa unui cămin cu foc năprasnic. În prezenţa sa, eram mai conştient de Meşteşugul lui decât de trupul său. Ca să-mi aduc aminte de parfumul lui, m-am gândit la cernelurile înţepătoare pe care le folosea la hărţi, la mirosul pergamentului fin şi, bineînţeles, la scoarţa de spiriduş care-i colora respiraţia. „Verity”, am rostit calm, cu glas tare, şi-am auzit ecoul numelui răsunând în mine, ricoşând din zidurile mele.

Am deschis ochii. Nu puteam ieşi din învelişul meu până nu-mi coboram zidurile. A-l vedea pe Verity nu însemna nimic până nu deschideam Meşteşugului meu calea de a merge înainte şi de a pătrunde în mintea lui. Prea bine. E destul de uşor. Mă relaxez. Mă uit la flăcări şi văd scânteile discrete care se înalţă pe valurile de căldură. Scântei dansând şi plutind. Îmi slăbesc vigilenţa. Uit forţa cu care mi-a lovit zidul Meşteşugul lui Will, de era să-l doboare. Uit că a ţine zidul în picioare a fost singura cale de a nu-mi pierde minţile în timp ce trupul îmi era bătucit. Uit senzaţia scârboasă de violare pe care am trăit-o când Justin a pătruns în mine cu forţa. Uit felul în care Galen m-a umplut de răni şi mi-a schingiuit abilitatea Meşteşugului când a abuzat de poziţia lui de Maestru şi şi-a impus controlul asupra minţii mele.

Am auzit din nou vorbele prinţului meu, ca şi cum ar fi stat lângă mine: „Galen te-a umplut de răni. Ţi-ai ridicat ziduri pe care nu le pot străpunge, cât de puternic sunt. Va trebui să înveţi să le cobori. Asta e greu.” Iar pentru mine, cuvintele acelea fuseseră rostite cu ani în urmă, înainte de

invazia lui Justin, înainte de atacurile lui Will. Am zâmbit amar. Oare ştiau că au reuşit să scoată Meşteşugul din mine? Probabil că nici nu se gândiseră la asta. Cineva, undeva, ar trebui să pună pe hârtie amănuntul ăsta. Într-o zi, unui rege priceput la Meşteşug i-ar prinde bine să afle că, dacă-l ataci năprasnic pe un altul, înzestrat şi el cu Meşteşug, îl poţi obliga să se închidă în sine şi să-l laşi fără nicio putere a minţii.

Verity nu avusese timp să mă înveţe cum să-mi cobor zidurile. Ironic, găsise o cale de a mă învăţa cum să le întăresc, ca să-mi feresc gândurile intime de el când nu voiam să i le împărtăşesc. Poate am învăţat prea bine lecţia asta. M-am întrebat dacă voi avea timp s-o uit.

Ai timp, n-ai timp, mă întrerupse Ochi Întunecaţi plictisit. *Oamenii au inventat timpul, ca să aibă ceva de făcut. Atâta te gândeşti la el, de mă ameţeşti. De ce te tot duci pe urmele astea vechi? Adulmecă una nouă, poate găseşti nişte carne la capătul ei. Dacă vrei vânat, trebuie să stai la pândă. Atât. Nu poţi spune „pânda ţine prea mult, pur şi simplu vreau să mănânc. Toate sunt una. Pânda e începutul mâncatului.*

Nu înţelegi, i-am zis, plictisit la rândul meu. *Ziua nu are decât atâtea ore, iar săptămâna numai atâtea zile în care pot face asta.*

De ce îţi ciopârţeşti viaţa în bucăţi şi le dai nume? Ore, zile. Ca şi cu iepurele. Dacă eu omor un iepure, îl mănânc. Pufni somnoros, a dispreţ. *Dacă tu ai un iepure, îl tai în bucăţi şi le zici oase, carne, blană şi măruntaie. Aşa că niciodată n-ai destule.*

Şi ce-ar trebui să fac, o, înţeleptul meu stăpân?

Să nu mai boceşti atâta şi să treci la fapte. Ca să pot să dorm odată.

Îmi trase un ghiont uşor în minte, ca un cot dat în coastele camaradului care se înghesuie în tine pe bancheta din cârciumă. Mi-am dat seama dintr-odată cât de apropiaţi trăisem în ultimele săptămâni. Fusese o vreme când îl certam că nu mai iese din capul meu. Nu-i dorisem tovărăşia când stăteam cu Molly şi încercasem să-i explic

că asemenea momente erau numai ale mele. Ghiontul de acum îmi arăta clar că mă agăţasem de el aşa cum se agăţase el de mine când era pui. Am rezistat ferm impulsului de-a mă prinde iar de el. În loc de asta, m-am proptit de spătarul scaunului şi m-am uitat iar în foc.

Mi-am coborât zidurile. Am stat aşa o vreme, cu gura uscată, aşteptând un atac. Cum nu mă atacă nimeni, m-am gândit şi mai atent şi iar le-am coborât. Mă cred mort, mi-am reamintit. Nu stau la pândă ca să atace prin surprindere un mort. Tot nu-mi venea uşor să-mi impun voinţa asupra zidurilor. Mult mai simplu era să deschid larg ochii şi să privesc apa într-o zi cu soare puternic sau să nu clipesc în aşteptarea unei lovituri. Când, în cele din urmă, am reuşit, am simţit Meşteşugul plutind în jurul meu, separându-se ca şuvoiul de apă în jurul unei pietre. Nu trebuia decât să mă afund în el şi să-l găsesc pe Verity. Sau pe Will, sau pe Burl sau pe Carrod. Am tremurat şi râul s-a retras. Mi-am luat inima în dinţi şi m-am întors la el. Am stat vreme îndelungată clătinându-mă pe mal, tot îndemnându-mă să sar. Nu poţi testa apa cu Meşteşugul. Ori înăuntru, ori în afară. Înăuntru.

Înăuntru, răsucindu-mă, rotindu-mă în cădere, mi-am simţit sinele deşirându-se ca un rest de funie de cânepă putredă. Straturi din mine se descojeau şi se îndepărtau rostogolindu-se, straturile care mă alcătuiau - amintiri, sentimente, gânduri profunde care contează, crâmpeiele de vrajă pe care le trăieşti, care te ating mai profund decât înţelegerea, amintirile întâmplătoare din zile obişnuite - toate se destrămau. Mă simţeam atât de bine... Nu trebuia decât să le dau drumul, libere.

Dar atunci Galen nu s-ar fi înşelat în privinţa mea.

Verity?

Niciun răspuns. Nimic. Nu era acolo.

M-am retras în mine şi mi-am învelit mintea cu sinele. Puteam s-o fac, mi-am dat seama, mă puteam menţine în şuvoiul Meşteşugului păstrându-mi, în acelaşi timp, identitatea. De ce-mi fusese atât de greu înainte? Am lăsat întrebarea deoparte şi-am chibzuit la ce era mai grav. Cel

mai grav era că Verity fusese în viaţă şi-mi vorbise cu câteva luni în urmă. „Spune-le că Verity trăieşte. Atât.” Iar eu le zisesem, dar ei nu mă înţeleseseră şi niciunul din ei nu luase măsuri. Totuşi, ce altceva ar fi putut să fie mesajul acela, dacă nu un strigăt de ajutor? Un strigăt de ajutor de la regele meu, rămas fără răspuns.

Dintr-odată, povara a devenit insuportabilă, iar ţipătul pe care mi l-a smuls Meşteşugul a devenit palpabil, de parcă însăşi viaţa mi-ar fi sărit din piept şi-ar fi pornit într-o căutare flămândă. *VERITY!*

...Chivalry?

Doar o şoaptă care îmi atinse conştiinţa, uşoară ca aripa de molie bătând în perdea. Venise rândul meu să mă întind, să percep, să mă stăpânesc. M-am aruncat spre el şi l-am găsit. Prezenţa lui pâlpâia ca o flacără de lumânare şiroind în propriul lac de ceară. Ştiam că va pleca repede. Aveam o mie de întrebări să-i pun. Am pus-o pe singura importantă.

Verity. Poţi să sorbi putere de la mine fără să mă atingi?

Fitz? Glas întrebător plăpând, mai ezitant. *Am crezut că s-a întors Chivalry... Se clătina la marginea întunericului... să-mi ia povara de pe umeri.*

Verity, fii atent. Gândeşte-te. Poţi să iei putere de la mine? Poţi s-o faci acum?

Nu... Nu pot. Ating. Fitz?

Mi-am adus aminte de Shrewd, cum mi-a sorbit puterea ca să-şi ia adio de la fiul său. Cum Justin şi Serene l-au atacat şi l-au secătuit de vlagă şi l-au omorât. Cum a murit, ca o bulă care se sparge. Ca o sclipire de scânteie muribundă.

VERITY! M-am azvârlit spre el, m-am înfăşurat în jurul lui, l-am întărit cum mă întărise şi el, de atâtea ori, când ţineam legătura cu ajutorul Meşteşugului. *Ia de la mine,* i-am poruncit, şi m-am deschis către el. Mi-am impus să cred că-i simt cu adevărat mâna pe umăr, am încercat să-mi amintesc ce senzaţii trăisem când el sau Shrewd sorbiseră putere de la mine. Flacăra care era Verity ţâşni, iar după o clipă arse din nou, fermă, statornică.

Destul, mă avertiză el, apoi mai aspru: *Fii atent, băiete!*

Nu, sunt bine. Pot s-o fac, l-am asigurat şi mi-am călăuzit voinţa către el.

Destul! insistă Verity şi se depărtă de mine. Parcă am fi făcut câţiva paşi ca să ne distanţăm şi să ne cercetăm. Nu-i vedeam trupul, dar simţeam cât de istovit e. Nu era oboseala unui om sănătos după o zi de muncă grea, ci o sfârşeală adunată zi mistuitoare după zi mistuitoare, fără mâncare suficientă, fără odihnă între ele. Îi dădusem putere, dar nu şi sănătate, iar el avea să consume în curând vigoarea împrumutată de la mine, pentru că era forţă adevărată, nu-l întărea mai mult decât te întăreşte scoarţa de spiriduş luată în loc de-o masă bună.

Unde eşti? l-am întrebat.

În Regatul Munţilor, îmi răspunse fără tragere de inimă, apoi adăugă: *Nu-i bine să-ţi spun mai multe. N-ar trebui să comunicăm prin Meşteşug. Sunt pe-aici din aceia care vor încerca să tragă cu urechea.*

Dar nu întrerupse legătura, iar eu ştiam că şi el, ca mine, ardea de nerăbdare să-mi pună întrebări. Am încercat să mă gândesc ce să-i spun. N-am simţit pe nimeni în afară de noi, dar nu eram convins că mi-aş da seama dacă ne-ar spiona cineva. Minute la rând, legătura noastră s-a menţinut numai pentru că eram conştienţi unul de celălalt. Apoi Verity mă avertiză ferm: *Trebuie să fii mai atent. Vei avea necazuri. Eu, totuşi, am mai prins curaj. De mult n-am mai simţit atingerea unui prieten.*

Atunci merită să-mi asum orice risc. Am ezitat, apoi mi-am dat seama că nu puteam reţine gândul în mine. *Regele meu. Trebuie să fac un lucru. Dar, după ce voi termina, voi veni la tine.*

Am simţit ceva din partea lui. Recunoştinţă umilitoare în intensitatea ei. *Sper să mai fiu aici când soseşti.* Mai ferm: *Nu rosti niciun nume, caută-mă numai dacă trebuie. Mai moale: Ai grijă de tine, băiete. Ai mare grijă. Sunt lipsiţi de milă.*

Apoi plecă.

Întrerupse legătura cu iscusinţă. Am sperat ca, oriunde se află, să folosească puterea de la mine ca să găsească de mâncare sau un adăpost sigur. L-am simţit că trăieşte ca o fiinţă hăituită, mereu cu ochii în patru, mereu ros de foame. O pradă, la fel ca mine. Şi am mai sesizat ceva. O rană, febră? M-am lăsat pe spate în scaun, tremurând uşor. Ştiam că n-ar fi fost înţelept să mă ridic. Simpla întrebuinţare a Meşteşugului mă extenuase, mă deschisesem în faţa lui Verity şi-l lăsasem să soarbă şi mai mult din mine. Peste câteva clipe, când se mai potolea tremuratul, aveam să-mi fac un ceai din scoarţă de spiriduş şi să-mi revin. Pentru moment, am stat cu privirile adâncite în foc şi cu gândul la Verity.

Verity părăsise Buckkeep toamna trecută. Parcă trecuse o eternitate. La plecarea lui, regele Shrewd încă trăia, iar soţia lui Verity, Kettricken, aştepta un copil. Prinţul pornise într-o aventură. Piraţii Corăbiilor Roşii din Insulele Străine ne asaltau ţărmurile de trei ani şi toate eforturile noastre de a-i alunga eşuaseră. Aşadar, Verity, viitorul rege al celor Şase Ducate, pornise către Regatul Munţilor, ca să-i găsească acolo pe aliaţii noştri aproape legendari, Străbunii. Conform tradiţiei, cu nenumărate generaţii în urmă, regele Wisdom îi găsise şi ei ajutaseră cele Şase Ducate să gonească nişte piraţi asemănători cu duşmanii noştri. Pe lângă asta, promiseseră să se întoarcă dacă vom mai avea nevoie de ei. Aşa că Verity îşi lăsase tronul, soţia şi regatul ca să-i caute şi să le amintească de promisiunea făcută. Bătrânul lui tată, regele Shrewd, rămăsese la Curte, alături de fratele său mai tânăr, prinţul Regal.

Nici n-a plecat bine Verity, că Regal a şi început să lucreze împotriva lui. Şi-a atras simpatia ducatelor interioare şi a ignorat nevoile celor de coastă. Am suspectat că el era sursa zvonurilor care ridiculizau aventura lui Verity şi-l zugrăveau drept un nătărău iresponsabil, dacă nu chiar nebun. Grupul de iniţiaţi care ar fi trebuit să-l slujească pe Verity fusese de mult corupt să-l servească pe Regal. Acesta l-a folosit ca să împrăştie vestea că Verity a murit în drum spre Regatul Munţilor,

apoi s-a autoproclamat viitor rege. Controlul lui asupra regelui Shrewd cel suferind a devenit absolut; Regal a declarat că-şi va muta Curtea în interiorul regatului, abandonând Buckkeepul din toate punctele de vedere în mâna Corăbiilor Roşii. Când a anunţat că regele Shrewd şi regina Kettricken trebuie să-l urmeze, Chade a hotărât că şi noi trebuie să luăm măsuri. Ştiam că Regal nu va îngădui nimănui să stea între el şi tron. Aşa că am pus la cale un plan prin care să evadeze amândoi chiar în seara în care s-a proclamat Regal viitor rege.

Nimic nu ne-a mers conform planului. Ducatele de coastă mai aveau puţin şi se răsculau împotriva lui Regal; încercaseră să mă atragă de partea lor. Acceptasem să le susţin cauza, în speranţa că voi menţine poziţia puternică a Buckkeepului pentru Verity. Înainte să-l ajutăm pe rege să fugă, doi iniţiaţi în Meşteşug l-au omorât; numai Kettricken a fugit şi, deşi i-am omorât pe ucigaşii lui Shrewd, am fost prins, torturat şi găsit vinovat de întrebuinţarea Harului. Lady Patience, soţia tatălui meu, intervenise în favoarea mea fără niciun rezultat. Dacă Burrich nu ar fi reuşit să-mi arunce otravă în celulă, aş fi fost spânzurat deasupra apei şi mi s-ar fi dat foc. Dar otrava a fost suficientă ca să-i convingă pe toţi că am murit. Câtă vreme sufletul meu a rătăcit cu Ochi Întunecaţi în trupul lui, Patience mi-a cerut cadavrul din celulă şi m-a îngropat. Fără ştirea ei, Burrich şi Chade m-au dezgropat cât de repede au putut-o face în siguranţă.

Am clipit şi-am întors privirea de la foc. Aproape se stinsese. Aşa era şi viaţa mea acum, cenuşă rămasă în urma mea. Nu aveam cum să-mi iau înapoi femeia pe care o iubisem. Molly mă credea mort şi, fără îndoială, privea cu dezgust Harul cu care eram înzestrat. Oricum, mă părăsise cu multe zile înainte ca viaţa mea să se ducă de râpă. Ne cunoşteam din copilărie, de când ne jucam împreună pe străzile şi docurile din oraşul Buckkeep. Pe atunci îmi zicea Bobocul şi credea că sunt un simplu băiat din turn, ajutor de grăjdar sau ucenic de scrib. S-a îndrăgostit de mine înainte de a afla că eu eram bastardul,

fiul nelegitim din cauza căruia Chivalry a fost obligat să renunţe la tron. Când a aflat adevărul, era s-o pierd. Dar am convins-o să aibă încredere în mine şi aproape un an de zile am ţinut unul la celălalt, în ciuda oricăror piedici. De nenumărate ori, eu am fost nevoit să-mi pun datoria faţă de suveran înaintea dorinţelor noastre. Regele a refuzat să-mi dea permisiunea să mă însor; Molly s-a împăcat cu gândul. Shrewd mă promisese altei femei. Molly a acceptat chiar şi asta. A fost ameninţată şi batjocorită drept „târfa bastardului”. N-am putut s-o protejez. Dar ea a trecut, neclintită, prin toate… până când, într-o zi, mi-a spus pur şi simplu că există altcineva în viaţa ei, cineva pe care îl poate iubi şi pe care-l pune mai presus de toate, aşa cum făceam eu cu regele meu. Şi m-a părăsit. N-am putut s-o învinovăţesc. Putea doar să-mi fie dor de ea.

Am închis ochii. Eram obosit, aproape sfârşit. Iar Verity mă prevenise să nu mai întrebuinţez Meşteşugul decât la nevoie. Dar ce rău aş face dacă aş arunca o privire asupra lui Molly? Numai o clipă s-o văd, să mă asigur că e bine… Probabil că n-aş reuşi nici atât. Totuşi, ce rău aş face să încerc, doar un minut?

Ar fi trebuit să-mi fie uşor. Îmi aminteam totul despre ea fără niciun efort. Îi respirasem de atâtea ori mireasma de ierburi îmbinate ca să-şi parfumeze lumânările şi căldura pielii sale dulci! Îi cunoşteam fiecare nuanţă din voce, ştiam cum i se îngroşa când râdea. Îmi aminteam curba precisă a bărbiei ei, cum o scotea în faţă când se supăra pe mine. Îmi aminteam părul ei des şi lucios şi ochii ei negri sfredelitori. Avea felul ei de a-mi prinde faţa în mâini şi de-a o ţine strâns în timp ce mă săruta… Mi-am dus mâna la faţă, sperând să-i găsesc mâna acolo, s-o prind şi să nu-i mai dau drumul niciodată. În locul ei, am dat peste o cicatrice. Lacrimi prosteşti îmi împăienjeniră ochii. Am clipit să le alung, urmărind cum dansează flăcările din cămin până mi s-a limpezit privirea. Sunt obosit, mi-am zis. Prea obosit ca să încerc s-o găsesc pe Molly cu Meşteşugul. Ar trebui să dorm. Am încercat să mă detaşez de sentimentele acelea prea omeneşti. Totuşi, pe ele le-am

ales când am decis să redevin om. Poate că ar fi mai înţelept să fiu lup. Mai mult ca sigur că un animal nu trebuia să experimenteze asemenea sentimente.

Afară, în noapte, un lup singuratic ridică botul şi urlă dintr-odată la lună, străpungând bezna cu singurătatea şi disperarea lui.

4. DRUMUL RÂULUI

Buck, cel mai vechi ducat din regatul celor Şase Ducate, are o coastă care porneşte chiar de sub Highdowns şi se întinde spre sud, cuprinzând gura de vărsare a râului Buck şi Golful Buck. Insula Cornului face parte din el. Bogăţia ducatului are două surse principale: apele pline de peşte, de care au profitat întotdeauna locuitorii coastei, şi comerţul pe apă, prin care se trimit ducatelor interioare cele de trebuinţă pe râul Buck. Râul este lat, coteşte liber în făgaşul albiei sale şi primăvara inundă adesea porţiunile joase ale regatului. Curentul este de aşa natură încât un canal neîngheţat rămâne întotdeauna deschis pe râu tot anul, cu excepţia celor patru ani când asupra Buckului s-au abătut cele mai aspre ierni din istoria lui. Nu doar bunuri din Buck călătoresc pe râu spre ducatele interioare, ci şi mărfuri din Rippon şi Shoaks, fără să mai pomenim de cele exotice din Statele Chalced şi de cele ale negustorilor din Bingtown. În jos, pe râu, sosesc toate mărfurile pe care le au de oferit ducatele interioare, precum şi blănurile fine şi chihlimbarul din Regatul Munţilor.

M-am trezit când m-a atins Ochi Întunecaţi cu nasul rece pe obraz. Nici atunci n-am tresărit, ci am absorbit, cu simţuri cam lichide, realitatea din jurul meu. Îmi vuia capul şi-mi înţepenise faţa. Sticla de vin goală se rostogoli de lângă mine când m-am ridicat în capul oaselor pe podea.

Dormi prea adânc. Eşti bolnav?

Nu. Doar tâmpit.

Nu te-am mai văzut dormind buştean de la vin.

Mă împunse din nou cu botul şi l-am dat la o parte. Am strâns pleoapele o clipă, apoi le-am redeschis. Nicio

îmbunătăţire. Am aruncat câteva aşchii de lemn peste tăciunii rămaşi din seara trecută.

— E dimineaţă? am întrebat somnoros, cu glas tare.

Lumina de-abia începe să se schimbe. Ar trebui să ne întoarcem la locul cu vizuini de iepuri.

Du-te înainte. Mie nu mi-e foame.

Foarte bine. Făcu doi paşi, apoi se opri lângă uşa deschisă. *Nu cred că-ţi face bine să dormi înăuntru.* După aceea plecă, o siluetă cenuşie schimbătoare, depărtându-se de colibă. M-am întins la loc încet şi-am închis ochii. O să mai dorm un piculeţ.

Când m-am trezit a doua oară, lumina zilei bătea în uşa deschisă. Mi-am trimis iute Harul în căutare şi am găsit un lup sătul dormitând între două rădăcini mari de stejar, la umbra cu petice de soare. Ochi Întunecaţi nu prea avea ce face în zilele senine. În ziua aceea l-am aprobat, dar m-am obligat să mă gândesc la hotărârea din ziua anterioară. Am început să fac ordine în colibă. Atunci mi-a trecut prin cap că era posibil să n-o mai văd niciodată. Cu toate astea, am măturat peste tot, din obişnuinţă. Am scos cenuşa din cămin şi am pus o grămadă de lemne proaspete în locul ei. Dacă va fi să treacă cineva pe-aici şi va avea nevoie de adăpost, va găsi totul pregătit. Mi-am strâns hainele de-acum uscate şi am aşezat pe masă lucrurile pe care aveam să le iau cu mine. Erau foarte puţine, dacă te gândeai că numai atât aveam pe lume, însă când mi-am amintit că va trebui să le car în spate, mi s-au părut prea multe. Am coborât la pârâu să-mi astâmpăr setea şi să mă spăl înainte de a le aduna într-o boccea cât mai uşor de dus.

Întorcându-mă de la pârâu, m-am întrebat cât de nemulţumit va fi Ochi Întunecaţi să călătorească pe timp de zi. A doua pereche de pantaloni ajunsese, nu ştiu cum, pe prag. M-am aplecat s-o ridic înainte de a intra şi i-am trântit pe masă. Brusc, mi-am dat seama că nu sunt singur.

Pantalonii din prag ar fi trebuit să mă pună pe gânduri, dar devenisem neglijent. Prea multă vreme trecuse de când nu mai fusesem ameninţat. Începusem să mă bazez prea mult pe Harul meu ca să mă anunţe dacă mai era

cineva prin preajmă. Neoamenii nu puteau fi sesizaţi astfel. Nici Harul, nici Meşteşugul nu mă avertizau de prezenţa lor. Erau doi, ambii tineri, nu de mult transformaţi în neoameni. Purtau haine aproape întregi şi, chiar dacă erau murdare, nu erau îmbibate cu noroi şi nici părul nu le era încâlcit şi jegos, ca la alţi neoameni.

Mă luptasem cu neoameni de cele mai multe ori iarna, când erau istoviţi de lipsuri. Una din îndatoririle mele ca asasin în slujba regelui Shrewd era să-i ţin departe de zona din jurul Buckkeepului. Noi nu descoperisem niciodată ce fel de magie foloseau Corăbiile Roşii, de ne furau oamenii din sânul familiilor şi-i aduceau înapoi doar peste câteva ceasuri, transformaţi în brute fără sentimente. Nu ştiam decât că singura cale pentru a-i ajuta era să-i omorâm din milă. Neoamenii erau cea mai năprasnică oroare slobozită de Corăbiile Roşii asupra noastră. Piraţii ne lăsau rudele să ne prade mult timp după plecarea lor. Ce era mai rău: să-ţi priveşti fratele în ochi, ştiind că, pentru el, jaful, crima şi violul erau lucruri normale, câtă vreme obţinea ce dorea, sau să iei cuţitul, să-l prinzi şi să-l omori?

Pe cei doi i-am întrerupt în timp ce-mi răscoleau prin lucruri. Cu mâinile pline de carne uscată, mâncau şi se urmăreau prudent. Deşi neoamenii călătoreau împreună, nu erau credincioşi absolut nimănui. Poate că tovărăşia altora era, pur şi simplu, un obicei. Îi văzusem atacându-se cu sălbăticie pentru o pradă ori alta, dar şi numai dacă li se făcea suficient de foame. Acum însă îşi întoarseră ochii spre mine, stând în cumpănă. Eu am îngheţat pe loc. Preţ de-o clipă, nimeni nu mişcă.

Mâncarea şi bunurile mele erau, toate, în mâna lor. Nu aveau motiv să mă atace câtă vreme nu-i provocam. M-am dat înapoi spre uşă cu paşi lenţi şi precauţi, cu mâinile jos, nemişcate, ca şi cum aş fi dat peste un urs devorându-şi victima. Aşa că nu i-am privit fix când m-am retras prudent din teritoriul lor.

Ajunsesem foarte aproape de uşă, când unul din ei ridică o mână murdară şi arătă spre mine.

— Vise prea zgomotoase! exclamă el furios.

Lăsară amândoi prada şi se năpustiră asupra mea.

M-am răsucit şi-am luat-o la fugă, ciocnindu-mă piept în piept cu un neom care tocmai intra. Îmi purta cămaşa, dar altceva nu prea mai avea pe el. Impulsul îi dictă să mă prindă în braţe. N-am şovăit. Cuţitul de la curea îmi era la îndemână. L-am scos şi l-am înjunghiat în burtă de mai multe ori, până mi-a dat drumul. Se ghemui cu un urlet de durere când m-am strecurat pe lângă el.

Frate! am auzit şi-am ştiut că Ochi Întunecaţi vine spre mine, dar de prea departe, chiar de pe culme. Un neom îmi trase o lovitură grea din spate şi m-am prăbuşit. M-am rostogolit în strânsoarea lui, ţipând răguşit de spaimă, pentru că neomul trezi în mine fiecare amintire a durerilor îndurate în temniţa în care mă închisese Regal. Panica mă doborî pe dinăuntru ca otrava. M-am scufundat într-un coşmar. Eram prea îngrozit ca să mă mişc. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, nu puteam respira, aveam mâinile amorţite, nu-mi dădeam seama dacă mai ţin sau nu cuţitul cu degetele. Neomul mă apucă de gât. Am dat din mâini ca un nebun, gândindu-mă numai cum să fug, cum să scap din strânsoare. Mă salvă tovarăşul lui, care îmi trase un picior într-o parte de-mi juli pielea când m-am smucit şi m-am izbit de coastele celui de deasupra mea. Am auzit cum i se taie respiraţia şi, cu o lovitură puternică, l-am dat jos de pe mine.

M-am rostogolit de sub el, am sărit în picioare şi-am luat-o la fugă.

Goneam îmboldit de o teamă atât de mare, încât nu puteam gândi. Am auzit un neom apropiindu-se de mine, parcă şi pe celălalt, în spatele lui. Dar cunoşteam dealurile şi pajiştea la fel de bine ca lupul meu. I-am alergat în susul dealului abrupt din spatele colibei şi, înainte ca ei să ajungă în vârf, am schimbat direcţia şi m-am făcut nevăzut. Una din vijeliile năprasnice de iarna trecută doborâse un stejar care smulsese o bucată mare de pământ cu rădăcini încâlcite cu tot şi trăsese după el şi nişte copaci mai mici. Se formase astfel o învălmăşeală de trunchiuri şi crengi care lăsa lumina să pătrundă cu dărnicie în pădure. Murii

crescuseră nestingheriţi şi se răspândiseră pe uriaşul căzut. M-am trântit la pământ lângă el. M-am furişat pe burtă printre tulpinile cu cei mai mulţi spini, până în întunericul de sub trunchiul de stejar, apoi am stat nemişcat.

Am auzit strigătele furioase ale neoamenilor care mă căutau. Din cauza panicii, mi-am ridicat şi zidurile minţii. „Vise prea zgomotoase”, mă acuzase neomul. Păi, Chade şi Verity bănuiseră amândoi că Meşteşugul atrăgea neoamenii. Poate că intensitatea simţirii pe care o solicita Meşteşugul şi faptul că ajungea până la ei le atingeau o coardă lăuntrică şi le amintea de tot ceea ce pierduseră.

Şi îi determina astfel să omoare pe oricine era capabil de sentimente? Poate.

Frate?

Era Ochi Întunecaţi, fie amuţit, fie la foarte mare distanţă. Am îndrăznit să mă deschid puţin pentru el.

Sunt teafăr. Unde eşti?

Chiar aici. Am auzit un foşnet şi l-am zărit dintr-odată, se târa pe burtă către mine. Îmi atinse obrazul cu nasul. *Eşti rănit?*

Nu. Am fugit.

Bine-ai făcut, remarcă el, iar eu mi-am dat seama că vorbea serios.

Dar mi-am dat seama şi că e surprins. Nu mă mai văzuse fugind de neoameni. Întotdeauna îi înfruntasem şi mă luptasem cu ei, iar el îi înfruntase şi se luptase alături de mine. Da, numai că pe vremea aceea eu fusesem cel bine înarmat şi bine hrănit, iar ei cei care înduraseră foamea şi frigul. Când sunt trei contra ta, iar tu n-ai decât un cuţit la curea, îţi scad şansele, chiar dacă ştii că-ţi vine un lup în ajutor. Nu e vorba de laşitate. Oricine ar fi procedat la fel, mi-am zis eu de mai multe ori.

E-n regulă, mă linişti Ochi Întunecaţi, apoi adăugă: *Nu vrei să ieşi?*

Mai stau puţin. O să ies după ce pleacă, i-am răspuns, ca să-l fac să tacă.

Au plecat de mult, îmi explică el. *Au plecat cât mai era soarele pe cer.*

Vreau să fiu sigur.

Sunt sigur. I-am urmărit cum se îndepărtează, m-am dus după ei. Hai afară, frăţioare.

M-am lăsat convins să-mi părăsesc ascunzişul. Când am ieşit, am văzut că soarele apunea. Câte ore petrecusem acolo, cu simţurile amorţite, ca un melc retras în cochilie? M-am scuturat de praful de pe piepţii cămăşii cândva curate. Aveam şi pete roşii, de la sângele tânărului pe care îl omorâsem în uşă. Va trebui să-mi spăl hainele din nou, mi-am zis, ca un prost. Am vrut să aduc apă şi s-o încălzesc, să curăţ sângele, însă mi-am dat seama că nu puteam să mă întorc în colibă, pentru că riscam să fiu prins în capcană încă o dată.

Totuşi, puţinele mele bunuri, ori ce mai lăsaseră neoamenii din ele, rămăseseră acolo.

Când a răsărit luna, mi-am luat inima în dinţi şi m-am apropiat de colibă. Luna plină lumina pajiştea largă din faţa colibei. O vreme, am stat ghemuit pe creastă, urmărind atent orice posibilă mişcare a umbrelor. Un neom zăcea în iarba deasă de lângă uşă. M-am holbat la el multă vreme, aşteptând să se mişte.

E mort. Foloseşte-ţi nasul, mă sfătui Ochi Întunecaţi.

Era cel cu care mă ciocnisem ieşind din colibă. Probabil că-i împunsesem cu cuţitul un organ vital; nu ajunsese prea departe. Cu toate acestea, l-am pândit din beznă cu mare grijă, de parcă ar fi fost un urs rănit. În curând am simţit însă duhoarea unui cadavru lăsat în soare o zi întreagă. Zăcea răşchirat, cu faţa în iarbă. Nu l-am răsucit, l-am ocolit cât de mult am putut.

Am privit cu dificultate prin fereastra colibei, cercetând întunericul nemişcat câteva minute bune.

Nu-i nimeni acolo, îmi aminti Ochi Întunecaţi nerăbdător.

Eşti sigur?

Da, pe cât de sigur sunt că am nas de lup şi nu doar un ciot de carne moartă sub ochi. Frate...

Nu-şi termină gândul, dar îi simţeam îngrijorarea mută din cauza mea. Aproape că i-o împărtăşeam. O parte din mine ştia că nu are de ce să se teamă, că neoamenii luaseră ce voiseră şi plecaseră. Alta însă nu putea uita cât de greu se lăsase bărbatul peste mine, nici forţa cu care mă izbise. Fusesem ţintuit în felul acela de podeaua de piatră dintr-o temniţă şi bătut cu pumnii şi bocancii, şi nu fusesem în stare să ripostez. Acum, că îmi reînviase amintirea aceasta, m-am întrebat cum voi reuşi să trăiesc cu ea.

Până la urmă am intrat, totuşi, în colibă. M-am obligat chiar să aprind o lumânare, după ce, orbecăind, am găsit cremenea. Cu mâini tremurânde, am adunat în grabă rămăşiţele şi le-am învelit în manta. Uşa deschisă în spatele meu era o gaură neagră ameninţătoare prin care neoamenii se puteau întoarce oricând. Totuşi, dacă o închideam, eram prins în capcană înăuntru. Nici măcar prezenţa lui Ochi Întunecaţi stând de pază în prag nu mă liniştea.

Luaseră numai lucrurile care le erau trebuincioase pe moment. Neoamenii nu gândeau mai departe de clipa de faţă. Carnea uscată fusese mâncată sau azvârlită într-o parte. Nu voiam nimic din ce atinseseră ei. Îmi deschiseseră cutia de scrib, dar îşi pierduseră interesul văzând că nu conţine mâncare. Probabil bănuiseră că în cutia mai mică, cea cu ierburi şi otrăvuri, îmi ţin culorile. Nu se atinseseră de ea. Dintre haine, îmi furaseră numai cămaşa şi nu intenţionam să le-o cer înapoi. O găurisem oricum de mai multe ori cu lama cuţitului. Mi-am luat ce mi-a rămas şi-am plecat. Am traversat pajiştea şi-am urcat în vârful culmii, de unde se vedea bine în toate direcţiile. Acolo m-am aşezat şi, cu degete tremurătoare, mi-am împachetat frumos lucrurile. Le-am învelit în manta şi-am legat-o strâns cu chingi de piele. Cu o altă curea mi-am fixat-o pe umăr. Voi găsi eu o metodă mai uşoară s-o car pe lumină.

— Gata? l-am întrebat pe Ochi Întunecaţi.

Mergem la vânătoare?

Nu. Călătorim. Am ezitat. Ţi-e tare foame?

Puţin. Aşa de tare te grăbeşti să pleci de-aici?

N-a fost nevoie să mă gândesc prea mult la răspuns.

— Da.

Atunci nu-ţi face griji. Putem să călătorim şi să şi vânăm.

Am încuviinţat, apoi am ridicat ochii spre cerul nopţii. Am zărit Cârmaciul şi mi-am stabilit poziţia după el.

— Pe-acolo, am zis, indicând latura îndepărtată a culmii.

Lupul nu răspunse, ci se ridică şi porni hotărât în direcţia arătată de mine. M-am luat după el cu urechile ciulite, cu toate simţurile încordate, nu cumva să scap vreo mişcare din tufişuri. Am avansat în linişte şi nu ne-a urmărit nimeni. Nu m-a urmărit nimeni, în afară de frica mea.

Călătoritul noaptea a devenit un obicei. Plănuisem să umblăm ziua şi să dormim noaptea. Dar, după prima noapte de furişat prin păduri în spatele lui Ochi Întunecaţi, luându-ne după orice urmă de vânat ne ducea în direcţia potrivită, m-am decis că e mai bine aşa. Noaptea oricum n-aş fi putut dormi. În primele zile, nu reuşisem să închid un ochi nici ziua. Găseam un punct de observaţie avantajos care era şi un bun ascunziş şi mă întindeam, convins că sunt extenuat. Mă ghemuiam, închideam ochii şi zăceam, chinuit de intensitatea propriilor simţuri. Fiecare sunet, fiecare miros mă făceau să tresar alarmat şi nu mă linişteam până nu mă ridicam ca să mă asigur că nu mă paşte niciun pericol. După o vreme, până şi Ochi Întunecaţi a început să se plângă de agitaţia mea. Când, în cele din urmă, adormeam, o făceam doar ca să mă trezesc în răstimpuri, transpirat şi tremurând. Lipsa de somn ziua îmi afecta nopţile când ţopăiam în urma lui Ochi Întunecaţi.

Totuşi, orele nedormite şi ceasurile petrecute mărşăluind în spatele lupului, chinuit de durerea de cap, n-au fost irosite. Mi-au înteţit ura faţă de Regal şi grupul lui de iniţiaţi. Mi-au rafinat-o. Iată ce a făcut Regal din mine: nu-i destul că mi-a luat viaţa şi iubita, nu-i destul că trebuie să evit oamenii şi locurile dragi mie, nu-i destul că sunt plini de cicatrice şi din când în când mă apucă

tremuratul, ci m-a transformat şi într-un om fricos ca un iepure. Nici măcar nu aveam curajul să-mi amintesc toate câte mi le făcuse, însă ştiam că, atunci când voi simţi imboldul, vor năvăli asupra mea şi mă vor dezumaniza. Amintirile pe care nu le puteam evoca în timpul zilei mă pândeau deghizate în crâmpeie de sunete, culori şi texturi şi mă torturau noaptea. Obrazul meu culcat pe piatra rece şi lipicioasă din cauza stratului subţire din sângele meu cald. Fulgerul luminos care însoţeşte pumnul arcuit lovindu-mi tâmpla. Sunetele guturale scoase de bărbaţi, huiduielile şi mormăiturile ieşite din gâtlejurile lor, în timp ce un om este bătut sub ochii lor. Astfel de amintiri tăioase ca lama zimţată îmi zădărniceau eforturile de a dormi. Cu privirea înceţoşată, tremurând, zăceam treaz lângă lup şi mă gândeam la Regal. Cândva, trăisem o dragoste despre care crezusem că mă va ajuta să îndur orice suferinţă. Regal mi-o furase. Acum nutream faţă de el o ură la fel de arzătoare ca dragostea aceea.

Vânam în timp ce călătoream. Hotărârea mea de a găti carnea imediat s-a dovedit fără folos. Reuşeam să aprind focul poate două nopţi din trei şi numai dacă dădeam peste o adâncitură în care flăcările să nu atragă atenţia. Cu toate acestea, nu mi-am dat voie să devin o creatură mai nevrednică decât un animal. M-am ţinut curat şi am avut atâta grijă de hainele mele câtă îmi permitea viaţa aspră pe care o duceam.

Planul meu de călătorie era unul simplu. Aveam să traversăm regatul până la râul Buck. Drumul însoţea cursul apei până la Turlake. Era foarte circulat; poate că-i va fi greu lupului să rămână nevăzut, dar era cea mai rapidă cale. Odată ajunşi la Turlake, mai aveam foarte puţin până la Tradeford, oraşul de pe râul Vin. La Tradeford, urma să-l ucid pe Regal.

Acesta era planul meu. Refuzam să mă gândesc cum îl voi duce la capăt. Refuzam să mă îngrijoreze ceea ce nu ştiam. Pur şi simplu intenţionam să merg înainte, zi după zi, până la îndeplinirea scopului meu. Măcar atât învăţasem cât fusesem lup.

Cunoşteam bine coasta de când trăsesem o vară întreagă la vâsle pe *Rurisk,* una din corăbiile de război ale lui Verity, dar nu eram familiarizat cu interiorul ducatului Buck. Da, îl străbătusem o dată, în drum spre Regatul Munţilor, ca să iau parte la ceremonia prin care Kettricken îi era promisă lui Verity. Atunci făcusem parte din caravana de nuntaşi, înzestrată cu destui cai şi bine aprovizionată. Dar acum călătoream singur şi pe jos şi aveam timp berechet să cumpănesc la cele văzute. Am traversat un ţinut sălbatic, dar o mare parte din el fusese cândva păşune de vară pentru turme de oi, capre şi vite. Am străbătut nenumărate păşuni cu iarbă nepăscută, înaltă până la piept, ca să dăm peste colibe reci, părăsite de păstori toamna trecută. Puţinele turme pe care le vedeam erau mici, nici pe departe numeroase ca acelea pe care mi le aminteam din anii trecuţi. Am întâlnit mult mai puţini porcari şi păzitoare de gâşte decât în prima călătorie prin acelaşi ţinut. Pe măsură ce ne apropiam de râul Buck, treceam pe lângă lanuri tot mai mici decât cele văzute întâia dată, iar mult pământ roditor, nici măcar arat, ajunsese pârloagă.

Nu înţelegeam prea multe. Mai văzusem asemenea sărăcie de-a lungul coastei, unde turmele şi culturile fermierilor fuseseră devastate de piraţi în repetate rânduri. În ultimii ani, tot ceea ce nu ardeau sau jefuiau piraţii Corăbiilor Roşii se dădea ca taxă pentru navele de război şi soldaţii care de-abia reuşeau să apere coasta. Dar în amonte, acolo unde corsarii nu ajungeau, sperasem să găsesc ţinuturi mai prospere. Am fost foarte mâhnit de ce-am descoperit în ele.

În scurtă vreme am ajuns la drumul care urma râul Buck. Era mult mai puţin circulat decât ştiam, şi drumul, şi râul. Oamenii întâlniţi în cale se dovedeau grosolani şi neprietenoşi, chiar şi atunci când Ochi Întunecaţi se ascundea. Odată am oprit la o fermă ca să cer voie să iau apă din fântână. Mi s-a dat voie, dar nimeni nu a chemat câinii care mârâiau agresivi în timp ce scoteam apă, iar când mi-am umplut burduful, femeia mi-a spus că ar fi mai

bine să-mi văd de drum. La fel se purta aproape toată lumea.

Cu cât înaintam, cu atât se înrăutăţea situaţia. Călătorii cu care mă întâlneam nu erau negustori cu căruţe de marfă sau fermieri ducând produse la piaţă, ci familii oropsite, care de multe ori împingeau un căruţ-două cu lucruri, cât le mai rămăsese din gospodărie. Privirile adulţilor erau aspre şi duşmănoase, iar ale copiilor, îngrozite sau goale. Speranţa mea de a găsi de lucru cu ziua pe drumul acela a murit repede. Cei care mai aveau case şi ferme le păzeau cu străşnicie. Câinii lătrau prin curţi şi muncitorii păzeau recolta tânără de hoţi după lăsarea întunericului. Am trecut pe lângă mai multe „oraşe de cerşetori”, ciorchini de colibe improvizate şi corturi ridicate la marginea drumului. Noaptea, focurile străluceau puternic în ele, iar adulţii stăteau de pază cu bâte şi suliţe. Ziua, copiii şedeau lângă drum şi cerşeau de la trecători. Am înţeles de ce erau atât de bine păzite puţinele căruţe negustoreşti.

Mergeam de câteva nopţi, ca nişte stafii, rătăcind fără zgomot din cătun în cătun, când am întâlnit un oraş oarecare. Se crăpase de ziuă înainte de a ajunge noi la periferie. Când ne-au depăşit nişte negustori matinali cu o căruţă de pui în colivii, am ştiut că venise vremea să ne facem nevăzuţi. Ne-am adăpostit pe timp de zi, pe o colină care ne oferea priveliştea unui oraş construit pe jumătate în albia râului. Când nu puteam dormi, stăteam şi urmăream negoţul de pe drumul de dedesubt. Bărci, şi mai mici, şi mai mari, erau legate la docuri. Câteodată, vântul îmi aducea în urechi strigătele echipajelor care descărcau încărcăturile navelor. O dată am auzit chiar o frântură de cântec. Spre surprinderea mea, m-am pomenit atras de semenii mei. L-am lăsat pe Ochi Întunecaţi dormind, dar n-am trecut de pârâul de la poalele colinei. M-am apucat să-mi spăl cămaşa şi pantalonii.

Ar trebui să evităm locul ăsta. Vor încerca să te omoare dacă te duci acolo, mă sfătui Ochi Întunecaţi amabil. Stătea pe o ridicătură de pe mal, lângă mine, urmărind

cum mă spăl sub cerul tot mai închis al amurgului. Pantalonii şi cămaşa erau aproape uscate, încercasem să-i explic de ce voiam să rămână pe loc şi să mă aştepte cât mergeam eu la hanul din oraş.

De ce ar vrea să mă omoare?

Suntem străini, am pătruns pe terenul lor de vânătoare. De ce să nu încerce să ne omoare?

Oamenii nu gândesc aşa, i-am explicat răbdător.

Nu. Ai dreptate. Probabil că o să te vâre într-o cuşcă şi-o să te bată.

Nu vor face asta, am insistat ferm, ca să-mi ascund teama că aş putea fi recunoscut.

Au mai făcut-o. Cu amândoi. Şi chiar cei din haita ta.

Nu-l puteam contrazice, aşa că i-am promis: *Voi fi foarte, foarte atent. Nu voi întârzia. Nu vreau decât să aud ce se vorbeşte, să aflu ce se întâmplă.*

De ce ne-ar păsa nouă de ce li se întâmplă lor? Nouă ni se întâmplă că nici nu vânăm, nici nu dormim, nici nu călătorim. Ei nu sunt din haita noastră.

Poate aflăm ce ne aşteaptă mai departe în călătoria noastră. Poate aflu dacă drumurile sunt foarte aglomerate, dacă găsesc ceva de lucru cu ziua, ca să primesc nişte bănuţi. Lucruri de-astea.

Am putea să călătorim şi să le aflăm singuri, se încăpăţână Ochi Întunecaţi.

Mi-am tras pantalonii şi cămaşa pe pielea umedă. Mi-am pieptănat părul pe spate cu degetele, l-am stors de apă. Din obicei, l-am prins în coadă de războinic. După aceea mi-am muşcat buza, cumpănind. Plănuisem să apar în faţa lumii ca un scrib rătăcitor. Mi-am desfăcut coada şi mi-am lăsat părul liber. Aproape că-mi atingea umerii. Cam lung pentru un scrib. Scribii şi-l ţineau scurt şi-şi tundeau firele de pe frunte, ca să nu le intre în ochi când lucrează. Păi, cu barba mea neîngrijită şi cu laţele mele, puteam să trec drept un scrib care nu mai găsise de mult ceva de lucru.

Nu era o recomandare pentru abilităţile mele, dar, la cât de puţine provizii aveam, era cea mai bună.

Mi-am netezit cămaşa, ca să fiu mai prezentabil. Mi-am legat cureaua, am verificat cuţitul, să stea bine în teacă, apoi am cântărit în palmă săculeţul mai mult gol decât plin. Cremenea din el cântărea mai mult decât monedele - aveam cei patru bănuţi de argint de la Burrich. Cu câteva luni în urmă, n-ar fi fost cine ştie ce avere. Acum erau tot ce aveam şi m-am decis să nu-i cheltui dacă nu e necesar. Alte bogăţii nu deţineam, decât cercelul de la Burrich şi acul de la Shrewd. Am dus mâna la cercel din reflex. Cât de tare mă enerva când vânam prin tufişuri dese, acum, atingându-l, m-am liniştit. La fel şi acul din gulerul cămăşii.

Acul care nu era acolo.

Mi-am scos cămaşa şi-am pipăit gulerul de la un cap la altul, apoi mi-am luat toate hainele la verificat. Am aprins migălos un foc mic, ca să am lumină. Pe urmă mi-am desfăcut complet legătura şi am controlat-o amănunţit nu o dată, ci de două ori. Asta deşi ştiam sigur unde e acul. Micul rubin cuibărit în argint se afla în gulerul cămăşii purtate de un neom mort, în faţa colibei de ciobani. Eram convins, dar nu puteam s-o recunosc în sinea mea. Cât mi-am scotocit eu printre boarfe, Ochi Întunecaţi a dat târcoale focului nesigur, scâncind uşor agitat, bănuind o îngrijorare pe care n-o înţelegea. „Sst!”, l-am potolit nervos şi mi-am forţat mintea să reia evenimentele, ca şi cum urma să-i raportez lui Shrewd.

Ultima oară când mi-am amintit că purtasem acul fusese noaptea în care-i alungasem pe Burrich şi pe Chade. Îl scosesem din guler şi-l arătasem amândurora, apoi îl privisem îndelung. După aceea îl prinsesem la loc. De atunci, nu-mi aminteam să-l mai fi luat în mână. Nici să-l fi scos când am spălat cămaşa. Ar fi trebuit să mă înţep în el dacă ar fi fost la locul lui. Dar de obicei îl înfigeam într-o cusătură care să-l ţină bine. Aşa mi se părea mai în siguranţă. N-aveam de unde să ştiu dacă-l pierdusem vânând cu lupul sau era încă prins în cămaşa de pe mort. Poate că-l lăsasem pe masă şi unul din neoameni furase obiectul acela strălucitor când îmi răscolise bunurile.

Nu era decât un ac, mi-am reamintit eu. Ca bolnav, tânjeam să-l văd imediat, prins în căptuşeala mantalei sau căzut în bocanc. Un licăr de speranţă mă determină să scotocesc iar în bocanci. Nu era acolo. Un simplu ac, o bucată de metal prelucrată şi o piatră lucioasă. Doar semnul primit de la Shrewd când mă făcuse al lui, când stabilise între noi o legătură menită s-o înlocuiască pe cea de sânge, imposibil de recunoscut în faţa lumii. Un simplu ac, singurul lucru care-mi rămăsese de la regele şi bunicul meu. Ochi Întunecaţi scânci din nou şi am simţit nevoia absurdă de-a mă răţoi la el. Probabil o sesiză şi el, dar veni la mine, îmi ridică încet cotul cu nasul şi-şi vârî capul cenuşiu pe sub braţul meu, până când mă atinse cu el pe piept, iar braţul meu îl cuprinse pe după umeri, înălţă brusc botul, lovindu-l dureros, cu zgomot, de bărbia mea. L-am strâns în braţe, iar el se întoarse să-şi frece gâtul de faţa mea. Gestul final de încredere, de la lup la lup: gâtul întins în faţa colţilor care l-ar putea ataca. După o clipă, am oftat şi-am mai uitat de durerea cauzată de pierderea acului.

A fost doar un lucru de ieri? mă întrebă Ochi Întunecaţi şovăitor. *Un lucru care nu mai e aici? Nu-i cumva un spin în laba ta sau un junghi în burtă?*

— Doar un lucru de ieri, am fost nevoit să recunosc.

Un ac dat unui băiat care nu mai exista, de către un bărbat care murise. Poate că era spre binele meu, m-am consolat. Un lucru mai puţin care să mă ţină legat de FitzChivalry cel blestemat cu Harul. I-am ciufulit lupului părul de la ceafă, pe urmă l-am scărpinat după urechi. Aşezat lângă mine, mă înghionti ca să-l mai scarpin. I-am făcut pe plac, cumpănind. Poate că ar trebui să-mi scot cercelul de la Burrich şi să-l ascund în săculeţ. Ştiam însă că n-o voi face. Mai bine să rămână singura legătură dintre viaţa mea trecută şi cea de acum.

— Dă-mi voie să mă ridic, l-am rugat pe lup, iar el se trase fără chef la o parte.

Mi-am strâns lucrurile la loc cu atenţie şi le-am legat bine, apoi am stins focul cu picioarele.

— Să mă întorc aici sau ne întâlnim în partea cealaltă a oraşului?

Partea cealaltă?

Dacă dai un tur în jurul oraşului şi apoi te întorci din nou spre râu, vei vedea că drumul se continuă în partea aceea, i-am explicat. *Ne vedem acolo?*

Ar fi bine. Cu cât stăm mai puţin lângă vizuina asta de oameni, cu atât mai bine.

Perfect. Te găsesc acolo înainte de-a se face ziuă.

Mai degrabă te găsesc eu pe tine, nas bleg. Şi voi avea şi burta plină pe deasupra.

Am fost nevoit să recunosc că era foarte probabil să nu se înşele.

Fii atent la câini, l-am avertizat în timp ce se retrăgea în tufişuri.

Fii atent la oameni, veni replica lui. După aceea nu l-am mai văzut şi am rămas legaţi numai prin Har.

Mi-am aruncat bocceaua pe umăr şi-am pornit în jos, spre râu. Se întunecase de-a binelea între timp. Intenţia mea fusese să ajung în oraş înainte de lăsarea nopţii şi să mă opresc la o cârciumă ca să ascult bârfele, poate şi să beau ceva, apoi să-mi văd de drum. Vrusesem să traversez piaţa şi să aud bârfele negustorilor. În loc de asta, am găsit un oraş aproape adormit. Piaţa era părăsită, cu excepţia unor potăi care adulmecau tarabele goale după resturi. Am ieşit din ea şi mi-am întors paşii spre râu. Acolo voi găsi o mulţime de hanuri şi cârciumi pline de negustori. În oraş ardeau torţe pe ici, pe colo, dar străzile erau luminate mai degrabă de lumina furişată prin spatele obloanelor care nu se mai închideau bine. Străzile pietruite într-o doară nu erau întreţinute. Nu o dată am călcat într-o groapă, crezând că e o umbră, mai să-mi rup gâtul. Am oprit un paznic înainte de a mă opri el pe mine, rugându-l să-mi recomande un han din apropierea apei. Balanţa, îmi zise el, era un han curat şi onorabil pentru călători, cum îi spunea şi numele, şi era uşor de găsit. Mă avertiză ferm că cerşitul nu era îngăduit acolo şi că hoţii de buzunare trebuiau să se considere norocoşi dacă se alegeau numai

cu o mamă de bătaie. I-am mulţumit pentru sfaturi şi mi-am văzut de drum.

Am găsit uşor Balanţa, aşa cum îmi spusese paznicul. Lumina se revărsa prin uşa deschisă, odată cu vocile a două femei cântând vesel în canon. Inima mi se umplu de bucurie la auzul melodiei voioase şi am intrat în cârciumă fără ezitare. Pereţii groşi, din cărămidă uscată la soare şi buşteni solizi, adăposteau o încăpere întinsă, cu tavanul jos, cu miros puternic de carne, fum şi plină de localnicii de la malul apei. În burta căminului dintr-un capăt se răsucea o halcă de carne la frigare, dar în seara aceea frumoasă de vară majoritatea muşteriilor se adunaseră în capătul mai răcoros. Acolo, cele două cântăreţe urcaseră pe masă două scaune şi-şi împleteau glasurile şezând pe ele. Un bărbat cărunt cu harpă, evident, parte din grupul lor, transpira la altă masă în timp ce punea o coardă nouă la instrumentul său. Mi-am zis că sunt un stăpân şi două cântăreţe rătăcitoare, poate o familie. Am stat şi le-am admirat cum cântă şi gândul mi-a fugit înapoi la Buckkeep şi la ultima dată când am auzit muzică şi-am văzut oameni adunaţi să se veselească. Nu mi-am dat seama că mă holbez ca prostul decât atunci când una din femei o înghionti suspicioasă pe cealaltă şi făcu un gest discret în direcţia mea. Cealaltă femeie îşi dădu ochii peste cap, apoi îmi întoarse privirea. Am coborât ochii îmbujorat, presupunând că mă dovedisem nepoliticos, şi am întors privirea.

Am stat la marginea grupului de oameni şi am aplaudat odată cu ei la sfârşitul cântecului. Bărbatul cu harpa îşi terminase treaba şi îi atrase cu o melodie mai lentă, cu ritm statornic, de tras la vâsle. Femeile se aşezară pe marginea mesei, spate în spate, astfel că pletele li se împletiră în timp ce cântau. Lumea se aşezase, iar câţiva muşterii se retraseră la mesele de lângă perete, să vorbească în linişte. Am urmărit degetele bărbatului pişcând harpa, minunându-mă cât de repede şi le mişca. Într-o clipă veni la mine un băiat roşu în obraji şi mă întrebă ce doresc. Numai o halbă de bere, i-am răspuns, şi

el se întoarse iute cu băutura şi cu mărunţişul de la bănuţul meu de argint. Am găsit o masă nu prea departe de cântăreţe, sperând că se va afla vreun curios care să mi se alăture. Dar, în afară de câteva priviri iscoditoare, evident, de la obişnuiţii locului, nimeni nu se arătă interesat de un străin. Femeile terminară cântecul şi începură să vorbească între ele. Privirea aruncată spre mine de către cea mai mare ca vârstă îmi atrase atenţia că mă holbam din nou la ele. Am coborât ochii la masă.

După ce-am băut jumătate din bere, mi-am dat seama că nu mai sunt obişnuit cu ea, mai ales pe stomacul gol. I-am făcut semn băiatului să vină iar la mine şi i-am cerut o farfurie cu mâncare. Îmi aduse o bucată de carne proaspăt tăiată din halca friptă, cu garnitură de legume şi sos turnat pe deasupra. Când am strâmbat din nas la preţ, băiatul se arătă surprins:

— La Nodul Vergii v-ar fi cerut de două ori pe-atât, se indignă el. Şi carnea noastră e de miel, nu resturi putrede din carne de capră.

Am încercat să dreg busuiocul, spunându-i:

— Păi, se vede că nu mai cumperi cât cumpărai înainte cu un bănuţ de argint.

— Poate, dar nu-i vina mea, comentă el obraznic şi se întoarse la bucătărie.

— Ei, uite-aşa s-a dus un bănuţ mai iute decât am crezut, m-am mustrat eu singur.

— Ehei, oare nu cântăm toţi acelaşi cântec? remarcă harpistul.

Stătea cu spatele la masa lui, părând că mă urmăreşte, în vreme ce partenerele lui discutau despre o problemă cu un fluier. Am înclinat din cap afirmativ către el cu un zâmbet, apoi, văzând că avea privirea gri înceţoşată, am rostit cu glas tare:

— Am fost plecat o vreme de lângă râu. De fapt, multă vreme, vreo doi ani. Ultima oară când am trecut pe-aici, hanurile şi mâncarea erau mai ieftine.

— Păi, pun rămăşag că aşa e în tot regatul celor Şase Ducate, cel puţin în cele de coastă. Lumea zice că noile

taxe sunt mai dese decât luna nouă. Se uită în jur, de parcă ar fi văzut, iar eu am bănuit că nu orbise de multă vreme. Şi se mai zice că jumătate din ele umplu burdihanele oamenilor din Farrow, care le adună.

— Josh! îl apostrofă una din femei, iar el se răsuci spre ea zâmbind.

— Doar nu vrei să zici că-i vreunul pe-aici chiar acum, Honey[1]. Cu nasul meu, îi miros pe ăia din Farrow de la o poştă.

— Şi miroşi şi cu cine stai de vorbă, atunci? îl întrebă ea pe un ton ironic.

Honey era cea mai în vârstă dintre cele două cântăreţe.

— Un băiat părăsit de noroc, aş zice. Aşadar, nu un ins din Farrow, venit să strângă birul. Pe lângă asta, am ghicit că nu-i unul din perceptorii lui Bright din clipa în care s-a plâns de preţul mâncării. Unde-ai mai văzut ca ăia să plătească la han sau la cârciumă?

Auzindu-i vorbele, m-am încruntat. În timpul domniei lui Shrewd, soldaţii şi perceptorii lui nu luau nimic fără să ofere o răsplată. Se vede că Bright nu respecta obiceiul, cel puţin nu în Buck. Dar mie mi-a amintit să fiu politicos.

— Pot să-ţi ofer o halbă, harpistule Josh? Ţie şi tovarăşelor tale?

— Ce-i asta? se miră bătrânul, zâmbind şi ridicând din sprânceană în acelaşi timp. Mormăi că trebuie să dai un bănuţ ca să-ţi umpli burta, dar îl arunci ca să ne umpli halbele?

— Ruşine să-i fie domnului care ascultă cântecele menestrelilor, dar îi lasă cu gâtul uscat la sfârşit, am răspuns, zâmbind la rândul meu.

Femeile schimbară priviri pe la spatele lui Josh, iar Honey mă întrebă cu ironie blândă:

— Şi când ai fost domn ultima oară, tinere?

— Nu-i decât o vorbă, am zis, după un moment de stânjeneală. Dar n-aş plânge după banul dat pe cântecele auzite, mai ales dacă le însoţiţi şi cu nişte veşti. Drumul

1 „Miere” (n. tr.).

meu duce în sus, de-a lungul râului; voi nu cumva tocmai aţi coborât?

— Nu, şi noi tot în susul râului mergem, interveni voioasă femeia mai tânără.

Avea în jur de paisprezece ani şi ochi de un albastru uimitor. Cealaltă îi făcu semn să tacă şi făcu ea prezentările:

— Aşa cum ai auzit, bunule domn, acesta e harpistul Josh, iar eu sunt Honey. Pe verişoara mea o cheamă Piper[2]. Şi tu eşti...?

Două gafe într-o conversaţie scurtă. Prima, să vorbesc de parcă aş locui încă la Buckkeep şi ei erau menestreli veniţi în vizită. A doua, să nu-mi fi ales un nume. Mi-am scotocit mintea şi, după o pauză prea lungă, am zis repede „Cob”, apoi m-am întrebat, înfiorat, de ce îmi luasem numele unui bărbat pe care îl cunoscusem şi-l omorâsem.

— Ei, bine... Cob - Honey făcu şi ea o pauză înainte de a-mi rosti numele - s-ar putea să avem veşti pentru tine şi ne-ar face plăcere orice fel de băutură, fie că eşti domn în ultima vreme, fie că nu. Ce oameni speri să nu fi întâlnit noi pe drum, oameni care să te fi căutat pe tine?

— Poftim? am întrebat în şoaptă şi mi-am ridicat halba să-i fac semn băiatului.

— E ucenic fugit, tată, îi spuse Honey lui Josh, foarte sigură pe ea. Cară o cutie de scrib legată de manta, dar are părul prea lung şi nicio urmă de cerneală pe degete. Râse când văzu că mă mâhnesc. Hai... Cob, doar suntem menestreli. Când nu cântăm, ne uităm în toate părţile, ca să avem din ce ne inspira melodiile. Nu te poţi aştepta să nu observăm nişte lucruri.

— Nu sunt ucenic fugit, am spus calm, dar nu aveam nicio minciună pregătită ca să-mi susţin vorbele. Ce m-ar fi pocnit Chade peste încheieturile degetelor pentru gafa asta!

— Nu ne pasă dacă eşti, băiete, mă linişti Josh. În orice caz, noi n-am auzit niciun scrib furios urlând că şi-a pierdut ucenicul. În ziua de azi, cei mai mulţi ar fi fericiţi

2 „Fluierar”, „cimpoier” (n. tr.)

dacă le-ar fugi ajutoarele... o gură mai puţin de hrănit pe vremurile astea.

— Iar un ajutor de scrib rareori se alege cu nasul spart şi cicatrice pe faţă de la un stăpân răbdător, remarcă Piper condescendentă. Aşa că nu te învinovăţeşte nimeni dacă chiar ai fugit.

Băiatul de la bucătărie sosi în cele din urmă, iar menestrelii se arătară miloşi cu punga mea, cerându-i doar bere. Mai întâi Josh, pe urmă şi femeile veniră la masa mea. Probabil am crescut în ochii băiatului fiindcă-i cinsteam pe cântăreţi, pentru că, atunci când a venit cu halbele lor, mi-a umplut-o şi pe-a mea, fără să-mi ceară bani. Totuşi, am mai schimbat o monedă ca să plătesc băutura. Am făcut pe filozoful şi mi-am zis să nu uit să-i las băiatului un bănuţ la plecare.

— Aşadar, am spus eu după ce ne lăsă singuri, ce veşti se aud din josul râului?

— Dar tu nu tot din partea aceea ai venit? întrebă Honey pe ton tăios.

— Nu, doamna mea, am traversat ţinutul, venind de la nişte prieteni ciobani pe care i-am vizitat, am improvizat un răspuns.

Purtarea lui Honey începea să mă irite.

— ”Doamna mea”, repetă ea încet către Piper şi-şi dădu ochii peste cap.

Aceasta chicoti. Josh le ignoră pe amândouă.

— În josul râului e la fel ca aici în zilele astea, doar mai rău, vorbi el. Vremuri aspre, şi se vor face mai aspre pentru fermieri. Grânele cele bune s-au dus pe plata taxelor, iar cele de sămânţă, pe hrana copiilor. Aşa că numai ce-a rămas a fost cultivat, şi nimănui nu-i cresc grâne mai multe dacă seamănă mai puţine. La fel stau lucrurile cu turmele şi cirezile. Şi nu sunt semne că taxele s-ar micşora la recolta următoare. Până şi o păzitoare de gâşte care nu ştie câţi ani are îşi dă seama că, dacă tot dai, rămâi numai cu foamea-n traistă. Cel mai rău e pe mare. Când te duci la pescuit, cine ştie ce se întâmplă pe-acasă până te întorci? Fermierul îşi seamănă ogorul, ştiind că nu-

i va da suficient şi pentru taxe, şi pentru familie şi nu-i va rămâne nici jumătate din recoltă dacă ne fac o vizită piraţii Corăbiilor Roşii. E şi un cântec isteţ despre un fermier care-i spune perceptorului că piraţii au făcut deja treaba în locul lui.

— Numai că menestrelii isteţi nu-l cântă, îi aminti Honey acră.

— Deci Corăbiile Roşii atacă şi ţărmul din Buck, am rostit eu calm.

Josh râse scurt, amar.

— Din Buck, Bearns, Rippon sau Shoaks... mă îndoiesc că piraţilor le pasă unde se termină unul şi unde începe celălalt. Unde se izbeşte marea de pământ, acolo se pun pe prădat.

— Şi corăbiile noastre? m-am interesat pe un ton liniştit.

— Celor care ne-au fost luate de corsari le merge foarte bine. Cele rămase ca să ne apere, ei, bine, gonesc piraţii cât gonesc muştele cireada de vaci...

— Şi nimeni nu sare în ajutorul Buckkeepului în ziua de azi? am întrebat şi-am auzit disperarea răsunând în propriul meu glas.

— Doamna din Buckkeep. Nu numai că ia ferm atitudine, dar o şi face cu glas tare. Sunt unii care zic că nu-i în stare decât să ţipe şi să-i mustre pe ceilalţi, dar restul ştiu că nu cere altora să facă un lucru pe care ea însăşi să nu-l fi dus la capăt.

Harpistul spuse acestea de parcă le-ar fi auzit dintr-o sursă sigură. Eram uluit, însă nu voiam să par prea neştiutor.

— Şi ce face ea?

— Tot ce poate. Nu mai poartă nicio bijuterie. Le-a vândut ca să plătească vasele de patrulare. Şi-a vândut toate moşiile moştenite şi a angajat mercenari ca să păzească turnurile. Se zice că a vândut şi colierul primit de la prinţul Chivalry, rubinele bunicii sale, lui Regal, ca să cumpere grâne şi lemne pentru reconstruirea satelor din Buck.

„Patience”, am murmurat. Văzusem rubinele odată, demult de tot, când de-abia începusem să ne cunoaştem. Le considerase prea preţioase ca să le poarte, dar mi le arătase spunându-mi că poate într-o zi le va purta mireasa mea. Tare demult se întâmplase asta. Am întors privirea şi m-am străduit să-mi controlez expresia feţei.

— Pe unde-ai dormit în ultimul an... Cob, că habar n-ai de toate astea? mă întrebă Honey sarcastică.

— Am fost plecat, i-am răspuns calm.

Am răsucit iar capul spre masă şi am reuşit s-o privesc în ochi. Speram să nu se vadă nimic pe faţa mea. Honey lăsă capul pe-o parte şi-mi zâmbi.

— Unde? insistă ea, curioasă.

Nu-mi plăcea deloc de ea.

— Am trăit singur, în pădure, i-am răspuns, într-un sfârşit.

— De ce? stărui, zâmbind în continuare.

Eram sigur că ştie cât de mult mă stânjeneşte.

— Evident, pentru că aşa am vrut, i-am spus.

Parcă vorbisem cu gura lui Burrich şi mai că-mi venea să mă uit după el peste umăr. Honey îşi ţuguie buzele spre mine bosumflată, deloc tulburată, dar harpistul Josh trânti halba pe masă. Nu zise nimic, dar, deşi privirea pe care i-o aruncă fetei din ochii orbi nu fu decât un licăr, ea se făcu mică imediat. Îşi împleti mâinile pe marginea mesei, ca un copil certat, şi o clipă am crezut că s-a cuminţit, până când se uită iar la mine pe sub gene. Ni se întâlniră privirile, iar zâmbetul scurt pe care mi-l aruncă fu plin de dispreţ. Am întors capul, neînţelegând de ce se lua de mine. M-am uitat la Piper, numai ca să văd că se înroşise la faţă străduindu-se să nu izbucnească în râs. Am coborât ochii la mâinile mele, furios pe roşeaţa care-mi inunda obrazul.

În efortul de a relua conversaţia, am întrebat:

— Şi ce alte noutăţi se mai aud de la Buckkeep?

Harpistul Josh râse scurt.

— Nicio nenorocire nouă. Toate poveştile sunt la fel, doar numele satelor şi oraşelor se schimbă. A, dar ştiu şi o

noutate. Cică regele Regal îl va spânzura el însuşi pe Omul însemnat.

Tocmai sorbisem din bere. M-am înecat brusc şi-am întrebat:

— Poftim?

— E-o glumă tâmpită, declară Honey. Regele a dat sfoară-n ţară că va da o recompensă în galbeni cui îi aduce un om rău ciupit de vărsat sau bani de argint cui îi dă informaţii despre locul unde s-ar afla.

— Un bărbat ciupit de vărsat? Numai cu atâtea vorbe l-a descris? am întrebat prudent.

— Se zice că e slab scândură, cărunt şi uneori se deghizează în straie femeieşti. Josh chicoti vesel, nebănuind că spusele lui îmi făcuseră stomacul ghem. Şi cică se face vinovat de înaltă trădare. Se zvoneşte că regele îl acuză de dispariţia viitoarei regine Kettricken şi a pruncului ei nenăscut. Unii zic că nu-i decât un bătrân care pretinde că ar fi fost sfătuitorul lui Shrewd şi în calitatea asta le-a scris ducilor din ducatele de coastă, îndemnându-i să-şi păstreze curajul, că Verity se va întoarce şi copilul lui va moşteni tronul neamului Farseer. Dacă te iei după alte zvonuri, la fel de distractive, regele Regal speră să-l spânzure pe Omul însemnat ca să alunge pentru totdeauna ghinionul din cele Şase Ducate.

Chicoti încă o dată, iar eu am scos un rânjet scârbos şi-am dat din cap ca prostul.

Chade, mi-am zis. Regal îi dăduse cumva de urmă. Dacă ştia că e ciupit de vărsat, altceva ce mai ştia? Evident, făcuse legătura între el şi mascarada cu Lady Thyme. Oare pe unde-o fi Chade acum? E teafăr? Aş fi vrut, cuprins de o disperare bruscă, să ştiu ce anume pusese la cale, din ce plan mă exclusese. Cu inima strânsă, mi-am dat seama care erau consecinţele faptelor mele. Îl gonisem pe Chade ca să-l protejez de planurile mele sau îl abandonasem când avea mai mare nevoie de ucenicul său?

— Mai eşti aici, Cob? Îţi văd umbra, dar s-a făcut linişte pe locul tău de la masă.

— O, sunt aici, harpistule Josh! Am încercat să vorbesc cât mai curajos. Cuget la cele pe care mi le-ai povestit, atâta tot.

— După cum se uită, se gândeşte ce bărbat însemnat i-ar putea vinde el lui Regal, interveni Honey răutăcioasă.

Mi-am dat seama dintr-odată că mă umilea şi mă ironiza întruna pentru că voia să flirteze cu mine.

M-am hotărât că avusesem parte de suficientă tovărăşie şi conversaţie pentru o seară. Prea îmi ieşisem din mână şi nu mai ştiam cum să relaţionez cu oamenii. Era mai bine să plec. Mai bine să mă creadă un ciudat şi-un mitocan, decât să mai stau cu ei şi să le stârnesc curiozitatea.

— Vă mulţumesc pentru cântece şi pentru conversaţie, am rostit cât de politicos am putut. Am scos un ban de aramă ca să-l las sub halbă pentru băiat. Acum aş face mai bine să pornesc iar la drum.

— Dar e o beznă cruntă afară! protestă Piper mirată. Puse halba pe masă şi se uită la Honey, care părea şocată.

— Şi e răcoare, doamna mea, am adăugat voios. Prefer să călătoresc noaptea. Mai e puţin şi vom avea lună plină, deci va fi destulă lumină pe un drum lat cum e cel care însoţeşte râul.

— Dar nu te temi de neoameni? mă întrebă harpistul Josh, consternat.

Acum îmi veni mie rândul să mă mir:

— Cum, atât de departe de râu?

— Tu *chiar* ai trăit într-un copac, exclamă Honey. E plin de ei pe toate drumurile. Unii călători plătesc gărzi, arcaşi şi spadasini. Alţii, ca noi, călătoresc în grup şi numai ziua.

— Dar patrulele nu pot nici măcar să-i ţină departe de drumuri? am întrebat, uluit.

— Patrulele? Honey pufni dispreţuitor. Cei mai mulţi dintre noi întâlnesc neoameni la fel de des ca pâlcurile de suliţaşi. Neoamenii nu se leagă de ei, aşa că nici ei nu se leagă de neoameni.

— Păi, atunci, de ce mai patrulează? m-am înfuriat eu.

— Ca să-i prindă pe contrabandişti, îmi explică Josh, înaintea lui Honey. Cel puţin aşa vor să se creadă. Pe mulţi

călători cinstiţi îi opresc, îi scotocesc şi le iau ce-au chef, zicând că sunt bunuri de contrabandă sau că s-a reclamat furtul lor în oraşul de dinainte. Eu zic că Lordul Bright nu-i plăteşte cât cred ei că li se cuvine, aşa că iau şi ei pe ce reuşesc să pună mâna.

— Şi prinţul... regele Regal nu face nimic?

Of, cum era să mă înec rostind titlul şi întrebarea...

— Păi, dacă ajungi la Tradeford, poţi să i te plângi personal, spuse Honey sarcastică. Sunt sigură că pe tine te va asculta, dacă pe ceilalţi zeci de mesageri dinaintea ta nici nu i-a băgat în seamă. Tăcu, părând să cadă pe gânduri. Deşi am auzit că, dacă vreun neom ajunge destul de departe în regat ca să facă necazuri, ştie el cum să-i vină de hac.

Eram scârbit şi întristat. Regele Shrewd se mândrise întotdeauna că tâlharii nu reprezentau un pericol în Buck, câtă vreme nu părăseai rutele principale. Acum, auzind că aceia care ar fi trebuit să păzească drumurile regelui erau chiar ei nişte pungaşi, parcă ar fi răsucit cineva un pumnal în mine. Nu era destul că Regal îşi atribuise dreptul la tron şi abandonase Buckkeepul, dar nici măcar nu catadicsea să se prefacă a-l conduce cu înţelepciune. M-am întrebat, şocat, dacă era capabil să pedepsească întreg regatul Buck pentru primirea rece de care a avut parte la înscăunare. Ce idee prostească! Ştiam foarte bine că exact asta făcea.

— Fie că voi întâlni neoameni, fie gărzi din Farrow, mă tem că tot trebuie să plec, am spus.

Mi-am golit halba şi am pus-o pe masă.

— De ce nu aştepţi măcar până dimineaţă, băiete, să călătoreşti împreună cu noi? se oferi Josh pe neaşteptate. Nu e prea cald pentru mersul pe jos în timpul zilei, pentru că adie întotdeauna vântul dinspre râu. În patru e mai sigur decât în trei pe vremurile astea.

— Mulţumesc frumos pentru ofertă, am spus, dar Josh mă întrerupse:

— Nu-mi mulţumi, pentru că nu ţi-am făcut o ofertă, ci te-am rugat ceva. Sunt orb, omule, sau aproape orb. Sigur ai observat şi tu. Şi-ai mai remarcat că tovarăşele mele

sunt nişte tinere cu vino-ncoa, deşi, după cum s-a luat Honey de tine, îmi închipui că i-ai zâmbit mai mult lui Piper.

— Tată! strigă Honey indignată, dar Josh vorbi hotărât mai departe:

— Nu ţi-am oferit apărarea grupului nostru, ci te-am rugat să te gândeşti dacă nu vrei să ne oferi braţul. Nu suntem bogaţi, nu avem bani să ne plătim gărzi. Totuşi, trebuie să batem drumurile, fie că ne atacă neoamenii, fie că nu.

Nu încăpea îndoială că Josh mă scruta cu privirea lui înceţoşată. Honey întoarse capul, strângând din buze, iar Piper se uită la mine rugătoare. Neoameni. Ţintuit la pământ, sub o ploaie de pumni. Am coborât ochii la masă.

— Nu ştiu să mă bat, am spus fără ocolişuri.

— Dar cel puţin vezi pe cine pocneşti, insistă Josh. Şi sigur îi vezi că vin înaintea mea. Uite ce e, oricum mergi în aceeaşi direcţie ca noi. Chiar atât de greu ţi-ar fi să călătoreşti o vreme ziua, şi nu noaptea?

— Tată, nu te milogi de el! îl apostrofă Honey.

— Prefer să mă milogesc de el să ne însoţească, decât să mă milogesc de neoameni să nu-ţi facă rău! se răsti Josh. Se întoarse cu faţa spre mine şi adăugă: Am dat peste nişte neoameni acum vreo două săptămâni. Fetele au avut atâta minte s-o ia la goană când le-am îndemnat eu şi să mă lase în urmă când nu m-am mai putut ţine după ele. Dar ne-au furat mâncarea şi mi-au stricat harpa şi…

— Şi l-au bătut, completă Honey. Aşa că am jurat, Piper şi cu mine, că data viitoare nu mai fugim de ei, oricât de mulţi ar fi. Nu şi dacă trebuie să-l lăsăm pe papa în urmă.

Nu se mai ghicea nici pic de veselie şi sarcasm în glasul ei. Ştiam că vorbeşte serios.

Voi întârzia, i-am spus lui Ochi Întunecaţi, oftând. *Aşteaptă-mă, păzeşte-mă, urmează-mă pe ascuns.*

— Voi călători cu voi, am cedat. Nu pot spune că am făcut-o foarte bucuros. Deşi nu mă descurc prea bine la bătaie.

— De parcă nu ne-am fi dat seama de asta după faţa lui, îi zise Honey lui Piper.

Îi revenise vocea batjocoritoare, dar mă îndoiesc că ştia cât de mult mă răneau vorbele ei.

— Nu te pot plăti decât cu mulţumirile mele, Cob.

Josh se întinse peste masă şi eu i-am strâns mâna, pecetluind, conform tradiţiei, târgul dintre noi. Zâmbi brusc, evident uşurat.

— Aşa că primeşte-le şi bucură-te împreună cu noi de ceea ce ni se oferă ca menestreli. Nu avem bani să luăm o cameră, dar hangiul ne-a oferit adăpost în hambar. Nu mai e ca înainte, când menestrelii primeau o cameră şi de mâncare, dacă cereau. Dar măcar hambarul are o uşă care se închide şi te apără de primejdiile nopţii. Iar hangiul ăsta are inimă bună; nu ne va purta pică dacă îl rugăm să te adăpostească şi pe tine când o să-i spunem că vei fi paznicul nostru pe drum.

— Va fi un adăpost mai sigur decât cele de care am avut parte de multe nopţi încoace, am recunoscut, vrând să fiu amabil.

Mi se făcu inima cât un purice şi-mi alunecă în stomac.

În ce te-ai mai băgat? se întrebă Ochi Întunecaţi. Acelaşi lucru m-am întrebat şi eu.

5. CONFRUNTĂRI

Ce este Harul? Unii îl numesc perversiune, un privilegiu perfid al spiritului, prin care oamenii dobândesc cunoştinţe despre viaţa şi limba animalelor, pentru ca, în cele din urmă, să devină ei înşişi nişte animale. Eu, însă, după ce am studiat Harul şi pe aceia care-l întrebuinţează, am ajuns la altă concluzie. Harul pare să fie o formă de legătură mintală, de obicei cu un anumit animal, legătură care îţi deschide calea spre a înţelege gândurile şi sentimentele animalului respectiv. Nu te învaţă, cum pretind unii, limba păsărilor şi-a fiarelor. Cel înzestrat cu Har simte, într-adevăr, viaţa în toată întinderea ei, în alţi oameni şi uneori chiar în copacii mai puternici şi mai bătrâni. Dar el nu poate să „pornească o discuţie" cu un animal oarecare. Îi sesizează prezenţa în apropiere, poate îşi dă seama dacă e prudent, duşmănos sau curios. Dar Harul nu te face stăpân peste animalele pământului şi păsările cerului, aşa cum ar vrea poveştile îndrăzneţe să creadă lumea. El ar putea fi acceptarea de către om a naturii animale din el, dar şi a faptului că orice animal are trăsături omeneşti.

Devotamentul legendar de care un animal dă dovadă faţă de perechea cu care s-a legat prin Har nu este deloc acelaşi lucru cu devotamentul unui animal faţă de stăpânul său. Este, mai degrabă, o reflectare a devotamentului pe care cel înzestrat cu Har l-a făgăduit perechii sale: omul e credincios fratelui său animal, după cum animalul e credincios fratelui său om.

Nu am dormit bine, dar nu numai pentru că mă dezobişnuisem să dorm noaptea. Ceea ce aflasem despre neoameni îmi stârnise neliniştea. Cântăreţii s-au urcat toţi în pod, să doarmă pe grămezile de fân, dar eu mi-am găsit un cotlon unde puteam şi să stau cu spatele la perete, şi să

văd bine uşa. Îmi crea o senzaţie ciudată să dorm din nou într-un hambar noaptea. Era un hambar solid, construit din piatră de râu, mortar şi lemn. Hanul ţinea o vacă şi câteva găini, pe lângă armăsarii închiriaţi şi animalele muşteriilor. Zgomotele şi mirosurile familiare îmi amintiră imediat de grajdurile lui Burrich. Mi s-a făcut dor de ele, mult mai dor decât de camera mea din turn.

M-am întrebat ce face Burrich şi dacă ştie despre sacrificiile lui Patience. M-am gândit la dragostea care-i legase cândva, la felul în care îi afectase aceasta lui Burrich simţul datoriei. Patience se măritase cu tatăl meu, chiar cu bărbatul căruia Burrich îi jurase credinţă. Oare s-a gândit Burrich vreodată să meargă la ea, să încerce s-o recâştige? Nu. Am ştiut imediat, fără umbră de îndoială, că ăsta era răspunsul. Spiritul lui Chivalry va sta întotdeauna între ei. Acum, şi al meu.

Nu mi-a trebuit mult să sar cu gândul la Molly. Luase aceeaşi hotărâre în legătură cu noi doi pe care o luase Burrich referitor la Patience şi la el. Molly îmi spusese că devotamentul meu obsesiv pentru rege însemna că noi doi nu aveam să ne aparţinem niciodată. Aşa că îşi găsise pe cineva la care să ţină la fel de mult cât ţineam eu la Verity. Uram tot ce ţinea de hotărârea ei, în afară de faptul că-i salvase viaţa. Mă părăsise. Nu fusese la Buckkeep lângă mine atunci când căzusem în dizgraţie.

Mi-am întins uşor Meşteşugul spre ea, apoi m-am mustrat imediat. Chiar voiam s-o văd în noaptea aceea, dormind, probabil, în braţele altui bărbat, ca soţie a lui? Gândul îmi stârni o durere aproape fizică în piept. Nu aveam dreptul să spionez fericirea de care considera că merită să se bucure. Totuşi, aţipind, m-am gândit la ea şi-am jinduit fără speranţă la ceea ce fusese între noi.

O soartă strâmbă îmi aduse un vis cu Burrich, nu cu Molly, unul dinamic şi lipsit de sens. Stăteam faţă în faţă cu el. El era aşezat la o masă lângă foc, reparând hamuri, aşa cum făcea de obicei seara. Dar în loc de rachiu bea ceai, iar pielea la care lucra era un pantof jos fin, mult prea mic pentru el. Acul gros pătrunse uşor prin pielea

moale şi-l înţepă. Burrich înjură, apoi ridică imediat ochii stânjenit, cerându-şi scuze pentru cuvintele urâte rostite în prezenţa mea.

M-am trezit buimac şi mirat. Burrich îmi cususe adesea pantofi când eram mic, dar nu-mi aminteam să-şi fi cerut vreodată scuze când înjurase de faţă cu mine, deşi mă pocnise nu o dată când îndrăznisem să vorbesc aşa în preajma lui. Ridicol. Mi-am alungat visul din minte şi, odată cu el, şi somnul.

Cercetând împrejurimile cu mintea, am descoperit numai vise confuze de animale adormite. Toţi erau liniştiţi, în afară de mine. Gândul la Chade veni să mă sâcâie şi să mă îngrijoreze. Era bătrân în mai multe privinţe. Când trăia regele Shrewd, se îngrijise de toate nevoile lui Chade, pentru ca asasinul din slujba lui să ducă un trai sigur. Chade rareori se aventurase în afara camerei sale ascunse, şi atunci numai ca să se ocupe de „treburile lui secrete”. Acum rătăcea pe-afară, de unul singur, făcând numai el ştie ce, cu soldaţii lui Regal pe urmele lui. Zadarnic m-am frecat pe fruntea dureroasă. N-avea rost să mă îngrijorez, dar nu mă puteam opri.

Am auzit patru paşi uşori, târşâiţi, urmaţi de o bufnitură, ca şi cum cineva coborâse din pod şi sărise de pe ultima treaptă a scării. Probabil că una din femei mergea la privată. Dar peste o clipă am auzit-o pe Honey şoptind:

— Cob?

— Ce este? am întrebat fără chef.

Se întoarse în direcţia vocii mele şi am auzit-o cum se apropie pe întuneric. Timpul petrecut cu lupul îmi ascuţise simţurile. O rază de lună se străduia să pătrundă înăuntru printr-un oblon pe jumătate închis. Am ghicit silueta fetei în beznă.

— Aici, i-am spus când am observat că ezită şi tresare la vocea mea apropiată.

Bâjbâi până în cotlonul meu şi se aşeză şovăitoare lângă mine, pe paie.

— N-am îndrăznit să mă culc la loc. Am coşmaruri.

— Ştiu cum e, i-am zis, uimit de câtă compătimire simţeam pentru ea. Dacă închizi ochii, aluneci imediat înapoi în ele.

— Întocmai, încuviinţă ea, apoi rămase tăcută, aşteptând.

Dar eu nu mai aveam ce să-i spun, aşa că am rămas în linişte, pe întuneric.

— Ce fel de coşmaruri ai? murmură Honey.

— Foarte urâte, i-am răspuns pe un ton sec.

Nu voiam să le stârnesc vorbind despre ele.

— Eu visez că mă vânează neoamenii, dar mă lasă picioarele şi nu pot să fug. Încerc şi iar încerc, iar ei se apropie tot mai mult.

— Hm..., am mârâit aprobator.

Mai bine decât să visezi că eşti bătut, şi bătut, şi bătut... Mi-am alungat închipuirile.

— Te simţi tare singur când te trezeşti noaptea şi ţi-e frică.

Cred că vrea să se împerecheze cu tine. O să te primească în haita lor cu atâta uşurinţă?

— Ce? am strigat eu, dar mi-a vorbit fata, nu Ochi Întunecaţi.

— Am zis că te simţi singur când te trezeşti noaptea şi ţi-e frică. Tânjeşti după siguranţă. Vrei să fii apărat.

— Nimic nu te poate apăra de vise noaptea, am replicat eu tăios.

Dintr-odată, am vrut s-o văd plecată de lângă mine.

— Uneori e suficientă puţină bunătate, zise fata încet. Se întinse şi mă bătu uşor pe mână. Fără să vreau, m-am tras la o parte.

— Eşti ruşinos, ucenicule? întrebă ea timidă.

— Am pierdut o fiinţă dragă, i-am răspuns fără ocolişuri. Inima mea nu doreşte s-o înlocuiască cu nimeni.

— Înţeleg. Se ridică brusc şi se scutură de paie. Îmi pare rău că te-am deranjat.

Mi s-a părut că se simte insultată, nu că-i pare rău. Se răsuci şi bâjbâi după scară. O jignisem. N-am considerat că e vina mea. Urcă scările încet, dându-mi impresia că

aşteaptă s-o chem înapoi. N-am făcut-o. Aş fi vrut să nu fi venit în oraş.

Şi eu tot asta aş fi vrut. Vânătoarea nu merge prea bine atât de aproape de oameni. Mai stai mult?

Mă tem că va trebui să călătoresc cu ei câteva zile, cel puţin până în oraşul următor.

Nu vrei să te împerechezi cu ea, nu e din haita noastră. De ce trebuie să te duci cu ei?

N-am încercat să-i explic în cuvinte. Nu i-am putut transmite decât că e vorba de simţul datoriei, iar el n-a înţeles de ce mă obliga devotamentul meu faţă de Verity să-i ajut pe menestreli pe drum. Erau oamenii mei pentru că erau oamenii regelui meu. Până şi mie mi se părea legătura atât de slabă, aproape ridicolă, dar ce să fi făcut? Aveam să-i duc în siguranţă până în oraşul următor.

Am dormit în noaptea aceea, dar nu prea bine. Discuţia cu Honey parcă deschisese uşa coşmarurilor mele. Nici n-am adormit bine, că m-a şi cuprins senzaţia că sunt pândit. M-am ghemuit în celulă, rugându-mă să nu fiu văzut, încercând să mă mişc cât mai puţin. Am strâns din pleoape, ca un copil care crede că dacă el nu vede pe nimeni, nici alţii nu-l văd pe el. Dar simţeam ochii care mă căutau, îl simţeam pe Will căutându-mă de parcă mă ascundeam sub o pătură şi el o pipăia cu degetele. Era atât de aproape… Mi s-a făcut atât de frică, încât m-am sufocat. N-am putut respira, nu m-am putut mişca. Panicat, am ieşit din trupul meu într-o parte, alunecând în teama altcuiva, în coşmarul altcuiva.

M-am făcut mic în spatele unui butoi cu peşte pus la murat în prăvălia bătrânului Hook[3]. Afară, văpăile flămânde şi ţipetele celor prinşi sau pe moarte spărgeau întunericul. Ştiam că ar trebui să ies. Fără îndoială, piraţii Corăbiilor Roşii vor jefui şi vor da foc prăvăliei. Nu era o ascunzătoare sigură. Dar nicăieri n-aş fi fost în siguranţă şi aveam doar unsprezece ani, iar picioarele îmi tremuram atât de tare, încât n-aş fi putut să merg, cu atât mai puţin să fug. Undeva, afară, era jupânul Hook. Când se auziseră

3 „Cârlig” (n. tr.).

primele strigăte, pusese degrabă mâna pe sabia veche şi ţâşnise afară. „Păzeşte prăvălia, Chad!” îmi strigase peste umăr, de parcă se ducea să stea la taclale cu vecinul brutar. La început, am fost încântat să-i dau ascultare. Hărmălaia se auzea de departe, cobora dealul spre apă, iar eu mă simţeam ferit de pericole în prăvălia solidă.

Dar asta fusese cu un ceas în urmă. Acum, vântul din port aducea cu el miros de ars şi noaptea nu mai era neagră, ci un amurg înfricoşător, luminat de torţe. Flăcările şi ţipetele se apropiau. Jupânul Hook nu se întorsese.

Ieşi afară, i-am spus băiatului în al cărui corp mă ascunsesem. *Ieşi afară, fugi, fugi cât de departe poţi, cât te ţin picioarele. Salvează-te.* Nu m-a auzit.

M-am târât spre uşa larg deschisă, aşa cum o lăsase jupânul Hook. M-am uitat afară. Un bărbat trecu în fugă pe stradă şi eu m-am făcut mic şi m-am retras înăuntru. Probabil era orăşean, nu pirat, pentru că fugea fără să se uite înapoi, fără alt gând decât să se depărteze cât mai mult de oraş. Cu gura uscată, m-am forţat să mă ghemuiesc, proptindu-mă de tocul uşii. Am privit în jos, spre oraş şi port. Jumătate din oraş era cuprins de foc. Noaptea călduţă de vară se îneca în fumul şi cenuşa ridicate de vântul fierbinte deasupra flăcărilor. În port ardeau corăbii. În lumina văpăilor, oamenii ţâşneau, fugeau şi se ascundeau de piraţii care se plimbau aproape nestingheriţi pe străzi.

Un bărbat apăru de după colţul prăvăliei olarului de la capătul străzii. Avea un felinar şi păşea cu atâta nepăsare, încât mă cuprinse un val de uşurare. Dacă mergea aşa de liniştit, atunci focul bătăliei trebuie să se fi stins. M-am ridicat pe jumătate, numai ca să mă retrag când bărbatul plimbă lumina pe faţada de lemn a prăvăliei. Uleiul din felinar se clătină şi se aprinse când felinarul se sparse şi focul cuprinse rapid lemnul uscat. M-am ferit de lumina răspândită de flamele săltăreţe. Dintr-odată, am ştiut că nu eram deloc în siguranţă dacă mă ascundeam, că singura mea speranţă era să fug şi că ar fi trebuit s-o iau la goană

imediat ce auzisem alarma. Hotărârea îmi aduse un dram de curaj în suflet, suficient ca să sar în picioare, să mă reped afară şi să trec de colţul prăvăliei.

O clipă, am fost conştient că sunt Fitz. Nu cred că băiatul era conştient de mine. La mijloc nu era Meşteşugul meu, ci el mă căuta pe mine cu Meşteşugul lui rudimentar. Nu-i puteam controla deloc trupul, dar mă blocasem în aventura lui. Călătoream în trupul lui, îi împărtăşeam gândurile şi senzaţiile, aşa cum făcuse cândva Verity cu mine. Dar nu aveam timp să mă gândesc cum o fac, nici de ce fusesem legat atât de brusc de străinul acela. Pentru că atunci când Chad ţâşni spre umbrele protectoare, fu apucat de guler pe neaşteptate de o mână hotărâtă. Pentru o clipă, îl paraliză spaima. Ne-am uitat la rânjetul piratului bărbos care ne înhăţase. Altul stătea lângă el, zâmbind răutăcios. Chad se lăsă moale de groază în strânsoarea celui dintâi. Privi în sus neajutorat la cuţitul care se agita, la lumina sclipind pe tăişul care se apropia de faţa lui.

I-am împărtăşit, câteva momente, senzaţia când fierbinte, când rece, de groază provocată de cuţitul de la gâtul meu, momentul acela chinuitor în care, sângele cald curgându-mi pe piept, mi-am dat seama că-mi venise sfârşitul, era prea târziu, eram deja mort. Pe urmă, când Chad se prăbuşi moale din strânsoarea piratului în colbul străzii, conştiinţa mea se eliberă din trupul lui. Am rămas plutind, citind, preţ de-o clipă înfricoşătoare, gândurile piratului. Am auzit hohotele guturale ale tovarăşului său, care lovi cu bocancul cadavrul băiatului, şi-am ştiut că-l ocărăşte pe ucigaş pentru că irosise o creatură care ar fi putut deveni neom. Asasinul pufni dispreţuitor şi replică spunând că băiatul fusese prea tânăr, nu trăise destul ca să merite să-şi irosească timpul Stăpânii cu el. Am ştiut, copleşit de greaţa stârnită de un vârtej de sentimente, că ucigaşul îşi dorise două lucruri: să se arate milos faţă de un băiat şi să se bucure că omoară cu mâna lui.

Privisem în inima duşmanului, şi tot nu-l puteam înţelege.

Pluteam în josul străzii după ei, fără trup, fără substanţă. Cu câteva minute înainte, simţeam nevoia să acţionez urgent. Acum nici nu mi-o mai aminteam, în schimb, mă rostogoleam precum ceaţa, martor la prăbuşirea şi devastarea oraşului Grimsmire din ducatul Bearns. În repetate rânduri, am fost atras spre unul sau altul din locuitori, să fiu martor la o luptă, o moarte, o mică victorie prin fugă. Şi acum, dacă închid ochii, îmi aduc aminte noaptea aceea, zecile de momente înfiorătoare din vieţile altora, pe care le-am împărtăşit în clipe scurte. Până la urmă, am ajuns la un bărbat care stătea în picioare, cu o sabie uriaşă în mână, în faţa casei sale cuprinse de flăcări. Ţinea la distanţă trei neoameni, iar în spatele său, soţia şi fiica lui se străduiau să ridice o scândură aprinsă ca să-l salveze pe fiul prins în capcană şi să poată fugi toţi, împreună. Niciunul nu voia să-i părăsească pe ceilalţi, însă eu ştiam că bărbatul e slăbit, prea slăbit din cauza sângelui pierdut ca să ridice sabia, necum să lovească cu ea. Şi mi-am mai dat seama că neoamenii se jucau cu el, îl momeau ca să-şi slăbească puterile, pentru ca ei să-i ia toată familia şi să facă din ea neoameni. Simţeam fiorul morţii strecurându-se în trupul bărbatului. Acesta lăsă capul în piept.

Dintr-odată, bărbatul încolţit înălţă privirea. O lumină ciudat de familiară îi sclipi în ochi. Apucă sabia cu ambele mâini şi, urlând, se năpusti asupra atacatorilor săi. Doi dintre ei căzură de la prima lovitură, murind cu o expresie de uluire întipărită clar pe chipuri. Al treilea îi pară atacul cu propria armă, dar nu reuşi să-i învingă furia. Din cotul bărbatului curgea sânge şi-i lucea pe piept, dar sabia lui se izbi de a piratului cu un zornăit puternic ca dangătul de clopot, zdrobindu-i apărarea şi apoi asaltându-l, uşoară ca o pană, desenând apoi o dungă roşie pe gâtlejul duşmanului. Când acesta căzu, bărbatul se întoarse şi sări iute lângă soţia lui. Apucă grinda aprinsă fără să-i pese de flăcări şi o ridică de pe trupul fiului său. Se uită în ochii soţiei pentru ultima oară. „Fugi!” îi spuse. „Ia copiii şi fugi.” Apoi se prăbuşi în stradă. Era mort.

Când femeia cu faţa împietrită îşi prinse copiii de mână şi-o luă la goană, am simţit cum iese spiritul din trupul bărbatului mort. Sunt eu, mi-am zis, dar mă înşelam. Spiritul îmi sesiză prezenţa şi se întoarse. Avea chipul meu. Sau avusese chipul meu când fusese de vârsta mea. M-a şocat gândul că Verity încă îşi închipuia că arată aşa.

Tu, aici? Scutură din cap a mustrare. *E primejdios, băiete. Şi eu sunt un prost că încerc aşa ceva. Dar ce altceva putem face, când strigă după ajutorul nostru?* Mă cercetă, aşa înlemnit cum stăteam în faţa lui. *Cum de-ai câştigat puterea de a te deplasa cu ajutorul Meşteşugului?*

Nu i-am răspuns. Nu aveam răspunsuri, nu aveam gânduri proprii. Parcă eram o bucată de pânză udă fluturând în adierea nopţii, subţire ca o frunză plutitoare.

Fitz, e periculos pentru amândoi. Întoarce-te. Întoarce-te acum.

Oare chiar e o magie să rosteşti numele cuiva? Ştiinţa nescrisă pretinde că aşa e. Mi-am adus aminte dintr-odată cine sunt şi că nu aparţin acelui loc. Dar nu aveam habar cum ajunsesem acolo, cu atât mai puţin cum să revin în propriul trup. L-am privit pe Verity îndelung, incapabil să deschid gura şi să-i cer ajutorul.

M-a înţeles. A întins o mână străvezie spre mine. L-am simţit cum mă împinge de parcă m-ar fi atins cu palma pe frunte şi m-ar fi pus uşor în mişcare.

M-am lovit cu capul de perete şi-am văzut stele verzi. Mă aflam în hambarul din spatele hanului numit Balanţa. În jurul meu, întuneric paşnic, animale dormind, paie care gâdilă. M-am întors încetişor pe o parte, cuprins de valuri succesive de ameţeală şi greaţă. Slăbiciunea care mă copleşea după ce reuşeam să întrebuinţez Meşteşugul mă izbi ca marea înspumată ţărmul. Am deschis gura să strig după ajutor, dar n-am reuşit decât un cârâit mut. Am închis ochii şi m-am scufundat în uitare.

M-am trezit înaintea zorilor. M-am târât până la boccea, am scotocit prin ea, apoi am reuşit, cu mers împleticit, să ajung la uşa din spate a hanului, unde pur şi simplu am cerşit o cană de apă fierbinte de la bucătăreasă. Ea mă

urmări neîncrezătoare cum fărâmiţez fâşii de scoarţă de spiriduş în ea.

— Nu-ţi face bine, mă avertiză, apoi se uită îngrozită cum beau fiertura amară şi fierbinte. Le-o dau sclavilor, aşa să ştii, acolo, în Bingtown. Le-o amestecă în mâncare şi băutură ca să-i ţină pe picioare. Îi duce la disperare, dar le dă şi puterea să reziste, aşa am auzit. Le slăbeşte dorinţa de a se opune.

Eu aproape că n-o auzeam. Aşteptam să-şi facă scoarţa efectul. O recoltasem de pe copaci tineri şi mă temeam că nu are destulă putere. Şi nu mă înşelasem. A trecut o vreme până când am simţit căldura binefăcătoare răspândindu-se în mine, potolindu-mi tremurul mâinilor şi limpezindu-mi vederea. M-am ridicat de pe treptele din spate ale bucătăriei, i-am mulţumit bucătăresei şi i-am înapoiat cana.

— Nu-i bun obiceiul ăsta la un om aşa tânăr ca tine, mă certă ea, apoi îşi văzu de gătit.

Am părăsit hanul ca să colind pe străzi când mijeau zorile pe culmile dealurilor. O vreme, am aşteptat să dau peste vitrine arse, colibe devastate şi neoameni cu ochi roşii rătăcind pe stradă. Dar dimineaţa de vară şi adierea dinspre râu au gonit coşmarul adus de Meşteşug. La lumina zilei, se vedea şi mai bine cât de sărac era oraşul. Mi s-a părut că întâlnesc mai mulţi cerşetori decât la Buckkeep, dar nu ştiam dacă aşa e normal într-un oraş de pe malul râului. Gândurile mi-au fugit la cele întâmplate noaptea trecută, dar le-am alungat, scuturat de un fior. Nu ştiam cum de reuşisem. Foarte probabil, nu avea să se mai repete. Mă încuraja să ştiu că Verity trăieşte, aşa cum mă înfiora ideea că-şi risipea forţa Meşteşugului cu atâta nesăbuinţă. M-am întrebat unde era în dimineaţa aceea şi dacă, la fel ca mine, îşi începea ziua cu gustul amar al scoarţei de spiriduş în gură. Of, dacă aş fi stăpânit Meşteşugul, n-ar fi trebuit să mă întreb... Nu era un gând menit să mă învioreze.

Când m-am întors la han, menestrelii erau deja treji şi mâncau terciul servit la micul dejun. M-am aşezat la masa

lor, iar Josh îmi spuse verde-n faţă că se temuse că plecasem fără ei. Honey nu-mi adresă niciun cuvânt, dar pe Piper am surprins-o de câteva ori că mă cercetează.

Era încă devreme când am părăsit hanul şi, chiar dacă nu mărşăluiam ca soldaţii, harpistul Josh tot ne-a impus un ritm alert. Crezusem că trebuie îndrumat, dar călăuza lui era bâta. Uneori mergea, într-adevăr, cu mâna pe umărul lui Honey sau al lui Piper, dar o făcea mai mult de dragul tovărăşiei decât din necesitate. Iar călătoria noastră nu era plictisitoare, pentru că, mergând, îi ţinea lecţii, mai ales lui Piper, despre istoria regiunii, surprinzându-mă cu câte ştie. Am făcut un scurt popas când soarele s-a ridicat sus de tot pe cer şi am împărţit bruma de mâncare pe care o aveau. Am înghiţit-o cu noduri, dar nu aveam cum să găsesc o scuză ca să mă duc să vânez cu lupul.

Odată ce oraşul a rămas mult în urma noastră, l-am simţit pe Ochi Întunecaţi că ne urmează din umbră. Mă liniştea să-l ştiu pe-aproape, dar aş fi vrut să fim numai noi doi pe drum. În ziua aceea ne-am întâlnit de mai multe ori cu drumeţi călare pe cai sau catâri. Printre copacii mai rari întrezăream câteodată bărci navigând în susul râului, împotriva curentului. Către sfârşitul dimineţii, ne-au depăşit cărucioare şi căruţe bine păzite. De fiecare dată, Josh întreba dacă putem să ne urcăm în ele. De două ori am fost refuzaţi politicos. Ceilalţi nici nu ne-au răspuns. Căruţele se deplasau grăbite, iar un grup era însoţit de câţiva bărbaţi cu înfăţişare băţoasă, toţi purtând aceleaşi uniforme, aşa că am presupus că sunt gărzi plătite.

După-amiaza ne-a trecut recitând „Sacrificiul lui Crossfire”, o baladă lungă despre grupul de iniţiaţi ai reginei Vision, despre cum şi-au dat ei viaţa pentru ca ea să câştige o bătălie crucială. O auzisem şi altădată, de mai multe ori, la Buckkeep. Dar la sfârşitul zilei o auzisem de vreo patruzeci de ori, pentru că Josh lucra cu Piper cu foarte multă răbdare, ca să fie sigur că o recită perfect. Am fost recunoscător recitărilor, pentru că datorită lor n-a trebuit să vorbesc.

În ciuda ritmului nostru alert, seara ne-a găsit tot departe de următorul oraş de pe malul râului. Am văzut că menestrelii încep să se neliniştească odată cu amurgul. În cele din urmă, am preluat comanda şi le-am spus că trebuie să părăsim drumul la următorul pârâu pe care-l vom traversa şi să găsim un loc de popas peste noapte. Honey şi Piper rămaseră în spatele lui Josh, şuşotind între ele îngrijorate. Nu le puteam linişti, aşa cum mă liniştise Ochi Întunecaţi pe mine, zicându-le că nu era nici urmă de călător în jur. În schimb, la încrucişarea următoare, i-am călăuzit în susul râului şi-am găsit o ridicătură scundă adăpostită sub un cedru, unde ne puteam odihni peste noapte.

I-am lăsat singuri, spunându-le că mă duc să mă uşurez, ca să stau puţin cu Ochi Întunecaţi şi să-l asigur că toate sunt bune. N-am irosit deloc vremea, pentru că lupul descoperise un loc în care pârâul făcea vârtejuri şi tăia malul pe dedesubt. Lupul mă urmări atent cum mă las pe burtă, vâr mâinile în apă şi le strecor încet prin perdeaua de ierburi de la suprafaţă. Am prins un peşte gras din prima încercare. Peste câteva minute, am mai făcut un efort şi am scos unul mai mic. Când am renunţat, se întunecase bine, dar aveam trei peşti pe care să-i duc la locul de popas, lăsând doi pentru Ochi Întunecaţi, deşi judecata îmi spunea altfel.

Pescuit şi scărpinat în ureche. Cele două motive pentru care oamenii au mâini, îmi spuse el voios şi se puse pe mâncat. Înghiţise cu lăcomie măruntaiele peştilor imediat ce-i curăţasem.

Fii atent la oase, l-am mai avertizat o dată.

Mama m-a adus pe lume la o crescătorie de somoni, sublinie el. *Oasele de peşte nu-mi fac probleme.*

L-am lăsat să se desfete cu peştii şi m-am întors la menestreli. Aprinseseră un foc mic. Auzindu-mi paşii, toţi trei săriră în picioare, învârtind bâtele.

— Eu sunt, le-am spus cu întârziere.

— Mulţumesc Edei, oftă Josh şi se aşeză greu pe pământ, dar Honey mă sfredeli din priviri.

— Ai lipsit o groază de vreme, încercă Piper să-mi justifice reacţia lor.

Am ridicat peştii agăţaţi de urechi pe o ramură de salcie.

— Am adus cina, le-am spus, apoi, pentru Josh, am adăugat: peşte.

— Grozav, zise el.

Honey scoase turta şi un săculeţ cu sare, în timp ce eu am găsit o piatră plată şi am băgat-o printre tăciuni. Am învelit peştii în frunze şi i-am pus pe piatră să se prăjească. Mirosul de peşte prăjit îmi gâdila cerul gurii, dar speram să nu-i atragă pe neoameni la focul nostru.

Stau de pază, îmi reaminti Ochi Întunecaţi, iar eu i-am mulţumit.

Cât eu am supravegheat peştele, Piper murmură „Sacrificiul lui Crossfire" lângă mine.

— „Hist cel şchiop şi Cleave cel orb", am corectat-o eu, preocupat să răsucesc peştele pe partea cealaltă fără să-l rup.

— Am zis bine! mă contrazise ea indignată.

— Mă tem că nu, fata mea. Cob are dreptate. Hist avea picioare strâmbe şi Cleave era orb din naştere. Îi ştii şi pe ceilalţi cinci, Cob?

Îmi aminti de Fedwren când mă asculta la lecţii, îmi arsesem degetul cu un tăciune şi-l băgasem în gură înainte de a răspunde.

— „Crossfire cel ars îi conducea, iar cei din jurul lui erau ca el - nu teferi la trup, ci cu inimă puternică. Şi curaţi la suflet. Daţi-mi voie să-i înşir aici pe toţi pentru domniile voastre. Era Hist cel şchiop, Cleave cel orb, şi Kevin cel cu mintea rătăcită, Joiner cel cu buză de iepure, Sever cel surd şi Porter, pe care duşmanii l-au lăsat - crezându-l mort, fără mâini şi fără ochi. Şi, dacă vă gândiţi cumva să-i dispreţuiţi pe aceştia, atunci daţi-mi voie să vă spun..."

— Hoo! exclamă Josh impresionat, apoi mă întrebă: Ai luat lecţii de bard când ai fost mic, Cob? Ai prins ritmul la fel de bine ca vorbele. Deşi subliniezi prea mult pauzele.

— Eu? Nu. Dar am avut întotdeauna o memorie bună.

M-am abţinut cu greu să nu râd auzindu-i laudele, deşi Honey rânji şi clătină din cap la ele.

— Crezi c-ai putea să reciţi toată balada? mă provocă Josh.

— Poate, am ezitat eu.

Ştiam că pot. Şi Burrich, şi Chade îmi exersaseră memoria deseori. Şi auzisem balada de atâtea ori în ziua aceea, că nu mi-o puteam scoate din cap.

— Ia încearcă. Dar n-o recita. Cânt-o.

— N-am voce.

— Dacă poţi să vorbeşti, ai şi voce. Încearcă. Fă pe plac unui bătrân.

Probabil că supunerea faţă de cei bătrâni devenise un obicei prea înrădăcinat în mine ca să-l înfrunt. Poate că tocmai expresia de pe faţa lui Honey, care îmi spunea că se îndoieşte că aş putea s-o recit, m-a determinat s-o fac.

Mi-am dres vocea şi am început să cânt încet, până când Josh mi-a făcut semn să ridic glasul. Încuviinţa din cap pe măsură ce cântam, strâmbându-se când schingiuiam câte-o notă. Ajunsesem pe la jumătate când Honey remarcă pe un ton sec:

— Se arde peştele.

Am lăsat baltă cântecul şi-am sărit să dau la o parte piatra şi peştele de pe foc. Cozile erau arse, dar restul se prăjise bine, aburea şi nu se fărâmiţa. L-am împărţit. Eu mi-am mâncat tainul prea repede. Nici de două ori pe-atât nu mi-ar fi potolit foamea, dar a trebuit să mă mulţumesc cu atât. Turta a mers de minune cu peştele. După aceea, Piper a pregătit un ceai. Ne-am aşezat pe pături în jurul focului.

— Cob, îţi merge bine ca scrib? mă întrebă Josh pe neaşteptate.

Am scos un sunet batjocoritor.

— Nu atât de bine pe cât aş vrea. Dar mă descurc.

— Nu atât de bine pe cât ar vrea, şopti Honey către Piper, imitându-mă sarcastic.

Harpistul Josh o ignoră.

— Eşti cam bătrân pentru asta, dar ai putea fi învăţat să cânţi. N-ai voce rea; cânţi ca un copil, fără să ştii că ai glas şi plămâni de bărbat. Ai o memorie extraordinară. Cânţi la vreun instrument?

— La cimpoi. Dar nu prea bine.

— Te-aş putea învăţa să cânţi bine. Dacă ai veni cu noi...

— Tată! Nici măcar nu-l cunoaştem bine! obiectă Honey.

— Ţi-aş fi putut spune acelaşi lucru când ai coborât din pod azi-noapte, replică Josh blând.

— N-am făcut decât să stăm de vorbă.

Honey îmi aruncă o privire urâtă, de parcă aş fi trădat-o. Mi se muiase limba în gură.

— Ştiu, continuă Josh. Pierderea vederii mi-a ascuţit auzul. Dar, dacă ai considerat că eşti în siguranţă să stai de vorbă cu el singură, noaptea, atunci poate că şi eu am considerat că e sigur să stea în tovărăşia noastră. Ce zici, Cob?

Am clătinat uşor din cap, apoi am zis:

— Nu. Oricum, îţi mulţumesc. Apreciez propunerea ta, mai ales că e făcută unui străin. Voi călători cu voi până în oraşul următor şi vă doresc să găsiţi alţi tovarăşi de drum de acolo. Dar... nu doresc să...

— Ai pierdut pe cineva drag. Înţeleg asta. Dar singurătatea nu e bună pentru nimeni, spuse Josh calm.

— Pe cine ai pierdut? mă întrebă Piper, în felul ei direct.

M-am gândit cum să-i răspund fără să dau naştere la alte întrebări.

— Pe bunicul meu, am zis, într-un sfârşit. Şi pe soţia mea.

Rostind vorbele acelea, parcă mi-am deschis o rană.

— Ce s-a întâmplat? vru să afle Piper.

— Bunicul a murit. Soţia m-a părăsit.

Am dat răspunsuri scurte, sperând să fiu lăsat în pace.

— Bătrânilor le vine vremea să moară, spuse Josh amabil, dar Honey îl întrerupse cu bruscheţe:

— Asta-i dragostea pe care ai pierdut-o? Ce-i poţi datora unei femei care te-a părăsit? Dacă nu i-ai dat motiv să te părăsească.

— Mai degrabă nu i-am dat motive să rămână, am recunoscut fără chef. Te rog, am adăugat fără ocolişuri. Nu vreau să vorbesc despre asta. Deloc. Vă voi conduce până în oraşul următor, dar de acolo îmi voi vedea singur de drum.

— Ei, mai clar de-atât nu te puteai exprima, constată Josh cu părere de rău.

Am simţit în glasul lui că fusesem nepoliticos, dar nu rostisem vorbe pe care să le regret.

N-am vorbit prea mult în seara aceea, lucru pentru care le-am fost recunoscător. Piper se oferi să facă prima de pază, apoi Honey urma s-o înlocuiască. N-am protestat, ştiind că Ochi Întunecaţi avea să ne supravegheze toată noaptea. Puţine pericole treceau de el. Am dormit mai bine în aer liber şi m-am trezit repede când Honey s-a aplecat deasupra mea ca să mă scuture. M-am sculat în şezut, m-am întins, m-am ridicat şi am aţâţat focul, apoi m-am aşezat lângă el. Honey veni şi se aşeză şi ea lângă mine.

— Nu-ţi place de mine, nu-i aşa? mă întrebă încet. Vorbea pe un ton blând.

— Nu te cunosc, am zis, încercând să dau dovadă de cât mai mult tact.

— Hm... Şi nici nu vrei, remarcă fata. Mă ţintui cu privirea. Dar eu am vrut să te cunosc din clipa în care te-am văzut că roşeşti la han. Nimic nu-mi stârneşte mai mult curiozitatea decât un bărbat care roşeşte. Puţini bărbaţi am văzut să se îmbujoreze aşa numai pentru că sunt prinşi că se uită la o femeie. Vorbi cu glas şoptit şi puţin răguşit când se aplecă în faţă, secretoasă. Aş vrea foarte mult să aflu la ce te-ai gândit de ţi s-a urcat tot sângele în obraji.

— Numai că fusesem nepoliticos să mă holbez, am rostit cu sinceritate.

Honey îmi zâmbi.

— Eu nu la asta m-am gândit când m-am holbat la tine.

Îşi umezi buzele şi se trase mai aproape de mine.

Atât de dor mi s-a făcut în clipa aceea de Molly, încât am simţit că mă doare.

— Nu mă îndeamnă inima la asemenea jocuri, i-am spus lui Honey în faţă şi m-am ridicat. Mă duc să aduc lemne de foc.

— Cred că ştiu de ce te-a părăsit nevasta, replică ea răutăcioasă. Nu te îndeamnă inima, zici? Eu cred că problema ta e mai jos decât inima.

Se ridică şi se întoarse la pătura ei. Nu am simţit decât uşurare că a renunţat la mine. Mi-am ţinut promisiunea şi m-am dus să strâng lemne de foc.

Primul lucru pe care l-am întrebat pe Josh a doua zi a fost cât mai aveam până în oraşul următor.

— Dacă mergem în acelaşi ritm ca ieri, ar trebui să ajungem până mâine la prânz.

Am evitat să zăbovesc asupra dezamăgirii din glasul lui. În timp ce ne aruncam pe umeri boccelele şi porneam la drum, am reflectat cu amărăciune că mă îndepărtasem de oamenii pe care-i cunoşteam şi la care ţineam ca să evit exact situaţia în care mă aflam, aceea de-a umbla cu necunoscuţi. M-am întrebat dacă exista vreo cale de-a trăi printre străini şi de-a refuza să mă las controlat de aşteptările şi de nevoile lor.

Ziua era caldă, dar nu înăbuşitoare. Dacă aş fi fost singur, mi-ar fi plăcut să călătoresc pe la marginea drumului. În pădurea din stânga noastră, păsările se chemau una pe alta. În dreapta, desluşeam râul printre copacii rari şi, câteodată, barje navigând în josul lui sau bărci cu vâsle înaintând anevoios contra curentului. Am vorbit puţin între noi. După o vreme, Josh a pus-o pe Piper să recite din nou „Sacrificiul lui Crossfire”. Când fata s-a încurcat, n-am mai ajutat-o.

Gândurile mi-au luat-o razna. Viaţa fusese foarte uşoară când nu fusesem nevoit să-mi fac griji că n-am ce mânca sau îmbrăca. Mă considerasem foarte priceput în a trata cu oamenii şi în meseria mea. Dar îl avusesem pe Chade, cu el pusesem ţara la cale, şi timp să pregătesc ce să spun şi ce să fac. Nu mă descurcam la fel de bine doar cu inteligenţa mea şi cu cât puteam duce în spate. Privat cum eram de toate avantajele avute cândva, pe care mă

bazasem fără să-mi dau seama, nu doar curajul ajunsesem să mi-l pun la îndoială, ci şi îndemânarea. De asasin, de om al regelui, de războinic, de bărbat... Mai eram aşa ceva? Am încercat să mi-l amintesc pe tânărul nesăbuit care trăsese la vâsle pe *Rurisk,* nava lui Verity, care se aruncase nechibzuit în bătălie, mânuind un topor. Nu-mi venea să cred că eu fusesem acela.

Pe la prânz, Honey împărţi ce mai rămăsese din turtă. Fetele mergeau în faţă, vorbind în şoaptă, muşcând din pâinea uscată şi sorbind din burdufurile cu apă. M-am aventurat să-i propun lui Josh să facem popas mai repede în seara aceea, ca să pot vâna şi pescui.

— Ar însemna să nu mai ajungem în oraş mâine la prânz, mă avertiză el.

— Mâine seară e foarte bine, l-am asigurat eu calm.

Întoarse capul spre mine, poate ca să mă audă mai bine, dar ochii lui înceţoşaţi păreau să mă scruteze pe dinăuntru. Mi-a fost greu să îndur chemarea pe care am citit-o în ei, dar nu i-am dat niciun răspuns.

Când ziua a început, în cele din urmă, să se stingă, am căutat un loc bun de popas. Ochi Întunecaţi plecase în cercetare înaintea noastră, când, la un moment dat, am simţit că i se zbârleşte părul. *Sunt oameni aici, put a hoit şi-a murdărie. Îi adulmec, îi văd, dar altfel nu-i simt.* Îmi transmise şi mie tulburarea care-l cuprindea întotdeauna în preajma neoamenilor. I-o împărtăşeam. Ştiam că fuseseră cândva oameni şi că avuseseră sclipirea aceea de Har care există în orice creatură vie. Pentru mine, era destul de ciudat să-i văd mişcându-se şi vorbind, când eu nu-i simţeam că trăiesc. Pentru Ochi Întunecaţi, era ca şi cum ar fi văzut pietre care mănâncă şi se mişcă.

Câţi sunt? Tineri, bătrâni?

Mai mulţi ca noi şi mai mari decât tine. Aşa percepe un lup ciudăţeniile. *Pândesc drumul, chiar la prima cotitură în faţa voastră.*

— Haideţi să ne oprim aici, am propus eu dintr-odată.

Trei capete se răsuciră să mă privească uimite.

Prea târziu. V-au mirosit, vin spre voi.

N-aveam timp să mă prefac, nici să găsesc o minciună credibilă.

— Sunt neoameni în faţă. Mai mulţi decât doi. Pândesc drumul de-o vreme şi se îndreaptă spre noi acum. Strategie? Pregătiţi-vă, le-am spus tovarăşilor mei de drum.

— De unde ştii? mă provocă Honey.

— Să fugim! propuse Piper.

Nu-i păsa de unde ştiu. Ochii ei larg deschişi îmi arătau cât se temuse de aşa ceva.

— Nu. Ne vor ajunge din urmă şi noi de-abia ne vom trage sufletul. Chiar dacă reuşim să scăpăm azi, mâine tot va trebui să trecem pe lângă ei.

Mi-am azvârlit bocceaua pe jos şi am lovit-o cu piciorul. Nu conţinea niciun lucru care să merite să-mi risc viaţa. Dacă câştigam, aveam s-o recuperez. Dacă nu, nu-mi păsa de ea. Dar Honey, Piper şi Josh erau muzicanţi. Îşi ţineau instrumentele în boccele. Niciunul din ei nu făcu gestul de a se despărţi de ele. N-am pierdut vremea cerându-le să le arunce. Din instinct, fetele se aşezară de-o parte şi de alta a bătrânului. Strângeau prea tare bâtele în mâini. Eu o mişcam pe a mea cu uşurinţă, o balansam şi-o ţineam la îndemână, aşteptând. Preţ de-o clipă, mi-a pierit orice gând. Mâinile mele ştiau ce fac şi singure.

— Cob, ai grijă de Honey şi de Piper. Nu te îngrijora de soarta mea, ele să nu păţească nimic, îmi porunci Josh răspicat.

Vorbele lui îmi pătrunseră în minte şi groaza mă copleşi dintr-odată. N-am reuşit să-mi păstrez poziţia de atac şi nu m-am mai gândit decât la durerea pe care mi-ar fi provocat-o înfrângerea. Îmi era rău, tremuram şi îmi doream din tot sufletul să mă întorc, pur şi simplu, şi s-o iau la fugă, fără să-mi pese de menestreli. Aşteaptă, aşteaptă, îmi venea să strig zilei. Nu sunt pregătit pentru asta, nu ştiu dacă voi lupta, voi fugi sau voi leşina pe loc. Însă timpul nu ştie ce-i mila. *Vin prin tufişuri,* mă avertiză Ochi Întunecaţi. *Doi mai repede, unul mai încet. Ăsta cred că-i al meu.*

Fii atent, l-am prevenit. Am auzit tufele trosnind şi am simţit duhoarea. În clipa următoare, Piper văzu un neom şi ţipă, iar cei doi năvăliră din spatele copacilor. Dacă strategia mea era să stau pe loc şi să atac, a lor era să dea năvală şi să atace. Amândoi erau mai bine clădiţi decât mine şi nu aveau nicio ezitare. Hainele le erau murdare, dar nu rupte. Nu păreau să fi fost transformaţi în neoameni de multă vreme. Aveau ciomege. Mai mult de-atât n-am avut timp să observ.

Neoamenii nu erau nici proşti, nici lenţi în mişcări. Nu mai percepeau senzaţiile altora, nici nu-şi aminteau ce pot face ele dintr-un duşman. Din cauza asta, faptele lor deveneau, nu o dată, aproape imposibil de înţeles. Nu erau mai puţin inteligenţi decât atunci când fuseseră întregi, nici mai puţin îndemânatici la mânuirea armelor. Dar, ca să-şi satisfacă nevoile, acţionau cu o rapiditate de-a dreptul animalică. Calul pe care îl furau azi îl mâncau mâine, pur şi simplu pentru că foamea îi rodea mai tare decât îi apăsa nevoia de a-l călări. În luptă, nu cooperau. Membrii unui grup nu ştiau ce-nseamnă loialitatea. Se atacau la fel de uşor unii pe alţii cum atacau un duşman comun. Călătoreau împreună, atacau împreună, dar nu-şi uneau eforturile. Cu toate acestea, în încercarea de a pune mâna pe ceea ce doreau, erau de o viclenie brutală şi de o inteligenţă lipsită de scrupule.

Ştiam toate acestea, aşa că nu m-am mirat când amândoi au încercat să treacă de mine şi să-i atace pe cei mai slabi. Ceea ce m-a surprins însă a fost cât de uşurat m-am simţit, ca un laş. Am paralizat ca în visele mele şi i-am lăsat să mă ocolească.

Honey şi Piper luptau cu bâtele ca nişte cântăreţe, mânioase şi înspăimântate. N-aveau deloc îndemânare, nici instruire, nici măcar experienţa de a lupta împreună, ca să evite loviturile pe care şi le trăgeau una alteia sau lui Josh. Fuseseră învăţate să cânte, nu să se bată. Bătrânul înlemnise la mijloc, cu mâna pe bâtă, incapabil să lovească fără a risca să-şi nimerească fetele. Faţa i se schimonosea de furie.

Aş fi putut să fug atunci. Aş fi putut să-mi înşfac bocceaua şi să-mi iau picioarele la spinare fără să mă uit înapoi. Neoamenii nu m-ar fi urmărit; s-ar fi mulţumit cu prada mai uşoară. Dar am rămas pe loc. O brumă de curaj şi mândrie tot mai aveam în mine.

L-am atacat pe neomul mai scund, deşi părea mai priceput la mânuit ciomagul. Le-am lăsat pe Honey şi pe Piper să-l pocnească pe cel mai mare şi l-am obligat pe celălalt să mă înfrunte pe mine. Prima lovitură i-am dat-o jos, peste picioare. Am încercat să-l schilodesc sau măcar să-l dobor la pământ. A răcnit de durere când s-a răsucit să mă pocnească, dar nu cu mişcări încetinite.

Mai observasem un lucru la neoameni: durerea îi afecta mai puţin. Când eu îndurasem bătaia cruntă, ceea ce m-a făcut mai mult să-mi pierd curajul a fost ideea tulburătoare că mi se distrugea trupul. Era ciudat să-mi dau seama că mă ataşasem emoţional de corpul meu. Dorinţa profundă de a-l păstra nevătămat o întrecea pe aceea de a scăpa de durere. Omul se mândreşte cu trupul său. Când e vătămat, nu suferă doar fizic. Regal ştiuse lucrul ăsta. Ştiuse că fiecare lovitură pe care mi-o dădeau gărzile lui îmi provoca şi teamă, pe lângă că mă umplea de vânătăi. Ar face el din mine ceea ce fusesem, o creatură bolnăvicioasă, care tremura după orice efort şi se temea de crizele care-i puseseră stăpânire şi pe minte, şi pe corp? Teama aceea m-a schilodit mai mult decât pumnii primiţi. Neoamenii nu o aveau; poate că, atunci când îşi pierduseră capacitatea de a se ataşa, îşi pierduseră şi ataşamentul faţă de propriul trup.

Potrivnicul meu se răsuci şi-mi trase o lovitură cu ciomagul care-mi zgudui umerii când am parat-o cu bâta. O durere mică, şopti corpul meu vibrând, şi-o aştepta pe următoarea. Neomul izbi încă o dată, şi încă o dată l-am blocat. Odată ce l-am înfruntat, nu mai aveam cum s-o iau la fugă. Ştia să-şi folosească ciomagul: probabil că fusese cândva războinic sau învăţat să dea cu toporul. Am recunoscut mişcările şi le-am parat, le-am împiedicat sau le-am deviat pe rând. Îmi era prea frică de el ca să-l atac,

mă temeam de o lovitură dată prin surprindere, pe care să n-o pot evita dacă las garda jos. M-am dat înapoi atât de repede, încât neomul se uită peste umăr, crezând, probabil, că poate renunţa la mine ca să atace femeile. Am reuşit un răspuns timid la una din loviturile lui, dar nici nu clipi. Nu obosea, nici nu-mi permitea să profit că aveam o armă mai lungă decât a lui. Spre deosebire de mine, nu-l deranjau ţipetele menestrelilor care încercau să se apere. Din spatele copacilor se auzeau înjurături şi icnete slabe. Ochi Întunecaţi îl pândise pe al treilea agresor şi se năpustise asupra lui, sperând să-l doboare pe la spate. Dăduse greş, şi acum îi dădea târcoale, ferindu-se de sabia acestuia.

Nu ştiu dacă pot să trec de sabia lui, frate. Dar cred că-l pot întârzia. Nu îndrăzneşte să se întoarcă cu spatele ca să te atace pe tine.

Ai grijă! Atât am avut timp să-i spun, pentru că potrivnicul meu nu mă slăbea cu ciomagul. Mă asaltă cu o ploaie de lovituri şi în curând mi-am dat seama că-şi înteţea eforturile, izbind cu şi mai multă forţă. Nu mai credea că trebuie să se ferească de un posibil atac din partea mea; îşi concentra puterile numai ca să-mi înfrângă apărarea. Fiecare izbitură pe care o blocam cu bâta îmi făcea umerii să vibreze. Impactul îmi trezea dureri vechi, zguduind răni închise, aproape uitate. Nu mai aveam rezistenţa unui luptător. Vânatul şi mersul pe jos nu mă căliseră şi nu-mi întăriseră muşchii la fel ca trasul la vâsle o zi întreagă. Un val de îndoială îmi spulberă concentrarea. Bănuiam că sunt depăşit de adversar, aşa că mă temeam de durerea care va veni şi pe care nu ştiam cum s-o evit. Disperarea de a evita suferinţa nu e acelaşi lucru cu hotărârea de a învinge. Încercam să mă ţin la distanţă de neom, să am loc destul ca să mânuiesc bâta, dar el mă asalta fără milă.

Am aruncat un ochi la menestreli. Josh stătea ţeapăn în mijlocul drumului, dar lupta se dădea mai departe de el. Honey se retrăgea şchiopătând sub asaltul duşmanului. Încerca să abată loviturile ciomagului, în vreme ce Piper

mergea în spatele lui şi-l pocnea zadarnic peste umeri cu bâta ei subţire. Neomul pur şi simplu încasa loviturile şi ţinea cu tot dinadinsul s-o doboare pe Honey cea rănită. Îmi trezi un instinct.

— Piper, dă-i la picioare! am strigat, apoi m-am concentrat pe problemele mele, pentru că neomul îmi zgâriase umărul cu ciomagul. Am răspuns cu două izbituri iuţi, dar slabe, şi m-am îndepărtat de el.

O sabie îmi tăie umărul şi-mi străpunse coastele.

Am ţipat de uimire, gata să scap bâta, când mi-am dat seama că nu eu eram cel rănit. Am simţit şi am auzit în acelaşi timp schelălăitul mirat al lui Ochi Întunecaţi, apoi bocancul izbindu-mă în cap.

Năucit, înghesuit. *Ajută-mă!*

Aveam şi alte amintiri, mai adânc îngropate în mine, în afară de bătăile îndurate de la gărzile lui Regal. Cu mulţi ani în urmă, simţisem tăişul unui cuţit şi-o izbitură de bocanc. Dar nu pe pielea mea. Un terier de care mă legasem, Faur, încă puiandru, luptase pe întuneric cu bărbatul care-l atacase pe Burrich în lipsa mea. Luptase şi murise mai târziu din cauza rănilor, nici n-am apucat să-l mai văd. Am descoperit dintr-odată că exista o ameninţare mai gravă decât propria mea moarte.

Teama pentru propria mea persoană a dispărut în faţa spaimei de a-l pierde pe Ochi Întunecaţi. Am făcut ceea ce ştiam că trebuie să fac. Mi-am schimbat poziţia, am păşit în faţă şi l-am lăsat pe neom să mă lovească în umăr, ca să mă înfurii. Şocul îmi zdruncină braţul şi o clipă nu mi-am mai simţit deloc mâna. Am sperat că o mai am. Prinsesem bâta mai de sus şi i-am ridicat brusc capătul scurt, izbindu-l pe neom sub bărbie. Nu se aşteptase să adopt altă tactică. Înălţă bărbia, dezgolindu-şi gâtlejul, iar eu mi-am înfipt bâta cât am putut de tare în scobitura de la baza gâtului. Scuipă sânge când trase brusc aer în piept din cauza durerii. M-am dat înapoi săltând, am schimbat poziţia bâtei şi l-am pălit în cap cu capătul celălalt. Neomul se prăbuşi, iar eu am luat-o la fugă în pădure.

M-au condus la ei mârâiturile şi icnetele de efort. Ochi Întunecaţi fusese încolţit, îşi ţinea laba stângă din faţă în dreptul pieptului. Pe umărul lui stâng lucea sângele şi se aduna în bobiţe roşii ca nişte giuvaiere pe blana care-i acoperea toată partea stângă. Se retrăsese adânc într-un desiş de rugi încâlciţi. Spinii sălbatici şi mlădiţele agăţătoare în care se adăpostise îl înconjurau din toate părţile şi-i blocau ieşirea. Se vârâse cât mai mult în ele, ca să se ferească de sabie. Am simţit că-l dureau şi picioarele. Spinii care-l înţepau pe Ochi Întunecaţi îl ţineau la distanţă şi pe agresorul lui, iar plasa de rugi absorbea multe din loviturile date de neom cu intenţia de a-l tăia pe lup.

Văzându-mă, Ochi Întunecaţi prinse curaj şi se răsuci brusc cu faţa la agresor, într-o izbucnire de mârâituri. Neomul îşi trase sabia în spate, pregătindu-se să-l străpungă. Bâta mea nu avea niciun capăt ascuţit, dar, scoţând un urlet furios, i-am înfipt-o în spinare cu atâta sălbăticie, încât i-am vârât-o până în plămâni. Răcni şi scoase pe gură picături de sânge şi mânie. Vru să se întoarcă şi să mă atace, dar eu încă ţineam în mână capătul celălalt al bâtei. M-am lăsat pe el cu toată greutatea, forţându-l să se retragă, cu paşi împleticiţi, în încâlceala de rugi. Braţele sale deschise nu găsiră altceva de ce să se sprijine decât spinii sfâşietori. L-am imobilizat în plasa de rugi, apăsând cu trupul pe bâtă, iar Ochi Întunecaţi, încurajat, sări pe spate. Fălcile lupului se încleştară pe ceafa groasă a neomului şi-o sfârtecară până ce sângele ne stropi pe amândoi. Urletele de sufocare ale bărbatului se transformară treptat în gâlgâituri slabe.

Uitasem complet de menestreli până când un răcnet gutural îmi aminti de ei. M-am aplecat, am luat sabia aruncată de neom şi am fugit înapoi la drum, lăsându-l pe Ochi Întunecaţi să se trântească la pământ istovit şi să-şi lingă umărul. Când am ţâşnit din pădure, am dat peste o privelişte înspăimântătoare. Neomul se aruncase asupra lui Honey, care dădea înnebunită din braţe, şi-i rupea hainele. Piper îngenunchease în ţărână, strângându-se de braţ şi ţipând întruna. Josh, tot răvăşit şi plin de praf, se

ridicase în picioare şi, rămas fără bâtă, bâjbâia după locul de unde striga Piper.

În clipa următoare, am sărit în mijlocul lor. I-am tras un picior neomului ca să-l dau jos de pe Honey, pe urmă am prins sabia cu ambele mâini şi l-am străpuns dintr-o lovitură îndreptată în jos. Se zbătu ca turbatul, dând din picioare şi agăţându-se de mine, dar eu m-am lăsat greu pe sabie şi i-am împins-o adânc în piept. Luptându-se cu metalul care-l ţintuia la pământ, îşi deschise rana şi mai mult. Mă blestemă cu ţipete neinteligibile şi gâfâituri, scuipând picături de sânge printre ele. Mă prinse cu ambele mâini de glezna dreaptă şi vru să mă doboare trăgându-mă de picior. M-am lăsat şi mai greu pe sabie. Aş fi vrut s-o smulg din el şi să-l ucid repede, dar era atât de puternic, încât nu îndrăzneam să-l eliberez. În cele din urmă, îi veni de hac Honey, izbindu-l cu bâta peste faţă. Bărbatul înţepeni, spre binele lui şi al meu, deopotrivă. Am găsit puterea să smulg sabia din el, apoi m-am dat înapoi clătinat şi m-am aşezat pe drum.

Vederea mi se tulbură, apoi mi se limpezi, apoi mi se tulbură din nou. Ţipetele de durere ale lui Piper erau strigăte de pescăruşi îndepărtaţi. Dintr-odată, prea multe se adunaseră şi eu eram pretutindeni. În pădure, îmi lingeam umărul, dădeam la o parte blana deasă cu limba, examinând cu grijă tăietura în timp ce-o acopeream cu salivă. Totuşi, stăteam şi în soare, pe drum, adulmecând praf, sânge şi excrementele neomului căruia-i cedaseră măruntaiele. Resimţeam fiecare lovitură primită şi dată, sfârşeala, dar şi durerea de la ciocnirea cu ciomagul. Felul sălbatic în care omorâsem dobândi, brusc, o nouă semnificaţie. Ştiam ce înseamnă durerea pe care o provocasem. Ştiam ce simţiseră neoamenii, trântiţi la pământ şi zbătându-se fără speranţă, moartea fiindu-le singura scăpare. Mintea mea şovăia între ucigaş şi victimă. Eram şi una, şi alta.

Şi eram singur. Mai singur ca niciodată. Înainte, în asemenea momente, cineva îmi fusese întotdeauna alături. Tovarăşii marinari la sfârşitul unei bătălii, Burrich, care

venea să-mi vindece rănile şi să mă târască acasă, o casă care mă aştepta, Patience, care venea să se agite pe lângă mine, Chade sau Verity, care mă dojeneau că nu am destulă grijă de mine. Molly, care venea în linişte, odată cu întunericul, să mă mângâie. Acum, bătălia se încheiase, scăpasem cu viaţă, dar nimănui nu-i păsa de mine, în afară de lup. Îl iubeam, dar mi-am dat seama că am nevoie şi de alinare omenească. Despărţirea de cei care ţineau la mine mă afecta mai mult decât puteam suporta. Dacă aş fi fost cu adevărat lup, aş fi ridicat botul spre cer şi-aş fi urlat. Cum nu eram, mi-am trimis mintea în explorare într-un fel pe care nu-l pot descrie. Nu cu Harul, nici cu Meşteşugul, ci cu un amestec profan din amândouă. Căutam înfrigurat pe cineva, oriunde ar fi fost, căruia să-i pese că trăiesc.

Aproape că am simţit ceva. Oare Burrich, aflat cine ştie unde, a ridicat din sprânceană şi s-a uitat în jur, pe ogorul pe care îl lucra, şi a simţit, preţ de-o clipă, nu mireasma pământului roditor pe care-l săpa ca să scoată recolta, ci miros de praf şi de sânge? Oare Molly s-a îndreptat de spate deasupra copăii cu rufe, şi-a dus mâinile la şalele ostenite şi-a cercetat împrejurimile, surprinsă de fiorul neaşteptat de tristeţe? Oare l-am tras pe Verity de-un colţ de conştiinţă, am deranjat-o pe Patience de la sortatul ierburilor puse la uscat în tăvi, l-am făcut pe Chade să se încrunte şi să lase un pergament la o parte? Ca o molie fluturând la geam, am ciocănit la conştiinţa lor, am tânjit după afecţiunea pe care o considerasem certitudine. Aproape că i-am atins, mi-am zis, dar numai ca să mă prăbuşesc, sfârşit, înapoi în mine, să stau singur în praful drumului, mânjit de sângele a trei oameni.

Mă umplu de praf zvârlind cu piciorul.

Am ridicat ochii. La început, Honey mi s-a părut o siluetă neagră pe cerul colorat de apus. Am clipit şi i-am văzut expresia de dezgust şi mânie de pe faţă. Avea hainele rupte, părul i se lipise de obraji.

— Ai fugit! mă acuză ea. Mi-am dat seama cât îmi dispreţuia laşitatea. Ai fugit, l-ai lăsat să-i rupă mâna lui Piper, să-l doboare pe tata la pământ cu ciomagul şi să

încerce să mă siluiască. Ce fel de om eşti? Ce fel de om face un asemenea lucru?

O mie de răspunsuri aş fi putut să-i dau, dar totodată niciunul. Sufletul meu pustiu m-a asigurat că n-aş fi rezolvat nimic vorbindu-i. În loc de asta, m-am ridicat în picioare. Honey s-a uitat lung după mine când m-am dus să-mi iau bocceaua de pe drum. Parcă trecuseră ore întregi de când o azvârlisem cu piciorul. Am ridicat-o şi m-am dus la Josh, care stătea lângă Piper şi încerca s-o liniştească. Honey, cu simţul ei practic, le desfăcuse deja pachetele. Harpa lui Josh era o încâlceală de aşchii şi coarde. Piper nu va mai cânta la fluier decât peste câteva săptămâni, când i se va tămădui braţul. Aşa a fost să se întâmple, iar eu am făcut tot ce mi-a stat în putinţă.

Adică nimic, în afară de-a aprinde un foc la marginea drumului, de-a aduce apă din râu şi de-a o pune la fiert. Am ales ierburile care s-o calmeze pe Piper şi să-i aline durerea din braţ. Am găsit rămurele uscate şi le-am curăţat cu cuţitul, ca să le fac atele. Iar sus, pe panta dealului, în pădurea din spatele meu? *Mă doare, frate, dar lama n-a intrat adânc. Totuşi, rana se deschide când încerc să calc. Şi spinii... m-am umplut de spini ca hoitul de muşte.*

Vin la tine acum să ţi-i scot pe toţi.

Nu. Pot să mă lecuiesc şi singur. Îngrijeşte-i pe ceilalţi. O scurtă pauză. *Frate. Ar fi trebuit să fugim.*

Ştiu.

De ce mi-a fost atât de greu să mă duc la Honey şi s-o întreb timid dacă are haine pe care să le poată rupe, ca să prind braţul lui Piper în atele? N-a catadicsit să-mi răspundă, dar Josh mi-a dat, fără o vorbă, cârpa moale care-i învelise harpa. Honey mă dispreţuia, Josh părea înlemnit din cauza şocului, iar Piper era atât de frământată de durerea ei, că nici nu mă lua în seamă. Totuşi, am reuşit să-i conving să vină lângă foc. Am ajutat-o pe Piper să meargă susţinând-o cu o mână, cu cea liberă sprijinindu-i braţul rupt. Am aşezat-o, apoi i-am dat mai întâi ei ceaiul

pe care-l pregătisem. Când am deschis gura, am vorbit mai mult pentru harpistul Josh decât pentru ea:

— Pot să-i pun la loc osul şi să-l prind în atele. Am mai avut de-a face cu braţe de bărbaţi rupte în bătălie. Nu pretind, însă, că sunt vraci. Când ajungem în oraş, poate va trebui pus la loc din nou.

Josh încuviinţă uşor din cap. Ştiam amândoi că alte soluţii nu aveam. Aşa că îngenunche lângă Piper şi-o prinse de umeri, iar Honey o apucă de partea de sus a braţului şi-o ţinu bine. Eu am scrâşnit din dinţi la durerea pe care o simţea Piper şi i-am îndreptat hotărât braţul. Fata ţipă, desigur, niciun fel de ceai nu putea amorţi complet durerea, dar se şi forţă să nu se zbată. Îi curseră lacrimi pe obraji şi suspină cât i-am prins braţul în atele şi i l-am legat. I-am arătat cum să-l ţină pe jumătate vârât în vestă, ca să-i susţină greutatea şi să nu-l mişte. După aceea i-am mai dat o ceaşcă de ceai şi mi-am îndreptat atenţia spre Josh.

Primise o lovitură în cap care-l ameţise câteva clipe, dar nu leşinase. Avea o umflătură şi s-a strâmbat la atingerea mea, dar carnea nu-i crăpase. L-am spălat cu apă rece şi i-am spus că şi lui avea să-i facă bine ceaiul. Mi-a mulţumit, determinându-mă să mă ruşinez. M-am uitat la Honey, care mă sfredelea din priviri pe deasupra focului plăpând.

— Eşti rănită? am întrebat-o cu glas calm.

— Am o umflătură cât o prună pe fluierul piciorului, unde m-a lovit. Şi mi-a lăsat urme de gheare pe gât şi pe piept, când a încercat să mă siluiască. Dar pot să mă lecuiesc şi singură, mulţumesc frumos... Cob. Nu datorită ţie sunt în viaţă.

— Honey, rosti Josh cu voce joasă, ameninţătoare.

Se ghicea în ea şi oboseală, şi supărare.

— A fugit, tată. L-a doborât pe atacatorul lui, pe urmă ne-a întors spatele şi-a fugit. Dacă ne-ar fi ajutat atunci, n-am fi păţit nimic. Piper n-ar fi avut mâna ruptă, tu n-ai fi rămas fără harpă. A fugit.

— Dar s-a întors. Nici să nu ne gândim ce-ar fi fost dacă nu s-ar fi întors. Ne-am ales cu nişte răni, dar tu poţi să-i mulţumeşti că eşti în viaţă.

— Nu-i mulţumesc pentru nimic, replică Honey cu amărăciune. O clipă de curaj, şi ne-ar fi salvat mijloacele de trai. Acum ce ne-a mai rămas? Un harpist fără harpă şi o cântăreaţă care nu mai poate folosi braţul ca să-şi ţină fluierul.

M-am ridicat şi m-am îndepărtat de ei. Eram prea obosit ca s-o mai ascult şi prea descurajat ca să mă explic. Am târât cele două cadavre de pe drum în iarba de pe malul râului. În lumina slabă a amurgului, am intrat din nou în pădure şi l-am căutat pe Ochi Întunecaţi. Îşi îngrijise deja rănile mai bine decât aş fi făcut-o eu. Mi-am plimbat degetele prin blana lui, curăţând-o de spini şi de crenguţele de rugi. Am stat puţin cu el. S-a întins cu capul pe genunchiul meu, iar eu l-am scărpinat pe urechi. Altfel nici nu trebuia să comunicăm, atât ne era suficient. Puţin mai târziu m-am ridicat, am găsit al treilea cadavru, l-am apucat de umeri şi l-am târât afară din pădure, lângă celelalte două. Fără niciun fel de remuşcare, le-am scotocit buzunarele şi săculeţele. Doi nu aveau decât o mână de monede amărâte, dar cel cu sabia strânsese doisprezece bănuţi de argint. I-am luat săculeţul şi-am aruncat în el monedele. I-am luat şi centura cu teacă şi-am cules sabia de pe drum. După aceea, mi-am făcut de lucru până s-a întunecat de-a binelea, adunând pietre de râu, făcând grămezi în jurul cadavrelor pe care, în cele din urmă, le-am acoperit cu ele. Când am terminat, m-am dus la mal, m-am spălat pe mâini şi m-am stropit cu apă pe faţă. Mi-am scos cămaşa, am spălat-o de sânge şi-am îmbrăcat-o, aşa udă şi rece cum era. La început, mi-a făcut bine la vânătăi, dar mai târziu mi-au înţepenit muşchii de frig.

M-am întors la focul mic, care lumina acum feţele celor din jurul lui. Am luat mâna lui Josh şi i-am pus săculeţul în palmă.

— Poate că veţi reuşi să vă descurcaţi cu atât până poţi să-ţi iei altă harpă, i-am spus.

— Bani de la morţi, ca să-ţi uşurezi conştiinţa? mă luă Honey în zeflemea.

Nervii mei, greu puşi la încercare, cedară:

— Închipuie-ţi că au supravieţuit, pentru că, după legea din Buck, ar fi trebuit cel puţin să vă despăgubească, i-am sugerat. Şi dacă nici asta nu te mulţumeşte, din partea mea, n-ai decât să arunci banii în apă.

Am ignorat-o mult mai dur decât mă ignorase ea pe mine. Deşi mă durea şi mă înţepa tot corpul, mi-am desfăcut centura săbiei. Ochi Întunecaţi avusese dreptate; cel cu sabia fusese mult mai bine clădit decât mine. Am fixat pielea pe o bucată de lemn şi am dat o gaură în centură cu cuţitul. M-am ridicat apoi şi m-am încins cu ea. Mă liniştea senzaţia săbiei grele la şold. Am scos lama şi-am studiat-o în lumina focului. Nu era grozavă, dar folositoare şi solidă.

— Pe-asta de unde-ai luat-o? mă întrebă Piper, cu glas uşor tremurat.

— De la al treilea neom, din pădure, i-am răspuns acru.

Am vârât sabia înapoi în teacă.

— Ce e? vru să afle harpistul Josh.

— O sabie, îl lămuri Piper.

Josh întoarse ochii împăienjeniţi către mine.

— A mai fost unul în pădure, cu sabie?

— Da.

— Şi tu i-ai luat-o şi l-ai omorât?

— Da.

Pufni încet şi clătină din cap pentru sine.

— Când ne-am dat mâna, am bănuit imediat că nu o mână de scrib strâng într-a mea. Vezi, Honey, n-a fugit. S-a dus doar să...

— Dacă l-ar fi omorât mai întâi pe cel care ne-a atacat, ar fi fost mai înţelept, se încăpăţână fata.

Mi-am desfăcut bocceaua şi mi-am întins pătura. M-am culcat pe ea. Îmi era foame, dar n-aveam ce să fac. În schimb, puteam să fac ceva să-mi alung oboseala.

— Te culci? mă întrebă Piper.

Pe faţa ei se ghici o umbră de îngrijorare, atâta câtă mai putea găsi în ea după ce băuse ceaiul meu.

— Da.

— Şi dacă mai vin neoameni?

— Atunci Honey poate să-i omoare în ce ordine crede ea că e mai înţelept, i-am sugerat amărât.

M-am foit pe pătură până când mi-am aşezat sabia la îndemână şi am închis ochii. Am auzit-o pe Honey pregătind aşternutul celorlalţi.

— Cob? murmură Josh. Ai păstrat nişte bani şi pentru tine?

— Nu mă aştept să mai am nevoie de bani, i-am răspuns calm.

Am renunţat să-i explic că nu aveam de gând să mai am de-a face cu oamenii. Nu voiam să mai dau explicaţii nimănui. Puţin îmi păsa dacă mă înţelegeau sau nu.

Am închis iarăşi ochii şi am pornit în cercetare, atingându-mă scurt cu Ochi Întunecaţi. Ca şi mie, îi era foame, dar preferase odihna. *Până mâine seară, voi fi liber să vânez iar cu tine,* i-am promis. Oftă satisfăcut. Nu era chiar aşa departe. Vedea focul meu scânteind printre copaci sub el. Se propti cu botul pe labele din faţă.

Eram mai obosit decât credeam. Gândurile mele plutiră, se estompară. Le-am lăsat în voia lor şi am zburat liber, departe de durerea care-mi ciugulea din trup. Molly, mi-am zis cu dor. Molly. Dar n-am găsit-o. Burrich dormea pe un aşternut de paie în faţa unui cămin. L-am văzut, l-am atins, dar n-am reuşit să-i păstrez imaginea. Focul îi lumina parţial chipul; slăbise şi soarele îi arsese faţa în atâtea ore de muncă la câmp. L-am părăsit răsucindu-mă uşor. Meşteşugul lui se ciocni de-al meu, dar nu m-am putut controla.

Când visele mele au atins-o pe Patience, am fost şocat s-o găsesc într-o încăpere privată, cu Lordul Bright. El arăta ca un animal încolţit. O tânără într-o rochie superbă era la fel de mirată ca şi el s-o vadă pe Patience dând buzna peste ei. Patience avea o hartă şi vorbea în timp ce dădea la o parte o tavă cu dulciuri şi vin, ca s-o întindă pe masă.

— Îmi dau seama că nu eşti nici prost, nici fricos, Lord Bright. Deci presupun că eşti ignorant. N-am de gând să te mai las să-ţi neglijezi educaţia. Aşa cum îţi va dovedi harta aceasta, desenată de răposatul prinţ Verity, dacă nu iei măsuri cât de curând, toată coasta Buckului se va afla la discreţia Corăbiilor Roşii. Iar ele nu ştiu ce-i îndurarea.

Îşi ridică ochii căprui pătrunzători şi îl sfredeli aşa cum mă sfredelise şi pe mine de atâtea ori când aşteptase din partea mea supunere. Mai că-mi era milă de Lordul Bright. Din păcate, imaginea scăpă printre degetele Meşteşugului meu firav. Ca o frunză purtată de vânt, m-am răsucit şi i-am părăsit.

Nu ştiu dacă după aceea m-am înălţat sau am coborât, ştiu numai că de trupul meu mă mai lega doar un fir subţire. M-am întors şi m-am învârtit în curentul care mă ispitea, încurajându-mă să sar în el. Undeva, un lup scânci agitat. Degete fără substanţă trăgeau de mine, vrând parcă să-mi atragă atenţia.

Fitz. Fii atent. Du-te înapoi.

Verity. Dar Meşteşugul lui n-avea mai multă forţă decât o boare, în ciuda efortului pe care-l depunea. Ceva se ridica între noi, fuioare de ceaţă rece, moi, dar rezistente, încâlcite ca rugii. M-am străduit să-mi pese, să simt destulă teamă care să mă trimită înapoi în corpul meu, însă parcă eram prins în capcana unui vis şi încercam să mă trezesc. Nu reuşeam să ies din el. Nu găseam puterea să încerc.

O duhoare de magie câinească în aer şi ia uite peste ce-am dat. Will se agăţă de mine ca ghearele pisicii şi mă lipi de el. *Salut, bastardule.* Satisfacţia lui profundă îmi trezi la viaţă groaza în toate culorile ei. I-am bănuit zâmbetul cinic. *Niciunul din ei nu-i mort, nici bastardul, cu magia lui pervertită, nici Verity Pretendentul. Ţţ, ţţ. Regal va fi foarte dezamăgit să afle că n-a avut succes, aşa cum a crezut. De data asta, însă, mă voi ocupa eu de treburi în locul lui. Aşa cum ştiu eu.* Am simţit cum se insinuează testându-mi apărarea, mai intim ca un sărut. Ca şi cum frământa carnea unei târfe, mă pipăia, îmi căuta

slăbiciunile. Atârnam ca un iepure în strânsoarea lui, aşteptând să-mi sucească brusc gâtul. Se făcuse mai puternic şi mai viclean.

Verity, am scâncit, dar regele meu nu mă auzi şi nu-mi răspunse.

Will mă cântări în palme. *La ce-ţi foloseşte puterea asta, dacă n-ai învăţat s-o stăpâneşti niciodată? La absolut nimic. Mie, însă, ah, mie îmi va da aripi şi gheare. Mă vei face destul de puternic ca să-l găsesc pe Verity, oricât s-ar ascunde.*

Dintr-odată, forţa începu să se scurgă din mine ca apa dintr-un burduf ciuruit. Habar n-aveam în ce fel îmi penetrase apărarea şi nici cum să-l ţin la distanţă. Îmi lipi mintea de a lui şi supse din mine ca o lipitoare. Aşa îl omorâseră Justin şi Serene pe regele Shrewd. Bietul de el, pierise ca o bulă de săpun spartă. N-am găsit nici voinţa, nici forţa de-a mă lupta în timp ce Will dărâma zidurile dintre noi. Gândurile lui străine mă apăsau, iar el îmi scotocea secretele şi mă secătuia.

Dar în mine îl aştepta un lup. *Frate!* exclamă Ochi Întunecaţi şi se năpusti asupra lui sălbatic. Undeva, în depărtarea nemărginită, Will ţipă de groază şi disperare. Oricât de puternic ar fi fost Meşteşugul lui, nu era înzestrat cu Har. În faţa năvalei lui Ochi Întunecaţi se dovedea neputincios, la fel de neputincios cât fusesem şi eu în faţa lui. Demult, când mă atacase Justin, Ochi Întunecaţi reacţionase. Justin se prăbuşise ca doborât de un lup adevărat. Îşi pierduse concentrarea şi controlul asupra Meşteşugului său, iar eu reuşisem să mă eliberez de el. Acum nu vedeam ce se întâmplă cu Will, dar auzeam trosnind fălcile lui Ochi Întunecaţi. Spaima lui Will era atât de mare, că mă izbi şi fugi imediat, rupând atât de brusc legătura dintre noi, încât o clipă n-am mai ştiut cine sunt. Pe urmă mi-am revenit, treaz de-a binelea, în propriul meu trup.

M-am ridicat în şezut pe pătură, cu sudoarea curgându-mi pe spinare, şi m-am apărat cu fiecare bucăţică de zid pe care mi-am amintit cum s-o ridic.

— Cob? mă strigă Josh, puţin alarmat.

Se ridică şi el, somnoros, în şezut. Honey se holba la mine de pe pătura ei, unde stătea de pază. Mi-am înghiţit un suspin printre gâfâituri.

— Un coşmar, am îngăimat cu glas răguşit. Doar un coşmar.

M-am sculat împleticindu-mă, îngrozit de cât de vlăguit eram. Lumea se învârtea cu mine. De-abia mă ţineam pe picioare. Frica de propria mea slăbiciune îmi dădu un imbold. Mi-am luat căniţa şi-am plecat la malul râului. Ceai din scoarţă de spiriduş, mi-am promis şi-am sperat să fie suficient de tare. Am ocolit cât de mult am putut grămezile de pietre care acopereau cadavrele neoamenilor. Înainte de a ajunge la mal, Ochi Întunecaţi apăru lângă mine şchiopătând în trei picioare. Am aruncat cana şi m-am lăsat lângă el. L-am luat în braţe, cu grijă să nu-i ating rana de la umăr, şi mi-am îngropat faţa în blana din jurul gâtului său.

Mi-a fost aşa de frică. Aproape că am murit.

Acum înţeleg de ce trebuie să-i omorâm pe toţi, rosti el calm. *Dacă nu-i omorâm, n-o să ne lase în pace niciodată. Trebuie să-i vânăm în bârlogul lor şi să-i omorâm pe toţi.*

Era singura alinare pe care mi-o putea oferi.

6. HARUL ŞI MEŞTEŞUGUL

Menestrelii şi scribii rătăcitori ocupă un loc special în societatea celor Şase Ducate. Ei sunt depozitari de cunoştinţe, nu numai ale meseriei lor, dar şi ale multor altora. Menestrelii păstrează istoria celor Şase Ducate, nu doar istoria generală care a dat formă regatului, ci şi istoricul specific al micilor oraşe şi chiar al familiilor care locuiesc în ele. Deşi visul oricărui menestrel este să fie singurul martor al unui eveniment măreţ şi, astfel, să devină autorul unei noi epopei, rolul său important şi durabil este acela de a fi martor permanent al micilor evenimente care ţes pânza vieţii. Când e vorba de hotarul unei proprietăţi, de arborele genealogic al unei familii sau chiar de o promisiune făcută pe termen lung, menestrelii sunt chemaţi să dea amănuntele pe care alţii poate că le-au uitat. Cei care îi susţin, fără a le lua locul însă, sunt scribii rătăcitori. În schimbul unei taxe, ei vor înregistra pe hârtie nunţi, naşteri, schimbări ale proprietarilor de moşii, moşteniri primite sau promisiuni de zestre. Astfel de însemnări se pot dovedi activităţi complicate, pentru că fiecare parte implicată trebuie identificată fără putinţă de tăgadă. Nu doar după nume şi meserie, ci şi după neam, loc de baştină şi înfăţişare. Când şi când, menestrelul este chemat să fie martor la cele aşternute pe hârtie de scrib, iar din acest motiv nu e neobişnuit să-i vezi călătorind împreună sau să întâlneşti un menestrel care e deopotrivă şi scrib. Prin tradiţie, menestrelii şi scribii sunt trataţi frumos în casele nobililor, petrecându-şi în ele iarna şi găsind acolo sprijin şi alinare la bătrâneţe. Niciun lord nu doreşte să fie pomenit de rău în poveştile menestrelilor şi scribilor sau, şi mai rău, să nu fie pomenit deloc. Oamenii sunt învăţaţi să fie generoşi faţă de ei din simplă politeţe. Ei ştiu că se află în prezenţa unui zgârcit când stau la masă într-un han care nu se laudă cu menestrelii lui.

Mi-am luat rămas-bun de la cântăreţi la uşa unui han dintr-un orăşel amărât numit Crowsneck[4] a doua zi după-masă. Adică mi-am luat rămas-bun de la Josh. Honey intră în han fără să arunce măcar o privire înapoi. Piper se uită la mine, dar cu o expresie atât de buimacă, încât n-am înţeles nimic din ea. Bătrânul şi cu mine am rămas în stradă. Mersesem unul lângă altul şi îşi puse mâna pe umărul meu.

— E o treaptă la uşa hanului, l-am avertizat calm.

El îmi mulţumi din cap.

— Ehei, ne va prinde bine un pic de mâncare gătită, remarcă el şi-şi îndreptă bărbia spre uşă.

Am scuturat din cap, apoi am dat glas refuzului meu:

— Mulţumesc, dar eu nu intru cu tine. Plec mai departe.

— Chiar în clipa asta? Hai, Cob, măcar bea o halbă de bere şi gustă ceva. Ştiu că Honey e... greu de suportat uneori. Dar să nu crezi că vorbeşte în numele tuturor.

— Nu din cauza ei plec. Pur şi simplu am ceva de făcut. Un lucru pe care îl amân de multă vreme. Ieri mi-am dat seama că, până nu-l duc la capăt, nu voi avea linişte.

Josh oftă din străfunduri.

— Ieri a fost o zi urâtă. N-aş lua o hotărâre importantă bazându-mă pe ea. Întoarse capul ca să privească spre mine. Oricare-ar fi lucrul acela, Cob, cred că timpul îl va rezolva. Aşa se întâmplă de obicei, să ştii.

— Cu unele lucruri, am murmurat absent. Altele nu se rezolvă până nu le... dregi. Într-un fel sau altul.

— Păi... îmi întinse mâna. I-am luat-o într-a mea. Noroc bun îţi doresc. Cel puţin mâna asta de luptător are acum o sabie pe care s-o strângă. Asta nu-i semn rău pentru tine.

— Aici e intrarea, am spus şi i-am deschis-o. Noroc bun şi ţie, i-am urat când trecu pe lângă mine şi închise uşa după el.

Ajuns iar în stradă, mi s-a luat o piatră de pe inimă.

---

4 „Gât de cioară” (n. tr.).

Eram din nou liber. Nu-mi voi mai lua pe umeri o asemenea povară încă o dată.

Vin, i-am spus lui Ochi Întunecaţi. *În seara asta vânăm.*

Voi sta la pândă pentru tine.

Mi-am ridicat bocceaua mai sus pe umăr, am strâns bine bâta în mână şi am pornit pe stradă. Crowsneck nu avea absolut nimic care să-mi trezească interesul. Paşii m-au purtat însă direct la târg. Obiceiurile vechi le pierzi greu. Am tras cu urechea la protestele şi plângerile celor veniţi la târguit. Cumpărătorii voiau să ştie de ce erau preţurile atât de mari; vânzătorii le spuneau că marfa primită din josul râului era foarte puţină, iar cea care ajungea din amonte până la Crowsneck era foarte scumpă. Preţurile creşteau şi mai mult acolo, îi asigurau ei. Cumpărătorii care se plângeau de preţuri erau la fel mulţi ca aceia interesaţi să achiziţioneze ce nu se găsea. Nu lipseau doar peştele de mare şi lâna groasă din Buck. Se întâmplase ce prevăzuse Chade: nu găseai mătăsuri, rachiu, giuvaiere fine din Bingtown, nicio marfă din ducatele de coastă sau din ţinuturile aflate dincolo de ele. Din cauză că Regal închisese drumurile comerciale spre Regatul Munţilor, negustorii din Crowsneck nu aveau de vânzare nici ambră, nici blănuri, nici alte bunuri. Crowsneck fusese un oraş de negustori. Acum negoţul lâncezea, sufocat de un surplus de bunuri locale pe care nu aveau cu ce să le schimbe.

Măcar un beţiv care-şi târa picioarele ştia pe cine să dea vina pentru toate acestea. Îşi croia drum împleticit prin piaţă, lovind tarabele şi târându-se printre produsele aşezate de negustorii mai mărunţi pe rogojini. Laţele negre îi atârnau până la umeri şi se împleteau cu barba. Mergea şi cânta, adică mai degrabă urla, pentru că nu avea glas de cântăreţ. Nu reuşea să redea o melodie pe care să mi-o fixez în memorie, iar versurile le pocea cum şi le amintea, deşi înţelesul lor era limpede. Când domnea regele Shrewd peste cele Şase Ducate, pe râu curgea aur, dar acum, că Regal purta coroana, coasta se înroşea de sânge. Beţivanul începu încă o strofă, zicând că mai bine plăteşti taxe ca să lupţi împotriva Corăbiilor Roşiii, decât să le plăteşti unui

rege care se ascunde, dar îl întrerupse garda oraşului. Erau doi soldaţi. Mă aşteptam să-l oprească pe beţiv şi să-l scuture de bani ca să plătească mărfurile sparte. Liniştea coborâtă peste piaţă la apariţia gărzilor ar fi trebuit să-mi dea de gândit. Schimburile încetară, oamenii se topiră din faţa lor sau se lipiră cu spatele de tarabe ca să le facă loc să treacă. Toţi ochii se fixară asupra lor.

Soldaţii îl încercuiră repede pe beţiv, iar eu m-am pierdut în mulţimea care se uita împietrită cum îl înghesuie. Beţivanul căscă ochii disperat la ei, iar privirea rugătoare şi intensă pe care o plimbă peste mulţime îmi dădu fiori. Un soldat îşi luă avânt şi-i trase un pumn înmănuşat în stomac. Beţivanul părea zdravăn, burtos, ca toţi bărbaţii bine clădiţi când încep să îmbătrânească. Unul mai moale s-ar fi prăbuşit. El se lăsă în faţă peste pumnul soldatului, respiră şuierând, apoi, pe nepregătite, vărsă o gură de bere amară. Gărzile se traseră la o parte scârbite, iar una din ele îl îmbrânci şi-l făcu să-şi piardă echilibrul. Se izbi de o tarabă şi trânti la pământ două coşuri cu ouă. Negustorul nu scoase o vorbă, ci se ascunse şi mai mult după taraba sa, ca şi cum nu voia să fie observat.

Soldaţii se apropiară de beţivanul nenorocit. Primul îl apucă de piepţii cămăşii şi-l ridică în picioare. Îi trase un pumn scurt în obraz şi-l trimise în braţele celuilalt. Acesta îl prinse şi-l ţinu ca să-l poată lovi iar tovarăşul lui în stomac. De data asta, amărâtul căzu în genunchi şi garda din spatele lui îi trase un picior.

Nu mi-am dat seama că înaintez decât atunci când am simţit o mână pe umăr. M-am uitat înapoi la chipul zbârcit al bătrânei sfrijite care mă ţinea pe loc.

— Nu-i înfuria, murmură ea. O să-i tragă o mamă de bătaie şi-o să-l lase în pace, dacă nu-i supără nimeni. Ia-te de ei, şi-o să-l omoare. Sau, mai rău, o să-l ducă în Arena Regelui.

M-am uitat fix în ochii ei obosiţi, iar ea lăsă capul jos, ruşinată parcă. Dar nu-şi luă mâna de pe umărul meu. Atunci, asemenea ei, am întors privirea de la locul bătăii şi

m-am făcut că n-aud pumnii care loveau carnea, nici icnetele şi strigătele înăbuşite ale victimei.

Era o zi fierbinte, iar soldaţii asudau sub o armură mai grea decât ştiam eu că poartă de obicei gărzile oraşului. Poate că asta l-a salvat pe beţiv. Nimănui nu-i place să transpire în armură. M-am uitat înapoi la timp să-l văd pe unul din soldaţi aplecându-se şi tăind săculeţul victimei, ridicându-l şi vârându-l în buzunar. Cealaltă gardă scrută mulţimea în timp ce anunţă:

— Rolf cel Negru a fost amendat şi pedepsit pentru actul trădător de a-l batjocori pe rege. Să fie de învăţătură pentru toată lumea.

Soldaţii îl lăsară pe bărbat în praful şi mizeria pieţei şi-şi continuară patrularea. Unul din ei se uită peste umăr în timp ce se îndepărta, însă nimeni nu mişcă până când cei doi nu dispărură după colţ. De-abia atunci piaţa reveni încet la viaţă. Bătrâna îşi luă mâna de pe umărul meu şi începu din nou să se tocmească pentru nişte napi. Negustorul de ouă veni în faţa tarabei, se aplecă şi adună puţinele ouă nesparte şi coşurile lipicioase de albuş. Nimeni nu se uita la omul căzut.

O vreme am stat nemişcat, aşteptând să-mi treacă senzaţia de frig şi tremurat. Am vrut să întreb lumea de ce le-ar păsa gărzilor de cântecul unui beţiv, dar nimeni nu privi în ochii mei întrebători. Dintr-odată, Crowsneck, cu oamenii şi lucrurile lui, mă atrase şi mai puţin. Mi-am aşezat bocceaua mai bine pe umăr şi mi-am reluat drumul spre ieşirea din oraş. Dar, când am trecut pe lângă bărbatul care gemea, mă izbi un val de durere. Cu cât mă apropiam de el, cu atât o simţeam mai clar, ca şi cum mi-aş fi vârât mâna tot mai adânc într-un foc. Bărbatul înălţă capul şi mă ţintui cu privirea. Stropii de sânge i se amestecau cu praful şi cu voma de pe faţă. Am încercat să-mi văd de drum.

Ajută-l. Aşa exprimă mintea mea imboldul neaşteptat născut în mine.

M-am oprit ca înjunghiat, gata să cad. Rugămintea nu venea de la Ochi Întunecaţi. Beţivanul îşi vârî o mână sub

el şi se săltă puţin de jos. Mă privi mut, cu ochi rugători şi jalnici. Mai văzusem asemenea ochi înainte; erau ai unui animal suferind.

Poate ar trebui să-l ajutăm? mă întrebă nesigur Ochi Întunecaţi.

Sst, l-am avertizat.

Te rog, ajută-l. Rugămintea răsună mai stăruitor, mai puternic. *Sângele Străvechi îl roagă pe Sângele Străvechi.* Vocea din mintea mea se exprima tot mai clar, nu în vorbe, ci în imagini. Harul m-a ajutat să înţeleg ce se ascundea în spatele lor. Era o rugăminte venită din partea unui clan.

Sunt din haita noastră? întrebă Ochi Întunecaţi. Ştiam că-mi sesizase nedumerirea, aşa că nu i-am răspuns.

Rolf cel Negru reuşise să-şi vâre şi cealaltă mână sub el. Se împinse până reuşi să se proptească într-un genunchi, apoi, în tăcere, întinse o mână spre mine. L-am apucat de braţ şi l-am ajutat să se ridice încet. Odată în picioare, se bălăbăni uşor. L-am susţinut şi l-am lăsat să se sprijine de mine ca să-şi recapete echilibrul. La fel de buimac ca şi el, i-am oferit bâta. O luă, dar se propti de braţul meu în continuare, încetul cu încetul, am ieşit din piaţă, el sprijinindu-se greu de mine. Prea mulţi ochi ne urmăreau curioşi. Mergând pe stradă, oamenii mai întâi se uitau la noi lung, apoi întorceau capetele. Bărbatul nu-mi spuse nimic. Am tot aşteptat să-mi arate cu degetul direcţia în care voia să meargă sau o casă despre care să pretindă că-i a lui, dar el se încăpăţâna să tacă.

Când am ajuns la periferie, drumul cotea în jos, spre malul râului. Soarele pătrundea printr-o deschizătură dintre copaci, sclipind argintiu pe apă. În locul acela, o porţiune puţin adâncă a râului spăla un mal ierbos, înconjurat de sălcii. Oameni cu coşuri pline de rufe spălate tocmai plecau. Rolf cel Negru mă trase uşor de braţ, arătându-mi că vrea să meargă la marginea apei. Ajunşi acolo, îngenunche, apoi se aplecă în faţă ca să-şi vâre în apă nu numai faţa, ci capul cu gât cu tot. Îl scoase, se frecă pe obraz, apoi îl scufundă iarăşi. Când îl scoase la suprafaţă a doua oară, îl scutură cu forţă, aşa cum se

scutură un câine ud, împrăştiind apă peste tot. Se lăsă pe călcâie şi ridică spre mine doi ochi injectaţi.

— Beau prea mult când vin în oraş, îmi zise cu glas dogit.

Am încuviinţat în tăcere.

— Te simţi bine acum?

Încuviinţă, la rândul lui. Îi vedeam limba mişcându-i-se în gură, pipăind după tăieturi şi dinţi care să se clatine. O durere veche se rostogoli în mine. Voiam să stau cât mai departe de lucrurile care-mi aminteau de ea.

— Noroc bun, atunci, i-am spus.

Puţin mai sus de locul unde se afla, m-am aplecat, am băut apă şi mi-am umplut burduful. Apoi m-am ridicat, mi-am aranjat iar bocceaua pe umăr şi-am dat să plec. O adiere de Har îmi răsuci brusc capul spre pădure. Un ciot viu se mişcă, apoi se ridică pe labele din spate. Era un urs brun. O ursoaică. Adulmecă aerul, se lăsă în patru labe şi porni leneşă spre noi.

— Rolf, am şoptit în timp ce păşeam în spate. Rolf, uite o ursoaică.

— E-a mea, murmură el. Nu trebuie să te temi de ea.

Am rămas stană de piatră când ursoaica ieşi agale din pădure şi veni spre malul ierbos. Apropiindu-se de Rolf, scoase un muget jos, ca o vacă plângând după viţel. Apoi îl împinse cu capul. El se ridică în picioare sprijinindu-se de umerii aplecaţi ai animalului. Mi-am dat seama că fac schimb de mesaje, dar habar n-aveam ce anume îşi transmit. Apoi ursoaica înălţă capul şi-l îndreptă direct spre mine. *Sânge Străvechi,* îmi spuse. Avea ochii adânciţi în orbite deasupra botului. Când mergea, blana văluroasă îi sclipea în soare. Animalul şi bărbatul veniră amândoi spre mine. Nu m-am mişcat din loc.

Ajunşi în dreptul meu, ursoaica mişcă botul în sus, îşi lipi hotărâtă nasul de mine şi începu să mă amuşine îndelung.

Frate? se alarmă puţin Ochi Întunecaţi.

Cred că-i în regulă. Nici nu îndrăzneam să respir. Nu mai fusesem niciodată atât de aproape de un urs.

Avea capul cât o baniţă. Respiraţia ei fierbinte pe pieptul meu duhnea a peşte de râu. După câteva clipe, se îndepărtă, scoţând un soi de *uh, uh, uh,* ca şi cum ar fi chibzuit la mirosul meu. Se lăsă pe labele din spate şi respiră pe gură, de parcă mi-ar fi comparat mirosul cu cel din aer. Mişcă încet din cap la stânga şi la dreapta, apoi păru să ia o hotărâre. Se lăsă iar în patru labe şi porni la drum anevoie.

— Vino, mă îndemnă scurt Rolf şi-mi făcu semn să-l urmez.

Se îndreptau spre pădure. Rolf adăugă peste umăr:

— Avem mâncare pentru toţi. Şi lupul e bine-venit.

După o clipă, i-am urmat.

E înţelept ce facem? L-am simţit pe Ochi Întunecaţi în apropiere, venind spre mine cât de repede putea, şerpuind printre copacii de pe panta unui deal.

Trebuie să-mi dau seama ce sunt. Or fi ca noi? N-am mai vorbit niciodată cu cineva ca noi.

Ochi Întunecaţi pufni a dispreţ. *Ai fost crescut de Inima Haitei. El e mai mult ca noi decât ăştia. Nu sunt sigur că vreau să mă apropii de un urs, nici de omul care-i trimite gânduri.*

Vreau să aflu mai multe, am stăruit. *Cum de m-au simţit, cum de m-a găsit ea?* În ciuda curiozităţii, am rămas mult în spatele perechii bizare. Om şi urs înaintau greoi înaintea mea. Mergeau printre sălciile de la malul râului, evitând drumul. În locul unde pădurea se îndesi pe partea opusă a drumului, traversară în grabă. I-am urmat. Feriţi de umbra adâncă a copacilor mai groşi, în scurt timp am dat peste o urmă de vânat care tăia o pantă de deal. L-am ghicit pe Ochi Întunecaţi înainte de a-l vedea în faţa mea. Gâfâia pentru că alergase. M-a durut sufletul ştiind că fugise în trei picioare. De prea multe ori fusese rănit din cauza mea. Cu ce drept îi ceream atâtea?

Nu mă doare chiar atât de rău.

Nu-i plăcea să meargă în spatele meu, dar cărarea era prea îngustă pentru amândoi. L-am lăsat să ţopăie pe ea, iar eu am păşit pe la margine, ferindu-mă de crengi şi de

trunchiuri, urmându-le pe călăuzele noastre îndeaproape. Niciunul din noi nu era în largul său din cauza ursoaicei. O singură lovitură să-ţi dea cu laba şi te schilodea sau te omora, iar puţina mea experienţă cu urşii nu mă lămurea dacă au sentimente sau nu. Mergând după mirosul ei, lui Ochi Întunecaţi i se ridică blana de pe ceafă, iar mie mi se făcu pielea de găină.

După o vreme, au ajuns la o cabană mică aşezată frumos pe partea opusă a dealului, construită din piatră şi lemn fixat cu muşchi şi iarbă. Buştenii care formau acoperişul erau acoperiţi cu un strat verde. Din ei creşteau iarbă şi chiar tufe scunde. Uşa stătea larg deschisă. Şi bărbatul, şi ursoaica intrară în cabană înaintea noastră. După o clipă de şovăială, am îndrăznit să arunc un ochi înăuntru. Ochi Întunecaţi rămase în urmă, cu blana de pe spate zbârlită, cu urechile aduse în faţă.

Rolf cel Negru reveni la uşă ca să vadă ce facem afară.

— Intraţi, sunteţi bine-veniţi, ne pofti el. Văzând că ezit, adăugă: Sângele Străvechi nu atacă Sângele Străvechi.

Am intrat cu grijă. Am observat o masă joasă în mijlocul camerei, bănci de-o parte şi de alta a ei şi un cămin din piatră de râu clădit într-un colţ, între două scaune confortabile. O altă uşă ducea spre un dormitor mai mic. În cabană mirosea puternic a bârlog de ursoaică şi-a pământ. Într-un colţ zăceau nişte oase împrăştiate, iar pereţii din jurul lor purtau urme de gheare.

O femeie tocmai punea deoparte mătura după ce măturase podeaua. Avea haine maro şi păr castaniu scurt, lipit de cap, precum căciuliţa de ghindă, întoarse imediat capul spre mine şi mă privi fără să clipească. Rolf arătă spre mine.

— Iată musafirii despre care ţi-am vorbit, Holly, anunţă el.

— Mulţumesc pentru ospitalitate, am rostit.

Femeia mai că tresări.

— Cei cu Sânge Străvechi se primesc întotdeauna cu braţele deschise unii pe alţii.

Am întors privirea înapoi către Rolf.

— N-am mai auzit de „Sângele Străvechi” până acum.

— Dar ştii ce e.

Îmi zâmbi - un zâmbet de urs. Împrumutase şi ţinuta ursoaicei: mersul greoi, capul clătinat la stânga şi la dreapta, bărbia împinsă în afară şi privirea îndreptată în jos, de parcă ar fi avut un bot între ochi. În spatele lui, femeia încuviinţă uşor. Înălţă capul şi avu un schimb de priviri cu cineva. I-am urmărit căutătura şi-am dat peste un şoim mic, cocoţat pe un căprior. Mă sfredeli din ochi. Grinzile erau pătate de excrementele lui albicioase.

— Vrei să zici Harul? am întrebat.

— Nu, răspunse Rolf. Aşa îi spun cei care nu ştiu nimic despre el. E numele prin care îl dispreţuiesc. Aceia dintre noi care au Sânge Străvechi nu-i zic aşa.

Se răsuci spre dulapul lipit de peretele scund şi începu să scoată mâncare din el. Felii lungi şi subţiri de somon afumat. O franzelă grea, coaptă cu nuci şi fructe. Ursoaica se ridică pe picioarele dinapoi, apoi se lăsă iar în patru labe, amuşinând aprobator. Întoarse capul şi luă o bucată de peşte de pe masă; arăta mică în fălcile ei. Se duse agale până în colţul ei şi se întoarse cu spatele ca s-o mănânce. Femeia se aşezase în linişte pe-un scaun de unde putea vedea toată încăperea. Când i-am aruncat o privire, zâmbi şi mă invită din ochi la masă în tăcere. Pe urmă îşi reluă poziţia ţeapănă, de supraveghetor.

Am descoperit că salivam de poftă. Nu mâncasem pe săturate de mult timp, iar în ultimele două zile nu băgasem în gură aproape nimic. Un scâncet discret de afară îmi aminti că Ochi Întunecaţi era la fel de flămând.

— N-avem brânză, n-avem unt, mă preveni Rolf cel Negru serios. Gărzile oraşului mi-au luat toţi banii pe care i-am făcut înainte să cumpăr unt şi brânză. Dar avem peşte şi pâine din belşug şi faguri pentru pâine. Mănâncă ce doreşti.

Fără să vreau, mi-au sclipit ochii spre uşă.

— Amândoi, mă lămuri el. În rândul celor cu Sânge Străvechi, doi sunt trataţi ca unul. Întotdeauna.

— Măzăriche şi cu mine vă urăm amândoi bun venit, adăugă încet femeia. Eu sunt Holly.

I-am mulţumit politicos din cap pentru invitaţie şi l-am întrebat pe lup:

Ochi Întunecaţi, vrei să intri?

O să vin la uşă.

În clipa următoare, o umbră cenuşie trecu sfioasă prin faţa uşii deschise. L-am simţit cum dă târcoale cabanei, adulmecă mirosurile locului, simte putoare de urs, numai de urs, pretutindeni. Ajunse iar la uşă, aruncă o privire înăuntru şi mai ocoli o dată cabana. Descoperi în apropiere o carcasă de căprioară mâncată pe jumătate, ascunsă sub frunze şi pământ. Era o treabă tipică de urs. N-a trebuit să-l previn să nu se atingă de ea. Într-un sfârşit, veni iar la uşă şi se aşeză alarmat, cu urechile ciulite.

— Du-i de mâncare afară, dacă nu vrea să intre, mă îndemnă Rolf. Niciunul dintre noi nu crede că trebuie să forţezi un seamăn să-şi nesocotească instinctele.

— Mulţumesc, i-am spus, cam ţeapăn, dar nu prea ştiam cum să mă port printre ei.

Am luat o felie de somon de pe masă şi i-am aruncat-o lui Ochi Întunecaţi. O prinse cu abilitate. Rămase un moment cu ea între fălci. Nu putea să mănânce şi să rămână şi în alertă în acelaşi timp. Stând cu peştele în gură, începură să-i curgă dâre lungi de salivă. *Mănâncă,* l-am îndemnat. *Nu cred că ne vor răul.*

Nu mai avu nevoie de încurajări. Lăsă peştele să cadă, îl prinse cu labele şi smulse o bucată zdravănă din el. O înghiţi hulpav, nemestecată. Îmi stârni senzaţia intensă de foame pe care mi-o reprimasem. Am întors capul de la el şi am văzut că Rolf îmi tăiase şi mie o felie groasă de pâine şi-o unsese cu miere. Lui îşi turna mied într-o cană mare. A mea era deja lângă farfurie.

— Mănâncă, nu sta după mine, mă pofti el, iar când m-am uitat cu coada ochiului la femeie, ea zâmbi.

— Poftă bună, îmi ură în şoaptă.

Veni la masă şi luă o farfurie, dar puse pe ea numai o bucăţică de peşte şi un rest de pâine. Mi-am dat seama că

mănâncă numai ca să nu mă simt eu stânjenit, nu pentru că i-ar fi fost foame.

— Mănâncă pe săturate, mă îndemnă. Noi simţim că ţi-e foame, să ştii, adăugă ea.

Nu se aşează cu noi la masă, ci se întoarse cu farfuria pe scaunul de lângă foc.

M-am supus cu mare bucurie. Am mâncat la fel de necivilizat ca Ochi Întunecaţi. El era la a treia bucată de peşte, iar eu terminasem tot atâtea felii de pâine şi mestecam la a doua de peşte, când mi-am adus aminte că sunt musafir. Rolf îmi umplu din nou cana cu mied şi rosti:

— Mai demult, am încercat să ţin o capră. Pentru lapte şi brânză. Dar nu s-a putut obişnui cu Hilda. Biata de ea, era prea agitată ca să dea lapte. Aşa că bem mied. Cu nasul Hildei pentru miere, nu ne lipseşte niciodată.

— E grozav, am oftat eu.

Am pus pe masă cana golită pe-un sfert şi am răsuflat liniştit. Nu terminasem de mâncat, dar îmi astâmpărasem, cât de cât, foamea. Rolf cel Negru luă o felie de peşte şi i-o aruncă Hildei. Ea o prinse cu botul şi cu labele, pe urmă se răsuci cu spatele ca s-o mănânce. Rolf îi azvârli o felie şi lui Ochi Întunecaţi, care uitase să mai fie precaut. Lupul sări după ea, se aşeză cu peştele între labele din faţă şi-şi răsuci capul într-o parte ca să muşte din el şi să-l înghită hulpav. Holly ciugulea din peştele uscat şi-l înghiţea cu capul plecat deasupra farfuriei. De câte ori mă uitam la ea, o surprindeam săgetându-mă cu ochii ei negri. Am întors privirea spre Hilda.

— Cum de-ai ajuns să te împrieteneşti cu o ursoaică? am întrebat, apoi am adăugat repede: dacă nu te superi. N-am mai vorbit cu altcineva care s-a întovărăşit cu un animal, cel puţin nu cu unul care s-o recunoască deschis.

Rolf se lăsă cu spatele pe spătar şi se propti cu mâinile pe burtă.

— Nu „recunosc deschis” în faţa oricui. Am presupus că m-ai simţit imediat, aşa cum Hilda şi cu mine simţim întotdeauna când sunt şi alţii cu Sânge Străvechi prin preajmă. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare... mama mea

avea Sânge Străvechi şi doi din copiii ei l-au moştenit. Ea şi-a dat seama, bineînţeles, şi ne-a crescut în spiritul lui. Iar când am devenit bărbat, mi-am căutat singur tovărăşie.

L-am privit cu o expresie goală. El clătină din cap şi un surâs îi coloră buzele.

— M-am dus de unul singur în pădure, căutând un prieten animal. Unii caută în oraşe, alţii, în pădure, câţiva, din câte am auzit, pleacă pe mare. Dar pe mine m-a atras pădurea. Aşa că am intrat în ea cu toate simţurile încordate, postind, bând doar apă rece şi mâncând numai ierburile care-mi puneau în mişcare Sângele Străvechi. Am găsit un loc, aici, m-am aşezat la rădăcina unui copac bătrân şi-am aşteptat. După o vreme, Hilda a venit la mine, căutând cum căutam şi eu. Ne-am testat, am descoperit că ne putem încrede unul în celălalt şi iată-ne acum, după şapte ani.

Se uită la Hilda cu multă dragoste, ca şi când ar fi vorbit despre soţia şi copiii lui.

— O căutare voită a animalului cu care să te întovărăşeşti, am cugetat.

Cred că tu m-ai căutat în ziua aceea şi că şi eu te-am căutat pe tine. Deşi, pe atunci, niciunul din noi nu ştia că îl caută pe celălalt. Ochi Întunecaţi medita, aruncând o lumină nouă asupra faptului că-l salvasem de la negustorul de animale.

Nu cred, i-am spus, cu părere de rău. *Mă mai legasem de două animale înainte, doi câini, şi cunoscusem prea bine suferinţa pierderii unui asemenea prieten. Mă hotărâsem să nu mă mai împrietenesc aşa niciodată.*

Rolf se uita la mine aproape îngrozit, nevenindu-i să creadă.

— Te-ai legat de două animale înaintea lupului? Şi le-ai pierdut pe amândouă? Clătină din cap, negând că ar fi fost aşa. Eşti prea tânăr chiar şi pentru o primă legătură.

Am ridicat din umeri.

— Eram doar un copil când m-am ataşat de Curiosul. A fost luat de lângă mine de cineva care ştia câte ceva despre asemenea legături şi nu credea că sunt bune

pentru niciunul din noi. Mai târziu, l-am întâlnit din nou, dar spre sfârşitul zilelor sale. Iar celălalt căţeluş de care m-am ataşat...

Rolf mă privea cu scârba pe care o manifesta Burrich faţă de Har, în timp ce Holly dădea din cap în tăcere.

— Te-ai ataşat de un animal în copilărie? Iartă-mă, dar asta-i o perversiune. E ca şi cum s-ar mărita o fetiţă cu un bărbat în toată firea. Un copil nu e pregătit să ia parte la viaţa unui animal sălbatic: părinţii cu Sânge Străvechi pe care îi cunosc eu îi feresc cu multă grijă pe copiii lor de asemenea legături. Expresia i se îmbună. Totuşi, trebuie să fi fost chinuitor pentru prietenul tău să fie luat de lângă tine. Dar, indiferent cine l-a îndepărtat, a făcut ceea ce trebuia, indiferent de ce. Se uită la mine mai atent. Mă mir că ai supravieţuit fără să ştii nimic despre Sângele Străvechi.

— Acolo de unde vin eu, rareori se vorbeşte despre el. Iar când se vorbeşte, i se spune Harul şi e considerat o ruşine.

— Şi părinţii tăi ţi-au zis asta? Ştiu că Sângele Străvechi e desconsiderat şi se spun numai minciuni despre el, dar de obicei nu le auzi de la părinţi. Părinţii noştri ţin foarte mult la familie şi ne ajută să ne găsim perechea potrivită când vine vremea, pentru ca neamul nostru să nu se împuţineze.

Mi-am plimbat privirea de la expresia lui sinceră la ochii miraţi ai lui Holly.

— Nu mi-am cunoscut părinţii.

Chiar dacă Rolf nu ştia cine sunt, tot nu mi-a venit uşor să rostesc vorbele acelea.

— Mama m-a dat familiei tatălui când aveam şase ani. Iar tata a ales... să nu stea lângă mine. Totuşi, cred că am moştenit Sângele Străvechi din partea mamei. Nu-mi amintesc nimic despre ea sau familia ei.

— Şase ani? Şi nu-ţi aduci aminte nimic? Sigur te-a învăţat ceva înainte de a te da, ţi-a spus cum să te fereşti...?

Am oftat.

— Nu-mi amintesc nimic despre ea.

Mă plictisisem de mult să mi se spună că trebuie să-mi aduc aminte ceva despre mama, că toţi oamenii au amintiri de la trei ani sau chiar de mai devreme. Rolf cel Negru scoase un sunet înfundat, jumătate mârâit, jumătate oftat.

— Păi, cineva tot trebuie să te fi învăţat ceva.

— Nu, i-am spus eu fără ocolişuri, obosit să-l contrazic.

Voiam să pun capăt discuţiei, aşa că am apelat la cea mai veche tactică pe care o ştiam ca să distrag atenţia celor care îmi puneau prea multe întrebări.

— Povesteşte-mi despre tine. Ce te-a învăţat mama ta şi cum?

Rolf zâmbi. Obrajii groşi i se încreţiră, făcând să i se micşoreze ochii negri.

— Douăzeci de ani i-au trebuit ca să mă înveţe. Ai atâta vreme la dispoziţie ca să asculţi? Văzându-mi expresia nedumerită, adăugă: Nu, ştiu că ai întrebat numai ca să faci conversaţie. Dar îţi ofer ceea ce văd că-ţi lipseşte. Rămâi cu noi un timp. Te vom învăţa ceea ce trebuie să ştii şi tu, şi lupul. Dar nu-ţi va ajunge o oră sau o zi. Îţi va lua câteva luni. Poate chiar ani de zile.

Holly vorbi pe neaşteptate cu glas scăzut:

— I-am putea găsi şi o pereche. Se potriveşte cu fata lui Ollie. E mai în vârstă, dar l-ar putea ajuta să-şi facă un rost.

Rolf zâmbi larg.

— Ce ţi-e şi cu femeile astea! Nu te cunoaşte nici de cinci minute, dar deja ţi-a şi găsit nevastă.

Holly mi se adresă direct. Îmi zâmbi scurt, dar blând.

— Vita e prietenă cu o cioară. Împreună aţi vâna foarte bine. Rămâi cu noi. O vei cunoaşte şi-ţi va plăcea. Sângele Străvechi trebuie să se unească cu Sângele Străvechi.

Refuză politicos, îmi sugeră imediat Ochi Întunecaţi. *Destul de rău că am tras în vizuina oamenilor. Dacă începi să dormi lângă urşi, o să puţi atât de tare, că n-o să mai putem vâna împreună. Şi n-am niciun chef să împart prada noastră cu o cioară pisăloagă.* Făcu o mică pauză. *Dar poate că ştiu o femeie prietenă cu o lupoaică.*

Un zâmbet miji în colţul gurii lui Rolf. Bănuiam că înţelege mai multe din ce ne spuneam şi i-am atras atenţia lui Ochi Întunecaţi.

— Aş putea să te învăţ lucrul ăsta, dacă te hotărăşti să rămâi, se oferi Rolf. Când vorbiţi voi doi, pentru cineva cu Sânge Străvechi e ca şi cum aţi striga în gura mare ca să acoperiţi zdrăngănitul unui cărucior de tinichigiu. Nu trebuie să fiţi atât de... deschişi. Te adresezi unui singur lup, nu tuturor lupilor din lume. Nu. E chiar mai mult decât atât. Sunt sigur că vă aude orice fiinţă care se hrăneşte cu carne. Spune-mi, când a fost ultima oară când te-ai întâlnit cu un carnivor mare?

Nişte câini m-au urmărit acum câteva nopţi, zise Ochi Întunecaţi.

— Câinii latră de pe teritoriul lor, remarcă Rolf. M-am referit la un carnivor sălbatic.

— Nu cred că am văzut vreunul de când ne-am legat, am recunoscut în silă.

— Vor încerca să te evite, aşa cum neoamenii încearcă să te urmărească, rosti Rolf cel Negru calm.

Un fior îmi străbătu şira spinării.

— Neoameni? Dar ei se pare că nu au niciun fel de Har. Nu-i simt deloc cu Harul, doar îi văd sau îi ghicesc după duhoare...

— Pentru simţurile tale de om cu Sânge Străvechi, toate creaturile emană căldură, ca şi cum ţi-ar fi rude. Toate, în afară de neoameni. E-adevărat?

Am încuviinţat stânjenit.

— Ei nu o mai au. Nu ştiu în ce fel li se fură, dar asta înseamnă să fii neom. Rămâne un gol în tine. Noi, cei cu Sânge Străvechi, ştim foarte bine lucrul ăsta, şi mai ştim că neoamenii ne urmăresc şi ne atacă pe noi mai mult decât pe alţii. Mai ales dacă ne folosim talentul fără băgare de seamă. De ce e aşa nu poate spune nimeni cu certitudine. Poate doar neoamenii ştiu, dacă mai „ştiu” cu adevărat. Dar pentru noi e un motiv în plus să ne păzim pe noi şi talentele noastre.

— Vrei să zici că Ochi Întunecaţi şi cu mine n-ar trebui să folosim Harul?

— Vreau să zic că poate ar trebui să rămâneţi aici o vreme, ca să vă faceţi timp să învăţaţi cum să stăpâniţi talentul celor cu Sânge Străvechi. Altfel, vă veţi trezi că aveţi de dus mai multe lupte ca aceea de ieri.

Îşi permise un zâmbet uşor.

— Nu ţi-am pomenit nimic de atacul acela, am spus eu calm.

— Nici nu trebuia, sublinie Rolf. Sunt convins că v-au auzit luptând de la şapte poşte toţi cei cu Sânge Străvechi. Până când nu învăţaţi să vă controlaţi când vorbiţi unul cu altul, niciun gând schimbat între voi nu va fi ascuns de alţii. Făcu o pauză, apoi reluă: Nu ţi s-a părut ciudat că neoamenii îşi pierd vremea atacând un lup, când n-au ce câştiga de pe urma unui asemenea atac? Se concentrează asupra lui numai pentru că e legat de tine.

Mi-am cerut iertare din priviri de la Ochi Întunecaţi.

— Îţi mulţumesc pentru ofertă, dar avem de împlinit un lucru care nu suportă amânare. Cred că vom întâlni tot mai puţini neoameni pe măsură ce avansăm în interiorul regatului. Nu vom păţi nimic.

— Probabil. Pe cei care vin în mijlocul regatului îi adună regele. Dar cei rămaşi vor fi atraşi de tine. Şi, chiar dacă nu ai mai întâlni niciunul, ai da peste gărzile regelui. În perioada asta, sunt foarte interesate de oamenii cu Har. În ultima vreme, mulţi dintre cei cu Sânge Străvechi au fost vânduţi regelui, de vecini, chiar şi de familie. Aurul lui e bun şi nici măcar nu cere prea multe dovezi că au Sânge Străvechi. De mult timp n-a mai fost atât de aprigă răzbunarea împotriva noastră.

Am întors privirea stânjenit, conştient de motivul pentru care îi ura Regal pe cei cu Har. Grupul lui de iniţiaţi îl sprijineau. Mi s-a făcut rău când m-am gândit la fiinţele nevinovate vândute lui Regal, pentru ca el să se răzbune pe ele în locul meu. Am încercat să-mi ascund ura cât mai bine.

Hilda veni la masă, o cercetă gânditoare, apoi luă oala cu faguri. Se îndepărtă cu grijă, se aşeză în colţul ei şi începu să-i lingă. Holly se uita întruna la mine. Nu reuşeam să citesc nimic în ochii ei.

Rolf cel Negru se scărpină în barbă şi se strâmbă când atinse un loc dureros.

— Îţi înţeleg dorinţa de a-l omorî pe regele Regal. Dar nu cred că-ţi va fi atât de uşor pe cât îţi închipui.

Eu n-am făcut decât să-l privesc, dar Ochi Întunecaţi scoase un mârâit gros. Auzindu-l, Hilda se lăsă în patru labe. Oala cu miere se răsturnă şi se rostogoli pe podea. Rolf cel Negru îi aruncă o privire; ea se calmă, dar ne săgetă din ochi pe Ochi Întunecaţi şi pe mine. Nu cred că te poate îngrozi ceva mai mult decât expresia furioasă a unui urs. N-am îndrăznit să mă mişc. Holly îşi îndreptă spatele în scaun, dar îşi păstră calmul. Deasupra noastră, pe căpriori, Măzăriche fâlfâi din aripi.

— Dacă-ţi strigi toate planurile şi suferinţa în lumina lunii, să nu te miri că le află şi alţii. Nu cred că vei întâlni mulţi din cei cu Sânge Străvechi care să fie de partea regelui Regal... poate niciunul. De fapt, te vor ajuta cu bucurie, dacă le-o vei cere. Totuşi, e mai înţelept să taci când ai un astfel de plan.

— Luându-mă după cântecul tău de mai devreme, aş zice că-mi împărtăşeşti sentimentele. Îţi mulţumesc că m-ai avertizat. Dar Ochi Întunecaţi şi cu mine am mai fost în situaţia de a ne împărtăşi gândurile cu multă reţinere. Acum, ştiind că există pericolul să fim auziţi, cred că ne putem feri de el. Dar vreau să te întreb ceva. De ce le pasă gărzilor din Crowsneck că un bărbat a băut şi cântă o melodie batjocoritoare la adresa... regelui?

De-abia am reuşit să rostesc cuvântul.

— Nu le pasă deloc dacă sunt de-aici, din Crowsneck. Dar lucrurile nu mai stau aşa în oraşul nostru şi nici în alte oraşe de pe malul râului. Gărzile sunt ale regelui, deşi poartă uniforma celor din Crowsneck şi sunt plătite din banii oraşului. Însă tot oamenii regelui sunt. Regal nu se înscăunase nici de două luni când a decretat schimbarea

aceasta. A pretins că legea se aplică mai echitabil dacă toate gărzile oraşelor sunt formate din oamenii lui, pentru ca legea celor Şase Ducate să primeze înaintea altora. Ei, ai văzut şi tu cum o aplică... fură orice găsesc asupra sărmanilor beţivani care-l calcă pe rege pe coadă. Totuşi, gărzile din Crowsneck nu sunt atât de aspre ca altele de care am auzit. Se zvoneşte că în Sandbend un hoţ de buzunare sau un tâlhar o duce foarte bine dacă îşi primesc şi gărzile partea lor. Conducătorii oraşelor nu pot concedia soldaţii numiţi de rege. Şi nici n-au voie să completeze efectivele cu oamenii lor.

Tipic pentru Regal. M-am întrebat cât de obsedat devenise de putere şi control. Va pune spioni pe urma spionilor? Sau o făcuse deja? Nici una, nici alta nu erau semne bune pentru viitorul celor Şase Ducate ca regat.

Rolf cel Negru mă aduse la realitate.

— Acum vreau să te întreb eu ceva.

— Întreabă-mă ce doreşti, l-am invitat, dar am ţinut pentru mine cât de sincer avea să-mi fie răspunsul.

— Târziu, aseară, după ce le-ai venit de hac neoamenilor... te-a mai atacat cineva. Nu mi-am dat seama cine, doar că te-a apărat lupul şi că atacatorul s-a dus... undeva. Lupul tău l-a asaltat cu toată puterea printr-un canal care mie îmi era străin şi nu l-am putut urmări. Aţi învins, tu şi el, dar mai multe nu ştiu. Cu cine te-ai luptat?

— Cu un servitor de-al regelui, am răspuns şovăitor.

Nu voiam să-i ascund răspunsul în întregime şi, oricum, părea neprimejdios, pentru că îl cunoştea deja.

— Te-ai luptat cu ceea ce oamenii numesc Meşteşug, nu-i aşa?

Mă ţintui din priviri. Văzând că nu răspund, continuă:

— Mulţi dintre noi ar vrea să ştie cum se întrebuinţează. În trecut, cei înzestraţi cu el ne-au vânat ca pe nişte scursuri. Nu este familie cu Sânge Străvechi care să nu fi suferit din cauza lor. Acum, zilele acelea s-au întors. Dacă există o cale de a ne folosi talentul împotriva celor care întrebuinţează Meşteşugul neamului Farseer, ne-ar fi de mare folos s-o cunoaştem şi noi.

Holly se apropie în linişte, se prinse de spătarul scaunului pe care şedea Rolf şi mă privi peste umărul său. Mi-am dat seama cât de important era răspunsul meu pentru ei.

— Nu vă pot învăţa acest lucru, le-am spus cu sinceritate.

Rolf nu mă slăbi din priviri, evident neîncrezător.

— În seara asta, de două ori m-am oferit să te învăţ tot ce ştiu despre Sângele Străvechi, să-ţi deschid uşile pe care numai din ignoranţă nu le-ai deschis. M-ai refuzat, dar, pe Eda, eu m-am oferit, şi încă pe gratis. Iar eu un singur lucru îţi cer, unul care ar salva viaţa multora dintre ai noştri, şi tu zici că nu mă poţi învăţa să-l folosesc?

I-am aruncat o privire Hildei. Făcuse iar ochi mici, rotunzi şi lucioşi. Probabil că Rolf cel Negru habar n-avea cât de mult semăna cu ursoaica în postură. Amândoi mă făcură să măsor distanţa până la uşă, iar Ochi Întunecaţi era deja în picioare, gata s-o ia la fugă. În spatele lui Rolf, Holly lăsă capul pe-o parte şi mă privi fix. Deasupra noastră, şoimul întoarse capul să ne urmărească. M-am străduit să-mi relaxez muşchii, ca să mă port mult mai calm decât eram. Era o tactică învăţată de la Burrich când avea de-a face cu un animal agitat.

— Ţi-am spus adevărul, am rostit precaut. Nu te pot învăţa ceva ce nici eu nu înţeleg prea bine.

Nu le-am spus că şi mie îmi curgea în vene sânge blestemat de Farseer. Acum eram sigur de un lucru pe care înainte doar îl bănuisem. Puteai folosi Harul pentru a ataca Meşteşugul, însă numai dacă deschideai înainte un canal pentru Meşteşug. Chiar dacă aş fi putut să descriu ce anume făcusem Ochi Întunecaţi şi cu mine, nimeni n-ar fi fost în stare să ne imite. Pentru a lupta cu Harul împotriva Meşteşugului, trebuia să fii înzestrat cu ambele. M-am uitat în ochii lui Rolf cel Negru calm, ştiind că-i spusesem adevărul.

Îşi relaxă treptat umerii aduşi în faţă, iar Hilda se lăsă în patru labe şi începu să amuşine mierea răsturnată.

— Poate aşa e, spuse el încăpăţânat. Poate, dacă ai rămâne cu noi şi ai învăţa ce ţi-aş arăta eu, ai începe să înţelegi ce faci. Atunci m-ai putea învăţa şi tu pe mine. Nu crezi?

Mi-am păstrat glasul potolit, fără inflexiuni.

— Azi-noapte ai văzut când m-a atacat un slujitor de-al regelui. Crezi că ei mi-ar permite să rămân aici şi să învăţ mai multe lucruri pe care să le folosesc împotriva lor? Nu. Singura mea şansă e să intru de bunăvoie în bârlogul lor, înainte de a pleca ei să mă caute pe mine. Am ezitat câteva clipe, apoi l-am liniştit pe Rolf: Deşi nu te pot învăţa să faci lucrul pe care-l fac eu, poţi să fii convins că va fi întrebuinţat împotriva duşmanilor celor cu Sânge Străvechi.

Acesta fu, în sfârşit, un răspuns logic, pe care îl putea accepta. Inspiră cu zgomot de mai multe ori, căzut pe gânduri. M-am întrebat stânjenit dacă şi eu împrumutasem de la lup atâtea gesturi câte luase el de la ursoaică şi Holly de la şoim.

— Vrei măcar să rămâi până dimineaţă? mă întrebă Rolf pe nepusă masă.

— Ne descurcăm mai bine când călătorim noaptea, am spus cu părere de rău. Ne e mai uşor amândurora.

El încuviinţă înţelept.

— Păi, atunci îţi doresc numai bine şi mult noroc ca să-ţi împlineşti ţelul. Puteţi să rămâneţi aici în siguranţă până răsare luna, dacă doriţi.

M-am consultat cu Ochi Întunecaţi şi-am primit oferta recunoscători. Am examinat rana de la umărul lupului. Nu arăta mai bine decât bănuisem. L-am uns cu alifie de la Burrich, pe urmă ne-am trântit afară la umbră şi-am moţăit toată după-amiaza.

Ne-a prins bine amândurora să ne relaxam complet, ştiind că ne păzesc alţii. Nu mai dormisem aşa de bine de când plecasem în călătorie. Când ne-am trezit, Rolf cel Negru ne pregătise peşte, miere şi pâine pentru drum. Nici urmă de şoim. Mi-am închipuit că-şi găsise alt adăpost pe

timpul nopţii. Holly stătea în umbra cabanei, privindu-ne somnoroasă.

— Mergeţi cu bine, mergeţi cu grijă, ne sfătui Rolf, după ce i-am mulţumit şi ne-am împachetat mâncarea. Mergeţi pe cărările pe care vi le-a deschis Eda.

Tăcu, parcă aşteptând un răspuns. Mi-am dat seama că nu ştiam ce anume cerea tradiţia să-i răspund, aşa că i-am urat, simplu, „Noroc bun!”, şi am primit o încuviinţare din cap.

— Te vei întoarce aici, să ştii, adăugă Rolf.

Am scuturat încet din cap.

— Mă îndoiesc. Dar îţi mulţumesc pentru câte mi-ai dat.

— Nu. Ştiu că te vei întoarce. Nu e vorba că vrei sau nu să înveţi ceea ce-ţi pot arăta eu. Vei avea nevoie de învăţătura mea, o să vezi. Nu eşti un om obişnuit. Oamenii obişnuiţi cred că au dreptul să fie stăpâni peste toate animalele, să le vâneze şi să le mănânce sau să le subjuge şi să le conducă viaţa. Tu ştii că nu ai un asemenea drept de stăpânire. Calul te va purta pentru că aşa vrea el, după cum şi lupul va vâna cu tine pentru că aşa doreşte. Ai un simţ mai profund al fiinţei tale pe lume. Crezi că ai un drept, dar nu acela de-a o conduce, ci de-a face parte din ea. Prădător sau victimă; ori una, ori alta, nu-i nicio ruşine. Cu trecerea timpului, vei vedea că te apasă poveri urgente. Ce trebuie să faci când prietenul tău vrea să plece cu o haită de lupi adevăraţi? Îţi garantez, va veni şi vremea aceea. Ce trebuie să facă el, dacă tu te căsătoreşti şi ai copii? Când va veni timpul ca unul din voi să moară, aşa cum e legea firii, cum va face faţă cel rămas cu restul lumii, de unul singur? Cu vremea, vei tânji după cei din neamul tău. Vei vrea să ştii cum să-i simţi şi cum să-i cauţi. Astfel de întrebări au răspunsuri. Răspunsuri ale Sângelui Străvechi, pe care nu ţi le pot da într-o zi şi nu le poţi înţelege într-o săptămână. Ai nevoie de ele. Şi te vei întoarce să le afli.

Mi-am îndreptat ochii spre cărarea bătută din pădure. Nu mai aveam deloc certitudinea că nu aveam să mă întorc la Rolf.

Holly vorbi încet, dar limpede, din umbră:

— Cred în lucrul pentru care pleci de-aici. Îţi doresc să reuşeşti şi te-aş ajuta, dacă aş putea. Aruncă o privire spre Rolf, de parcă ar fi discutat despre asta între ei şi n-ar fi ajuns la un consens. La nevoie, strigă, aşa cum îl strigi pe Ochi Întunecaţi, rugându-i pe cei cu Sânge Străvechi care te aud să le trimită vorbă lui Holly şi lui Măzăriche din Crowsneck. Cine te va auzi te va ajuta. Iar dacă nu te poate ajuta, îmi va trimite vorbă mie, iar eu voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru tine.

Rolf răsuflă brusc, din străfunduri.

— Vom face tot ce vom putea, o corectă el. Dar ar fi mai înţelept să rămâi aici şi să înveţi mai întâi cum să te aperi.

Am înclinat din cap a încuviinţare, dar în sinea mea m-am decis să nu-i implic pe niciunul din ei în răzbunarea mea pe Regal. Când mi-am înălţat ochii spre Rolf, el îmi zâmbi uşor amuzat şi ridică din umeri.

— Du-te, atunci. Dar fiţi prudenţi, amândoi. Nici nu va apune luna, că veţi şi lăsa în urmă regatul Buck şi veţi intra în Farrow. Dacă crezi că regele Regal ne ţine zdravăn în frâu aici, aşteaptă până ajungi acolo unde lumea consideră că are dreptul s-o facă.

Am încuviinţat cuprins de îngrijorare. Apoi, încă o dată, Ochi Întunecaţi şi cu mine am pornit pe drumul nostru.

7. FARROW

Lady Patience, Doamna din Buckkeep, aşa cum a ajuns să fie numită, s-a ridicat la putere într-un mod unic. S-a născut într-o familie nobilă şi era, din naştere, o doamnă. A dobândit rangul mai înalt de viitoare regină prin căsătoria grăbită cu viitorul rege Chivalry. Nu a căutat niciodată să se impună, indiferent de poziţie, pentru a prelua puterea care i se cuvenea prin naştere şi căsătorie. Numai când a rămas singură, aproape abandonată şi cunoscută drept Lady Patience cea excentrică din Buckkeep, a luat frâiele în mână ca să-şi exercite influenţa. A procedat aşa cum procedase de fiecare dată în viaţa ei, bizar şi la întâmplare, într-un mod care nu i-ar fi adus niciun câştig oricărei altei femei.

Nu s-a folosit de relaţiile ei cu familii nobile, nu a profitat de legăturile create de soţul ei decedat, datorită poziţiei sale. În schimb, s-a apropiat de pătura cea mai de jos a puterii, aşa-numiţii soldaţi, printre care se întâlneau adesea şi multe femei. Puţinii soldaţi rămaşi din garda personală a lui Shrewd şi a reginei Kettricken se treziseră în situaţia neobişnuită de gardieni care nu au ce apăra. Îndatoririle gărzilor din Buckkeep fuseseră preluate de armata personală adusă de Lordul Bright din Farrow, iar ei primiseră sarcini mai neînsemnate, precum curăţirea şi întreţinerea turnului. Fostele gărzi erau plătite neregulat, îşi pierduseră respectul pentru camarazi şi pentru ei înşişi şi deseori trândăveau sau îşi ocupau timpul cu treburi înjositoare. Lady Patience, sub pretextul că nu aveau altă treabă, a început să le solicite serviciile. Mai întâi, a cerut o gardă când a început, din senin, să călărească pe Mătase, calul ei bătrân. Plimbările călare de o după-amiază s-au transformat treptat în excursii de o zi, apoi în vizite peste noapte în localităţile care fie fuseseră jefuite de piraţi, fie se temeau de raiduri. În cele dintâi, ea şi

servitoarea ei, Lacey, îi îngrijeau cât puteau pe răniţi, îi treceau pe răboj pe morţi ori pe cei transformaţi în neoameni şi veneau cu întăriri serioase, adică cu garda lui Patience, la adunatul resturilor de pe străzile principale şi la construirea de adăposturi temporare pentru cei rămaşi fără casă. Aceasta, chiar dacă nu era treabă vrednică de nişte luptători adevăraţi, se dovedea o lecţie aspră, care le amintea împotriva cui fuseseră instruiţi să lupte şi ce se întâmpla când nu existau apărători. Recunoştinţa locuitorilor ajutaţi le reda gărzilor mândria şi le întărea solidaritatea. În localităţile nejefuite, garda demonstra, cât de cât, că Buckkeepul şi mândria neamului Farseer nu s-au stins. În câteva sate şi oraşe s-au înălţat îngrădituri provizorii, unde localnicii se puteau retrage din faţa piraţilor şi aveau şansa de a se apăra.

Nu s-au scris pergamente în care să se spună ce părere avea Lordul Bright despre excursiile lui Lady Patience. Ea nu-şi anunţa oficial expediţiile. Le făcea pentru propria plăcere, gărzile care o însoţeau lucrau de bunăvoie, şi tot de bunăvoie îşi îndeplineau sarcinile primite de la ea în localităţi. Unii soldaţi, în care Patience ajunsese să aibă încredere, făceau „comisioane" pentru ea. Astfel de „comisioane" presupuneau mesaje duse la turnurile îndepărtate din Rippon, Bearns şi chiar Shoaks, prin care cerea veşti despre cum se descurcau oraşele de coastă şi dădea veşti despre Buck; solii lui Patience trebuiau să străbată teritorii străine şi-i păşteau nenumărate primejdii. Ei primeau de la ea mlădiţe din iedera pe care o cultiva tot anul în odăile ei, ca semn pe care să-l arate destinatarilor mesajelor şi ca sprijin pentru ei. S-au compus mai multe balade despre Mesagerii Iederei, despre curajul şi dibăcia de care dădeau dovadă, amintindu-ne că şi cele mai înalte ziduri trebuie, cu timpul, să cedeze în faţa iederei acaparatoare. Cea mai renumită faptă vitejească a fost, probabil, cea a lui Pansy[5], cea mai tânără dintre mesageri. La unsprezece ani, a bătut tot drumul până la ascunzătoarea ducesei de Bearns, în Peşterile de Gheaţă

5 „Panseluţă" (n. tr.).

din ducat, pentru a-i spune când şi unde va acosta o corabie cu provizii. Pansy a străbătut o parte din drum printre sacii cu grâne dintr-o căruţă furată de piraţi, fără să fie descoperită. A reuşit să fugă chiar din mijlocul taberei corsarilor, dar numai după ce a dat foc cortului în care dormea conducătorul lor, drept răzbunare pentru că îi transformase părinţii în neoameni. Pansy nu a apucat să împlinească treisprezece ani, dar faptele ei nu vor fi date uitării multă vreme.

Alţii o ajutau pe Patience să-şi dea bijuteriile şi moşiile străbune pentru bani pe care apoi îi folosea „cum avea chef, pentru că era dreptul ei”- aşa i-a spus odată Lordului Bright. A cumpărat grâne şi oi din interiorul regatului, iar „voluntarii” ei s-au ocupat încă o dată de transportul şi împărţirea lor. Micile vase cu provizii aduceau o rază de speranţă apărătorilor încercuiţi de duşmani. Îi plătea simbolic pe zidarii şi tâmplarii care ajutau la reconstruirea localităţilor devastate. Şi dădea bani, nu mulţi, dar însoţiţi de sincerele ei mulţumiri, gărzilor care o ajutau de bunăvoie.

Când emblema cu iederă a ajuns să fie purtată de mulţi soldaţi din garda de la Buckkeep, ea n-a făcut decât să confirme un fapt deja împlinit. Bărbaţii şi femeile alcătuiau garda lui Patience, erau plătiţi de ea, când erau plătiţi, dar, mai important pentru ei, Patience îi aprecia şi le folosea serviciile, îi lecuia când se răneau şi îi apăra cu limba ei ascuţită de oricine vorbea dispreţuitor despre ei. Ei au stat la temelia influenţei lui Patience, a puterii pe care a ajuns s-o aibă. „Un turn rareori se dărâmă de la vârf în jos”, obişnuia ea să spună, susţinând că învăţase zicala de la prinţul Chivalry.

Dormisem bine şi aveam burţile pline. Cum nu trebuia să vânăm, am călătorit toată noaptea. Ne-am ţinut departe de drum, dar n-am dat peste neoameni. O lună mare şi albă ne arginta cărarea printre copaci. Mergeam ca o singură fiinţă, gândeam doar ca să ghicim ce mirosuri

adulmecăm şi ce zgomote prindem cu urechea. Hotărârea mea neclintită îl influenţase şi pe Ochi Întunecaţi. Nu-i transmiteam intenţia mea cu surle şi trâmbiţe, dar ne gândeam la ea fără să ne concentrăm asupra ei. Era un alt fel de imbold vânătoresc, stârnit de alt fel de foame. În noaptea aceea am străbătut kilometri întregi sub privirea împietrită a lunii.

Aveam o logică de soldat, o strategie pe care Verity ar fi aprobat-o. Will aflase că trăiesc. Nu ştiam dacă le va spune şi celorlalţi iniţiaţi, nici măcar lui Regal. Bănuiam că îl roade foamea de a mă seca de puterea Meşteşugului, aşa cum Justin şi Serene îl secătuiseră pe regele Shrewd. Bănuiam că un asemenea furt de putere te făcea să cazi într-un extaz neruşinat şi că Will voia să-l savureze singur. Pe lângă asta, eram convins că mă va căuta, hotărât să mă scoată din vizuină, oriunde m-aş ascunde. Ştia că mi-e foarte frică de el. Nu se aştepta să merg direct la el, decis să-l omor nu doar pe el şi pe ceilalţi iniţiaţi, ci şi pe Regal. Călătoria mea în ritm alert la Tradeford putea fi cea mai bună strategie de a rămâne ascuns faţă de el.

Farrow se lăuda că e tot atât de neted precum e Buck de stâncos şi acoperit de păduri. Zorii mijiţi în acel ducat ne-au surprins într-o pădure de foioase nefamiliară, cu copaci mai rari. Ne-am găsit culcuş de zi într-un mestecăniş de pe panta lină a unui deal care dădea într-o păşune. Pentru prima oară de când luptasem cu neoamenii, mi-am scos cămaşa şi mi-am cercetat umărul lovit de ciomag. Era negru-albăstrui şi mă durea dacă încercam să-l ridic deasupra capului. Altceva, nimic. O vânătaie neînsemnată. Cu trei ani în urmă, aş fi zis că-i o rană serioasă. Aş fi spălat-o cu apă rece şi mi-aş fi pus comprese cu ierburi, ca să-i grăbesc vindecarea. Acum, deşi îmi învineţise tot umărul şi mă străbătea câte-un junghi de câte ori îl mişcam, era doar o vânătaie şi am lăsat-o să se vindece de la sine. Am zâmbit amar în sinea mea când mi-am îmbrăcat la loc cămaşa.

Ochi Întunecaţi nu s-a arătat prea răbdător când i-am cercetat tăietura de la umăr. Începea să se închidă. În timp

ce am dat la o parte blana de la marginea ei, îşi întinse brusc botul în spate şi mă apucă de încheietură cu dinţii. Nu tare, dar ferm.

Las-o în pace. O să se vindece.

E murdară.

O adulmecă şi-o linse, cumpănind. *Nu foarte tare.*

Lasă-mă să mă uit la ea.

Tu nu te uiţi niciodată. Mi-o râcâi.

Atunci stai potolit şi lasă-mă s-o râcâi.

Cedă, dar nu foarte încântat. În rană intraseră fire de iarbă care trebuiau smulse. Nu o dată mă apucă de încheietură. În cele din urmă, mârâi către mine în aşa fel încât să pricep că s-a săturat. Eu n-am fost mulţumit. De-abia m-a lăsat să-l ung cu alifia de la Burrich.

Te îngrijorează prea mult treburile astea, mă anunţă el nervos.

Nu suport ideea că eşti rănit din cauza mea. Nu-i drept. Asta nu-i viaţă de lup. N-ar trebui să fii singur, rătăcind din loc în loc. Ar trebui să umbli cu haita, să vânezi pe teritoriul tău, poate chiar să-ţi găseşti cândva o pereche.

Cândva e cândva, poate că va veni şi ziua aceea sau poate că nu. Ăsta-i năravde om, să se tot îngrijoreze de ce va fi sau nu. Nu poţi să mănânci carne până nu vânezi. Pe lângă asta, nu sunt singur. Suntem împreună.

E-adevărat. Suntem împreună. M-am întins lângă el ca să mă culc.

Îmi răsări în gând Molly. Mi-am scos-o voit din minte şi-am încercat să dorm. Zadarnic. M-am zvârcolit până când Ochi Întunecaţi mârâi, se ridică, se depărtă de mine şi se culcă la loc. Am stat puţin în capul oaselor, aţintindu-mi privirea spre o vale împădurită. Ştiam că sunt pe cale să iau o hotărâre prostească. Am refuzat să chibzuiesc cât de prostească şi de nechibzuită era. Am inspirat adânc, am închis ochii şi-am căutat-o pe Molly.

Mă îngrozise ideea c-o voi găsi în braţele altuia. Mă temusem că o voi auzi vorbind de mine cu ură. Dar nu am găsit-o deloc. De câteva ori mi-am concentrat gândurile, mi-am adunat toate puterile şi-am încercat s-o aflu. În cele

din urmă, Meşteşugul m-a răsplătit cu imaginea lui Burrich lucrând la acoperişul de stuf al unei colibe. Nu purta cămaşă, iar soarele verii îi colorase pielea în nuanţe de lemn şlefuit. Îi curgea transpiraţia pe ceafă. Se uita la cineva de jos şi trăsăturile i se înăspriră de supărare. „Ştiu, doamna mea. Ai putea s-o faci şi tu, mulţumesc foarte mult. Dar mai ştiu că am destule griji pe cap şi atât mai lipseşte, să ne rostogolim amândoi de-aici, de sus.”

Undeva, gâfâiam de efort şi-am redevenit conştient de propriul meu trup. M-am împins afară din mine şi m-am întins după Burrich. Măcar să-i spun că trăiesc. Am reuşit să-l găsesc, dar l-am văzut în ceaţă. „Burrich!” l-am strigat. „Burrich, sunt eu, Fitz!” Dar mintea lui era împrejmuită şi închisă pentru mine; n-am reuşit să-i prind nici măcar o fărâmă de gând. Mi-am blestemat nepriceperea la Meşteşug şi am cercetat încă o dată vârtejurile de nori.

Verity stătea în faţa mea, cu braţele încrucişate la piept, scuturând din cap. Nu vorbea mai tare decât şoapta vântului şi stătea neclintit, încât de-abia îl vedeam. Totuşi, simţeam că depune un efort uriaş ca să ajungă la mine. „Nu face asta, băiete”, mă preveni în şoaptă. „Îţi va aduce numai necazuri.” Dintr-odată, m-am pomenit în alt loc. El se proptea cu spatele de o lespede mare şi neagră şi i se citea oboseala pe chip. Se freca la tâmple, ca şi cum l-ar fi durut capul. „Nici eu n-ar trebui să fac asta. Dar uneori tânjesc după... Ei, lasă, nu mă lua în seamă. Dar află de la mine: unele lucruri e mai bine să rămână ascunse, iar riscurile contactelor prin Meşteşug sunt prea mari acum. Aşa cum te simt şi te găsesc eu, te poate găsi şi altcineva. Te va ataca în orice fel. Nu-i atrage atenţia asupra lucrurilor tainice. Nu va avea scrupule să le folosească împotriva ta. Renunţă la ele, pentru a le apăra.” Parcă mai prinsese puteri. Zâmbi amar. „Ştiu ce înseamnă asta, să renunţi la ele pentru a le apăra. Şi tatăl tău a ştiut. Ai şi tu puterea să afli. Renunţă, băiete. Vino la mine, pur şi simplu. Dacă mai vrei. Vino la mine şi-ţi voi arăta ce se poate face.”

M-am trezit în miezul zilei. Mă bătuse soarele şi acum mă durea capul şi eram ameţit. Am aprins un foc mic, ca să-mi fierb un ceai din scoarţă de spiriduş. Am luat din provizie cu zgârcenie, folosind doar o bucată de scoarţă, iar în rest, urzici. Nu mă aşteptasem să-mi trebuiască atât de des. Mi-am zis că ar trebui s-o pun la păstrare; poate aveam nevoie de ea după înfruntarea cu grupul de iniţiaţi al lui Regal. Iată un gând optimist. Lupul deschise ochii şi mă urmări o vreme, apoi aţipi la loc. Eu mi-am sorbit ceaiul şi-am studiat peisajul. Visul bizar îmi trezise dorul de locuri şi vremuri în care oamenii ţinuseră la mine. Le lăsasem pe toate în urmă. Ei, nu chiar pe toate. M-am aşezat lângă Ochi Întunecaţi şi i-am pus mâna pe umăr. Fremătă sub atingerea mea. *Culcă-te,* îmi zise morocănos.

Tu eşti tot ce am, i-am spus, copleşit de melancolie.

Lupul căscă leneş. *Şi altceva nu-ţi trebuie. Acuma culcă-te. Somnul i-o treabă serioasă,* mă anunţă solemn. Am zâmbit şi m-am întins lângă el, cu o mână pe blana lui. Radia de satisfacţia simplă pe care i-o dădeau burta plină şi picoteala sub soarele cald. Avea dreptate. Merita să iau somnul în serios. Am închis ochii şi-am dormit fără vise tot restul zilei.

În zilele şi nopţile următoare, peisajul ţinutului se schimbă în păduri presărate cu păşuni întinse. Livezile şi lanurile înconjurau oraşele. Odată, demult, străbătusem ducatul Farrow. Atunci călătorisem cu o caravană şi traversasem ţinutul prin interior, nu urmând cursul râului. Fusesem un tânăr asasin încrezător, pe cale de a săvârşi un omor însemnat. La finalul călătoriei, trăisem pentru prima oară experienţa actului trădător al lui Regal. De-abia scăpasem cu viaţă din ea. Acum străbăteam încă o dată acelaşi ţinut, aşteptând cu nerăbdare să comit o crimă la capătul drumului.

De data asta, însă, călătoream singur şi în susul râului, omul pe care voiam să-l ucid era unchiul meu, iar crima aveam s-o săvârşesc la porunca mea. Asta mi se părea uneori un lucru extraordinar, dar alteori de-a dreptul înfricoşător.

Mi-am respectat promisiunea pe care mi-o făcusem şi am evitat tovărăşia oamenilor cât am putut. Ne-am ţinut aproape de drum şi de râu, dar, când întâlneam câte-un oraş, îl ocoleam de departe. A fost mai greu decât îmi imaginasem, într-un ţinut fără păduri. Una e să ocoleşti un cătun din Buck ascuns de cotitura râului şi înconjurat de păduri, alta e să traversezi lanuri sau să te furişezi prin livezi fără să te simtă câinii sau stăpânii lor. Într-o oarecare măsură, reuşeam să conving animalele că nu le voiam răul. Dacă erau uşor de amăgit. Majoritatea câinilor de fermă privesc lupii cu o suspiciune pe care nu le-o poţi alunga, oricât ai încerca să-i linişteşti. Iar cei mai bătrâni se uită chiorâş la orice om care călătoreşte însoţit de un lup. Harul îmi dădea posibilitatea de a comunica uşor cu unele animale, dar nu-mi garanta că ele mă ascultau sau mă credeau. Câinii nu sunt proşti.

Nici vânătoarea nu era la fel de simplă într-un ţinut lipsit de păduri. Vânatul mic trăia în colonii şi mai mult sub pământ, iar animalele mari pur şi simplu ne întreceau la fugă pe suprafeţele întinse. Timpul petrecut vânând îl furam din timpul călătoriei. Câteodată dădeam peste coteţe nepăzite şi mă strecuram în ele ca să şterpelesc ouă de sub păsările aşezate pe cuibar. Nu mă jenam să fur prune şi cireşe din livezile prin care treceam. Am prins, pur şi simplu întâmplător, un hărăgar tânăr şi prost, un porc din acela sprinten pe care nomazii îl creşteau pentru carne. Cum de s-o fi rătăcit de turmă nu ne-am sinchisit. L-am doborât cu colţii şi cu sabia. L-am lăsat pe Ochi Întunecaţi să se îmbuibe cu măruntaiele lui în noaptea aceea şi pe urmă l-am enervat tăind restul de carne în felii pe care le-am uscat la soare deasupra unui foc mic. Mi-a luat o jumătate de zi până când am considerat că se uscase destul carnea grasă ca să se poată păstra bine, dar în următoarele zile am înaintat mai repede datorită proviziei. Când dădeam peste o pradă, o vânam şi-o omoram, când nu, mâncam din porcul afumat.

Am ţinut-o tot aşa de-a lungul râului Buck, spre nord-vest. Când ne-am apropiat de oraşul Turlake, mare centru

negustoresc, ne-am abătut de la drum cât am putut şi, un timp, ne-am călăuzit numai după stele. Lui Ochi Întunecaţi îi convenea de minune, băteam şesuri acoperite cu rogoz uscat deja la vremea aceea. În depărtare, vedeam deseori cirezi de vite şi turme de oi şi de capre şi, mai rar, de hărăgari. N-am intrat în vorbă cu nomazii care le urmau, m-am rezumat să arunc priviri celor călare sau să observ, în lumina focului, corturile conice pe care le ridicau când făceau popas pentru o noapte, două.

În nopţile acelea lungi, de mărşăluială, am devenit iar lup. M-am transformat încă o dată în animal, dar conştient, şi mi-am zis că, atâta vreme cât îmi dau seama ce fac, nu avea cum să-mi strice prea mult. Ca să fiu sincer, cred că mi-a prins bine. Dacă aş fi călătorit cu un om drept tovarăş, ar fi fost mult mai complicat. Am fi discutat pe unde s-o luăm, cum să facem rost de provizii şi ce tactică să folosim odată ajunşi la Tradeford. Dar aşa, cu lupul lângă mine, am mers în ritm susţinut noapte după noapte, ducând o viaţă cât se poate de simplă. Eram din ce în ce mai apropiaţi.

Vorbele lui Rolf cel Negru mi se întipăriseră adânc în minte şi-mi dăduseră mult de gândit. Într-un fel, considerasem legătura dintre mine şi Ochi Întunecaţi drept sigură. Odată fusese pui, acum îmi era egal. Şi prieten. Unii le spun animalelor „câine” sau „cal”, de parcă toate ar fi la fel. Am auzit un bărbat zicându-i iepei sale „aia”, ca şi cum ar fi vorbit despre o mobilă. N-am înţeles lucrul acesta niciodată. Nu trebuie să fii înzestrat cu Har ca să te bucuri de tovărăşia unui animal şi să ştii că prietenia lui e la fel de profundă şi de complicată ca aceea cu un bărbat sau cu o femeie. Cât l-am avut lângă mine, Curiosul a fost un căţeluş prietenos, băgăreţ, zvăpăiat. Faur a fost dur şi agresiv, înclinat să terorizeze pe oricine îi ceda, şi cu un simţ al umorului cam brutal. Ochi Întunecaţi nu semăna cu ei, după cum nu semăna cu Burrich sau cu Chade. Nu sunt deloc lipsit de respect faţă de niciunul din ei când spun că de lup eram cel mai apropiat.

Dacă Ochi Întunecaţi nu ştia să numere, eu nu simţeam mirosul de cornută din aer şi nu ştiam dacă e de cerb sau de ciută. Dacă el nu putea plănui ce va face peste două zile, eu nu eram capabil să mă concentrez aşa cum o făcea el când stătea la pândă. Existau diferenţe între noi, însă niciunul dintre noi nu se considera superior. Niciunul nu comanda şi nu se aştepta la supunere oarbă din partea celuilalt. Mâinile mele erau uneltele folositoare cu care îi scoteam ghimpii de porc spinos, căpuşele şi ţepii şi-i scărpinam locurile de pe spinare la care el nu ajungea. Greutatea mea îmi dădea un avantaj la amuşinatul vânatului şi la cercetatul terenului. Deşi Ochi Întunecaţi mă compătimea pentru „dinţii mei de vacă”, vederea slabă pe întuneric şi nasul pe care îl numea ciot amorţit între ochi, nu mă desconsidera. Ştiam amândoi că datorită dibăciei lui de vânător mâncam carne. Totuşi, nu-mi purta pică pentru că eu nu eram la fel de dibaci. Unde găseşti om care să-i semene?

— Şezi, căţeluş, i-am poruncit odată, în glumă.

Jupuiam cu atenţie un porc spinos pe care-l omorâsem cu bâta după ce Ochi Întunecaţi insistase să-l urmărim. În nerăbdarea lui de a ajunge mai repede la carne, era gata să ne umple de ţepi pe amândoi. Se aşeză, foindu-se pe labele dinapoi.

De ce vorbesc oamenii aşa? mă întrebă, în timp ce eu trăgeam cu grijă de marginea pielii spinoase.

Cum?

Poruncitor. De ce cred că au dreptul să poruncească unui câine, dacă nu sunt din aceeaşi haită?

— Unii formează o haită, sau ceva asemănător, am rostit cu glas tare, căzut pe gânduri.

Am întins bine pielea, ţinând-o de o bucată fără ghimpi de pe burtă, şi-am crestat-o de-a lungul suprafeţei expuse. Pielea se desprinse pocnind de pe carnea grasă.

— Unii oameni cred că au dreptul, am continuat după o mică pauză.

De ce? stărui Ochi Întunecaţi.

M-am mirat că nu mai chibzuisem la asta înainte.

— Se consideră mai buni decât animalele. Cred că au dreptul să le folosească sau să le comande cum au chef.

Şi tu crezi asta?

Nu i-am răspuns imediat. Am separat cu cuţitul pielea de grăsime, trăgând bine de piele când am ajuns în dreptul umărului. Când aveam cal, călăream, nu-i aşa? Oare pentru că eram mai bun decât animalul pe care-l supuneam voinţei mele? Pusesem câini să vâneze pentru mine, câteodată şi şoimi. Ce drept aveam să le poruncesc? Poftim, acum stau şi jupoi pielea de pe un porc spinos. Am rostit încet:

— Suntem oare mai buni decât porcul ăsta pe care ne pregătim să-l mâncăm? Sau pur şi simplu astăzi l-am întrecut?

Ochi Întunecaţi lăsă capul pe-o parte, urmărindu-mă cum îi tai cu cuţitul o bucată de carne.

Cred că sunt mai deştept decât un porc spinos. Dar nu mai bun. Poate că-l omorâm şi-l mâncăm pentru că putem. Aşa cum... - îşi întinse leneş labele din faţă - *aşa cum am lângă mine un om priceput la jupuit pielea de pe creaturile astea ţepoase, ca să le pot mânca eu mai uşor.*

Scoase limba la mine. Am ştiut amândoi că îmi răspunsese numai pe jumătate. Am plimbat cuţitul pe spinarea porcului şi, în sfârşit, am desprins toată pielea de pe el.

— Ar trebui să aprind un foc şi să ard o parte din grăsimea asta înainte de-a mânca, am spus eu, preocupat. Altfel o să mă îmbolnăvesc.

Mie dă-mi odată porţia mea, cu a ta fă ce vrei, îmi ceru Ochi Întunecaţi maiestuos. Am crestat de jur împrejurul labelor din spate, am tăiat articulaţiile şi am separat pulpele. Aveau carne suficientă pentru mine. Le-am lăsat pe partea interioară a pielii şi Ochi Întunecaţi îşi trase porţia lui. Am aprins un foc mic în timp ce el zdrobea oase şi-am tras o ţepuşă prin pulpe, ca să le prăjesc.

— Nu cred că sunt mai bun decât tine, am spus încet. Sincer să fiu, nu cred că sunt mai bun decât niciun animal. Deşi, cum ai zis şi tu, sunt mai deştept decât unele din ele.

Decât porcii spinoşi, probabil, remarcă lupul blând. *Dar decât un lup? Nu cred.*

Ajunsesem să cunoaştem fiecare nuanţă a comportamentului celuilalt. Uneori ne întreceam înverşunaţi la vânătoare, găsind cea mai mare bucurie în pândă şi omorâtul prăzii, străbătând lumea cu un ţel în minte, printre pericole. Alteori ne încăieram ca doi puiandri, îmbrâncindu-ne în tufele de la marginea cărării bătute, ciupindu-ne şi muşcându-ne din mers, speriind vânatul înainte de a-l vedea. Câteodată, sub soarele care ne încălzea burţile sau spinările, ispitiţi la somn de insecte bâzâitoare, zăceam şi picoteam în orele după-amiezii, înainte de-a merge să vânăm şi de-a porni iar la drum. Atunci lupul se trântea pe spate ca un pui şi mă ruga să-l frec pe burtă, să-l curăţ în urechi de căpuşe şi purici sau să-l scarpin sănătos pe gât şi pe ceafă. În dimineţile cu ceaţă rece, ne băgăm unul într-altul ca să ne încălzim înainte de-a adormi. Uneori mă trezea un nas rece pe nasul meu şi, când voiam să mă ridic în şezut, descopeream că lupul stătea dinadins cu labele pe părul meu şi mă ţintuia la pământ. Alteori mă trezeam singur şi-l vedeam pe Ochi Întunecaţi puţin mai departe de mine, cercetând împrejurimile. Mi-l amintesc cum stătea şi privea aşa, o siluetă pe cerul de apus. Vântul blând al serii îi vălurea blana. Îşi apleca urechile în faţă şi scruta îndelung orizontul. Am intuit în el o singurătate pe care n-aş fi putut să i-o alin. M-am simţit umil şi l-am lăsat în pace, nici măcar nu l-am cercetat cu Harul. Pentru el, nu eram mai bun decât un lup.

Odată ce-am ocolit oraşul Turlake şi pe cele din vecinătate, am luat-o iar spre nord, ca să ajungem la râul Vin. Acesta se deosebea de Buck ca o vită de-un armăsar. Cenuşiu şi liniştit, şerpuia printre câmpii cotind ba înainte, ba înapoi, peste prundul din albia lui lată. Pe malul nostru se întindea o cărare paralelă cu apa, dar pe ea umblau mai mult capre şi vite. Auzeam întotdeauna când se muta vreo turmă sau cireadă şi o evitam cu uşurinţă. Pe Vin nu se naviga la fel de uşor ca pe Buck, pentru că era mai puţin

adânc şi plin de bancuri de nisip schimbătoare, dar am văzut vase cu marfă pe el. Malul din Tilth era un drum foarte circulat, cu multe sate şi chiar oraşe. Am zărit barje trase de catâri pe câteva porţiuni de apă în amonte; am presupus că încărcătura trebuia transportată mai târziu pe lângă zonele puţin adânci. Aşezările de pe malul nostru aveau doar cheiuri şi câteva magherniţe răzleţe pentru ciobanii nomazi. În unele erau hanuri, câteva prăvălii şi o mână de case agăţate la periferie, dar atât. Ochi Întunecaţi şi cu mine le-am evitat. Puţinele sate pe care le-am întâlnit erau pustii la vremea aceea a anului.

Păstorii nomazi, care locuiau în corturi în lunile fierbinţi, îşi păşteau turmele pe câmpiile centrale, deplasându-se agale de la un iaz la altul, peste păşunile grase. Pe străzile satelor şi pe casele de pământ creştea iarbă. Se lăsase pacea peste localităţile părăsite, însă pustietatea lor îmi amintea de un sat prădat de piraţi. N-am zăbovit în niciuna.

Şi lupul, şi eu ne făcuserăm mai zvelţi şi mai puternici. Pantofii mi se rupseseră şi-a trebuit să-i peticesc cu piele crudă. Pantalonii mi se roseseră la tiv şi i-am scurtat în dreptul gambelor. Obosisem de-atâta spălat cămaşa; sângele neoamenilor şi-al prăzilor noastre lăsaseră pete maronii pe piepţi şi la manşete. Era cârpită şi zdrenţuită ca o haină de cerşetor, iar culoarea neuniformă îi dădea un aspect şi mai jalnic. Într-o zi, mi-am vârât-o în boccea şi-am renunţat la ea. Zilele erau suficient de calde ca să nu-i simt lipsa, iar noaptea mărşăluiam şi corpul mi se încălzea de la efort. Mă bronzasem şi căpătasem culoarea lupului. Fizic, mă simţeam bine. Nu mai eram atât de puternic ca atunci când trăsesem la vâsle şi luptasem în bătălii, nici la fel de musculos. Dar eram sănătos, mlădios şi suplu. Puteam merge toată noaptea în ritmul lupului fără să obosesc. Era un animal şiret şi rapid şi-mi dovedise în repetate rânduri abilitatea de a supravieţui. Mi-am recâştigat mare parte din încrederea în mine, zdrobită odinioară de Regal. Nu că trupul meu uitase şi iertase toate câte îndurase de la el, dar mă obişnuisem cu junghiurile şi cu cicatricele. Aproape

că uitasem de temniţă. N-am permis ţelului meu sumbru să-mi strice zilele acelea senine. Ochi Întunecaţi şi cu mine călătoream, vânam, dormeam şi iar porneam la drum. Duceam un trai atât de simplu şi de mulţumitor, încât am uitat să-l preţuiesc. Până când s-a schimbat.

Coborâsem la marginea râului pe la amurg, cu gând să ne astâmpărăm setea înainte de-a pleca la drum. La un moment dat, Ochi Întunecaţi îngheţă, se lipi cu burta de pământ şi-şi aplecă urechile în faţă. I-am urmat exemplul şi până şi nasul meu bleg prinse un miros neobişnuit. *Ce şi unde?* l-am întrebat pe lup.

Le-am văzut înainte de-a primi răspunsul. Cerboaice mici, ţopăind graţios spre apă. Nu erau cu mult mai înalte decât Ochi Întunecaţi, iar în loc de coarne bogate aveau coarne spiralate, de capră, care luceau negre în lumina lunii pline. Văzusem asemenea animale numai într-un bestiar vechi de-al lui Chade, însă nu-mi aduceam aminte numele lor.

Mâncare? propuse lupul scurt, iar eu am încuviinţat imediat. Cărarea pe care mergeau cerboaicele le aducea la un salt de noi. Am rămas pe loc, la pândă. Animalele, douăsprezece la număr, se apropiară în grabă şi neatente, atrase de apa rece. Am lăsat-o pe cea din frunte să treacă, aşteptând să ne aruncăm în mijlocul turmei, unde erau mai multe. Dar tocmai când Ochi Întunecaţi se scutură, gata să sară, un urlet prelung despică întunericul.

Lupul meu se încordă, scâncind nerăbdător. Cerboaicele se risipiră într-o izbucnire de ropote şi bocănit de coarne, fugind chiar pe sub nasul nostru, deşi eram amândoi prea nedumeriţi ca să le urmărim. Cina noastră se transformă într-un tunet vag, îndepărtat. Eu m-am uitat după animale disperat, dar Ochi Întunecaţi nici nu se sinchisi.

Cu gura deschisă, scoase nişte urlete amestecate cu bocete, tremurând din fălci, de parcă se străduia să-şi aducă aminte cum să vorbească. Când îl simţisem cum tresare la urletul de lup îndepărtat, inima începuse să-mi bată mai tare. Nici dacă aş fi auzit glasul propriei mele mame chemându-mă în noapte n-aş fi fost mai şocat.

Urlete şi lătrături răspunseră de pe o creastă puţin înaltă de la miazănoapte. Lupul care urlase mai întâi li se alătură. Ochi Întunecaţi răsucea capul ba înainte, ba înapoi, scoţând scâncete joase. Brusc, îl dădu pe spate şi eliberă propriul său urlet. Se făcu linişte, apoi haita de pe creastă se auzi încă o dată, nu chemând la vânătoare, ci anunţându-şi prezenţa.

Ochi Întunecaţi îmi aruncă o privire scurtă, cerându-şi iertare. Şocat, l-am urmărit cum goneşte spre creastă. După o clipă de uluială, am sărit în picioare şi m-am luat după el. Se depărtase deja mult, dar, când mă simţi, încetini şi se întoarse către mine.

Trebuie să merg singur, îmi spuse cu sinceritate. *Aşteaptă-mă aici.* Se răsuci şi o luă iar la fugă.

Mă cuprinse panica. *Stai! Nu poţi merge singur. Nu sunt din haita noastră. Suntem străini, te vor ataca. Mai bine nu te duce deloc.*

Trebuie să mă duc! repetă el. Îşi exprimă limpede hotărârea şi continuă să fugă.

Am alergat după el. *Ochi Întunecaţi, te rog!* Îngrijorarea pentru el, pentru soarta spre care se îndrepta încăpăţânat, mă cuprinse pe neaşteptate.

Se opri şi privi înapoi, fix în ochii mei, mult prea prelung pentru un lup. *Înţelege. Ştiu că înţelegi. Acum e vremea să ai încredere, cum am avut şi eu. Trebuie să fac asta. Şi trebuie s-o fac singur.*

Şi dacă nu te mai întorci? l-am întrebat disperat.

Tu te-ai întors din vizita în oraşul acela. Şi eu mă voi întoarce la tine. Mergi mai departe de-a lungul râului. Te voi găsi. Du-te acum. Întoarce-te.

Nu l-am mai urmărit. El îşi văzu de drum. *Ai grijă!* i-am strigat rugător - propriul meu urlet în noapte. Apoi m-am ridicat în picioare şi m-am uitat cum se îndepărtează, i-am văzut muşchii puternici tremurând sub blană, coada îndreptată în sus, a îndârjire. M-am luptat din toate puterile să nu-l chem înapoi, să nu-l implor să nu mă lase singur. Am rămas pe loc gâfâind, cu ochii la silueta lui, tot mai vagă. Era atât de neclintit în hotărârea lui, încât m-am

simţit ca încuiat pe dinafară şi uitat. Pentru prima oară am trăit resentimentul şi gelozia pe care le trăise el când mă întâlnisem eu cu Verity, când stătusem cu Molly şi-i poruncisem să nu se apropie de gândurile mele.

Era cel dintâi contact matur al lui cu semenii. I-am înţeles nevoia de a-i căuta şi de-a vedea cum sunt, chiar dacă aveau să-l atace şi să-l gonească. Aşa trebuia să fie, însă toate temerile care mă încercau mă îndemnau să merg după el, să-i fiu alături dacă era atacat, să stau aproape de el, în caz că ar fi avut nevoie de mine.

Dar el mă rugase să n-o fac.

Nu. Îmi poruncise să n-o fac. Îmi poruncise, apelând la acelaşi privilegiu al sinelui la care apelasem şi eu. Mi s-a rupt inima în două când m-am îndepărtat de el şi-am pornit spre râu. Parcă eram pe jumătate orb. Nu alerga lângă mine sau în faţa mea, nu-mi spunea ceea ce simţurile mele amorţite doar îmi sugerau. În schimb, îl ghiceam undeva la distanţă. L-am simţit vibrând de fiorul nerăbdării, fricii şi curiozităţii. Era prea concentrat pe viaţa lui ca s-o împartă cu mine. M-am întrebat dacă asta simţise şi Verity cât fusesem eu plecat pe *Rurisk,* hărţuindu-i pe piraţi, în vreme ce el trebuia să stea în turn şi să se mulţumească cu bruma de informaţii ciupite de la mine. Lui îi dădusem mult mai multe detalii, făcusem efortul conştient de a-i transmite continuu informaţii. Totuşi, probabil că s-a simţit şi el dat la o parte, cum mă simţeam şi eu acum şi-mi făcea rău.

Am ajuns la malul râului. Acolo m-am oprit, m-am aşezat şi l-am aşteptat pe lup. Îmi spusese că se va întoarce. Am cercetat îndelung întunericul de deasupra apei curgătoare. Viaţa mi se adunase ghem în mine. Încet, încet, m-am întors şi-am privit în susul râului. Odată cu Ochi Întunecaţi, îmi pierise şi cheful de vânătoare.

Am stat şi-am aşteptat mult timp. Până la urmă, m-am ridicat şi-am pornit la drum prin beznă, fără să fiu prea atent la primejdii şi la ce era în jurul meu. Am mers în tăcere pe malul nisipos, însoţit de clipocitul apei.

Undeva, Ochi Întunecaţi adulmeca alţi lupi, îi ghicea curaţi şi puternici, ştiind foarte bine câţi erau şi dacă sunt masculi sau femele. Undeva, cine ştie unde, lupul meu li s-a arătat fără să-i ameninţe, fără să li se alăture, doar anunţându-şi prezenţa. Un timp, lupii îl cercetară. Conducătorul haitei înaintă şi urină pe un smoc de iarbă. Pe urmă scormoni adânc în pământ cu ghearele labelor din spate, ca să-şi acopere isprava. O femelă se sculă, se întinse şi căscă, apoi se aşeză şi-l examină pe Ochi Întunecaţi cu ochii ei verzi. Doi lupani se opriră din hârjoană ca să-l studieze. Unul porni spre el, dar un mârâit gros din gâtul mamei îl aduse degrabă înapoi. Se întoarse să se zbenguie iar cu fratele lui. Iar Ochi Întunecaţi rămase aşezat pe labele dinapoi, arătând că nu le vrea răul, şi lăsându-i să-l privească. O femelă slăbănoagă scânci şovăitor, până când strănută.

După un timp, majoritatea lupilor se ridicară şi porniră la drum cu un ţel: să vâneze. Femeia slăbănoagă rămase cu puii, să-i supravegheze în lipsa celorlalţi. Ochi Întunecaţi ezită, apoi urmă haita de la distanţă.

Când şi când, unul din lupi se uita înapoi la el. Masculul conducător se oprea des să urineze şi să scormonească pământul cu labele din spate.

Eu mergeam pe lângă apă, privind cum îmbătrâneşte noaptea în jurul meu. Luna îşi urmă cursul încet. Am scos carne uscată din boccea şi-am mâncat-o din mers, oprindu-mă o dată să beau din apa de culoarea cretei. În matca lui de pietriş, râul se răsucise către mine. Am fost nevoit să părăsesc malul şi s-o iau pe drumul cu smocuri de iarbă de deasupra. Când s-a crăpat de ziuă, m-am oprit pe o ridicătură puţin mai înaltă de pe mal şi m-am ghemuit printre peticele de iarbă aspră. N-aveam cum să fiu văzut decât dacă ar fi călcat cineva peste mine. Era un refugiu la fel de bun ca oricare altul.

M-am simţit cumplit de singur.

N-am dormit bine. O parte din mine a rămas trează şi a urmărit lupii, dar de la distanţă. Erau la fel de conştienţi de mine cum eram şi eu de ei. Nu mă acceptaseră, dar nici

nu mă alungaseră. Nu mă apropiasem atât de mult încât să-i oblig să ia o hotărâre. I-am urmărit omorând un soi de ciută necunoscută, prea mică ca să-i sature pe toţi. Îmi era foame, dar nu suficient de foame ca să fiu nevoit să vânez. Curiozitatea mea faţă de haită era mai puternică decât foamea. I-am urmărit cum se tolănesc sătui la pământ şi dorm.

Visele mele s-au îndepărtat de Ochi Întunecaţi. Am avut din nou senzaţia ciudată că visez, dar nu mă pot trezi. Ceva mă chema, trăgea de mine cu o teribilă insistenţă. Am răspuns chemării, şovăitor, dar incapabil s-o refuz. Am ajuns într-o altă zi, în alt loc, am recunoscut mirosul de fum şi ţipetele ascuţite înălţate spre cerul albastru de deasupra mării, încă un oraş din Bearns se lupta şi cădea în mâinile piraţilor. Încă o dată am fost chemat drept martor la un măcel. În noaptea aceea şi în aproape fiecare noapte care i-a urmat, m-a bântuit războiul cu Corăbiile Roşii.

Bătălia aceea, dar şi cele de după ea, mi s-a întipărit adânc în suflet, în cele mai mici amănunte crude. Miros, zgomot, atingere, le-am trăit pe toate. Cineva în mine pândea şi, de câte ori mă culcam, mă târa necruţător acolo unde locuitorii celor Şase Ducate se luptau şi mureau apărându-şi casele. Aveam să trăiesc mai multe experienţe ale prăbuşirii ducatului Bearns decât cei ce locuiau în el. Zi după zi, cum puneam geană pe geană, mă şi pomeneam chemat martor. Nu înţelegeam cum se întâmplau toate astea. Poate că înclinaţia pentru Meşteşug zăcea în stare latentă în mulţi locuitori din cele Şase Ducate, iar când aveau de înfruntat moartea şi durerea strigau după Verity şi după mine cu glasuri pe care nu ştiau că le au. Nu o dată l-am simţit pe regele meu rătăcind maiestuos prin oraşele devastate de piraţi, deşi nu l-am mai văzut niciodată atât de clar ca prima oară. Mai târziu, aveam să-mi aduc aminte că împărţisem cândva un vis cu regele Shrewd, chemat şi el să asiste la căderea oraşului Siltbay. De atunci, m-am întrebat cât de des îl chinuiseră imaginile aşezărilor nimicite, pe care el nu avea puterea să le apere.

O parte din mine ştia că dorm pe malul râului Vin, departe de vuietul bătăliei, înconjurat de iarba înaltă, sub adierea unui vânt potolit. Nu asta părea să conteze. Conta realitatea bruscă a luptelor nesfârşite duse de cele Şase Ducate împotriva piraţilor. Sătucul fără nume din Bearns probabil nu avea importanţă strategică, dar murea sub ochii mei, încă o cărămidă căzută din zid. Odată ce piraţii aveau să ia în stăpânire coasta din Bearns, soarta celor Şase Ducate avea să fie pecetluită. Iar corsarii cucereau coasta oraş după oraş, cătun după cătun, în vreme ce regele se adăpostea la Tradeford. Realitatea luptei noastre cu Corăbiile Roşii fusese iminentă şi apăsătoare pe timpul când trăgeam la vâsle pe *Rurisk.* În ultimele luni, retras din lume şi izolat de război, îmi îngăduisem să uit de oamenii care trăiau o bătălie în fiecare zi. Fusesem la fel de insensibil ca Regal.

M-am trezit când seara împrumuta culorile râului şi-ale câmpiei. Nu mă simţeam odihnit, doar uşurat că mă trezisem. M-am ridicat în capul oaselor, m-am uitat în jur. Ochi Întunecaţi nu se întorsese. L-am atins scurt cu Harul. *Frate,* mă salută el, dar am înţeles că-l deranjam. Se uita cum se tăvălesc cei doi pui. M-am retras obosit în mintea mea. Diferenţa dintre vieţile noastre se dovedea pe neaşteptate atât de mare, încât n-am putut nici să mă gândesc la ea. Piraţii Corăbiilor Roşii, neoamenii şi trădările lui Regal, chiar şi intenţia mea de a-l ucide, îmi apărură ca nişte fapte omeneşti murdare, în care îl trăsesem cu forţa şi pe lup. Cu ce drept îi mânjeam şi lui existenţa? Era acolo unde trebuia să fie.

Oricât de puţin îmi plăcea ideea, sarcina pe care mi-o luasem era numai a mea.

Am încercat să-i dau pace lupului. Totuşi, o scânteie de încăpăţânare tot îmi dădea târcoale. Îmi spusese că se va întoarce. Am decis că, dacă e să se întoarcă, atunci să fie la dorinţa lui. Nu-l voi chema eu. M-am ridicat şi mi-am văzut de drum. Mi-am zis că, dacă Ochi Întunecaţi voia să se întoarcă la mine, mi-o putea lua înainte cu uşurinţă. Nimeni nu merge mai repede decât lupul pe un drum lung

de kilometri întregi. Iar eu nu avansam prea repede fără el. Îmi lipsea vederea lui nocturnă. Am ajuns într-un loc unde malul se lăsa şi devenea o mlaştină aparent uşor de străbătut. Nu ştiam dacă să trec prin ea sau s-o ocolesc. S-ar fi putut întinde pe câţiva kilometri. Până la urmă, m-am hotărât să mă ţin cât mai aproape de râu. Am petrecut o noapte oribilă dând la o parte tulpinile de pipirig şi de papură, împiedicându-mă de rădăcinile lor încâlcite, ud la picioare şi hărţuit de musculiţe neobosite.

Cât de idiot trebuie să fii ca să străbaţi o mlaştină necunoscută pe întuneric? Dacă o să alunec într-o groapă cu noroi şi mă înec, aşa-mi trebuie! Deasupra mea erau numai stelele, în jur, numai ziduri de papură. În dreapta, surprindeam câte-o sclipire a râului lat, întunecos. Am mers tot în susul lui. Zorii m-au apucat tot înaintând anevoie prin apă. Plăntuţe cu o singură frunză şi rădăcini târâtoare mi se încolăceau pe pantaloni şi pantofi, iar pe piept eram plin de muşcături de insecte. Am mâncat carne uscată din mers. Nu aveam unde să mă odihnesc, aşa că nu m-am oprit. Hotărât să mă aleg, totuşi, cu ceva bun din locul acela afurisit, am strâns tulpini subterane de papură în timp ce avansam greoi. Trecuse de miezul zilei când mlaştina s-a transformat iarăşi în mal şi mi-a trebuit încă un ceas ca să scap de musculiţe şi de ţânţari. Pe urmă, înainte de-a mă culca, m-am curăţat de nămolul verzui de pe picioare, pantofi şi piele.

Undeva, Ochi Întunecaţi stătea nemişcat şi paşnic în faţa lupoaicei slăbănoage care se apropia de el. Când ajunse în dreptul lui, el se culcă pe burtă, se trânti pe-o parte, se răsuci pe spate şi-şi dezveli gâtul. Lupoaica avansa un pas o dată. Se opri brusc, se aşeză şi-l studie. El scânci uşor. Ea îşi dădu urechile pe spate, îşi arătă dinţii cu un mârâit, apoi se răsuci şi-o luă la fugă. După o vreme, Ochi Întunecaţi se ridică şi se duse să vâneze şoareci-de-câmp. Părea mulţumit.

Dispăru încă o dată de lângă mine, iar eu am fost din nou chemat în Bearns. Încă un sat ardea.

M-am trezit descurajat. În loc s-o pornesc la drum, am aprins un foc mic din lemnele aruncate de apă pe mal. Am pus apă în ceainic ca să fierb tulpinile de papură, în timp ce tăiam bucăţi de carne uscată. Am fiert carnea cu tulpinile pline de amidon, am adăugat puţin din provizia mea preţioasă de sare şi nişte verdeţuri sălbatice. Din păcate, n-am reuşit să maschez gustul de var al apei. Cu burta plină, mi-am scos mantaua de iarnă, m-am învelit în ea ca să mă feresc de insecte şi am aţipit la loc.

Ochi Întunecaţi şi şeful haitei se uitau unul la altul. Erau destul de departe ca să nu se provoace, dar lupul meu ţinea coada în jos. Celălalt avea picioare mai lungi şi mai subţiri şi blană neagră. Nu atât de bine hrănit, purta urme de la încăierări şi vânătoare. Era încrezător în sine. Ochi Întunecaţi nu mişcă. După o vreme, şeful haitei făcu câţiva paşi, ridică piciorul şi urină pe un smoc de iarbă. Acoperi cu laba din faţă, pe urmă plecă fără să se uite înapoi. Ochi Întunecaţi rămase pe loc nemişcat, gânditor.

A doua zi, dimineaţă, m-am sculat şi-am plecat mai departe. Ochi Întunecaţi mă părăsise de două zile, însă mie mi se părea că sunt singur de mai multă vreme. Oare cum măsura el timpul de când ne despărţisem? Nu în zile şi nopţi. Plecase în căutarea unui lucru. Când îl va găsi, atunci se va încheia timpul despărţirii noastre şi se va întoarce la mine. Dar după ce anume plecase? Cum era să fii lup printre lupi, membru al unei haite? Dacă ar fi acceptat, ce s-ar întâmpla? Ar fugi cu ea o zi, o săptămână, un anotimp? Cât va dura până când voi dispărea din mintea lui, uitat într-una din nesfârşitele zile de ieri ale sale?

De ce-ar vrea să se întoarcă la mine, dacă l-ar primi haita?

După un timp, mi-am îngăduit să-mi dau seama că aveam inima frântă, ca şi cum m-ar fi neglijat un prieten om, preferând tovărăşia altora. Îmi venea să urlu, să-mi trimit Harul în căutarea lui Ochi Întunecaţi, să-i spună cât de singur sunt. Am renunţat, cu un efort de voinţă. Nu era un câine de companie, să vină când îl fluieram. Aveam

vreun drept să-i cer să renunţe la şansa de-a se împerechea, de-a avea haita lui, numai ca să-mi stea mie alături? Niciunul, mi-am zis. Absolut niciunul.

La prânz, am ajuns la o cărare paralelă cu malul. Pe la sfârşitul după-amiezii, trecusem pe lângă câteva ferme mici. Predominau pepenii şi cerealele. Apa ajungea la culturi printr-o reţea de şanţuri. Casele din pământ erau aşezate departe de mal, probabil ca să fie ferite de inundaţii. Mă lătraseră câinii, mă boscorodiseră turme de gâşte albe şi grase cu gâgâitul lor, dar nu întâlnisem niciun suflet de om destul de aproape ca să-l salut. Cărarea devenise un drum lat, bătucit de căruţe.

De pe cerul limpede, soarele mă bătea pe spate şi în cap. Am auzit, de undeva de deasupra, un „chi” ascuţit de şoim. Am înălţat ochii. Pasărea fâlfâia uşor din aripile larg deschise. Ţipă a doua oară, strânse aripile şi plonjă spre mine. Fără îndoială, voia să prindă o rozătoare măruntă de pe câmpie. L-am urmărit coborând şi numai în ultima clipă mi-am dat seama că eu eram ţinta. Am ridicat braţul să-mi acopăr faţa chiar când pasărea îşi desfăcu iar aripile. Am simţit curentul de aer când ateriză. Pentru o pasăre de asemenea mărime, mi se lăsă foarte uşor pe braţ. Ghearele mi se înfipseră dureros în carne.

Mai întâi mi-am zis că e un şoim dresat fugit în sălbăticie, care mă văzuse şi se hotărâse, cine ştie cum, să se întoarcă printre oameni. Bucata de piele de la picior putea fi un rest din fâşia cu care fusese legat. Pasărea clipi. Era o creatură splendidă oricum te uitai la ea. Am mişcat puţin braţul ca s-o admir. Pielea de la picior învelea un sul mic.

— Pot să mă uit? am întrebat cu glas tare.

Şoimul întoarse capul în direcţia din care îmi auzea vocea şi mă fixă cu un ochi lucios. Era Măzăriche.

Sânge Străvechi.

N-am reuşit să desluşesc mai mult din gândurile lui, dar mi-a fost suficient.

Nu prea ştiusem cum să mă port cu păsările la Buckkeep. Burrich mă rugase, în cele din urmă, să le las în

pace, pentru că le agitam. Cu toate acestea, am atins blând cu Harul mintea sclipitoare a şoimului. Părea liniştit. Am reuşit să desfac sulul. Pasărea se foi pe braţul meu, vârându-mi ghearele în carnea moale. Apoi, fără să mă prevină, îşi întinse aripile şi-şi luă zborul. Se roti în spirală, fluturând tare din aripi ca să se înalţe, scoase acel „chi, chi” ascuţit şi alunecă în jos, pe cer. Eu am rămas cu braţul înroşit de picăturile de sânge scurse din găurile lăsate de gheare. Îmi ţiuia urechea de la fâlfâitul aripilor. M-am uitat la rănile de pe braţ. Apoi curiozitatea m-a împins să desfac sulul. Mesajele le aduceau porumbeii, nu şoimii.

Scrisul se înşira în stil vechi, cu litere subţiri, lungi şi dezlânate. Soarele puternic îmi îngreuna şi mai mult cititul. M-am aşezat pe marginea drumului şi-am protejat sulul cu palma, ca să pot citi. Inima mi se opri în loc la primele cuvinte.

„Sângele Străvechi salută Sângele Străvechi.”

Mi-a fost şi mai greu să descifrez restul textului. Pergamentul era zdrenţuit, ortografia bizară, cuvintele amestecate, numai cât să poţi deduce esenţialul. Avertizarea mi-o trimitea Holly, dar bănuiam că scrisul era al lui Rolf. Regele Regal îi vâna făţiş pe cei cu Sânge Străvechi. Celor prinşi le oferea bani, cu condiţia să-l ajute să pună mâna pe un bărbat însoţit de un lup. Holly şi Rolf bănuiau că mă vrea pe mine şi pe Ochi Întunecaţi. Pe aceia care îl refuzau îi ameninţa cu moartea. Mai scria ceva: să-mi fac cunoscut mirosul celor cu Sânge Străvechi şi să le cer să mă ajute cât pot. În rest, scrisoarea era prea zdrenţuită ca să poată fi descifrată. Am vârât sulul în curea. Ziua senină mi se întunecase. Deci Will îi spusese lui Regal că trăiesc. Iar regele se temea suficient de mult de mine ca să pună lucrurile în mişcare. Poate că era bine că mă despărţisem de lup un timp.

La amurg, am coborât pe o ridicătură de pe mal. În faţa mea, pitite într-o cotitură a râului, sclipeau câteva lumini. Poate era un post de control sau un chei care înlesnea trecerea fermierilor şi păstorilor peste râu. Am urmărit

luminile în drum spre ele. Acolo precis erau mâncare caldă, oameni şi adăpost peste noapte. M-aş putea opri să schimb o vorbă. Mai aveam şi câţiva bănuţi. Dar nu mai aveam lupul care să-mi pună întrebări, nu-l mai aveam pe Ochi Întunecaţi, să pândească în faţa mea, sperând să nu-l simtă câinii. Nimeni nu se îngrijora de soarta mea, în afară de mine. Poate mă voi opri la luminiţele acelea. Poate voi bea un pahar şi voi schimba o vorbă. Poate voi afla cât mai este până la Tradeford şi voi auzi bârfe despre ce se petrece acolo. Venise vremea să plănuiesc serios cum îl voi ucide pe Regal.

Venise vremea să contez numai pe mine.

8. TRADEFORD

Pe măsură ce căldura verii se apropia de sfârşit, piraţii Corăbiilor Roşii şi-au dublat eforturile de a lua în stăpânire o parte cât mai mare din ducatul Bearns înainte de venirea iernii vijelioase. Odată ce puneau mâna pe porturile principale, ştiau că pot ataca, nestingheriţi, şi restul coastei celor Şase Ducate. Aşadar, deşi în vara aceea raidurile ajunseseră până la ducatul Shoaks, odată ce zilele calde se împuţinau, piraţii depuneau eforturi concertate pentru a domina toată coasta ducatului Bearns.

Aveau o tactică numai a lor. Nu voiau să cucerească oraşe sau să învingă populaţia. Singurul lor scop era distrugerea. Oraşele pe care le capturau erau arse din temelii, iar locuitorii lor, dacă nu scăpau cu fuga, erau ucişi sau transformaţi în neoameni. Puţini erau păstraţi ca să fie ori puşi la muncă şi trataţi mai rău decât animalele, ori făcuţi neoameni dacă nu mai puteau lucra sau dacă cuceritorii voiau să se distreze pe seama lor. Piraţii îşi construiau propriile adăposturi rudimentare, refuzând cu dispreţ să locuiască în clădirile pe care ar fi putut să le ia în stăpânire, în loc să le distrugă. Nu făceau niciun efort să întemeieze aşezări permanente, pur şi simplu întăreau cu garnizoane porturile cele mai importante, ca să se asigure că nu puteau fi recucerite.

Deşi ducatele Shoaks şi Rippon ajutau ducatul Bearns de câte ori puteau, aveau propriul ţărm de apărat şi puţine resurse la dispoziţie. Ducatul Buck se târa de pe-o zi pe alta cum putea. Lordul Bright a observat cu întârziere că Buckul conta în mare măsură pe cetăţile de la marginea ducatului pentru protecţie şi s-a gândit prea târziu să salveze linia aceea de apărare. Şi-a folosit oamenii şi banii pentru a întări Buckkeepul. Aşa că restul ducatului a rămas să se bazeze pe propriii locuitori şi pe trupele neregulate, ale căror soldaţi acţionau la ordinele lui Lady

Patience, considerată ultimul bastion al apărării împotriva piraţilor. Bearns nu aştepta sprijin de la Buckkeep, dar primea cu recunoştinţă tot ce venea de acolo sub semnul iederei.

Ducele Brawndy de Bearns, luptător trecut de mult de prima tinereţe, a răspuns provocării piraţilor cu o sabie cenuşie, ca părul şi barba lui. Hotărârea lui nu cunoştea limite. N-a şovăit să-şi pună la bătaie averea, nici să rişte viaţa neamului său, în strădania finală de a-şi apăra ducatul. Şi-a găsit sfârşitul apărând castelul familiei, Ripplekeep. Dar nici moartea sa, nici prăbuşirea castelului nu le-au împiedicat pe fiicele sale să continue lupta împotriva piraţilor.

Cămaşa mea se deformase după ce o ţinusem sul în boccea atâta vreme. Cu toate acestea, am îmbrăcat-o, strâmbând din nas. Mirosea uşor a lemn ars şi puternic a mucegai. Intrase umezeala în ea. M-am convins singur că aerul va alunga putoarea. Cu părul şi barba am făcut ce-am putut, adică mi-am periat părul şi l-am prins în coadă, iar barba mi-am pieptănat-o cu degetele. N-o suportam, dar mă enerva să pierd timp cu bărbieritul toată ziua. Am părăsit malul după ce m-am spălat iute în apă şi-am pornit spre luminile oraşului. De data asta, mă hotărâsem să fiu mai bine pregătit. Avea să mă cheme Jory. Fusesem soldat şi mă pricepeam la cai şi la scris, dar piraţii îmi dăduseră foc casei. Mă îndreptam spre Tradeford ca să încep o viaţă nouă. Era un rol pe care puteam să-l joc convingător.

Când pieri şi ultima rază de soare, mai multe lumini se aprinseră în oraşul de pe malul râului şi-am constatat că mă înşelasem în ce priveşte mărimea lui. Se întindea până la marginea apei. M-a trecut un fior, dar mi-am spus că, străbătând oraşul, pierdeam mai puţin timp decât ocolindu-l. Fără Ochi Întunecaţi pe urmele mele, nu aveam niciun motiv să lungesc drumul cu ore şi kilometri. Mi-am scos bărbia în faţă şi-am luat-o din loc, prefăcându-mă cât mai sigur pe mine.

Oraşul era mult mai plin de viaţă după lăsarea întunericului decât majoritatea celor în care fusesem. Pe străzi se simţea mireasmă de sărbătoare. Cei mai mulţi trecători se îndreptau spre centrul oraşului şi, pe măsură ce mă apropiam şi eu de el, vedeam torţe şi lume în haine elegante, auzeam râsete şi muzică. Flori proaspete împodobeau grinzile de sprijin ale uşilor hanului. Am ajuns într-o piaţă luminată ca ziua. De-acolo se auzea muzica, iar oamenii dănţuiau şi se veseleau. Lângă butoaiele cu băutură se înşirau mese încărcate cu pâine şi fructe. Am început să salivez la vederea mâncării. În special pâinea mirosea foarte bine, mai ales pentru cineva care nu mai pusese gura pe ea de atâta vreme.

Am zăbovit la marginea mulţimii, trăgând cu urechea, şi-am aflat că se însura capamanul oraşului şi de aceea sărbătorea şi dansa lumea. Capamanul, am presupus eu, era un titlu nobiliar din Farrow, iar nobilul acesta era foarte iubit de oameni pentru generozitatea lui. O femeie în vârstă, observându-mă, veni la mine şi-mi vârî trei bănuţi de aramă în palmă.

— Du-te la mese şi mănâncă, tinere, îmi spuse ea amabilă. CapamanulLogis a poruncit ca în noaptea nunţii sale toată lumea să sărbătorească împreună cu el. Mâncarea e pe gratis. Du-te şi mănâncă, nu te ruşina.

Se ridică pe vârfuri ca să mă bată prieteneşte pe umăr. M-am înroşit fiindcă mă luase drept cerşetor, dar mi-am zis că nu e înţelept să-i schimb părerea. Dacă asta credea despre mine, înseamnă că aşa arătam şi tot aşa trebuia să mă port. Totuşi, când am vârât bănuţii în săculeţ, m-a încercat un sentiment ciudat de vină, ca şi cum i-aş fi furat de la femeie. Am făcut ce mi-a spus, adică m-am dus la mese şi m-am aşezat în capătul cozii la care stătea lumea pentru apă, fructe şi carne.

Câteva tinere se ocupau de împărţirea mâncării. Una din ele îmi umplu un blid şi mi-l întinse peste masă grăbită, de parcă voia să scape de mine cât mai repede. I-am mulţumit, stârnind chicote în rândul prietenelor ei. Fata se arătă indignată, ca şi cum aş fi luat-o drept târfă. M-am

îndepărtat rapid de ea. Am găsit un colţ de masă unde m-am aşezat în aşa fel încât să nu stea nimeni lângă mine. Un tânăr care împărţea halbe şi le umplea cu bere îmi dădu şi mie una şi vru să ştie de unde vin. I-am spus doar că mersesem în susul râului, căutând de lucru, şi l-am întrebat dacă ştie pe cineva care să mă ia în slujba lui.

— O, păi trebuie să mergi la târgul de slujbe de la Tradeford, în susul râului, îmi răspunse el prietenos. E la nicio zi de mers pe jos. Poate te ia cineva la strânsul recoltei. Dacă nu, Arena Regelui tocmai se construieşte. Dau de lucru oricui e în stare să ridice o piatră şi să dea cu hârleţul.

— Arena Regelui? l-am întrebat.

Tânărul înclină din cap către mine.

— Pentru ca toată lumea să fie martoră când regele va împărţi dreptatea.

Îl strigă un nuntaş care flutura o halbă goală. Am rămas singur, să mănânc şi să meditez. „Dau de lucru oricui.” Deci atât de sălbatic şi de ciudat păream. Nu-i nimic, ce puteam face? Mâncarea era foarte bună. Aproape că uitasem cât de consistentă e pâinea de grâu şi ce mireasmă răspândeşte. Savoarea feliei muiate în sucul de carne din blid îmi aminti de bucătăreasa Sara şi de generozitatea ei faţă de mine. Undeva, în susul râului, la Tradeford, probabil că frământa aluat de plăcinte sau împăna o bucată de carne cu mirodenii înainte de-a o aşeza într-una din oalele ei mari şi negre şi de-a o acoperi bine, ca să fiarbă înăbuşit deasupra cărbunilor, peste noapte. Da, şi în grajdurile lui Regal, Hands dădea ultimul tur, aşa cum făcuse Burrich la Buckkeep, verificând ca fiecare animal să aibă apă proaspătă şi fiecare boxă să fie bine închisă. Alte douăsprezece ajutoare de grăjdar de la Buckkeep erau şi ele acolo, chipuri şi suflete pe care le cunoşteam atât de bine din anii petrecuţi împreună în grajdurile lui Burrich, sub supravegherea lui. Şi pe servitori îi luase Regal cu el din Buck. Poate şi doamna Hasty era acolo, şi Brant, şi Lowden şi…

Mă covârşi singurătatea. Ce bine-ar fi să-i văd, să mă proptesc de-o masă şi să ascult bârfele interminabile ale bucătăresei Sara, sau să mă las pe spate în şura cu fân şi să pretind că cred minciunile gogonate ale lui Hands despre câte femei intraseră în patul lui de când îl văzusem ultima oară. Am încercat să-mi închipui reacţia doamnei Hasty la veşmintele mele de-acum şi m-am pomenit zâmbind la figura ei scandalizată.

M-a trezit din visare un bărbat care scotea pe gură un pomelnic de înjurături. Nici măcar cel mai beat marinar n-ar fi pângărit aşa o nuntă. N-am fost singurul care a întors capul către el şi, pentru câteva clipe, nimeni nu mai scoase o vorbă. M-am uitat lung la scena pe care n-o observasem înainte.

Într-o parte a pieţei, acolo unde bătea mai slab lumina torţelor, era o căruţă trasă de doi cai. Căra o cuşcă mare, cu trei neoameni închişi în ea. N-am reuşit să văd decât că erau trei, dar Harul meu nu le sesiza prezenţa. O femeie căruţaş se apropie de cuşcă înarmată cu o măciucă. O lovi zdravăn de bare, poruncindu-le prizonierilor să se potolească, apoi se întoarse către doi tineri care trândăveau proptiţi de capătul căruţei.

— Şi voi să-i lăsaţi în pace, bădăranilor! îi mustră ea. Trebuie să ajungă în Arena Regelui, să primească dreptate sau îndurare acolo. Până atunci, lăsaţi-i în pace, m-aţi auzit? Lily! Lily, adu oasele rămase de la friptura aia de-acolo şi dă-le creaturilor ăstora. Şi voi doi, v-am zis, plecaţi de lângă ele! Nu le mai stârniţi!

Cei doi tineri se dădură înapoi din faţa măciucii, râzând cu mâinile ridicate.

— Nu pricep de ce să nu ne distrăm noi pe seama lor mai întâi, protestă cel mai înalt dintre ei. Am auzit că la Rundsford oamenii îşi construiesc propria arenă a dreptăţii.

Al doilea făcu mare paradă încordându-şi muşchii umerilor.

— Eu pot să intru oricând în Arena Regelui.

— Prizonier sau campion? îi strigă un glas în batjocură, şi amândoi tinerii se puseră pe râs, iar cel mai înalt îl îmbrânci pe celălalt în glumă.

Am rămas în picioare la locul meu. În suflet mi se născu o bănuială sumbră. Arena Regelui. Neoameni şi campioni. Mi-am adus aminte cu ce ochi hrăpăreţi îi urmărise Regal pe bărbaţii care mă încercuiseră ca să mă bată. Mă cuprinse o amorţeală când femeia numită Lily îşi croi drum la căruţă şi azvârli o farfurie de oase prizonierilor. Neoamenii se năpustiră asupra lor hulpavi, lovindu-se şi pălmuindu-se ca să pună mâna pe o porţie cât mai mare din resturile aruncate din milă. Un grup mărişor de oameni se adunase în jurul căruţei, arătând cu degetul spre ei şi râzând. M-am uitat scârbit la spectatori. Chiar nu-şi dădeau seama că prizonierii aceia fuseseră transformaţi în neoameni? Nu erau criminali. Erau soţi şi fii, pescari şi fermieri din cele Şase Ducate, a căror singură crimă fusese aceea de a fi fost prinşi de piraţii Corăbiilor Roşii.

Pierdusem numărul neoamenilor pe care-i omorâsem. Într-adevăr, îmi provocau repulsie, dar aceeaşi repulsie o simţeam când vedeam un picior ros de cangrenă sau un câine atât de mâncat de râie, încât nu exista leac pentru el. Uciderea neoamenilor nu avea nicio legătură cu ura, pedeapsa ori dreptatea. Moartea era singurul leac pentru boala lor şi ar fi trebuit să-l primească de îndată, din milă pentru familiile care îi iubiseră. Cei doi tineri vorbiseră de parcă uciderea lor ar fi fost un fel de distracţie.

M-am aşezat încet la loc. Mai aveam mâncare în blid, dar îmi pierise pofta. Judecata sănătoasă îmi spunea că ar trebui să mănânc, cât mai aveam ce. M-am uitat la carne. Am înghiţit-o cu forţa.

Când am ridicat ochii din blid, i-am surprins pe cei doi tineri holbându-se la mine. O clipă, le-am susţinut privirile, apoi mi-am adus aminte cine ar trebui să fiu şi-am coborât ochii. Era limpede că se distrau pe seama mea, pentru că veniră ţanţoşi la mine şi se aşezară, unul vizavi, celălalt enervant de aproape. Acesta din urmă strâmbă din nas

ostentativ şi-şi acoperi gura, spre amuzamentul tovarăşului său. Le-am urat amândurora bună seara.

— Bună pentru tine, poate. Nu te-ai mai ospătat aşa de ceva vreme, nu, cerşetorule?

Vorbise cel de vizavi, un bădăran bălai, cu faţa acoperită de pistrui.

— Aşa-i, şi mulţumesc capamanului vostru pentru generozitate, am răspuns calm.

Căutam deja o cale să scap de ei.

— Aşa. Ce vânt te-aduce la Pome? mă întrebă pistruiatul.

Era mai înalt decât tovarăşul lui indolent şi mai musculos.

— Caut de lucru. M-am uitat fix în ochii săi cenuşii. Mi s-a zis că se ţine un târg de slujbe la Tradeford.

— Şi la ce fel de lucruri te pricepi, cerşetorule? La speriat ciori? Sau atragi, poate, şobolanii afară din casele oamenilor cu duhoarea ta?

Se propti cu cotul pe masă, prea aproape de mine, apoi se lăsă pe el, de parcă ar fi vrut să-mi arate ghemul gras de muşchi din braţ.

Am tras adânc aer în piept o dată, de două ori. M-a încercat o senzaţie pe care-o uitasem de-o vreme: gheara fricii, însoţită de-un tremur invizibil când eram provocat. Ştiam că, uneori, era tremurul care anunţa o criză. Enervare. Nu. Furie. Furia iraţională, nestăpânită, care-mi dădea puterea să ridic barda şi să tai braţul unui om de la umăr sau să mă arunc asupra lui şi să-i smulg ultima suflare, oricât m-ar lovi cu pumnii.

Îngrozit şi surprins oarecum, mi-am întâmpinat furia cu bucurie şi m-am întrebat ce-o fi trezit-o la viaţă. Să fi fost amintirea prietenilor pierduţi pentru totdeauna, ori scenele de luptă pe care mi le aducea în vis Meşteşugul atât de des în ultimul timp? Nu avea importanţă. Purtam o sabie zdravănă la şold şi mă îndoiam că cei doi neghiobi o observaseră sau mă credeau în stare s-o folosesc. Probabil că singura armă pe care-o mânuiseră ei vreodată era secera şi nu văzuseră alt sânge în viaţa lor decât de pui sau de vacă. Nu se treziseră niciodată noaptea din cauza

lătratului câinilor, întrebându-se dacă vin piraţii, nu veniseră acasă după o zi de pescuit, rugându-se ca, după ce dau ocol capului, să-şi mai vadă oraşul în picioare. Nişte tinerei fericiţi în ignoranţa lor, care trăiau bine într-un ţinut blând pe malul râului, departe de coasta hărţuită de bătălii, fără altă posibilitate de-a face pe grozavii decât tachinând un străin sau aţâţând prizonieri închişi în cuşti.

Aş vrea ca toţi tinerii din cele Şase Ducate să fie la fel de ignoranţi.

Am tresărit de parcă Verity mi-ar fi pus mâna pe umăr. Aproape că am întors capul. M-am stăpânit însă şi nu m-am mişcat, bâjbâind în sinea mea după el. Zadarnic. Nu i-am găsit urma.

Nu eram sigur că de la Verity îmi venise gândul. Poate era propria mea dorinţă. Totuşi, semănăm atât de mult cu el, încât eram convins că el mi-l trimisese. Furia îmi dispăru la fel de repede cum venise şi m-am uitat la cei doi constatând mirat că se aflau tot acolo. Nişte flăcăiandri, da, doar nişte flăcăiandri fără astâmpăr care nu ştiau cum să se grozăvească mai mult. Ignoranţi şi nemiloşi, cum sunt tinerii deseori. Ei, bine, n-aveam să fiu eu acela pe care să-şi dovedească ei bărbăţia, dar nici nu voi păta ţărâna de sânge în ziua nunţii capamanului lor.

— Cred că am stat mai mult decât se cuvine, am rostit cu gravitate şi m-am ridicat de la masă.

Mâncasem destul şi nu-mi mai trebuia jumătatea de halbă rămasă lângă blid. Am observat că tinerii mă măsoară din cap până-n picioare şi că unul din ei tresare clar la vederea săbiei. Celălalt se ridică, vrând parcă să mă ia la rost că plec, dar prietenul lui îi făcu un semn foarte discret din cap. Când se echilibrară forţele, flăcăiandrul musculos se dădu la o parte rânjind, trăgându-se cât mai departe de mine, nu cumva să-l mânjesc cu atingerea mea. Mi-a fost ciudat de uşor să-i ignor jignirea. Nu m-am retras din calea lor, ci m-am întors şi-am ieşit în întuneric, departe de veselie, dans şi muzică. Nu m-a urmărit nimeni.

M-am dus în partea de oraş de pe malul apei, plimbându-mă şi gândindu-mă la ţelul tot mai limpede

conturat în mintea mea. Aşadar, eram aproape de Tradeford, aproape de Regal. Am simţit dorinţa bruscă de a mă pregăti pentru el. La noapte îmi voi lua o odaie la un han, unul cu baie, mă voi spăla şi mă voi bărbieri. Să se uite bine Regal la mine, la cicatricele pe care mi le lăsase, ca să ştie că eu l-am omorât. Şi după aceea? Dacă aveam să mai trăiesc ca să mă preocupe acel „după aceea”, dacă avea să mă recunoască vreunul din cei care mă vedeau, atunci aşa să fie. Să se ştie că Fitz s-a întors din mormânt ca să arate pretinsului rege Dreptatea regelui adevărat.

Astfel întărindu-mă în adâncul sufletului, am trecut pe lângă două hanuri. În primul răsunau ţipete fie de încăierare, fie de prietenie prea mare; n-aş fi putut să dorm nici de unele, nici de altele. Al doilea avea o prispă dărăpănată şi-o uşă care atârna strâmbă în balamale. Mi-am zis că nici aşternuturile n-or fi prea curate. În schimb, m-am oprit la un han care avea o oală desenată pe firmă şi ţinea o torţă aprinsă afară, să vadă drumeţii pe unde să intre.

Ca toate clădirile mai mari din Pome, hanul fusese construit din piatră de râu şi mortar şi tot din aceleaşi materiale era făcută şi podeaua. Un cămin mare domnea în capătul încăperii, dar nu ardea în el decât un foc de vară, atât cât să fiarbă oala cu tocană promisă afară. Deşi mâncasem de curând, mi s-a făcut poftă. La tejghea era linişte, lumea se dusese să bea la nunta capamanului. Hangiul avea o înfăţişare prietenoasă, dar o dungă îi brăzdă fruntea la vederea mea. Am pus un ban de argint pe masă în faţa lui, ca să-l liniştesc.

— Aş vrea o odaie pentru noaptea asta şi să fac şi o baie.

Mă examină de sus până jos neîncrezător.

— Numai dacă faci baia mai întâi, rosti el categoric.

I-am zâmbit larg.

— Nu mă deranjează, domnule. Îmi voi spăla şi hainele, nu trebuie se vă temeţi că vă voi umple aşternuturile de gângănii.

Hangiul încuviinţă fără tragere de inimă şi trimise un băiat la bucătărie după apă caldă.

— Ai bătut cale lungă, nu? se arătă el binevoitor, arătându-mi drumul spre baia din spatele hanului.

— Şapte poşte şi încă pe-atât. Dar mă aşteaptă o treabă la Tradeford şi vreau să arăt cât pot de bine când o rezolv.

Am zâmbit la vorbele mele, mulţumit de adevărul lor.

— Aha, o treabă. Aşa, deci. Pricep. Da, e mai bine să te prezinţi curat şi odihnit. Ai o bucată de săpun în colţ. Nu te ruşina s-o foloseşti.

Înainte de a pleca hangiul, l-am rugat frumos să-mi dea o lamă, pentru că în baie exista o oglindă. Îmi promise una bucuros. Mi-o aduse băiatul, cu prima găleată de apă caldă. Până când termină de umplut cada, eu îmi tăiasem deja mare parte din barbă, ca să mă pot bărbieri. Băiatul se oferi să-mi spele hainele pentru un bănuţ de aramă în plus, iar eu am fost mai mult decât bucuros să i-l dau. Mi le luă strâmbând din nas, ceea ce îmi arătă că puţeam mai tare decât crezusem. Fără îndoială, excursia prin mlaştină lăsase mai multe urme decât îmi închipuisem.

M-am îmbăiat încet, scufundându-mă în apa fierbinte, dându-mă cu săpunul moale din vas, apoi frecându-mă bine înainte de-a mă clăti. M-am spălat pe cap de două ori, până când mi-a curs din păr spumă albă, nu gri. Apa rămasă în cadă era mai densă decât râul Vin, de culoarea cretei. Măcar acum nu m-am grăbit la bărbierit şi m-am tăiat numai de două ori. După ce mi-am pieptănat părul la spate şi l-am prins în coadă, ca războinicii, m-am uitat în oglindă şi-am văzut un chip pe care de-abia l-am recunoscut.

Nu-mi mai văzusem faţa de luni de zile, şi atunci în oglinda mică de la Burrich. Chipul care mă privea din oglindă era mai tras decât îl ştiusem, cu pometi proeminenţi, amintind de portretul lui Chivalry. Dunga de păr alb crescut deasupra frunţii mă îmbătrânea şi mă trimitea cu gândul la o urmă de jder. Fruntea şi obrajii mi se bronzaseră de la soarele verii petrecute în aer liber, dar faţa era mai palidă acolo unde îmi fusese barba, aşa că jumătatea inferioară a cicatricei prelungite pe obraz părea mult mai închisă decât cealaltă. Oglinda nu-mi arăta pieptul întreg, dar tot mi se vedeau mai multe coaste decât

înainte. Aveam muşchi, e-adevărat, dar grăsime nici cât să ungi o tigaie, cum ar fi zis Sara, bucătăreasa. Mersul neîntrerupt şi faptul că mâncasem numai carne îmi lăsaseră urme pe trup.

Mi-am întors ochii de la oglindă cu un zâmbet şi trist, şi vesel. Puteam să uit liniştit de teama că m-ar recunoaşte vreun fost prieten. De-abia mă recunoşteam eu însumi.

Am îmbrăcat schimbul de haine groase ca să merg în odaia mea. Băiatul mă asigură că mi le va atârna pe cele spălate în faţa căminului şi mi le va aduce uscate a doua zi dimineaţă. Mă conduse în odaie, îmi lăsă o lumânare şi-mi ură noapte bună.

Încăperea avea puţină mobilă, dar era curată. Patru paturi, dar eu eram singurul oaspete, lucru care mi-a convenit de minune. Fiind vară, unica fereastră, fără perdea, stătea cu obloanele deschise. Adierea răcoroasă a nopţii bătea dinspre râu până în odaie. Am rămas în picioare o vreme, cu ochii la întunericul de afară, în susul râului, sclipeau luminile din Tradeford. Era o aşezare întinsă. Alte lumini scânteiau pe drumul de la Pome la ea. Mă aflam, cu certitudine, într-un ţinut bine statornicit. Şi tot cu certitudine aveam să călătoresc singur, mi-am zis şi-am alungat durerea care mă invada ori de câte ori mă gândeam la Ochi Întunecaţi. Mi-am azvârlit bocceaua sub pat. Păturile erau aspre, dar miroseau a curat, la fel mindirul. După luni de zile de dormit pe pământ, mi s-a părut la fel de moale ca salteaua mea de pene de la Buckkeep. Am suflat în lumânare şi m-am culcat, aşteptându-mă să adorm imediat.

Dar m-am pomenit că mă holbez la tavanul întunecat. Zarva de la nuntă se auzea în depărtare. Mai aproape erau alte zgomote, nefamiliare mie. Clădirea pârâia şi se aşeza mai bine pe pământ, în odăile vecine se foiau ceilalţi oaspeţi ai hanului. Îmi tulburau odihna, nu mă linişteau ca vântul fremătând printre copaci în pădure sau clipocitul râului aproape de culcuşul meu. Mă temeam de semenii mei mai mult decât de orice ameninţare din sânul naturii.

Gândurile mi-au rătăcit la Ochi Întunecaţi şi m-am întrebat ce face şi dacă e în siguranţă în noaptea aceea. L-am cercetat cu Meşteşugul, apoi m-am oprit. A doua zi voi ajunge la Tradeford, pentru a duce la capăt un lucru la care el nu mă va putea ajuta. Mai mult decât atât, mă aflam într-un ţinut în care n-ar fi putut veni la mine în siguranţă. Dacă voi reuşi ceea ce-mi doresc şi voi mai fi în viaţă după aceea, ca să plec în Regatul Munţilor, în căutarea lui Verity, atunci pentru el e mai bine să stea acolo unde e acum, încercând să se alăture semenilor lui şi să-şi trăiască propria viaţă.

Mi-a fost foarte uşor să trag asemenea concluzii şi să recunosc că luasem o hotărâre înţeleaptă. Mai greu mi-a venit să mă ţin de ea. N-ar fi trebuit să plătesc pentru un pat, ar fi trebuit să-mi petrec noaptea mărşăluind, aş fi avut parte de mai multă odihnă. M-am simţit mai singur ca niciodată. Până şi din temniţa lui Regal, înfruntând moartea, reuşisem să vorbesc cu lupul. În noaptea aceea eram eu şi numai eu, cugetând la un omor pe care nu eram capabil să-l plănuiesc, de teamă că Regal avea să fie păzit de adepţii lui iniţiaţi în Meşteşug, ale căror talente puteam doar să le bănuiesc. În ciuda nopţii calde de sfârşit de vară, mi se făcea frig şi greaţă de câte ori mă gândeam la asta. N-am şovăit nicio clipă în hotărârea mea de a-l omorî pe Regal, doar convingerea că voi reuşi mi se clătina. Nu mă descurcasem prea bine de unul singur, dar a doua zi mă voi purta în aşa fel încât Chade să fie mândru de mine.

Chibzuind la grupul de iniţiaţi, mă cuprinse o senzaţie de certitudine tulburătoare că mă păcălisem în ceea ce priveşte strategia mea. Venisem aici din proprie iniţiativă sau îmi meşterise Will gândurile printr-un şiretlic subtil, ca să mă convingă că a fugi spre el era cel mai sigur lucru pe care-l puteam face? Will întrebuinţa cu dibăcie Meşteşugul. Atât de fin ţi se furişa în minte, încât nici nu simţeai că te atinge.

Dintr-odată, puse stăpânire pe mine o nevoie imperioasă de a-mi trimite Meşteşugul în explorare, de a verifica dacă-l simt cum mă pândeşte. Atunci m-am convins că impulsul

de a-l întrebuinţa era, de fapt, influenţa lui Will asupra mea, ispitindu-mă să-mi deschid mintea pentru el. Aşa mi-au rătăcit gândurile, hăituindu-se unul pe altul în cercuri tot mai mici, până când aproape că l-am simţit pe Will cum se distrează urmărindu-mă.

După miezul nopţii, somnul a început, în sfârşit, să-mi dea târcoale. Mi-am părăsit gândurile fără nicio ezitare, aruncându-mă în braţele lui cum se aruncă un scufundător în apă, preocupat să-i exploreze adâncurile. Prea târziu mi-am dat seama de ce mă atrăgea atât scufundarea aceea. M-aş fi opus, dacă mi-aş fi amintit cum. În schimb, am recunoscut în jurul meu draperiile şi trofeele care împodobeau coridorul cel mare din Ripplekeep, castelul principal din ducatul Bearns.

Porţile masive de lemn atârnau deschise în balamale, victimele berbecului intrat pe jumătate înăuntru, după ce lovise teribil în ele. Fumul plutea în aer, încolăcit în jurul flamurilor victoriilor trecute. Grămezi de cadavre se ridicau peste tot acolo unde luptătorii încercaseră să ţină piept şuvoiului de piraţi în faţa cărora cedaseră porţile grele de stejar. La câţiva paşi de zidul masacrului, soldaţi înşiruiţi din Bearns încă mai suflau, dar foarte slab. Ducele Brawndy lupta în mijlocul unui grup mai mic, flancat de fiicele lui, Celerity şi Faith. Fetele învârteau săbiile, încercând zadarnic să-şi apere tatăl de atacul nestăvilit al duşmanilor.

Amândouă se băteau cu o îndemânare şi o ferocitate de care nu le crezusem în stare. Parcă erau o pereche de şoimi, cu feţele încadrate de părul negru scurt şi drept, cu ochi mijiţi a ură. Dar Brawndy refuza să fie apărat, refuza să cedeze în faţa asaltului nemilos al piraţilor. Stătea cu picioarele desfăcute, plin de sânge, şi strângea barda cu amândouă mâinile.

În faţa şi la picioarele lui, ferit de arma rotită în aer, zăcea cadavrul fiicei lui celei mai mari, moştenitoarea sa. O sabie o tăiase între umăr şi gât, zdrobindu-i clavicula, apoi îi străpunsese pieptul. Era moartă, moartă fără speranţă, dar Brawndy nu voia să se îndepărteze de

cadavrul ei. Ducelui îi curgeau pârâiaşe de lacrimi şi sânge pe obraji. Pieptul i se umfla ca nişte foaie de câte ori inspira, iar pe sub cămaşa ruptă i se vedeau muşchii bătrâni, sleiţi. Înfrunta săbiile a doi potrivnici, un tânăr preocupat doar să-l înfrângă şi un şarpe de bărbat care nu se băga în luptă, ci stătea la pândă cu sabia sa lungă, aşteptând să profite de orice spărtură ar fi reuşit să facă tânărul în apărarea lui Brawndy.

Într-o fracţiune de secundă am ştiut toate acestea, dar şi că ducele nu avea să mai reziste mult. Strângea barda tot mai slab din cauza sângelui alunecos, iar fiecare gură de aer inspirat prin gura uscată îl ardea. Era bătrân, avea inima frântă, ştia că, şi dacă ar supravieţui bătăliei, Bearns ar cădea oricum în mâinile piraţilor Corăbiilor Roşii. Mie îmi plângea sufletul în faţa nenorocirii lui, dar el tot reuşi să facă un pas imposibil în faţă şi să-l izbească de moarte pe tânărul cu care se bătea. În momentul când barda se înfipse în pieptul piratului, celălalt înaintă şi, în clipa următoare, îi vârî sabia în piept şi-o scoase imediat. Bătrânul căzu pe pietrele însângerate ale castelului său, lângă leşul duşmanului dintâi.

Celerity, care-şi înfrunta propriul agresor, se întoarse foarte scurt la ţipătul de groază al surorii ei. Piratul profită de prilej. Arma lui mai grea învălui sabia fetei şi i-o smulse din mână. Celerity se dădu înapoi în faţa rânjetului de satisfacţie al corsarului şi-şi feri capul de lovitura lui mortală, la timp ca să-l vadă pe ucigaşul tatălui ei apucându-l de păr ca să-i taie capul drept trofeu.

N-am mai putut suporta.

Am sărit după barda scăpată de Brawndy şi-am prins-o de mânerul lunecos de sânge, ca şi cum aş fi strâns mâna unui prieten vechi. Am simţit-o ciudat de grea în mână, dar am ridicat-o, am parat sabia duşmană, apoi, printr-o combinaţie care l-ar fi făcut pe Burrich mândru de mine, am dus-o la spate ca să-mi iau avânt şi să-l lovesc pe pirat în faţă. Un tremur îmi cuprinse trupul simţind cum i se zdrobesc oasele feţei. N-am avut timp să stau pe gânduri. Am sărit în faţă şi-am izbit zdravăn, tăind mâna celui care

voise să ia capul tatălui meu. Barda răsună pe dalele de piatră, zguduindu-mi braţele. M-am pomenit împroşcat de sânge când sabia lui Faith străpunse braţul potrivnicului ei. Acesta era mai înalt decât mine, aşa că mi-am ferit umărul şi m-am rostogolit, ridicându-mă în picioare ca să-i spintec burta cu lama bărzii.

Urmară clipe înnebunitoare, când micul nostru pâlc pur şi simplu împietri. Faith se uita la mine cu o expresie de uimire care se transformă în triumf înlocuit imediat de groază.

— Nu-i putem lăsa să ne ia morţii! hotărî ea brusc.

Ridică bărbia şi părul îi flutură precum coama unui armăsar de luptă.

— Bearns! La mine! ţipă ea.

N-aveai cum să înţelegi greşit tonul ei poruncitor. M-am uitat o secundă la ea. Mi s-au înceţoşat ochii, am văzut dublu. O Celerity cam ameţită îi ură surorii ei: „Trăiască ducesa de Bearns!” Am surprins schimbul de priviri care spunea că niciuna din ele nu se aştepta să mai trăiască până la sfârşitul zilei. Atunci, un grup de luptători din Bearns părăsi lupta şi li se alătură.

— Tatăl şi sora mea. Îngropaţi-i, porunci Faith la doi soldaţi. Restul, la mine!

Celerity se ridică anevoie în picioare, se uită mirată la barda greoaie şi se aplecă să-şi recupereze sabia cu care era obişnuită.

— Acolo, e nevoie de noi acolo, rosti Faith, arătând cu degetul, iar Celerity o urmă, ca să întărească suficient linia de luptă, pentru a le permite oamenilor lor să se retragă.

Am urmărit-o cum se îndepărtează. O femeie pe care nu am iubit-o, dar pe care o voi admira întotdeauna. Am vrut din tot sufletul să merg după ea, dar scena din faţa mea începea să tremure, se pierdea în fum şi umbre. Mă prinse cineva de braţ.

A fost nesăbuit din partea ta.

Vocea din mintea mea părea foarte mulţumită. Will! mi-am zis disperat şi inima mea se porni să bată nebuneşte.

Nu. Dar ar fi putut foarte bine să fie el. Eşti tot mai neglijent cu zidurile tale, Fitz. Nu-ţi poţi permite. Indiferent cât ne cheamă ei, tu trebuie să fii precaut. Verity m-a împins şi m-am pomenit că trupul meu mă primeşte înapoi.

— Dar tu o faci, am protestat, însă n-am auzit decât glasul meu stins în odaia din han.

Am deschis ochii. Prin fereastră, am constatat că întunericul domnea pretutindeni. Nu-mi dădeam seama dacă trecuseră clipe sau ore. M-am bucurat doar că îmi rămânea timp de dormit, pentru că sfârşeala care mă cuprindea nu mă lăsa să mă gândesc la altceva.

A doua zi dimineaţă, m-am trezit buimac. Prea mult trecuse de când nu mai dormisem într-un pat adevărat, ca să nu mai spun de senzaţia plăcută că eram curat. Mi-am forţat ochii să se focalizeze şi m-am uitat la nodurile din grinzile tavanului. După o vreme, mi-am adus aminte că eram la han şi nu mai aveam mult până la Tradeford şi la Regal. Aproape în aceeaşi clipă, mi-am amintit că ducele Brawndy murise. Mi-a luat-o inima la goană. Am strâns tare din pleoape ca să alung amintirile bătăliei în mijlocul căreia mă aruncase Meşteşugul şi imediat tâmplele au început să-mi plesnească de durere. În prima clipă, am dat, ca un nebun, vina pe Regal. El era autorul tragediei care scosese viaţa din mine şi-mi lăsase un trup subjugat de slăbiciune. Chiar în dimineaţa în care sperasem să mă trezesc cu forţe noi şi înviorat, gata să-l omor, n-am găsit puterea nici să mă întorc pe partea cealaltă.

După o vreme, băiatul de la han veni şi-mi aduse hainele. I-am mai dat doi bănuţi, plecă şi se întoarse repede cu o tavă. Când am văzut terciul şi i-am simţit mirosul, am înţeles dintr-odată repulsia lui Verity faţă de mâncare în verile când îi ţinuse la distanţă pe piraţi de ţărmul nostru cu Meşteşugul. Singurele obiecte de pe tavă care mă interesau erau cana şi oala cu apă fierbinte. M-am dat jos din pat împleticindu-mă şi m-am lăsat pe vine ca să-mi scot bocceaua de sub pat. Am văzut stele verzi. Când

am reuşit s-o desfac şi să găsesc scoarţa de spiriduş, gâfâiam de parcă aş fi alergat la o întrecere. Am avut nevoie de toată concentrarea ca să-mi conving gândurile să uite de durerea de cap. Cum îmi zvâcneau tâmplele, am pus mai multă scoarţă de spiriduş în cană. Aproape că am atins doza pe care i-o dădea Chade lui Verity. De când mă părăsise lupul, suferisem din cauza viselor aduse de Meşteşug. Oricâte ziduri îmi ridicam, tot nu le puteam alunga. Dar noaptea trecută fusese cea mai grea dintr-o perioadă lungă. Probabil pentru că intrasem şi eu în vis şi, prin Celerity, participasem la întâmplări. Visele îmi secătuiseră şi vlaga, şi provizia de scoarţă de spiriduş. Am privit nerăbdător cum scoarţa împrumuta apei aburinde culoarea ei neagră. Imediat ce n-am mai văzut fundul ceştii, am dus-o la gură şi-am dat-o peste cap. Era să mă înec din cauza amărelii, dar asta nu m-a împiedicat să mai torn apă peste scoarţa rămasă pe fundul ceştii.

Am băut şi doza a doua, mai slabă, aşezat pe marginea patului şi privind la orizont pe fereastră. Vedeam foarte bine ţinutul jos de pe malul râului. Am desluşit ogoare cultivate şi vaci de lapte pe păşuni îngrădite chiar la ieşirea din Pome, iar dincolo de ele, fumul micilor ferme de pe marginea drumului. Nu mai aveam de străbătut mlaştini, nu se mai întindeau câmpii nemăsurate între mine şi Regal. De acum încolo, aveam să călătoresc ca om.

Durerea de cap îmi trecuse. Am mâncat terciul rece în silă, ignorând protestele stomacului meu. Plătisem pentru el şi trebuia să-mi ţină de foame până înainte de sfârşitul zilei. M-am îmbrăcat cu hainele curate pe care mi le adusese băiatul înapoi. Erau spălate, dar mai mult nu le puteam lăuda. Cămaşa se deformase şi se decolorase în diverse nuanţe maronii. Pantalonii mulaţi îi purtasem până se răriseră la genunchi şi la fund şi-mi erau scurţi. Când am încălţat papucii cusuţi de mine, am văzut încă o dată cât de jerpeliţi arătau. De atâta vreme nu mă mai interesase cum trebuie să apar în faţa lumii, încât m-am pomenit îmbrăcat mai sărăcăcios decât un cerşetor din Buckkeep. Nu era de mirare că stârnisem deopotrivă milă

şi dezgust seara trecută. Şi eu aş fi simţit la fel faţă de un om zdrenţuros ca mine.

Am şovăit la gândul de a coborî îmbrăcat astfel. Însă alternativa era să-mi pun hainele groase, de lână, să mă sufoc de căldură şi să transpir toată ziua. Deşi bunul-simţ mă îndemna să cobor aşa cum sunt, mă consideram atât de vrednic de batjocorit, încât aş fi vrut să mă fac nevăzut.

Strângându-mi iute bocceaua, m-am alarmat constatând câtă scoarţă de spiriduş consumasem deodată. Alarmat, atâta tot. Cu un an în urmă, aceeaşi cantitate m-ar fi făcut să ţopăi pe acoperişuri. Mi-am zis că eram ca zdrenţele de pe mine. Nu aveam de ales. Meşteşugul nu mă lăsa în pace în vis, iar eu nu aveam timp să stau culcat şi să-mi las corpul să-şi revină singur, darămite bani, să mai plătesc pentru o odaie şi mâncare la un han. Totuşi, azvârlindu-mi bocceaua pe umăr şi coborând scările, mi-am spus că nu începeam prea vesel ziua. Moartea lui Brawndy şi prăbuşirea ducatului Bearns, hainele mele de sperietoare de ciori şi scoarţa de spiriduş îmi creaseră toate o stare foarte proastă.

Ce şanse aveam să trec de zidurile şi gărzile lui Regal şi să-i iau viaţa?

Deprimarea, îmi spusese Burrich odată, era unul din efectele scoarţei de spiriduş. Deci asta simţeam. Atât.

Mi-am luat rămas-bun de la hangiu, iar el mi-a urat noroc. Afară, soarele se înălţase de-o suliţă pe cer, prevestind încă o zi frumoasă. Am pornit în pas vioi spre ieşirea din Pome şi spre Tradeford.

Ajuns la periferia oraşului, m-a întâmpinat o privelişte neliniştitoare: două spânzurători, un stâlp pentru biciuit victimele şi doi stâlpi ai infamiei. Lemnul nu lucea de la soare încă; construcţiile erau destul de noi, dar, după cum arătau, erau folosite destul de des.

Am trecut repede pe lângă ele, însă tot mi-am adus aminte cât de aproape fusesem să îmbrăţişez şi eu un asemenea stâlp. Mă salvaseră sângele meu de bastard regal şi tradiţia străveche, care spunea că cei cu sânge

regesc nu pot fi spânzuraţi. Mi-am amintit şi plăcerea evidentă cu care urmărea Regal cum eram bătut.

M-am înfiorat a doua oară când m-am întrebat unde e Chade. Dacă soldaţii lui Regal reuşiseră, totuşi, să-l prindă, nu mă îndoiam că regele îi va lua iute viaţa. Am încercat să nu-mi închipui cum ar arăta atârnând în ştreang, înalt, slab, cărunt, bătut de soarele fierbinte.

Sau va muri repede?

Am scuturat din cap ca să alung astfel de gânduri şi-am trecut pe lângă bietele cadavre care fluturau în soare ca rufele uitate pe sfoară. Mintea mea făcu o glumă macabră: până şi ele erau mai bine îmbrăcate decât mine.

Pe drum, a trebuit să mă dau la o parte nu o dată din faţa căruţelor şi cirezilor. Comerţul părea să fie prosper între cele două oraşe. Am lăsat Pome în urmă şi, o vreme, am mers pe lângă fermele bine întreţinute de la marginea drumului, care ascundeau în spate lanuri şi livezi. Puţin mai departe am trecut pe lângă moşii de ţară, cu conace de piatră măricele, pomi care făceau umbră deasă, flori în jurul hambarelor solide şi cai păscând pe pajişti. Am recunoscut, în mai multe rânduri, animale din Buckkeep. Apoi am trecut pe lângă lanuri întinse de in şi cânepă, iar în cele din urmă am văzut gospodării mai modeste şi periferia unui oraş.

Aşa mi s-a părut la început. Sfârşitul după-amiezii m-a găsit în inima unui oraş cu străzi pietruite şi lume umblând încoace şi încolo cu tot soiul de treburi. M-am uitat în jur şi m-am minunat. Nu mai văzusem un loc ca Tradeford. Prăvălie lângă prăvălie, cârciumi, hanuri şi grajduri pentru toate pungile, răspândite pe un teren neted, cum nu exista în niciun oraş din Buck. Am ajuns într-o zonă cu parcuri şi fântâni, temple, teatre şi şcoli. Parcurile aveau alei şi poteci care şerpuiau printre flori, statui şi copaci. Oamenii care se plimbau sau îşi mânau căruţa pe ele erau îmbrăcaţi cu haine elegante, din acelea pe care le vedeai la Buckkeep numai la sărbători mari. Unii purtau uniforma aurie cu maro a regatului Farrow, dar până şi straiele

servitorilor erau mai elegante decât orice veşmânt îmbrăcasem eu vreodată.

Aici îşi petrecuse Regal verile în copilărie. Considerase întotdeauna Buckkeepul drept un fel de sat puţin mai răsărit. Am încercat să-mi imaginez un băiat părăsind toate frumuseţile acelea toamna, pentru a se întoarce într-un castel în care trage curentul, căţărat pe o stâncă măturată de ploi şi bătută de furtuni, deasupra unui mic oraş-port. Nu era de mirare că se mutase aici, inclusiv Curtea, îndată ce putuse. Am simţit un dram de înţelegere pentru el. Asta m-a enervat. E bine să-l cunoşti îndeaproape pe omul pe care ai de gând să-l omori; nu e bine să-l înţelegi. Mi-am reamintit cum îşi omorâse propriul tată, pe regele meu, şi m-am îndârjit în hotărârea mea.

Rătăcind prin locurile acelea prospere, am atras multe priviri compătimitoare. Dacă aş fi vrut să-mi duc traiul ca un cerşetor, mi-ar fi mers foarte bine. Însă eu am căutat locuri şi oameni mai umili, ca să aud bârfe despre Regal, cum era organizat castelul lui din Tradeford şi câţi oameni locuiesc în el. M-am dus în zona de lângă apă, sperând să mă simt ca acasă.

Acolo am descoperit adevăratul motiv al existenţei oraşului Tradeford. Ca să nu-i dezmintă numele[6], râul acoperea o zonă imensă cu porţiuni unduioase puţin adânci, prin care se vedea pietrişul din albia dură. Era atât de lat, încât malul celălalt se pierdea în ceaţă, iar apa săruta parcă orizontul. Nenumărate cirezi de vite şi turme de oi traversau Vinul, iar în aval, barje cu fund plat, trase de funii, profitau de apa mai adâncă pentru a transporta neîntrerupt mărfuri de pe un mal pe altul. Aici era locul unde se întâlnea negoţul din Farrow cu cel din Tilth, unde livezile, lanurile şi turmele se uneau, unde mărfurile aduse din Buck, Bearns sau ţinuturi mai îndepărtate se descărcau, în sfârşit, şi se trimiteau la nobilii care-şi permiteau să le cumpere. La Tradeford ajunseseră, în vremuri mai blânde, mărfuri din Regatul Munţilor şi din regiunile întinse de dincolo de el: ambră, blănuri scumpe,

6 Trade - „negoţ”; ford - „vad” (n. tr.).

fildeş sculptat şi, rareori, scoarţa de tămâie din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Aici se aduceau inul, pentru a fi transformat în pânzeturile fine din Farrow, şi cânepa, din care se obţineau fibrele pentru funii şi pânza pentru nave.

Mi s-a oferit de lucru câteva ore, să descarc saci de cereale dintr-o barjă mică într-o căruţă. Am acceptat, mai mult de dragul bârfelor decât al bănuţilor de aramă. Am aflat puţine lucruri. Nimeni nu vorbea despre Corăbiile Roşii sau despre războiul desfăşurat de-a lungul coastei decât ca să se plângă de calitatea slabă şi preţul prea mare al puţinelor bunuri venite de acolo. Regele Regal era amintit rareori, iar cei care-l pomeneau o făceau numai ca să se mândrească cu talentul lui de a seduce femei şi de a ţine la băutură. M-a şocat că i se spunea regele Mountwell[7], numele neamului regesc al mamei sale, dar mi-am zis că e chiar mai bine că nu-l folosea pe cel de Farseer. Încă un lucru mai puţin pe care îl aveam în comun.

Am aflat însă multe despre Arena Regelui, iar cele auzite îmi lăsară un gust foarte amar.

Tradiţia de a te duela pentru a apăra adevărul celor rostite de tine era foarte veche în cele Şase Ducate. La Buckkeep existau stâlpii aceia înalţi, Martorii de Piatră. Se zice că, atunci când doi oameni se întâlnesc la ei pentru a rezolva o neînţelegere printr-o încăierare, El şi Eda însăşi asistă şi au grijă să se facă dreptate. Stâlpii şi obiceiul sunt foarte vechi. La Buckkeep, când vorbeam despre Dreptatea Regelui, ne refeream adesea la misiunile tainice pe care Chade şi cu mine le îndeplineam în numele lui Shrewd. Unii veneau cu cereri chiar la suveran şi se supuneau judecăţii lui, oricare ar fi fost aceasta. Dar au fost vremuri în care alte nedreptăţi ajungeau la urechile regelui şi atunci trimitea după Chade sau după mine, ca să-i ducem la îndeplinire porunca privitoare la răufăcător. În numele Dreptăţii Regelui i-am pedepsit eu pe alţii, fie repede, din milostenie, fie încet, ca să îndure cât mai mult. Ar fi trebuit să fiu călit în faţa morţii.

7 „Călăreţ îndemânatic” (n. tr.).

Arena lui Regal era menită mai mult să distreze decât să împartă dreptatea. Ideea de bază era simplă. Cei osândiţi de rege să fie pedepsiţi sau omorâţi erau duşi în arenă. Acolo trebuiau să lupte cu animale înfometate şi asmuţite până la furie sau cu un luptător, un campion. Răufăcătorul care dădea un spectacol foarte reuşit putea fi iertat de rege sau putea deveni el însuşi un campion. Neoamenii nu aveau şansa asta. Erau spintecaţi de fiare sau înfometaţi şi lăsaţi să se arunce asupra altor nelegiuiţi. Asemenea feluri de judecată deveniseră foarte populare în ultima vreme, atât de populare, încât mulţimea nici nu mai încăpea în piaţa rotundă din Tradeford, locul unde se „împărţea dreptatea” deocamdată. Regal poruncise construirea unei arene speciale. Avea să fie la o distanţă convenabilă de reşedinţa lui, cu celule şi ziduri de siguranţă în care să stea închise şi animalele, şi prizonierii mai puternici, cu banchete pentru cei veniţi să vadă cum se împarte Dreptatea Regelui. Ridicarea arenei oferea noi posibilităţi negoţului şi slujbe pentru oraşul Tradeford. Toată lumea zicea că e o idee foarte bună, mai ales că se întrerupseseră relaţiile negustoreşti cu Regatul Munţilor. N-am auzit niciun glas care să i se împotrivească.

Când s-a terminat de încărcat căruţa, mi-am primit banii şi i-am urmat pe ceilalţi docheri la o cârciumă din apropiere. Acolo, pe lângă berea din malţ şi hamei, se puteau cumpăra ierburi şi o afumătoare la masă. Era un fum de să-l tai cu cuţitul şi în curând au început să-mi lăcrimeze ochii şi să mă zgârie pe gât. Pe ceilalţi muşterii nu-i deranja, nici nu păreau afectaţi de el. La Buckkeep lumea nu obişnuia să se ameţească cu fum de ierburi arse şi eu nu-i prinsesem gustul. Mi-am cumpărat o porţie de budincă cu miere şi un urcior de bere foarte amară, care avea gust de apă de râu.

Am întrebat în stânga şi-n dreapta dacă e adevărat că se caută ajutoare de grăjdari pentru grajdurile regelui şi, dacă aşa este, unde aş putea să mă interesez de-o slujbă. Faptul că unul ca mine voia să lucreze chiar pentru rege stârni râsete, dar, cum făceam pe prostul mai tot timpul

cât lucram cu ei, am reuşit să le accept glumele nesărate şi propunerile cu un zâmbet tâmp. Până la urmă, unul mai dezmăţat mi-a spus că ar trebui să-l întreb direct pe rege şi mi-a explicat cum să ajung la castelul Tradeford. I-am mulţumit, am băut ultimii stropi de bere şi am plecat.

Probabil mă aşteptasem la o clădire din piatră, cu ziduri groase şi întărituri. Asta căutam în timp ce mergeam pe unde mi se indicase, spre interiorul oraşului, departe de râu. În schimb, am ajuns la o colină, dacă puteai numi aşa ridicătura aceea pitică. De la înălţimea ei se vedea bine râul în ambele direcţii, iar clădirile frumoase din piatră de pe ea profitaseră de toate avantajele. Am stat pe drumul aglomerat de la baza colinei şi le-am privit cu gura căscată. Nu aveau nimic din înfăţişarea marţială şi ameninţătoare a castelului Buckkeep. Aleea din pietricele albe, grădinile şi copacii înconjurau o locuinţă deopotrivă grandioasă şi atrăgătoare. Castelul Tradeford şi clădirile din jur nu fuseseră folosite vreodată nici ca adăposturi, nici ca fortăreţe, ci alcătuiau o reşedinţă elegantă şi costisitoare. Zidurile de piatră erau sculptate, iar înăuntru intrai pe sub arcade. Erau şi turnuri, dar fără creneluri. Fuseseră construite pentru ca locuitorii să aibă o vedere amplă a împrejurimilor, mai mult ca să încânte ochiul decât ca să provoace îngrijorare.

Se înălţau ziduri şi între drumul public aglomerat şi castel, dar erau joase, din piatră, acoperite de muşchi şi iederă, cu firide şi deschizături în care tulpini înflorite şerpuiau în jurul statuilor. Un drum lat cât pentru o căruţă ducea direct la castel. Alte alei şi poteci mai înguste te invitau să admiri lacurile cu nuferi şi pomii fructiferi tunşi cu pricepere sau cărările umbroase. Un grădinar prevăzător plantase acolo stejari şi sălcii cu cel puţin o sută de ani în urmă, iar acum copacii înalţi aruncau umbre răcoroase şi fremătau în şoaptele vântului dinspre râu. Toate aceste minunăţii acopereau mai mulţi acri decât o fermă întinsă. Am încercat să-mi închipui un conducător care avea şi timpul, şi resursele necesare pentru a le da viaţă.

Era posibil să fii stăpânul unor asemenea frumuseţi, dacă nu-ţi trebuiau nave de război şi o armată permanentă? Oare Patience avusese parte de ele în casa părinţilor ei? Oare ecourile acestor splendori se regăseau în vazele delicate cu flori şi vasele cu peşti argintii din camera bufonului? M-am simţit murdar şi necivilizat, şi nu din cauza straielor. Iată, mi-am dat eu seama dintr-odată, cum trebuie să trăiască un rege. În sânul artelor, muzicii şi frumosului, înnobilându-şi supuşii prin crearea unor astfel de locuri superbe. Mi-am înţeles propria ignoranţă şi, mai grav, urâciunea unui suflet de om învăţat numai să omoare în stânga şi-n dreapta. M-a cuprins pe neaşteptate furia împotriva tuturor lucrurilor pe care nu le învăţasem, pe care nici măcar nu le bănuisem. Nu cumva Regal şi mama lui interveniseră şi de data asta, ţinându-l pe bastard ascuns în cotlonul lui? Fusesem instruit să devin o unealtă urâtă, dar folositoare, aşa cum Buckkeepul fusese doar o fortăreaţă, nu un palat.

Dar câte din aceste frumuseţi ar fi supravieţuit aici, dacă Buckkeepul n-ar fi stat de pază ca un dulău fioros la gura râului Buck?

Parcă mi-ar fi aruncat cineva o găleată de apă peste faţă. Era adevărat. Nu de asta fusese construit Buckkeepul, ca să ţină sub control negoţul pe râu? Dacă ar cădea vreodată în mâinile piraţilor, râurile noastre întinse ar deveni drumuri pentru corăbiile lor cu funduri plate. Corsarii ar străpunge ca un jungher pântecele moale al celor Şase Ducate. Nobilii aceştia indolenţi şi flăcăiandrii înfumuraţi de la ţară s-ar trezi noaptea în ţipete şi fum, fără un castel în care să se adăpostească, fără gărzi care să sară şi să lupte pentru ei. Înainte de a muri, poate ar afla şi ei câte au îndurat alţii pentru siguranţa lor. Înainte de a muri, poate l-ar ocărî pe regele care fugise din fortăreaţa Buckkeep în interiorul regatului şi se dedase plăcerilor.

Dar planul meu era ca regele să moară cel dintâi.

Am dat un ocol prudent castelului Tradeford. Trebuia să cântăresc cu grijă dacă cea mai uşoară cale de a pătrunde

în el era şi cea mai ferită privirilor, după cum trebuia să chibzuiesc şi la cea mai sigură cale de ieşire. Până la căderea nopţii, aveam să aflu tot ce se putea despre castelul Tradeford.

9. ASASINUL

Ultimul Maestru adevărat al Meşteşugului care i-a instruit pe învăţăceii de neam regal de la Buckkeep nu a fost Galen, ci predecesoarea lui, Solicity. Ea aşteptase, poate prea mult, să-şi aleagă un ucenic. Când l-a ales pe Galen, tusea din cauza căreia avea să se sfârşească pusese deja stăpânire pe ea. Unii zic că l-a ales în disperare, ştiind că e pe moarte. Alţii, că a silit-o regina Desire, care voia să-şi vadă favoritul într-o poziţie mai înaltă la Curte. Indiferent care era adevărul, Galen îi era ucenic numai de doi ani când a doborât-o tusea. Cum ceilalţi Maeştri slujiseră şapte ani înainte de a-şi încheia ucenicia, Galen s-a cam grăbit să se declare Maestru al Meşteşugului imediat după moartea lui Solicity. Pare imposibil ca ea să-i fi transmis toate cunoştinţele despre Meşteşug şi toate posibilităţile acestuia într-un timp atât de scurt. Totuşi, nimeni nu l-a contestat. Deşi o asistase pe Solicity la instruirea celor doi prinţi, Verity şi Chivalry, după moartea ei, Galen a declarat că pregătirea lor era completă. După aceea, s-a opus propunerii de a-i instrui pe alţii până în anii războiului cu Corăbiile Roşii, când a cedat poruncii regelui Shrewd şi şi-a creat primul şi ultimul său grup de iniţiaţi.

Spre deosebire de grupurile tradiţionale, care-şi alegeau singure membrii şi conducătorul, Galen l-a format pe al lui alegându-şi el învăţăceii cu multă băgare de seamă şi, cât a trăit, a exercitat un control strict asupra lor. August, aşa-zisul conducător al grupului, şi-a pierdut darul Meşteşugului într-un accident, într-o misiune din Regatul Munţilor. Serene, care şi-a asumat rolul de lider după moartea lui Galen, a murit odată cu un alt membru, Justin, în timpul răzmeriţei iscate după ce s-a descoperit uciderea regelui Shrewd. Will a fost următorul care şi-a asumat conducerea iniţiaţilor care ajunseseră cunoscuţi drept

Grupul lui Galen. În vremea aceea, mai rămăseseră doar trei membri: Will însuşi, Burl şi Carrod. Mai mult ca sigur, Galen le inoculase devotamentul neclintit faţă de Regal, dar asta nu-i împiedica să se lupte între ei pentru a intra în graţiile acestuia.

Până la amurg, explorasem temeinic regiunea din jurul reşedinţei regale. Am descoperit că oricine se putea plimba în voie pe potecile din partea de jos, printre fântâni şi grădini ocrotite de tise şi castani, şi chiar am văzut câţiva plimbăreţi îmbrăcaţi în veşminte fine. Majoritatea s-au uitat la mine dezaprobator, câţiva cu milă, iar garda în uniformă cu care m-am întâlnit mi-a reamintit cu asprime că cerşitul era interzis în Grădinile Regelui. L-am asigurat că venisem numai ca să admir splendorile despre care auzisem din atâtea poveşti. La rândul lui, mi-a sugerat că poveştile erau mai mult decât suficiente pentru cei de teapa mea şi mi-a arătat cărarea care mă scotea direct afară din grădini. I-am mulţumit plin de umilinţă şi am plecat. A rămas pe loc să mă urmărească, până când am cotit după un gard viu şi m-a pierdut din vedere.

Următoarea mea incursiune a fost mai discretă. Mi-a trecut prin cap să-l atac pe unul din nobilii tineri care se plimbau printre flori şi straturi de plante perene şi să-i fur hainele, dar m-am răzgândit. N-aveam şanse să dau peste unul destul de slab ca să mi potrivească îmbrăcămintea lui, iar veşmintele elegante pe care le purtau se legau cu prea multe panglici viu colorate. N-aş fi reuşit să mă închid la cămaşă fără ajutorul unui valet, cu atât mai puţin s-o dau jos de pe un bărbat leşinat. Oricum, amuletele argintii zornăitoare, cusute de dantela manşetelor, nu se potriveau cu treaba silenţioasă de asasin. Aşa că m-am furişat printre tufele aliniate lângă pereţii scunzi şi am urcat treptat pe colină.

Într-un sfârşit, am dat peste un zid de piatră fin şlefuită, care încercuia vârful colinei. Puţin mai scund să fi fost, şi un bărbat înalt ar fi putut sări peste el. Nu fusese construit

ca un obstacol serios. Nu-l înconjurau tufişuri, dar cioturile şi rădăcinile de copaci dovedeau că îl acoperiseră cândva plante agăţătoare şi tufe. M-am întrebat dacă Regal poruncise să fie tăiate. Deasupra zidului se desluşeau numeroase vârfuri de copaci, aşa că am îndrăznit să mă bazez pe adăpostul lor.

Mi-a luat aproape toată după-amiaza ca să înconjor zidul fără să mă las văzut. Am numărat mai multe porţi. La cea mai frumoasă dintre ele, gărzile ieşeau în întâmpinarea celor care veneau şi plecau în trăsuri. După numărul atelajelor sosite, am dedus că se pregătea o festivitate pentru seara aceea. Un soldat se întoarse şi hohoti răguşit. Mi se ridică părul pe ceafă. Am îngheţat, holbându-mă la el din ascunzătoare. Îl mai văzusem? Greu de spus de la distanţa aceea, dar gândul îmi stârni un sentiment ciudat, de teamă şi de furie. Regal, mi-am reamintit. Regal era ţinta mea. Am mers mai departe.

La porţile mai neînsemnate, deschise celor care aduceau mărfuri şi servitorilor, gărzile nu aveau atâtea dantele, dar îi luau serios la întrebări pe toţi bărbaţii şi femeile care intrau şi ieşeau. Dacă aş fi fost îmbrăcat mai frumos, aş fi riscat să mă dau drept servitor, dar, cu hainele mele de cerşetor, n-am îndrăznit. În schimb, mi-am găsit un loc ferit de privirile santinelelor şi-am început să cerşesc de la negustori. Mă apropiam de ei fără o vorbă, cu palmele căuş şi privirea rugătoare. Cei mai mulţi au procedat la fel ca majoritatea oamenilor când îi opreşte un cerşetor. M-au ignorat şi-au continuat să vorbească între ei. Aşa am aflat că în seara aceea avea loc Balul Roşu, că fuseseră aduşi mai mulţi servitori, muzicanţi şi magicieni, că mugurul-extazului, şi nu iarba-fericirii, era acum drogul preferat al regelui şi că acesta se enervase foarte tare din cauza mătăsii de slabă calitate livrată de un oarecare Festro şi-l amenințase cu biciuirea dacă-i mai aducea marfă proastă. Balul era şi un semn de rămas-bun de la rege, pentru că a doua zi pleca s-o viziteze pe draga lui prietenă, Lady Celestra, la reşedinţa Amber, pe râul Vin. Şi am mai aflat

multe lucruri, dar nu legate de ţelul meu. M-am ales şi cu câţiva bănuţi.

M-am întors în oraş. Am găsit o stradă numai cu croitorii. La uşa din spate a prăvăliei lui Festro, am dat peste un ucenic care mătura pe-afară. I-am oferit nişte bănuţi pentru câteva resturi de mătase galbenă de nuanţe diferite. Apoi am căutat cea mai umilă prăvălie de pe stradă. Banii pe care-i aveam de-abia mi-au ajuns să-mi cumpăr nişte pantaloni largi, o cămaşă de purtat peste ei şi o basma asemenea celeia ucenicului croitorului. M-am schimbat în atelier, mi-am împletit părul în coadă şi mi l-am ascuns sub basma, mi-am încălţat bocancii şi am ieşit în stradă alt om. Sabia îmi atârna acum pe sub pantaloni. Mă deranja la mers, dar nu foarte vizibil, dacă făceam paşi mari, săltaţi. Mi-am dosit zdrenţele şi restul boccelei, în afară de otrăvuri şi uneltele necesare, într-un desiş de urzici din spatele unui closet puturos din curtea unei cârciumi. M-am întors la castelul Tradeford.

Nu mi-am îngăduit să şovăi. M-am dus direct la poarta negustorilor şi m-am aşezat la coadă, în spatele celor care aşteptau să intre. Inima îmi bătea nebuneşte, dar mă prefăceam calm. Mi-am trecut vremea cercetând atât cât desluşeam din castel printre copaci. Era imens. Mai devreme, mă mirasem că pe un teren bun de cultivat şi atât de întins creşteau grădini decorative. Acum vedeam că grădinile nu erau decât decorul unei reşedinţe şi înalte, şi foarte extinse, care domina împrejurimile într-un stil nemaivăzut. Nu semăna deloc cu o fortăreaţă sau un castel; era numai bunăstare şi eleganţă. Când am ajuns la rând, am arătat peticele de mătase, spunând că am venit să prezint scuzele lui Festro şi nişte mostre care, spera el, îi vor plăcea mai mult regelui. Când garda morocănoasă ripostă că Festro vine de obicei personal, i-am spus, cam bosumflat, că după părerea stăpânului meu, urmele de bici arată mai bine pe spinarea mea decât pe-a lui, în caz că mătăsurile nu aveau să-i placă lui Regal. Soldaţii schimbară zâmbete şi mă lăsară să trec.

Am grăbit pasul pe cărare până când am ajuns din urmă un grup de muzicanţi intraţi înaintea mea. Am mers după ei prin spatele clădirii principale. Am îngenuncheat să-mi leg şiretul bocancului când au cerut îndrumări şi m-am ridicat exact la timp ca să intru odată cu ei. Am ajuns într-un hol mic, rece şi întunecat, după căldura şi lumina împrăştiate de soarele după-amiezii. I-am urmat pe menestreli pe un coridor. Vorbeau şi râdeau între ei în timp ce înaintau grăbiţi. Eu mi-am încetinit paşii, rămânând puţin în urmă. Când am trecut pe lângă uşa întredeschisă de la o încăpere goală, am intrat şi-am tras-o după mine. Am inspirat adânc şi-am început să mă uit de jur împrejur.

Era o cameră de zi mică, cu piese de mobilier vechi şi neasortate, aşa că am presupus că aparţinea servitorilor sau meşteşugarilor sosiţi în vizită. Nu puteam conta că voi rămâne singur acolo multă vreme. Am văzut însă nişte dulapuri de bucătărie mari aliniate la perete. L-am ales pe acela care nu se vedea imediat ce deschideai uşa şi i-am rearanjat conţinutul repede, ca să mă pot aşeza în el. M-am instalat comod înăuntru, lăsând uşa întredeschisă, şi m-am apucat de treabă. Mi-am verificat şi mi-am aranjat sticluţele şi pacheţelele cu otravă. Mi-am înmuiat şi cuţitul de la curea, şi tăişul săbiei în otravă, apoi le-am vârât cu grijă înapoi în teacă. Mi-am scos sabia din pantaloni, m-am aşezat şi m-am pus pe-aşteptat.

Zile întregi mi s-a părut că s-au scurs până ce amurgul s-a făcut noapte. De două ori a intrat cineva în cameră, dar, după bârfe, mi-am dat seama că toţi servitorii erau ocupaţi cu pregătirile pentru banchetul din seara aceea. Mi-am trecut vremea gândindu-mă cum m-ar omorî Regal dacă ar pune mâna pe mine. De câteva ori aproape că mi-am pierdut curajul, însă de fiecare dată mi-am reamintit că, dacă aş fi renunţat, aş fi trăit cu frica în sân toată viaţa. Aşa că am încercat să mă pregătesc cât mai bine. Dacă Regal era acolo, atunci sigur era şi grupul lui de iniţiaţi în apropiere. Cu multă atenţie, am făcut exerciţiile învăţate de la Verity ca să-mi păzesc mintea. Mă tenta să-mi trimit

o adiere de Meşteşug în căutarea lor, să văd dacă-i simt. M-am abţinut. Mă îndoiam că i-aş descoperi fără să mă trădez. Şi, chiar dacă i-aş fi descoperit, ce-aş fi aflat nou, în afară de ceea ce ştiam deja? Mai bine să mă concentrez pe protecţia mea. M-am obligat să nu mă gândesc exact la ce voi face, ca să nu-mi surprindă frânturi de idei. Când, în sfârşit, am văzut pe fereastră că se întunecase şi cerul era înţesat de stele, am ieşit din ascunzătoare şi m-am aventurat pe coridor.

Muzica plutea în noapte. Regal şi musafirii lui petreceau. Am ascultat câteva minute notele firave ale unui cântec cunoscut despre două surori. Una o îneca pe cealaltă. Pentru mine, frumuseţea cântecului nu era harpa care cânta singură, ci menestrelul care găseşte trupul mort al unei femei şi are inspiraţia să construiască o harpă din osul pieptului femeii. Mi-am scos cântecul din minte şi m-am concentrat pe ţelul meu.

Mă aflam într-un coridor simplu, cu podea de piatră şi pereţi lambrisaţi, luminat de câteva torţe. Zona servitorilor, am presupus; nu era destul de luxoasă pentru Regal şi prietenii lui. Asta însă nu o făcea un loc sigur pentru mine. Trebuia să găsesc scara servitorilor şi să ajung la catul al doilea. M-am strecurat încet pe coridor. Am mers din uşă în uşă, oprindu-mă să trag cu urechea la fiecare. De două ori am auzit mişcare, apoi femei discutând între ele, peste zgomotul scos de cadrul războiului de ţesut. Când nu auzeam nimic şi uşile erau descuiate, le deschideam rapid. Majoritatea erau ateliere, unele de ţesătorie şi de lucru manual. Într-unul mi-a atras atenţia un costum din stofă albastră fină, întins pe masă pentru a fi cusut. Regal, se părea, tot se dădea în vânt după veşminte elegante.

Am ajuns la capătul coridorului şi am tras cu ochiul după colţ. Alt hol, mult mai frumos şi mai lat. Tavanul dat cu ghips era împodobit cu modele de ferigă. M-am furişat mai departe pe holul acela, ciulind urechile pe la uşi, aruncând un ochi prudent în câteva odăi. Mă apropii, mi-am zis. Am dat peste o bibliotecă cu mai multe cărţi trase în velin şi

suluri de hârtie fină decât văzusem la un loc vreodată. M-am oprit într-o cameră în care păsări cu penaj colorat picoteau pe stinghii în cuşti extraordinar de frumoase. Dale de marmură albă încadrau bazine cu peşti săltăreţi şi nuferi. La mesele de jocuri erau bănci şi scaune tapiţate. Pe măsuţele din lemn de cireş erau afumătoare. Nici măcar nu puteam să-mi imaginez o asemenea cameră.

În cele din urmă, am ajuns într-un coridor mare, cu portrete atârnând pe pereţi şi podea din gresie neagră lucioasă. M-am retras imediat când am văzut garda şi m-am pitit într-o firidă până când i-am auzit paşii plictisiţi îndepărtându-se. Apoi am ieşit şi-am trecut în goană pe lângă nobilii călare şi doamnele care-mi zâmbeau prosteşte din ramele scumpe.

Am nimerit într-o anticameră cu pereţi mascaţi de draperii şi grupuri statuare şi vase de flori pe mese. Până şi suporturile torţelor erau mai înzorzonate aici. Mici portrete în rame aurite erau agăţate de-o parte şi de alta a căminului lucrat cu mult gust. Scaunele erau apropiate, invitând la conversaţii intime. Muzica răsuna mai tare, pe lângă râsete şi vorbe. În ciuda orei târzii, se benchetuia în continuare. Pe peretele opus erau două uşi sculptate. Duceau în coridorul în care Regal şi nobilii săi dănţuiau şi râdeau. M-am pitit într-un colţ când am văzut doi servitori în uniformă intrând pe o uşă mai îndepărtată din stânga. Duceau tăvi cu diverse vase cu tămâie. Am presupus că înlocuiau tămâia deja consumată. Am împietrit, ascultându-le vorbele şi paşii. Deschiseră uşile înalte şi muzica harpelor se răspândi mai puternică decât mirosul drogurilor. Servitorii închideau uşile. Am îndrăznit să scot capul din ascunzătoare. Aveam drum liber în faţă, dar în spate...

— Ce cauţi aici?

Mi s-a făcut inima cât un purice, dar am afişat un zâmbet tâmp când m-am întors cu faţa la garda care intrase în spatele meu.

— Domnule, m-am rătăcit în casa asta mare, cu atâtea odăi, am răspuns eu, fără să mă prefac.

— Zău? Atunci de ce porţi sabie în casa regelui? Nimeni nu are voie să poarte arme, în afară de Garda Regelui. Te-am văzut cum te furişai. Ce ţi-ai zis, ospăţul e în toi, ce-ar fi să te strecori şi să-ţi umpli buzunarele cu ce-oi găsi, hoţomanule?

Stăteam îngheţat de groază, privind cum soldatul se apropie de mine. Credea, eram convins, că-mi descoperise adevăratele intenţii după expresia mea panicată. Verde n-ar fi zâmbit aşa dacă ar fi ştiut că se apropie de un om pe care şi el l-a snopit în bătaie într-o temniţă. Îşi propti mâna de mânerul săbiei şi rânji plin de sine. Era un bărbat frumos, foarte înalt şi blond, ca majoritatea locuitorilor din Farrow. Purta o insignă cu blazonul neamului Mountwell din Farrow, un stejar de aur, peste care sărea căpriorul neamului Farseer. Aş fi preferat să fi renunţat la căprior.

O jumătate din mine observa toate acestea. Cealaltă jumătate retrăia coşmarul de a fi ridicat în picioare de piepţii cămăşii şi ţinut aşa, pentru ca acest bărbat să mă lovească şi să mă trântească iar la podea. Nu era Boit, cel care-mi spărsese nasul. Nu, Verde venise după el şi mă bătuse până leşinasem a doua oară, după ce tovarăşul lui mă lăsase prea stors ca să mă ţin pe picioare. Atunci mă dominase, iar eu mă ghemuisem şi mă făcusem mic, încercând zadarnic să mă târăsc din faţa lui pe dalele reci, înroşite de sângele meu. Mi-am adus aminte jurămintele pe care le rostea în bătaie de joc de câte ori trebuia să mă ridice în picioare ca să mă lovească din nou. „Pe ţâţele Edei”, am rostit în gând şi, odată cu aceste cuvinte, frica muri în mine.

— Ia să vedem ce-ai în săculeţ, îmi ceru el, apropiindu-se.

Nu-i puteam arăta otrăvurile. Nici nu-i puteam explica de ce le aveam la mine. Niciun fel de minciună îmbrăcată în vorbe frumoase nu m-ar fi scăpat de el. Trebuia să-l omor.

Dintr-odată, lucrurile au devenit foarte simple.

Eram mult prea aproape de sala ospăţului. Nu voiam să fac gălăgie sau să alarmez lumea. Aşa că m-am dat înapoi,

câte un pas o dată, rotindu-mă într-un cerc larg, care mă aduse în camera din care tocmai ieşisem. Portretele priviră de sus cum mă retrag şovăitor din faţa soldatului înalt.

— Stai pe loc! îmi porunci el, dar eu am scuturat din cap violent, sperând să-i arăt cât de îngrozit eram. Stai pe loc, am zis, hoţoman slăbănog ce eşti!

M-am uitat iute peste umăr, apoi din nou la el, disperat, ca şi cum încercam să-mi iau inima-n dinţi şi să fug. A treia oară când am întors privirea, sări la mine.

Asta şi aşteptasem.

M-am tras la o parte şi l-am izbit cu cotul în şale, sporindu-i suficient avântul ca să cadă în genunchi. Îi trosniră de piatră. Scoase un icnet de furie şi durere. Am văzut cât de tare îl enerva faptul că un hoţoman slăbănog îndrăznise să-l doboare. L-am amuţit brusc cu un picior sub bărbie şi i-am închis gura. Bine că-mi încălţasem bocancii. Până să mai scoată un sunet, i-am şi tăiat gâtul cu cuţitul. Gâlgâi şocat şi ridică braţele, încercând zadarnic să oprească şuvoiul de sânge cald. M-am aplecat asupra lui şi l-am privit în ochi. „FitzChivalry”, i-am şoptit. „FitzChivalry.” Mă înţelese imediat şi căscă ochii înspăimântat, apoi moartea îi smulse orice expresie de pe chip. Rămase ca un bolovan, fără viaţă. Harul meu nu-l mai simţea.

Acţionasem foarte repede. Răzbunare. M-am uitat la el, aşteptând să simt triumf, uşurare, satisfacţie. N-am simţit nimic, de parcă viaţa s-ar fi scurs din mine aşa cum se scursese din el. Nici măcar nu era o bucată de carne pe care s-o pot mânca. M-am întrebat cu întârziere dacă exista undeva o femeie care să-l fi iubit pe acest bărbat chipeş sau copii bălai care depindeau de solda lui ca să aibă ce pune pe masă. Dacă eşti asasin, nu e bine să-ţi pui asemenea întrebări; nu mi le pusesem când împărţisem dreptatea în numele regelui Shrewd. Am scuturat din cap ca să mi le alung din minte.

O băltoacă roşie se formase pe podea. Îl omorâsem pe Verde rapid, dar exact mizeria asta nu dorisem s-o fac. Fusese un zdrahon şi cursese mult sânge din el. Nu ştiam

dacă să pierd vremea ascunzând leşul sau să accept că tovarăşii lui îşi vor da seama că lipseşte prea mult şi să mă folosesc de descoperirea trupului său ca să creez o diversiune.

În cele din urmă, mi-am scos cămaşa şi-am curăţat cât am putut din sânge. I-am trântit-o pe piept şi m-am şters pe mâini de cămaşa lui. L-am apucat de umeri şi l-am târât afară din camera portretelor. Tremuram întruna, pentru că stăteam cu simţurile încordate ca să aud dacă vine cineva. Bocancii îmi alunecau pe dalele şlefuite, iar zgomotul propriilor mele gâfâituri îmi spărgea urechile. În ciuda eforturilor de a şterge sângele, tot am lăsat o dâră roşie în spatele nostru. Ajungând la uşa camerei cu păsări şi peşti, am ciulit urechile atent înainte de a intra. Mi-am ţinut respiraţia şi-am încercat să ignor bubuiturile inimii mele. Însă nu era nimeni în încăpere. Am împins uşa cu umărul şi l-am târât pe Verde înăuntru. Apoi l-am ridicat şi l-am aruncat într-un bazin. Peştii ţâşniră speriaţi când sângele se risipi în vârtejuri în apa curată. M-am spălat iute pe mâini şi pe piept în bazinul învecinat şi-am ieşit pe altă uşă. Se vor lua după dâra de sânge. Speram să piardă timp întrebându-se de ce-l târâse ucigaşul pe Verde acolo şi de ce-l aruncase în bazin.

M-am pomenit într-o încăpere neobişnuită. Am aruncat o privire la tavanul boltit şi pereţii lambrisaţi. În capătul îndepărtat, un tron impunător stătea pe un podium. O fi camera pentru audienţe. M-am uitat în jur ca să mă orientez şi-am înlemnit. Am auzit râsete, o întrebare şoptită, un chicotit în loc de răspuns. N-aveam timp să mă ascund şi nici unde să mă adăpostesc. M-am lipit de o draperie şi am înţepenit. Grupul intră zguduindu-se de râs. Hohotele necontrolate dovedeau că petrecăreţii erau fie beţi, fie ameţiţi de fumariţă. Trecură chiar pe lângă mine, doi bărbaţi întrecându-se pentru favorurile unei femei care zâmbea prosteşte şi chicotea ascunsă după un evantai cu ciucuri. Toţi trei erau îmbrăcaţi în nuanţe de roşu, iar unul din bărbaţi avea amulete argintii nu doar la manşetele dantelate, ci şi pe mânecile bufante, până la coate. Celălalt

căra o afumătoare pe un baston decorativ, care semăna cu un sceptru. Îl plimba înainte şi înapoi în timp ce mergea, ca să fie mereu înconjuraţi în fumul dulceag. Nu cred că m-ar fi observat nici dacă le-aş fi sărit în faţă făcând roata ţiganului de mai multe ori. Se părea că Regal moştenise pasiunea mamei sale pentru droguri şi o transformase într-un obicei al Curţii. Am rămas nemişcat până când au trecut de mine. Au intrat în camera cu peşti şi păsări. M-am întrebat dacă-l vor observa pe Verde în bazin. Mai degrabă nu.

Am zburat la uşa pe unde veniseră curtenii şi m-am furişat afară. M-am pomenit într-o sală mare de la intrare, cu podea de marmură. Mi s-a blocat mintea când m-am gândit la cât trebuie să fi costat să transporţi cantitatea aceea uriaşă de marmură la Tradeford. Tavanul era înalt, decorat cu flori şi frunze imense imprimate în zugrăveala de ghips. Ferestrele aveau arcade şi vitralii închise la culoare din cauza întunericului, dar între ele luceau tapiserii într-o multitudine de culori, de parcă ele însele ar fi fost ferestre care se deschideau spre alte lumi. Coridorul era luminat de candelabre cu cristale scânteietoare, agăţate de lanţuri aurite. În ele ardeau sute de lumânări. Statuile erau expuse pe piedestaluri răspândite peste tot în sală şi, după aspectul lor, am bănuit că sunt strămoşii lui Regal din partea mamei - neamul Mountwell. În ciuda primejdiei care mă păştea, m-am lăsat fascinat de grandoarea încăperii. Apoi am ridicat privirile şi am văzut şirul de trepte late. Era scara principală, nu cea a servitorilor, aşa cum crezusem eu. Zece oameni ar fi putut s-o urce unul lângă altul. Lemnul balustradei era închis la culoare şi plin de noduri răsucite, dar sclipea de lustru. Un covor gros cădea pe mijlocul treptelor ca o cascadă albastră.

În sală nu era nimeni, nici pe scări. N-am mai stat pe gânduri, ci am traversat-o fără zgomot şi-am pornit pe trepte. La jumătatea lor, am auzit un ţipăt. Deci îl *descoperiseră,* totuşi, pe Verde. Ajuns la primul palier, am auzit voci şi paşi apropiindu-se în goană din dreapta mea.

Am fugit spre stânga. Am dat peste o uşă şi mi-am lipit urechea de ea. N-am auzit nimic şi-am intrat, dar pe toate acestea le-am făcut într-un timp mai scurt decât mi-a trebuit ca să le înşir pe hârtie. Am stat în beznă, cu inima bătându-mi sălbatic, mulţumindu-le Edei şi lui El şi tuturor zeilor care ar fi putut exista că uşa nu fusese zăvorâtă.

Mi-am lipit iar urechea de uşa grea, ca să aud şi altceva decât bătăile inimii mele. Am prins sunete de jos şi bocanci coborând pe trepte. După câteva minute, un glas autoritar împărţi porunci. M-am ascuns după uşă, acolo unde aş fi fost ferit, măcar o vreme, dacă s-ar fi deschis, şi am aşteptat, cu răsuflarea tăiată, cu mâinile scuturate de tremurături. Frica mă învălui brusc ca un val de întuneric, ameninţând să mă doboare. Podeaua se clătină sub mine. M-am lăsat pe vine, ca să nu leşin şi să cad. Lumea se învârti cu mine. M-am făcut mic, m-am cuprins cu braţele şi-am strâns tare din pleoape, de parcă aşa m-aş fi ascuns mai bine. Mă izbi încă un val de frică. M-am lăsat la podea şi m-am trântit pe-o parte, cu lacrimile în gât. M-am ghemuit, chinuit de gheara care-mi strângea pieptul. Eram pe moarte. Eram pe moarte şi nu aveam să-i mai văd niciodată pe Molly, pe Burrich, pe regele meu. Ar fi trebuit să merg la Verity. Ştiam. Ar fi trebuit să merg la Verity. Voiam să ţip şi să plâng, convins că nu aveam scăpare, că voi fi descoperit şi torturat. Mă vor găsi şi mă vor ucide, încetul cu încetul. Mă cuprinse dorinţa aproape irezistibilă de-a ţâşni din cameră, de-a scoate sabia şi de-a forţa gărzile să-mi ia viaţa mai repede.

Încetişor. Vor să te păcălească să te trădezi singur. Meşteşugul lui Verity era mai fin decât pânza de păianjen. Mi-am tras sufletul, dar am fost destul de înţelept să nu mă mişc.

După un răstimp ce mi se păru o eternitate, frica oarbă mă părăsi. Am inspirat scuturat de un tremur şi parcă începeam să-mi revin. Când am auzit paşi şi voci în spatele uşii, frica mă îngheţă încă o dată, dar m-am forţat să stau nemişcat şi să ascult.

— Aş fi putut să jur, zise un bărbat.

— Nu. A plecat de mult. Dacă îl vor mai găsi vreodată, vor da de el pe-afară. Nimeni n-ar fi putut să ni se împotrivească amândurora. Dacă ar fi fost aici, l-am fi scos la iveală.

— Îţi zic eu, am simţit ceva.

— Nimic, insistă celălalt nervos. N-am simţit nimic.

— Mai verifică o dată.

— Nu. Pierdem timpul. Cred că te-ai înşelat.

Glasul celui dintâi trăda limpede ură, în ciuda vorbelor rostite în şoaptă:

— Sper, dar mă tem că nu. Iar dacă am dreptate, i-am oferit lui Will motivul pe care-l căuta.

Şi celălalt bărbat era nervos, dar se şi compătimea singur.

— Căuta un motiv? Nu pe ăsta. Ne vorbeşte de rău regelui de câte ori apucă. Dacă l-ai auzi vorbind, ai crede că e singurul care a făcut sacrificii în slujba lui Regal. Ieri mi-a zis o servitoare că nici măcar nu se mai fereşte. De tine zice că eşti gras, iar de mine, că am toate slăbiciunile trupeşti pe care le poate avea un bărbat.

— Dacă nu sunt slab ca un soldat e pentru că nu sunt soldat. Nu cu trupul îl servesc pe rege, ci cu mintea. Mai bine să se uite la el înainte de-a ne critica pe noi, aşa chior de-un ochi, cum e.

Se smiorcăia, fără îndoială. Burl, mi-am dat seama brusc. E Burl, şi vorbeşte cu Carrod.

— Sunt mulţumit că măcar în seara asta nu ne poate găsi vină. Nu e nimic în neregulă pe-aici. Din cauza lui tresari la fiecare umbră şi vezi primejdii în orice cotlon. Calmează-te. Acum e problema gărzilor, nu a noastră. Probabil vor descoperi că a fost vreun soţ gelos sau alt soldat. Am auzit vorbindu-se că Verde câştiga prea des la zaruri. Poate de-aceea a fost lăsat în camera jocurilor. Şi-acum te rog să mă scuzi, dar mă întorc în tovărăşia mai veselă din care m-ai scos.

— Du-te, dacă numai la asta îţi stă capul, se bosumflă smiorcăitul. Dar, când ai o clipă liberă, cred că ar fi înţelept să ne sfătuim. Apoi, Burl adăugă: Mă gândesc

foarte serios să mă duc la el chiar acum. Să arunc grija pe umerii lui.

— N-ai face decât să te pui într-o lumină proastă. Când te îngrijorezi prea mult, pur şi simplu cedezi în faţa puterii lui. Lasă-l să dea glas ameninţărilor şi profeţiilor lui înfricoşătoare şi să-şi petreacă fiecare clipă stând în gardă. Pânda lui e tot ce-i trebuie regelui. Urmăreşte să ne facă şi pe noi să ne temem. Probabil că-i dă mare satisfacţie. Păzeşte-ţi bine gândurile astea.

O pereche de paşi se îndepărtă în grabă. Nu-mi mai ţiuiau urechile aşa de tare. După un timp, plecă şi celălalt bărbat, călcând mai greoi şi bolborosind. Când nu l-am mai auzit, mi s-a luat o piatră de pe inimă. Mi-am înăbuşit emoţia şi mi-am plănuit mişcarea următoare.

O lumină firavă se strecura prin ferestrele înalte. Am desluşit un pat, cu păturile date la o parte, dezvelind aşternutul alb. Era gol. Un dulap de haine se contura într-un colţ, iar pe noptiera de lângă pat se aflau un vas şi-un urcior.

M-am forţat să mă liniştesc. Am inspirat adânc şi prelung de mai multe ori, apoi m-am ridicat în picioare fără zgomot. Trebuia să găsesc dormitorul lui Regal, mi-am reamintit. Bănuiam că e la etajul acesta, odăile servitorilor aflându-se la cele de mai sus. Până acum mă furişasem, dar poate că venise vremea să fiu mai îndrăzneţ. M-am dus la dulapul din colţ şi l-am deschis. Norocul ţinea din nou cu mine: intrasem în camera unui bărbat. Am pipăit veşmintele, căutând un material mai rezistent. Trebuia să mă mişc repede, proprietarul camerei era la ospăţ şi se putea întoarce oricând. Am găsit o cămaşă colorată, cu guler şi manşete prea împopoţonate pentru gustul meu, dar cu mâneci destul de lungi. Am reuşit s-o îmbrac şi pe ea, şi o pereche de pantaloni mulaţi, care îmi erau prea largi. I-am strâns cu cureaua, sperând să nu stea prea ciudat pe mine. Am găsit un borcănel cu pomadă parfumată pentru păr. Mi-am vârât degetele în el, mi-am dat la o parte şuviţele de pe faţă şi mi le-am prins din nou la spate, renunţând la basma. Majoritatea curtenilor îşi

purtau părul în bucle pomădate, ca Regal, dar câţiva mai tineri şi-l legau la spate. Am scotocit în mai multe sertare. Am găsit un lanţ cu medalion şi mi l-am pus la gât. Am găsit şi un inel, prea larg pentru degetul meu, dar nu avea nicio importanţă. Aş fi trecut testul unei priviri întâmplătoare şi speram să nu atrag mai multe. Se căuta un bărbat fără cămaşă, cu pantaloni grosolani, pe potriva cămăşii însângerate pe care-o lăsasem în urmă. Am îndrăznit să sper că-l căutau pe-afară. În prag, m-am oprit, am tras adânc aer în piept şi-am deschis încet uşa. Nu era nimeni pe hol, aşa că am ieşit.

Odată ajuns la lumină, am constatat nemulţumit că pantalonii erau verde-închis, iar cămaşa de culoarea untului. Îi văzusem mai devreme şi pe alţii îmbrăcaţi cu haine de acelaşi prost-gust, dar nu mă puteam amesteca printre musafirii Balului Roşu. Am lăsat îngrijorarea la o parte şi am pornit în josul coridorului, păşind normal, dar hotărât să găsesc o uşă mai mare şi mai frumos împodobită decât celelalte.

Îndrăzneţ, am încercat-o pe prima care mi-a ieşit în cale. Era descuiată. Am intrat şi m-am trezit într-o cameră cu o harpă uriaşă şi câteva instrumente muzicale aşezate de parcă-şi aşteptau menestrelii. Mai multe scaune şi canapele tapiţate umpleau spaţiul. Toate tablourile reprezentau păsări cântătoare. Am scuturat din cap, zăpăcit de bogăţiile fără număr din castel. Mi-am continuat căutarea.

Din cauza agitaţiei mele, holul părea interminabil. M-am străduit să păşesc calm şi încrezător. Am trecut pe lângă mai multe uşi, încercându-le prudent pe câteva. Camerele din stânga erau dormitoare, cele din dreapta, încăperi mai largi, biblioteci şi sufragerii. În loc de torţe fixate în suporturi, coridorul era luminat cu lumânări protejate. Draperiile atârnau viu colorate, iar firidele adăposteau vaze cu flori sau mici grupuri statuare. N-am putut să nu fac comparaţie cu zidurile mohorâte din Buckkeep. Oare câte nave de război ar fi fost construite şi câte echipaje s-ar fi strâns pentru ele cu banii azvârliţi pentru decorarea

acestui cuib luxos? Furia mi-a alimentat abilităţile. Trebuia să găsesc dormitorul lui Regal.

După încă trei uşi, am dat peste una promiţătoare. Dublă, din lemn de stejar auriu. Stejarul auriu, blazonul ducatului Farrow, era incrustat pe ea. Mi-am lipit urechea de ea şi n-am auzit nimic. Precaut, am apăsat clanţa lustruită; zăvorul fusese coborât. Cuţitul meu era o unealtă prea grosolană pentru o asemenea treabă. Transpiraţia îmi lipi cămaşa de spate până când cedă încuietoarea în mâinile mele. Am împins uşa şi-am intrat iute, apoi am încuiat-o.

Mă aflam, cu siguranţă, în camera lui Regal. Nu în dormitorul lui, dar tot a lui era. Am aruncat o privire cercetătoare în jur. Patru dulapuri înalte de haine, câte două pe cei doi pereţi laterali, şi câte o oglindă între ele. Uşa bogat sculptată a unui dulap era întredeschisă sau nu se putea închide din cauza hainelor prea multe. Alte veşminte atârnau pe umeraşe şi suporturi sau erau întinse pe scaune. Scrinul mic, cu multe sertare încuiate, conţinea, probabil, bijuterii. Două cioturi de lumânări ardeau în sfeşnicele puse de-o parte şi de alta a oglinzii dintre dulapuri. Două afumătoare fuseseră aşezate de fiecare parte a unui scaun aflat în faţa altei oglinzi. În spatele lui, într-o parte, am văzut o masă cu perii, pieptene, borcănele cu pomadă de păr şi sticluţe cu parfum. Dintr-o afumătoare ieşea un fuior subţire de fum cenuşiu. Am strâmbat din nas la putoare şi m-am apucat de lucru.

Fitz. Ce faci? Atingerea foarte uşoară a lui Verity.

Dreptate. I-am răspuns doar cu o adiere de Meşteşug. Nu ştiam dacă teama pe care am simţit-o era a mea sau a lui. Am alungat-o şi mi-am văzut de treabă.

Eram frustrat. Nu găseam un recipient potrivit în care să-mi strecor otrava. Puteam s-o pun în pomadă, dar l-aş fi ucis mai degrabă pe cel care-i ungea părul lui Regal, nu pe rege. Afumătoarele erau pline de cenuşă. Orice aş pune în ele ar fi aruncat odată cu ea. Căminul din colţ fusese curăţat pe timp de vară şi lipsea provizia de lemne.

Răbdare, mi-am zis. Dormitorul lui trebuie să fie pe-aproape, acolo vei găsi locuri mai bune. Deocamdată am stropit peria de păr cu unul din amestecurile mele mai puternice, iar în restul soluţiei am scufundat cât de mulţi cercei am putut. Ultimele picături le-am turnat în sticluţele de parfum, deşi nu credeam că se va parfuma suficient ca să moară. Pentru batistele parfumate din sertar aveam spori de la ciuperca îngerul-morţii, care să-i provoace halucinaţii până în ultima clipă. Mai mare plăcere mi-a făcut să torn praf de rădăcina-morţii în patru perechi de mănuşi. Cu otrava aceea mă îmbolnăvise Regal în Regatul Munţilor şi ea era cauza cea mai probabilă a crizelor, mai rare acum, care mă chinuiau de atunci. Speram ca propriile crize să-i pară la fel de amuzante ca ale mele. Am ales trei cămăşi care credeam că-i plac mai mult şi le-am „pudrat” pe la gât şi manşete. Nu erau lemne în cămin, dar aveam o otravă care se amesteca bine cu resturile de cenuşă şi funingine de pe cărămidă. Am presărat-o din abundenţă, sperând că, atunci când se va aprinde iar focul, fumul o să-i intre în nas lui Regal. Tocmai vâram praful înapoi în buzunar, când am auzit o cheie răsucindu-se în încuietoare.

M-am ascuns fără zgomot după un dulap. Am rămas acolo cu cuţitul în mână, aşteptând. Mă cuprinse un calm ameninţător. Respiram încet, aşteptam, speram ca norocul să-l fi adus pe Regal la mine. Dar era doar un soldat în uniforma lui Regal. Bărbatul năvăli în cameră şi o cercetă iute din priviri. I-am citit enervarea pe figură când rosti nerăbdător:

— Era încuiată. Nu-i nimeni aici.

Am aşteptat să aud o replică, însă venise singur. Stătu o clipă în loc, oftă şi porni spre dulapul deschis.

— Ce prostie! Pierd timpul pe-aici, iar ăla ne scapă, bolborosi pentru sine, dar îşi trase sabia şi împunse cu ea printre haine.

Când se aplecă să împungă mai adânc, i-am văzut faţa în oglinda de vizavi de mine. Stomacul mi se făcu ghem, apoi se aprinse ura în mine. Nu ştiam cum îl cheamă, dar chipul

batjocoritor mi se întipărise în memorie pentru totdeauna. Făcuse parte din garda personală a lui Regal, fusese martor la moartea mea.

Cred că mi-a văzut reflecţia exact când i-am văzut-o şi eu pe-a lui. Nu i-am dat timp să reacţioneze, ci l-am atacat din spate. Sabia lui era prinsă între hainele lui Regal când l-am înjunghiat în stomac. L-am apucat cu braţul pe după gât ca să nu-mi pierd echilibrul când am tras cuţitul în sus şi l-am despicat ca pe-un peşte. Deschise gura să ţipe, dar am dat drumul armei şi i-am acoperit-o. L-am ţinut aşa câteva clipe, cât îi ieşiră măruntaiele prin gaura făcută de mine. Când i-am dat drumul, se prăbuşi, iar ţipătul i se transformă într-un geamăt. Nu voia să dea drumul săbiei, aşa că l-am călcat pe mână şi i-am rupt degetele cu care strângea mânerul. Se rostogoli pe-o parte şi se uită la mine uluit, în agonie. Am îngenuncheat lângă el şi mi-am apropiat faţa de a lui. „FitzChivalry”, i-am şoptit, privindu-l fix în ochi, asigurându-mă că înţelege. „FitzChivalry.” A doua oară în noaptea aceea, am tăiat gâtul cuiva. Nici nu mai era nevoie. Mi-am şters cuţitul de mâneca soldatului în timp ce el murea. Când m-am ridicat, am simţit două lucruri: dezamăgire că murise prea repede şi un sunet de coardă de harpă, pe care mai mult l-am bănuit.

În clipa următoare, Meşteşugul mă inundă ca un val. Era încărcat de teroare, dar de data asta am ştiut ce este şi de unde vine. Am rămas ferm, cu zidurile ridicate. Am avut impresia că se desface în două şi mă ocoleşte. Dar până şi acel lucru îl vedea cineva, undeva. Nu m-am întrebat cine. Will îmi pipăia zidurile. Am simţit ecoul triumfului său. Preţ de-o clipă, mă îngheţă panica. Apoi m-am pus în mişcare. Mi-am vârât cuţitul în teacă, m-am ridicat şi-am ieşit în coridorul încă pustiu. Aveam puţin timp la dispoziţie să-mi găsesc o nouă ascunzătoare. Will intrase în mintea soldatului şi văzuse camera la fel de clar ca el. Ca şi când ar fi răsunat cornul de vânătoare, l-am simţit explorând cu Meşteşugul, punând gărzile în mişcare aşa cum asmuţi ogarii să ia urma vulpii.

În timp ce fugeam, o parte din mine dobândi siguranţa că voi muri. Poate voi reuşi să mă ascund o vreme, dar Will ştia că sunt în castel. Nu trebuia decât să blocheze toate ieşirile şi să înceapă o căutare sistematică. Am alergat pe-un coridor, am cotit şi-am urcat treptele care-mi ieşiră în cale. Mi-am ţinut zidurile ridicate şi planul cât mai ascuns, numai pentru mine, ca pe-o piatră preţioasă. Voi găsi apartamentul lui Regal şi voi otrăvi fiecare obiect de acolo. Apoi îl voi căuta chiar pe el. Dacă mă vor descoperi gărzile mai întâi, ghinionul lor. Nu mă vor putea omorî. Nu cu otrăvurile pe care le aveam la mine. Îmi voi lua eu viaţa înainte. Nu era cine ştie ce plan, dar alternativa era să mă predau.

Aşa că am continuat să fug, pe lângă alte uşi, alte grupuri de statui şi flori şi alte draperii. Am dat numai peste uşi încuiate. Am mai cotit o dată şi m-am trezit iarăşi în capul scărilor. Mă cuprinse buimăceala. Am încercat să mă dezmeticesc, dar îi luă locul gheara neagră a panicii. Părea să fie acelaşi şir de trepte. Dar nu cotisem de suficiente ori ca să ajung înapoi la el. Am gonit pe lângă ele, pe lângă aceleaşi uşi, însoţit de strigătele gărzilor de jos, iar realitatea devenea tot mai limpede şi se zvârcolea în mine, dezgustătoare.

Will se propti de mintea mea.

Ameţeală şi apăsare pe ochi. Îndârjit, mi-am ridicat iar zidurile. Am întors brusc capul şi-am văzut dublu o clipă. Să fie de vină fumariţa? Nu mă atrăgeau drogurile care-i plăceau lui Regal. Dar nu mi se părea că eram ameţit de fumariţă ori de fumul dulce al mugurului-extazului.

Meşteşugul e o unealtă puternică dacă e întrebuinţat de o minte dibace. Stătusem cu Verity când îl folosise împotriva Corăbiilor Roşii, zăpăcindu-l pe-un cârmaci până-şi lovi propria navă de stânci, convingându-l pe-un navigator că nu trecuse încă de un punct pe care îl depăşise de mult, trezind frica şi îndoiala în sufletul unui căpitan înainte de a intra în luptă sau dând curaj nemăsurat marinarilor de pe un vas, ca să ajungă exact în braţele furtunii.

De când îmi deforma Will mintea? Mă atrăsese aici pentru întâlnirea aceasta, convingându-mă cu subtilitate că nu se aştepta să vin?

M-am oprit la uşa următoare. M-am ţinut tare, m-am concentrat pe încuietoare. Nu era coborâtă. M-am strecurat înăuntru, am închis uşa după mine. O pânză albastră se întindea pe masa din faţa mea, aşteptând să fie cusută. Mai intrasem în camera aceea. După un moment de uşurare, am chibzuit. Nu, camera aceea fusese la parter. Acum eram la etaj. Sau nu eram? M-am dus repede la fereastră şi m-am tras într-o parte ca să mă uit afară. Departe, dedesubt, se întindeau Grădinile Regelui, luminate de torţe. Pietrişul alb de pe aleea principală sclipea în noapte. Veneau trăsuri pe ea şi servitori în uniformă ţopăiau încoace şi încolo, deschizând uşi. Mi-am zis că moartea lui Verde îi stricase lui Regal balul. Gărzi în uniformă păzeau intrările şi hotărau cine putea pleca şi cine trebuia să aştepte. Toate acestea le-am surprins dintr-o privire şi mi-am dat seama că mă aflam mult mai sus decât crezusem.

Totuşi, aş fi putut jura că văzusem masa şi pânza albastră care aştepta să fie cusută în aripa servitorilor, la parter.

Ei, nu era chiar imposibil ca Regal să ceară să i se coasă două rânduri de haine albastre. N-aveam timp să-mi bat capul cu asta; trebuia să-i găsesc dormitorul. Am simţit o fericire ciudată când am ieşit din cameră şi-am alergat din nou în jos pe coridor, un fior ca acela pe care ţi-l dă reuşita la vânătoare. Să mă prindă, dacă sunt în stare.

La un moment dat, coridorul împrumuta forma literei T. M-am oprit, dezorientat. Nu se potrivea cu planul clădirii văzute de afară. Am privit la stânga, apoi la dreapta. În dreapta, în capăt de tot, se aflau uşi duble înalte, cu blazonul ducatului Farrow, stejarul auriu. Ca pentru a-mi da brânci, dintr-o încăpere de la stânga răsunară voci furioase. Am luat-o la fugă în dreapta, trăgând cuţitul din teacă. Când am ajuns la uşile duble, am atins uşor încuietoarea, crezând că e coborâtă. Uşa însă cedă imediat

şi se deschise larg, fără zgomot. Prea uşor a fost. Mi-am alungat temerile şi am păşit înăuntru, cu cuţitul pregătit de atac.

Era întuneric în cameră, doar două lumânări ardeau în sfeşnice argintii pe poliţa căminului. Intrasem, era limpede, în camera de zi a lui Regal. O altă uşă era întredeschisă, dezvăluind un colţ de pat ferit de nişte draperii splendide, un cămin şi un suport cu lemne, pregătite pentru aprins focul oricând.

Am închis uşa încet în urma mea şi m-am dus în mijlocul camerei. Pe o masă scundă, o carafă cu vin şi două pahare aşteptau întoarcerea lui Regal, lângă un platou cu dulciuri. În afumătoare se pregătise o grămadă de praf de fumariţă, pe care s-o aprindă regele. Era un vis pentru un asasin. Nici nu ştiam de unde să încep.

— Vezi, aşa se procedează.

M-am răsucit, apoi mi s-au tulburat simţurile şi-am ameţit. Mă aflam în mijlocul unei încăperi bine luminate, dar aproape goale. Will stătea nepăsător, tolănit într-un scaun tapiţat. Un pahar de vin alb aştepta pe masa de lângă el. Carrod şi Burl stăteau de-o parte şi de alta a scaunului, cu expresii de iritare şi jenă pe chip. Oricât îmi doream, nu îndrăzneam să-mi iau ochii de la ei.

— Hai, bastardule, uită-te în spate. Nu te voi ataca. Ar fi păcat să stric o minune de capcană pe tine şi să te omor înainte de a vedea cum ai dat greş. Hai, uită-te în spate.

M-am întors cu tot corpul, încet, ca să pot vedea totul dintr-o simplă mişcare a ochilor. Camera de zi a regelui, patul cu draperii, carafa cu vin dispăruseră. În locul lor, o odaie simplă, probabil împărţită de servitoarele unei doamne. Şase gărzi în uniformă stăteau în tăcere, dar atente, cu săbiile scoase.

— Camarazii mei cred, se pare, că teama copleşitoare scoate din vizuină orice om. Însă ei, desigur, nu-ţi cunosc în întregime puterea voinţei, aşa cum ţi-o cunosc eu. Sper că apreciezi cât de fin am lucrat, pur şi simplu asigurându-te că vezi exact ceea ce voiai mai mult să vezi. Le aruncă o privire lui Carrod şi lui Burl. Are nişte ziduri de care voi n-

aţi mai întâlnit. Dar zidul pe care nu-l dărâmă berbecul poate fi învins de tulpina fragilă a iederei. Îşi îndreptă din nou atenţia spre mine. Ai fi fost un adversar demn de laudă, numai că, îngâmfat cum eşti, m-ai subestimat întotdeauna.

Eu nu scosesem încă nicio vorbă. Mă holbam la toţi trei, lăsând ura care creştea în mine să-mi întărească zidurile Meşteşugului. Se schimbaseră de când îi văzusem ultima oară. Pe Burl, cândva un tâmplar musculos, se vedeau efectele poftei de mâncare şi lipsa de exerciţii fizice. Veşmântul lui Carrod îi trăda firea. Panglici şi amulete îi încheiau hainele, de parcă erau un măr înflorit. Dar Will, aşezat pe scaun între ei, suferise cea mai mare schimbare. Purta numai straie de un albastru-închis, croite cu măiestrie, astfel că păreau mai scumpe decât ale lui Carrod. Un lanţ de argint, un inel de argint, cercei de argint, acestea erau singurele lui bijuterii. Din ochii întunecaţi, odată atât de pătrunzători, nu mai rămăsese decât unul. Celălalt se scufundase adânc în orbită, înceţoşat, ca un peşte mort într-un bazin. Zâmbi când văzu că mă uit la el. Arătă spre ochiul schingiuit.

— O amintire de când ne-am întâlnit ultima oară. De când mi-ai aruncat nu ştiu ce pe faţă.

— Mare păcat, am rostit foarte sincer. Otrăvurile erau menite să-l omoare pe Regal, nu să te orbească pe tine pe jumătate.

Will oftă indolent.

— Încă o recunoaştere a trădării. De parcă n-am fi avut destule. Ei, nu-i nimic. De data asta, vom lucra mai temeinic. Mai întâi, desigur, ne vom petrece puţin timp scoţând de la tine cum ai reuşit să scapi de moarte. Doar puţin timp, plus atât cât te consideră Regal amuzant. Acum nu mai trebuie să fie nici discret, nici grăbit.

Făcu un semn foarte uşor din cap gărzilor din spatele meu.

I-am zâmbit şi mi-am pus cuţitul otrăvit pe braţul stâng. Am strâns din dinţi de durere cât am plimbat lama pe toată lungimea braţului, nu adânc, dar destul cât să-mi crestez

pielea şi să las otrava să pătrundă în mine. Will sări în picioare şocat, în vreme ce Carrod şi Burl păreau îngroziţi şi dezgustaţi.

— Voi muri, i-am anunţat cu zâmbetul pe buze. Probabil foarte curând. Nu am timp de irosit şi nu am nimic de pierdut.

Dar Will avusese dreptate. Întotdeauna îl subestimasem. Nu ştiu cum, dar m-am trezit că înfrunt nu trei iniţiaţi în Meşteşug, ci şase gărzi cu săbiile scoase. Una era să mă sinucid, şi alta să fiu ciopârţit sub privirile celor pe care voiam să mă răzbun. M-am răsucit şi m-a cuprins ameţeala, parcă se învârtea camera, nu eu. Când am ridicat ochii, tot soldaţii mă înfruntau. M-am răsucit iarăşi şi din nou şi am simţit că mă clatin. Dâra subţire de sânge de pe braţ începea să mă ardă. Şansa mea de a mă răzbuna pe Will, Burl şi Carrod se scurgea strop cu strop, în vreme ce otrava mi se răspândea în trup.

Soldaţii avansau către mine fără grabă, răsfirându-se într-un semicerc şi mânându-mă ca pe-o oaie rătăcită. M-am dat înapoi, am privit rapid peste umăr şi i-am zărit, o clipă însă, pe iniţiaţi. Will stătea cu un pas-doi în faţa celorlalţi, cu o expresie iritată pe chip. Venisem aici în speranţa de a-l ucide pe Regal, dar nu reuşisem decât să-l enervez pe slugoiul lui cu sinuciderea mea.

Sinucidere? Undeva, în adâncurile minţii mele, Verity împietri de groază.

Mai bine decât tortură. Doar o şoaptă de Meşteşug, dar jur că l-am simţit pe Will bâjbâind după ea.

Băiete, opreşte nebunia, asta. Ieşi de-acolo. Vino la mine.

Nu pot. E prea târziu. N-am cale de scăpare. Dă-mi drumul, nu faci decât să-ţi dezvălui prezenţa în faţa lor.

Să-mi dezvălui prezenţa? Meşteşugul lui Verity bubui în capul meu ca tunetul într-o noapte de vară, ca valurile de furtună zguduind o stâncă moale. Îl mai văzusem procedând aşa. Înfuriat, îşi concentra întreaga forţă a Meşteşugului într-un singur efort, fără să se gândească la ce i se întâmplă după aceea. L-am simţit pe Will că ezită,

apoi că se năpusteşte asupra acelei forţe, căutându-l pe Verity, ca să se agaţe de el ca o lipitoare.

Ia cercetaţi voi dezvăluirea asta, vipere ce sunteţi! Regele meu îşi vărsă mânia.

Meşteşugul lui Verity se manifestă ca o explozie, cu o forţă nemaiîntâlnită. Deşi nu asupra mea se dezlănţuia, am îngenuncheat. I-am auzit pe Carrod şi pe Burl ţipând, scoţând urlete guturale de spaimă.

Preţ de-o clipă, mi s-au limpezit capul şi simţurile şi am zărit camera aşa cum arătase ea întotdeauna, cu gărzile înşirate între mine şi iniţiaţi. Will zăcea leşinat la podea. Poate că doar eu conştientizam ce forţă uriaşă consuma Verity ca să mă salveze. Gărzile se clătinau, topindu-se ca lumânările în soare. M-am răsucit şi-am văzut că uşa din spatele meu se deschide şi mai multe gărzi pătrund în cameră. Din trei paşi, puteam ajunge la fereastră. *VINO LA MINE!*

Porunca nu-mi dădea de ales. Eram impregnat de Meşteşugul care o transmitea şi-mi ardea creierul, unindu-se cu respiraţia mea şi cu bătăile inimii mele. Trebuia să merg la Verity. Porunca deveni o rugăminte. Regele meu îşi sacrificase rezervele ca să mă salveze.

La fereastră, draperii grele. În spatele lor, sticlă cu modele spiralate. Nici una, nici alta nu m-au oprit să sar, în speranţa că dedesubt vor fi tufe care să-mi amortizeze căderea. Dar m-am izbit de pământ printre cioburi în mai puţin de-o secundă. Sărisem de la o fereastră de la parter, convins că urma să alunec cel puţin un etaj. O clipă, am apreciat cât de bine reuşise Will să mă păcălească. Apoi m-am ridicat în picioare clătinându-mă, tot cu mâna pe cuţit şi pe sabie, şi am luat-o la goană.

În zona care încercuia aripa servitorilor lumina era slabă. Am binecuvântat întunericul şi-am continuat să fug. Din spate am auzit ţipete, apoi pe Burl, împărţind porunci. M-ar fi ajuns în câteva minute.

Nu puteam scăpa de-acolo pe jos. Am cotit spre grajduri, unde bezna era şi mai deasă.

Plecarea invitaţilor de la bal iscase agitaţie în grajduri. Ajutoarele de serviciu erau, probabil, în faţa castelului, ţinând caii. Uşile grajdului erau deschise larg, întâmpinând aerul blând al nopţii, iar înăuntru luminau felinare. Am dat năvală înăuntru, gata să răstorn un ajutor, o fetiţă slabă şi pistruiată, care n-avea mai mult de zece ani. Se împletici şi ţipă la vederea armelor mele.

— Nu vreau decât să iau un cal, am liniştit-o. N-o să-ţi fac niciun rău.

Fata se dădu înapoi în timp ce eu îmi vâram sabia şi cuţitul în teacă. Se răsuci brusc.

— Hands! Hands!

O luă la goană tot strigând după el. N-am avut timp să stau pe gânduri. La trei boxe de mine, calul negru al lui Regal mă privea curios pe deasupra ieslei. M-am apropiat de el calm, am întins mâna să-l mângâi pe bot, ca să-şi amintească de mine. Nu-mi simţise mirosul de vreo opt luni, dar îl cunoşteam de când îl fătase mama lui. Mă prinse de guler, mă gâdilă cu botul pe gât.

— Hai, Săgeată. Mergem să facem nişte exerciţii de noapte. Ca pe vremuri, ce zici, prietene?

Am deschis boxa, am prins calul de dârlogi şi l-am scos afară. Nu ştiam unde plecase fata, dar n-o mai auzeam.

Săgeată era înalt, dar nu era obişnuit să fie călărit fără şa. Se încordă şi sări pe cele patru picioare când m-am urcat în spinarea lui lucioasă. Deşi mă păşteau pericole din toate părţile, tot m-a încercat o plăcere mare să călăresc din nou. L-am apucat de coamă, l-am îndemnat din genunchi. Făcu trei paşi, apoi se opri în faţa bărbatului care-i bloca drumul. M-am uitat la faţa uluită a lui Hands. Nu m-am putut abţine să zâmbesc.

— Eu sunt, Hands. Trebuie să împrumut un cal, altfel mă omoară. Din nou.

Cred că mă aşteptam să râdă şi să-mi facă semn să trec. În loc de asta, se holbă la mine, se albi tot mai mult, până când am crezut că o să leşine.

— Sunt eu, Fitz. N-am murit! Lasă-mă să plec, Hands!

Făcu un pas în spate.

— Pe Eda cea sfântă! strigă.

Iarăşi am crezut că-şi va da capul pe spate într-un hohot de râs, însă el şuieră:

— Magia animalelor!

Apoi se răsuci şi-o luă la fugă prin beznă, urlând din toţi rărunchii:

— Gărzi! Gărzi!

Am pierdut poate două secunde căscând ochii după el. Mi se strânse inima ca atunci când mă părăsise Molly. Anii de prietenie cu Hands, petrecuţi muncind împreună în grajd de dimineaţa până seara, se pierdură toţi într-o clipă de teroare provocată de superstiţie. Nu era cinstit, dar m-a dezgustat trădarea lui. M-am lăsat cuprins de indiferenţă, însă l-am îmboldit pe Săgeată şi-am ţâşnit în noapte.

Avea încredere în mine, da, avea încredere calul acela bun, atât de bine dresat de Burrich. L-am abătut de pe aleea luminată pentru trăsuri şi potecile îngrijite şi-am gonit peste straturi de flori şi tufe înainte de-a zbura pe lângă pâlcul de gărzi de la una din porţile destinate negustorilor. Pândiseră cărarea, dar Săgeată şi cu mine traversaserăm iarba şi-am ieşit pe poartă până să se dezmeticească soldaţii. Aşa cum îl ştiam eu pe Regal, a doua zi vor avea spatele mângâiat de bici.

După ce-am trecut de poartă, am străbătut în continuare grădinile. În spate auzeam zgomotele urmăritorilor. Pentru un cal învăţat cu frâul, Săgeată răspundea foarte bine la poruncile pe care i le dădeam cu genunchii şi din mişcările corpului. L-am convins să sară peste un gard viu până pe un drum lateral. Am lăsat în urmă Grădinile Regelui şi-am galopat prin oraş, pe străzi pietruite, încă luminate de torţe. În curând am lăsat în urmă şi casele îngrijite, ropotind pe lângă hanuri luminate pentru călători, pe lângă prăvălii întunecoase, cu obloanele trase peste noapte. Copitele tropăiau pe drumurile colbuite. Târziu cum era, nu prea se vedea mişcare pe străzi. Le-am străbătut liberi ca vântul.

Am încetinit când am ajuns în zona mai sărăcăcioasă a oraşului. Torţele erau mai rare şi unele se stinseseră deja.

Totuşi, Săgeată ghici că mă grăbesc şi păstră un ritm vioi. La un moment dat, am auzit un galop furios şi-am crezut că mă ajunseseră urmăritorii. Apoi trecu pe lângă noi un mesager din direcţia opusă, fără să-i pese în ce ritm gonea calul. Eu am călărit fără oprire, speriat că mă puteam trezi în orice clipă cu urmăritorii suflându-mi în ceafă şi că voi auzi cornul sunând.

Tocmai când credeam că am scăpat, am descoperit că oraşul Tradeford îmi mai rezervase o grozăvie. Am pătruns în ceea ce fusese cândva Marea Piaţă Rotundă din Tradeford. În primele zile ale oraşului, fusese inima lui, o piaţă deschisă minunată, pe unde te puteai plimba şi cumpăra mărfuri alese din toate colţurile lumii.

Cum de se transformase în Arena Regelui nu aveam să aflu niciodată. Călărind prin piaţa rotundă, Săgeată fornăi la mirosul de sânge vechi de pe dalele de piatră. Spânzurătorile şi stâlpii pentru biciuit erau tot acolo, dar înălţate ca să fie văzute mai bine din mulţime, alături de alte maşinării, ai căror scop nu voiam să-l aflu. Fără îndoială că acelea din noua Arenă a Regelui inspirau şi mai multă groază. L-am îndemnat pe Săgeată din genunchi să grăbească pasul şi-am trecut pe lângă ele scuturat de un fior şi rugându-mă la Eda să nu ajung să aflu cum se folosesc.

O umbră de sentiment se zvârcoli în aer, mi se încolăci în jurul gândurilor şi le supuse. Preţ de-o clipă, mi se opri inima în loc. Am crezut că Will mă căuta şi voia să-mi ia minţile. Dar zidurile mele se înălţau atât de rezistente pe cât puteam eu să le construiesc şi mă îndoiam că el sau altcineva mai era în stare să-şi trimită Meşteşugul în cercetare după izbucnirea lui Verity. Nu. Aveam parte de ceva mult mai rău. Un rău izvorât dintr-o sursă mai adâncă, mai veche, înşelător ca apa curată mânjită cu otravă. Se scurse în mine. Ura, durerea, frica de locurile închise şi înăbuşitoare şi foamea se contopiră într-o dorinţă fierbinte de libertate şi răzbunare. Îmi treziră la viaţă toate suferinţele îndurate în temniţa lui Regal.

Răul venea dinspre cuşti. Din şirul aliniat la marginea pieţei se ridica o duhoare de răni infectate, urină şi carne stricată. Dar nici acea jignire adusă nasului meu nu era atât de grea ca apăsarea Harului cu miasme de iad pe care mi-l transmiteau fiarele înnebunite, creaturi păstrate pentru a devora răufăcătorii şi neoamenii aruncaţi de Regal în arenă. Am văzut un urs cu botniţă, în ciuda barelor în spatele cărora se agita; două feline dintr-o rasă necunoscută, în agonie din cauza colţilor şi ghearelor rupte încercând să dărâme barele, se încăpăţânau şi acum să scape; un taur negru imens, cu o pereche de coarne superbe. Săgeţi cu panglici, înfipte adânc în carnea animalului, îi provocaseră răni care se infectaseră şi din care îi curgea puroi pe piele. Animalele îmi repetau necontenit nenorocirea lor, cerând uşurare. N-a fost nevoie să mă opresc ca să văd lanţurile şi lacătele grele de la fiecare cuşcă. Dacă aş fi avut de ales, aş fi încercat să le descui. Dacă aş fi avut carne sau cereale, aş fi scutit animalele de chin cu otravă. Dar nu aveam nici una, nici alta, iar timp, şi mai puţin. Aşa că am trecut pe lângă ele, până când cascada de nebunie şi agonie gâlgâi deasupra capului meu şi-mi inundă gândurile.

Am oprit calul. Nu le puteam lăsa aşa. Dar Meşteşugul lui Verity îmi cioplise în minte porunca *Vino la mine.* Nu puteam suporta să nu mă supun.

L-am îmboldit pe Săgeată, care tremura nervos, şi am lăsat animalele în urmă, însemnând pe răboj încă o datorie pe care avea să mi-o plătească Regal într-o zi.

În cele din urmă, zorii ne-au găsit la periferia oraşului. Nu-mi închipuisem că Tradeford era atât de întins. Am ajuns la un pârâu leneş, care se vărsa în râu. L-am oprit pe Săgeată, am descălecat şi l-am condus la apă. L-am lăsat să se adape puţin, l-am plimbat, apoi l-am lăsat să bea din nou. Între timp, mintea îmi colcăia de gânduri. Probabil urmăritorii mei cercetau drumurile care duceau spre sud, crezând că mă întorc la Buck. Aveam un avans bun faţă de ei; câtă vreme nu stăteam pe loc, aveam mari şanse să scap. Mi-am adus aminte de bocceaua mea bine dosită, pe

care n-aveam s-o mai recuperez. Hainele mele groase, pătura, mantaua, le pierdusem pe toate. M-am întrebat dacă Regal îl va învinovăţi pe Hands din cauză că furasem calul. Nu-mi ieşea din minte expresia de pe chipul lui înainte de a fugi de mine. M-am bucurat că nu încercasem să dau de Molly. Îmi fusese şi aşa destul de greu să citesc groază şi dezgust pe faţa unui prieten. Nu voiam să le citesc şi în ochii ei. Mi-am reamintit agonia mută a fiarelor, la care Harul meu mă făcuse martor. De aceste gânduri am scăpat numai ca să resimt frustrarea că planul de a-l omorî pe Regal îmi fusese dejucat, ca să mă întreb dacă se va descoperi otrava pe care i-o presărasem pe haine sau dacă voi mai avea şansa să-l ucid. Mai presus de toate, răsunând în mine ca un tunet, era porunca lui Verity.

Vino la mine, îmi spusese, iar eu nu-mi puteam scoate vorbele lui din minte. O parte din ea era obsedată de ele, mă îmboldea să nu mai pierd vremea cu gânditul şi băutul apei, ci să încalec şi să plec, să mă duc la Verity, pentru că avea nevoie de mine, pentru că îmi poruncise.

Totuşi, m-am aplecat deasupra apei şi-am băut şi eu, şi numai atunci, cât am stat în genunchi la malul pârâului, mi-am dat seama că nu murisem.

Am udat mâneca largă a cămăşii galbene, apoi am desprins încet materialul cu sânge închegat. Tăietura pe care mi-o făcusem singur era superficială, mai mult o linie lungă pe braţul meu. Mă durea şi nu era plăcută la vedere, dar nu părea otrăvită. Mi-am reamintit cu întârziere că-mi folosisem cuţitul de două ori şi-l ştersesem cel puţin o dată. Probabil că nu rămăsese decât o urmă de otravă pe lamă când m-am tăiat.

Speranţa licări în mine frumoasă ca zorii. Urmăritorii mei vor căuta un cadavru la marginea drumului sau un bărbat otrăvit ascuns undeva în oraş, prea bolnav să călărească. Toţi cei trei iniţiaţi văzuseră că mă otrăvisem şi că fusesem ferm convins de sfârşitul meu iminent. Îl puteau convinge pe Regal că eram pe moarte? Nu mă puteam baza pe asta, dar speram să se întâmple aşa. Am încălecat şi am pornit la galop. Am trecut pe lângă ferme,

lanuri şi livezi. Am trecut şi pe lângă fermieri în căruţe, care-şi duceau recolta la oraş. Călăream cu braţul lipit de piept şi cu privirea înainte. Nu va trece mult timp până când cei care veneau în oraş urmau să fie luaţi la întrebări. Mai bine să-mi joc rolul.

Într-un sfârşit, am dat peste fâşii de pământ necultivat, cu turme răsfirate de oi şi hărăgari păscând liniştiţi pe ele. După prânz, am făcut ceea ce ştiam că trebuie făcut. Am descălecat lângă un pârâu cu tufe dese pe mal, l-am lăsat pe Săgeată să se adape din nou, apoi i-am întors capul spre Tradeford.

— Înapoi la grajd, băiete, i-am poruncit, iar când am văzut că nu se mişcă, l-am pocnit zdravăn peste coapsă. Du-te înapoi la Hands. Spune-le că am murit pe undeva. Mi-am imaginat troaca plină cu ovăz pentru el, ştiind cât îi place. Du-te, Săgeată. Du-te.

Animalul fornăi către mine ciudat, dar pe urmă se urni din loc. Se opri o dată ca să se uite înapoi, aşteptând să merg după el şi să-l prind.

— Du-te! am strigat la el şi-am bătut din picior.

Tresări şi plecă la trap, ridicând genunchii şi zvârlind capul pe spate. Ce animal bun, nici măcar nu era obosit. Când se va întoarce la grajd fără călăreţ, poate oamenii vor crede că am murit. Poate vor pierde mai mult timp căutând un cadavru, în loc să mă urmărească. Atât puteam face ca să-i induc în eroare şi sigur era mai bine decât să călăresc armăsarul regelui în văzul lumii. Ropotele lui Săgeată se îndepărtau. M-am întrebat dacă voi mai călări un animal atât de frumos vreodată, sau dacă voi avea unul al meu. Mai degrabă nu.

Vino la mine. Ecoul poruncii nu-mi dădea pace.

— Vin, vin, am şoptit pentru mine. După ce vânez ceva ca să mănânc şi dorm puţin. Dar vin.

M-am abătut de la drum şi-am urmat cursul pârâului până când tufele s-au îndesit. Mă aştepta o călătorie lungă şi obositoare, iar eu nu aveam pe lume altceva decât hainele de pe mine.

10. TÂRGUL DE SLUJBE

Sclavia e o tradiţie în Statele Chalced şi reprezintă baza economiei lor. Ele susţin că prizonierii de război sunt sursa lor principală de sclavi. Cu toate acestea, mulţi dintre sclavii care fug în cele Şase Ducate spun că sunt duşi cu forţa în raiduri piratereşti împotriva ţinuturilor lor natale. Poziţia oficială a Statelor Chalced este că astfel de raiduri nu au loc, şi, tot oficial, ele neagă că închid ochii la piraţii care atacă din Insulele Negustorilor. Cele două merg mână în mână.

Sclavia nu a fost niciodată acceptată în toate cele Şase Ducate. Multe dintre fostele conflicte de la hotarele dintre Shoaks şi Statele Chalced au ţinut mai degrabă de problema sclaviei decât de graniţele propriu-zise. Familiile din Shoaks au refuzat să accepte că soldaţii răniţi şi capturaţi în război vor fi ţinuţi ca sclavi tot restul vieţii lor. Orice bătălie pierdută de Shoaks era urmată aproape imediat de un al doilea atac sălbatic împotriva Statelor Chalced, pentru a-i recâştiga pe cei pierduţi prima oară. Astfel, Shoaks a ajuns să deţină mult pământ stăpânit cândva de Statele Chalced. Pacea dintre cele două ducate e întotdeauna fragilă. Statele Chalced se plâng întruna că Shoaks nu numai că adăposteşte sclavi fugiţi, dar îi şi încurajează pe alţii să fugă. Niciunul din regii celor Şase Ducate nu a tăgăduit vreodată acest adevăr.

Singurul meu ţel de-acum era să-l găsesc pe Verity, aflat undeva dincolo de Regatul Munţilor. Pentru asta, trebuia să traversez mai întâi ducatul Farrow. Nu era o sarcină uşoară. Dacă regiunea de-a lungul râului Vin e foarte frumoasă, cu cât te îndepărtezi de cursul apei, cu atât devine mai aridă. Terenurile arabile sunt înlocuite de lanuri mari de in şi cânepă, dar dincolo de ele se întind tărâmuri fără păduri, nepopulate. Interiorul ducatului

Farrow, deşi nu e un deşert, este totuşi un ţinut neted şi arid, prielnic numai triburilor nomade care îl traversează cu turmele în căutare de nutreţ. Dar până şi ele îl părăsesc când trec „vremurile verzi” din an, pentru a se aduna în satele ridicate vremelnic pe lângă râuri sau alte locuri cu apă. În zilele care au urmat fugii mele din castelul Tradeford, am ajuns să mă întreb de ce se deranjase regele Wielder să cucerească Farrowul şi să-l facă unul din cele Şase Ducate. Ştiam că trebuie să mă îndepărtez de râul Vin, s-o iau spre sud-vest, către Lacul Albastru, să traversez marele Lac Albastru, apoi să urmez cursul râului Rece până la marginile Regatului Munţilor. Dar aceasta nu era o călătorie pe care s-o facă un om singur. Iar fără Ochi Întunecaţi, eram un om singur.

În Farrow nu întâlneai oraşe mari, dar existau localităţi primitive care supravieţuiau un an întreg în preajma izvoarelor care ţâşneau la întâmplare în interiorul ducatului. Cele mai multe rezistau graţie caravanelor negustoreşti care treceau pe lângă ele. Negoţul se desfăşura, chiar dacă mai greu, între populaţia de pe malul Lacului Albastru şi cea de pe malul râului Vin, şi tot pe aceeaşi rută circulau mărfurile din Regatul Munţilor spre cele Şase Ducate. Logic era să mă alătur unei caravane. Dar ceea ce e logic nu e întotdeauna uşor de realizat.

La venirea în Tradeford, fusesem privit precum cel mai umil cerşetor. La plecare, purtam straie dintre cele mai fine şi călăream unul din cei mai frumoşi cai crescuţi vreodată la Buckkeep. Dar, imediat ce m-am despărţit de Săgeată, situaţia mea gravă a început să mă apese. Aveam pe suflet doar veşmintele furate, bocancii de piele, cureaua şi săculeţul, un cuţit şi o sabie, pe lângă un inel şi-un lanţ cu medalion. Rămăsesem fără un ban în pungă, doar cu uneltele de aprins focul, o piatră pentru ascuţit cuţitul şi otrăvuri de diverse feluri.

Lupii nu sunt făcuţi să vâneze singuri. Aşa îmi spusese odată Ochi Întunecaţi şi, până la lăsarea serii, mi-am dat seama câtă dreptate avea. În ziua aceea, am mâncat bulbi de lalea sălbatică şi nişte nuci puse la păstrare de-o

veveriţă într-o scorbură prea la vedere. Aş fi mâncat bucuros şi veveriţa, care stătea în copac şi mă privea furioasă în timp ce-i devastam proviziile, dar nu aveam mijloacele necesare să-mi transform visul în realitate. În schimb, spărgând nucile una câte una cu o piatră, mi-am zis că tot una câte una mi s-au spulberat şi iluziile despre mine însumi.

Mă considerasem un om capabil să se descurce singur şi inteligent. Mă mândrisem cu îndemânarea mea de asasin şi, în adâncul sufletului, crezusem că, deşi nu stăpâneam prea bine Meşteşugul, îl puteam întrebuinţa cu aceeaşi forţă ca oricare alt membru din grupul lui Galen. Privat de generozitatea regelui Shrewd şi de dibăcia de vânător a prietenului meu lup, de informaţiile secrete şi abilitatea de a complota a lui Chade, de mâna lui Verity, care-mi călăuzea Meşteşugul, rămâneam un individ mort de foame, îmbrăcat în haine furate, la jumătatea drumului între Buckkeep şi Regatul Munţilor, cu foarte puţine şanse de a se apropia de unul sau de celălalt.

Oricât de sumbre erau asemenea gânduri, n-au reuşit să mă facă să uit de chemarea stăruitoare a lui Verity, sugerată prin atingerea Meşteşugului. *Vino la mine.* Intenţionase el ca acele cuvinte să mi se întipărească în minte atât de adânc? Mă îndoiam. Cred că urmărise doar să mă împiedice să-l omor pe Regal şi să mă sinucid. Dar porunca lui mă chinuia ca un vârf de săgeată puroind în carne. Îmi alunga somnul cu temeri, ca să visez deseori că merg la el. Nu că aş fi renunţat să-l omor pe Regal; cel puţin de zece ori pe zi urzeam planuri, găseam căi de a mă întoarce la Tradeford, ca să-l atac când se aştepta mai puţin. Dar toate schemele începeau cu „după ce mă duc la Verity”. Pur şi simplu nu mai concepeam că am alte lucruri de dus la capăt mai întâi.

După ce am mers câteva zile pe jos cu burta goală în susul râului, am întâlnit oraşul Landing. Nici pe departe la fel de întins ca Tradefordul, este, totuşi, o aşezare trainică. În el se obţine multă piele frumos lucrată, nu numai din piele crudă de vacă, dar şi din cea dură, de hărăgar.

Cealaltă activitate principală a oraşului este olăritul; se fac vase din lutul alb de pe malul râului. Majoritatea obiectelor care în altă parte se obţin, de obicei, din lemn sau sticlă, în Landing se produc din piele sau din lut. Nu doar pantofii şi mănuşile, ci şi pălăriile şi alte veşminte se confecţionează din piele, ca scaunele, acoperişurile şi pereţii tarabelor din piaţă. În vitrinele prăvăliilor am văzut talere, sfeşnice şi chiar găleţi din ceramică smălţuită, toate gravate sau pictate în diferite stiluri şi culori.

Am descoperit, până la urmă, un mic bazar în care puteai vinde orice fără să ţi se pună prea multe întrebări. Mi-am dat la schimb hainele frumoase pe nişte pantaloni largi, o tunică de muncitor şi-o pereche de şosete. Aş fi făcut un troc mai avantajos, dar vânzătorul mi-a scos ochii cu petele maronii de pe manşetele cămăşii, care, credea el, nu vor ieşi la spălat. Iar pantalonii mulaţi se deformaseră pe picioarele mele subţiri. Îi putea spăla, dar nu credea că vor reveni la forma iniţială... Am renunţat şi m-am mulţumit cu târgul făcut. Măcar hainele primite de la el nu fuseseră purtate de un criminal scăpat din castelul lui Regal.

În altă prăvălie, aflată mai jos pe aceeaşi stradă, m-am despărţit de inel, medalion şi lanţ pentru şapte bani de argint şi şapte de aramă. Suma nu acoperea taxa necesară ca să mă alătur unei caravane până în Regatul Munţilor, dar era cea mai bună ofertă din cele şase câte mi s-au făcut. Femeia durdulie care mi-a cumpărat obiectele m-a tras de mânecă atunci când am dat să plec.

— Nu v-aş cere asta, domnule, dacă n-aş vedea că sunteţi tare amărât, rosti ea şovăitoare. Vă rog, nu vă simţiţi jignit de propunerea mea.

— Şi care e aceasta? am întrebat-o.

Am bănuit că vrea să-mi cumpere sabia. Mă hotărâsem deja să n-o vând. N-aş fi primit destui bani pe ea ca să merite să călătoresc neînarmat.

Femeia arătă sfioasă spre urechea mea.

— Cercelul dumneavoastră de om liber. Am un client care colecţionează asemenea raritǎţi. Cred că al dumneavoastră aparţine Clanului Butran. Greşesc?

Rosti întrebarea cu atâta reţinere, de parcă se aştepta să strig la ea în orice moment.

— Nu ştiu, i-am răspuns sincer. L-am primit în dar de la un prieten. Nu m-aş despărţi de el pentru nişte arginţi.

Femeia zâmbi cu subînţeles, dintr-odată mai încrezătoare.

— A, dar eu ştiu că asemenea lucruri se măsoară în aur. Nu v-aş jigni oferindu-vă arginţi.

— Aur? am întrebat naiv. Am dus mâna la fleacul de la ureche. Pentru ăsta?

— Bineînţeles, încuviinţă ea imediat, crezând că urmăresc un câştig mai mare. Văd că lucrătura e foarte migăloasă. Clanul Butran e renumit pentru ea. Pe lângă asta, bijuteria e foarte rară. Clanul Butran garantează libertatea unui sclav, dar numai rareori.

Se ştie lucrul acesta chiar şi pe la noi, deşi suntem departe de Statele Chalced. Odată ce un bărbat sau o femeie are tatuajele Clanului Butran...

Nu mi-a trebuit mult s-o atrag într-o discuţie despre negoţul cu sclavi, tatuajele sclavilor şi inelele celor eliberaţi. A reieşit pe dată că voia cercelul lui Burrich nu pentru un client, ci pentru ea însăşi. Avusese un strămoş sclav care-şi câştigase libertatea. Încă mai păstra inelul primit de el de la foştii stăpâni, ca semn că nu mai era rob. Un fost sclav nu putea să circule liber în Chalced, cu atât mai puţin să părăsească ţara, dacă nu avea un cercel ca al meu, potrivit cu simbolul clanului ultimilor stăpâni tatuat pe obraz. Dacă un sclav provoca necazuri, se vedea imediat câţi stăpâni a avut, după numărul tatuajelor de pe faţă. Aşa că „faţă pictată” a devenit porecla populară a unui sclav vândut de la un stăpân la altul în Chalced, un aducător de belele, bun doar să tragă la galere sau să muncească în mină. Femeia mă făcu să-mi scot cercelul şi să-l studiez cu atenţie, să observ cât de fin era legată plasa din argint care învăluia, fără îndoială, un safir.

— Vedeţi, îmi explică ea, un sclav nu trebuie să-şi câştige de la stăpânul său doar libertatea, ci şi preţul unui asemenea cercel. Fără el, nu e liber cu adevărat, ci e ca şi cum ar fi legat cu un lanţ mai lung. Nu poate merge nicăieri fără să fie oprit la punctele de control, nu poate lucra ca om liber fără consimţământul scris al fostului său proprietar. Fostul angajator nu mai e obligat să-i asigure hrana şi adăpostul, dar sclavul nu are o asemenea libertate de la proprietarul lui de dinainte.

Îmi oferi fără ezitare trei monede de aur, mult peste taxa pentru caravană. Mi-aş fi putut cumpăra cu ele un cal, unul bun, şi-aş fi putut nu doar să mă alătur unei caravane, ci să şi călătoresc comod. Dar am ieşit din prăvălie înainte ca femeia să mă convingă cu un preţ mai mare. Am dat un bănuţ de aramă pe o franzelă necoaptă şi m-am aşezat s-o mănânc lângă docuri. Nenumărate întrebări mi-au trecut prin cap. Cercelul aparţinuse, probabil, bunicii lui Burrich. Ştiam de la el că fusese sclavă, dar îşi câştigase libertatea. Oare ce însemnătate dobândise bijuteria pentru el, de i-o oferise tatălui meu, şi ce însemnase ea pentru tatăl meu, încât s-o păstreze? Ştiuse Patience toate acestea când mi-o dăduse mie?

Sunt om. Mă tentau monedele de aur oferite de femeie. Mi-am zis că, dacă Burrich ar fi ştiut în ce situaţie mă aflam, m-ar fi îndemnat să accept târgul, pentru că viaţa şi siguranţa mea contau mai mult pentru el decât un cercel din argint cu safir. Aş fi putut să-mi cumpăr un cal, să merg în Regatul Munţilor, să-l găsesc pe Verity şi să îndeplinesc odată porunca de la el, care mă enerva ca o mâncărime pe care n-o puteam scărpina.

Am privit îndelung râul şi, în cele din urmă, m-am împăcat cu gândul călătoriei nesfârşite care mă aştepta. Trebuia să străbat un ţinut asemănător cu un deşert până la Lacul Albastru. Habar n-aveam cum voi traversa lacul. Pe malul celălalt, cărările pădurii şerpuiau pe la poalele dealurilor, urcând în ţinuturile accidentate din Regatul Munţilor. La Jhaampe, în capitala regatului, acolo trebuia să ajung, ca să obţin o copie a hărţii folosite de Verity.

Harta se baza pe nişte scrieri vechi din biblioteca oraşului; poate că originalul ei exista încă acolo, dar era posibil să-mi arate că Verity se afla în ţinutul necunoscut de dincolo de Regatul Munţilor. Aveam nevoie de bani, de toate resursele pe care le puteam aduna.

Cu toate astea, m-am decis să păstrez cercelul. Nu fiindcă însemna ceva pentru Burrich, ci fiindcă dobândise o valoare pentru mine. Era ultima mea legătură fizică cu trecutul, cu Fitz cel dinainte, cu omul care mă crescuse, chiar şi cu tata, care-l purtase odată. Mi-a fost neobişnuit de greu să mă conving să procedez aşa cum ştiam că e înţelept. Am dus mâna la ureche şi-am desfăcut încuietoarea delicată a cercelului. Mai aveam încă zdrenţele de mătase de care mă folosisem ca să intru în castelul lui Regal. Am învelit bine giuvaierul în cea mai mică şi l-am pus în săculeţul de la curea. Negustoreasa se arătase prea interesată de el şi-şi însemnase bine în minte cum arăta. Dacă Regal chiar se hotăra să trimită oameni în căutarea mea, cercelul va fi un semn particular în descrierea mea.

După aceea m-am plimbat prin oraş, ascultând ce vorbesc oamenii şi încercând să aflu ce mă interesa fără a pune întrebări. Am rătăcit prin piaţă, hoinărind agale de la o tarabă la alta. Mi-am îngăduit să cheltuiesc pentru mine uriaşa sumă de patru bănuţi de aramă şi mi-am cumpărat aşa-zise obiecte de lux: un săculeţ cu plante pentru ceai, fructe uscate, o oglindă, o mică oală de gătit şi o ceaşcă. Am întrebat la mai multe tarabe dacă au scoarţă de spiriduş, dar ori nu se auzise de ea, ori îi spunea altfel în Farrow. Nu-i nimic, mi-am zis, nu mă aşteptam să am nevoie de puterile ei înviorătoare. Speram să nu mă înşel. În locul ei, am cumpărat, cam sceptic, nişte seminţe de coroana-soarelui, care, am fost asigurat, trezesc un om oricât de obosit ar fi.

O vânzătoare de zdrenţe m-a lăsat să răscolesc în căruciorul ei pentru doi bani de aramă. Am găsit o manta puturoasă, dar rezistentă, şi nişte pantaloni mulaţi care promiteau să fie pe cât de calzi, pe atât de iritanţi. Restul

peticelor de mătase le-am dat pe-o basma. Printre nenumărate aluzii trupeşti, vânzătoarea îmi arătă cum s-o leg în jurul capului. Am procedat la fel ca înainte, adică am făcut din manta o boccea în care să-mi car boarfele. Apoi m-am dus la abator, în partea de răsărit a oraşului.

Nu mai simţisem niciodată o asemenea duhoare. Ţarcurile se înşirau unul după altul, se ridicau munţi de bălegar, puţea a sânge şi măruntaie din şoproanele unde se tăiau animalele, iar din gropile pentru argăsit se înălţau miasme înţepătoare. De parcă asaltul asupra nasului n-ar fi fost suficient, te asurzeau mugetele vitelor, chiţăitul hărăgarilor, bâzâitul muştelor şi ţipetele oamenilor care mutau animalele dintr-un ţarc într-altul sau le scoteau din ele ca să le taie. Oricât mi-am întărit zidurile, nu m-am putut izola de nenorocirea şi panica dobitoacelor rămase în ţarcuri. Nu ştiau ce le aşteaptă, dar mirosul de sânge proaspăt şi zbieretele celorlalte animale stârneau în ele o groază asemănătoare cu aceea pe care o simţisem eu pe podeaua temniţei. Dar în locul acela trebuia să mă aflu, pentru că acolo se întorceau caravanele şi tot acolo se formau altele. Foarte probabil, oamenii care-şi mânaseră animalele la abator pentru vânzare se vor întoarce. Cei mai mulţi vor cumpăra alte mărfuri ca să le ia cu ei înapoi, să nu bată drumul degeaba. Speram să primesc ceva de lucru de la unul din negustori şi astfel să găsesc o caravană care să mă ducă măcar până la Lacul Albastru.

Am descoperit curând că nu eram singurul cu asemenea speranţe. Între două cârciumi aşezate cu faţa la ţarcuri se ţinea un târg de slujbe destul de amărât. Unii erau păstori veniţi cu turma de la Lacul Albastru; stătuseră în Landing până-şi cheltuiseră banii, iar acum, rămaşi fără o leţcaie şi departe de casă, căutau un mijloc de-a se întoarce. O parte din păstori numai aşa ştiau să-şi ducă traiul. Am văzut şi câţiva tinerei, fără îndoială dornici de aventură, de călătorie şi de şansa de-a se descurca singuri în viaţă. Şi mai erau la târg şi scursurile oraşului, indivizi incapabili să găsească o slujbă permanentă sau să trăiască mai multă

vreme în acelaşi loc. Nu mă potriveam prea bine cu niciun grup, dar în cele din urmă am rămas cu păstorii.

Povestea mea era că mama murise de curând şi-şi lăsase moşiile surorii mele mai mari, care nu prea avea ce face cu mine. Aşa că mergeam la unchiul meu, care locuia dincolo de Lacul Albastru, dar rămăsesem fără bani înainte de a ajunge în Landing. Nu, nu mai fusesem păstor, dar familia mea avusese destui bani ca să ţină cai, vite şi oi, iar eu ştiam să le îngrijesc şi, dacă te luai după unii, „mă pricepeam” la animalele neajutorate.

Nu am găsit de lucru în ziua aceea. Puţini au găsit, iar noaptea ne-a prins pe cei mai mulţi culcându-ne exact în locul unde stătusem toată ziua. Un ucenic de brutar veni printre noi cu o tavă de rămăşiţe de la prăvălie. Am mai cheltuit un bănuţ pe-o pâine neagră lungă, cu seminţe. Am împărţit-o cu un bărbat îndesat, ale cărui plete palide ieşeau de sub basma şi-i cădeau pe faţă. În schimb, Creece mi-a oferit carne uscată, câteva înghiţituri din cel mai prost vin pe care l-am gustat vreodată şi o mulţime de bârfe. Era limbut, un tip din acela care critică aspru orice subiect şi nu discută despre el, ci îi contrazice întruna pe ceilalţi. Cum eu nu prea aveam ce spune, Creece îi antrenă pe vecinii noştri într-o discuţie aprinsă despre politica actuală din Farrow. Cineva făcu un foc mic, mai mult pentru lumină decât pentru căldură, şi câteva sticle de băutură trecură din mână în mână. Eu m-am întins pe spate, cu capul proptit de boccea în loc de pernă, şi-am ascultat bârfele, prefăcându-mă că dorm.

Nu se vorbi despre Corăbiile Roşii, nici despre războiul care nimicea coasta. Am înţeles imediat cât de supăraţi erau aceşti oameni că trebuie să plătească taxe pentru armata care apăra un ţărm necunoscut lor, pentru nave de război care luptau pe o mare străină de ei. Marea lor era câmpia aridă dintre Landing şi Lacul Albastru, iar păstorii aceştia erau marinarii care călătoreau pe ea. Cele Şase Ducate nu reprezentau, prin natura lor, şase regiuni unite într-un singur teritoriu, ci un regat, dar asta numai pentru că un neam de regi puternici le adunase pe toate între

aceleaşi graniţe şi le proclamase un singur regat. Pentru populaţia de aici, nu avea nicio importanţă dacă toate ducatele de coastă căzeau în mâinile piraţilor Corăbiilor Roşii. Tot ar avea cirezi de păstorit şi vin oribil de băut; tot le-ar rămâne păşunile, râul şi străzile pline de praf. Inevitabil, m-am întrebat cu ce drept îi obligam să plătească un război purtat la o distanţă atât de mare de casele lor. Tilth şi Farrow fuseseră cucerite şi anexate ducatelor; nu veniseră ele la noi să ne ceară protecţie armată sau avantaje pentru neguţătorii lor. Nu că n-ar fi prosperat, scăpaţi de propriii moşieri mărunţi şi mulţumită unei pieţe pe care carnea de vită, pielea şi funiile se vindeau ca pâinea caldă. Câtă pânză pentru vele, câţi colaci de frânghie din cânepă vânduseră aceste ţinuturi înainte de a face parte din cele Şase Ducate? Totuşi, profitul lor era nesemnificativ.

Mă plictisisem de asemenea discuţii. Singurul lucru de care pomeneau toate era nemulţumirea pricinuită de interzicerea negoţului cu Regatul Munţilor. Începusem să aţipesc când am prins cuvintele „Omul însemnat”. Am deschis ochii şi-am ridicat puţin capul.

Cineva îl pomenise ca mai demult, drept prevestitor de rele, şi spuse râzând că oile lui Hencil îl văzuseră toate, pentru că mureau în ţarc înainte ca bietul om să apuce să le vândă. M-am încruntat în sinea mea la gândul unei molime în zone atât de apropiate, dar un alt bărbat râse şi spuse că Regal hotărâse că nu mai aveai ghinion dacă-l vedeai pe Omul însemnat, dimpotrivă, dădea norocul peste tine.

— Eu, dacă l-aş vedea pe boşorogul cela, n-aş păli şi n-aş fugi, ci l-aş lua la bătaie şi i l-aş duce plocon regelui. Oferă o sută de galbeni cui i-l aduce pe Omul însemnat din Buck.

— Cincizeci, numai cincizeci de galbeni, interveni Creece grosolan. Mai trase o înghiţitură din sticlă. Ce prostie, o sută de galbeni pentru un boşorog!

— Nu, o sută numai pentru el, şi încă una pentru omul-lup, care se ţine scai de el. Tocmai s-a strigat ştirea azi după-masă. Cei doi s-au furişat în castelul regelui din

Tradeford şi-au omorât nişte gărzi cu magia animalelor. Le-au spintecat gâtlejurile, ca să le bea omul-lup sângele. Pe el îl caută mai înverşunaţi acum. Se îmbracă aşa, ca un domn, se zice, poartă inel şi colier şi-i atârnă un cercel în ureche. Are o şuviţă albă în păr, urmă dintr-o veche luptă cu regele nostru, o cicatrice pe obraz şi nasul spart, tot de atunci. Da, da, şi de data asta Regal l-a crestat zdravăn cu sabia.

Un murmur de admiraţie răzbătu din gurile bărbaţilor. Până şi eu am fost nevoit să admir ce curaj avea Regal să pretindă aşa ceva, în timp ce mă întorceam cu faţa la boccea şi-mi vâram nasul în ea, ca un om adormit buştean. Bârfele continuară.

— Cică are sămânţă de Har şi se preface în lup ori de câte ori stă în lumina lunii. Doarme ziua şi hălăduie noaptea. Se zice că e un blestem aruncat asupra regelui de regina aia străină pe care a alungat-o din Buck pentru că a-ncercat să-i fure coroana. Omul însemnat, se zvoneşte, e o jumătate de spirit pe care regina, cu vrăjile ei de la munte, a scos-o din trupul regelui Shrewd cel bătrân, şi care bate drumurile şi străzile din cele Şase Ducate, aducând numai nenorociri pe unde trece şi purtând chiar chipul regelui celui mort.

— Tromboane şi abureli, rosti Creece scârbit.

Mai trase un gât din sticlă. Dar celorlalţi le plăcu povestea aceea înfricoşătoare şi se aplecară mai aproape de povestitor, şoptindu-i „zi mai departe, zi mai departe!”

— Păi, atât am auzit, se supără acesta. Că Omul însemnat e o jumătate din spiritul lui Shrewd şi că nu-şi va găsi odihna până când nu va zace în mormânt şi regina care l-a omorât.

— Păi, dacă Omul însemnat e stafia lui Shrewd, de ce mai oferă regele Regal o răsplată de o sută de galbeni cui i-l aduce? întrebă Creece acru.

— Nu e stafia lui, e jumătatea lui de spirit. A furat jumătate din spiritul lui Shrewd când era în agonie, iar acum regele Shrewd nu-şi găseşte pacea până când nu moare şi Omul însemnat, ca să se unească cele două

jumătăţi. Unii zic - povestitorul coborî glasul - că bastardul n-a murit de tot, umblă iar prin lume sub formă de om-lup. El şi Omul însemnat vor să se răzbune pe regele Regal, să distrugă tronul pe care bastardul nu l-a putut fura. Pentru că era în cârdăşie cu Regina Vulpe şi urma să fie rege alături de ea, odată ce scăpau de Shrewd.

Era o noapte ideală pentru asemenea poveşti. Luna plină şi portocalie străbătea cerul cam leneşă, iar vântul aducea zgomotele animalelor care se foiau triste în ţarcuri, amestecate cu duhoarea de sânge vechi şi piei argăsite. Nori zdrenţuiţi alunecau din când în când prin faţa lunii. Mă trecu un fior pe şira spinării la vorbele povestitorului, probabil din alt motiv decât şi-ar fi închipuit el... Am tot aşteptat să-mi tragă cineva un picior sau să strige: „Ia să ne uităm noi mai bine la ăsta!” Nu mă lovi nimeni. Tonul povestirii îi făcu pe ascultători să caute ochi de lup printre umbre, nu un muncitor istovit, care dormea în mijlocul lor. Cu toate acestea, inima îmi bătu cu putere când m-am gândit la oamenii cu care mă întâlnisem în ziua aceea. Croitorul cu care făcusem schimb de haine mă putea recunoaşte după descrierea lor. Poate şi femeia care-mi ceruse cercelul. Până şi vânzătoarea de zdrenţe, care mă ajutase să-mi leg basmaua. Unii poate nu doreau să vorbească, alţii poate preferau să nu aibă de-a face cu gărzile regelui. Alţii, dimpotrivă. Trebuia să mă port ca şi cum toţi ar vrut să mă dea în vileag.

Povestitorul vorbea în continuare, înflorindu-şi istorisirea cu născoceli despre ambiţiile diavoleşti ale lui Kettricken; se culcase cu mine ca să zămislească un copil pentru care să pretindem tronul. Se ghicea ura în glasul lui când pomenea de Kettricken şi nimeni nu-l lua la rost. Nici Creece, aflat lângă mine, nu protesta, ca şi cum toată lumea cunoştea întâmplările acelea stranii. Confirmându-mi cele mai rele temeri, Creece rosti dintr-odată:

— Vorbeşti de parcă ne-ai spune ceva nou, dar cine nu ştie că nu de la Verity avea ea burta aia mare, ci de la bastardul blestemat cu Har? Dacă n-ar fi gonit-o Regal pe

târfa de la munte, ne-am fi pomenit că moştenea tronul unul ca Prinţul Pestriţ.

Un cor de şoapte îi încuviinţară spusele. Am închis ochii şi m-am întins pe spate prefăcându-mă plictisit, sperând ca nemişcarea şi pleoapele căzute să ascundă furia care ameninţa să mă ardă pe dinăuntru. Ce urmărea Regal, de permitea să circule asemenea bârfe otrăvitoare? Căci, ştiam eu, numai de la el puteau veni. N-am avut încredere în glasul meu ca să pun întrebări, nici n-am vrut să pară că habar n-am ce se petrece în jurul meu. Aşa că am stat liniştit şi-am ascultat cu mare interes. Toţi ştiau, am dedus, că regina Kettricken se întorsese la munte. Dispreţul profund cu care vorbeau despre ea îmi arăta că vestea era mai nouă. Tot vina vrăjitoarei de la munte era şi că se închiseseră trecătorile pentru negustorii cinstiţi din Tilth şi Farrow. Un bărbat îndrăzni chiar să susţină că, negoţul cu coasta fiind acum închis, Regatul Munţilor vedea în aceasta o ocazie de-a îngrădi ducatele Tilth şi Farrow şi de-a le obliga să ajungă la o înţelegere cu el, altfel pierdea toate drumurile negustoreşti. Altul povesti că o simplă caravană, escortată de gărzi din cele Şase Ducate îmbrăcate în uniforma lui Regal, fusese întoarsă de la graniţa cu Regatul Munţilor.

Pentru mine, asemenea discuţii erau nişte aiureli. Muntenii ţineau mult la negoţul cu Farrow şi Tilth. Grânele erau mai importante pentru ei decât cheresteaua şi blănurile pentru locuitorii de la şes. Negoţul liber fusese recunoscut deschis drept un motiv al căsătoriei lui Kettricken cu Verity. Chiar dacă ea ar fi fugit înapoi la munte, o cunoşteam destul de bine ca să fiu convins că n-ar fi sprijinit întreruperea negoţului dintre poporul ei şi cele Şase Ducate. Dacă acesta era interzis, cum auzisem, atunci mai mult ca sigur îşi vârâse Regal coada. Însă oamenii din jurul meu bodogăneau întruna împotriva vrăjitoarei de la munte şi a răzbunării ei împotriva regelui.

Punea Regal la cale un război cu Regatul Munţilor? Încercase oare să trimită acolo soldaţi deghizaţi în escorte pentru negustori? O idee prostească. Demult, tatăl meu

fusese trimis la munte să stabilească oficial graniţele regatului nostru şi să semneze înţelegeri comerciale cu Regatul Munţilor, punând capăt unui lung şir de ani de hărţuieli şi raiduri de la hotare. Anii aceia de luptă îl învăţaseră pe regele Shrewd că nimeni nu va pune mâna pe trecătorile şi drumurile din Regatul Munţilor cu forţa. Am brodat pe marginea acestui gând fără nicio tragere de inimă. Regal fusese acela care o sugerase pe Kettricken ca mireasă pentru Verity. El o peţise în locul fratelui său. Apoi, pe măsură ce nunta se apropiase, încercase să-l omoare, pentru a o lua el de soţie pe prinţesă. Dăduse greş, dar numai puţini aflaseră de planurile şi comploturile lui. Ocazia de-a pune mâna pe prinţesa Kettricken şi pe toată moştenirea ei, adică pe coroana Regatului Munţilor, până la urmă, îi scăpase printre degete. Mi-am adus aminte de discuţia pe care o auzisem mai demult între Regal şi trădătorul de Galen. Cei doi crezuseră, se pare, că Tilth şi Farrow ar fi mai bine apărate dacă ei ar fi controlat munţii şi trecătorile care le susţineau. Plănuia Regal să ia cu forţa ceea ce sperase cândva să obţină prin căsătorie? Credea că-i putea asmuţi pe oameni împotriva lui Kettricken în aşa măsură, încât să-şi convingă adepţii că duc un război drept, de răzbunare împotriva unei vrăjitoare de la munte, cu scopul de a păstra deschise principalele drumuri negustoreşti?

Regal, am cugetat eu, era în stare să creadă orice voia el. Cu mintea învăluită în fumul drogurilor, în adâncul sufletului său oglindit pe fundul pocalelor de vin, nu mă îndoiam că-şi crede propriile scorneli. O sută de galbeni pentru Chade şi încă o sută pentru mine. Ştiam foarte bine ce isprăvi făcusem în ultima vreme pentru ca recompensa pe capul meu să fie atât de mare, dar tare aş fi vrut să aflu ce punea la cale Chade. În toţi anii cât îi fusesem ucenic, lucrase anonim şi nevăzut. Nici acum nu avea nume, dar pielea lui pătată şi asemănarea cu fratele său vitreg erau cunoscute. Asta însemna că îl văzuse cineva, undeva. Speram că era teafăr şi sănătos în noaptea aceea, oriunde s-ar fi aflat. Jumătate din mine tânjea să se întoarcă, să

revină la Buckkeep şi să-l găsească. De parcă l-aş fi putut feri de primejdii.

Vino la mine.

Indiferent ce doream să fac, indiferent ce simţeam, ştiam că mai întâi trebuia să merg la Verity. Mi-am promis acest lucru o dată, încă o dată şi încă o dată, până când, în sfârşit, am căzut într-un somn iepuresc.

Am visat, dar vise palide, neatinse de adierea Meşteşugului, schimbătoare şi învârtejite ca vântul toamnei. Mintea mea surprinse şi învălmăşi gânduri de la toate persoanele de care îmi era dor. Am visat că Chade lua ceaiul cu Patience şi cu Lacey. Purta o haină de mătase roşie împodobită cu stele, croită în stil foarte vechi, le zâmbea fermecător femeilor în timp ce sorbea din ceai şi aducea voia bună până şi în ochii lui Patience, deşi ea arăta neobişnuit de amărâtă şi sfârşită. Apoi am visat-o pe Molly uitându-se pe după uşa crăpată a unei colibe, în vreme ce Burrich, afară, îşi strângea mantaua pe corp ca să se apere de vânt şi-i spunea să nu se îngrijoreze, nu va lipsi foarte mult, treburile grele puteau să aştepte până la întoarcerea lui, ea să stea în casă şi să se ocupe numai de ea. Chiar şi pe Celerity am visat-o, se adăpostise în legendarele Peşteri de Gheaţă din Gheţarul Flămând din Bearns, împreună cu soldaţii pe care reuşise să-i adune şi cu mulţi dintre supuşii ei, rămaşi fără casă din cauza piraţilor. Am visat că o îngrijea pe Faith, care zăcea doborâtă de febră din cauza unei răni de săgeată infectate în abdomen. La sfârşit, l-am visat şi pe bufon aşezat în faţa unui cămin, chipul său palid împrumutând nuanţe ivorii de la flăcări. Nu se ghicea niciun strop de speranţă în privirea lui, iar eu, din flăcări, mă uitam fix la el. Lângă el, dar nu foarte aproape, Kettricken suspina nemângâiată. Imaginile s-au stins, apoi am visat lupi vânând, vânând, doborând un cerb, dar erau lupi sălbatici, iar dacă al meu se afla printre ei, atunci era numai al lor, şi nu al meu.

M-am trezit cu o durere de cap şi de şale din cauza pietrei pe care dormisem. Soarele de-abia mijea printre nori, dar m-am sculat oricum, ca să merg la fântână după

apă de spălat şi să beau cât pot. Burrich îmi spusese odată că, dacă bei multă apă, îţi amăgeşti foamea. Era o idee pe care aveam s-o testez în ziua aceea. Mi-am ascuţit cuţitul, am vrut să mă bărbieresc, apoi m-am răzgândit. Mai bine să-mi las barbă, ca să-mi acopere cicatricea cât mai repede. M-am frecat involuntar pe firele aspre, care deja mă iritau. M-am întors la locul unde ceilalţi încă dormeau.

Tocmai începeau să facă ochi, când un omuleţ dolofan apăru şi strigă cu voce piţigăiată că plăteşte om să-l ajute să-şi mute oile dintr-un ţarc într-altul. Era o treabă doar de-o dimineaţă, poate nici atât, aşa că majoritatea bărbaţilor scuturară din cap, preferând să aştepte să fie angajaţi ca păstori până la Lacul Albastru. Omuleţul aproape că se rugă de noi, ne spuse că e nevoit să meargă cu oile pe stradă, deci trebuie să termine înainte de-a se aglomera oraşul. Până la urmă oferi şi dejunul şi cred că asta m-a convins să primesc slujba şi să-l urmez. Îl chema Damon şi mi-a vorbit întruna cât am mers, dând din mâini şi explicându-mi inutil cum voia să-i mân oile. Animalele erau sănătoase, foarte sănătoase, şi nu voia să fie rănite, nici măcar agitate. Calm, încet, aşa se mutau oile. Eu am dat din cap fără o vorbă şi l-am urmat la un ţarc departe de strada abatorului.

În curând mi-am dat seama de ce voia neapărat să-şi mute turma. Ţarcul vecin probabil că aparţinuse ghinionistului Hencil. Câteva oi mai behăiau, dar cele mai multe zăceau bolnave sau muriseră deja de pântecăraie. Boala lor adăuga miasme noi duhorilor din aer. Nişte bărbaţi jupuiau pielea de pe animalele moarte, ca să recupereze ce se mai putea din turmă. Lucrau murdar şi împroşcau cu sânge peste tot, lăsând oile jupuite chiar acolo în ţarc, lângă cele muribunde. Scena mi-a amintit de un câmp de luptă pe care mişună jefuitori de cadavre. Am întors privirea de la ea şi l-am ajutat pe Damon să-şi adune oile.

A încerca să te foloseşti de Har ca să vorbeşti cu oile e o pierdere de timp. Nu se pot concentra. Chiar şi cele care par mai paşnice sunt aşa doar pentru că uită la ce se

gândesc. Cele mai proaste pot fi foarte prudente şi devin bănuitoare la orice gest. Singura metodă de-a o scoate la capăt cu ele e cea a câinilor ciobăneşti. Convinge-le că ştiu foarte bine unde vor să meargă şi încurajează-le s-o ia într-acolo. M-am distrat puţin gândindu-mă cum ar fi adunat şi mutat Ochi Întunecaţi prostovanele acelea lânoase, dar numai gândul la lup le făcu pe câteva să se oprească în loc dintr-odată şi să arunce priviri îngrozite în jur. Le-am sugerat să le urmeze pe celelalte ca să nu se piardă şi se urniră ca mirate de idee, apoi se înghesuiră în restul turmei.

Damon îmi spusese vag unde le ducem şi-mi dăduse un toiag. Eu mânam turma din spate şi de pe margini, alergând şi gâfâind în curând ca un câine, în vreme ce el deschidea calea şi nu lăsa oile să se răzleţească la fiecare răscruce. Ne-a dus într-o zonă de la periferia oraşului şi-am băgat animalele într-unul din ţarcurile dărăpănate de acolo. În cel vecin stătea un taur roşu foarte mândru, în altul, şase cai. După ce ne-am tras sufletul, Damon mi-a explicat că a doua zi urma să se formeze o caravană în locul acela şi să plece spre Lacul Albastru. Cumpărase oile doar cu o zi în urmă şi intenţiona să le ducă acasă şi să-şi sporească turma. L-am întrebat dacă nu vrea o mână de ajutor să-şi mâne oile la Lacul Albastru. Mi-a aruncat o privire cercetătoare, dar nu mi-a dat un răspuns.

S-a ţinut de cuvânt în privinţa dejunului. Am mâncat amândoi terci cu lapte, mâncare simplă care avea un gust minunat pentru mine. Ne-a servit-o o femeie care locuia lângă ţarcuri şi-şi câştiga pâinea păzind animalele şi oferind masă şi, câteodată, casă proprietarilor lor. După ce-am mâncat, Damon mi-a explicat pe îndelete că, da, avea nevoie de un ajutor, poate doi, pentru drum, dar, judecând după croiala hainelor mele, şi-a zis că nu mă pricep la munca pe care voiam s-o fac. De dimineaţă mă luase numai pentru că eram singurul care părea treaz şi dornic de muncă. I-am spus povestea cu sora mea cea fără inimă şi l-am asigurat că ştiu să mă port cu oile, caii sau vitele. După multă şovăială şi nehotărâre, îmi dădu slujba.

Avea să-mi asigure mâncarea pe timpul călătoriei, iar la sfârşitul ei avea să-mi dea zece bani de argint. Mi-a spus să dau fuga după boarfe şi să-mi iau rămas-bun de la tovarăşi, dar să nu întârzii după lăsarea serii, că lua pe altul în locul meu.

— Nu am boarfe de luat, nici tovarăşi de la care să-mi iau rămas-bun, i-am spus.

Nu era înţelept să mă întorc în oraş, nu după cele auzite noaptea trecută. Aş fi vrut să plece caravana chiar în momentul acela.

În prima clipă, Damon păru mirat, apoi se arătă mulţumit.

— Ei, eu am şi de una, şi de alta, aşa că te las aici să păzeşti oile. Va trebui să le aduci apă; le-am lăsat în ţarcurile din oraş pentru că acolo este o pompă, însă nu voiam să le ştiu aşa de-aproape de cele bolnave. Tu le aduci apă, iar eu trimit un om cu o căruţă de fân pentru ele. Vezi să mănânce bine. Bagă de seamă, după cum te descurci azi, aşa voi socoti că ne vom înţelege şi în continuare...

O ţinu tot aşa, explicându-mi detaliat cum voia să-i adap oile şi în câte grămezi să împart fânul ca să mă asigur că ajunge pentru toate. Cred că era de aşteptat; nu arătam ca un cioban. Mi se făcu dor de Burrich, de presupunerea lui liniştitoare că-mi cunosc bine meseria şi mi-o fac aşa cum trebuie. Când să plece, Damon se întoarse brusc către mine.

— Cum te cheamă, băiete?

— Tom, am răspuns, după o scurtă ezitare.

Patience se gândise odată să-mi spună aşa, înainte de-a accepta eu numele de FitzChivalry. Mi-am adus aminte de vorbele pe care mi le aruncase Regal în batjocură: „Nu trebuie decât să te zgârii puţin pe piele ca să dai peste Sluga-fără-Nume”, îmi zisese cu dispreţ. Nu cred că ciobanul Tom i-ar fi lăsat o impresie mai bună.

Exista un puţ nu prea aproape de ţarcuri, cu o găleată prinsă de o funie lungă. Scoţând apă neîntrerupt, am reuşit să umplu troaca. De fapt, am umplut-o de mai multe ori,

până când oile s-au hotărât să n-o mai verse. Venise şi căruţa şi-am clădit patru grămezi de fân în colţurile ţarcului. Altă treabă frustrantă, pentru că oile se înghesuiau şi mâncau din grămezi pe măsură ce le făceam. Numai după ce s-a săturat şi cea mai slabă dintre ele am reuşit să aşez câte una în fiecare colţ.

Ca să-mi treacă după-amiaza, am mai adus apă din puţ. Femeia care locuia lângă ţarcuri mi-a dat voie să încălzesc apă într-o oală mare şi mi-a arătat un loc ferit, unde să mă curăţ de mizeria adunată pe drum. Braţul mi se vindeca frumos. Nu arăta rău pentru o rană menită să mă omoare şi speram că Chade nu va afla de gestul meu nesăbuit. Ce-ar mai râde de mine! După ce m-am spălat, am scos din nou apă, de data asta ca să spăl hainele cumpărate de la vânzătoarea de zdrenţe. Am descoperit că mantaua era de un gri mult mai deschis decât crezusem. N-am reuşit să scot putoarea din ea, dar când am pus-o la uscat mirosea mai mult a lână udă decât a fostul ei proprietar.

Damon nu-mi lăsase bani, dar femeia s-a oferit să-mi dea de mâncare dacă scot apă pentru taur şi cai în locul ei, pentru că se săturase până peste cap de treaba asta în ultimele patru zile. Am ajutat-o şi-am primit tocană şi biscuiţi şi o halbă de bere, ca să alunece mai bine bucatele în stomac. După aceea, am verificat oile. Văzând că sunt liniştite, din obicei, m-am dus la taur şi la cai. M-am proptit de gard şi i-am studiat, întrebându-mă cum ar fi dacă aşa mi-aş duce traiul zilnic. Mi-am dat seama că n-ar fi chiar aşa de rău, nu şi dacă seara m-ar aştepta acasă o femeie ca Molly. O iapă albă, cu picioare lungi şi musculoase, veni să se frece cu botul de cămaşa mea şi mă rugă s-o scarpin. Am scărpinat-o şi-am aflat că-i era dor de o fată de la fermă care-i aducea morcovi şi-o striga Prinţesa.

Oare este vreo fiinţă pe lume care să trăiască aşa cum vrea? Poate Ochi Întunecaţi, într-un sfârşit. Speram din suflet să fi reuşit, dar, egoist, speram şi că-mi va simţi uneori lipsa. Posomorât, m-am întrebat dacă acela era motivul pentru care Verity nu se mai întorsese. Pesemne se săturase de necazurile cu coroana şi tronul şi renunţase

la toate. Dar, chiar în timp ce gândeam aşa, mi-am dat seama că mă înşel. Verity era făcut din alt aluat. Plecase în Regatul Munţilor ca să ceară ajutorul Străbunilor. Iar dacă dăduse greş în misiunea lui, sigur căutase altă soluţie. Indiferent care era aceasta, mă chemase la el, ca să-l ajut s-o găsească.

11. PĂSTOR

ChadeFallstar, sfătuitorul regelui Shrewd, era un servitor credincios al tronului Farseer. Puţini ştiau cu ce se ocupase el în anii cât îl slujise pe Shrewd. Asta nu-l deranja, pentru că nu căuta gloria, ci dovedea faţă de neamul conducător Farseer mai mult devotament decât faţă de el însuşi sau faţă de alte lucruri pe care oricine altcineva le-ar considera mai importante. Trata cu multă seriozitate jurământul făcut familiei regale. După moartea regelui Shrewd, şi l-a respectat în continuare, îngrijindu-se ca tronul să ajungă în mâinile celor în drept să-l moştenească. Din acest motiv, şi numai din acesta, a fost considerat rebel şi a fost hăituit, pentru că a înfruntat deschis pretenţia lui Regal de a deveni rege al celor Şase Ducate. În misivele pe care le-a trimis separat ducilor, precum şi prinţului Regal, şi-a dezvăluit existenţa după ani şi ani de tăcere, proclamându-se adept credincios al regelui Verity şi jurând că nu-l va sprijini pe altul până când nu se va dovedi moartea acestuia. Prinţul Regal l-a declarat răzvrătit şi trădător şi-a oferit o recompensă pentru prinderea şi uciderea lui. ChadeFallstar a scăpat de Regal prin numeroase artificii inteligente şi a continuat să convingă ducatele de coastă că regele lor nu era mort, ci avea să se întoarcă pentru a le face să triumfe în războiul împotriva Corăbiilor Roşii. Fără nicio speranţă de ajutor de la „regele" Regal, o mare parte din nobilii mai mărunţi s-au agăţat de aceste zvonuri. Au început să se compună cântece, chiar şi oamenii de rând vorbeau între ei plini de nădejde că regele lor priceput la Meşteşug se va întoarce să-i salveze, cu legendarii Străbuni călărind în spatele lui.

Spre sfârşitul după-amiezii, lumea începu să se adune pentru caravană. Taurul şi caii aparţinuseră unei femei. Ea şi soţul ei veniră într-o căruţă acoperită, trasă de o

pereche de boi. Îşi aprinseră propriul foc, îşi pregătiră singuri mâncarea şi păreau mulţumiţi unul cu tovărăşia celuilalt. Noul meu stăpân se întoarse mai târziu, cam cherchelit, şi verifică pe îndelete oile, ca să fie sigur că le hrănisem şi le adăpasem. Venise cu o căruţă trasă de un ponei voinic, pe care mi-l dădu imediat în grijă. Îşi mai luase un ajutor, unul Creece, îmi zise. Să-l pândesc şi să-i arăt unde sunt oile când apare. Pe urmă dispăru într-o cameră ca să se culce. Am oftat în sinea mea la gândul unei călătorii lungi în tovărăşia limbii ascuţite şi bădărăniei lui Creece, dar nu m-am plâns. În schimb, mi-am făcut de lucru cu poneiul, o femelă ascultătoare, pe nume Tobiţă.

Următorii care au sosit au fost mai veseli. Alcătuiau o trupă de păpuşari şi călătoreau într-o căruţă pestriţă, trasă de doi cai pătaţi. Căruţa avea o fereastră pe-o parte, care se cobora pentru spectacole, şi o prelată care se trăgea şi acoperea o scenă când se foloseau marionete mai mari. Păpuşarul-şef se numea Dell. Avea trei ucenici şi un păpuşar cu experienţă, pe lângă o cântăreaţă care li se alăturase pentru drum. Nu-şi aprinseră focul, ci înveseliră casa femeii de lângă ţarcuri cu cântece şi jocuri de marionete după câteva halbe de bere.

Veniră şi doi căruţaşi cu două căruţe pline de oale împachetate cu grijă, şi în cele din urmă, conducătoarea caravanei, însoţită de patru ajutoare. Acestea urmau să ne fie mai mult decât simple călăuze. Însăşi înfăţişarea femeii inspira încredere. Madge era o femeie robustă, cu păr cenuşiu lucios, prins cu o fâşie de piele decorată cu mărgele. Două dintre ajutoare erau fiica şi fiul ei. Ştiau unde se află adăpătoarele, curate sau murdare, ne apărau de bandiţi, cărau mâncare şi apă în plus şi căzuseră la învoială cu nomazii ale căror păşuni urma să le traversăm. Acest lucru, dar şi celelalte, era foarte important, pentru că nomazii nu-i priveau cu ochi buni pe oamenii care le străbăteau pajiştile cu animale care să mănânce hrana turmelor lor. Madge ne-a adunat în seara aceea ca să ne spună toate acestea şi să ne atragă atenţia că ea şi

ajutoarele ei vor păstra disciplina grupului nostru. Furtul şi scandalurile nu erau îngăduite, se va merge în ritmul în care putea merge toată lumea, conducătoarea de caravană se va ocupa de înţelegerile făcute la adăpătoare şi cu nomazii şi toţi trebuie să fim de acord să-i respectăm hotărârile ca şi cum ar fi fost legi. Madge şi ajutoarele ei verificară căruţele, să se asigure că fac faţă drumului, că animalele sunt sănătoase şi că avem destulă apă şi mâncare în caz de urgenţă. Vom călători în zigzag, de la o adăpătoare la alta. În căruţa lui Madge fuseseră încărcate câteva butoaie cu apă, dar femeia insistă ca fiecare atelaj tras de animale să le aibă pe ale lui.

Creece îşi făcu apariţia la apusul soarelui, după ce Damon se culcase deja. Mi-am făcut datoria şi i-am arătat oile, apoi i-am suportat bodogăneala; se enervase că Damon nu ne asigurase un loc de dormit. Era o noapte senină şi vântul adia foarte uşor, aşa că eu n-aveam de ce să mă plâng. Nu i-am spus nimic, l-am lăsat să boscorodească până s-a plictisit. M-am culcat chiar lângă ţarcul oilor, ca să le păzesc de animalele sălbatice, iar Creece plecă să-i irite pe păpuşari cu firea lui morocănoasă şi părerile lui grozave.

Nu ştiu cât am dormit cu adevărat. Visele mele se dădură la o parte ca draperiile bătute de vânt. Am tresărit când m-am auzit strigat. Glasul venea din depărtare, dar, ascultându-l, nu m-am putut desprinde de el, de parcă mă atrăgea o vrajă. Ca pe-o molie rătăcitoare, m-au atras patru lumânări arzând pe o masă de lemn. Parfumurile lor amestecate se răspândeau dulci în aer. Cele mai lungi, cu vârf, miroseau a mirt. Cele mai scurte, în faţa lor, împrăştiau miresme de primăvară. Violete, mi-am zis, şi alte flori. O femeie se aplecă deasupra lor, inspirându-le parfumul. Avea ochii închişi şi fruntea transpirată. Molly. Îmi rosti iar numele.

— Fitz, Fitz... De ce-ai murit şi m-ai părăsit? Nu aşa trebuia să se întâmple, trebuia să vii după mine, să mă găseşti ca să te pot ierta. Tu ar fi trebuit să aprinzi

lumânările acestea pentru mine. N-ar fi trebuit să fiu singură acum.

Se întrerupse ca să inspire adânc, ca sfâşiată de durere, şi să înăbuşe cu disperare un val de frică.

— O să fie bine, îşi zise ea. O să fie bine. Aşa e normal. Cred.

Deşi era doar un vis în care mă purta Meşteşugul, îmi stătu inima în loc. M-am uitat la Molly cum stă în picioare lângă foc, într-o căscioară. Afară se dezlănţuia o furtună de toamnă. Molly se prinse de marginea mesei şi se îndoi peste ea din mijloc. Purta o cămaşă de noapte şi părul îi lucea de sudoare. Sub privirea mea înspăimântată, trase din nou aer în plămâni şi ţipă, dar nu tare, ci cu glasul unui pui de pasăre, de parcă n-ar fi avut vlagă în trup. După câteva clipe se îndreptă de spate şi-şi puse mâinile pe burtă. Am ameţit văzând ce burtă mare avea. Arăta atât de umflată, ca o femeie însărcinată.

Era însărcinată.

Dacă ar fi fost posibil să leşin în vis, cred că aş fi leşinat. Însă mintea mea porni într-o goană ameţitoare, reordonând fiecare vorbă pe care mi-o spusese Molly la despărţire, amintindu-mi de ziua în care mă întrebase ce-aş fi făcut dacă ar fi fost însărcinată. De copil îmi vorbise, pentru el mă părăsise, pe el îl punea mai presus de orice în viaţa ei. Nu pe un alt bărbat. Pe copilul nostru. Plecase ca să ne protejeze copilul. Şi mie nu-mi spusese nimic, de teamă că nu voi merge cu ea. Mai bine să nu-mi ceară s-o urmez, decât să mi-o ceară şi s-o refuz.

Şi nu se înşelase. Nu m-aş fi dus cu ea. Prea multe se întâmplau atunci la Buckkeep, prea mă apăsau îndatoririle faţă de rege. Avusese dreptate să mă părăsească. Aşa îi dicta firea, să mă părăsească şi să îndure toate acestea singură din încăpăţânare. O prostie, dar atât de caracteristic pentru ea, încât îmi venea s-o strâng în braţe. Îmi venea s-o scutur şi s-o iau la rost.

Se prinse din nou de masă, deschise ochii larg, rămasă fără glas din cauza durerii care o zguduia.

Era singură. Mă credea mort. Şi năştea singură, într-o căscioară bătută de vânt.

M-am întins după ea strigând *Molly, Molly,* dar ea se concentra acum pe trupul său, îl asculta numai pe el. Am înţeles atunci frustrarea lui Verity când avea nevoie disperată de mine, dar eu nu reuşeam să-l aud.

Uşa se dădu la o parte cu putere, lăsând vântul şi ploaia rece să intre în casă. Molly ridică ochii printre gâfâituri.

— Burrich? întrebă cu răsuflarea tăiată, dar plină de speranţă.

Mă apucă din nou ameţeala, dar îmi trecu văzând expresia ei de recunoştinţă şi uşurare când zări chipul întunecat apărând în cadrul uşii.

— Eu sunt, ud leoarcă. Nu ţi-am găsit mere uscate, oricât am vrut să dau pe ele. Prăvăliile din oraş sunt goale. Sper că nu s-a udat făina. M-aş fi întors mai repede, dar furtuna asta...

Intră vorbind, un bărbat întors acasă din oraş, cu o raniţă pe umăr. Îi curgea apă pe faţă şi din manta.

— E timpul, e timpul, îi zise Molly disperată.

Burrich lăsă raniţa, închise uşa şi trase zăvorul.

— Ce? întrebă ştergându-se la ochi şi dându-şi la o parte părul de pe frunte.

— Vine copilul, îi răspunse Molly, ciudat de calmă.

Burrich o privi tâmp, apoi rosti apăsat:

— Nu. Am numărat amândoi, ai numărat şi tu. Nu se poate să vină acum.

Vorbea supărat, atât de mult voia să aibă dreptate.

— Mai sunt cincisprezece zile, poate mai multe. Moaşa, am vorbit cu ea azi şi-am aranjat totul, a zis că vine să te vadă peste câteva zile...

Îi pieri vocea când Molly strânse iar marginea mesei. Din cauza încordării, buzele îi dezveliră dinţii. Burrich stătea pironit locului. Se făcu mai alb la faţă decât îl văzusem vreodată.

— Să mă întorc în sat şi s-o aduc? întrebă cu jumătate de glas.

Stropi de apă plescăiră pe podeaua neregulată. Trecu o veşnicie până când Molly reuşi să respire.

— Nu cred că mai e timp.

Burrich stătea tot împietrit, în mantaua din care picurau stropi de apă. Nu înaintă, rămase pe loc, de parcă Molly ar fi fost un animal imprevizibil.

— N-ar trebui să te întinzi? o întrebă el, nesigur.

— Am încercat. Mă doare tare dacă stau întinsă şi mă iau contracţiile. Am ţipat.

Burrich dădea din cap ca o marionetă.

— Păi, atunci stai în picioare. Sigur.

Nu se mişcă. Molly îl privi rugătoare.

— Nu se poate să fie chiar aşa diferit... vorbi ea printre gâfâituri. De-un mânz sau un viţel...

Burrich făcu nişte ochi atât de mari, de i se văzu tot albul ochiului. Scutură din cap sălbatic, fără un cuvânt.

— Dar, Burrich... nu are cine să mă ajute. Şi sunt...

Vorbele i se transformară într-un ţipăt. Se aplecă deasupra mesei cu genunchii îndoiţi, până ce o atinse cu fruntea. Scoase un geamăt de groază împletită cu durere.

Frica ei îl trezi pe Burrich la realitate. Clătină scurt din cap, ca sculat din somn.

— Nu. Ai dreptate, nu se poate să fie mare diferenţă. Nu se poate. Am făcut asta de sute de ori. E acelaşi lucru, sunt sigur. Aşa. Ia să vedem. O să fie bine, lasă-mă numai să... ăăă...

Se dezbrăcă iute de manta şi-o aruncă pe jos. Îşi dădu la o parte părul ud de pe frunte, apoi îngenunche lângă Molly.

— O să te consult, o preveni.

Molly încuviinţă uşor din cap. Mâinile sigure ale lui Burrich o pipăiră blând, dar ferm, aşa cum îl văzusem că face când iapa suferea şi el voia să grăbească lucrurile.

— Nu mai e mult, nu mai e mult, spuse el. A coborât.

Deveni dintr-odată mai încrezător, iar eu am simţit că Molly prinde curaj. Rămase cu mâinile pe burta ei când începu o nouă contracţie.

— E bine, aşa trebuie.

Îl auzisem rostind aceleaşi cuvinte de sute de ori în grajdurile de la Buckkeep. Între contracţii, o sprijini pe Molly cu braţele, încurajând-o mereu cu vorbe, spunându-i ce fată bună este, ce fată cuminte, ce fată frumoasă şi ce copil frumos o să nască. Mă îndoiesc că vreunul din ei înţelegea ce spune, dar tonul conta. Burrich se ridică să ia o pătură, o împături şi-o aşeză pe podea, lângă el. Nu-şi arătă în niciun fel stânjeneala când dădu la o parte cămaşa de noapte a lui Molly, ci vorbi blând, încurajator, în timp ce ea strângea marginea mesei. I-am văzut muşchii încordaţi şi pe urmă am auzit un ţipăt brusc şi pe Burrich zicând:

— Împinge, împinge, nu te opri, împinge, foarte bine, ia uite ce-avem noi aici. Cine-o fi?

Bebeluşul veni în braţele lui, cu capul în căuşul unei palme bătătorite, cu trupuşorul ghemuit în cealaltă, iar Burrich se lăsă pe podea uimit, de parcă n-ar mai fi văzut cum se naşte un pui în viaţa lui. Auzisem multe femei vorbind despre naştere şi mă aşteptasem la ore întregi de ţipete şi bălţi de sânge. Dar bebeluşul care se uita la Burrich cu ochi albaştri calmi nu avea decât foarte puţin sânge pe el. Cordonul cenuşiu încolăcit la burtă era mai mare şi mai gros decât mânuţele şi picioruşele lui. Se făcu linişte. Doar biata Molly răsufla greu.

— E sănătos? întrebă ea dintr-odată. Îi tremura vocea. S-a întâmplat ceva? De ce nu plânge?

— E sănătoasă, îi răspunse Burrich încet. E sănătoasă. Şi, la cât de frumoasă e, de ce să plângă?

Tăcu o vreme, copleşit de emoţie. În cele din urmă, aşeză fetiţa uşor pe pătură şi-o înveli cu un colţ.

— Mai ai un pic de lucru, fetiţo, încă n-ai terminat, îi zise lui Molly cu asprime.

Dar în scurtă vreme o aşeză pe un scaun lângă foc, învelită în pătură, ca să nu răcească. Avu o clipă de şovăială, apoi tăie cordonul cu cuţitul de la centură, înainte de a înveli fetiţa într-o pânză curată şi de a i-o duce lui Molly. Ea o dezveli imediat. Cât Burrich făcu ordine prin odaie, o examină centimetru cu centimetru,

minunându-se de părul negru lucios, degetele firave, cu unghii perfecte, urechile delicate. Pe urmă Burrich făcu şi el acelaşi lucru când luă bebeluşul în braţe şi se întoarse cu spatele, pentru ca Molly să se schimbe într-o cămaşă de noapte care nu era leoarcă de sudoare. O cercetă pe fetiţă cu atenţia pe care n-o acordase niciodată unui mânz sau unui căţeluş.

— Ai moştenit fruntea lui Chivalry, îi spuse el.

Îi zâmbi şi-o atinse pe obraz, iar ea întoarse capul spre degetul lui mângâietor.

Când Molly se aşeză din nou lângă foc, Burrich îi dădu fetiţa înapoi, dar se ghemui pe podea lângă ele când mama o duse la sân. Bebeluşul se chinui puţin să prindă sfârcul, însă până la urmă începu să sugă. Burrich scoase un oftat adânc. Se temuse, ştiam eu, că Molly nu-l putea hrăni la sân. Ea nu avea ochi decât pentru copil, dar eu am observat că Burrich se freacă pe obraz şi la ochi şi că-i tremură mâinile. Zâmbi cum nu mai zâmbise niciodată.

Când Molly îl privi, parcă răsări soarele pe faţa ei.

— Îmi faci, te rog, o cană de ceai? îl rugă încet, iar Burrich încuviinţă, zâmbind ca un prost.

Am părăsit lumea viselor cu mult înainte de revărsatul zorilor, neştiind, la început, când am trecut de la somn la starea de veghe. Mi-am dat seama că stau cu ochii deschişi şi mă holbez la lună. Mi-ar fi imposibil să descriu ce-am simţit atunci. Treptat, gândurile mele au dobândit un sens şi atunci am înţeles visele anterioare pe care mi le adusese Meşteşugul despre Burrich. Se explicau multe. Îl văzusem prin ochii lui Molly. Stătuse tot timpul cu Molly, avusese grijă de ea. Ea era prietena la care plecase ca s-o ajute, femeia care avea nevoie de o mână de bărbat. Stătuse cu ea, în timp ce eu fusesem singur. M-am enervat brusc, fiindcă nu venise la mine să-mi spună că Molly purta copilul meu în pântece, însă m-am potolit imediat, zicându-mi că poate încercase. Nu degeaba se întorsese la coliba ciobanilor în ziua aceea. Cine ştie ce-şi închipuise când o găsise goală. Că se adeveriseră cele mai negre temeri ale

sale? Că fugisem în sălbăticie şi nu aveam să mă mai întorc niciodată?

Dar aveam să mă întorc. La fel de uşor precum ai deschide o uşă, am înţeles că puteam s-o fac. Nimic nu stătea cu adevărat între mine şi Molly. Nu exista niciun alt bărbat în viaţa ei, doar copilul nostru. Am zâmbit în sinea mea. Nu voi lăsa un lucru atât de neînsemnat ca moartea mea să ne despartă. Ce era moartea, faţă de viaţa trăită alături de copilul tău? Mă voi duce la Molly, îi voi explica, de data asta îi voi spune întreg adevărul, de data asta mă va înţelege şi mă va ierta, pentru că nu vor mai exista secrete între noi.

N-am mai stat pe gânduri. M-am ridicat în capul oaselor pe întuneric, mi-am luat bocceaua pe care-o folosisem drept pernă şi-am plecat. În josul râului înaintam mult mai uşor decât în susul lui. Aveam câţiva bani de argint. Aveam să găsesc cumva o barcă şi, când rămâneam lefter, să lucrez ca să-mi plătesc drumul. Vin era un râu potolit, dar, odată ce-aş trece de Turlake, curentul vârtos al râului Buck m-ar purta repede spre casă. Mă întorceam. Acasă, la Molly şi la fiica noastră.

Vino la mine.

M-am oprit. Nu Verity mă căuta, eram sigur. Meşteşugul venea dinăuntrul meu, era semnul lăsat de atingerea lui neaşteptată şi viguroasă. Aveam certitudinea că, dacă ar şti de ce plec spre casă, mi-ar spune să mă grăbesc, să nu-mi fac griji pentru el. Avea să fie bine. Eu nu trebuia decât să merg înainte.

Un pas după altul, pe drumul luminat de lună. Fiecare pas, fiecare bătaie de inimă îmi spunea aceleaşi cuvinte. *Vino la mine. Vino la mine.* Nu pot, le-am implorat. Nu vreau, le-am înfruntat. Am continuat să înaintez. Am încercat să mă gândesc numai la Molly, numai la fetiţa noastră. Trebuia să poarte un nume. Oare o va boteza Molly înainte de-a mă întoarce eu?

Vino la mine.

Va trebui să ne căsătorim imediat. Să găsim un Martor într-un sătuc. Burrich se va pune chezaş că sunt copil

găsit, fără părinţi pe care să-i înregistreze Martorul. Voi spune că mă cheamă Bobocul. Un nume ciudat, dar auzisem altele şi mai ciudate şi m-aş fi împăcat cu el tot restul vieţii. Numele, cândva atât de importante pentru mine, nu mai contau.

Vino la mine.

Va trebui să-mi găsesc ceva de lucru, orice. M-am hotărât brusc că banii de argint din săculeţul meu erau mult prea importanţi ca să-i cheltuiesc, că va trebui să lucrez tot drumul până acasă. Şi, odată ajuns, cum îmi voi câştiga existenţa? La ce eram bun? Supărat, am refuzat să mă mai gândesc la asta. Voi găsi eu ceva, voi afla o cale. Voi fi un soţ bun, un tată bun. Fetele mele nu vor duce lipsă de nimic.

Vino la mine.

Am încetinit pasul. Mă aflam pe o ridicătură scundă şi priveam drumul de dedesubt. Luminile încă ardeau în oraşul de pe marginea râului. Trebuia să cobor acolo şi să găsesc o barjă care să meargă în aval, să-mi dea cineva de lucru pe ea, chiar dacă nu ştie câte parale fac. Atât. Nu trebuia decât să merg înainte.

Atunci n-am înţeles de ce n-am fost în stare. Am făcut un pas, m-am împiedicat, lumea s-a învârtit cu mine şi-am căzut în genunchi. N-am putut să mă întorc. Trebuia să mă duc la Verity. Nici acum nu înţeleg prea bine ce mi s-a întâmplat, deci nu pot explica. Am rămas în genunchi pe ridicătură, cu ochii la oraşul de jos, ştiind foarte clar ce mă îndemna sufletul să fac. Dar nu puteam să-l ascult. Nimic nu mă reţinea, nimeni nu mă obliga, cu pumnul ori cu sabia, să mă întorc la caravană. Doar glasul acela bătea încăpăţânat la poarta minţii mele. *Vino la mine, vino la mine, vino la mine.*

N-am fost capabil să mă împotrivesc.

Nu-i puteam porunci inimii să nu mai bată. Nu puteam să-mi opresc respiraţia şi să mor. Şi nu puteam ignora chemarea aceea stăruitoare. Stăteam singur pe întuneric, prins în capcana sufocantă a voinţei altui om. O parte din mine, mai potolită, îmi spunea: poftim, vezi? Asta se

întâmplă şi cu ei. Cu Will şi cu ceilalţi iniţiaţi, cărora Galen le înrădăcinase în minte, prin Meşteşugul lui, credinţa faţă de Regal. Nu uitaseră că avuseseră alt rege, nu credeau că procedează corect. Pur şi simplu nu mai aveau de ales. Cu o generaţie în urmă, aşa păţise Galen, obligat să fie devotat până la fanatism tatălui meu. Verity îmi povestise că devotamentul lui îi fusese întipărit în minte prin Meşteşug, de către Chivalry, când erau toţi doar nişte băieţei. Chivalry îl pedepsise pe Galen la supărare, pentru că-i făcuse un rău lui Verity. Fratele mai mare se răzbunase pe omul care se purtase urât cu fratele mai mic. Îl pedepsise la supărare şi din ignoranţă, fără măcar să ştie că e posibilă o astfel de răzbunare. Chivalry regretase, ar fi îndreptat răul, dacă ar fi ştiut cum. Oare conştientizase Galen vreodată ce pedeapsă primise? Din cauza asta mă urâse cu atâta patimă, din cauza asta îşi dezlănţuise asupra mea furia pe care nu-şi îngăduia s-o reverse asupra lui Chivalry, tatăl meu?

Am încercat să mă ridic în picioare. N-am reuşit. M-am aşezat uşor în praf, în mijlocul drumului luminat de lună, şi-am zăcut acolo neputincios. Nu mai conta. Nimic nu mai conta, decât că aveam o soţie şi un copil şi nu mă puteam duce la ei. Nu puteam merge la ei, aşa cum nu puteam să mă caţăr pe cer şi să fur luna. Am privit în depărtare, la râul care strălucea negru şi se încreţea în valuri scânteietoare. Râul mă putea duce acasă, dar nu voia. Pentru că voinţa mea, oricât de neclintită, tot nu era destul de oţelită ca să se opună poruncii din mintea mea. Am ridicat ochii la lună.

— Burrich, l-am implorat cu glas tare, de parcă m-ar fi auzit, ai grijă de ele, să nu păţească nimic, păzeşte-le ca şi cum ar fi ale tale. Până mă întorc eu la ele.

Nu mai ţin minte cum am ajuns la ţarcuri, nici când m-am culcat. Dar a venit dimineaţa şi, când am deschis ochii, m-am trezit acolo. Am zăcut privind arcul cerului albastru, urându-mi viaţa. Creece se aşează între mine şi înalturi şi mă privi.

— Ai face bine să te scoli, îmi zise, apoi, uitându-se mai bine la mine, remarcă: ai ochii roşii. Ai tras dintr-o sticlă pe care n-ai vrut s-o-mparţi?

— Nu am nimic de împărţit cu nimeni, i-am retezat-o.

M-am ridicat în picioare. Îmi plesnea capul de durere. Oare cum o va boteza Molly? Cu un nume de floare, probabil. Mălina, poate, sau Roza. Narcisa. Eu cum aş fi botezat-o? Nu avea importanţă.

Am refuzat să gândesc. În următoarele zile, am făcut numai ce mi s-a spus. Am lucrat silitor, temeinic, netulburat. În mine, un nebun urla închis într-o celulă, dar n-am vrut să aflu de ce. Mânam oile. Mâncam dimineaţa, mâncam seara. Mă culcam noaptea şi mă sculam dimineaţa. Şi iar mânam oile. Mergeam în urma lor în praful ridicat de căruţe, cai şi oi, praf care mi se lipea gros de gene şi piele şi-mi usca gâtlejul şi nu mă gândeam la nimic. Nu era nevoie să gândesc ca să ştiu că fiecare pas mă ducea mai aproape de Verity. Vorbeam atât de puţin, încât Creece se plictisea de mine pentru că nu putea stârni o ceartă. Mânam oile şi altceva nu-mi umbla prin cap. Eram cel mai bun câine ciobănesc care existase vreodată. Când mă culcam, nici măcar nu visam.

Pentru ceilalţi, viaţa se scurgea simplu. Conducătoarea caravanei era o călăuză pricepută, iar drumul ne-a fost scutit de primejdii. N-am suferit decât din cauza prafului, a apei puţine şi-a locurilor rare de păscut, dar acele neajunsuri le-am considerat fireşti într-o călătorie. Seara, după ce adăposteam oile, găteam şi mâncam, păpuşarii făceau repetiţie. Aveau trei piese şi păreau hotărâţi să le joace pe toate fără cusur până ajungeam la Lacul Albastru. Uneori mişcau doar marionetele şi repetau dialogurile, dar de câteva ori şi-au întins tot calabalâcul - torţe, scenă, decoruri - s-au învelit în pânze albe ca să pară invizibili şi-au repetat toate piesele. Şeful lor era aspru, mereu cu mâna pe curea, şi nu-l ierta nici măcar pe păpuşarul experimentat, dacă considera că merită să fie admonestat. Un singur vers greşit, un singur gest al marionetei care să nu respecte îndrumările jupânului Dell, că acesta se

năpustea imediat printre păpuşari şi-i croia. Chiar dacă aveam poftă de distracţie, el mi-o strica. Aşa că, de cele mai multe ori, cât ceilalţi urmăreau spectacolul, eu mă duceam şi supravegheam oile.

Cântăreaţa care se alăturase trupei, o femeie frumoasă pe nume Starling[8], îmi ţinea deseori tovărăşie. Mă îndoiesc că o făcea de dragul companiei mele, ci mai degrabă pentru că ne îndepărtam suficient de tabără ca să-şi repete cântecele şi cântatul la harpă fără s-o deranjeze repetiţiile nesfârşite şi smiorcăielile ucenicilor corectaţi cu cureaua. Probabil îi înţelegeam dorul când povestea despre ţipetele pescăruşilor şi cerul albastru de deasupra mării după furtună pentru că eram din Buck. Era o femeie tipică pentru ducatul nostru, brunetă cu ochi negri, şi-mi ajungea până la umăr. Se îmbrăca simplu, în pantaloni mulaţi şi tunică albastră. Avea găuri în urechi, dar nu purta cercei, nici inele pe degete. Se aşeza aproape de mine, ciupea corzile harpei şi cânta. Ce încântare să aud accentul din Buck şi cântecele din ducatele de coastă! Uneori, Starling îmi vorbea. Nu era un dialog. Rostea cuvintele pentru sine pe întuneric, aşa cum ai vorbi cu câinele tău preferat, şi eu se întâmpla să fiu prin preajmă. Aşa am aflat că fusese cântăreaţă într-un castel mic din Buck, în care eu nu intrasem niciodată, care îi aparţinea unui nobil mărunt, de numele căruia nici nu auzisem; castelul şi nobilul nu mai existau, îi nimiciseră şi-i arseseră piraţii Corăbiilor Roşii. Starling supravieţuise, dar nu mai avea unde să stea şi nici pentru cine să cânte. Aşa că pornise de una singură, intenţionând să ajungă cât mai departe în interiorul regatului şi să nu mai vadă corăbii în viaţa ei, indiferent ale cui ar fi. Îi înţelegeam dorinţa. Plecând din Buck, îl păstrase în adâncul inimii numai pentru ea, aşa cum fusese el cândva.

Trecuse destul de aproape de moarte ca să-i simtă adierea şi nu avea de gând să moară aşa, o cântăreaţă oarecare, cântând pentru un nobil neînsemnat. Nu, voia să-şi facă un nume, să fie martoră la un eveniment măreţ, să

8 „Graur” (n. tr.).

compună despre el o baladă care să fie cântată ani şi ani la rând. Atunci avea să fie şi ea nemuritoare şi, cât va răsuna balada pe buzele oamenilor, atât va dăinui şi ea. Mi-am zis că avea mai multe şanse să asiste la un eveniment măreţ dacă rămânea pe coastă, unde se purta războiul, dar, ca şi cum mi-ar fi ghicit gândul, ea mă asigură că voia să participe la un eveniment după care martorii rămân în viaţă. Pe lângă asta, dacă ai văzut o bătălie, le-ai văzut pe toate. Nu găsea nimic melodios în vărsarea de sânge. Am încuviinţat din cap.

— A, mi s-a părut mie că arăţi mai degrabă a războinic decât a cioban. Oile nu rup nasul ciobanilor şi nici nu le lasă astfel de cicatrice pe obraz.

— Ba da, dacă se pierd în ceaţă şi, când te duci să le cauţi, aluneci în jos pe-o stâncă, i-am răspuns eu posac.

Un timp, aceasta a fost cea mai lungă discuţie pe care am purtat-o cu cineva.

Ne-am continuat călătoria, atât de repede cât ne permiteau căruţele încărcate şi turma de oi. O zi semăna leit cu următoarea. Regiunile pe care le străbăteam semănau leit între ele. Rareori se întâmpla ceva deosebit. Uneori ne întâlneam cu grupuri de oameni care poposiseră înaintea noastră la adăpători. La una din ele am dat peste un fel de cârciumă unde conducătoarea caravanei noastre lăsă nişte butoiaşe cu rachiu. Odată ne-au urmărit o jumătate de zi o ceată de călăreţi care puteau fi tâlhari. Dar spre după-amiază au cotit şi s-au abătut de la drum spre cine ştie de destinaţie ori şi-au zis că bunurile noastre nu meritau efortul unui atac. Câteodată ne întreceau mesageri şi alţi călăreţi, neîncetiniţi de oi şi căruţe. La un moment dat, ne-a lăsat în urmă un pâlc de soldaţi în uniforma ducatului Farrow, care-şi goneau armăsarii fără milă. Am simţit un fior urmărindu-i cum trec pe lângă noi, ca şi cum un animal ar fi zgâriat timid zidurile care-mi apărau mintea. Să fi fost printre ei un iniţiat, Burl, Carrod sau chiar Will? Am încercat să mă conving că numai uniforma auriu cu maro era cauza tulburării mele.

Într-o zi ne-au oprit trei nomazi pe a căror pajişte ne aflam. Au venit la noi călare pe ponei musculoşi, pe care-i mânau doar cu un frâu subţire. Cele două femei şi băiatul erau toţi blonzi, cu feţele arse de soare. Băiatul avea pe faţă tatuaje cu dungi de felină. La sosirea lor, toată caravana s-a oprit, Madge a pus masa şi-a pregătit un ceai special, pe care l-a servit nomazilor cu fructe zaharisite şi turte de orz dulci. N-am văzut să se facă niciun schimb de bani, doar ritualul acela de ospitalitate. După cum se purtau nomazii, am bănuit că se cunoşteau de mult cu Madge şi că fiul ei era învăţat cum să ducă mai departe această învoială.

Dar majoritatea zilelor se târau în plictiseala rutinei. Ne sculam, mâncam, plecam la drum. Ne opream, mâncam, ne culcam. La un moment dat, m-am pomenit că mă întreb dacă Molly o va învăţa pe fetiţa noastră să facă lumânări. Eu ce-aş putea s-o învăţ? Cum să prepare otrăvuri şi să ucidă prin strangulare, mi-am zis cu amărăciune. Nu. De la mine va învăţa să scrie şi să socotească. Va fi încă destul de tânără la întoarcerea mea. Îi voi arăta tot ce învăţasem de la Burrich despre cai şi câini. Aceea a fost clipa în care mi-am dat seama că privesc din nou înainte şi-mi fac planuri cum aveam să trăiesc după ce aveam să-l găsesc pe Verity şi să-l aduc în siguranţă înapoi la Buck. Fetiţa mea era un bebeluş deocamdată, sugea de la Molly, privea lumea cu ochi mari şi vedea numai lucruri noi. Era prea mică ca să-şi dea seama că-i lipseşte ceva, prea mică ca să-şi dea seama că tatăl ei nu e lângă ea. Mă voi întoarce la ea curând, înainte de a învăţa să spună „tati”. Voi fi acolo când va face primii paşi.

Hotărârea aceea a schimbat ceva în mine. Niciodată nu mai aşteptasem ceva cu atâta nerăbdare. Nu era vorba de un omor, de a lua viaţa cuiva. Nu, aşteptam cu sufletul la gură s-o întâlnesc pe cea căreia i-am dat viaţă, îmi imaginam cum îi dau învăţătură, cum creşte inteligentă şi frumoasă şi-şi iubeşte tatăl, fără să ştie nimic, niciodată, din viaţa pe care o dusese el înainte. Nu-şi va aduce aminte de mine cu pielea obrazului întinsă şi cu nasul

drept. Nu. Mă va cunoaşte aşa cum sunt acum. Ciudat, dar amănuntul mi se părea foarte important. Aşa că mă voi duce la Verity pentru că trebuie, pentru că e regele meu şi îl iubesc şi pentru că are nevoie de mine. Dar găsirea lui nu mai însemna sfârşitul călătoriei mele, ci începutul ei. Odată ce-l voi găsi, mă voi întoarce acasă, la fetele mele. O vreme, am uitat de Regal.

Aşa vorbeam cu mine câteodată şi în clipele acelea mergeam în spatele oilor, în praful ridicat de ele, în mirosul lor urât, iar pe buze îmi mijea un zâmbet ascuns de basmaua care-mi acoperea faţa. Altă dată, noaptea, când stăteam singur, nu visam decât la căldura unei femei, o casă şi un copil al meu. Cred că am străbătut şi cu sufletul fiecare kilometru care mă despărţea de ele. Mă rodea singurătatea. Tânjeam să cunosc orice amănunt din cele petrecute acasă. În fiecare noapte, clipele de linişte mă ispiteau să-mi întind Meşteşugul. Dar am înţeles de ce mă mustrase Verity. Dacă le-aş fi căutat acum, grupul lui Regal le-ar fi găsit şi el. Regele n-ar ezita să le folosească împotriva mea în orice fel i-ar trece prin cap. Aşa că ardeam de nerăbdare să ştiu ce fac, dar nu îndrăzneam să-mi astâmpăr setea.

Am ajuns la o aşezare care aproape că merita să se numească oraş. Răsărise rotundă, cum cresc ciupercile în cerc, în jurul unui izvor ţâşnind de la mare adâncime. Avea un han, o cârciumă, chiar şi câteva prăvălii, toate pentru călători, înconjurate de o mână de case. Am oprit în sat la miezul zilei, iar Madge a decis să ne odihnim şi să plecăm doar în dimineaţa următoare. Nimeni n-a protestat. După ce ne-am adăpat animalele, le-am mutat, pe ele şi căruţele, la marginea oraşului. Păpuşarul s-a hotărât să profite de prilej şi-a anunţat în cârciumă şi la han că trupa lui va da un spectacol pentru întreaga aşezare, iar recompensele vor fi primite cu recunoştinţă. Starling îşi găsise deja un colţ în cârciumă şi le cânta locuitorilor acelui oraş din Farrow balade din Buck.

Eu m-am mulţumit să stau cu oile. În curând, am rămas singur în tabără. Nu m-a deranjat prea mult. Proprietara

cailor îmi oferise un bănuţ de aramă ca să-i păzesc şi ei animalele. Nici nu trebuiau păzite. Aveau picioarele legate, dar şi aşa, tot s-au bucurat să se oprească şi să pască nişte iarbă. Taurul era priponit şi căuta şi el petice de iarbă. Am descoperit că singurătatea şi liniştea îmi făceau foarte bine. Învăţam să cultiv pustietatea spiritului. Acum reuşeam să străbat bucăţi lungi de drum fără să mă gândesc la nimic. În felul acesta, aşteptarea nesfârşită mă chinuia mai puţin. M-am aşezat pe coada căruţei lui Damon şi mi-am plimbat privirea de la animale la câmpia unduioasă, presărată cu tufişuri, din spatele lor.

Dar liniştea nu ţinu prea mult. Pe la sfârşitul după-amiezii, căruţa păpuşarilor apăru hurducăind în tabără. Numai jupânul Dell şi cea mai tânără ucenică a lui erau în ea. Ceilalţi rămăseseră în oraş să bea, să bârfească şi să se distreze. Dar din strigătele jupânului am înţeles imediat că ucenica se făcuse de râs uitând versurile şi mişcând greşit păpuşile. O pedepsea să rămână în tabără, în căruţă. Pe lângă asta, îi trase câteva curele zdravene. Şi plesniturile, şi ţipetele fetei răsunară în jur. M-am înfiorat la al doilea ţipăt, iar la al treilea eram deja în picioare. N-aveam un gând precis, aşa că m-am simţit de-a dreptul uşurat când l-am văzut pe păpuşar plecând înapoi în oraş.

Fata plângea cu suspine în timp ce desfăcea caii de la căruţă şi-i priponea. O mai văzusem de câteva ori, întâmplător. Era mezina trupei, avea cel mult şaisprezece ani şi încasa lovituri de curea mai tot timpul. Nu era un lucru neobişnuit ca un stăpân să-şi pună ucenicii la treabă cu bătaia. Nici Burrich, nici Chade nu mă bătuseră cu cureaua, deşi mai primisem câte-un ghiont sau câte-o palmă şi, câteodată, un bocanc în fund de la Burrich, dacă nu mă mişcam destul de repede. Păpuşarul nu se purta mai aspru decât alţi stăpâni, poate chiar puţin mai blând. Ucenicii lui erau bine hrăniţi şi îmbrăcaţi. Cred că pe mine mă enerva la el faptul că nu-i ajungea să lovească o singură dată, ci întotdeauna de trei sau chiar de cinci ori, dacă se înfuria.

Liniştea serii se duse pe apa sâmbetei. Plânsetele fetei se auziră multă vreme şi după ce priponise caii. După un timp, n-am mai putut suporta. M-am dus în spatele căruţei păpuşarilor şi-am ciocănit la uşiţă. Suspinele încetară cu un smârcâit.

— Cine e? mă întrebă un glas răguşit.

— Tom, păstorul. Eşti teafără?

Speram să-mi spună că n-are nimic, s-o las în pace, dar uşa se deschise şi fata apăru cercetându-mă cu ochi mijiţi. Îi curgea sânge din falcă. Am ghicit imediat ce se întâmplase. Cureaua se încolăcise pe după umăr şi vârful ei muşcase nemilos din obraz. Sigur că o durea foarte tare, dar mai mult se speriase că nu i se mai oprea sângele. În spatele ei am văzut o oglindă aşezată pe masă şi o cârpă roşie lângă ea. Preţ de-o clipă, ne-am privit fără cuvinte.

— Mi-a nenorocit faţa, se smiorcăi ea.

Nu ştiam cum s-o consolez, aşa că am sărit în căruţă şi i-am pus mâinile pe umeri. Am aşezat-o. Se tamponase cu o cârpă uscată. Chiar n-avea pic de minte?

— Stai liniştită, i-am zis, supărat. Mă întorc imediat.

I-am luat cârpa şi-am muiat-o în apă rece. Am revenit şi-am curăţat-o de sânge. Aşa cum bănuisem, crestătura nu era lungă, dar sângera abundent, ca orice tăietură de pe faţă sau scalp. Am împăturit cârpa şi i-am presat-o pe falcă.

— Ţine-o acolo. Apasă, dar n-o mişca. Vin îndată.

Am surprins-o că se holba la cicatricea mea de pe obraz printre lacrimi.

— Pe o piele aşa de fină ca a ta nu rămân cicatrice. Chiar dacă va rămâne o urmă, n-o să fie vizibilă.

Când am văzut că face nişte ochi cât cepele, mi-am dat seama că spusesem exact ce n-ar fi trebuit. Am plecat şi m-am ocărât că mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbea oala.

Îmi lăsasem ierburile tămăduitoare şi alifia de la Burrich cu boarfele abandonate la Tradeford, dar am observat o floare care aducea cu o sânziană ciuntită în locul unde păşteau oile şi nişte plante zemoase ca sanghinariţele. Am cules una, dar nu mirosea cum trebuie, iar sucul din frunze

era mai degrabă lipicios, nu gelatinos. M-am spălat pe mâini şi m-am uitat la restul de sânzianã. Mirosea cum trebuie. Am ridicat din umeri. Am cules doar o mână de frunze, dar după aceea mi-am zis că, dacă tot m-am apucat, ce-ar fi să-mi refac măcar o parte din provizii? Planta părea să fie sânziana cunoscută de mine, dar era mai mică şi mai încâlcită în solul acela arid şi stâncos. Am întins plantele în capătul căruţei şi le-am ordonat. Frunzele mai groase le-am pus la uscat. Vârfurile mai mici le-am zdrobit între două pietre curate, apoi am luat pasta rămasă pe-o piatră şi-am dus-o la căruţa păpuşarilor. Fata se uită la ea neîncrezătoare, dar încuviinţă din cap la vorbele mele, deşi cu şovăială.

— Asta va opri sângerarea. Cu cât se închide rana mai repede, cu atât urma va fi mai mică.

Când dădu cârpa la o parte de pe faţă, sângerarea aproape că se oprise. Totuşi, am uns-o cu un vârf de deget de pastă, pentru orice eventualitate. Ea răbdă liniştită. Gândul că nu mai atinsesem faţa unei femei de când o văzusem pe Molly ultima oară mă tulbură destul de tare. Fata avea ochi albaştri şi mă cerceta cu ei larg deschişi. Am întors privirea.

— Gata. Acum lasă rana în pace. N-o şterge, n-o pipăi, n-o spăla. Lasă crusta să se formeze şi pe urmă străduieşte-te să n-o rupi.

— Mulţumesc, îmi spuse cu glas stins.

— Cu plăcere, am rostit şi-am dat să plec.

— Pe mine mă cheamă Tassin.

— Ştiu. L-am auzit zbierând la tine.

Am început să cobor treptele.

— E un om foarte rău. Îl urăsc! Aş fugi, dacă aş putea.

Nu mi s-a părut momentul potrivit s-o las singură.

Am coborât din căruţă şi m-am oprit.

— Ştiu că-i umilitor să simţi cureaua când te străduieşti să faci un lucru bine. Dar... asta e. Dacă ai fugi, n-ai avea ce mânca şi unde dormi şi ţi s-ar rupe hainele, ar fi mai rău. Dă-ţi silinţa să nu mai greşeşti, ca să nu te mai lovească.

Nu credeam o iotă din ce spuneam, de-abia îmi găseam cuvintele. Dar tot erau mai bune decât s-o îndemn să fugă. N-ar supravieţui nicio zi în câmp deschis.

— Nu vreau să mă străduiesc mai mult.

Prinse o fărâmă de curaj ca să-şi exprime dispreţul.

— Nici nu vreau să fiu păpuşar. Jupânul Dell ştia asta când m-a cumpărat pe mai mulţi ani.

Am pornit spre oile mele, dar ea coborî treptele şi veni după mine.

— Era un bărbat în satul meu. M-a cerut de nevastă, dar nu avea bani. Era fermier, ştii, şi venise primăvara. Niciun fermier n-are bani primăvara. I-a zis mamei că-i plăteşte pentru mine când strânge recolta. Dar mama s-a opus. „Dacă e sărac acum, când numai pe el trebuie să se hrănească, va fi şi mai sărac când va avea de hrănit două guri. Sau mai multe.” Şi pe urmă m-a vândut jupânului pe jumătate din banii pe care i-ar fi dat de obicei pentru un ucenic, pentru că n-am vrut să mă ia.

— De unde vin eu, nu se face aşa, am spus stânjenit. Nu pricepeam ce vrea de la mine. Părinţii plătesc un jupân ca să-l ia ucenic pe copilul lor, în speranţa că va fi mai bine pentru copil.

Fata îşi dădu la o parte părul de pe faţă. Avea plete bălaie, inelate.

— Am auzit. Unii fac aşa, dar nu toţi. Cumpără un ucenic, de obicei unul care vrea să fie cumpărat, şi dacă nu-i bun de nimic îl vând pentru corvezi. Atunci ajunge sclav şase ani. Pufni dispreţuitoare. Cică aşa-i încurajează pe ucenici să-şi dea silinţa, îi sperie că vor ajunge să trudească la bucătărie sau să sufle în foaie la fierărie şase ani, dacă stăpânii nu-s mulţumiţi de ei.

— Păi... Atunci ar fi mai înţelept să-ţi placă marionetele, i-am zis cu jumătate de gură.

M-am aşezat pe căruţa stăpânului meu şi-am aruncat un ochi la turmă. Fata se aşează lângă mine.

— Sau să sper că mă cumpără cineva de la stăpân, adăugă nefericită.

— Vorbeşti de parcă ai fi sclavă, am zis, fără chef. Nu-i chiar aşa de rău, nu?

— Să faci în fiecare zi o muncă pe care o consideri o prostie? Şi să fii bătută că n-o faci bine? Asta nu înseamnă că sunt sclavă?

— Păi, primeşti mâncare, haine şi adăpost. Şi jupânul îţi dă prilejul să înveţi ceva, o meserie care îţi va permite să călătoreşti în toate cele Şase Ducate, dacă o înveţi bine. Poate ajungi chiar să joci la Curtea regelui din Buckkeep.

Fata mă privi chiorâş.

— Vrei să zici Tradeford. Oftă şi se trase mai lângă mine. Mă simt foarte singură. Ceilalţi vor toţi să fie păpuşari. Se supără pe mine când greşesc, îmi zic că-s leneşă şi nu mai vorbesc cu mine după ce îmi reproşează că le-am stricat spectacolul. Niciunul dintre ei n-are suflet bun; niciunuia nu i-ar fi păsat că-mi rămâne urmă pe faţă, cum ţi-a păsat ţie.

N-aveam ce răspuns să-i dau. Nu-i cunoşteam pe ceilalţi suficient de bine ca s-o aprob sau nu. Aşa că am tăcut şi-am stat amândoi privind oile. Liniştea se prelungi odată cu lăsarea întunericului. Ar trebui să aprind focul în curând, mi-am zis.

— Ia zi, mă întrebă fata după câteva minute, tu cum ai ajuns cioban?

— Părinţii mei au murit. Sora mea i-a moştenit. Nu i-a păsat de soarta mea şi… iată-mă cioban.

— Ce nemernică!

Am inspirat adânc, vrând să iau apărarea surorii mele imaginare, şi atunci mi-am dat seama că n-aş fi făcut decât să prelungesc conversaţia. Am încercat să-mi inventez o treabă, dar oile şi celelalte animale erau chiar în faţa noastră şi păşteau liniştite. Nicio şansă ca restul tovarăşilor de drum să se întoarcă repede. Nu dacă existau o cârciumă şi chipuri noi cu care să stea de vorbă după atâtea zile petrecute pe drum.

Până la urmă, i-am cerut iertare spunându-i că mi-e foame şi m-am dus să adun pietre, bălegar uscat şi lemne de foc. Tassin insistă să gătească. Eu nu eram prea

flămând, dar ea mâncă cu poftă şi-mi dădu şi mie din provizia păpuşarilor. Pregăti şi ceai. După aceea, ne-am aşezat lângă foc şi l-am sorbit din căni roşii de porţelan.

Din stânjenitoare, liniştea deveni prietenoasă. Îmi plăcuse să stau şi să mă uit cum pregăteşte altcineva masa. Fata sporovăise la început, întrebându-mă dacă-mi place un fel anume de mirodenie şi dacă beau ceaiul tare, dar nu se aşteptase la răspunsuri. Luând liniştea mea drept încuviinţare, îmi povesti apoi mai multe despre ea. Îmi vorbi cu disperare despre zilele în care învăţa şi repeta o meserie pe care nu voia s-o înveţe şi s-o practice. Se minuna cu cât devotament munceau ceilalţi păpuşari şi le invidia entuziasmul, care ei îi lipsea. Îi pieri glasul şi ridică spre mine doi ochi nefericiţi. Nu trebuia să-mi explice cât de singură se simte. Abordă apoi subiecte mai uşurele: supărări trecătoare, bucate pe care le mânca trupa şi ei nu-i plăceau, păpuşarul mai bătrân care mirosea întotdeauna a transpiraţie, femeia care o ciupea ca să-i atragă atenţia că urmează replica ei.

Până şi nemulţumirile ei îmi făceau bine într-un mod neaşteptat, pentru că mă concentram pe prostioarele ei şi nu trebuia să mă gândesc la necazurile mele. Parcă stăteam lângă lupul meu. Pe Tassin n-o interesa decât clipa de faţă, cina şi seara aceea. M-am dus cu gândul la Ochi Întunecaţi. L-am căutat şi l-am găsit în viaţă undeva, dar atât. Poate ne separa o distanţă prea mare; poate era prea absorbit de noua lui existenţă. Indiferent de motiv, mintea lui nu se mai deschidea pentru mine ca altădată. Probabil se deprindea cu obiceiurile haitei. Am încercat să mă bucur că ducea o astfel de viaţă, cu mulţi prieteni şi poate o pereche.

— La ce te gândeşti? mă întrebă Tassin.

Rosti întrebarea cu glas moale şi i-am răspuns fără să mă gândesc, cu ochii la foc.

— Că uneori te simţi şi mai singur când ştii că, undeva, prietenii şi familia ta sunt fericiţi.

Scutură din umeri.

— Eu încerc să nu mă gândesc la ei. Fermierul meu şi-o fi găsit altă fată, cu părinţi care să aştepte preţul miresei până la recoltă. Iar mama... bănuiesc că i-a mers mai bine fără mine. Nu era atât de bătrână ca să nu se mai recăsătorească.

Se întinse cu mişcări ciudate, de pisică, apoi se întoarse cu capul spre mine şi zise:

— N-are rost să te gândeşti la ce-i departe şi la ce nu ai. Nu faci decât să te mâhneşti. Mulţumeşte-te cu ce ai acum.

Pe neaşteptate, ni se întâlniră privirile. Înţelesul vorbelor ei era limpede. În prima clipă, m-am simţit şocat. Ea se întinse pe spaţiul mic dintre noi. Îmi cuprinse faţa cu mâinile. Avea degete uşoare. Îmi trase basmaua din cap şi-mi dădu la o parte părul. Mă privi fix şi-şi umezi buzele cu vârful limbii. Mă mângâie pe faţă, apoi mâinile îi coborâră mai jos, pe gât, pe umeri. Împietrisem ca şoarecele în faţa şarpelui. Se aplecă şi mă sărută cu gura deschisă. Mirosea dulce, a tămâie arsă.

Atât de mult o doream, încât mă cuprinse brusc ameţeala. Nu pe ea o voiam, ci tandreţea şi afecţiunea unei femei. Pofta trupească era cea care mă ardea pe dinăuntru, dar nu numai atât. Semăna cu foamea de Meşteşug care-l roade pe cel care îl cunoaşte, cerându-i apropierea şi unirea absolută cu lumea. N-aveam cuvinte să descriu cât de sătul eram de singurătate. Am tras-o lângă mine atât de brusc, încât am auzit cum i se taie răsuflarea de uimire. Am sărutat-o flămând, de parcă aş fi putut s-o mănânc ca să nu mai fiu singur.

În clipa următoare, m-am lăsat peste ea. Scoase gemete de plăcere, însă la un moment dat mă împinse de piept.

— Stai puţin, şopti, e o piatră sub mine. Şi n-am voie să-mi stric hainele, dă-mi mantaua ta, s-o întindem...

Am urmărit-o pofticios cum întinde mantaua pe pământ, lângă foc. Se culcă şi bătu cu mâna lângă ea.

— Ei? Nu vii înapoi? mă aţâţă ea. Hai să-ţi arăt tot ce ştiu să-ţi fac, adăugă, mai ispititor.

Îşi plimbă lascivă mâinile pe fustă, invitându-mă s-o mângâi eu.

Dacă n-ar fi spus nimic, dacă nu s-ar fi oprit, dacă n-ar fi făcut decât să mă privească de pe manta... dar întrebările şi stilul ei mă izbiră dintr-odată ca necuviincioase. Vraja tandreţei şi-a apropierii se risipise, lăsând în loc o provocare brutală, ca a luptătorilor cu bâta la instrucţie. Nu sunt mai breaz decât alţi bărbaţi. Nu voiam să chibzuiesc, să nu mă gândesc la nimic. Jinduiam să pot să sar pe ea şi să-mi astâmpăr setea pătrunzând-o. În schimb, m-am pomenit că-i pun o întrebare:

— Şi dacă rămâi grea?

— O, exclamă ea şi râse cu indiferenţă, de parcă nu i-ar fi trecut aşa ceva prin cap niciodată. Atunci mă iei de nevastă şi-mi cumperi anii de ucenicie de la jupânul Dell. Sau nu, adăugă ea, văzând că mă schimb la faţă. Nu-i aşa de dificil să scapi de-un copil cum cred bărbaţii. Câţiva bani de argint pentru nişte ierburi... dar să nu ne gândim la asta. De ce să te îngrijoreze un lucru care poate nici nu se va întâmpla?

Într-adevăr, de ce? Am privit-o răscolit de pofta stârnită în mine după atâtea luni de singurătate, petrecute fără o femeie lângă mine. Am ştiut însă că apropierea şi afecţiunea lui Tassin nu mi-ar fi astâmpărat foamea aceea nebună mai bine decât ar fi făcut-o însuşi sufletul meu. Am clătinat uşor din cap, mai mult pentru mine decât pentru ea. Tassin îmi zâmbi provocator şi întinse mâna spre mine.

— Nu, am spus încet.

Mă privi nevenindu-i să creadă, atât de uimită, încât de-abia m-am abţinut să nu izbucnesc în râs.

— Nu-i deloc o idee bună, am adăugat şi, auzindu-mi vorbele, am ştiut că sunt adevărate.

N-am făcut pe bărbatul nobil, nu m-am gândit să-i rămân credincios lui Molly până la moarte, nici nu m-a năpădit ruşinea că aruncasem deja pe umerii unei femei povara de a creşte un copil singură. Sigur, mă încercau astfel de sentimente, dar nu ele m-au copleşit atunci, ci o pustietate a sufletului care m-ar fi torturat şi mai aprig dacă m-aş fi culcat cu o străină.

— Tu n-ai făcut nimic, i-am spus lui Tassin şi-am văzut cum se înroşeşte la faţă şi-i piere zâmbetul. Eu sunt de vină.

Am încercat să-i vorbesc cu glas cât mai mângâietor. N-am reuşit.

Tassin se ridică brusc.

— Ştiu asta, tâmpitule, îmi replică ea usturător. N-am vrut decât să fiu drăguţă cu tine, atâta tot.

Plecă supărată de lângă foc, amestecându-se grabnic cu umbrele. Am auzit cum se trânteşte uşa căruţei.

M-am aplecat repede să-mi adun mantaua şi s-o scutur de praf. Apoi, cum vântul se porni să răcorească noaptea, mi-am pus-o pe umeri şi m-am aşezat la loc, cu privirea pierdută în flăcări.

12. SUSPICIUNI

Meşteşugul te face dependent. Toţi învăţăceii sunt avertizaţi de la bun început. Are o forţă care te fascinează şi te absoarbe, ispitindu-te să-l foloseşti din ce în ce mai des. Cu cât devii mai îndemânatic şi mai puternic, cu atât te atrage mai mult. Fascinaţia Meşteşugului lasă în umbră alte activităţi şi prietenii. Cu toate acestea, e greu să descrii atracţia lui cuiva care nu l-a experimentat. Un stol de fazani ridicându-se în zbor într-o dimineaţă rece de toamnă, vântul prielnic care umflă pânzele navelor sau prima înghiţitură din tocana fierbinte şi gustoasă, după o zi lungă de muncit în frig - acestea sunt senzaţii care durează doar pentru o clipă. Meşteşugul însă le prelungeşte, atât cât îngăduie puterea celui care-l întrebuinţează.

Se făcuse târziu de-a binelea când se întoarseră ceilalţi în tabără. Stăpânul meu, Damon, era beat şi se proptea prieteneşte de Creece, şi el beat, arţăgos şi duhnind a fum. Şi-au tras păturile din căruţă şi s-au învelit cu ele. Nu s-a oferit nimeni să mă înlocuiască la paza oilor. Am oftat, îndoindu-mă că voi apuca să dorm până noaptea următoare.

Zorii se revărsară devreme, ca de obicei, iar conducătoarea caravanei stării neîndurătoare ca lumea să se scoale şi să se pregătească de drum. Cred că proceda înţelept. Dacă i-ar fi lăsat să doarmă cât ar fi vrut ei, cei care s-ar fi trezit mai întâi s-ar fi întors în oraş, iar ea ar fi pierdut o zi întreagă adunându-i. Dar dimineaţa a fost oribilă. Numai vizitiii şi Starling, cântăreaţa, ştiuseră când să se oprească din băut. Aşa că am pregătit noi terciul şi l-am mâncat, în vreme ce chefliii se ţineau de cap şi se plângeau întruna.

Am observat că băutul împreună, mai ales în exces, apropie oamenii. Când stăpânul meu a spus că-l doare

capul prea tare ca să mâne căruţa, l-a pus pe Creece pe capră. Damon dormea în atelajul care hurducăia, în vreme ce Creece moţăia cu mâinile pe frâiele poneiului care se lua după celelalte căruţe. Legaseră berbecul de oişte şi turma se lua după el. Adică aşa ar fi trebuit să facă. Mie mi-a revenit sarcina să ţopăi în spatele animalelor, în praf, şi să le ţin la un loc. Cerul era senin, dar vremea a rămas rece, bătea vântul, învârtejind praful pe care-l ridicam noi.

Madge anunţă o scurtă oprire la prânz. Majoritatea călătorilor se scuturaseră de mahmureală şi voiau să mănânce. Am băut apă din butoaiele lui Madge, pe urmă am umezit basmaua şi m-am şters pe faţă. Încercam să-mi scot nisipul din ochi, când Starling se apropie de mine. M-am dat la o parte, crezând că vrea apă. Ea însă îmi şopti:

— În locul tău, mi-aş ţine basmaua pe cap.

Am stors-o şi mi-am legat-o la loc.

— Aşa şi fac. Dar tot îmi intră praf în ochi.

Starling mă privi hotărât.

— Nu de praful din ochi trebuie să te temi. Ci de smocul ăla de păr alb. Ar trebui să-l căneşti cu untură şi cenuşă deseară, când ai o clipă liberă. Nu s-ar mai vedea atât de bine.

M-am uitat la ea întrebător, încercând să nu-mi schimb expresia nepăsătoare. Ea zâmbi în colţul gurii.

— Gărzile regelui Regal au trecut prin oraşul acela de la malul apei cu câteva zile înaintea noastră. Le-au spus localnicilor că regele crede că Omul însemnat ar urma să treacă prin Farrow. Şi tu împreună cu el.

Tăcu, aşteptând să spun şi eu ceva. Văzând că o privesc în continuare fără o vorbă, zâmbi mai larg.

— Sau poate e vorba de alt bărbat cu nasul spart, o cicatrice pe faţă, o şuviţă albă în păr şi... - arătă spre braţul meu - o tăietură proaspătă de sabie pe braţ.

Mi s-a dezlegat limba şi mi-am adunat minţile. Mi-am suflecat mâneca şi i-am arătat braţul.

— Tăietură de sabie? Asta-i o zgârietură într-un cui din uşa unei cârciumi. M-am agăţat de el când am ieşit, dar nu de bunăvoie. Uită-te şi tu. E-aproape vindecată, oricum.

Starling se aplecă amabilă şi se uită la rană.

— A, da. Pricep. Ei, greşeala mea. Totuşi - mă privi iarăşi în ochi - eu mi-aş ţine basmaua pe cap. Ca să nu mai facă şi alţii aceeaşi greşeală ca mine. Tăcu şi îşi lăsă capul pe-o parte. Sunt menestrel, vezi tu? Prefer să fiu martor la evenimente istorice, nu să le provoc. Nici să le schimb. Dar mă îndoiesc că restul caravanei e de aceeaşi părere.

Fără o vorbă, am urmărit-o cum se îndepărtează fluierând. Am mai băut puţină apă, cu grijă să mai las şi altora, şi m-am întors la oile mele.

Creece se trezise şi se prefăcu că-mi dă şi el o mână de ajutor în restul după-amiezii. Cu toate astea, ziua mi s-a părut mai istovitoare decât cele din ultima vreme. Nu din cauza sarcinii pe care trebuia s-o îndeplinesc. Problema era, am tras eu concluzia, că începusem iarăşi să gândesc. Îmi îngăduisem ca disperarea legată de Molly şi copilul nostru să mă copleşească. Lăsasem garda jos, nu mă mai temusem suficient pentru mine şi-mi coborâsem zidurile. Acum mi-a trecut prin minte că, dacă ar reuşi să mă prindă gărzile regelui, m-ar omorî. N-aş mai vedea-o niciodată pe Molly sau pe fiica noastră şi asta mă îngrozea mai mult decât posibilitatea de a-mi pierde viaţa.

În seara aceea, la cină, am stat mai departe de foc decât altă dată, deşi a trebuit să mă învelesc cu mantaua din cauza frigului. Liniştea mea n-a mirat pe nimeni. Ceilalţi vorbeau mult mai mult ca de obicei, despre seara petrecută în oraş. Am aflat că berea fusese bună, vinul, prost, iar menestrelul local n-a prea avut cui cânta, odată ce Starling i-a încântat ea publicul. Membrii caravanei consideraseră o victorie personală faptul că localnicii primiseră foarte bine cântecele lui Starling.

— Ai cântat bine, deşi nu ştii decât baladele alea din Buckkeep, recunoscu şi Creece, într-un acces de generozitate.

Starling primi lauda aceea îndoielnică cu o înclinare a capului. Ca în fiecare seară, îşi dezveli harpa după cină. Jupânul Dell îi scuti pe păpuşari de repetiţii, lucru foarte rar, iar eu am tras concluzia că fusese mulţumit de toţi, cu

excepţia lui Tassin. Fata nu mă învrednici nici măcar cu o privire, dar se cocoţă lângă un căruţaş şi-i sorbi fiecare cuvânt. Am observat că rana era acum doar o zgârietură uşor învineţită. Avea să se vindece frumos.

Creece plecă să stea de pază la oi peste noapte. Eu m-am întins pe manta unde nu mă ajungea lumina focului, cu gând să adorm imediat. Speram ca şi ceilalţi să se culce curând. Zumzetul conversaţiei te îmbia la somn, la fel corzile harpei, ciupite agale de Starling. Încet-încet, melodia prinse ritm şi glasul ei se înălţă într-un cântec.

Pluteam la marginea somnului când m-au făcut să tresar cuvintele „Turnul din Insula Cornului”. Am deschis ochii când mi-am dat seama că era un cântec despre bătălia dată acolo vara trecută, prima înfruntare adevărată a lui *Rurisk*cu piraţii Corăbiilor Roşii. Îmi aminteam şi foarte multe, şi foarte puţine din lupta aceea. Aşa cum remarcase,Verity în repetate rânduri, deşi Hod mă învăţase să lupt cu armele, eu eram înclinat să mă implic în orice fel de luptă. Aşa că îmi luasem toporul şi izbisem cu el mai sălbatic decât mă crezusem în stare. După aceea, se zvonise că aş fi omorât-o pe căpetenia piraţilor pe care-i prinseserăm la înghesuială. N-am aflat niciodată dacă era adevărat.

În cântecul lui Starling, era adevărat. Mi s-a oprit inima în loc când am auzit-o cântând despre „fiul lui Chivalry, cu ochi de foc, care îi moştenise sângele, chiar dacă nu şi numele”. Mai departe, cântecul îmi înflorea isprăvile, toporul meu lovise ca vrăjit şi doborâse numeroşi războinici. Era umilitor să auzi că lumea îţi laudă în cântece faptele nobile, devenite de-acum legendare. Mulţi luptători visau să se compună balade despre eroismul lor. Pe mine mă stânjenea. Nu-mi aminteam să fi ieşit flăcări din toporul meu în lumina soarelui, nici să fi luptat vitejeşte, asemenea căpriorului de pe blazonul meu. Dar îmi aminteam că nu mai scăpăm de mirosul de sânge şi călcasem pe măruntaiele unui om care încă se zvârcolea şi gemea. Nici toată berea din Buckkeep nu reuşise să-mi aducă pacea în suflet în seara aceea.

Când, în sfârşit, se termină cântecul, unul din căruţaşi pufni:

— Deci ăsta-i ăla pe care n-ai îndrăznit să-l cânţi aseară, nu, Starling?

Cântăreaţa râse dezaprobator.

— Păi, mă îndoiesc că le-ar fi plăcut. Cântecele despre bastardul lui Chivalry nu erau destul de populare acolo ca să-mi aducă vreun bănuţ.

— E straniu, remarcă Dell. Regele oferă aur pentru prinderea lui, şi gărzile spun tuturor să fie atenţi, bastardul e înzestrat cu Har şi-a înşelat moartea cu el. Iar cântecul tău vorbeşte de el ca de un erou.

— E un cântec din Buck, iar în Buck lumea l-a iubit pe bastard, cel puţin o vreme, explică Starling.

— Acum nu-l mai iubeşte, pun rămăşag. Poate numai cât să pună mâna pe el şi să-l ducă la rege pentru o sută de galbeni, interveni un căruţaş.

— Probabil, încuviinţă cântăreaţa imediat. Deşi sunt unii în Buck care v-ar spune că povestea lui nu se cunoaşte pe de-a-ntregul şi că bastardul nu era chiar atât de primejdios cum îl zugrăveau oamenii în ultima vreme.

— Eu tot nu pricep. Credeam că a fost executat pentru că l-a omorât pe Shrewd cu Harul, se plânse Madge.

— Aşa zic unii, replică Starling. Adevărul e că a murit în celulă înainte de-a fi executat şi a fost îngropat, nu ars. Şi se mai povesteşte - cântăreaţa îşi coborî glasul până când ajunse o şoaptă - că la venirea primăverii nici măcar o frunză n-a vrut să crească pe mormântul lui. O bătrână înţeleaptă, auzind aceasta, a ştiut atunci că magia Harului nu pierise din oasele lui şi putea intra în trupul oricărui om destul de curajos ca să-i smulgă un dinte. Aşa că s-a dus noaptea, sub lumina lunii, şi-a luat cu ea un servitor cu un hârleţ. L-a pus să deschidă mormântul. Nici n-a dat bine omul cu sapa, că a şi găsit aşchii din sicriul bastardului.

Starling făcu o pauză, pentru ca vorbele ei să producă efectul dorit. Nu se auzea decât focul trosnind.

— Sicriul era gol, desigur. Iar cei care l-au văzut au zis că fusese spart de dinăuntru, nu de-afară. Ştiu de la un

bătrân că de aşchii erau prinse fire de blană cenuşie de lup.

Încă un minut de linişte.

— Doar nu-i adevărat? întrebă Madge.

Starling ciupi corzile harpei.

— Aşa se povesteşte în Buck. Dar am mai auzit şi că Lady Patience, cea care l-a îngropat, a spus că nu-i nimic adevărat, că trupul bastardului fusese ţeapăn şi rece când l-a spălat şi l-a învelit în giulgiu. Iar despre Omul însemnat, de care se teme Regal atât de mult, a spus că nu-i decât un bătrân sfătuitor al regelui Shrewd, un pustnic cu pete pe faţă, care a renunţat la sihăstrie ca să menţină vie credinţa că Verity trăieşte şi să dea curaj celor care trebuie să lupte cu Corăbiile Roşii. Credeţi ce vreţi din ce-aţi auzit.

Melody, una din păpuşărese, se prefăcu înspăimântată.

— Brrr. Cântă-ne ceva vesel acum, ca să ne culcăm. Nu vreau să mai aud poveşti de groază înainte de-a mă vârî sub pătură la noapte.

Aşa că Starling dădu glas cu bucurie unei balade de dragoste, una veche, cu refren vioi, iar Madge şi Melody cântară şi ele. Eu stăteam în întuneric şi cugetam la cele auzite. Eram conştient că Starling le povestise în mod special pentru mine. Oare credea că-mi face o favoare sau pur şi simplu voia să afle dacă mă bănuiau şi alţii? O sută de galbeni pe capul meu. Destul cât să trezeşti lăcomia unui duce, darămite a unui menestrel ambulant. În ciuda oboselii, în noaptea aceea am adormit foarte târziu.

A doua zi, monotonia drumului a fost aproape o binefacere. Am mărşăluit în spatele oilor şi am încercat să nu mă gândesc la nimic. Nu mi-a fost la fel de uşor ca prima oară. De câte ori îmi alungam grijile, auzeam porunca lui Verity în minte. *Vino la mine.* Seara, când ne-am aşezat tabăra, ne-am oprit la marginea unei doline uriaşe, cu apă în mijloc. În jurul focului, oamenii vorbeau vrute şi nevrute. Cred că deja ne săturaserăm toţi de ritmul leneş şi de-abia aşteptam să vedem malurile Lacului Albastru. Eu nu voiam decât să dorm, dar stăteam primul de pază la oi.

Am urcat încet panta de deal pe care mă puteam aşeza şi privi turma de sus. Întreaga noastră caravană începea în căldarea dolinei, iar focul mic pentru gătit de lângă apă semăna cu o stea lucind pe fundul unei fântâni. Putea să bată vântul oricât, noi stăteam feriţi într-un uriaş refugiu al nemişcării. Era o pace aproape desăvârşită.

Probabil Tassin credea că nu o vede nimeni. Am urmărit-o venind pe furiş, cu gluga trasă bine peste păr şi peste faţă. Mă ocoli de departe, ca să dea impresia că trece de mine. N-am mai pândit-o din priviri, ci am auzit-o cum urcă panta mai sus decât mine şi pe urmă coboară prin spatele meu. I-am ghicit parfumul, deşi nu se simţea nicio adiere, şi m-a surprins nerăbdarea care mi se strecură în suflet. M-am întrebat dacă voi avea puterea s-o refuz a doua oară. Când am socotit că a ajuns la vreo zece paşi de mine, m-am răsucit spre ea. Tresări sub privirea mea.

— Tassin, am întâmpinat-o eu calm, apoi m-am întors cu ochii la oi.

După câteva clipe, coborî până ajunse la câţiva paşi de mine. M-am răsucit calm şi m-am uitat la ea fără să-i vorbesc. Ea îşi trase gluga de pe faţă şi mă provocă din priviri şi din ţinută.

— Tu eşti, nu-i aşa? mă întrebă, tulburată.

În glas i se citea o umbră de teamă.

Nu asta m-am aşteptat să spună, aşa că n-a fost nevoie să mă prefac surprins.

— Eu, ăla? Eu sunt păstorul Tom, dacă la el te referi.

— Ba eşti ăla, bastardul ăla cu Har pe care-l caută Garda Regelui. Căruţaşul Drew mi-a spus ce vorbeşte lumea în oraş după ce şi-a terminat Starling povestea aseară.

— Drew ţi-a spus că sunt un bastard cu Har? am întrebat precaut, simulând uimirea în faţa cuvintelor ei necontrolate.

În mine se năştea o frică rece.

— Nu. Un dram de furie se împleti cu teama fetei. Drew mi-a spus cum l-au descris oamenii regelui: nasul spart, o cicatrice pe obraz şi-o şuviţă albă în păr. Te-am văzut atunci, noaptea. Ai o şuviţă albă.

— Orice om care s-a lovit la cap poate avea o şuviţă albă. E o cicatrice veche. Mi-am lăsat capul pe-o parte şi-am studiat-o. Văd că ţi se vindecă frumos rana.

— Tu eşti, nu-i aşa?

S-a enervat şi mai tare când am încercat să schimb subiectul.

— Bineînţeles că nu. Uite. Are o tăietură de sabie pe braţ, da? Uită-te la asta.

Mi-am dezvelit braţul drept ca să-l vadă. Rana de cuţit mi-o făcusem pe spatele braţului stâng. Am riscat, sperând să nu-şi dea seama că atunci când primeşti o lovitură apărându-te, o încasezi în braţul cu care ataci.

Tassin nici nu se uită la braţul meu.

— Ai bani? mă întrebă dintr-odată.

— Dacă aş fi avut, de ce-aş fi stat în tabără, când ceilalţi s-au dus în oraş? Pe lângă asta, de ce-ţi pasă?

— Mie nu-mi pasă. Dar ar trebui să-ţi pese ţie. I-ai putea folosi ca să-mi cumperi tăcerea. Altfel, o să-i împărtăşesc lui Madge bănuielile mele. Sau căruţaşilor.

Ridică bărbia sfidător spre mine.

— Atunci n-au decât să se uite la braţul meu, cum ai făcut şi tu, i-am replicat plictisit.

Am întors capul de la ea înapoi la turma de oi.

— Eşti o fetiţă prostuţă, Tassin, dacă te agiţi atâta de la poveştile lui Starling. Du-te înapoi la culcare.

Am încercat să par dezgustat.

— Ai o zgârietură pe braţul celălalt. Am văzut-o. Unii ar zice că-i o tăietură de sabie.

— Probabil tot aceia care ar zice că eşti inteligentă, am ripostat zeflemitor.

— Nu-ţi bate joc de mine, mă avertiză ea cu un glas urâţit, rămas fără intonaţie. Nu accept să fiu luată în ras.

— Atunci nu mai spune prostii. Ce te-a apucat, de fapt? Ce-i asta, un fel de răzbunare? Eşti supărată că n-am vrut să fac dragoste cu tine? Ţi-am zis, nu tu eşti de vină. Eşti drăguţă şi nu mă îndoiesc că bărbaţilor le place să te atingă. Dar nu şi mie.

Scuipă lângă picioarele mele.

— De parcă te-aş fi lăsat. Mă distram, ciobanule. Doar atât. Scoase un sunet dispreţuitor. Bărbaţii... Uită-te la tine, crezi că te-ar vrea cineva aşa cum arăţi? Puţi a oaie, eşti sfrijit şi faţa ta arată de parcă ai fi pierdut orice încăierare în care te-ai băgat.

Se răsuci pe călcâie, pe urmă îşi aminti brusc pentru ce venise.

— Nu te zic la nimeni. Nu încă. Dar când ajungem la Lacul Albastru, stăpânul tău trebuie să te plătească. Îmi dai mie banii, altfel o să am grijă să te caute tot oraşul.

Am scos un oftat.

— N-ai decât să faci ce-ţi place. Fă cât scandal pofteşti. Când nu te vei alege cu nimic şi lumea te va lua în râs, probabil că-i vei da lui Dell un motiv în plus să te bată.

Îmi întoarse spatele şi coborî furioasă dealul. Se împiedică din cauza lunii care lumina cu zgârcenie, gata-gata să cadă. Îşi recăpătă echilibrul şi mă sfredeli din priviri, provocându-mă să râd. Dar mie nu-mi venea să râd. Deşi o înfruntasem, inima mea se făcuse cât un purice. O sută de galbeni. Răspândeşte un zvon şi grămada asta de bani e destul să işte o răzmeriţă. După ce voi muri, probabil vor ajunge la concluzia că greşiseră omul.

Oare cum m-aş descurca dacă ar fi să traversez câmpiile din Farrow singur? Aş putea să plec imediat ce vine Creece să mă înlocuiască. M-aş duce la căruţă după boccea şi m-aş face nevăzut în noapte. Cât mai era până la Lacul Albastru? Cugetam la treburile acestea când am văzut o altă siluetă strecurându-se din tabără şi urcând panta spre mine.

Starling se apropie în linişte, dar nu pe furiş. Ridică mâna în semn de salut şi se aşeză prieteneşte lângă mine.

— Sper că nu i-ai dat bani, îmi spuse binevoitoare.

— Pfui! am exclamat şi-am lăsat-o să creadă ce vrea.

— Pentru că ai fi cel puţin al treilea bărbat care cică a lăsat-o gravidă de când am plecat. Stăpânul tău are onoarea de a fi primul acuzat. Fiul lui Madge e al doilea. Aşa cred, nu mai ştiu câţi taţi a ales pentru presupusul ei copil.

— N-am fost cu ea, deci n-are cum să mă acuze, m-am apărat eu.

— Nu? Probabil eşti singurul din caravană.

Vestea mă şocă. Apoi m-am gândit mai bine şi m-am întrebat dacă voi ajunge vreodată într-un loc în care să nu aflu cât de prost sunt.

— Deci crezi că e gravidă şi caută un bărbat care s-o răscumpere de la stăpân?

Starling pufni.

— Nici nu cred că e gravidă. N-a cerut să fie luată de nevastă, doar bani ca să-şi cumpere ierburi şi să lepede copilul. Cred că băiatul lui Madge chiar i-a dat. Nu. Nu cred că vrea un bărbat, ci numai bani. Caută prilejuri de tăvăleală şi un bărbat care să-i dea bani după aceea.

Starling se foi şi aruncă piatra care-o deranja.

— Şi atunci, dacă n-ai lăsat-o gravidă, ce i-ai făcut?

— Ţi-am spus. Nimic.

— Aha. Asta explică de ce te vorbeşte de rău. Dar numai de câteva zile, aşa că probabil „nu i-ai făcut nimic” în seara în care noi am plecat în oraş.

— Starling, am vrut s-o avertizez, dar ea ridică mâna în semn de apărare.

— Nu mai zic un cuvânt despre ce nu i-ai făcut. Niciunul. Oricum, nu pentru asta am venit aici.

Tăcu şi, văzând că nu întreb nimic, continuă:

— Ce-ai de gând să faci după ce ajungem la Lacul Albastru?

Mi-am îndreptat repede privirea spre ea.

— Să-mi iau banii. Să beau o bere şi să mănânc o masă bună, să fac o baie fierbinte şi să dorm într-un pat curat măcar o noapte. De ce? Ce pui la cale?

— Mă gândeam să merg mai departe în Regatul Munţilor.

Mă privi pieziş.

— În căutarea unui eveniment măreţ pentru cântecele tale?

Am încercat să-mi păstrez tonul obişnuit.

— Cântecele le găseşti dacă te legi de un bărbat, mai degrabă decât de un loc. M-am gândit că poate mergi şi tu în munţi. Am putea călători împreună.

— Tot mai crezi tâmpenia aia că eu aş fi bastardul, am acuzat-o fără ocolişuri.

Starling zâmbi larg.

— Bastardul. Cel înzestrat cu Har. Da.

— Te înşeli, i-am spus în faţă. Şi, chiar dacă ai avea dreptate, de ce te-ai duce după el la munte? Eu aş căuta să profit şi l-aş vinde Gărzii Regelui. Cu o sută de galbeni, de ce să mai cânţi?

Scoase un sunet în semn de dispreţ.

— Ai mai multă experienţă cu Garda Regelui decât mine, sunt convinsă. Dar până şi eu ştiu că un menestrel care ar încerca să ceară recompensa ar fi, probabil, găsit plutind pe apă după câteva zile, iar câţiva soldaţi s-ar îmbogăţi peste noapte. Nu. Ţi-am mai spus. Nu aurul mă interesează, bastardule, ci să compun un cântec.

— Nu-mi mai spune aşa, am avertizat-o cu asprime.

Starling ridică din umeri şi întoarse privirea. După câteva momente, tresări de parcă aş fi ars-o cu fierul roşu şi un zâmbet i se lăţi pe faţă.

— Aha! Cred că m-am prins. Cu asta te şantaja Tassin, nu? Ţi-a cerut bani ca să-şi ţină gura.

Nu i-am răspuns.

— Ai fost înţelept că ai refuzat-o. Dă-i bani, şi va crede că are dreptate. Dacă ar fi convinsă că tu eşti bastardul, ar păstra secretul ca să-l vândă gărzilor. Pentru că nu ştie nimic despre ele şi-şi închipuie că ar primi banii.

Se ridică şi se întinse prelung.

— Eu mă duc să mă culc, cât mai pot. Dar nu uita de oferta mea. Nu cred că vei primi una mai bună.

Îşi trase mantaua în jurul corpului într-un gest de paradă, apoi se înclină în faţa mea ca în faţa regelui însuşi. Am urmărit-o cum se îndepărtează în josul dealului, sigură pe picioare ca o capră sălbatică în lumina lunii. Îmi amintea puţin de Molly.

Mi-a trecut prin minte să părăsesc pe ascuns tabăra şi să merg singur la Lacul Albastru. Dacă aş pleca, Tassin şi Starling ar fi convinse că ghiciseră adevărul. Cântăreaţa ar putea încerca să mă urmărească şi să mă găsească. Tassin ar căuta o cale de a-şi primi recompensa. Eu nu voiam nici una, nici alta. Mai bine să rabd până la capăt şi să îndur toate, deghizat în păstorul Tom.

Am ridicat privirea către cer. Se arcuia senin şi rece deasupra mea. În ultima vreme, se făcea frig în toiul nopţii. Când voi ajunge la munte, iarna nu va fi doar o ameninţare. Dacă n-aş fi pierdut vremea ca lup la începutul verii, aş fi ajuns deja în Regatul Munţilor. Dar acesta era încă un gând zadarnic. Stelele răspândeau o lumină vie. Acoperită de un cer atât de jos, lumea părea mai mică. Am simţit că, dacă mi-aş deschide mintea şi l-aş căuta pe Verity, l-aş atinge cu vârful degetelor. Singurătatea explodă cu atâta forţă în mine, încât am avut impresia că mă va rupe în două. Nu trebuia decât să închid ochii pentru a-i vedea pe Molly şi pe Burrich. Mă puteam duce la ei, puteam schimba foamea de veşti despre ei cu durerea de a nu-i putea atinge. Zidurile Meşteşugului, neclintite de lângă mine în clipele de veghe de când plecasem din Tradeford, acum mai mult mă sufocau decât mă apărau. Mi-am proptit capul de genunchii strânşi la piept şi m-am ferit de frigul nopţii.

După o vreme, foamea aceea din mine dispăru. Am ridicat capul de pe genunchi şi mi-am plimbat ochii de la oile paşnice la căruţe, apoi la tabăra încremenită. Dintr-o singură privire la lună, mi-am dat seama că timpul meu de stat de pază trecuse de mult. Creece nu era în stare să se scoale singur ca să mă înlocuiască. Aşa că m-am ridicat, m-am întins şi am coborât dealul, să-l scot de sub păturile calde.

Următoarele două zile s-au scurs fără întâmplări deosebite, numai vremea s-a răcit şi s-a înteţit vântul. În seara celei de-a treia zile, tocmai când ne pregăteam pentru noapte şi eu făceam primul de pază, am zărit un nor de praf la orizont. La început, nu i-am dat atenţie. Ne

aflam pe unul din cele mai circulate drumuri pentru caravane şi ne opriserăm la o adăpătoare. O căruţă plină cu familia unui tinichigiu era deja acolo. Am presupus că, indiferent cine ridicase praful, căuta un loc cu apă şi-un adăpost pentru noapte. Aşa că m-am aşezat şi-am urmărit cum se apropie norul de praf în timp ce întunericul se îndesea. Încetul cu încetul, norul căpătă forma unor siluete călare, avansând în formaţie organizată. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât ştiam mai sigur cine erau. Garda Regelui. Lumina era prea slabă ca să desluşesc culorile aurii cu maro, uniforma lui Regal, dar nu aveam nicio îndoială.

De-abia m-am stăpânit să nu sar din loc şi s-o iau la fugă. Judecata îmi spunea că, dacă m-ar fi căutat anume pe mine, în câteva minute m-ar fi ajuns din urmă. Câmpia nemărginită nu-mi oferea nicio ascunzătoare. Iar dacă nu pe mine mă căutau, fugind, n-aş fi făcut decât să le atrag atenţia şi să confirm bănuielile lui Tassin şi Starling. Aşa că am strâns din dinţi şi am rămas pe loc, cu bâta pe genunchi, păzind oile. Călăreţii mă ocoliră, pe mine şi turma mea, şi se duseră direct la apă. I-am numărat. Erau şase. Am recunoscut un cal, un mânz de culoarea căprioarei, despre care Burrich spusese că avea să fie un gonaci pe cinste. Văzându-l, mi-am adus aminte cu mare durere că Regal prădase Buckkeepul de toate lucrurile de valoare înainte de-a pleca pentru a se ocupa numai de el. Se aprinse o scânteie de furie în mine, care m-a ajutat să stau pe loc şi să-mi treacă timpul.

După o vreme, mi-am zis că soldaţii sunt şi ei pe drum, ca noi, şi s-au oprit numai să bea apă şi să se odihnească peste noapte. Atunci apăru Creece agale.

— Trebuie să vii în tabără, îmi spuse el nervos, incapabil să-şi ascundă iritarea.

Îi plăcea să doarmă imediat după mâncare. Când s-a aşezat în locul meu, l-am întrebat de ce ni s-a schimbat planul.

— Gărzile regelui, se oţărî el. Îi îmbrâncesc pe toţi, vor să vadă fiecare membru al caravanei. Au scotocit şi în căruţe.

— Dar ce caută? l-am întrebat pe un ton liniştit.

— Să fiu a' naibii dacă ştiu. Şi nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, d-aia n-am întrebat. Da' tu n-ai decât să afli, dacă eşti curios.

Mi-am luat bâta şi-am plecat spre tabără. Sabia o aveam la şold. Am vrut s-o ascund, apoi m-am răzgândit. Oricine poate avea sabie şi, dacă eram nevoit s-o folosesc, nu voiam să mă încurc în pantaloni.

Tabăra bâzâia ca un cuib de viespi. Madge şi ai ei păreau deopotrivă speriaţi şi furioşi. Soldaţii îl hărţuiau pe tinichigiu. O femeie-soldat lovi cu piciorul o stivă de oale din cositor şi pe urmă ţipă că ea scotoceşte pe unde are chef şi când are chef. Tinichigiul stătea lângă căruţă, cu braţele încrucişate la piept. Arăta de parcă fusese doborât la pământ o dată. Doi soldaţi îi ţineau cu forţa pe nevasta şi copiii lui lipiţi de spatele căruţei. Femeii îi curgea sânge din nas. Părea gata de luptă. M-am strecurat în tabără tăcut ca fumul şi m-am aşezat lângă Damon, de parcă nici nu m-aş fi mişcat de lângă el. Şi eu, şi el am tăcut mâlc.

Şeful gărzilor întoarse capul de la scandalul din preajma tinichigiului. Mă trecu un fior pe şira spinării, îl cunoşteam. Era Boit, foarte apreciat de Regal pentru dibăcia cu care lovea cu pumnii. Ultima oară îl văzusem în temniţă. El era cel care-mi spărsese nasul. Inima porni să-mi bată năvalnic şi mi-am auzit pulsul în urechi. Nu mai vedeam bine. M-am străduit să respir încet. Boit se deplasă în mijlocul taberei şi ne aruncă o privire dispreţuitoare.,

— Ăştia sunteţi toţi? ţipă el, în loc să întrebe calm.

Tabăra încuviinţă din cap. El îşi plimbă privirea de la unul la altul. Am lăsat ochii în pământ, ca s-o evit. M-am stăpânit ca să nu duc mâna la sabie şi la cuţit. Am încercat să nu-mi trădez încordarea.

— Nişte vagabonzi amărâţi, asta sunteţi, ca toţi ăia pe care i-am mai văzut. Tonul îi dădea în vileag dispreţul.

Conducătoarea caravanei! Am călărit toată ziua. Pune-ţi băiatul să se îngrijească de caii noştri.

Vrem mâncare caldă şi mai multe lemne de foc. Pune şi nişte apă la încălzit.

Ne privi iar pe toţi.

— Nu vreau necazuri. Oamenii pe care îi căutăm nu sunt aici şi-atât am vrut să ştim. Faceţi ce vă cerem şi nu veţi avea probleme. Puteţi să vă vedeţi de treburile voastre.

Se auziră puţine murmure aprobatoare în liniştea care-i întâmpină vorbele. Boit pufni iar batjocoritor, pe urmă se întoarse la călăreţii lui şi discută cu ei în şoaptă. Nu ştiu ce ordine le-a dat, dar nu prea le-au convenit, iar cei doi care-o înghesuiseră pe nevasta tinichigiului se supuseră imediat. Puseră stăpânire pe focul aprins de Madge mai devreme, obligându-i pe membrii caravanei noastre să se mute mai încolo. Madge se adresă în şoaptă ajutoarelor ei, trimiţându-le pe două dintre ele să se ocupe de caii gărzilor şi pe altul să aducă apă şi s-o pună la încălzit. Trecând pe lângă noi, se îndreptă spre căruţa ei, unde ţinea proviziile de hrană.

Aparent, tabăra se potoli. Starling aprinse un alt foc, mai mic. Trupa de păpuşari, cântăreaţa şi căruţaşii se traseră lângă el. Proprietara cailor şi soţul ei plecară în linişte la culcare.

— Se pare că lucrurile s-au aşezat, îmi zise Damon, dar am observat că îşi freca mâinile de agitaţie. Mă duc la culcare. Tu şi Creece hotărâţi între voi în ce ordine staţi de pază.

Am dat să mă întorc la oi, însă m-am oprit, am răsucit capul şi-am cuprins tabăra cu privirea. Gărzile erau nişte siluete în jurul focului, lenevind şi pălăvrăgind, doar una făcea de strajă puţin mai în spatele lor. Privea către focul celălalt. Am urmărit la cine anume se uită. Nu mi-am dat seama dacă Tassin îi răspunde sau pur şi simplu se holbează la celelalte gărzi. În orice caz, bănuiam ce pune la cale.

M-am întors din drum şi m-am dus la căruţa lui Madge. Scotea mazăre şi fasole din saci şi le turna într-o oală de supă. Tresări când îmi simţi atingerea pe braţ.

— Mă iertaţi, i-am zis. N-aveţi nevoie de ajutor?

Mă privi pe sub sprânceana ridicată.

— De ce-aş avea?

Mi-am studiat vârful pantofilor şi-am găsit o minciună potrivită:

— Nu mi-a plăcut cum s-au uitat la femeia tinichigiului, doamnă.

— Ştiu să mă port cu bădăranii, ciobanule. Altfel n-aş fi conducătoare de caravană.

Puse în oală sare, apoi o mână de mirodenii.

Eu am încuviinţat din cap şi n-am mai zis nimic, îmi vorbise prea limpede ca să protestez. Dar n-am plecat şi, după câteva minute, îmi întinse o găleată şi-mi ceru să-i aduc apă curată. M-am supus bucuros şi, când m-am întors, am stat cu găleata în mână până mi-a luat-o. Am urmărit-o cum umple oala cu supă şi nu m-am dezlipit de lângă ea până nu mi-a zis cam răstit să nu-i mai stau în picioare. Mi-am cerut iertare şi m-am dat înapoi, răsturnând găleata. Am luat-o imediat şi i-am adus alta proaspătă.

După aceea, am luat o pătură din căruţa lui Damon şi-am stat învelit în ea câteva ceasuri. M-am culcat sub căruţă, prefăcându-mă că dorm şi i-am supravegheat nu pe gardieni, ci pe Starling şi pe Tassin. Cea dintâi nu şi-a scos harpa în seara aceea, pesemne nu voia să atragă atenţia asupra ei. Asta m-a liniştit cât de cât. I-ar fi fost uşor să meargă la focul gărzilor, să se dea bine pe lângă ele cu cântecele ei şi pe urmă să mă vândă, în schimb, ea o urmărea pe Tassin la fel de hotărâtă ca mine. La un moment dat, Tassin a vrut să plece şi şi-a găsit o scuză. N-am auzit ce i-a spus Starling, dar Tassin i-a aruncat săgeţi din priviri şi jupânul Dell i-a poruncit furios să treacă la locul ei. Dar nici după ce s-au culcat cu toţii nu m-am liniştit. Când a venit vremea să-l înlocuiesc pe Creece, m-

am sculat fără niciun chef, deloc convins că Tassin nu va alege orele mici ale nopţii ca să mă vândă gărzilor.

Pe Creece l-am găsit dormind buştean şi-a trebuit să-l trezesc ca să-l trimit înapoi la căruţă. M-am aşezat cu pătura pe umeri şi m-am gândit la cei şase soldaţi de jos, din tabără, care dormeau lângă foc. De urât, nu aveam motive să-l urăsc decât pe unul. Mi-am adus aminte de Boit aşa cum apăruse în temniţă, rânjind în timp ce-şi punea mănuşa de piele ca să mă bată, bosumflându-se când Regal îl mustra că-mi spărsese nasul şi nu mai eram prezentabil, în caz că voiau ducii să mă vadă. Mi-am adus aminte cu cât dispreţ îşi îndeplinise sarcina pentru Regal, învingând cu uşurinţă slaba mea rezistenţă, în timp ce mă luptam să-l ţin pe Will şi Meşteşugul lui departe de mintea mea.

Boit nici măcar nu mă recunoscuse. Mă cercetase şi trecuse cu privirea peste mine fără a remarca rezultatul muncii sale. Am cugetat puţin la asta. Probabil că mă schimbasem foarte mult. Nu doar din cauza cicatricelor pe care le aveam de la el. Nu doar pentru că îmi lăsasem barbă, purtam straie de muncitor, eram plin de praf şi slab ca un ţâr. FitzChivalry n-ar fi plecat ochii în faţa lui, n-ar fi tăcut şi nu i-ar fi lăsat pe tinichigii să se apere singuri. FitzChivalry nu le-ar fi otrăvit, probabil, pe toate cele şase gărzi, numai ca să omoare una. Devenisem mai înţelept sau mă săturasem? Şi una, şi alta, pesemne. Nu eram mândru de mine.

Harul mă ajută să-mi dau seama de prezenţa altor fiinţe vii, a tuturor fiinţelor vii din jurul meu. Rareori tresar când apare vreuna lângă mine. Aşa că nu m-au luat prin surprindere. Zorile tocmai albeau cerul întunecat când Boit şi gărzile lui au venit după mine. Am stat liniştit, mai întâi simţind, apoi auzind cum se apropie tiptil. Boit îi sculase pe toţi cei cinci soldaţi pentru însărcinarea aceea.

Tulburat de presimţiri rele, m-am întrebat de ce nu acţionase otrava. Să-şi fi pierdut puterea din cauza drumului foarte lung? Fusese efectul ei zădărnicit de fierberea supei? Preţ de-o clipă, jur, singurul meu gând a fost că Chade n-ar fi făcut o asemenea greşeală. Dar nu

aveam timp de gândire. Am studiat câmpia unduioasă, aproape pustie. Tufe şi câţiva bolovani. Nici măcar o vâlcea sau o colină după care să mă ascund.

Aş fi putut fugi şi o vreme mi s-ar fi pierdut urma datorită întunericului. Dar, până la urmă, ei ar fi câştigat. Ar fi trebuit să mă întorc după apă. Dacă nu m-ar fi prins pe şesul nemărginit pe timp de zi şi călare, ar fi putut să pândească pur şi simplu adăpătoarea. Pe lângă asta, dacă fugeam, recunoşteam că sunt FitzChivalry. Păstorul Tom n-ar fugi.

Aşa că am înălţat ochii agitat şi speriat când au venit după mine, dar fără să-mi trădez, speram eu, teama care făcea inima să-mi bată nebuneşte. M-am ridicat în picioare şi, când unul m-a apucat de braţ, nu m-am opus, ci m-am uitat la el mirat. Altul apăru din partea cealaltă şi-mi luă sabia şi cuţitul.

— Vino la foc, îmi porunci cu asprime. Căpitanul vrea să te vadă.

M-am dus în linişte, aproape fără vlagă, iar când soldaţii s-au readunat lângă foc să mă ducă în faţa lui Boit, m-am uitat înspăimântat de la unul la altul, atent să nu zăbovesc prea mult asupra şefului lor. Nu eram sigur că-l pot privi în faţă din apropiere fără să mă trădez. Boit se ridică în picioare, trase un picior vreascurilor ca să aţâţe focul, apoi veni să mă cerceteze. Am zărit în treacăt obrazul palid şi părul lui Tassin, care arunca priviri furişe de după căruţa păpuşarilor. Un timp, Boit nu făcu decât să mă studieze. Pe urmă îşi ţuguie buzele şi le aruncă soldaţilor săi o privire scârbită. Scutură încet din cap şi le spuse că nu eu sunt cel căutat. Am îndrăznit să respir uşurat.

— Cum te cheamă? mă întrebă el tăios.

Am mijit ochii spre el pe deasupra flăcărilor.

— Tom, domnule. Tom, păstorul. N-am făcut nimic rău.

— Zău? Atunci eşti singurul de pe lume. Ai accent de Buck, Tom. Scoate-ţi basmaua.

— Am, domnule, sunt din Buck, domnule. Dar acuma e grea viaţa acolo.

Mi-am scos iute basmaua şi-am început s-o strâng şi s-o răsucesc între degete. Nu ascultasem sfatul lui Starling de a-mi căni părul. Nu m-ar fi ajutat, la o cercetare atentă. În loc de asta, îmi smulsesem aproape toate firele albe în faţa oglinzii. Acum ai fi zis mai degrabă că am câteva fire albe răzleţe deasupra frunţii, nu o şuviţă. Boit veni şi mă examină mai atent. Am tresărit când mă apucă de păr şi-mi trase capul pe spate ca să mă vadă bine. Rămăsese acelaşi găligan musculos. Mă năpădiră toate amintirile sumbre legate de el. Jur că-mi aminteam şi mirosul lui. De groază, mi se făcu greaţă.

Nu m-am opus când mi-a aruncat căutături fioroase, nici nu m-am uitat direct la el, ci îi aruncam câte-o privire înspăimântată şi pe urmă o întorceam repede, ca şi cum aş fi căutat ajutor. Am observat că Madge apăruse şi ne urmărea stând cu braţele încrucişate la piept.

— Ai o cicatrice pe obraz, nu-i aşa, omule? vru să afle Boit.

— Da, domnule, am. De când eram mic, am căzut din pom şi m-a tăiat o creangă...

— Tot atunci ţi-ai spart şi nasul?

— Nu, domnule, nu, m-am bătut la cârciumă, cam acum un an...

— Scoate-ţi cămaşa! ţipă el.

Am dus degetele tremurânde la guler, apoi mi-am tras cămaşa peste cap. Crezusem că se va uita la braţele mele şi-mi pregătisem povestea cu zgâriatul în cui. Dar el se aplecă şi cercetă un loc între umăr şi ceafă, de unde mă muşcase un neom într-o încleştare foarte veche. Mi se strânse stomacul. Se uită la cicatricea diformă, dădu imediat capul pe spate şi izbucni în râs.

— La naiba. N-am crezut că eşti tu, bastardule. Am fost convins că nu eşti. Dar ăla-i semnul pe care l-am văzut prima oară când te-am doborât la podea.

Se uită la soldaţii de lângă noi cu o expresie de mirare şi încântare.

— El e! L-am prins. Regele i-a împrăştiat pe vrăjitorii ăia ai Meşteşugului de la Regatul Munţilor la coastă ca să-l

găsească, şi el ne pică nouă în braţe, ca un măr stricat din pom.

Îşi linse buzele şi mă măsură arătându-mi cât se bucură de reuşita lui. Am simţit o foame ciudată în el, una de care aproape că se temea. Mă apucă brusc de gât şi mă ridică în vârful picioarelor. Îşi apropie faţa de a mea, şuierând:

— Pricepe asta. Verde a fost prietenul meu. Nu cei o sută de galbeni oferiţi pentru tine viu mă opresc să te omor pe loc, ci convingerea că regele meu va găsi metode mai interesante ca să te ucidă decât una improvizată de mine aici. Eşti al meu din nou, bastardule, prins într-un cerc. Atât cât îmi lasă regele meu din tine.

Mă aruncă violent în direcţia focului. M-am împiedicat şi-am fost imediat prins de doi soldaţi din partea cealaltă. M-am uitat disperat de la unul la altul.

— E o greşeală! am strigat. O greşeală îngrozitoare!

— Legaţi-l! porunci Boit răguşit.

Madge făcu un pas în faţă.

— Eşti sigur că el e? îl întrebă fără ocolişuri.

Se priviră în ochi, de la conducător la conducător.

— Da. E bastardul cu Har.

Pe faţa lui Madge se instală o expresie de scârbă.

— Atunci luaţi-l şi faceţi ce vreţi cu el.

Se răsuci pe călcâie şi plecă.

Gărzile care mă păzeau urmăriseră discuţia dintre ei în loc să fie atente la bărbatul înfricoşat dintre ele. Am riscat totul, sărind spre foc şi smulgându-mă din strânsoarea lor neglijentă. I-am tras una cu umărul lui Boit, luat prin surprindere, şi-am luat-o la goană cu viteza iepurelui. Am alergat şerpuit prin tabără, pe lângă căruţa tinichigiului, şi-am văzut numai câmp deschis. Zorii aruncaseră nuanţe cenuşii pe o pătură de iarbă crâmpoţită, fără modele. Niciun adăpost, nicio ascunzătoare. Am fugit pur şi simplu.

Mă aşteptasem să mă urmărească pe jos sau călare. Nu mă aşteptasem la o praştie. Prima piatră mă lovi în muşchiul umărului, amorţindu-mi braţul. Nu m-am oprit. Am crezut că mă nimerise o săgeată. Apoi am căzut ca fulgerat.

Când m-am trezit, aveam mâinile prinse în lanţuri. Umărul stâng mă durea îngrozitor, dar nu atât de tare precum cucuiul de pe cap. Am reuşit să mă ridic în şezut. Nimeni nu-mi dădu atenţie. La fiecare gleznă aveam o cătuşă agăţată de bucata de lanţ care urca şi trecea prin ochiul prins de zalele de la încheieturi.

Un lanţ mult mai scurt îmi bloca gleznele. N-aş fi putut face nici măcar un pas. Dacă aş fi fost în stare să mă ridic.

N-am zis nimic, n-am făcut nimic. Încătuşat, n-aveam nicio şansă în faţa a şase oameni înarmaţi. Nu voiam să le dau motiv să mă lovească. Totuşi, mi-a trebuit o voinţă de fier ca să stau liniştit şi să chibzuiesc la situaţia mea. Simpla greutate a lanţului mă descuraja, pe lângă fierul ascuţit care-mi muşca din carne în aerul rece al nopţii. Am stat cu capul plecat, cu ochii la picioare. Nu mi-am dezlipit ochii de ele.

— Zi ceva, naiba să te ia! îmi porunci Boit.

— N-aţi prins omul potrivit, domnule, am rostit sfios.

Ştiam că nu-l voi convinge, dar poate îi clătinam siguranţa. Boit râse. Plecă şi se aşeză lângă foc.

— Păi, cu atât mai nasol pentru tine. Dar ştiu că am prins pe cine trebuia. Uită-te la mine, bastardule. Cum de-ai scăpat de moarte?

L-am privit înfricoşat.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule.

Nu i-am dat răspunsul bun. Se sculă din poziţia comodă şi se năpusti cu viteza tigrului peste foc, până la mine. Am vrut să mă ridic, dar nu aveam cum să scap de el. Mă apucă de lanţuri, mă trase în sus şi mă plesni usturător.

— Uită-te la mine, îmi porunci.

L-am privit.

— Cum de n-ai murit, bastardule?

— N-am fost eu. Aţi prins pe altcineva.

De data asta, mă pocni cu dosul palmei.

Chade îmi spusese odată că, sub tortură, e mai uşor să rezişti întrebărilor dacă te concentrezi pe ceea ce vei spune decât pe ceea ce n-ai voie să zici. Era o prostie şi inutil să-i spun lui Boit că nu sunt FitzChivalry. Ştia că

sunt. Dar, dacă aşa am pornit, aşa am mers mai departe. A cincea oară când m-a lovit, am auzit un glas din spate.

— Cu tot respectul, domnule...

Boit îi azvârli o căutătură cruntă.

— Ce-i?

Bărbatul îşi umezi buzele.

— Prizonierul trebuie să fie viu, domnule. Ca să primiţi recompensa.

Boit se uită iar la mine. Îţi pierea orice urmă de curaj să vezi foamea din el, asemănătoare cu pofta de Meşteşug pe care numai Verity o avea. Omului ăstuia îi plăcea să provoace durere. Să omoare încet. Acum mă ura şi mai mult, pentru că nu putea.

— Ştiu, îl repezi pe bărbat.

I-am văzut pumnul arcuindu-se, dar n-am avut cum să mă feresc de el.

Când m-am trezit, dimineaţa era în toi. Mă dureau toate. O vreme, n-am ştiut altceva. Durere, durere ascuţită în umăr, în jos, spre coaste, pe aceeaşi parte. Probabil că mă lovise cu piciorul. Nu voiam să-mi mişc nicio parte a feţei. De ce e mai grozavă durerea când ţi-e frig? Mă simţeam curios de detaşat de situaţia mea. Am ascultat zgomotele din jur o vreme, fără nicio dorinţă de a deschide ochii. Caravana se pregătea de plecare. L-am auzit pe jupânul Dell urlând la Tassin, care se smiorcăia că banii i se cuvin, că, dacă ar ajuta-o să-i primească, şi-ar putea lua înapoi suma cu care o cumpărase ca ucenică. El îi porunci să urce în căruţă, însă eu am auzit cum fata calcă pe ţărâna uscată şi vine în fugă în direcţia mea. Dar ea lui Boit i se adresă în şoaptă:

— Am avut dreptate. Nu m-ai crezut, dar am avut dreptate. Eu ţi l-am găsit. Dacă n-aş fi fost eu, aţi fi plecat după ce v-aţi uitat fix la el. De drept, galbenii sunt ai mei. Dar ţi-aş da jumătate din ei cu bucurie. Ar fi mai mult decât cinstit, ştii bine.

— În locul tău, m-aş urca în căruţă, îi zise Boit rece. Altfel, după ce pleacă ea şi plecăm şi noi, o să te trezeşti că te-ai ales numai cu un drum lung de străbătut pe jos.

Fata avu atâta minte cât să nu se certe cu el, dar înjură în barbă tot drumul spre căruţă. L-am auzit pe Dell spunându-i că nu-i bună de nimic decât să aducă necazuri şi că avea să scape de ea la Lacul Albastru.

— Pune-l în picioare, Joff, porunci Boit cuiva.

Aruncară pe mine cu apă. Am reuşit să deschid un ochi. Am văzut cum o femeie apucă un capăt de lanţ şi-l trage. Mă cotropi o armată de dureri mărunte.

— Trezeşte-te! îmi porunci ea.

Am reuşit să mişc din cap. Mi se clătina un dinte. Nu vedeam decât cu un ochi. Am vrut să-mi pipăi faţa, dar lanţul nu-mi dădea voie.

— Merge călare sau pe jos? îl întrebă Joff pe Boit, cât eu mă clătinam pe picioare.

— Mi-ar plăcea la nebunie să-l târâm, dar ne-ar încetini prea mult. Călare. Tu călăreşti cu Arno şi pe el îl sui pe calul tău. Leagă-l de şa şi ţine bine de căpăstrul calului. Acuma face pe amorţitul, da-i nemernic şi viclean. Nu ştiu dacă poate să facă toate chestiile alea cu Harul, cum zice lumea, şi nici nu vreau să aflu. Aşa că ţine bine de căpăstrul ăla. Unde-i Arno?

— În tufe, domnule. Îl sâcâie la măruntaie. A ieşit întruna azi-noapte să şi le golească.

— Adu-l aici.

Se vede că pe Boit nu-l interesau necazurile omului. Garda mea plecă repede şi mă lăsă împleticindu-mă. Mi-am dus mâna la faţă. Nu prevăzusem decât o lovitură, dar sigur încasasem mai multe. Rabdă, mi-am zis cu asprime. Rămâi în viaţă şi vezi ce prilejuri ţi se ivesc. Când am lăsat mâinile jos, am dat cu ochii de Boit.

— Apă? am bâiguit.

Nu credeam că voi primi, dar el se întoarse către un soldat şi făcu un gest scurt. Peste câteva clipe, soldatul îmi aduse o găleată de apă şi doi pesmeţi. Am băut şi m-am stropit pe obraz. Pesmeţii eraţi tari şi mă durea gura, dar

am mâncat din ei cât am putut. Nu credeam că-mi vor mai da de mâncare altceva în ziua aceea. Atunci am observat că-mi dispăruse săculeţul. Probabil îl luase Boit cât zăcusem leşinat. Mi s-a făcut inima cât un purice la gândul cercelului de la Burrich. Rozând pesmeţii, m-am întrebat ce şi-o fi zis Boit văzând otrăvurile.

Boit porunci să încălecăm şi să plecăm înaintea caravanei. Am surprins privirea lui Starling, dar nu i-am putut citi expresia. Creece şi stăpânul meu se feriră cu mare grijă să se uite la mine, ca nu cumva să se molipsească de viclenia Harului. Parcă nici nu m-ar fi cunoscut.

Mă aşezară pe o iapă solidă. Îmi legară zdravăn încheieturile de oblâncul şeii; n-aş fi putut sta comod nici dacă nu m-aş fi simţit ca un sac de oase rupte. Nu-mi scoseseră lanţurile, doar pe cel scurt dintre glezne. Cel mai lung, de la încheieturi, era trecut pe sub şa. N-avea cum să nu mă roadă. Habar n-aveam ce se întâmplase cu cămaşa mea, dar tare-aş fi vrut s-o am pe mine. Calul şi mişcarea mă vor încălzi, dar nu cât să mă simt bine. Când Arno, alb ca hârtia, fu căţărat în spatele tovarăşei sale, am pornit înapoi spre Tradeford. Otrava mea, am cugetat cu tristeţe, nu reuşise decât să-i dea omului pântecăraie. Halal asasin...

Vino la mine.

Aş vrea eu, mi-am zis obosit, în timp ce eram târât în direcţia opusă. Aş vreau eu. La fiecare pas al iepei, se trezea durerea din mine. Aveam umărul rupt sau luxat? Cum de eram detaşat de toate? Puteam spera să ajung la Tradeford viu sau să încerc să-i determin să mă omoare înainte? Nu mă vedeam scăpat din lanţuri, cu atât mai puţin fugind în câmp deschis. Mi-am îndreptat privirea spre picioare şi m-am uitat la mâinile mele. Tremuram de frig, mă bătea vântul. Am bâjbâit după mintea iepei, dar n-am reuşit decât să-i atrag atenţia asupra durerii mele. N-avea chef să-şi dea capul pe spate şi s-o ia la galop. Şi nici nu-i plăcea că miroseam a oaie.

Când ne-am oprit a doua oară ca să-şi golească Arno măruntaiele, Boit se întoarse în spate şi opri armăsarul în dreptul meu.

— Bastardule!

Am răsucit uşor capul către el.

— Cum ai făcut? Ţi-am văzut cadavrul, erai mort. Îmi dau seama dacă un om e mort când îl văd. De data asta cum ai de gând să scapi?

Gura mă durea prea tare ca să vorbesc, chiar dacă aş fi avut ce să-i spun. După o clipă, pufni a dispreţ.

— Poţi să fii sigur că a doua oară nu mai scapi. De data asta, te tai cu mâna mea. Am un câine acasă. Mănâncă orice. Cred că mai întâi o să-i dau ficatul şi inima ta. Ce zici, bastardule?

Îmi părea rău de bietul câine, dar am tăcut. Când Arno veni împleticindu-se la calul său, Joff îl ajută să încalece. Boit îşi îndemnă armăsarul în fruntea coloanei. Ne-am continuat drumul.

Dimineaţa nu ajunsese nici la jumătate când Arno îi ceru tovarăşei sale să ne oprească a treia oară. Alunecă de pe cal şi se clătină câţiva paşi mai încolo ca să vomite. Se îndoi de spate ţinându-se de burtă, apoi căzu brusc cu faţa în ţărână. Un soldat izbucni în râs, dar când Arno se rostogoli gemând, Boit îi ordonă lui Joff să vadă ce-i cu el. Ne-am uitat toţi cum Joff descalecă şi-i duce apă nefericitului. Arno nu fu în stare să ţină sticla, iar când Joff i-o duse la gură, apa i se scurse pe bărbie. Lăsă capul pe-o parte şi închise ochii. După o clipă, Joff ridică ochii şocată.

— E mort, domnule, spuse ea cu glas cam ascuţit.

Săpară o groapă puţin adâncă pentru Arno şi-o acoperiră cu pietre. Alte două gărzi vomitară înainte să-l vâre în ea. Toţi dădeau vina pe apă, deşi l-am surprins pe Boit că mă priveşte chiorâş. Nu se obosiseră să mă dea jos de pe cal. M-am îndoit de spate ca şi cum m-ar fi durut burta şi n-am ridicat ochii de la pământ. Nu mi-a fost deloc greu să mă prefac a fi bolnav.

Boit le porunci oamenilor să încalece din nou şi ne-am văzut de drum. Pe la prânz, era limpede că nimeni nu se

simţea bine. Un tânăr se legăna în şa. Boit ordonă o oprire scurtă, care se prelungi. Nu termina bine unul de vărsat, că începea altul. Până la urmă, Boit ţipă la ei să se urce în şa, în ciuda protestelor icnite. Am mers mai departe, dar mai încet. Am simţit miros de transpiraţie şi vomă pe femeia care trăgea de căpăstrul calului meu.

În timp ce urcam o pantă blândă, Joff căzu din şa. Mi-am îndemnat iapa din genunchi, dar ea se trase într-o parte şi-şi lăsă urechile pe spate, prea bine dresată ca s-o ia la galop cu dârlogii atârnând de zăbală. Boit opri ceata şi toată lumea descălecă imediat, unii ca să vomite, alţii ca să se ghemuiască suferinzi lângă animale.

— Aşezaţi tabăra, porunci Boit, deşi era devreme, apoi se îndepărtă, se lăsă pe vine şi vărsă.

Joff nu se mai ridică.

Boit fu acela care se întoarse la mine şi-mi eliberă încheieturile legate de oblâncul şeii. Mă trase de lanţ, gata-gata să cad peste el. M-am clătinat puţin, apoi m-am prăbuşit cu mâinile la burtă. Se ghemui lângă mine. Mă apucă de ceafă, dar nu mai avea forţa de dinainte.

— Ce crezi, bastardule? mă întrebă cu glas dogit. Stătea foarte aproape de mine, iar corpul şi respiraţia îi duhneau a boală. Apa-i de vină? Sau altceva?

Am gâlgâit de câteva ori şi m-am aplecat spre el ca şi cum îmi venea să vomit. Se dădu anevoie la o parte. Numai două gărzi reuşiseră să dea jos şeile de pe cai. Celelalte zăceau nenorocite pe pământ. Boit se plimbă printre ele înjurându-le zadarnic, dar cu patimă. Un soldat mai rezistent se apucă până la urmă să aprindă focul, în timp ce altul se târî de-a lungul şirului de cai, reuşind doar să desfacă şeile şi să le tragă de pe spinarea animalelor.

Alte două gărzi muriră în seara aceea. Boit însuşi le târî cadavrele într-o parte, dar nu găsi puterea să le îngroape. Focul aprins cu greu se stinse pentru că nu mai aruncase nimeni vreascuri în el. Noaptea întinsă peste câmpia netedă părea mai întunecată decât orice loc în care poposisem vreodată, iar frigul uscat îi ţinea isonul. Auzeam oamenii gemând. Unul bolborosea „burta mea, burta mea”.

Caii neadăpaţi se agitau. Tânjeam după apă şi căldură. Mă chinuiau răni vechi. Cătuşele îmi zdreliseră încheieturile. Mă dureau mai puţin decât umărul, continuu, şi nu le puteam ignora. Aveam omoplatul fracturat.

În zori, Boit veni împleticindu-se la mine. Avea ochii adânciţi în orbite şi obrajii supţi de suferinţă, îngenunche şi mă trase de păr.

— Eşti pe moarte, bastardule? mă întrebă cu glas răguşit.

Am gemut şi-am încercat să mă smulg din mâna lui. Se arătă mulţumit.

— Bine. Foarte bine. Unii au zis că ne-ai spurcat cu Harul, bastardule. Dar eu cred că apa care nu-i bună de băut poate să omoare un om, fie el mânjit cu Har, fie neprihănit. Totuşi, de data asta hai să fim siguri că facem o treabă ca lumea.

Scoase la iveală propriul meu cuţit. Când mă trase de păr ca să-mi dezvelească bine gâtul, l-am izbit cu cătuşele de la mâini în faţă. În acelaşi timp, l-am *respins* cu toată forţa Harului meu. Se dădu înapoi, se târî câţiva paşi, apoi căzu într-o parte în ţărână. L-am auzit gâfâind. După o vreme, se opri. Am închis ochii, mi-am încordat auzul. Am simţit că viaţa alunecă din el aşa cum îmi alunecă lumina soarelui pe obraz.

După un timp, când se lumină mai bine, m-am chinuit să deschid ochiul, dar mai greu mi-a fost să mă caţăr pe cadavrul lui Boit. Durerea din trupul meu înţepenise şi se ghemuise parcă într-un singur loc, ţipând ori de câte ori mă mişcam. L-am pipăit pe Boit cu atenţie. Am găsit cercelul lui Burrich în săculeţul lui. Greu de crezut că m-am oprit şi mi l-am pus în ureche chiar atunci, ca nu cumva să-l pierd a doua oară. Mi-am găsit şi otrăvurile. Dar în săculeţul lui Boit nu era şi cheia de la cătuşele mele. Am început să-mi separ lucrurile de ale lui, dar soarele îmi trimitea săgeţi în ceafă, aşa că pur şi simplu mi-am agăţat săculeţul lui la curea. Orice avea în el era al meu acum.

Dacă tot ai otrăvit un om, mi-am zis, poţi să-l şi jefuieşti. Şi aşa, nu prea mai aveam de-a face cu cinstea.

Cel care mă încătuşase trebuia să aibă şi cheia, am presupus. M-am târât la cadavrul următor, dar n-am găsit decât nişte ierburi pentru afumat. M-am ridicat în şezut şi-am auzit paşi greoi pe pământul arid. Un soldat tânăr se apropia încet de mine, cu paşi tot mai şovăitori. Într-o mână căra un burduf. Cu cealaltă, ridică cheia, s-o pot vedea.

La vreo zece paşi de mine, se opri.

— Viaţa ta pentru viaţa mea, rosti el răguşit.

Se legăna. Nu i-am răspuns. Mai făcu o încercare.

— Apă şi cheia de la cătuşe. Ia orice cal vrei. Nu te opresc. Dar ridică blestemul Harului de pe mine.

Părea foarte tânăr şi vrednic de milă.

— Te rog, mă imploră.

Am scuturat încet din cap.

— E otravă, i-am spus. Nu pot face nimic pentru tine.

Se holbă la mine înverşunat, nevenindu-i să creadă.

— Deci o să mor? Azi?

Cuvintele îi ieşiră pe gură în şoapte lipsite de intonaţie. Ochii lui negri îi străpunseră pe-ai mei.

— Atunci mori şi tu. Mori chiar aici!

Azvârli cheia cât de departe fu în stare, apoi îşi împletici picioarele într-o fugă încetinită, chirăind şi fluturând din mâini, ca să sperie caii.

Animalele îşi petrecuseră noaptea nepriponite şi aşteptaseră toată dimineaţa după mâncare şi apă. Erau bine dresate, dar mirosul de boală şi de moarte şi purtarea de neînţeles a tânărului le înfricoşa. Când soldatul ţipă brusc şi căzu cu faţa în jos foarte aproape de ele, un cal cenuşiu jugănit zvârli capul pe spate şi fornăi pe nări. I-am trimis gânduri liniştitoare, dar el le avea pe ale lui. Începu să alerge cu paşi mari, apoi se hotărî că e o idee bună şi porni în galop mic. Ceilalţi se luară după el. Copitele nu tropotiră pe câmpie, ci răsunară ca un răpăit de ploaie tot mai vag, ducând cu el orice speranţă de viaţă.

Tânărul nu se mişcă, dar nu muri imediat. Am fost nevoit să-i ascult suspinele în timp ce căutam cheia. Aş fi preferat să mă duc la burdufurile cu apă, dar m-am temut că, dacă

părăseam zona în care o aruncase, nu voi mai fi în stare să descopăr pe care dintre fâşiile asemănătoare de pământ căzuse salvarea mea. Aşa că m-am târât în patru labe, cătuşele tăind şi muşcând din încheieturile şi gleznele mele, în timp ce eu cercetam pământul cu un singur ochi. Şi după ce suspinele s-au mai potolit, şi după ce soldatul a murit, eu tot le auzeam în mintea mea. Se întâmplă le aud şi acum. Încă o viaţă tânără luată fără rost, fără niciun câştig, din cauza dorinţei lui Regal de a se răzbuna pe mine. Sau a dorinţei mele de a mă răzbuna pe el.

Până la urmă, am găsit cheia, tocmai când eram sigur că soarele care apunea o va ascunde pentru totdeauna. Era lucrată grosolan şi înţepenea în încuietoare, dar mergea. Am deschis cătuşele, le-am desprins greu de carnea mea umflată. Cea de pe glezna stângă mă strânsese atât de tare, încât laba piciorului se răcise şi-mi amorţise. După câteva minute, piciorul îmi zvâcni cu durere la viaţă. Nu i-am dat atenţie. Eram prea concentrat să găsesc apa.

Majoritatea gărzilor îşi goliseră butoaiele aşa cum otrava mea le golise măruntaiele. Cel cu care venise tânărul mai avea câteva înghiţituri în el. Le-am băut foarte încet, ţinând mult apa în gură înainte de-a o da pe gât. În desagii lui Boit am găsit o sticlă cu rachiu. Mi-am îngăduit să beau o înghiţitură foarte mică, apoi am înfipt la loc dopul şi-am pus-o deoparte. Nu aveam mai mult de o jumătate de zi până la adăpătoare. Puteam ajunge la ea. Trebuia să ajung la ea.

Am furat de la morţi lucruri trebuincioase. Am scotocit prin desagii şi boccelele de pe şeile clădite grămadă. Când am terminat, purtam o cămaşă albastră care-mi era bună la umeri, deşi îmi ajungea până la genunchi. Aveam carne uscată, linte şi mazăre, vechea mea sabie care, am hotărât eu, mi se potrivea cel mai bine, cuţitul lui Boit, o oglindă, o oală mică, un urcior şi o lingură. Am întins o pătură rezistentă şi le-am aşezat pe toate pe ea. Lângă ele am adăugat un schimb de haine prea mari pentru mine, dar mai bune decât nimic. Mantaua lui Boit îmi era prea lungă, însă era cel mai bine croită, aşa că am luat-o. Unul din

soldaţi cărase cu el pânză pentru bandaje şi nişte alifie. Le-am luat şi pe ele, plus un burduf gol şi sticla de rachiu a lui Boit.

Aş fi putut să jefuiesc cadavrele de bani şi bijuterii. Aş fi putut să mă încarc cu multe lucruri, poate utile, însă eu am vrut doar să înlocuiesc ceea ce avusesem şi să mă îndepărtez de duhoarea cadavrelor umflate. Mi-am făcut o boccea cât am putut de mică şi-am încins-o cu fâşii de piele de la hamurile cailor. Când am ridicat-o pe umărul sănătos, tot prea grea mi s-a părut.

Frate?

O încercare de-a mă găsi, firavă din cauza depărtării. Din cauză că nu mă mai căutase de mult. Ca un om care încearcă să vorbească într-o limbă pe care n-a mai folosit-o de ani de zile.

Trăiesc, Ochi Întunecaţi. Stai cu haita ta şi trăieşte şi tu.

N-ai nevoie de mine? Am simţit că are mustrări de conştiinţă.

Întotdeauna am nevoie de tine. Am nevoie să ştiu că eşti viu şi liber.

I-am ghicit încuviinţarea, dar nimic altceva. Puţin mai târziu, m-am întrebat dacă nu cumva mi s-a părut că mi-a atins mintea. Cu toate acestea, în mod ciudat, am prins puteri când m-am îndepărtat de cadavre şi-am pornit la drum sfidând bezna din ce în ce mai deasă.

13. LACUL ALBASTRU

Lacul Albastru este capătul Râului Rece. De asemenea, este numele celui mai mare oraş de pe malul lui. La începutul domniei lui Shrewd, regiunea care înconjura partea de nord-est a lacului era renumită pentru lanurile de cereale şi livezile ei. Dintr-un soi de struguri caracteristic zonei se obţinea un vin cu un buchet de neîntrecut. Vinul din Lacul Albastru nu numai că era cunoscut în cele Şase Ducate, ci şi se exporta cu caravanele până la Bingtown. Apoi a venit seceta şi, după secetă, incendiile. Fermierii şi negustorii de vinuri nu şi-au mai revenit niciodată. Drept urmare, Lacul Albastru a început să se bazeze mai mult pe negoţ. Oraşul de astăzi este un centru negustoresc, în care caravanele din Farrow şi Statele Chalced se întâlnesc pentru a face schimb de produse cu muntenii. Vara, barje uriaşe navighează pe apele liniştite ale lacului, dar iarna, furtunile care bat dinspre Regatul Munţilor le alungă de pe lac şi pun capăt negoţului pe apă.

O lună portocalie imensă atârna joasă pe cerul nopţii. Stelele scânteiau şi m-am călăuzit după ele, îngăduindu-mi câteva clipe de pauză, ca să mă întreb dacă erau aceleaşi care străluciseră deasupra mea şi când mă întorsesem acasă, la Buckkeep. Acum mă îndrumau înapoi către munţi.

Am mers toată noaptea. Nici repede, nici statornic, dar ştiam că, cu cât ajung mai repede la apă, cu atât voi suporta mai uşor durerea. Iar cu cât merg mai mult fără apă, cu atât mai vlăguit voi fi. Înaintând, am umezit unul din bandaje cu rachiu şi mi-am tamponat obrazul. Îmi examinasem rănile în oglindă. Fără îndoială, mai pierdusem o bătălie, ar fi zis Tassin. Aveam multe vânătăi şi tăieturi mici. Nu credeam că voi rămâne cu alte

cicatrice. Mă usturau zgârieturile numeroase, dar rachiul mai umezi crustele, aşa că am reuşit să deschid gura fără să mă doară prea tare. Îmi era foame, dar m-am temut că sarea din carne îmi va accentua setea.

Am urmărit cum răsare soarele peste câmpia necuprinsă din Farrow, într-un extaz al culorilor. Se mai încălzise, aşa că n-am mai stat cu mantaua lui Boit strânsă pe mine. Nu m-am oprit din mers. Pe măsură ce se lumina, cercetam solul cu atenţie. Poate că unul din cai o luase către adăpătoare. Dar n-am dat peste urme proaspete, ci numai peste cele lăsate de copitele cailor noştri cu o zi înainte, şi acelea cu marginile aproape şterse de vânt.

Era încă dimineaţă când am ajuns la adăpătoare. M-am apropiat de ea cu precauţie, dar nasul şi ochii mi-au spus că era, din fericire, pustie. Ştiam că nu pot conta pe noroc să rămână multă vreme de partea mea.

Caravanele opreau acolo tot timpul. Primul lucru a fost să-mi astâmpăr setea. Apoi mi-am permis luxul unui foc plăpând, am încălzit o oală de apă şi-am turnat în ea linte, fasole, boabe de porumb şi carne uscată. Am aşezat-o pe-o piatră lângă foc, ca să fiarbă înăbuşit cât eu m-am dezbrăcat şi m-am spălat. Adăpătoarea avea o porţiune puţin adâncă, încălzită de soare. Omoplatul stâng mă durea când îl atingeam şi-l mişcam, la fel încheieturile şi gleznele julite de cătuşe, cucuiul de la ceafă, toată faţa... Am renunţat să-mi număr rănile. N-aveam să mor din cauza lor. Altceva, ce mai conta?

M-am uscat la soare, tremurând de frig. Mi-am spălat în grabă hainele şi le-am întins pe tufişuri. Cât s-au uscat, m-am învelit cu mantaua, am băut rachiu şi-am amestecat în supă. A trebuit să mai adaug apă în ea şi parcă s-a scurs o veşnicie până s-au fiert fasolea şi lintea. M-am aşezat lângă foc, aruncând în el vreascuri sau bălegar uscat. După o vreme, am deschis ochii şi m-am întrebat dacă sunt beat, bătut sau incredibil de obosit. Mi-am dat seama că răspunsul m-ar fi ajutat la fel de mult ca număratul rănilor. Am mâncat supa aşa cum era, cu fasolea puţin cam tare. Am băut şi din rachiu. Nu prea mai aveam. Mi-am fost greu

să mă conving, dar am spălat oala şi-am mai încălzit nişte apă. Mi-am curăţat tăieturile cele mai adânci, le-am dat cu alifie, le-am bandajat în măsura în care am putut. O rană de la gleznă arăta foarte urât; n-o puteam lăsa să se infecteze. Am ridicat ochii şi-am văzut că se încheia ziua. Am stins focul, mi-am adunat lucrurile şi-am plecat de la adăpătoare. Trebuia să dorm şi nu puteam risca să dea peste mine alţi călători. Am găsit o vale mică, ferită puţin de vânt de nişte tufe care miroseau a catran. Am întins pătura, m-am acoperit cu mantaua şi m-am cufundat în somn.

O vreme, am dormit fără vise. Pe urmă am avut un vis din acelea confuze, în care eram strigat, dar nu ştiam de către cine. Bătea vântul şi ploua. Nu suportam şuieratul vântului, aducea singurătate. Apoi se deschise uşa şi Burrich apăru în prag. Era băut. M-am enervat, dar am simţit şi uşurare. Îl aşteptam de ieri, iar acum, că venise, era beat. Cum îndrăznea?

Mă străbătu un fior, aproape că mă trezise. Intrasem în gândurile lui Molly, la ea mă purta Meşteşugul în vis. Nu trebuia, ştiam că nu trebuia, dar în starea aceea confuză nu aveam voinţa necesară ca să mă opun. Molly se ridică în picioare cu grijă. Fiica noastră dormea la ea în braţe. Am reuşit să-i văd o clipă feţişoara trandafirie cu obrăjori dolofani, nu cea încreţită şi roşie de nou-născut. Cât s-a schimbat, într-un timp atât de scurt! În linişte, Molly o duse şi-o aşeză frumos în pat. O înveli cu un colţ de pătură ca să nu-i fie frig. Fără să se întoarcă, rosti cu glas rece, stins:

— Mi-am făcut griji. Ai spus că vii ieri.

— Ştiu. Îmi pare rău. Aşa ar fi trebuit, dar...

Burrich vorbea cu glas dogit, fără viaţă.

— Dar ai rămas în oraş şi te-ai îmbătat, îl completă Molly distantă.

— Am... da. M-am îmbătat.

Închise uşa şi intră. Se duse la foc, să-şi încălzească mâinile reci. Îi curgea apă din manta şi din plete, de parcă nu s-ar fi sinchisit să-şi ridice gluga în drum spre casă.

Lăsă raniţa la uşă. Îşi scoase mantaua udă şi se aşeză ţeapăn în dreptul căminului. Se aplecă în faţă şi-şi frecă genunchiul bolnav.

— Să nu mai vii aici când eşti beat, îi spuse Molly categoric.

— Înţeleg ce simţi. Am fost beat ieri. Am băut puţin şi azi, ceva mai devreme, dar nu sunt beat. Nu acum. Acum sunt doar… obosit. Foarte obosit.

Îşi prinse capul în mâini.

— Nici măcar nu te poţi ţine pe picioare. Glasul lui Molly îi trăda furia crescândă. Nici măcar nu ştii că eşti băut.

Burrich se uită la ea istovit.

— Poate ai dreptate, recunoscu el, şocându-mă. Oftă. Voi pleca.

Se ridică, se strâmbă când călcă pe piciorul bolnav, iar Molly avu remuşcări. Lui Burrich îi era frig, iar şopronul în care dormea avea igrasie şi trăgea curentul prin el. Dar numai el era de vină. Ştia ce părere are ea despre beţivani. Bărbatul poate să bea un pahar, două, foarte bine, şi ea mai bea câte-o cană din când în când, dar să vii clătinându-te în halul ăla şi să încerci să spui că…

— Pot să văd puţin fetiţa? o rugă Burrich sfios.

Se oprise în uşă. Am ghicit un lucru în privirea lui, unul pe care Molly, necunoscându-l prea bine, n-avea cum să-l observe, dar pe mine m-a săgetat până în adâncul inimii. Suferea.

— E chiar aici, pe pat. Tocmai am adormit-o, sublinie ea supărată.

— Pot s-o iau în braţe… numai o clipă?

— Nu. Eşti beat şi ai mâinile reci. Dacă o atingi, se trezeşte, ştii bine. De ce vrei s-o trezeşti?

Durerea schimonosi trăsăturile lui Burrich. Rosti cu voce răguşită:

— Pentru că Fitz e mort şi ea e tot ce mi-a rămas de la el sau de la tatăl lui. Şi câteodată… Se frecă pe obraz cu palmele bătătorite. Câteodată am impresia că e vina mea. I se înmuie glasul. N-ar fi trebuit să le dau voie să mi-l ia. Când era mic. Când au vrut prima dată să-l mute în turn,

dacă l-aş fi urcat pe cal în spatele meu şi m-aş fi dus la Chivalry, poate că acum ar fi fost amândoi în viaţă. Mă gândisem la asta. Chiar voisem să plec cu el. Fitz nu voia să mă părăsească, ştii, dar eu l-am obligat. N-a lipsit mult să-l duc la Chivalry. Dar nu l-am dus. I-am lăsat să mi-l ia şi s-au folosit de el.

Am simţit fiorul care-o scutură pe Molly. Ochii i se umplură de lacrimi. Se apără de ele prin furie.

— Afurisit să fii, e mort de luni de zile. Nu încerca să mă îmbrobodeşti cu lacrimile tale de beţivan.

— Ştiu. Ştiu c-a murit.

Trase adânc aer în piept şi-şi îndreptă spatele, aşa cum îl văzusem făcând de atâtea ori. Îşi adună suferinţa şi slăbiciunea şi le piti în străfundul sufletului. Am vrut să întind mâna şi să i-o aşez, mângâietoare, pe umăr, însă ar fi fost gestul meu, nu al lui Molly. Burrich porni spre uşă, apoi se opri.

— A, ţi-am adus ceva. Scotoci în cămaşă. A fost al lui. L-am... l-am luat de la el după ce-a murit. Ar trebui să-l păstrezi pentru fetiţă, amintire de la tatăl ei. Fitz l-a primit de la regele Shrewd.

Am crezut că-mi sare inima din piept când Burrich întinse mâna. Acul meu, cu piatra de rubin în cuib de argint, îi zăcea în palmă. Molly se uită la el fără nicio reacţie. Îşi subţie buzele de furie sau ca să-şi stăpânească sentimentele. Atât de bine şi le stăpânea, încât nici ea nu mai ştia de ce anume se ascunde. Văzând că nu vrea să ia acul, Burrich îl aşează cu grijă pe masă.

Mi s-a luminat mintea dintr-odată. Burrich se întorsese la coliba ciobanilor, încercând să dea de mine, să-mi spună că am o fetiţă. Dar ce găsise acolo? Un leş putrezit, din care probabil rămăseseră doar oasele, îmbrăcat în cămaşa mea, cu acul prins bine în rever. Tânărul neom fusese brunet, cam de statura şi vârsta mea.

Burrich mă credea mort. Mort de-a binelea. Şi mă jelea.

Burrich. Burrich, te rog, n-am murit. Burrich, Burrich!

M-am agitat furios pe lângă el, l-am asaltat cu toate simţurile Meşteşugului, dar, ca de obicei, n-am reuşit să-l

ating. M-am trezit brusc, tremurând şi strângându-mă în braţe. Aveam impresia că sunt o stafie. Burrich probabil fusese la Chade. Amândoi credeau că murisem. Gândul mă umplu de groază. Mare ghinion, să te creadă mort toţi prietenii!

M-am frecat uşor la tâmple, presimţind o durere de cap. Mi-am dat repede seama că-mi coborâsem zidurile minţii, că-mi folosisem toată forţa Meşteşugului ca să ajung la Burrich. Imediat le-am ridicat la loc şi m-am ghemuit înfrigurat în beznă. De data asta, Will nu se agăţase de mine, dar nu-mi puteam permite să fiu atât de neglijent. Deşi prietenii mă credeau mort, duşmanii ştiau ei ce ştiau. Zidurile trebuiau să rămână ridicate, ca nu cumva să-mi pătrundă Will în minte. Mă tortura durerea de cap, dar eram prea vlăguit ca să-mi fac un ceai. Pe lângă asta, nu mai aveam scoarţă de spiriduş, doar seminţele acelea necunoscute de la precupeaţa din Tradeford. Am băut restul de rachiu şi m-am culcat la loc. În preajma somnului, am visat lupi alergând. *Ştiu că trăieşti. Voi veni la tine, dacă ai nevoie de mine. Trebuie doar să mă chemi.* Încercarea era timidă, dar sinceră. M-am agăţat de ea ca de mâna unui prieten, apoi somnul m-a luat în stăpânire.

În zilele următoare, am mărşăluit spre Lacul Albastru. Am mers prin vântul care mă umplea de praf. Am văzut numai bolovani şi grohotiş, tufe cu frunze uscate, plante scunde, cu frunze groase, pline de sevă şi, la orizont, lacul cel uriaş. La început, drumul se ghicea în crăpăturile din solul sfărâmicios al câmpiei şi în brazdele lungi, lăsate de copite şi căruţe şi răscolite de vântul nelipsit. Totuşi, pe măsură ce mă apropiam de lac, pământul se înverzea şi se îmblânzea. Se formase un drum. Ploaia venise şi ea, să ţină vântului tovărăşie, în ropote de stropi care mi se strecurau printre haine. Uitasem ce înseamnă să ai haine uscate.

Am încercat să evit contactul cu oamenii care mergeau pe acelaşi drum. Nu aveam unde să mă ascund în ţinutul acela neted ca-n palmă, dar m-am străduit să par neinteresant şi să-i resping. Au trecut pe lângă mine mesageri în goana calului, unii spre Lacul Albastru, alţi

înapoi, spre Tradeford. Faptul că nu s-au oprit să mă întrebe de sănătate nu m-a liniştit. Mai devreme sau mai târziu, cineva tot avea să descopere cinci gărzi regale moarte şi să se întrebe ce-i cu ele. Iar povestea despre prinderea bastardului chiar în mijlocul caravanei era o bârfă prea suculentă ca să n-o împrăştie Creece sau Starling. Cu cât mă apropiam de Lacul Albastru, cu atât întâlneam mai multe suflete şi îndrăzneam să sper că-mi pierd urma printre ceilalţi călători. Pentru că pe pajiştile grase erau gospodării şi chiar mici aşezări. Se desluşeau de la distanţă casele cât nişte movile şi fuioarele de fum înălţându-se din hornuri. Pământul devenise mai umed, creşteau tufe şi copaci. În curând, am trecut pe lângă livezi şi păşuni cu vaci cu lapte, găini scurmând în ţărână pe la marginea drumului. Într-un sfârşit, am intrat în oraşul care purta acelaşi nume cu lacul.

Dincolo de Lacul Albastru se întindea încă o bucată de pământ neted, apoi veneau dealurile, iar după ele, Regatul Munţilor. Şi undeva dincolo de Regatul Munţilor se afla Verity.

M-am tulburat puţin când am socotit ce mult îmi trebuise să ajung până acolo pe jos, faţă de prima oară, când călătorisem cu caravana regală ca s-o peţim pe Kettricken pentru Verity. Departe, pe coastă, vara se terminase şi biciuia deja vântul, ameninţând cu toamna vijelioasă. Nici aici, departe de apă, nu mai ţinea mult până venea iarna care tortura câmpia în chingile viforului. Sus, în munţi, probabil că zăpada căzuse deja pe culmile cele mai semeţe. Până voi ajunge eu acolo, nămeţii vor fi până la genunchi şi cine ştie ce vreme voi avea de înfruntat printre piscuri, înainte de a-l căuta pe Verity în ţinuturile din spatele lor. Sincer să fiu, nu ştiam dacă mai trăieşte; depusese un efort prea mare ca să mă ajute să mă eliberez de Regal. Dar auzeam ecoul poruncii *Vino la mine, vino la mine* în fiecare bătaie de inimă şi mi-am dat seama că merg în ritmul lui. Îl voi găsi pe Verity, ori oasele lui. Nu-mi voi mai aparţine pe deplin până nu voi ajunge la el.

Oraşul Lacul Albastru părea mare pentru că era foarte împrăştiat. Puţine clădiri aveau mai mult de-un cat. Majoritatea erau scunde, lungi, cu aripi construite mai târziu, după ce fiul sau fiica şi-a adus partenerul acasă. Lemn se găsea din belşug pe malul celălalt al Lacului Albastru, deci casele mai sărăcăcioase erau din cărămidă, iar cele ale negustorilor şi pescarilor înstăriţi aveau acoperiş din cedru, cu ţigle late. Cele mai multe locuinţe erau vopsite în alb, gri sau albastru-deschis, ca să dea impresia de mărime. Ferestrele aveau ochiuri de sticlă groasă, în modele spiralate. Eu însă am trecut nepăsător pe lângă toate şi m-am dus în locul unde mă simţeam mai acasă.

Partea de oraş de pe malul lacului semăna şi nu semăna cu un port de la ţărmul mării. Nu aveai de luptat cu fluxul şi reflexul, doar cu valuri de furtună; mult mai multe case şi prăvălii se construiseră pe stâlpi de susţinere chiar pe lac. Unii pescari îşi legau barca chiar în faţa uşii, alţii descărcau peştele prins la uşa din spate a unei prăvălii, pentru ca negustorul să-l vândă la tejgheaua din faţă. Mi se părea ciudat să simt în adierea vântului miros de apă fără sare sau iod; pentru mine, aerul de lac mirosea verzui, a muşchi. Pescăruşii arătau altfel, aveau aripi cu vârf negru, dar erau la fel de lacomi şi de hoţomani ca pretutindeni. Şi, pentru gustul meu, umblau prin oraş mult prea multe gărzi. Patrulau ca nişte feline în cuşcă, în uniforma auriu cu maro a regatului Farrow. Nu m-am uitat la ele, şi nici lor nu le-am dat motive să se uite la mine.

Aveam cincisprezece monede de argint şi douăsprezece de aramă, dacă adunam banii mei cu cei din săculeţul lui Boit. Pe unele nu le recunoşteam, dar îmi plăcea să le cântăresc în palmă. Bănuiam că pot plăti cu ele. Numai atât aveam ca să ajung în Regatul Munţilor, şi tot numai atât ca să mă întorc acasă, la Molly. Aşadar, erau de două ori mai valoroase pentru mine şi nu intenţionam să mă despart de ele decât la nevoie. Pe de altă parte, nu eram nici atât de prost încât să-mi închipui că pot pleca în munţi fără provizii şi haine groase. Aşa că trebuia să cheltuiesc o

parte din mica mea avere, cu speranţa că voi găsi ceva de lucru ca să-mi plătesc drumul pe malul celălalt al Lacului Albastru şi chiar mai departe.

În fiecare oraş există cartiere mai sărace, prăvălii şi căruţe unde se vând lucruri netrebuincioase altora. Am hoinărit o vreme, dar m-am ţinut aproape de apă, unde negoţul mergea cel mai bine, şi-am ajuns în cele din urmă pe nişte străzi cu prăvălii şi case de cărămidă, chiar dacă aveau acoperişul de ţiglă. Acolo am găsit tinichigii plictisiţi care vindeau oale cârpite, cărucioare cu obiecte paradite, strânse de prin lăzile de gunoi, şi dughene cu vase de toate felurile.

De acum înainte, ştiam, urma să car un bagaj mai greu, însă nu aveam de ales. Unul din primele lucruri pe care mi le-am cumpărat a fost un coş rezistent împletit din trestie de lac, cu nişte curele de agăţat pe umeri. Mi-am pus bocceaua în el. Până la sfârşitul zilei, îl mai încărcasem cu nişte pantaloni matlasaţi, o jachetă căptuşită, din cele purtate de munteni, şi o pereche de bocanci largi, ca nişte şosete de piele fină. Încălţările se fixau bine în jurul gambelor cu şireturi de piele. Mi-am luat şi o pereche de şosete din lână, fiecare de altă culoare, dar foarte groase, de purtat pe sub bocanci. Dintr-un alt cărucior mi-am cumpărat o căciulă de lână strânsă pe cap şi un fular. Am luat şi o pereche de mănuşi cu un deget, prea mari pentru mine, împletite cu siguranţă de-o munteancă pentru bărbatul ei.

La o mică tarabă cu ierburi am găsit scoarţă de spiriduş şi mi-am făcut provizii. Din piaţa învecinată am cumpărat peşte afumat, mere uscate şi turte din aluat foarte tare. Vânzătorul m-a asigurat că nu se strică, indiferent cât de lung drum baţi.

Mai departe, am căutat o barjă care să mă traverseze lacul. De fapt, m-am dus la piaţa de muncă de pe malul apei, sperând să găsesc de lucru. Am aflat repede că nimeni nu angajează pe nimeni.

— Uite cum stă treaba, amice, îmi zise un puşti de treisprezece ani, tratându-mă de sus. Toată lumea ştie că

barjele cele mari nu trec lacu' pe vremea asta, dacă nu se-alеg cu bani buni. Anu' ăsta nu-i bun deloc. Târfa de la munte a interzis negoţu' cu noi. Dacă n-ai ce trage cu barja, înseamnă că nu primeşti destui bani ca să merite riscul. Asta-i treaba, foarte simplu. Şi, chiar dacă n-ar fi oprit negoţul, barje tot n-ai vedea pe apă iarna. Numa' vara trec de pe-un mal pe altul. Vântu-şi face de cap şi-atunci, dar un echipaj bun ştie să cârmească barja şi să dea la vâsle înainte şi-napoi. Da' pe vremea asta e-o pierdere de timp. Furtuna se dezlănţuie cam tot la cinci zile şi-n rest vântul bate dintr-o singură direcţie şi, dacă nu aduce ploaie, aduce gheaţă şi zăpadă. Acu-i vremea potrivită să vii de la munte la Lacul Albastru, dacă nu te deranjează să te uzi tot, să-ngheţi şi să tot spargi gheaţa de pe catarge şi parâme. Da' n-ai să găseşti barje din alea mari să te ducă dincolo până la primăvară. Îs bărci mai mici care te-ar duce, da' pe bani mulţi şi-i periculos. Dacă te sui într-una de-alea, înseamnă că ai galbeni în buzunar şi eşti gata să plăteşti cu viaţa, de face căpitanul o greşeală. Tu n-arăţi să ai galbenii ăia, omule, darămite să plăteşti tarifu' regelui pentru drum.

O fi fost el doar un puşti, dar ştia ce spune. Cu cât îl ascultam, cu atât repeta aceleaşi lucruri: târfa de la munte a închis trecătorile şi călătorii nevinovaţi erau atacaţi şi jefuiţi de tâlhari munteni. Pentru binele lor, călătorii şi neguţătorii erau întorşi de la hotare. Războiul ameninţa să izbucnească. Vestea îmi opri inima în loc şi-mi întări convingerea că trebuie să-l găsesc pe Verity. Dar, când am stăruit că trebuie să ajung la munte, şi încă foarte curând, am fost sfătuit să fac cumva rost de cinci galbeni ca să trec lacul şi de-acolo, noroc bun. Un bărbat mi-a zis c-ar şti el pe cineva pentru care să fac o treabă ilegală şi să câştig banii aceia într-o lună sau mai puţin, dacă mă interesa. Nu mă interesa. Aveam deja destule necazuri de înfruntat.

Vino la mine.

Până la urmă, voi ajunge la el.

Am găsit un han foarte ieftin, dărăpănat, în care trăgea curentul, dar cel puţin nu duhnea a fumariţă. Muşteriii nu

şi-o permiteau. Am plătit pentru un pat şi-am primit o saltea de paie într-un pod deschis, deasupra încăperii principale. Măcar odată cu fumul se ridica şi căldura din cămin. Mi-am întins mantaua şi hainele pe-un scaun de lângă saltea şi, în sfârşit, s-au uscat complet după zile întregi. Cântecele şi discuţiile, când paşnice, când zgomotoase, nu mă lăsau să dorm deloc. N-aveam parte de linişte, aşa că, în cele din urmă, am făcut baia după care tânjisem la băile publice, cinci case mai jos. Totuşi, m-a încercat un sentiment de plăcere la gândul că ştiam unde aveam să dorm la noapte, deşi nu şi cât de bine.

Nu intenţionasem să trag cu urechea, dar era soluţia cea mai bună să aud ce se bârfea prin Lacul Albastru. În prima noapte, am aflat mult mai multe decât voiam să ştiu despre un nobil tânăr care lăsase grea nu una, ci două servitoare, şi am aflat amănuntele unei încăierări faimoase dintr-o cârciumă la distanţă de două străzi: Jake Nas-Roşu a rămas fără organul de la care i se trăgea porecla, pentru că i-l smulsese cu dinţii scribul Braţ-Încovoiat.

În a doua noapte petrecută la han, am auzit zvonul că douăsprezece gărzi regale fuseseră găsite ucise de tâlhari la o jumătate de zi călare de Izvorul lui Jernigan. În a treia, unul din muşterii a făcut legătura şi-a început să spună că leşurile fuseseră ciopârţite şi devorate de-o fiară. Dacă mă întrebai pe mine, era foarte posibil să le fi găsit şi mâncat fiarele prădătoare de hoituri; însă, după cum curgea povestea, era limpede că le venise de hac bastardul cu Har, care se transformase în lup ca să scape din cătuşele de fier şi, în lumina lunii pline, se năpustise asupra pâlcului de gărzi şi le făcuse de petrecanie pentru a-şi salva pielea. Auzind cum mă descrie povestitorul, am ştiut că n-aveam a mă teme că voi fi descoperit. Nu-mi sclipeau ochii roşii în lumina focului şi nici nu-mi ieşeau colţi din gură. Altfel eram eu zugrăvit în faţa lumii, mult mai banal. Tortura lui Regal îmi lăsase cicatrice greu de mascat. Am început să-mi dau seama cât de greu îi fusese lui Chade să lucreze ascunzându-şi mereu obrazul pătat.

Barba care mă iritase înainte mi se părea acum ceva natural. Îmi crescuse în cârlionţi sârmoşi, care-mi aminteau de-ai lui Verity şi erau la fel zbârliţi ca ai lui. Vânătăile şi tăieturile pe care mi le lăsase Boit aproape că-mi trecuseră, deşi umărul încă mă durea necontenit pe vreme rea. Frigul umed al iernii îmi înroşea pometii şi, din fericire, îmi ascundea cât de cât cicatricea. Tăietura de pe braţ se vindecase de mult, dar cu nasul rupt n-aveam ce face. Nici el nu mă mai speria când mă uitam în oglindă. Într-un fel, am cugetat, era şi opera lui Regal, şi-a lui Chade. Cel din urmă nu mă învăţase decât să ucid, cel dintâi făcuse din mine un asasin adevărat.

Tot în a treia seară am auzit bârfe care mi-au făcut părul măciucă.

— A fost regele însuşi, zău, şi vrăjitoru' ăla şef cu Meşteşugu'. Mantii frumoase din lână, gulere mari de blană deasă şi glugi, de nu le vedeai obrazul. Călăreau pe bidivii negri, cu şa de aur, tare fainã, şi douăzeci de gărzi călare, înţolite cu auriu şi maro, se ţineau scai de ei. Soldaţii au golit toată piaţa ca să poată trece maiestăţile. Aşa că l-am întrebat pe unu' de lângă mine: „Amice, ia zi, ce se petrece, ştii?” Şi mi-a spus că regele Regal a venit în oraş ca să audă cu urechile lui ce necazuri ne face târfa aia de la munte şi să le pună capăt. Şi-a mai zis ăla ceva, că regele a venit ca să-i scoată din bârlog pe Omul însemnat şi pe bastardul cu Har, căci toată lumea ştie că lucrează mână-n mână cu târfa aia de munteancă.

Am auzit vorbele acestea din gura unui cerşetor care primise destui bani ca să-şi permită o ulcică de cidru cald şi s-o bea pe îndelete lângă focul din han. Bârfele i-au adus încă una, iar cel care i-a cumpărat-o a mai povestit o dată cum bastardul cu Har a omorât douăsprezece gărzi de-ale regelui şi le-a băut sângele ca să-şi întărească puterile magice. Au început să mă răscolească sentimente de toate felurile. Dezamăgirea că otrăvurile mele nu avuseseră niciun efect asupra lui Regal. Teama că m-ar putea descoperi. Şi speranţa nebună că aş mai avea o şansă în faţa lui, înainte de a-mi găsi drumul spre Verity.

N-a fost nevoie să pun întrebări. A doua zi, dimineaţă, Lacul Albastru fremăta, anticipând sosirea regelui. Trecuseră mulţi ani de când un rege încoronat vizitase oraşul şi fiecare negustor şi nobil mărunt voia să profite de prilej. Regal se instalase în hanul cel mai mare şi mai arătos, poruncind ca toate odăile să fie pregătite pentru el şi alaiul său, fără a ţine cont de alţi musafiri. Se zvonea că hangiul era şi măgulit, şi îngrozit că fusese ales, pentru că, deşi vizita regelui avea să crească faima stabilimentului, nimeni nu-i pomenise un cuvânt despre plată, ci primise doar lista cu bucatele şi vinurile pe care le poftea regele.

M-am îmbrăcat cu hainele de iarnă, mi-am tras căciula peste urechi şi-am pornit la drum. Am găsit uşor hanul. Niciun alt han din Lacul Albastru nu se lăuda cu trei caturi şi atâtea balcoane şi ferestre. Străzile din jur gemeau de nobili care voiau să se prezinte în faţa regelui, mulţi din ei însoţiţi de fiicele lor atrăgătoare. Se îmbrânceau cu menestrelii şi jongferii care distrau lumea, cu negustori aducând în dar cele mai bune mărfuri, dar şi cu aceia care transportau carne, bere, vin, pâine, brânză - bucate de soiuri nenumărate. N-am încercat să intru în han, însă i-am ascultat pe cei care ieşeau din el. Camera principală gemea de gărzi, toate necioplite, pentru că vorbeau de rău berea şi târfele locale, de parcă ale lor, din Tradeford, ar fi fost mai breze. Iar regele Regal nu primea astăzi, nu, se simţea ostenit după călătoria făcută în pripă şi trimisese după cele mai bune provizii de mugurul-extazului, ca să-şi aline suferinţele. Da, se va da un ospăţ deseară, unul din cele mai grozave, nu vor fi chemaţi decât oamenii cei mai de seamă. L-ai văzut pe ăla, chioru' ăla cu ochiu' ca un peşte mort, zău că mi-a dat fiori, de-aş fi eu regele, mi-aş găsi un bărbat mai frumos ca sfătuitor, priceput au ba la Meşteşug. Aşa vorbea lumea pestriţă ieşind pe poarta principală a hanului şi pe uşa din spate, iar eu am luat aminte la toate, băgând de seamă şi la care ferestre erau trase draperiile, ca să nu pătrundă lumina slabă a zilei înăuntru. Se odihnea ticălosul, da? Foarte bine, eu puteam să-i aduc odihna veşnică.

Dar m-am pomenit într-o mare încurcătură. Cu câteva săptămâni în urmă, m-aş fi strecurat pur şi simplu în han şi-aş fi făcut tot ce mi-ar fi stat în puteri să-i înfig lui Regal un cuţit în piept, fără să-mi pese de consecinţe. Dar acum nu mă rodea numai porunca lui Verity, ci şi gândul că, dacă supravieţuiam, mă aşteptau o femeie şi un copil. Nu mai eram dispus să-mi pierd viaţa omorându-l pe Regal. De data asta, aveam nevoie de un plan.

Întunericul m-a găsit pe acoperişul hanului. Era din ţiglă de cedru, abrupt şi foarte alunecos din cauza promoroacei. Hanul avea mai multe aripi, iar eu stăteam la îmbinarea acoperişurilor ţuguiate dintre două clădiri. I-am fost recunoscător lui Regal că alesese hanul cel mai mare şi mai frumos. Eram mult deasupra clădirilor învecinate. N-aveam cum să fiu văzut dacă se uita cineva întâmplător spre mine, doar dacă m-ar căuta intenţionat. Totuşi, am aşteptat să se întunece de-a binelea şi numai după aceea am coborât, mai mult alunecând, pe streaşină. Am rămas puţin acolo, cât să-mi trag sufletul. Nu aveam de ce să mă ţin. Streaşina era lată, acoperea şi balconul de sub ea. Trebuia să mă las jos, să mă agăţ de margine şi să-mi iau avânt, dacă voiam să sar în balcon. Altfel aş fi căzut de la catul al treilea direct în stradă. M-am rugat să nu aterizez pe balustrada cu ţepi.

Îmi făcusem un plan bun. Ştiam unde sunt dormitorul şi salonul lui Regal, ora la care se va duce la ospăţ cu musafirii lui. Studiasem cum se încuie uşile şi geamurile pe câteva clădiri din Lacul Albastru. Mă descurcam cu orice încuietoare. Adusesem cu mine câteva unelte mici şi-o bucată de sfoară care să-mi asigure ieşirea. Aveam să intru şi să ies fără să las urme. Otrăvurile aşteptau în săculeţul de la curea.

M-am ajutat de două sule cumpărate mai devreme de la un cizmar ca să cobor pe acoperiş. Le-am înfipt, însă nu în ţiglele tari, ci între straturi, ca să se fixeze cu ajutorul celor de dedesubt. Cel mai frică mi-a fost când am rămas suspendat de marginea streşinii, fără să văd prea clar ce

se întâmplă sub mine. Mi-am luat avânt cu picioarele de mai multe ori şi m-am pregătit să sar în balcon.

Cursă-cursă.

Am îngheţat cu picioarele adunate sub streaşină, agăţat de cele două unelte înfipte între ţigle. Nici să respir n-am îndrăznit. Nu era Ochi Întunecaţi.

Nu. Dihorul cel Mic. Cursă-cursă. Pleacă. Cursă-cursă.

E-o cursă?

Cursă-cursă pentru Lupul-Fitz. Sângele Străvechi ştie, a zis Dihorul cel Mare, du-te, du-te, să-l previi pe Lupul-Fitz. Ursul-Rolf ţi-a cunoscut mirosul. Cursă-cursă. Pleacă.

Eram gata să ţip când un trup mic şi cald mi se agăţă de picior şi mi se căţără pe haine. În clipa următoare, m-am trezit cu un bot mustăcios de dihor lipit de nasul meu. *Cursă-cursă,* insistă el. *Pleacă, pleacă.*

Mi-a fost mult mai greu să mă ridic înapoi pe acoperiş decât să-l cobor. M-au trecut toate spaimele când mi s-a prins cureaua de marginea streşinii. M-am zvârcolit puţin, am eliberat-o şi m-am târât încet înapoi pe ţigle. Am stat întins cât să-mi trag sufletul, în timp ce dihorul, aşezat între umerii mei, tot încerca să-mi explice. *Cursă-cursă.* Am simţit furie nestăvilită în mintea lui mititică, de prădător vorace. Eu nu m-aş fi apropiat de un asemenea animal, dar altul a făcut-o.

Dihorul cel Mare rănit de moarte. Zice Dihorului cel Mic, du-te, du-te. Du mirosul. Previne Lupul-Fitz. Cursă-cursă.

Aveam atâtea să-l întreb! Rolf cel Negru apelase la Sângele Străvechi ca să mă apere. De când plecasem din Tradeford, mă temusem că fiecare om cu Har peste care dau e împotriva mea. Dar cineva trimisese fiinţa aceea măruntă să mă avertizeze. Iar ea îi îndeplinise dorinţa, deşi îi murise prietenul. Am încercat să aflu mai multe de la ea, dar altceva nu mai avea în minte. Doar suferinţă cumplită şi mânie la moartea prietenului ei. Hotărârea neclintită de a mă preveni. Nu voi şti niciodată cine fusese Dihorul cel Mare, nici cum îmi descoperise planul, nici cum reuşise dihorul cel mic să se strecoare printre

lucrurile lui Will. Pentru că pe el mi l-a arătat cum aşteaptă, în linişte, în odaia de dedesubt. Un-Ochi. Cursa-cursa.

Vii cu mine? i-am propus animalului. Cât de furios părea, tot mărunţel şi singur era. Când îi atingeam mintea, vedeam rămăşiţele unui animal despicat în două. Suferinţa îi gonise gândurile şi-i lăsase doar scopul. Acum nu mai încăpea decât un singur gând în mintea lui.

Nu. Du-te, du-te. Ascunde-te în lucrurile lui Un-Ochi. Previne Lupul-Fitz. Du-te, du-te. Găseşte Duşmanul Sângelui Străvechi. Ascunde-te, ascunde-te. Aşteaptă, aşteaptă. Duşmanul Sângelui Străvechi doarme, Dihorul cel Mic îl omoară.

Animal mititel, deşteptăciune pe măsură. Dar imaginea lui Regal, Duşmanul Sângelui Străvechi, i se fixase în ea. M-am întrebat cât îi trebuise Dihorului celui Mare să i-o întipărească în minte, ca s-o poarte cu el săptămâni la rând. Mi-am răspuns imediat. Ultima dorinţă înainte de a muri. Micul dihor aproape că înnebunise la moartea prietenului său om. Acesta fusese ultimul mesaj al Dihorului celui Mare pentru el. O misiune parcă zadarnică pentru un animal atât de firav.

Vino cu mine, i-am propus cu blândeţe. *Cum poate Dihorul cel Mic să-l omoare pe Duşmanul Sângelui Străvechi?*

Cât ai clipi, sări la gâtul meu. Mă prinse cu dinţii ascuţiţi de vena gâtului. *Haţ-haţ în somn. Sugi sângele ca la iepure. Fără Dihorul cel Mare, fără vizuini, fără iepuri. Numai Duşmanul Sângelui Străvechi. Haţ-haţ.* Îmi lăsă vena în pace şi mi se piti în cămaşă. *Cald.* Mă zgârie cu gheruţele reci.

Aveam o bucată de carne uscată în buzunar. M-am întins pe acoperiş şi i-am dat-o prietenului meu asasin. L-aş fi putut convinge să vină cu mine, dacă aş fi vrut, dar am simţit că nu se putea răzgândi, aşa cum eu nu puteam refuza să merg la Verity. Atât îi rămăsese de la Dihorul cel Mare. Suferinţă şi-un vis de răzbunare.

— Ascunde-te. Ascunde-te. Du-te, du-te cu Un-Ochi. Amuşină Duşmanul Sângelui Străvechi. Aşteaptă până adoarme. Atunci haţ-haţ. Suge-i sângele ca la iepure.

Da-da. Vânătoarea mea. Cursă-cursă Lupul-Fitz. Du-te, du-te.

I-am ascultat sfatul. Cineva sacrificase multe ca să-l trimită la mine pe mesagerul acela plăpând. Nu voiam să dau ochii cu Will pentru nimic în lume. Oricât îmi doream să-l omor, ştiam că Meşteşugul meu nu e la fel de puternic ca al lui. Şi nici nu voiam să-i împuţinez şansele Dihorului celui Mic. Există onoare printre asasini. Îmi încălzea sufletul să ştiu că nu sunt singurul duşman al lui Regal. Tăcut ca întunericul, am străbătut acoperişul hanului şi-am coborât pe stradă în dreptul grajdului.

M-am întors la hanul meu dărăpănat, am plătit un bănuţ de aramă şi m-am aşezat la masa de scânduri, lângă doi bărbaţi. Am mâncat toţi supă de cartofi cu ceapă, mâncarea celor adăpostiţi la han. Când am simţit mâna pe umăr, n-am sărit în sus, dar m-am înfiorat. Îl simţisem pe străinul din spatele meu, dar nu mă aşteptasem să mă atingă. Am dus mâna pe furiş la cuţitul de la brâu şi m-am întors cu faţa la el. Bărbaţii de la masă îşi văzură de mâncat, unul din ei înfulecând cu lăcomie. Nimeni din han nu se arăta interesat de altceva decât de treaba lui.

Când am dat de chipul zâmbitor al lui Starling, mi s-a făcut stomacul ghem.

— Tom! mă salută ea veselă şi se aşeză lângă mine.

Bărbatul vecin cu mine îi făcu loc fără o vorbă, împingându-şi bolul pe masa pătată. După o clipă, am luat mâna de pe cuţit şi-am pus-o înapoi pe marginea mesei. Starling încuviinţă gestul cu o scurtă înclinare a capului. Purta o manta neagră din lângă groasă, de bună calitate, cu broderie galbenă. De urechi îi atârnau cercei de argint delicaţi. Era prea mulţumită de sine pentru gustul meu. N-am spus nimic, doar am privit-o. Arătă spre bolul meu.

— Te rog, mănâncă. N-am vrut să te întrerup de la masă. Pari flămând. N-ai mâncat prea bine în ultima vreme?

— Nu prea, am recunoscut cu glas scăzut.

Văzând că tace, mi-am terminat supa şi-am şters bolul de lemn cu ultimele bucăţi de pâine veche. Starling făcuse înainte semn unei servitoare care ne aduse două halbe cu bere. Bău cu sete dintr-a ei, se strâmbă şi-o puse pe masă. Eu am sorbit dintr-a mea şi-am constatat că nu-i mai rea la gust decât apa din lac, pe care-o beai dacă n-aveai de ales.

— Ei? am zis într-un sfârşit, când am văzut că Starling tot nu vorbeşte. Ce vrei?

Ea zâmbi larg, jucându-se cu toarta halbei.

— Ştii ce vreau. Un cântec, unul care să dăinuie după moartea mea. Se uită în jur, în special la bărbatul care sorbea zgomotos. Ţi-ai luat o cameră?

— Mi-am luat o saltea în pod, i-am răspuns clătinând din cap. Şi n-am niciun cântec pentru tine, Starling.

Ea scutură uşor din umeri.

— Nici eu nu am cântece pentru tine, în schimb, am veşti interesante. Şi o cameră. La un alt han, puţin mai departe. Vino cu mine acolo şi pe urmă stăm de vorbă. Tocmai se prăjea o halcă de porc când am plecat. O să fie numai bună când ajungem.

Mi-a lăsat gura apă la gândul cărnii. Îi simţeam mirosul, parcă şi gustul.

— Nu mi-aş putea permite, i-am spus direct.

— Eu, da, se oferi ea amabilă. Ia-ţi lucrurile. Poţi să stai în camera mea.

— Şi dacă refuz?

Starling scutură iar din umeri.

— E alegerea ta.

Mă privi calmă. Nu mi-am dat seama dacă zâmbetul ei ameninţa sau nu.

După o vreme, m-am ridicat şi m-am dus în pod. Când m-am întors, îmi luasem lucrurile cu mine. Starling mă aştepta la baza scării.

— Frumoasă manta, remarcă ea ironică. N-am mai văzut-o undeva?

— Poate că da. Vrei să vezi şi cuţitul cu care se asortează?

Ea se rezumă să zâmbească şi mai larg şi să facă un mic gest de apărare. Se răsuci şi plecă fără a se uita înapoi ca să verifice dacă o urmez sau nu. Mă încercă din nou senzaţia aceea de încredere şi provocare deopotrivă. Am pornit după Starling.

Se înserase. Vântul rece care şuiera pe străzi umplea aerul cu umezeala din lac. Deşi nu ploua, am simţit-o cum mi se lipeşte pe haine şi piele. Imediat începu să mă doară umărul. Nu mai ardea nicio torţă, abia dacă mai scăpa câte-o rază de lumină printre obloane şi pe sub pragurile caselor. Dar Starling păşea ferm şi încrezător, iar eu am urmat-o în timp ce ochii mi se obişnuiau cu întunericul.

Mă conduse departe de malul lacului, de zonele sărăcăcioase ale oraşului, pe străzile negustorilor, spre hanurile în care se adăposteau aceştia. Eram în vecinătatea hanului la care, chipurile, stătea regele Regal. Starling deschise o uşă gravată cu un cap de mistreţ cu colţi şi-mi făcu semn din cap să intru primul. Am ascultat-o, dar prudent, cercetând bine locul. N-am văzut gărzi, dar tot n-am fost sigur că nu mă vâram singur în laţ.

Hanul era luminos şi cald, cu sticlă la geamuri, dar şi cu obloane. Mesele străluceau de curăţenie, stuful de pe jos era proaspăt, iar aroma de carne prăjită umplea aerul. Un băiat trecu pe lângă noi cu o tavă de căni pline-ochi, îmi aruncă o privire, apoi ridică din sprânceană spre Starling, evident mirat de gusturile ei când venea vorba de bărbaţi. Starling răspunse înclinându-se adânc şi scoţându-şi mantaua umedă. I-am urmat exemplul fără grabă, apoi m-am dus după ea la o masă aproape de cămin.

Se aşeză şi ridică ochii spre mine. Era sigură că mă prinsese în mrejele ei.

— Hai să mâncăm înainte de-a sta de vorbă, vrei? mă invită, arătând spre scaunul din faţa ei.

M-am aşezat, dar cu spatele la perete, ca să văd ce se întâmplă în cameră. Un zâmbet îi miji lui Starling în colţul gurii şi ochii îi sclipiră.

— N-are de ce să-ţi fie frică de mine, te asigur. Dimpotrivă, eu am riscat venind să te caut.

Se uită în jur şi spuse unui băiat pe nume Oak[9] că vrem două talere cu friptură de porc, pâine proaspătă, unt şi vin de mere. Băiatul se grăbi să ne aducă mâncarea şi ne-o servi cu farmec şi graţie, trădându-şi interesul pentru Starling. Schimbă câteva vorbe cu ea; pe mine mă luă în seamă numai ca să se strâmbe dezgustat când îmi ocoli coşul ud. Îl strigă un alt muşteriu. Starling începu să mănânce cu poftă. După câteva clipe, am gustat şi eu din porţia mea. Nu mai mâncasem carne proaspătă de zile bune, iar pielea crocantă mă ameţea de gustoasă ce era. Pâinea răspândea o aromă nemaipomenită, untul era proaspăt. Aşa bucate bune nu mai pusesem în gură de la Buckkeep. Nu m-am mai gândit la altceva decât la mâncare. Pe urmă, gustul vinului îmi aduse aminte că Rurisk murise bând vin otrăvit. Am pus pocalul încet pe masă şi-am redevenit prudent.

— M-ai căutat, aşadar?

Starling încuviinţă printre îmbucături. Înghiţi, se şterse la gură şi rosti:

— Şi n-ai fost deloc uşor de găsit, pentru că n-am întrebat încoace şi-ncolo dacă te-a văzut cineva. Te-am căutat numai din priviri. Sper să apreciezi asta.

Am dat uşor din cap.

— Şi acum, că m-ai găsit, ce doreşti de la mine? Să-ţi cumpăr tăcerea? Dacă asta vrei, va trebui să te mulţumeşti cu nişte amărâţi de bănuţi.

— Nu. Bău vin, apoi lăsă capul pe-o parte şi mă privi. E aşa cum ţi-am spus. Vreau un cântec. Mi se pare că deja am pierdut unul, pentru că nu te-am urmărit când ai fost… luat din mijlocul nostru. Deşi sper să-mi dai şi mie amănunte despre modul în care ai reuşit să supravieţuieşti. Se aplecă înainte, glasul ei puternic devenind o şoaptă. Nu pot să-ţi spun cât de încântată am fost când am auzit că s-au găsit şase gărzi moarte. Vezi tu, crezusem că m-am înşelat în privinţa ta. Fusesem convinsă că păstorul Tom trebuia să fie ţapul ispăşitor. Fiul lui Chivalry, mi-am zis eu, nu s-ar fi lăsat dus de gărzi. Aşa că

9 „Stejar” (n. tr.).

ţi-am dat pace şi nu te-am urmărit. Dar când am aflat vestea, m-a trecut un fior pe şira spinării şi mi s-a făcut părul măciucă. „El era”, m-am mustrat singură, „el era bastardul, iar eu am stat şi m-am uitat cum îl iau gărzile pe sus şi n-am mişcat un deget.” Nici nu-ţi închipui cât m-am blestemat că m-am îndoit de instinctele mele. Însă după aceea mi-am zis că, dacă ai supravieţui, tot aici ai veni. Mergi în Regatul Munţilor, nu?

Am pironit-o cu o privire care ar fi pus pe fugă orice ajutor de grăjdar din Buckkeep şi-ar fi şters rânjetul de pe faţa oricărei gărzi din Buck. Dar Starling era menestrel. Menestrelii nu se lasă impresionaţi prea uşor. Mâncă mai departe, aşteptând un răspuns de la mine.

— De ce m-aş duce în Regatul Munţilor? am întrebat-o încet.

Îşi înghiţi îmbucătura, sorbi din vin şi zâmbi.

— Nu ştiu. Ca s-o sprijini pe Kettricken, poate? Indiferent de motiv, bănuiesc că tot aş putea compune un cântec despre tine, nu?

Cu un an în urmă, farmecul şi surâsul ei m-ar fi cucerit. Cu un an în urmă, aş fi vrut să cred în această femeie atrăgătoare. Aş fi vrut să fie prietena mea. Acum nu făcea decât să mă obosească. Era o povară, o cunoştinţă pe care s-o eviţi. Nu i-am răspuns la întrebare, i-am spus doar atât:

— E-o prostie să te gândeşti să pleci acum la munte. Vânturile bat împotrivă, nicio barjă nu circulă până la primăvară, iar regele Regal a interzis călătoria sau negoţul între cele Şase Ducate şi Regatul Munţilor. Nimeni nu merge la munte.

Starling încuviinţă din cap.

— Am înţeles că soldaţii regelui au obligat două barje şi echipajele lor să treacă lacul acum o săptămână. Apa a adus la mal cadavre de pe una din ele, dacă nu de pe amândouă. Oameni şi cai. Nimeni nu ştie dacă soldaţii au ajuns pe ţărmul celălalt sau nu. Totuşi - zâmbi satisfăcută şi se apropie de mine coborând vocea - eu cunosc un grup hotărât să plece la munte.

— Cine?

Nu-mi răspunse imediat.

— Călăuze, îmi spuse în şoaptă.

— Călăuze? am întrebat prudent.

Era logic. Cu cât existau mai multe restricţii privitoare la negoţ, cu cât devenea mai profitabil pentru cei care se ocupau cu el. Întotdeauna vor exista oameni care să-şi rişte viaţa pentru câştig.

— Da. Dar nu de asta te-am căutat. Fitz, probabil ai auzit că regele Regal a venit la Lacul Albastru. E o minciună, vrea să te atragă într-o cursă.

— Ştiam asta, i-am zis pe un ton calm.

— De la cine? se interesă cu voce domoală, dar am văzut cât de supărată era că aflasem adevărul înainte să mi-l spună ea.

— Mi-a şoptit o păsărică, i-am răspuns, făcând pe superiorul. Ştii cum e, noi, ăştia cu Har, pricepem limba animalelor.

— Serios? mă întrebă cu naivitate de copil.

Am ridicat din sprânceană.

— Pentru mine ar fi mai interesant să aflu de unde ştii tu.

— Ne-au urmărit ca să ne ia la întrebări. Pe toţi cei din caravana lui Madge pe care i-au găsit.

— Şi?

— Şi ce poveşti le-am mai zis! După spusele lui Creece, s-au pierdut nişte oi pe drum, au fost târâte noaptea fără niciun pic de zgomot. Iar când Tassin a povestit despre seara în care ai încercat s-o violezi, a zis că numai atunci a observat că ai unghii negre ca ghearele de lup şi-ţi lucesc ochii pe întuneric.

— N-am încercat s-o violez niciodată! am strigat, apoi m-am liniştit, când băiatul de serviciu se întoarse către noi mirat.

Starling se lăsă pe spate în scaun.

— Dar aşa de frumos a povestit, de mi-au dat lacrimile. I-a arătat Vrăjitorului cu Meşteşug semnul de pe obraz pe care i l-ai lăsat cu ghearele şi-a spus că n-ar fi scăpat

niciodată de tine dacă n-ar fi fost omagul care creştea din întâmplare în preajmă.

— Mi se pare că pe Tassin ar trebui s-o urmăreşti, nu pe mine, dacă vrei să compui un cântec, am bodogănit scârbit.

— A, dar povestea mea a fost şi mai şi, rosti ea, apoi scuturǎ din cap către băiatul care se apropiase de noi. Împinse talerul la o parte şi scrută încăperea. Se aglomera. Am o cameră sus. Putem vorbi mai în linişte acolo.

A doua masă mi-a umplut, în sfârşit, burta. Şi mi-era cald. Ar fi trebuit să stau cu ochii-n patru, dar mâncarea şi căldura m-au moleşit. Am încercat să-mi adun gândurile. Oricine ar fi fost contrabandiştii, îmi ofereau speranţa de a ajunge în Regatul Munţilor. Singura pe care mi-am permis-o în ultima vreme. Aşa că am acceptat invitaţia lui Starling cu o scurtă înclinare a capului şi-am urmat-o cu coşul în braţe.

Camera era curată şi caldă. Patul avea saltea din pene şi pături de lână. Un urcior de lut cu apă şi-un lighean stăteau pe un suport de lângă pat. Starling aprinse câteva lumânări şi goni umbrele în colţuri. După aceea, îmi făcu semn să intru. Când trase zăvorul, m-am aşezat pe scaun. Ciudat cum o cameră simplă şi îngrijită mi se părea un lux. Cântăreaţa se aşează pe pat.

— Ziceai că n-ai mai mulţi bani decât mine, am remarcat.

— Pe-atunci n-aveam. Dar, de când am venit la Lacul Albastru, am fost chemată să cânt de mai multe ori. Mai ales de când s-au găsit cadavrele gărzilor.

— Păi, cum? am întrebat pe un ton glacial.

— Sunt menestrel, replică ea. Şi am fost de faţă când l-au ridicat pe bastardul cu Har. Crezi că nu ştiu să spun povestea destul de bine ca să câştig un ban, doi?

— Aha, pricep. Am cugetat la vorbele ei şi-am întrebat: Deci de la tine ştie lumea că-mi lucesc ochii şi am colţi?

Pufni dispreţuitor.

— Bineînţeles că nu. Un cântăreţ de balade de la colţul străzii a venit cu prostia asta. Tăcu, zâmbind mai mult

pentru sine. Dar recunosc că le-am mai înflorit şi eu. În povestea mea, bastardul lui Chivalry era numai muşchi şi s-a luptat ca un taur, ca un bărbat în plină tinereţe, în ciuda braţului rănit de sabia regelui Regal. Iar deasupra ochiului sting are o şuviţă albă, lată cât palma de bărbat. Trei gărzi au fost nevoite să-l ţină, şi el tot nu s-a dat bătut, nici atunci când şeful lor l-a pocnit atât de tare, de i-a spart dinţii.

Starling tăcu şi aşteptă. Văzând că nu spun nimic, îşi drese glasul şi adăugă:

— Ai putea să-mi mulţumeşti că te-am descris în aşa fel încât să nu fii atât de uşor de recunoscut pe stradă.

— Mulţumesc. Cred. Cum au reacţionat Creece şi Tassin?

— Au aprobat întruna din cap. N-am făcut decât să le întăresc povestea, vezi?

— Văd. Dar tot nu mi-ai spus de unde ai aflat de capcană.

— Ne-au oferit bani, să te trădăm în caz că iei legătura cu vreunul din noi. Creece a vrut să ştie câţi. Fusesem duşi în salonul personal al regelui ca să ni se pună întrebări. Ca să ne credem importanţi, bănuiesc. Ni s-a spus că Regal se simte obosit după călătoria lungă şi se odihneşte chiar în odaia alăturată. Cât am stat acolo, a ieşit din ea un servitor cu mantia şi bocancii regelui murdari de noroi. Bocancii erau imenşi.

— Ştii cât de mari sunt bocancii regelui?

Nu se înşela. Regal avea mâini şi picioare mici şi se lăuda cu ele mai mult decât cucoanele de la Curte.

— Eu n-am fost niciodată la Curte, dar cei de neam mai ales din turnul nostru s-au dus la Buckkeep de câteva ori. Au vorbit mult despre frumuseţea prinţului celui mai tânăr, manierele şi părul lui negru şi cârlionţat. De picioarele lui îngrijite şi de cât de frumos dansa din ele. Scutură din cap. Am ştiut că nu el era în camera aceea. Restul a fost uşor de ghicit. Prea veniseră la Lacul Albastru imediat după uciderea gărzilor. Veniseră după tine.

— Poate, am cedat eu. Starling mi se părea acum foarte inteligentă. Spune-mi mai multe despre contrabandişti. Cum de-ai auzit de ei?

Clătină din cap zâmbind.

— Dacă închei târgul cu ei, îl închei prin mijlocirea mea. Şi voi face şi eu parte din el.

— Cum ajung ei la munte?

Starling mă privi.

— Dacă ai fi contrabandist, le-ai spune şi altora pe ce drum o iei? Ridică din umeri. Bârfele zic că au ei drumul lor peste râu. Unul vechi. Ştiu că mai demult a existat un drum negustoresc care mergea în susul râului şi apoi îl tăia de-a curmezişul. Nu s-a mai folosit pentru că râul devenise imprevizibil. De la incendiile de anul trecut, se revarsă în fiecare an. Dacă nu se revarsă, atunci îşi schimbă albia. Aşa că negustorii au ajuns să se bazeze mai mult pe bărci decât pe un pod care când e, când nu e sigur de trecut. Îşi duse degetul mare în gură. Cred că a existat odată un pod în susul râului, dar, după ce l-a luat apa de patru ori la rând, nimeni nu s-a mai obosit să-l reconstruiască. Mi s-a spus că vara circulă un bac care traversa cândva râul peste iarnă. În anii când îngheţa apa. Poate speră să îngheţe şi anul acesta. După părerea mea, când negoţul se opreşte într-un loc, începe într-altul. Se va găsi o cale de trecut dincolo.

M-am încruntat.

— Nu. Trebuie să existe alt drum spre munţi.

Starling se arătă uşor jignită că mă îndoiam de ea.

— N-ai decât să întrebi şi tu. Cine ştie, poate-ţi va plăcea să stai în tovărăşia gărzilor regale care patrulează peste tot pe malul apei. Dar cei mai mulţi te vor sfătui să aştepţi până la primăvară. Unii îţi vor spune că, dacă vrei să ajungi la munte iarna, nu aici e locul de plecare. Ai putea merge în sud, ocolind tot Lacul Albastru. Acolo sunt mai multe drumuri spre Regatul Munţilor, chiar şi iarna.

— Până ajung în sud, se face primăvară. Aş ajunge la fel de repede ca aşteptând aici.

— Am auzit şi asta, se lăudă Starling.

M-am aplecat în faţă şi mi-am prins capul în mâini. *Vino la mine.*

— Nu există mijloace mai apropiate, mai uşoare de a trece lacul ăsta afurisit?

— Nu. Dacă ar exista, n-ar mai infecta gărzile malul de la un capăt la altul.

Nu aveam altă soluţie.

— Unde-i găsesc pe contrabandiştii ăştia?

Starling zâmbi larg.

— Mâine te voi duce la ei, îmi promise. Se ridică şi se întinse. Dar în seara asta trebuie să merg la Acul Aurit. N-am cântat încă la hanul acela, dar m-au invitat ieri. Am auzit că muşteriii de acolo sunt foarte generoşi cu menestrelii.

Îşi luă harpa bine învelită.

— Şi eu trebuie să-mi văd de drum, i-am spus politicos.

— De ce nu dormi aici? Sunt mai puţine şanse să fii recunoscut şi mai puţini viermi în cameră. Colţul gurii i se arcui într-un zâmbet. Dacă aş fi vrut să te vând Gărzii Regale, aş fi făcut-o de mult. După cât eşti de singur, FitzChivalry, ai face bine să ai încredere în cineva.

Când îmi rosti numele, un fior îmi răscoli sufletul.

— De ce? am întrebat-o, cu toate acestea. De ce mă ajuţi? Şi nu-mi mai spune că speri într-un cântec pe care poate nu-l vei compune niciodată.

— Asta arată cât de puţin îi cunoşti pe menestreli, veni răspunsul ei. Nimic nu-i atrage mai mult decât un cântec. Dar cred că e vorba de mai mult. Nu, nu cred. Ştiu sigur. Se uită fix în ochii mei. Am avut un frăţior, Jay. Era soldat şi-a fost trimis în Turnul de pe Insula Cornului. Te-a văzut luptând în ziua în care au venit piraţii. Râse scurt. De fapt, ai călcat peste el. Ţi-ai înfipt toporul în piratul care tocmai îl doborâse. Şi te-ai avântat mai departe în focul bătăliei, fără să arunci măcar o privire înapoi către el. Mă privi cu colţul ochiului. De-asta cânt „Lupta de pe Insula Cornului” altfel decât ceilalţi menestreli. Mi-a povestit-o fratele meu, deci cânt aşa cum te-a văzut el. Ca pe un erou. I-ai salvat viaţa.

Întoarse brusc ochii de la mine.

— Cel puţin o vreme. A murit mai târziu, luptând pentru Buck. Dar cât a mai trăit, a fost datorită toporului tău.

Îşi luă mantaua pe umeri.

— Rămâi aici, îmi spuse. Odihneşte-te. Mă întorc târziu. Poţi să dormi în pat până atunci, dacă vrei.

Se strecură pe uşă fără să aştepte răspunsul meu. Am rămas cu ochii la uşa închisă. FitzChivalry. Erou. Simple cuvinte. Dar mă simţeam de parcă Starling m-ar fi străpuns cu lancea şi s-ar fi scurs o otravă din mine, iar acum mă puteam vindeca. Un sentiment nemaipomenit. Culcă-te, m-am sfătuit. În sfârşit, simţeam că pot dormi.

14. CONTRABANDIŞTI

Puţine spirite sunt atât de libere ca ale menestrelilor ambulanţi, cel puţin în cele Şase Ducate. Dacă, un menestrel e destul de talentat, poate cere să se suspende toate regulile de conduită pentru el. Li se îngăduie să pună cele mai indiscrete întrebări, graţie meseriei lor. Aproape fără excepţie, menestrelul poate fi primit cu ospitalitate oriunde, la masa regelui sau în cel mai sărac bordei. Menestrelii rareori se căsătoresc de tineri, deşi nu e neobişnuit să aibă copii. Aceştia nu vor fi niciodată stigmatizaţi drept bastarzi, iar adesea sunt crescuţi şi învăţaţi pentru a deveni menestreli ei înşişi. De la menestreli te poţi aştepta să se căsătorească cu haiduci şi răzvrătiţi, dar şi cu nobili şi negustori. Sunt purtători de mesaje, aduc veşti şi păstrează în memoria lor multe învoieli şi promisiuni. Cel puţin aşa stau lucrurile în vremuri de pace şi belşug.

Starling s-a întors atât de târziu, încât Burrich ar fi zis că-i foarte de dimineaţă. Am deschis ochii în clipa în care a pus mâna pe zăvor. M-am dat jos din pat imediat ce-a intrat, m-am învelit în manta şi m-am culcat pe jos.

— FitzChivalry, mă salută ea ameţită.

Respiraţia îi mirosea a vin. Îşi scoase mantaua umedă, se uită la mine chiorâş, apoi mă acoperi cu ea, ca nu cumva să-mi fie frig doar cu a mea. Am închis ochii.

Îşi scoase hainele şi le trânti pe podea în spatele meu, fără să se jeneze că sunt şi eu acolo. Am auzit cum se lasă patul când se aruncă în el.

— Mmm... E cald încă, şopti cuibărindu-se pe pernă şi pe sub pături. Mă simt vinovată că ţi-am luat locul.

Vina se vede că n-o ardea prea tare, pentru că am auzit-o respirând adânc şi regulat în câteva minute. I-am urmat exemplul.

M-am trezit foarte devreme şi-am părăsit hanul. Starling nici n-a simţit când am ieşit din cameră. Am mers până când am găsit o baie publică. Era pustie la ora aceea matinală; a trebuit să aştept să se încălzească apa din cadă. Când s-a încălzit, m-am dezbrăcat şi-am intrat în ea cu grijă. M-am lăsat pe spate în apa fierbinte, în linişte, şi-am căzut pe gânduri.

Nu-mi plăcea să mă amestec cu contrabandiştii. Nu-mi plăcea să fiu legat de Starling. Dar nu vedeam altă soluţie. Habar n-aveam cum i-aş putea mitui să mă ia şi pe mine cu ei. Banii nu-mi ajungeau. Cercelul lui Burrich? Am refuzat să iau în calcul ideea. Vreme lungă, am stat în apă caldă până la bărbie şi-am tot refuzat să mă gândesc la ea. *Vino la mine.* Voi găsi altă cale, mi-am jurat. Voi găsi alta. Mi-am adus aminte cum m-am simţit la Tradeford, când m-a salvat Verity. Explozia aceea de Meşteşug îl secătuise. Nu ştiam în ce situaţie era, doar că nu ezitase să-şi folosească puterile de dragul meu. Iar dacă aveam de ales între inelul lui Burrich şi Verity, îl alegeam pe Verity. Nu pentru că mă chemase, nici pentru că m-ar fi obligat jurământul făcut tatălui său. Pentru el însuşi.

M-am ridicat şi-am lăsat apa să se scurgă pe mine. M-am uscat, am irosit câteva minute încercând să-mi aranjez barba, apoi am renunţat, pentru că făcusem o treabă de mântuială, şi m-am întors la Capul de Mistreţ. Am avut un singur moment de spaimă pe drumul înapoi. A trecut pe lângă mine o căruţă, nu alta decât a păpuşarului Dell. Mi-am văzut de drum cu paşi iuţi, iar tânărul păpuşar n-a dat semne că m-ar fi recunoscut. Totuşi, m-am bucurat când am ajuns la han şi-am intrat.

Am găsit o masă în colţ, lângă foc, şi l-am rugat pe băiatul care servea să-mi aducă o cană de ceai şi o franzelă proaspătă. Pâinea s-a dovedit a fi un aluat de Farrow plin cu seminţe, nuci şi fructe. Am mâncat încet, aşteptând să coboare Starling. Eram nerăbdător să-i cunosc pe contrabandişti, dar ezitam încă să mă las pe mâna ei. Pe măsură ce treceau orele dimineţii, l-am surprins pe băiatul care servea că se uită la mine chiorâş. A treia oară i-am

susţinut privirea până când s-a înroşit brusc şi-a întors capul. Am ghicit motivul pentru care mă fixa. Petrecusem noaptea în camera lui Starling şi, fără îndoială, se întreba ce i-o fi venit să-şi împartă odaia cu un vabagond. Dar tot nu m-am liniştit. Imediat se făcea de prânz. M-am ridicat şi-am urcat scările până la uşa lui Starling.

Am bătut încet şi-am aşteptat. A trebuit să bat încă o dată, mai tare, până când am primit un răspuns somnoros. Starling veni la uşă, o crăpă şi-mi făcu semn să intru, printre căscături. Purta numai pantalonii mulaţi şi o tunică prea mare, pe care tocmai o îmbrăcase. Părul negru şi ondulat i se încâlcea peste faţă. Se trânti pe marginea patului, clipind. Am închis uşa şi-am tras zăvorul.

— O, ai făcut baie, remarcă şi căscă din nou.

— Chiar aşa de bine se vede? am replicat morocănos.

Încuviinţă prietenoasă.

— M-am trezit o dată şi-am crezut că m-ai lăsat aici. Dar nu m-am îngrijorat. Ştiam că n-ai cum să dai de ei fără mine. Se frecă la ochi şi mă studie mai atent. Ce s-a întâmplat cu barba ta?

— Am încercat s-o aranjez. N-am prea reuşit.

Mă aprobă scuturând din cap.

— Dar a fost o idee bună, mă încurajă. N-ai mai arăta ca un sălbatic. Şi nu te-ar mai recunoaşte Creece, Tassin sau altcineva din caravană. Te-ajut eu. Stai pe scaunul ăla. Şi trage obloanele, să intre lumina.

M-am supus fără prea mult entuziasm. Se ridică de pe pat, se întinse şi se frecă iar la ochi. Îşi luă câteva minute să-şi dea cu apă pe faţă, apoi se pieptănă şi-şi prinse părul cu câteva clame mici. Îşi strânse tunica largă cu cureaua ca să-i dea o formă, apoi încălţă bocancii şi le legă şireturile. Se făcu prezentabilă în foarte scurt timp. Veni la mine, mă prinse de bărbie şi-mi întoarse capul înainte şi înapoi în lumină, fără să-i fie ruşine. Eu nu puteam fi atât de dezinvolt ca ea.

— Întotdeauna roşeşti atât de uşor? mă întrebă râzând. Rareori vezi un bărbat din Buck atât de roşu în obraji. Cred că mama ta a avut pielea albă.

N-am ştiut ce să-i spun, aşa că am tăcut câtă vreme ea scormoni printre lucruri şi scoase o foarfecă mică. Lucră iute şi cu pricepere.

— Îl tundeam pe fratele meu, îmi spuse în timp ce mă aranja. Şi-i tundeam şi tatei barba, după moartea mamei. Maxilarul tău se curbează frumos sub tufa asta încâlcită. Ce-ai făcut, ai lăsat-o să crească în voie?

— Cred că da, m-am tulburat.

Foarfeca tăia chiar sub nasul meu. Starling se opri şi mă frecă pe faţă. Un pumn zdravăn de cârlionţi negri căzură pe podea.

— Nu vreau să mi se vadă cicatricea, am avertizat-o.

— Nu se va vedea, mă asigură. Dar vei avea şi tu buze şi gură, nu doar o gaură în mustaţă. Ridică bărbia. Aşa. Ai o lamă?

— Numai cuţitul, am recunoscut agitat.

— Atunci o să ne descurcăm cu el, mă linişti.

Se duse la uşă, o deschise larg şi urlă cu glasul ei puternic de menestrel după băiatul de serviciu să-i aducă apă fierbinte. Şi ceai. Şi pâine şi nişte felii de costiţă. Când reveni, lăsă capul pe-o parte şi mă privi critic.

— Hai să-ţi tundem şi părul, propuse. Scoate-ţi basmaua.

Mă mişcam prea încet pentru ea. Păşi în spatele meu, îmi smulse basmaua şi-mi eliberă părul din fâşia de piele care-l strângea. Desfăcut, îmi ajunse până la umeri. Starling mi-l aduse în faţă cu pieptenul.

— Ia să vedem, murmură, în timp ce eu strângeam din dinţi, pentru că mă trăgea.

— Ce propui? am întrebat-o, dar deja cădeau şuviţe pe jos.

Indiferent ce hotărâre luase, o transforma repede în realitate. Aduse alte şuviţe în faţă, le tăie drept deasupra sprâncenelor, trecu pieptenele prin restul de păr de câteva ori şi tăie în dreptul maxilarului.

— Aşa, acum aduci puţin mai mult a negustor din Farrow. Înainte ştia oricine că eşti din Buck. Ai tenul deschis la culoare, ca locuitorii de acolo, dar erai tuns şi

îmbrăcat după moda din Farrow. Acum, până nu deschizi gura, nimeni nu va şti de unde te tragi.

Se gândi puţin, apoi mai tunse un pic pe la frunte, îşi căută prin lucruri şi-mi dădu o oglindă.

— Şuviţa albă se vede mult mai puţin acum.

Avea dreptate. Tăiase scurt majoritatea firelor albe şi le acoperise cu şuviţe negre. Barba mi se aranja şi ea frumos pe faţă. Am mormăit aprobator. Se auzi o bătaie în uşă.

— Lasă-le afară! strigă Starling.

Aşteptă câteva minute, apoi aduse înăuntru dejunul şi apa caldă. Se spălă şi-mi sugeră să-mi ascut bine cuţitul cât mănâncă. Am făcut ce mi-a spus, întrebându-mă, în timp ce ascuţeam lama, dacă mă simţeam măgulit sau iritat de faptul că-mi schimbase înfăţişarea. Începea să-mi amintească de Patience.

Veni mestecând şi-mi luă cuţitul din mână. Înghiţi, apoi spuse:

— Vreau să dau formă bărbii. Va trebui s-o întreţii, n-am de gând să te bărbieresc toată ziua, mă avertiză. Acum umezeşte-ţi bine faţa.

Mă cuprinse o agitaţie şi mai mare când începu să învârtă cuţitul, mai ales că lucra cu el pe la gât. Dar, când termină şi-mi dădu oglinda, am rămas uimit de schimbare. Îmi tăiase barba în aşa fel încât să-mi contureze numai maxilarul şi obrazul. Părul tuns drept deasupra frunţii îmi adâncea expresia ochilor. Cicatricea de pe obraz se vedea, însă urma linia mustăţii şi ieşea mai puţin în evidenţă. Mi-am mângâiat uşor barba, încântat că rămăsese atât de puţin din ea.

— Mă schimbă foarte mult, am remarcat.

— Arăţi mult mai bine. Mă îndoiesc că Dell sau Creece te-ar mai recunoaşte. Hai să scăpăm de astea.

Adună restul de păr, deschise fereastra şi-l aruncă în vânt, apoi închise geamul şi se şterse pe mâini.

— Mulţumesc, am spus stânjenit.

— Cu plăcere. Se uită prin cameră şi-i scăpă un oftat. O să-mi fie dor de patul ăsta.

Se apucă de împachetat cu repeziciune. Mă surprinse privind-o şi zâmbi.

— Când eşti menestrel rătăcitor, înveţi să împachetezi repede şi bine. Aruncă şi ultimul obiect în boccea, apoi o legă şi-o azvârli pe umăr. Aşteaptă-mă la scările din spate, îmi porunci, până mă duc să închei socotelile.

M-am supus, dar am stat cam mult după ea în frig şi-n vânt. În cele din urmă, apăru roşie în obraji, gata să înceapă ziua. Se întinse ca o pisică.

— O luăm pe-aici, îmi spuse.

Crezusem că va trebui să merg mai încet ca să ţină ritmul cu mine, dar ni se potriveau paşii. În timp ce părăseam cartierul negustorilor şi ne îndreptam spre periferia de la nord, îmi aruncă o privire şi spuse:

— Arăţi altfel astăzi. Şi nu doar datorită tunsorii. Ai luat o hotărâre.

— Da, am recunoscut.

— Foarte bine, îmi zise şi mă luă călduros de braţ. Sper că te-ai hotărât să ai încredere în mine.

M-am uitat şi eu la ea, dar în tăcere. Râse şi rămase la braţul meu.

Străzile pavate cu lemn din cartierul negustorilor dispărură repede şi ne-am pomenit că trecem pe lângă şiruri de case înghesuite una într-alta, ca şi cum ar fi vrut să se ferească de frig. Vântul ne bătea aspru din faţă pe uliţele pietruite care, până la urmă, se transformară în poteci mocirloase ce duceau la mici gospodării. Drumul era brăzdat şi noroios din cauza ploilor din ultima vreme. Măcar în ziua aceea nu ploua, în ciuda mugetelor vântului.

— Mai avem mult de mers? am întrebat, într-un sfârşit.

— Nu sunt sigură. Pur şi simplu mă iau după ce mi-au spus alţii. Caută trei bolovani puşi unul peste altul la marginea drumului.

— De fapt, ce ştii despre contrabandiştii ăştia?

Ridică din umeri cam prea indiferentă.

— Că merg la munte când nimeni altcineva nu mai merge. Şi iau pelerini cu ei.

— Pelerini?

— Sau cum vrei tu să le spui.

— Se duc să se închine la altarul Edei, în Regatul Munţilor. Şi-au plătit drumul pe o barjă astă-vară, dar Garda Regală a confiscat toate barjele şi-a închis graniţele cu regatul. De atunci pelerinii sunt blocaţi în Lacul Albastru şi tot încearcă să găsească o cale de a-şi continua călătoria.

Am ajuns la cei trei bolovani suprapuşi şi la o potecă buruienoasă care străbătea o pajişte presărată cu pietre şi rugi şi înconjurată de un gard din stâlpi şi pietroaie. Câţiva cai păşteau amărâţi. Am observat curios că aparţineau unei rase de munte, mici şi pătaţi. O căsuţă se afla mai încolo, mult retrasă de la drum. Era clădită din piatră de râu şi mortar şi avea acoperiş din brazde de iarbă, la fel ca acaretul din spate. Din horn se înălţa un fuior subţire, iute împrăştiat de vânt. Un bărbat stătea pe gard şi cioplea. Ridică ochii spre noi şi trase imediat concluzia că nu suntem periculoşi. Nu se legă de noi când am trecut pe lângă el şi ne-am îndreptat spre uşa căsuţei. Chiar în faţa ei, nişte porumbei graşi gângureau făloşi în porumbar. Starling bătu la uşă, dar îi răspunse un bărbat care apăru de după colţul casei. Avea păr castaniu aspru şi ochi albaştri şi purta haine de fermier. Căra o găleată plină-ochi cu lapte cald.

— Pe cine căutaţi? ne întrebă.

— Pe Nik, răspunse Starling.

— Nu cunosc niciun Nik.

Bărbatul deschise uşa şi intră în casă. Starling îl urmă curajoasă, eu, mai puţin încrezător. Aveam sabia la şold. Mi-am apropiat mâna de mâner, însă nu l-am atins. Nu voiam să provoc pe nimeni.

Înăuntru ardea focul. Fumul ieşea pe coş, dar scăpa şi în casă. Un băiat şi un ied pătat împărţeau o saltea de paie dintr-un colţ. Băiatul ne privi cu ochi albaştri mari, dar nu spuse nimic. De căpriori atârnau jamboane şi coaste afumate. Bărbatul duse găleata la o masă pe care o femeie tăia nişte rădăcini mari şi galbene. Aşează găleata lângă ele şi se întoarse încet spre noi.

— Cred că aţi greşit casa. Încercaţi puţin mai jos. Nu la următoarea, acolo stă Pelf. Poate la cea de după ea.

— Vă mulţumim frumos. Aşa vom face.

Starling le zâmbi tuturor şi porni spre uşă.

— Vii, Tom? mă chemă.

Am salutat politicos din cap şi am urmat-o. Am ieşit din casă şi-am luat-o în sus, pe potecă. După ce ne-am îndepărtat binişor, am întrebat:

— Şi-acum ce facem?

— Nu sunt sigură. Din câte-am auzit, mergem la casa lui Pelf şi întrebăm de Nik.

— Din câte-ai auzit?

— Doar nu crezi că-i cunosc personal pe contrabandişti? Am fost la baia publică. Două femei stăteau de vorbă în timp ce se spălau. Făceau parte din grupul de pelerini aflaţi în drum spre Regatul Munţilor. Una se plângea că era ultima lor şansă să facă baie până cine ştie când, iar cealaltă zicea că nu-i pasă, dacă pleacă, în sfârşit, din Lacul Albastru. Pe urmă una i-a spus celeilalte unde e locul de întâlnire cu contrabandiştii.

N-am mai zis nimic, dar probabil că se ghicea totul pe faţa mea, pentru că Starling mă întrebă indignată:

— Ai tu o idee mai bună? Ori îi găsim, ori nu.

— S-ar putea să-i găsim ca să ne pomenim cu gâturile tăiate.

— Atunci întoarce-te în oraş şi descurcă-te tu mai bine.

— Cred că, dacă am proceda aşa, bărbatul din spatele nostru s-ar convinge că suntem iscoade şi nu s-ar rezuma să ne urmărească. Hai să mergem la Pelf şi să vedem ce se întâmplă acolo. Nu, nu te uita în urmă.

Ne-am întors la drum şi am plecat spre ferma următoare. Vântul se înteţise şi prevestea zăpadă. Dacă nu-l găseam repede pe Nik, ne aştepta un drum lung, pe frig, înapoi în oraş.

Cineva se îngrijise odată de ferma aceea. Crescuseră mesteceni argintii de-o parte şi de alta a potecii. Acum aduceau cu nişte sperietoare de ciori, cu crengi lungi şi despuiate, cu coaja roasă de vânt. Câţiva, mai rezistenţi, îşi

scuturau frunzele ca nişte bănuţi galbeni. Păşunea şi ogoarele întinse fuseseră îngrădite, însă nu păştea nicio turmă pe ele. Câmpia năpădită de buruieni rămăsese necultivată şi nu smulsese nimeni ciulinii de pe păşune.

— Ce s-a întâmplat cu pământul? am întrebat când am trecut pe lângă întinderea pustie.

— Ani la rând de secetă. Apoi o vară de incendii. Dincolo de fermele acestea, malul a fost cândva acoperit de păduri de stejar şi păşuni. Fermele de aici creşteau vaci de lapte. Dar mai încolo, caprele gospodarilor alergau pe pajiştile libere şi hărăgarii râmau pe sub stejari după ghindă. Am auzit că găseai vânat din belşug. Pe urmă au izbucnit focurile. Au ars mai mult de-o lună, nici nu puteai respira, şi malul râului s-a înnegrit de cenuşă. Nu s-au făcut scrum doar pădurile şi luncile sălbatice, scânteile zburătoare au aprins şi fânul de pe câmp, şi casele. După ani şi ani de secetă, râul rămăsese doar o panglică subţire. Nu aveai unde să te ascunzi de văpăi. Iar după foc au venit alte zile de arşiţă. Însă vânturile au purtat cu ele şi praful, şi cenuşa. Pâraiele s-au îmbâcsit. Atât a bătut vântul, până când, în sfârşit, s-au pornit ploile de toamnă. Toată apa pentru care s-a rugat lumea ani de zile a venit deodată. I-a potopit. Iar când s-au retras apele, a rămas ce vezi acum. Un sol pietros, spălat de puhoaie.

— Am auzit şi eu despre asta.

O discuţie veche, cineva - să fi fost Chade? - îmi spusese că oamenii dădeau vina pe rege pentru toate, chiar şi pentru secetă şi incendii. Pentru mine nu însemnase mare lucru atunci, dar pentru fermieri trebuie să fi fost sfârşitul lumii.

Casa amintea de-o mână harnică şi vremuri bune. Avea două caturi, era din lemn, dar vopseaua se scorojise de mult. Obloanele erau închise bine la catul de sus. Am văzut două hornuri de-o parte şi de alta a acoperişului, dar unul stătea să cadă. Din celălalt ieşea fum. În faţa uşii, o fată mângâia porumbelul cenuşiu şi gras care i se cocoţase pe mână.

— Bună ziua, ne salută ea cu voce plăcută, când ne-am apropiat.

Purta o tunică de piele peste o cămaşă largă de lână, pantaloni, tot de piele, şi bocanci. I-am dat vreo doisprezece ani şi-am ghicit că se înrudeşte cu locuitorii din casa cealaltă după culoarea ochilor şi-a părului.

— Bună ziua, îi răspunse Starling. Îl căutăm pe Nik.

Fata scutură din cap.

— N-aţi nimerit bine. Nu-i niciun Nik aici. Asta-i casa lui Pelf. Poate că ar trebui să căutaţi mai jos.

Ne zâmbi. Pe faţa ei am citit doar uimire. Starling îmi aruncă o privire nesigură. Am luat-o de braţ.

— Am fost îndrumaţi prost. Hai să ne întoarcem în oraş şi să încercăm altă dată.

În clipa aceea nu speram altceva decât să scăpăm de-acolo teferi.

— Dar... protestă Starling derutată.

Am avut un moment de inspiraţie.

— Sst! Am fost avertizaţi că pe oamenii aceştia nu trebuie să-i iei în zeflemea. Pasărea trebuie să se fi rătăcit ori a prins-o şoimul. Nu mai e nimic de făcut astăzi aici.

— O pasăre? se grăbi fata să întrebe cu glas piţigăiat.

— Un porumbel, atâta tot. La revedere! Am cuprins-o cu braţul pe Starling şi-am răsucit-o ferm. N-am vrut să te deranjăm.

— Al cui porumbel?

M-am uitat în ochii fetei.

— Al unui prieten de-al lui Nik. Lasă, nu-ţi face griji. Hai, Starling.

— Staţi! strigă fata. Fratele meu e în casă. Poate că-l cunoaşte el pe Nik ăsta.

— Nu vreau să-l deranjez.

— Niciun deranj.

Porumbelul îşi deschise aripile când fata arătă cu mâna spre uşă.

— Haideţi înăuntru să vă încălziţi puţin.

— E o zi friguroasă, am recunoscut. M-am întors către cioplitor tocmai când se ivea din spatele şirului de mesteceni. Poate că ar trebui să intrăm cu toţii.

— Poate, spuse fata şi zâmbi când văzu stinghereala celui care ne urmărea.

Am intrat într-un coridor gol. Podeaua din lemn, frumos incrustată, era roasă şi nu mai fusese unsă de multă vreme. Spaţiile mai deschise la culoare de pe perete arătau unde atârnaseră cândva tablouri şi tapiserii. Un şir de trepte duceau la etaj. Nu se vedea nicio lumină, în afară de cea care pătrundea prin ferestrele groase. Nu bătea vântul, dar nici prea cald nu era.

— Aşteptaţi aici, ne spuse fata şi intră într-o cameră din dreapta, închizând bine uşa după ea.

Starling stătea puţin prea aproape de mine decât aş fi vrut. Cioplitorul ne privea inexpresiv. Ea deschise gura să spună ceva, dar i-am făcut semn să tacă. Vru să mă ia de braţ. M-am prefăcut că mă jeneză bocancul şi m-am aplecat să-l aranjez. Când m-am îndreptat de spate, m-am răsucit şi-am trecut-o pe Starling în stânga mea. Mă prinse imediat de braţ. Uşa se deschise după multă vreme. Apăru un bărbat înalt, cu păr castaniu şi ochi albaştri, îmbrăcat în piele, ca fata. La centură îi atârna un cuţit foarte lung. Fata se ivi în spatele lui, bosumflată. O mustrase, aşadar. Bărbatul se încruntă la noi şi ne întrebă:

— Care-i treaba?

— Greşeala mea, domnule, am răspuns pe dată. Căutam pe cineva numit Nik, dar e limpede că am greşit casa. Ne cerem iertare, domnule.

Bărbatul vorbi şovăitor:

— Un prieten de-al meu are un verişor pe nume Nik. I-aş putea transmite un mesaj de la voi, să zicem.

Am strâns-o pe Starling de mână ca să tacă.

— Nu, nu, n-am vrea să te deranjăm. Dacă nu cumva ne poţi spune unde îl găsim pe Nik.

— I-aş putea transmite un mesaj, se oferi bărbatul a doua oară, deşi altceva trăda glasul lui.

Mi-am scărpinat barba şi-am chibzuit puţin.

— Am un prieten al cărui văr a vrut să trimită un lucru pe malul celălalt al râului. Auzise că Nik ar şti pe cineva care să i-l ducă. Prietenul i-a promis vărului său că va trimite o pasăre, ca să-l anunţe pe Nik că venim. Pentru bani, desigur. Asta a fost tot, o problemă neînsemnată.

Bărbatul încuviinţă uşor din cap.

— Am auzit că sunt oameni pe-aici care fac astfel de lucruri. E-o treabă primejdioasă, da, o trădare. Ar plăti cu capul dacă i-ar prinde Garda Regală.

— Aşa este, l-am aprobat imediat. Dar mă îndoiesc că vărul prietenului meu ar face afaceri cu oameni care se lasă prinşi. De-asta voia să vorbească cu Nik.

— Şi cine v-a trimis aici să-l căutaţi pe Nik ăsta?

— Am uitat, am spus indiferent. Mă tem că mă pricep foarte bine să uit numele altora.

— Zău? întrebă gânditor bărbatul. Aruncă o privire spre sora lui şi mişcă scurt din cap. Vreţi un pic de rachiu?

— Ne-ar pica tare bine.

Am reuşit să-mi scot braţul dintr-al lui Starling când am intrat în cameră. După ce se închise uşa, ea oftă la căldura plăcută. Pe cât de gol fusese coridorul, pe atât de plină era încăperea. Pe podea se întindeau covoare, iar pe pereţi atârnau tapiserii. Masa grea de stejar sprijinea un sfeşnic în formă de creangă, cu lumânări albe. Un foc ardea în căminul uriaş, în faţa căruia scaunele fuseseră aşezate într-un semicerc. La ele ne pofti gazda. Luă sticla cu rachiu de pe masă când trecu pe lângă ea.

— Adu nişte ceşti, îi ceru fetei cu glas poruncitor.

Ea nu se arătă jignită. I-am dat fratelui ei cam douăzeci şi cinci de ani. Fraţii mai mari nu sunt cei mai blânzi eroi. Fata îi dădu porumbelul cioplitorului şi-i făcu semn să iasă înainte de a pleca după ceşti.

— Aşa. Şi ce spuneai?

— De fapt, tu spuneai ceva, i-am amintit eu.

Se făcu linişte când se întoarse fata cu ceştile. Bărbatul ni le împărţi pe măsură ce le umplu şi am ciocnit toţi patru:

— În sănătatea regelui Regal!

— În sănătatea regelui meu, am propus, apoi am băut.

Rachiul era de calitate, Burrich l-ar fi apreciat.

— Regelui Regal i-ar plăcea să-i vadă pe cei ca prietenul nostru Nik atârnând în ştreang, sugeră bărbatul.

— Sau luptând în arena lui. Am oftat uşor. E o încurcătură la mijloc. Pe de-o parte, regele Regal îi ameninţă viaţa. Pe de alta, dacă nu s-ar fi interzis negoţul cu Regatul Munţilor, din ce-ar fi trăit Nik? Am auzit că de gospodăria familiei lui s-a ales praful.

Bărbatul înclină din cap compătimitor.

— Bietul Nik. Trebuie să trăiască şi el din ceva.

— Aşa cum spui, l-am aprobat. Şi, câteodată, pentru a supravieţui, trebuie să treacă râul, chiar dacă regele i-o interzice.

— Serios? Păi, asta-i cu totul altceva decât să trimită ceva pe malul celălalt.

— Nu chiar. Dacă Nik se pricepe la treaba asta, n-ar trebui să-l coste una mai mult decât cealaltă. Şi am auzit că se pricepe de minune.

— E cel mai bun, şopti fata cu mândrie.

Fratele ei îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Şi ce-ar avea de oferit bărbatul ăsta ca să treacă apa? întrebă el cu glas scăzut.

— Ce-ar avea de oferit i-ar oferi direct lui Nik, am răspuns eu, tot mai încet.

Câteva clipe, bărbatul studie flăcările din cămin. Apoi se ridică şi-mi întinse mâna.

— NikHoldfast[10]. Sora mea, Pelf.

— Tom, m-am prezentat.

— Starling, spuse şi prietena mea.

Nik ridică ceaşca.

— Pentru târgul pe care-l discutăm, propuse el şi am băut iar cu toţii. Se aşează şi întrebă imediat: Vrei să vorbim deschis?

Am încuviinţat.

---

10 „Strângere fermă” (n. tr.).

— Cât de deschis se poate. Am auzit că treci un grup de pelerini peste graniţă, în Regatul Munţilor. Vrem să ne duci şi pe noi.

— Pentru acelaşi preţ, interveni calmă Starling.

— Nik, mie nu-mi place treaba asta, se vârî Pelf în vorbă pe neaşteptate. Cuiva i-a umblat gura. Ţi-am zis că nu trebuia să fim de acord cu primul lot. De unde ştim că...

— Gura. Eu sunt cel care-şi asumă riscurile, deci eu hotărăsc ce fac şi ce nu fac. Tu n-ai altă treabă decât să stai aici şi să te ocupi de gospodărie cât sunt eu plecat. Şi vezi să nu-ţi umble şi ţie gura. Se întoarse către mine. Un galben de fiecare, avans. Încă unul pe malul celălalt. Şi încă unul la graniţa cu Regatul Munţilor.

— O! Preţul era exagerat. Nu putem...

Starling îşi înfipse unghiile în încheietura mea.

Mi-am ţinut gura.

— Nu mă vei convinge niciodată că pelerinii ţi-au plătit atâta, rosti ea calmă.

— Au caii şi căruţele lor. Şi provizii de hrană. Nik lăsă capul pe-o parte. Dar voi păreţi a fi oameni care călătoresc numai cu ce-au pe ei.

— Şi suntem mult mai uşor de ascuns decât o căruţă trasă de cai. Îţi dăm un galben acum şi unul la graniţa cu Regatul Munţilor. Pentru amândoi, îi oferi Starling.

Nik se propti de spătarul scaunului şi cugetă câteva momente. Ne mai turnă rachiu.

— Nu-i destul, spuse el cu părere de rău. Dar bănuiesc că mai mult nu aveţi.

Nu aveam nici atât. Am sperat că are Starling.

— Du-ne pe malul celălalt pe banii ăştia, am spus. De acolo, ne descurcăm singuri.

Starling îmi trase un picior pe sub masă. Vorbi de parcă mi s-ar fi adresat numai mie.

— Îi duce pe ceilalţi până la graniţă şi dincolo de ea. Putem şi noi să mergem cu ei până acolo. Se răsuci spre Nik. Va trebui să ne duci pe toţi până la munte.

Nik sorbi din rachiu. Oftă apoi adânc.

— Să văd banii, dacă nu vă supăraţi, înainte de a încheia târgul.

Am schimbat priviri cu Starling.

— Am vrea să vorbim puţin între noi, spuse ea cu glas liniştit. Dacă nu te superi.

Se ridică şi, prinzându-mă de mână, mă trase într-un colţ.

— Nu te-ai mai târguit niciodată? mă întrebă ea în şoaptă. Dai prea mult şi cedezi prea uşor. Câţi bani ai, de fapt?

Drept răspuns, mi-am golit săculeţul în palmă. Ea socoti monedele iute ca o coţofană la furat de grăunţe. Le cântări în palmă cu aer de cunoscătoare.

— Prea puţin. Credeam că ai mai mult. Ce-i aia?

Atinse cu degetul cercelul lui Burrich. L-am strâns în palmă înainte să mi-l ia.

— Ceva foarte important pentru mine.

— Mai important decât viaţa ta?

— Nu chiar, am recunoscut, dar aproape. L-a purtat tatăl meu, o vreme. Mi l-a dat un prieten bun de-al lui.

— Ei, dacă trebuie să te desparţi de el, mă voi asigura că n-o vei face pe degeaba.

Fără altă vorbă, se întoarse la Nik. Se aşeză, sorbi restul de rachiu dintr-o înghiţitură şi mă aşteptă. După ce m-am aşezat şi eu, i se adresă gazdei:

— Îţi dăm toţi banii pe care-i avem acum. Nu-i aşa de mult cât ceri. Dar la graniţă îţi voi da şi bijuteriile mele. Inele, cercei, tot ce am. Ce zici?

Nik clătină din cap.

— Nu-i destul. Eu risc să atârn în streang.

— Ce rişti? Dacă te descoperă cu pelerinii, te spânzură oricum. Banii de la ei compensează deja riscul pe care ţi-l asumi. Noi nu creştem primejdia, doar povara, şi sunt sigură că pe ea putem s-o acoperim.

Nik scutură iar din cap a şovăială. Starling se răsuci spre mine şi întinse palma.

— Arată-i-l, îmi ceru.

Mai să mi se facă rău când am deschis săculeţul şi-am scos cercelul.

— Acest giuvaier nu pare cine ştie ce la prima vedere, am rostit. Dacă nu ştii despre ce e vorba. Eu ştiu. Ştiu ce am şi cât merită. Merită toate necazurile pe care le-ai avea din cauza noastră.

Am culcat în palmă plasa fină de argint care învelea safirul. Pe urmă am prins cercelul de agăţătoare şi l-am ţinut în faţa flăcărilor vesele.

— Valoros nu e doar argintul ori safirul, ci şi lucrătura. Priveşte cât de subţire e plasa de argint, cât de migălos e lucrată.

Starling atinse giuvaierul cu vârful degetelor.

— A fost cândva al viitorului regele Chivalry, preciză ea pe un ton respectuos.

— Banii se cheltuiesc mai uşor, comentă Nik.

Am ridicat din umeri.

— Dacă vrei să ai numai bani de cheltuit, atunci ai dreptate. Uneori, a deţine un obiect îţi aduce o satisfacţie mai mare decât banii din buzunar. Când cercelul va fi al tău, dacă vei dori, îl vei putea vinde. Dacă aş încerca să-l vând eu acum, în pripă, aş obţine numai o parte din cât valorează. Dar un om cu legăturile tale, şi cu timp suficient să se târguiască, ar putea primi mult peste patru galbeni pe el. Totuşi, dacă preferi, m-aş putea întoarce în oraş şi…

Ochii lui Nik străluciră de lăcomie.

— Îl iau, cedă el.

— De cealaltă parte a râului, i-am precizat.

Mi-am pus cercelul în ureche, ca să-l vadă ori-de-câte-ori se uită la mine, şi-am continuat pe un ton cât se poate de oficial:

— Te angajezi să ne duci pe amândoi în siguranţă pe malul celălalt al râului. Când ajungem acolo, cercelul e al tău.

— Şi asta-i toată plata noastră, adăugă Starling calm. Dar îţi lăsăm banii noştri până atunci. Chezăşie.

— De acord. Să pecetluim învoiala.

Ne-am strâns mâinile.

— Când plecăm? am vrut să aflu.

— Când ne îngăduie vremea, spuse Nik.

— Mâine ar fi mai bine.

Se ridică încet.

— Mâine, zici? Ei, dacă mâine e vreme bună, atunci mâine plecăm. Acum mai am de rezolvat nişte treburi, aşa că voi să mă iertaţi. Dar Pelf se va ocupa de voi.

Am crezut că trebuie să ne întoarcem în oraş, dar Starling se târgui cu Pelf, cântecele ei pentru cina noastră şi pentru o cameră peste noapte. Nu mă simţeam în largul meu să dorm printre străini, dar mi-am zis că e mai sigur decât drumul înapoi. Deşi bucatele pregătite de Pelf nu erau la fel de gustoase ca acelea de la han cu o seară înainte, tot mi-au plăcut mai mult decât supa de cartofi cu ceapă. Am mâncat felii groase de jambon afumat, sos de mere şi o prăjitură cu fructe, seminţe şi mirodenii. Pelf ne-a adus bere ca să ne alunece mai bine mâncarea pe gât şi s-a aşezat şi ea la masă, vorbind de una-alta. Când am terminat, Starling îi cântă două cântece, dar eu de-abia îmi ţineam ochii deschişi. Am cerut să mi se arate camera, iar cântăreaţa spuse că şi ea e obosită.

Pelf ne conduse într-o cameră deasupra celei bogat mobilate a lui Nik. Fusese foarte frumoasă cândva, dar nu credeam să mai fi locuit cineva în ea de ani de zile. Fata aprinsese focul, dar tot era frig şi aerul mirosea a stătut. Patul imens, cu saltea de pene, era protejat de draperii prăfuite. Starling strâmbă din nas şi, imediat ce plecă Pelf, întinse păturile de pe el pe-o banchetă şi-o mută lângă foc.

— În felul acesta, se aerisesc şi se încălzesc deodată, îmi explică ea, cu un aer cunoscător.

Eu trăsesem zăvorul şi cercetasem încuietorile de la fereastră şi obloanele. Păreau sigure. Eram prea obosit ca să mai spun ceva. Mi-am zis că mă moleşise berea băută după rachiu. Am tras un scaun şi-am blocat cu el uşa, sub privirile distrate ale lui Starling. Apoi m-am dus lângă foc, m-am cuibărit pe bancheta acoperită de pături şi mi-am întins picioarele la căldură. Mi-am scos bocancii ajutându-

mă cu degetele de la picioare. Mâine voi fi pe drum către Regatul Munţilor…

Starling veni şi se aşeză lângă mine. La început, nu zise nimic. Apoi ridică un deget şi se jucă cu cercelul.

— Chiar a fost al lui Chivalry?

— O vreme.

— Şi ai renunţat la el ca să ajungi în Regatul Munţilor. El ce-ar spune?

— Habar n-am. Nu l-am cunoscut. Am scos un oftat neaşteptat. Din câte povesteşte lumea, a ţinut foarte mult la fratele lui mai mic. Nu cred că mi-ar purta pică dacă l-aş da ca să ajung la Verity.

— Atunci mergi, într-adevăr, să-l cauţi pe regele tău.

— Bineînţeles. N-am reuşit să-mi înăbuş căscatul. Nu mai avea rost să neg. Nu cred că a fost înţelept să pomeneşti de Chivalry în faţa lui Nik. Ar putea face legătura cu mine. M-am întors cu faţa la Starling. De-abia îi vedeam trăsăturile. Dar mi-e prea somn ca să-mi pese, am adăugat.

— Nu eşti obişnuit cu mugurul-extazului, râse ea.

— N-am tras pe nas droguri în seara asta.

— Erau în prăjitură. Ţi-a zis fata că-i cu mirodenii.

— La asta s-a referit?

— Da. Asta înseamnă mirodenie în Farrow.

— Aha. În Buck înseamnă ghimbir. Sau lămâie.

— Ştiu. Se sprijini de mine şi oftă. N-ai încredere în ei, nu-i aşa?

— Normal că nu. Ei n-au încredere în noi. Dacă noi am avea încredere în ei, nu ne-ar respecta. Ne-ar lua drept nişte naivi, nişte prostovani care aduc necazuri pe capul contrabandiştilor pentru că le merge gura prea mult.

— Dar ai dat mâna cu Nik.

— Da. Şi cred că se va ţine de cuvânt. În măsura în care va putea.

Am tăcut amândoi, cugetând la cele vorbite. Îmi sărise somnul. Starling şedea tot lângă mine.

— Eu mă culc, mă anunţă ea.

— Şi eu.

Mi-am luat o pătură şi m-am învelit.

— Nu fi caraghios. Patul ăla e destul de mare pentru patru oameni. Dormi în el cât mai poţi, n-o să mai găseşti altul prea curând.

N-a fost nevoie să insiste. Salteaua de pene era pufoasă, chiar dacă mirosea a mucegai. Ne-am împărţit păturile. Ştiam că trebuie să fiu prudent, însă rachiul şi mugurul-extazului îmi moleşiră voinţa. Am căzut într-un somn adânc.

M-am trezit spre dimineaţă, cu un braţ peste mine. Focul se stinsese şi se făcuse frig. Starling se mişcase în somn şi se lipise de spatele meu. Am vrut să mă trag la o parte, dar îmi era cald şi bine. Îi simţeam respiraţia plăcută în ceafă. Mirosul nu era de parfum, făcea parte din ea. Am închis ochii, nemişcat. Molly. Dorul mă săgetă ca o durere. Am strâns din dinţi. M-am forţat să adorm.

Mare greşeală.

Bebeluşul plângea. Plângea întruna. Molly era în cămaşă de noapte, cu o pătură peste umeri. Arăta trasă la faţă în lumina focului, legănând copilul în braţe. Îi cântă, iar şi iar, un cântecel, până uită melodia, întoarse capul încet spre uşă când o deschise Burrich.

— Pot să intru? murmură el.

Molly îl pofti cu un semn din cap.

— De ce eşti treaz la ora asta? îl întrebă cu glas obosit.

— Am auzit-o plângând de afară. E bolnavă?

Se duse la foc şi-l aţâţă. Mai aruncă un vreasc, apoi se aplecă şi cercetă chipul bebeluşului.

— Nu ştiu. Nu se mai opreşte din plâns. Nici să sugă nu vrea. Nu ştiu ce-i cu ea.

În glasul lui Molly, care nici să plângă nu mai putea, se ghicea disperarea. Burrich se întoarse cu faţa la ea.

— Lasă-mă s-o ţin şi eu în braţe. Tu du-te şi întinde-te puţin, altfel vă îmbolnăviţi amândouă. Nu poţi să stai trează în fiecare noapte.

Molly îl privi nedumerită.

— Vrei să ai grijă de ea? Chiar vrei?

— De ce nu? rosti Burrich ironic. Tot nu pot să dorm dacă plânge.

Molly se ridică anevoie, de parcă ar fi durut-o spatele.

— Încălzeşte-te mai întâi. O să fac un ceai. Drept răspuns, el îi luă fetiţa din braţe.

— Nu, du-te-n pat. N-are rost să stăm toţi treji. Molly nu reuşi să înţeleagă.

— Chiar nu te deranjează dacă mă culc?

— Nu, culcă-te, ne descurcăm noi. Hai, du-te. Burrich aranjă pătura şi apoi îşi propti fetiţa de umăr. Părea foarte mică în palmele lui arse de soare. Molly merse în capătul celălalt al camerei. Se întoarse către Burrich, dar el se uita la copil.

— Linişteşte-te. Hai, linişteşte-te.

Molly se urcă în pat şi se acoperi cu păturile. Burrich nu se aşeză. Rămase în faţa căminului, legănându-se uşor pe picioare, în timp ce mângâia copilul pe spate.

— Burrich, îl strigă Molly încet.

— Da? Nu se întoarse spre ea.

— N-are rost să dormi în hambar pe vremea asta. Ar trebui să te muţi în casă peste iarnă şi să dormi lângă foc.

— Păi... Nu-i chiar atât de frig acolo. Depinde cum eşti obişnuit, ştii?

Se lăsă liniştea.

— Burrich. M-aş simţi mai în siguranţă dacă ai fi mai aproape de mine, stărui Molly cu glas plăpând.

— Păi... Atunci cred că mă mut. Dar în noaptea asta nu trebuie să te temi de nimic. Culcă-te. Culcaţi-vă amândouă.

L-am văzut plecând capul şi atingând uşor cu buzele creştetul copilului. Începu să-i îngâne un cântec. Am încercat să ascult cuvintele, dar glasul lui era prea gros şi nu înţelegeam nici în ce limbă sunt. Plânsetul bebeluşului se auzi tot mai stins. Burrich se plimbă cu el prin cameră, înainte şi înapoi, prin faţa căminului. Am rămas cu Molly, care îl privi şi ea, până când o adormi vocea lui mângâietoare. După aceea n-am mai visat decât un lup singuratic, alergând, alergând la nesfârşit. Era la fel de singur ca şi mine.

15. KETTLE

Regina Kettricken purta în pântece copilul lui Verity când a fugit de prinţul Regal şi s-a întors în Regatul Munţilor. Unii au criticat-o, spunând că, dacă ar fi rămas în Buck şi i-ar fi forţat mâna lui Regal, copilul s-ar fi născut acolo în siguranţă. Dacă ar fi procedat aşa, poate ar fi sprijinit-o întreg castelul Buckkeep, poate regatul Buck ar fi luptat mai unit împotriva piraţilor Străini, poate ducatele de coastă şi-ar fi sporit eforturile, dacă ar fi avut o regină la Buck. Aşa spun unii.

Părerea generală a celor care locuiau în castelul Buckkeep pe vremea aceea şi cunoşteau în amănunt politica internă a domniei Farseer era foarte diferită. Absolut toţi credeau că şi Kettricken, şi copilul ei nenăscut ar fi devenit victimele trădărilor şi-ale ticăloşiilor. Se poate dovedi că, şi după ce regina Kettricken a fugit de la Buckkeep, cei care-l susţineau pe Regal la tron au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca s-o discrediteze, zicând chiar că pruncul din pântecele ei nu era al lui Verity, ci fusese zămislit cu nepotul lui bastard, FitzChivalry.

Indiferent ce presupuneri s-ar face despre ce s-ar fi întâmplat dacă regina Kettricken ar fi rămas la Buckkeep, toate ar fi speculaţii inutile. Conform adevărului istoric, ea credea că pruncul ei ar avea cele mai mari şanse să supravieţuiască numai dacă venea pe lume în Regatul Munţilor, atât de drag ei. S-a întors acolo şi ca să-l găsească pe Verity şi să-l urce din nou pe tron. Cu toate acestea, eforturile ei i-au adus numai suferinţă. A descoperit locul în care tovarăşii lui înfruntaseră agresori neidentificaţi. Rămăşiţele neîngropate nu erau decât oase împrăştiate şi nişte zdrenţe ude şi murdare, lăsate în urmă de animalele care le mâncaseră leşurile. Printre acestea însă a găsit mantia albastră purtată de Verity când îl

văzuse ultima oară şi cuţitul său. S-a întors la reşedinţa regală din Jhaampe şi l-a jelit pe soţul ei mort.

Mai tulburător pentru ea a fost că, luni de zile după aceea, a primit rapoarte că oameni în uniforma gărzii lui Verity au fost văzuţi în munţii de dincolo de Jhaampe. Soldaţii fuseseră zăriţi rătăcind, câte unul, în satele de la munte. Nu prea voiau să intre în vorbă cu sătenii şi, deşi arătau ca vai de ei, refuzau să primească ajutor şi mâncare. Fără excepţie, cei care i-au zărit i-au descris drept „jalnici" şi „vrednici de milă". Unii din ei se strecurau în Jhaampe când şi când. N-au fost în stare să răspundă coerent întrebărilor lui Kettricken despre Verity şi despre ce se întâmplase cu el. Nici măcar nu şi-au amintit când se despărţiseră de el sau în ce împrejurări. Toţi erau obsedaţi să se întoarcă în Buckkeep.

Cu timpul, regina a ajuns să creadă că Verity şi garda lui fuseseră atacaţi nu numai fizic, ci şi cu vrăji. Agresorii care trăseseră cu arcul şi loviseră cu sabia, precum şi falsul grup de iniţiaţi care le descurajase şi le buimăcise pe gărzi, lucrau pentru fratele lui mai mic, prinţul Regal, presupunea regina. Acesta era motivul urii ei nestăvilite faţă de cumnatul său.

M-au trezit nişte bătăi în uşă. Am strigat un răspuns când m-am ridicat în capul oaselor, buimac şi înfrigurat.

— Plecăm într-o oră! se auzi din spatele uşii.

Am ieşit din învălmăşeala de pături şi îmbrăţişarea somnoroasă a lui Starling. Mi-am găsit bocancii, m-am încălţat, apoi mi-am pus mantaua. Mi-am strâns-o bine pe corp împotriva aerului rece. Starling nu făcu decât să se cuibărească în locul meu. M-am aplecat peste pat.

— Starling?

Neprimind răspuns, am scuturat-o uşor.

— Starling! Plecăm în mai puţin de-un ceas. Scoală-te!

Oftă adânc.

— Du-te tu înainte. Vin şi eu imediat.

Se ghemui mai adânc sub pături. Am ridicat din umeri şi-am lăsat-o acolo.

Jos, în bucătărie, Pelf ţinea un munte de clătite la cald, lângă foc. Îmi oferi o farfurie cu unt şi miere, pe care am acceptat-o cu mare bucurie. Casa, atât de liniştită cu o seară înainte, gemea de lume. După cât de bine semănau oamenii între ei, am dedus că erau toţi rude. Băiatul cu iedul stătea pe un taburet lângă masă şi-i dădea animalului bucăţi de clătită. L-am surprins de câteva ori că se holbează la mine. Când i-am zâmbit, a făcut nişte ochi cât cepele. S-a ridicat cu o mutră serioasă şi-a plecat cu farfurie cu tot şi cu iedul ţopăind după el.

Nik traversă bucătăria într-o manta de lână neagră fluturându-i pe la gambe, pătată cu fulgi de zăpadă, îmi aruncă o privire în trecere.

— Gata de drum?

Am încuviinţat în tăcere.

— Bine. Îmbracă-te gros. Viscolul de-abia începe. Zâmbi larg. O vreme numai bună de călătorit pentru tine şi pentru mine.

Nu mă aşteptasem să mă încânte călătoria. Terminasem dejunul înainte de-a coborî Starling. Când apăru în bucătărie, mă lăsă mască. Crezusem că va fi somnoroasă, dar era proaspătă şi voioasă, roşie în obraji, cu gura deschisă a râs. Schimba replici înţepătoare cu un bărbat şi nu-l lăsa nici să respire. Nu ezită, ci-şi puse o porţie generoasă din toate. Probabil îmi sesiză figura uimită când ridică ochii de la farfuria goală.

— Menestrelii ştiu că trebuie să mănânce bine când li se oferă mâncare, îmi spuse, întinzând ceaşca spre mine.

Bea bere la micul dejun. I-am turnat din urciorul de pe masă. Tocmai lăsase halba jos cu un oftat, când Nik intră furtunos în bucătărie. Mă văzu şi se opri la jumătatea pasului.

— Ăăă... Tom. Ştii să mâni calul?

— Sigur că da.

— Bine?

— Destul de bine.

— Perfect, atunci suntem gata de plecare. Trebuia să-l mâne vărul meu, Hank, dar tuşeşte din toţi rărunchii, a răcit peste noapte. Nevasta nu-l lasă să plece. Dar, dacă tu ştii să mâni căruţa...

— ...se aşteaptă să-i scazi din preţ, interveni brusc Starling. Dacă mână un cal de-al tău, nu mai trebuie să plătească pentru al lui. Şi nici pentru ce-ar fi mâncat vărul tău.

Nick fu luat prin surprindere. Îşi plimbă privirea de la Starling la mine.

— Aşa ar fi cinstit, am remarcat eu, reţinându-mi zâmbetul.

— Voi face să fie aşa, cedă el şi părăsi grabnic bucătăria.

Se întoarse în scurtă vreme.

— Femeia zice că vrea să te încerce. E căruţa ei, ştii.

Încă nu se luminase. Torţele fâlfâiau în vânt şi zăpadă. Lumea se foia de colo-colo, cu glugile îndesate pe cap şi cu mantalele strânse pe lângă trup. Am văzut patru căruţe trase de cai. Într-una erau vreo cincisprezece călători. Se înghesuiau unii într-alţii, cu boccelele în poală, cu capul plecat, să nu-i bată vântul în faţă. O femeie îmi aruncă o privire temătoare. De ea se sprijinea un copil. M-am întrebat de unde veniseră toţi. Doi bărbaţi urcară un butoi în ultima căruţă, apoi traseră o pânză peste întreaga încărcătură.

În spatele căruţei pline era o şaretă. O bătrânică îmbrăcată în negru din cap până-n picioare stătea ţeapănă pe banchetă. Se înfofolise bine în manta, pe sub glugă şi fular, şi-şi trăsese o pătură peste genunchi. Mă scrută cu ochii negri când am dat ocol calului, o iapă pestriţă. Nu-i plăcea vremea şi-o strângea hamul. I l-am lărgit cât am putut, convingând-o să aibă încredere în mine. Când am terminat, am ridicat ochii şi-am văzut că femeia mă urmărea îndeaproape. Părul care-i ieşea pe sub glugă lucea a negru, însă nu doar zăpada îi încărunţise şuviţele albe din el. Îşi ţuguie buzele, dar tăcu şi atunci când mi-am aşezat bocceaua sub banchetă. Am salutat-o când m-am aşezat lângă ea şi-am apucat hăţurile.

— Cred că eu sunt cel care va mâna şareta dumneavoastră, am anunţat-o pe un ton prietenos.

— Crezi? Nu ştii?

Mă sfredeli din priviri.

— Hank s-a îmbolnăvit. Nik m-a întrebat dacă vreau să mân iapa. Mă cheamă Tom.

— Nu-mi plac schimbările. Mai ales cele din ultima clipă. Schimbările arată că n-ai fost pregătit de plecare de la bun început şi că acum eşti şi mai puţin pregătit.

Mi-am dat seama de ce se îmbolnăvise Hank peste noapte.

— Mă cheamă Tom, m-am prezentat a doua oară.

— Mi-ai mai spus, mă anunţă şi scrută ninsoarea deasă. Excursia asta a fost o idee foarte proastă, rosti, dar nu pentru mine. Şi n-o să iasă nimic bun din ea. Îmi dau seama de pe-acum. Îşi frecă mâinile înmănuşate în poală. Afurisitele astea de oase bătrâne, se răţoi, tot cu ochii la fulgi. Dacă nu m-ar durea, n-aş avea trebuinţă de unul ca tine. De nimeni n-aş avea.

Nu ştiam ce să-i spun, dar mă salvă Starling. Îşi opri calul în dreptul meu.

— Uite ce mi-au dat să călăresc, mă provocă ea.

Calul îşi scutură coama neagră şi-şi dădu ochii peste cap, cerându-mi parcă să mă uit la ce-i era dat să ducă în spate.

— Mie mi se pare un cal bun. E rasă de munte. Toţi sunt aşa. Dar te va purta o zi întreagă. Şi are o fire blândă.

Starling se încruntă.

— I-am spus lui Nik că, pentru cât plătim, mă aşteptam la un bidiviu adevărat.

Nik trecu pe lângă noi în clipa aceea. Calul lui nu era mai mare decât al lui Starling. Se uită la ea şi întoarse imediat privirea, ca şi cum s-ar fi temut de limba ei ascuţită.

— Haideţi să plecăm, ni se adresă el cu voce domoală, şoptită. E mai bine să nu vorbiţi şi să vă ţineţi aproape de căruţa din faţă. Pe viscol e mai uşor să vă pierdeţi decât aţi crede.

În ciuda glasului moale, porunca îi fu ascultată imediat. Nimeni nu strigă ordine, nici nu-şi luă rămas-bun cu voce tare. Căruţele din faţa noastră porniră agale. Am scuturat frâiele şi-am urnit iapa. Fornăi dezaprobator, dar ţinu ritmul. Înaintam în tăcere, printr-o perdea de ninsoare nesfârşită. Poneiul lui Starling trase de zăbală până când călăreaţa îi dădu frâu liber şi-l lăsă să meargă la trap până la caii din faţa grupului. Eu am rămas singur cu bătrâna taciturnă.

Am descoperit în curând că Nik nu se înşelase în privinţa vremii. Răsări soarele, dar ninsoarea căzu în continuare atât de deasă, încât lumina căpătă culoarea laptelui. Omătul învolburat sclipea ca sideful. Te ameţea şi-ţi obosea ochii. Călătoream parcă printr-un tunel alb nesfârşit şi ne călăuzeam numai după capătul căruţei din faţă.

Nik nu ne conduse pe drumul obişnuit. Căruţele noastre străbătură scârţâind câmpia îngheţată. Ninsoarea deasă ne acoperi imediat urmele. Nimeni n-ar fi zis că am trecut pe-acolo. Am mers de-a curmezişul ţinutului până după prânz; călăreţii descălecau, dădeau la o parte gardurile şi apoi le ridicau la loc în urma noastră. La un moment dat, am desluşit o fermă prin vârtejurile de zăpadă, însă fără lumină la ferestre. Nu mult după prânz, ni s-a dat la o parte din cale ultimul gard. Scârţâind şi hurducăind, am părăsit câmpia şi-am ajuns pe o cărare care fusese cândva un drum. Singurele urme de pe ea erau cele pe care le lăsam noi, dar şi pe acelea le acoperea imediat ninsoarea.

Tot drumul, tovarăşa mea stătuse posacă şi tăcută ca zăpada însăşi. Când şi când, o studiam cu colţul ochiului. Privea drept înainte, zgâlţâită de căruţă. Îşi freca întruna mâinile în poală, ca şi cum ar fi durut-o. Neavând cu ce să-mi trec vremea, am spionat-o. Era din Buck, fără doar şi poate. I se ghicea în vorbă accentul de acasă, deşi îmblânzit de atâtea călătorii pe alte meleaguri. Baticul era lucrat în Statele Chalced, dar broderie ca aceea de la tivul mantalei sale, negru pe negru, nu mai văzusem.

— Eşti cam departe de casă, băiete, rosti ea pe neaşteptate.

Vorbea privind tot înainte. Intonaţia din glasul ei îmi trimise un fior pe şira spinării.

— Ca şi tine, bătrânico, am replicat.

Se întoarse cu faţa spre mine. N-am fost sigur ce anume citesc în ochii ei lucioşi, ca de cioară.

— Aşa este. La ani de zile şi la drum lung de casă. De ce mergi la munte? mă întrebă, după o mică pauză.

— Ca să-l văd pe unchiul meu, i-am răspuns, fără a minţi.

Pufni dispreţuitoare.

— Un băiat din Buck are un unchi la munte? Şi atât de mult vrei să-l vezi, încât îţi rişti viaţa pentru el?

Am întors capul spre ea.

— E unchiul meu preferat. Tu, din câte am înţeles, mergi la altarul Edei?

— Ceilalţi merg, mă corectă ea. Eu sunt prea bătrână să mă rog pentru fertilitate. Caut un profet. E profetul meu preferat, adăugă, înainte să apuc eu să deschid gura.

Parcă vru să-mi zâmbească.

— De ce nu călătoreşti în căruţă, alături de ceilalţi?

Îmi aruncă o privire rece.

— Pui prea multe întrebări.

— A! am exclamat şi i-am zâmbit larg, acceptând mustrarea.

După câteva minute, începu să vorbească din nou:

— Sunt singură de foarte multă vreme, Tom. Îmi place să merg pe drumul meu, să mă sfătuiesc numai cu mine şi să hotărăsc singură ce mănânc la cină. Cei din căruţă sunt oameni simpatici, dar se agită şi cotcodăcesc precum găinile în coteţ. Să fi fost singuri, niciunul din ei n-ar fi făcut drumul ăsta. Simt nevoia să-i audă pe ceilalţi spunând „da, da, asta ar trebui să facem, merită riscul”. Acum, că au luat o hotărâre, se simt prea copleşiţi de ea. Niciunul nu-i în stare să se întoarcă singur de unde a plecat.

Scutură din cap. Am aprobat-o şi-am căzut pe gânduri. Tăcu vreme îndelungată. Poteca noastră ajunsese la râu. Am mers în susul lui, printre tufe rare şi copaci foarte tineri. Mai mult ghiceam apa decât o vedeam prin perdeaua de fulgi, dar îi simţeam mirosul în aer şi-i auzeam vuietul. M-am întrebat cât mai avem de mers până o traversam. Am zâmbit în sinea mea. Fără îndoială, Starling va şti să-mi dea un răspuns în seara aceea. Oare lui Nik îi plăcea tovărăşia ei?

— De ce rânjeşti? vru să ştie bătrâna dintr-odată.

— Mă gândeam la prietena mea menestrel, Starling.

— Ea te face să zâmbeşti aşa?

— Câteodată.

— E menestrel, zici. Dar tu? Tot menestrel?

— Nu. Doar păstor. De cele mai multe ori.

— Înţeleg.

Conversaţia se încheie din nou. La lăsarea serii, bătrâna îmi zise:

— Poţi să-mi spui Kettle[11].

— Eu sunt Tom.

— Asta-i a treia oară când te prezinţi.

Am crezut că vom ridica tabăra la lăsarea întunericului, dar Nik ne conduse mai departe. Am oprit scurt cât a scos el două felinare şi le-a atârnat de căruţe.

— Urmează lumina, mi-a zis cu glas aspru, trecând pe lângă noi.

Iapa noastră i-a îndeplinit porunca. Se întunecase de-a binelea şi se făcuse foarte frig când căruţa din faţa mea se abătu de pe potecă şi hurducăi printr-o deschizătură dintre copacii de pe malul râului. Ascultător, am mânat şi eu iapa după ea. Am aterizat pe drum cu o zgâlţâitură care scoase o înjurătură din gura lui Kettle. Am zâmbit; puţine gărzi din Buckkeep ar fi ştiut să înjure mai pătimaş.

În scurtă vreme, ne-am oprit. Am rămas pe loc, neştiind ce să fac, pentru că nu vedeam absolut nimic. Râul curgea furios şi negru undeva în stânga noastră. Vântul accentua umezeala din aerul îngheţat. Pelerinii din căruţa din faţă

11 „Ceainic” (n. tr.).

se foiau şi murmurau între ei. Am auzit vocea lui Nik şi un bărbat trecu pe lângă noi cu calul lui. În drum, recuperă felinarul din spatele căruţei. M-am luat după el. În câteva clipe, omul şi calul intrară într-o clădire lungă şi joasă, care fusese invizibilă pe întuneric.

— Coborâţi şi intraţi, aici ne vom petrece noaptea, ne lămuri Nik când trecu pe lângă noi încă o dată.

Am descălecat şi-am ajutat-o pe Kettle să coboare din şaretă. Când i-am oferit mâna, se miră.

— Mulţumesc frumos, domnule, îmi zise în timp ce cobora.

— Cu mare plăcere, doamnă, i-am răspuns.

Mă luă de braţ şi-am călăuzit-o spre clădire.

— Eşti tare bine-crescut pentru un păstor, Tom, comentă Kettle pe un cu totul alt ton.

Izbucni în râs când ajunse la uşă şi intră, lăsându-mă să mă întorc şi să desham iapa. Am clătinat din cap, dar îmi venea să râd. Îmi plăcea bătrânica. Mi-am azvârlit bocceaua pe umăr şi-am dus iapa în clădirea unde intraseră ceilalţi. Când i-am scos hamul, am aruncat o privire în jur. Ne aflam într-o încăpere lungă, fără separeuri. Câte un foc ardea în fiecare capăt. Clădirea cu tavan scund era construită din piatră de râu şi lut şi avea podea de pământ. Caii stăteau într-un capăt, înghesuiţi în jurul unei iesle pline cu fân. Când am dus-o şi pe iapa mea acolo, unul din oamenii lui Nik aducea găleţi cu apă ca să umple o troacă. După muntele de bălegar din capătul acela, mi-am dat seama că Nik şi ai lui foloseau des clădirea.

— Ce-a fost locul acesta înainte? l-am întrebat pe Nik când m-am alăturat celorlalţi lângă foc.

— Stână de oi. Adăpost pentru mieii născuţi timpuriu. Mai târziu, tundeam oi în ea, după ce le spălam în râu. Îşi îndreptă ochii albaştri spre un loc îndepărtat, numai de el ştiut, apoi râse gros. Asta a fost tare demult. Acum de-abia avem cu ce hrăni o capră, darămite câte oi am avut. Arătă spre foc. Mănâncă şi dormi cât mai poţi, Tom. Dimineaţa vine foarte devreme pentru noi.

Mi s-a părut că zăboveşte cu privirea pe cercelul meu.

Am cinat puţin, pâine şi peşte afumat. Terci. Ceai fierbinte. Hrana era din proviziile pelerinilor, dar Nik contribuia cu destule pentru ca ei să nu protesteze că ne hrănea pe mine, pe Starling şi pe oamenii săi. Kettle mâncă de una singură, din propriile provizii, şi-şi fierse ceaiul ei. Pelerinii se purtau politicos cu ea, iar ea era politicoasă la rândul ei, dar se vedea limpede că nu-i lega altceva decât călătoria spre aceeaşi destinaţie. Numai cei trei copii din grup nu se temeau de ea, cerându-i mereu să le dea mere uscate şi să le spună poveşti, până când le atrase atenţia că o să-i doară burta.

Adăpostul se încălzi iute de la atâţia cai şi oameni şi de la foc. Obloanele şi uşa fură închise bine, ca să nu iasă lumina şi zgomotul şi nici căldura. Deşi era viscol şi nu întâlnirăm alt suflet de om pe drum, Nik nu voia să rişte. Apreciam lucrul ăsta la un contrabandist. La cină, am reuşit să-mi văd bine pentru prima oară tovarăşii de drum. Cincisprezece pelerini, bărbaţi şi femei de toate vârstele, nepunând-o la socoteală pe Kettle. Cam doisprezece contrabandişti, din care şase semănau destul de bine cu Nik şi Pelf ca să le fie cel puţin veri. Ceilalţi păreau oameni de toate soiurile, călăuze iscusite şi vigilente. Cel puţin trei stăteau de pază tot timpul. Vorbeau puţin şi ştiau bine ce au de făcut, Nik nu trebuia să le dea decât puţine porunci. Am devenit încrezător că voi vedea cel puţin malul celălalt al râului şi poate şi graniţa cu Regatul Munţilor. Nu mai fusesem atât de optimist de multă vreme.

Starling se dovedi la înălţime într-o asemenea tovărăşie. După cină îşi luă harpa şi, deşi Nik ne atrase de mai multe ori atenţia să vorbim încet, nu-i interzise să ne cânte. Pentru contrabandişti, Starling cântă o baladă veche despre Heft, cel mai îndrăzneţ tâlhar care trăise vreodată în Buck. Până şi Nik zâmbi auzind versurile, iar Starling flirta cu el în timp ce cânta. Pelerinilor le cântă despre un râu şerpuitor care ducea oamenii acasă, iar la sfârşit, celor trei copii din mijlocul nostru, un cântec de leagăn. Puştii se cuibăriseră deja în sacii de dormit. Kettle mă trimise

imediat să i-l aduc pe-al ei din şaretă. M-am întrebat când mă ridicase în rang de la vizitiu la slugă, dar i l-am adus fără să comentez. Probabil le inspiram bătrânilor ideea că sunt la dispoziţia lor.

Mi-am desfăcut păturile lângă Kettle şi m-am întins pe ele, cu gând să dorm. În jurul meu, lumea sforăia deja. Bătrâna se ghemui în pături ca o veveriţă în cuib. Bănuiam cât o dor oasele de frig, dar n-aveam cum s-o alin. În apropierea căminului, Starling stătea la poveşti cu Nik. Când şi când, mângâia strunele harpei, însoţind glasul bărbatului cu note argintii. De câteva ori îl făcu să râdă.

Aproape că adormisem.

Frate?

Un fior mă scutură din cap până-n picioare. Era în apropiere.

Ochi Întunecaţi?

Bineînţeles! Mirare. *Sau ţi-ai găsit alt frate?*

Nici vorbă! Numai pe tine. Unde eşti?

Unde sunt? Afară. Vino la mine.

M-am ridicat degrabă şi m-am înfăşurat în manta. Bărbatul care păzea uşa se încruntă la mine, dar nu mă întrebă nimic. Am mers prin întuneric până am trecut de căruţele aliniate. Ninsoarea încetase, iar vântul împrăştiase norii de pe un petic de cer luminat de stele. Zăpada arginta ramurile copacilor şi tufişurile. Am început să-l caut pe Ochi Întunecaţi, când m-am pomenit că mă loveşte ceva pe la spate. Am căzut cu faţa în jos şi-aş fi ţipat, dacă n-aş fi avut gura plină de zăpadă. Am reuşit să mă rostogolesc şi m-am trezit călcat pe burtă de un lup vesel.

De unde ai ştiut unde mă găseşti?

De unde ştii unde să te scarpini când te gâdilă?

L-am înţeles imediat. Nu eram întotdeauna conştient de legătura noastră. Dar a mă gândi la el acum şi a-l găsi nu era mai greu decât a-mi prinde la un loc mâinile pe întuneric. Bineînţeles că ştia unde sunt. Era o parte din mine.

Miroşi a femelă. Ai o pereche nouă?

Nu. Normal că nu.

Dar împărţi o vizuină?

Călătorim împreună, ca o haită. E mai sigur aşa.

Ştiu.

O vreme, ne-am odihnit mintea şi trupul în tăcere, pur şi simplu reobişnuindu-ne unul cu prezenţa fizică a celuilalt. Mă simţeam din nou întreg. Mi se liniştea sufletul. Nu mi-am dat seama câte griji îmi făcusem din cauza lui până când, văzându-l, mi-a venit inima la loc. Am simţit că mă încuviinţează fără voie. Ştia că trecusem prin pericole şi greutăţi de unul singur. Nu crezuse că aveam să supravieţuiesc. Dar îi fusese dor de mine. Îi fusese dor de modul meu de-a gândi, de ideile şi discuţiile pe care nu le putea purta cu lupii. *De-asta te-ai întors la mine?*

Se ridică brusc şi se scuturã. *A venit timpul să mă întorc,* îmi răspunse el evaziv. Apoi adăugă: *Am alergat cu ei. Până la urmă, m-au primit în haită. Am vânat împreună, am ucis împreună, am împărţit carnea. A fost foarte bine.*

Dar?

Am vrut să fiu conducător. Se întoarse şi mă privi peste umăr, cu limba scoasă. *Sunt obişnuit să conduc, ştii.*

Serios? Şi ei n-au vrut să te accepte?

Lupul Negru e foarte mare. Şi iute de picior. Eu sunt mai puternic decât el, cred, dar el ştie mai multe vicleşuguri. A fost ca atunci când te-ai luptat cu Inima Haitei.

Am râs încet şi el se răsuci către mine, ridicându-şi buzele într-un rânjet ironic.

— Uşurel, l-am liniştit, deschizând braţele. Deci, ce s-a întâmplat?

Se aruncă lângă mine. *El e tot conducător. Are încă perechea şi vizuina.* Căzu pe gânduri şi l-am simţit că încearcă să exprime un fapt în viitor. *S-ar putea să fie altfel, altă dată.*

— S-ar putea, l-am aprobat. L-am scărpinat uşor pe urechi şi el mai că se trânti în zăpadă. Aşadar, te vei întoarce la ei într-o bună zi?

Îi venea greu să se concentreze pe cuvintele mele din cauză că-l scărpinam. M-am oprit şi-am repetat întrebarea. *Întreabă-mă într-o bună zi şi atunci voi putea să-ţi răspund.*

Câte o zi, pe rând, am încuviinţat. *Mă bucur că eşti aici. Dar tot nu înţeleg de ce te-ai întors la mine. Ai fi putut rămâne cu haita.*

Ochii lui se întâlniră cu ai mei şi se agăţară de ei chiar şi pe întuneric. *Eşti chemat, nu? Nu ţi-a strigat regele „vino la mine”?*

Am dat din cap în silă. *Sunt chemat.*

Sări dintr-odată în picioare şi se scutură zdravăn. Scrută bezna nopţii. *Dacă tu eşti chemat, atunci sunt chemat şi eu.* Nici el nu recunoştea bucuros lucrul ăsta.

Nu trebuie să vii cu mine. Eu sunt legat de chemarea regelui, nu tu.

Te înşeli. Dacă tu eşti legat, sunt şi eu.

Nu înţeleg cum vine asta, am gândit prudent.

Nici eu. Dar aşa este. „ Vino la mine”, ne-a chemat el. O vreme, am putut să nu-l iau în seamă. Dar acum nu mai pot.

Îmi pare rău. Am căutat să-i explic cât mai limpede. *Nu are niciun drept asupra ta. Ştiu asta. Nu cred că a vrut să te cheme. Nu cred că a vrut să mă lege de el. Dar aşa s-a întâmplat, iar acum trebuie să merg la el.*

M-am ridicat şi m-am curăţat de zăpada care începea să se topească. Îmi era ruşine. Verity, un om în care aveam încredere, m-a legat cu porunca lui. Destul de rău. Dar, prin mine, l-a legat şi pe lup de el. Nu avea dreptul să-i ceară ceva lui Ochi Întunecaţi. Dacă mă gândeam bine, nici eu nu aveam dreptul. Legătura dintre noi s-a petrecut întotdeauna din voinţa mea şi-a lui deopotrivă, am dat fiecare celuilalt ce-a vrut, fără nicio obligaţie. Acum, prin mine, Ochi Întunecaţi era prins într-o capcană sigură, ca şi cum eu l-aş fi momit într-o cuşcă.

Împărţim o cuşcă, aşadar?

Aş vrea să fie altfel. Aş vrea să existe o cale prin care să te eliberez. Dar nu ştiu nici dacă mă pot elibera pe mine.

Neştiind în ce fel eşti legat, nu ştiu cum să-ţi dau drumul. Tu şi cu mine avem în comun Harul. Verity şi cu mine avem în comun Meşteşugul. Cum se poate ca Meşteşugul lui să fi ajuns la tine prin mine? Nici măcar nu eram împreună când m-a chemat.

Ochi Întunecaţi stătea nemişcat în zăpadă. Se pornise vântul, vedeam cum îi ciufulea blana în lumina firavă a stelelor. *Sunt mereu cu tine, frate. Poate nu-ţi dai seama întotdeauna, dar sunt mereu cu tine. Suntem unul.*

Împărţim multe, am încuviinţat. Mă tulbura stânjeneala.

Nu. Se întoarse şi mă privi drept în ochi cum nu m-ar fi privit niciun alt lup din sălbăticie. *Nu împărţim. Suntem unul. Eu nu mai sunt lup, tu nu mai eşti om. Ce suntem noi doi la un loc nu ştiu să descriu. Poate cel care ne-a vorbit despre Sângele Străvechi ar găsi cuvântul potrivit. Tăcu o clipă. Vezi cât de om sunt? Vorbesc despre a găsi un cuvânt pentru o idee. Nu e nevoie de niciun cuvânt. Existăm şi suntem ceea ce suntem.*

Te-aş elibera, dacă aş putea.

M-ai elibera? Nu m-aş despărţi de tine.

Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun că aş vrea să ai şi tu viaţa ta.

Căscă şi se întinse. *Eu vreau să avem viaţa noastră. Vom câştiga împreună. Aşa. Călătorim ziua sau noaptea?*

Ziua.

Mă înţelese. Vei călători cu haita asta uriaşă? *De ce nu te rupi de ea, să alergi cu mine? Vom merge mai repede.*

Am clătinat din cap. *Nu-i atât de simplu. Ca să ajung unde trebuie, îmi trebuie un adăpost, iar eu nu am unul al meu. Am nevoie de ajutorul acestei haite ca să supravieţuiesc pe vremea asta.*

Urmă o jumătate de oră solicitantă, în care am încercat să-i explic că aveam nevoie de sprijinul caravanei ca să ajung la munte. Dacă aş fi avut un cal şi provizii, n-aş fi ezitat să mă încred în noroc şi s-o pornesc la drum cu lupul. Dar să înfrunt zăpezile şi gerul munţilor, ca să nu mai vorbesc despre traversatul râului, pe jos şi numai cu ce aveam pe mine? Nu puteam fi atât de prost.

Am putea vâna, se încăpăţână Ochi Întunecaţi. *Ne-am vârî unul într-altul în zăpadă noaptea. M-ai îngriji, ca întotdeauna.* Prin multă stăruinţă, am reuşit să-l conving că trebuie să călătoresc în continuare aşa cum am început. *Atunci eu va trebui să mă furişez în continuare ca un câine de pripas, după toţi oamenii ăştia?*

— Tom? Tom, eşti aici?

Nik mă striga nervos şi îngrijorat.

— Chiar aici!

Am ieşit dintre tufe.

— Ce faci? mă întrebă suspicios.

— Mă uşurez, i-am răspuns, apoi am luat o hotărâre bruscă. M-a urmărit câinele meu din oraş şi ne-a ajuns din urmă aici. L-am lăsat la nişte prieteni, dar probabil că a ros funia. Hai, băiete, la picior!

O să-ţi rod eu piciorul ăla, mă ameninţă Ochi Întunecaţi supărat, dar veni şi mă urmă în curtea luminată.

— Uriaş câine, remarcă Nik. Se aplecă în faţă. Mie mi se pare că-i mai degrabă lup.

— Aşa mi-au zis mai mulţi din Farrow. E o rasă din Buck. O folosim la stână.

O să plăteşti pentru asta. Îţi promit.

Drept răspuns, m-am aplecat şi l-am bătut pe umăr, apoi l-am scărpinat pe urechi. *Dă din coadă, Ochi Întunecaţi.*

— E un câine devotat. Ar fi trebuit să ştiu că nu-l pot lăsa singur.

Ce nu fac eu pentru tine... Dădu din coadă. O singură dată.

— Văd. Mai bine treci înăuntru şi dormi. Şi data viitoare să nu mai ieşi singur. Sub niciun motiv. Cel puţin nu fără să mă anunţi mai întâi. Când stau de pază, oamenii mei devin agitaţi. S-ar putea să-ţi taie gâtul cât ai zice peşte.

— Înţeleg.

Am trecut exact pe lângă doi dintre ei.

— Nik, nu te superi, nu? La câine mă refer. Am încercat să par cât mai stânjenit. Poate să stea afară. E un câine de pază foarte bun, să ştii.

— Numai să nu te-aştepţi să-l şi hrănesc, mormăi Nik. Şi să nu ne facă necazuri.

— O, sunt sigur că nu ne va face. Aşa-i, băiete?

Starling îşi găsi chiar atunci să apară la uşă.

— Nik? Tom?

— Suntem aici. Ai avut dreptate, a ieşit să se uşureze, spuse Nik încet. O luă pe Starling de braţ şi porni cu ea înapoi în adăpost.

— Ce-i aia? întrebă ea alarmată.

Am fost nevoit să mă bazez pe mintea ei ageră şi pe prietenia noastră.

— Câinele meu, i-am răspuns repede. Ochi Întunecaţi. Probabil că a ros funia. L-am avertizat pe Creece să-l păzească, fiindcă va vrea să plece după mine. Dar nu m-a ascultat şi-acum, poftim! Până la urmă, va trebui să-l iau cu noi la munte.

Starling se holba la lup cu ochii ei negri precum cerul nopţii. Nik o trase de braţ. Într-un sfârşit, porni şi ea spre uşă.

— Păi, cred că da, murmură ea.

I-am mulţumit Edei şi tuturor zeilor care probabil mă ascultau în clipa aceea. Lui Ochi Întunecaţi i-am spus:

— Stai de pază, fii băiat cuminte.

Bucură-te acum, cât mai poţi, frăţioare. Se trânti lângă şaretă. Nu credeam că va sta acolo mai mult de câteva minute. I-am urmat pe Starling şi pe Nik înăuntru. El închise bine uşa după noi şi trase zăvorul. Mi-am scos bocancii şi mi-am scuturat mantaua de zăpadă înainte de-a mă înveli în pături. Uşurat cum eram, somnul mi-a venit foarte repede. Ochi Întunecaţi se întorsese. Eram din nou întreg. În siguranţă, cu lupul de pază la uşă.

Ochi Întunecaţi, mă bucur că eşti aici.

Ai un fel tare ciudat de-a mi-o arăta, replică el, dar am simţit că era mai mult amuzat decât supărat.

Rolf cel Negru mi-a trimis un mesaj. Regal vrea să-i întoarcă împotriva noastră pe cei cu Sânge Străvechi. Le oferă aur ca să ne vâneze. N-ar trebui să vorbim deschis prea mult.

Aur. Ce e aurul pentru noi sau pentru cei ca noi? Nu te teme, frăţioare. Sunt aici ca să am grijă de tine din nou.

Am închis ochii şi m-am cufundat în somn, sperând că are dreptate. Cu o clipă înainte de-a adormi, am observat că Starling nu-şi întinsese pătura lângă mine. Stătea în partea cealaltă a încăperii. Lângă Nik. Şuşoteau cu capetele apropiate. Ea râse. N-am auzit ce-a spus, dar din tonul ei mi-am dat seama că îl tachina provocator.

Am simţit o umbră de gelozie şi m-am mustrat, îmi era prietenă, nimic mai mult. De ce mă interesa cu cine-şi petrece nopţile? Noaptea trecută dormise lipită de spatele meu. Acum, nu. Mi-am zis că e din cauza lupului. Nu-l putea accepta. Nu era prima. Una era să ştie că sunt înzestrat cu Har, alta să facă faţă legăturii mele cu un animal. Ei, asta e.

Am adormit.

Într-un anumit moment al nopţii, am simţit o iscodire nesigură. Meşteşugul îmi atinse vag de tot simţurile. Am intrat în alertă, dar am rămas nemişcat, aşteptând. N-am simţit nimic. Să fi fost o închipuire? Un vis? Un gând mai înfricoşător îmi trecu prin cap. Poate fusese Verity, prea slăbit să ajungă la mine.

Poate fusese Will. Am aşteptat în linişte. Voiam să explorez, dar mă temeam. Doream atât de mult să ştiu că Verity e teafăr! De când îi spulberase pe iniţiaţii lui Regal în seara aceea, nu-l mai simţisem. *Vino la mine,* mă chemase el. Dacă fusese ultima lui dorinţă? Dacă, după toată căutarea mea, îl voi găsi oale şi ulcele? Mi-am alungat frica şi-am încercat să-mi ţin mintea deschisă.

Atingerea pe care o simţisem fusese a lui Regal.

Nu-l căutasem niciodată, doar bănuisem că ştie şi el să întrebuinţeze Meşteşugul. Chiar şi în clipa aceea mă îndoiam de ceea ce simţisem. După forţă, părea Will, după gânduri, Regal. *Şi n-ai găsit-o nici pe femeie?* Nu pe mine mă căuta, ci pe altcineva. Am prins curaj, m-am apropiat mai mult. Am încercat să-i surprind gândurile fără să-l ating.

Nu încă, regele meu. Burl. Îşi ascundea tremurul în spatele politeţii şi-al solemnităţii. Ştiam că şi Regal îşi dă seama de asta, că e chiar încântat. Regal nu fusese niciodată în stare să deosebească teama de respect. Nu credea că un om îl respectă dacă nu se şi teme de el. N-am crezut că se va purta aşa şi cu iniţiaţii lui. Oare cu ce-i ameninţa?

Şi nici urmă de bastard? întrebă Regal. Nu mai încăpea îndoială. Regal se folosea de Will pentru a comunica prin Meşteşug. Oare nu avea destulă putere s-o facă singur?

Burl îşi luă inima în dinţi. *Regele meu, nu am găsit niciun semn de la el. Cred că e mort. Mort de-a binelea, de data asta. S-a tăiat cu un cuţit otrăvit; când a luat hotărârea, era disperat. Nimeni nu s-ar putea preface în asemenea clipe.*

Atunci ar trebui să existe un cadavru, nu?

Sunt sigur că zace pe undeva, regele meu. Doar că încă nu l-au găsit gărzile. Carrod. El nu tremura de frică. O ascundea până şi de el însuşi, pretinzând că e vorba de furie. Am înţeles că trebuia să procedeze aşa, dar mă îndoiam că era înţelept din partea lui. Îl forţa să-l înfrunte pe Regal. Iar regele nu-i aprecia pe oamenii care vorbeau deschis.

Poate ar trebui să te pun să baţi drumurile călare, propuse el, prefăcut amabil. *Cine ştie, ai putea să dai şi peste cel care i-a omorât pe Boit şi pe oamenii lui.*

Regele meu... începu Carrod, dar *LINIŞTE!* îl întrerupse Regal. Sorbea nestingherit din puterea lui Will. Efortul nu-l costa nimic.

L-am mai crezut o dată mort şi era să mor eu, pentru că m-am încrezut în vorbele altora. De data asta vreau să-l văd cu ochii mei, tăiat în bucăţi, ca să mă pot odihni. Încercarea lui Will de a-l face să iasă la iveală din ascunzătoare a fost un eşec lamentabil.

Poate pentru că era deja mort, se aventură Carrod prosteşte.

Atunci am fost martor la un lucru pe care n-aş fi vrut să-l văd niciodată. Ajutat de Will, Regal îl săgetă pe Carrod cu

o durere ascuţită, fierbinte, pătrunzătoare. Când i-o trimise, mi-am dat seama exact ce deveniseră iniţiaţii lui. Regal se lipise de Will, dar nu aşa cum te lipeşti de spinarea calului care te poate azvârli din şa dacă se înfurie, ci ca o căpuşă sau o lipitoare care se agaţă de victima ei şi-i suge sângele. Treaz sau în somn, Regal nu se dezlipea de el, profita întruna de forţa lui. Iar acum o irosea cu cruzime, fără să-i pese ce se întâmplă cu Will. Nu ştiam că poţi provoca durere numai prin Meşteşug. De explozia de putere, ca aceea a lui Verity, ştiam. De data asta era vorba de cu totul altceva. Nu de un spectacol de forţă sau caracter nestăpânit, ci de o paradă de răzbunare. Undeva, ştiam eu, Carrod zăcea pe podea, zvârcolindu-se în agonie mută. Legaţi cum erau, Burl şi Will probabil că-i împărtăşeau, chiar dacă vag, suferinţa. Mă miram că un iniţiat putea face aşa ceva unuia ca el. Dar nu Will îi provoca durerea, ci Regal.

După o vreme, a trecut. În realitate, poate durase numai o clipă. Pentru Carrod, sigur ţinuse mai mult. L-am auzit scâncind. Numai de-atât mai era în stare acum.

Nu cred că bastardul a murit. Nu îndrăznesc să cred până nu-i văd trupul neînsufleţit. Cineva i-a ucis pe Boit şi pe oamenii lui. Aşa că găsiţi-i cadavrul, aduceţi-l pe bastard în faţa mea, viu sau mort. Burl, rămâi unde eşti şi dublează-ţi eforturile. Sunt sigur că a plecat în direcţia aceea. Niciun călător să nu treacă neverificat. Carrod, cred că ar trebui să i te alături lui Burl. Traiul indolent nu se potriveşte cu firea ta. Pleci la drum mâine. Să nu zăboveşti. Concentrează-te pe datoria ta. Ştiţi că Verity trăieşte; v-a dovedit-o foarte clar. Bastardul va încerca să ajungă la el. Trebuie oprit înainte de a-l găsi, apoi fratele meu trebuie ucis, pentru că e o ameninţare. Acestea sunt singurele sarcini pe care vi le-am dat; de ce nu le puteţi îndeplini? Nu vă gândiţi ce se va întâmpla cu noi dacă se întoarce Verity? Căutaţi-l, cu Meşteşugul şi cu oamenii voştri. Să nu uite lumea ce recompensă am oferit pentru prinderea lui. Dar să nu uite nici ce pedeapsă îi aşteaptă pe cei care îl vor ajuta. Aţi înţeles?

Desigur, regele meu. Nu voi precupeţi niciun efort, răspunse Burl degrabă.

Carrod? Nu te-aud, Carrod. Ameninţarea plutea asupra tuturor.

Te rog, regele meu. Voi face totul, totul. Mort sau viu, îl voi găsi pentru tine. Jur.

Fără nicio avertizare, Will şi Regal dispărură. Carrod se prăbuşi. Burl zăbovi încă o clipă. Ascultase, bâjbâise după prezenţa mea? Mi-am lăsat gândurile să plutească libere, mi-am risipit concentrarea. Apoi am deschis ochii şi-am privit fix tavanul, cugetând. Meşteşugul îmi provocase greaţă şi tremurături.

Sunt lângă tine, frate, mă linişti Ochi Întunecaţi.

Iar eu mă bucur că eşti aici. M-am răsucit pe-o parte şi-am încercat să dorm.

16. ASCUNZĂTOAREA

Multe din legendele şi poveştile despre Har stăruie că acela care îl întrebuinţează împrumută, în timp, o mare parte din trăsăturile animalului de care s-a legat. Unele din cele mai înspăimântătoare istorii spun că, până la urmă, cel înzestrat cu Har devine capabil să se transforme în animalul respectiv. Aceia care cunosc foarte bine magia m-au asigurat că nu se întâmplă aşa. Este adevărat că omul cu Har poate, fără să-şi dea seama, să împrumute comportamentul fizic al animalului de care s-a legat, dar, chiar dacă prietenul lui e vultur, lui nu-i vor creşte aripi, iar cel apropiat de un cal nu va începe să necheze. Cu vremea, omul va ajunge să-şi înţeleagă mai bine prietenul animal şi, cu cât legătura lor va fi mai lungă, cu atât vor ajunge să se poarte mai asemănător. Aşa cum animalul va împrumuta comportamentul şi trăsăturile omului, tot aşa, şi omul le va împrumuta pe ale lui. Dar acest lucru se întâmplă numai după o perioadă lungă de contact intens.

Nick se sculă exact atunci când credea Burrich că începe dimineaţa. Mă treziră oamenii lui, care scoteau caii afară. În jurul meu, lumea se foia. O fetiţă plângea că era prea devreme să se scoale. Mama ei încerca s-o potolească. Molly, mi-am zis, tulburat de dor. Undeva, şi ea o liniştea pe fetiţa mea.

Ce-i asta?

Perechea mea a născut un pui. Departe.

Îngrijorare imediată. *Dar cine vânează pentru ea? N-ar trebui să ne întoarcem la ea?*

O îngrijeşte Inima Haitei.

Normal. Ar fi trebuit să-mi dau seama. El ştie ce înseamnă haita, deşi nu vrea să recunoască. Atunci, totu-i bine.

În timp ce m-am ridicat şi mi-am strâns boarfele, aş fi vrut să accept şi eu lucrurile cu aceeaşi uşurinţă. Ştiam că Burrich va avea grijă de ele. Aşa îi dicta firea. Mi-am adus aminte de anii în care crescusem sub ochii lui. Pe-atunci, nu o dată l-am urât; acum n-aş fi vrut pentru nimic în lume să aibă altcineva grijă de Molly şi de bebeluşul meu. În afară de mine. Aş fi preferat să fiu eu în locul lui, chiar să legăn fetiţa dacă plânge în toiul nopţii. Deşi în clipa aceea cel mai mult îmi doream ca femeia de lângă mine s-o liniştească odată pe copila plângăcioasă. Plăteam cu o durere de cap cumplită faptul că iscodisem cu Meşteşugul noaptea trecută.

Se pare că mâncarea a fost numai bună de leac, pentru că atunci când fata primi o bucată de pâine şi un fagure, se potoli imediat. Am mâncat toţi în grabă, iar singurul aliment cald a fost ceaiul. Kettle se mişca foarte greu, îmi era milă de ea. I-am dus o cană de ceai ca să-şi încălzească degetele deformate cât am învelit-o cu păturile. Nu mai văzusem mâini atât de schimonosite de reumatism: semănau cu nişte gheare.

— Un prieten de-al meu mai bătrân mi-a spus că înţepăturile de urzică îi uşurau durerea din degete, i-am spus, strângându-i lucrurile.

— Dacă-mi găseşti urzici pe sub nămeţii ăştia, mă înţep imediat cu ele, băiete, replică ea acră.

Dar peste câteva minute îmi oferi un măr uscat din mica ei provizie. I-am mulţumit. Am urcat catrafusele în şaretă şi-am înhămat iapa cât şi-a băut Kettle ceaiul. M-am uitat în jur, dar nu l-am văzut pe Ochi Întunecaţi.

Vânez, mă anunţă el.

Cât aş vrea să fiu cu tine... Noroc!

N-ar trebui să vorbim mai puţin, ca să nu ne audă Regal?

Nu i-am răspuns. Dimineaţa venise senină şi rece, uimitor de senină după ninsoarea din ziua precedentă, însă şi mult mai friguroasă; vântul care bătea dinspre râu se strecura prin haine, vârându-şi degetele reci prin găurile de la manşete şi pe la guler. Am ajutat-o pe Kettle să urce

în şaretă şi-am învelit-o cu încă o pătură, pe lângă cele cu care se înfofolise ea.

— Mama ta te-a educat foarte bine, Tom, îmi spuse ea cu bunătate neprefăcută.

Şi acum, după atâta vreme, mă strâmbam când auzeam remarca asta. Starling şi Nik stătură de vorbă până când toată lumea fu gata de drum. Pe urmă, ea încălecă pe poneiul de munte şi-şi găsi un loc lângă el, în fruntea şirului. NikHoldfast e un subiect mai bun de baladă decât FitzChivalry, mi-am zis. Dacă ar fi convins-o să se întoarcă cu el de la graniţa cu Regatul Munţilor, viaţa mea ar fi fost mai uşoară.

M-am concentrat pe sarcina mea. Nu prea aveam ce face, decât să îndemn iapa să nu rămână prea mult în urma căruţei cu pelerini. Puteam studia ţinutul pe care-l străbăteam. Revenisem pe drumul puţin circulat pe care-l urmasem cu o zi în urmă şi înaintam tot în amonte. Foarte puţini copaci creşteau pe malul apei, dar în apropierea lui se zburleau tufe şi arbuşti pitici. Râpe şi porţiuni cu pietriş ne tăiau calea în drum spre râu. Pesemne fuseseră cândva acoperite de apă, poate primăvara trecută. Acum însă pământul se uscase, rămăseseră doar zăpada cristalină, care zbura în voie peste el ca nisipul, şi albia secată.

— Ieri a fost menestrelul cel care te-a făcut să zâmbeşti în barbă. Azi din cauza cui te încrunţi? mă întrebă Kettle încet.

— Mă gândeam ce mare păcat e că s-a ales praful de pământul ăsta.

— Zău? mă luă ea peste picior.

— Povesteşte-mi despre profetul tău, am rugat-o, mai mult ca să schimb subiectul.

— Nu-i al meu, rosti ea aspră, apoi se domoli. Probabil că fac calea mânzului. Cel pe care-l caut poate nici nu e acolo. Pe de altă parte, cum altfel să-mi petrec mai folositor anii aceştia, decât urmărind o himeră?

Am tăcut. Era cel mai precis răspuns pe care mi-l dăduse până atunci.

— Ştii ce-i în şareta asta, Tom? Cărţi. Pergamente şi scrieri. Le-am colecţionat de ani de zile. Le-am adunat din multe ţinuturi, am învăţat să citesc în multe limbi şi-n multe alfabete. Am găsit în foarte multe locuri menţiuni despre Profeţii Albi. Apar în momentele de cotitură din istorie şi o schimbă. Unii zic că vin ca s-o îndrepte pe drumul cel bun. Alţii cred că timpul se învârteşte în cerc. Istoria e o roată uriaşă care se roteşte neabătută. Aşa cum vin şi trec anotimpurile, aşa cum luna îşi urmează ciclul, la fel e şi cu timpul. Se poartă aceleaşi războaie, ne potopesc aceleaşi molime, aceiaşi oameni, buni sau răi, ajung la putere. Omenirea e blocată în roata aceea, condamnată să repete la nesfârşit aceleaşi greşeli pe care le-am făcut deja. Dacă nu apare cineva care să schimbe lucrurile. Departe de tot, în sud, se întinde un tărâm ai cărui locuitori cred că, în fiecare generaţie, se naşte un Profet Alb. El sau ea vine şi, dacă învăţăturile lui sau ale ei sunt ascultate, timpul va porni pe o cale mai bună. Dacă sunt ignorate, va fi împins pe calea întunericului.

Tăcu, parcă aşteptând să spun şi eu ceva.

— N-am auzit nimic despre asemenea învăţături, am recunoscut.

— Nici nu m-aş fi aşteptat. Lucrurile acestea le-am cercetat într-un loc tare îndepărtat. Acolo oamenii pretind că, dacă profeţii nu sunt ascultaţi de câteva ori la rând, istoria repetată a lumii va cădea tot mai adânc în genunea răului, până când întregul ciclu al timpului, sute de mii de ani, va deveni o istorie a nenorocirilor şi-a răului.

— Şi dacă profetul e ascultat?

— De câte ori reuşeşte unul din ei să se facă ascultat, netezeşte calea pentru cel care-l urmează. Iar când se va fi scurs un ciclu întreg în care toţi profeţii au fost ascultaţi, timpul însuşi se va opri în loc.

— Aşadar, ei vor să aducă sfârşitul lumii?

— Nu sfârşitul lumii, Tom. Al timpului. Pentru a elibera omenirea de timp. Pentru că cel mai mare tiran al nostru e timpul. Timpul care ne îmbătrâneşte, care ne pune oprelişti. Gândeşte-te de câte ori ţi-ai dorit să ai mai mult

timp sau să te întorci cu o zi în urmă ca să schimbi ceva. Când omenirea va fi eliberată de timp, relele vechi se pot îndrepta înainte de a fi făcute. Kettle oftă. Cred că a venit vremea pentru un asemenea profet. Iar lecturile mele mă îndeamnă să cred că Profetul Alb al acestei generaţii se va ivi în Regatul Munţilor.

— Dar ai pornit singură în aventura asta. Alţii nu sunt de acord cu tine?

— Majoritatea sunt de acord. Dar puţini, foarte puţini pleacă în căutarea unui Profet Alb. Poporul la care e trimis profetul e acela care trebuie să-l asculte. Alţii n-ar trebui să intervină, ca să nu dea timpul peste cap pentru totdeauna.

Pe mine mă nedumerea ce-mi spusese Kettle despre timp. Părea să-mi fi înnodat mintea. Ea tăcu. Am rămas cu privirea aţintită între urechile iepei şi-am căzut pe gânduri. Era timpul să mă întorc şi să fiu cinstit cu Molly. Să-l urmez pe scribul Fedwren, în loc să fiu ucenic de asasin. Kettle mă obliga să cuget la prea multe.

O vreme, am păstrat amândoi tăcerea.

Ochi Întunecaţi reapăru imediat după prânz. Ieşi ţanţoş dintre copaci şi veni la şareta noastră. Iapa îi aruncă priviri agitate, nedumerită de mirosul de lup şi comportamentul de câine. I-am atins uşor gândurile şi-am liniştit-o. Ochi Întunecaţi mergea de-o bucată bună de vreme de partea mea a şaretei, când îl observă şi Kettle.

— E un lup lângă şareta noastră, remarcă ea.

— E câinele meu. Dar are şi puţin sânge de lup, am recunoscut eu, cât mai dezinvolt.

Bătrâna se aplecă în faţă ca să-l vadă mai bine.

— Deci în Buck lupii păzesc oile în vremurile astea, spuse ea, apoi tăcu.

Am mers şi-am mers ziua întreagă, statornic. N-am întâlnit alţi oameni şi-am văzut doar o cocioabă îndepărtată, din hornul căreia se înălţau fuioare de fum. Frigul şi vântul ne biciuiau întruna, însă nu ne-am putut obişnui cu ele pe măsură ce trecea ziua. În căruţa din faţă, pelerinii se albiseră la chip, li se înroşiseră nasurile, iar o

femeie avea buzele vinete. Stăteau lipiţi unii de alţii ca peştii în saramură, dar, oricât se înghesuiau, tot nu se puteau feri de ger.

Mi-am mişcat degetele în bocanci ca să nu-mi înţepenească şi mi-am trecut frâiele dintr-o mână într-alta ca să mă încălzesc. Mă supăra umărul: durerea cobora de-a lungul braţului şi-mi pulsa până în vârfurile degetelor. Aveam buzele uscate, dar nu îndrăzneam să le umezesc, ca să nu crape. Puţine lucruri sunt mai greu de înfruntat decât gerul. În ceea ce-o privea pe Kettle, nu mă îndoiam că suferea cumplit. Nu se plângea, dar, cu vremea, se încovriga şi se făcea tot mai mică sub pături. Tăcerea ei îmi dovedea cât de rău se simţea.

Încă nu se întunecase când Nik abătu căruţele de la drum şi le îndreptă în sus, pe o cărare pitită sub omăt. Eu nu vedeam decât că se împuţina iarba care ieşea din zăpadă, însă Nik o cunoştea foarte bine. Contrabandiştii deschideau drum pentru căruţe, însă biata iapă a lui Kettle tot greu înainta. M-am uitat o dată înapoi, să văd cum netezeşte palma aspră a vântului urmele noastre şi rămân doar vălurele albe în decorul troienit.

Ţinutul pe care-l traversam părea să nu aibă forme de relief, dar se unduia uşor. În cele din urmă, am ajuns în vârful unei ridicături mai anevoioase şi-am privit în jos, la îngrămădeala de clădiri invizibile de pe drumul pe care mersesem înainte. Se însera. O singură lumină sclipea la o fereastră. În timp ce coboram spre ea, se aprinseră şi altele, iar vântul aduse miros de lemn ars în nările lui Ochi Întunecaţi. Eram aşteptaţi.

Clădirile nu erau vechi. Arătau de parcă tocmai fuseseră construite. Am văzut o şură mare. Am intrat în ea cu tot cu cai şi căruţe, pentru că solul fusese săpat, astfel încât o parte din şură era jumătate îngropată în pământ. Tocmai de aceea n-o zărisem de pe drum şi nu m-am îndoit că fusese ascunsă dinadins. Dacă n-ai fi ştiut că e acolo, n-ai fi găsit-o niciodată. Pământul săpat fusese ridicat în grămezi în jurul ei şi-al celorlalte clădiri. O vacă de lapte se foi în

staul cât am deshămat caii şi i-am priponit. Aveau fân şi paie şi o troacă cu apă proaspătă.

Pelerinii coborâseră din căruţă. Eu o ajutam pe Kettle să se dea jos de pe capră când poarta şurii se deschise a doua oară. O tânără mlădioasă, cu o claie de păr roşu, năvăli înăuntru. Cu mâinile strânse pumn în şolduri, îl luă la rost pe Nik:

— Cine sunt oamenii aceştia şi de ce i-ai adus aici? La ce bun o ascunzătoare, dacă ştie toată ţara de ea?

Nik îşi dădu calul unui om de-al său şi se întoarse către ea. Fără o vorbă, o luă în braţe şi-o sărută. Dar ea îl împinse imediat la o parte.

— Ce fa...?

— Au plătit bani buni. Au mâncarea lor şi se descurcă singuri peste noapte. Mâine pleacă la munte. Acolo, sus, nimănui nu-i pasă ce facem. Nu-i nicio primejdie, Tel, îţi faci prea multe griji.

— Trebuie să-mi fac griji pentru amândoi, că tu n-ai minte destulă. Am pregătit mâncare, dar nu ajunge pentru toată lumea. De ce n-ai trimis o pasăre ca să mă anunţi?

— Am trimis. N-a ajuns? Poate a întârziat-o viscolul.

— Aşa zici întotdeauna când uiţi s-o trimiţi.

— Las-o baltă, femeie. Am veşti bune pentru tine. Hai să mergem în casă şi să stăm de vorbă.

Nik o prinse uşor de talie şi ieşiră împreună. Au rămas să se ocupe de noi oamenii lui. Aveam paie pe care să dormim şi loc berechet unde să le întindem. Afară era o fântână cu găleată. Într-un capăt al şurii am zărit un cămin. Hornul scotea fum, dar se putea găti. În şură nu era cald decât în comparaţie cu viscolul de-afară. Dar nu s-a plâns nimeni. Ochi Întunecaţi nu intrase.

Au un coteţ plin cu pui, îmi spuse. *Şi o hulubărie.*

Nu te-atinge de ei, l-am avertizat.

Starling vru să iasă cu oamenii lui Nik când aceştia porniră spre casă, dar o opriră la uşă.

— Nik a spus să rămâneţi toţi înăuntru, la un loc, vorbi unul din ei şi mă privi cu subînţeles. Luaţi-vă apă acum, că zăvorâm poarta când plecăm. Ca să nu intre frigul.

Nu păcăli pe nimeni cu vorbele lui, dar nu se auzi niciun protest. Evident, contrabandistul credea că ne va fi cu atât mai bine cu cât ştiam mai puţine. Era de înţeles, în loc să ne plângem, am adus apă. Din obişnuinţă, am reumplut troaca animalelor. Cărând a cincea găleată, m-am întrebat dacă voi înceta vreodată să mă îngrijesc de animale mai întâi. Pelerinii se ocupau numai de ei. În curând, am simţit miros de mâncare de la cămin. Eu aveam carne uscată şi pâine tare. Avea să-mi ajungă.

Ai putea vâna cu mine. E vânat pe-aici. Au avut o grădină astă-vară şi iepurii mai vin să roadă cioturile.

Lupul se întinse lângă coteţ ca să se ferească de vânt. Avea sânge de iepure pe labele din faţă. Mânca şi urmărea în acelaşi timp şi peticul de grădină acoperit de omăt, pândind vânatul. Am mestecat ursuz o felie de carne în timp ce adunam o grămadă de fân pentru Kettle în boxa de lângă cea a iepei sale. Tocmai întindeam o pătură peste el când ea se întoarse de la cămin cu ceainicul.

— Cine te-a pus să-mi faci patul? mă luă la rost.

N-am apucat să-i răspund.

— Uite ceai, dacă ai cană din care să-l bei. A mea e în sacul din şaretă. Tot acolo am nişte brânză şi mere uscate. Du-te să le-aduci, băieţaş bun ce eşti.

Plecând la şaretă, am auzit glasul şi harpa lui Starling. Cânta ca să aibă ce mânca de cină, fără îndoială. Aşa făceau menestrelii. Sigur nu avea să moară de foame. Am adus sacul lui Kettle. Ea îmi pregăti o porţie generoasă, ciugulind şi ea câte ceva. Stăteam pe pături şi mâncam. Ea se uita întruna la mine. Până la urmă, îmi zise:

— Ai trăsături familiare, Tom. Din ce parte a Buckului ziceai că te tragi?

— Din oraşul Buckkeep, i-am răspuns, fără să mă gândesc.

— Aha. Şi mama ta cine-a fost?

Am ezitat, apoi am spus:

— Sal Flatfish[12].

12 „Plătică” (n. tr.).

Sal avea atâţia copii în Buckkeep, că sigur era şi un Tom printre ei.

— Pescari? Cum de-a ajuns păstor un fiu de pescar?

— Tatăl meu era şi păstor, am improvizat eu. Cu două meserii, ne descurcam binişor.

— Pricep. Şi te-au învăţat să fii politicos cu femeile bătrâne. Şi ai un unchi la munte. Ciudată familie!

— A plecat de capul lui la o vârstă fragedă şi s-a stabilit acolo.

Sâcâiala ei mă făcea să transpir. Puteam să jur că-şi dă seama.

— Dar tu din ce parte a Buckului ai spus că te tragi?

— N-am spus, răspunse ea cu un zâmbet subţire. Starling apăru brusc în uşa boxei. Se propti de marginea ei şi se aplecă în faţă.

— Nik a zis că trecem râul peste două zile, ne spuse. Am încuviinţat din cap, fără să comentez. Ocoli boxa pe dinăuntru şi-şi trânti bocceaua lângă a mea. Se aşeză cu spatele proptit de ea şi cu harpa în braţe.

— Sunt două perechi mai aproape de foc care se ciorovăiesc, mai să se ia la bătaie. Li s-a udat lipia şi nu le trece altceva prin cap decât să afle din vina cui. Unul din copii e bolnav şi vomită. Sărmanul de el! Bărbatul care face atâta scandal pentru lipia udă zice că e-o risipă s-o dai băiatului, dacă tot vomită.

— Ăsta-i Rally, zise Kettle veselă. N-am văzut bărbat mai certăreţ şi mai zgârcit. Şi băiatul, Selk. De când am plecat din Chalced, când i-e bine, când i-e rău. Şi înainte, precis la fel a fost. Probabil că maică-sa crede c-o să-l vindece altarul Edei. Se agaţă de un fir de pai, însă are aur. Sau a avut.

Cele două femei începură să bârfească. Eu m-am proptit într-un colţ şi le-am ascultat cu o ureche, moţăind. Două zile până la râu, mi-am promis. Dar până la munte, câte? Am întrerupt bârfele ca s-o întreb pe Starling dacă a aflat ceva.

— Nik zice că n-are cum să ştie, depinde de vreme. Dar mi-a zis să nu-mi fac probleme.

Ciupi la întâmplare strunele harpei. O fată şi un băiat apărură imediat în uşa boxei.

— Mai cânţi? întrebă fata.

Era o copilă înaltă şi sfrijită, cu rochia zdrenţuită. Avea fân în păr.

— Ţi-ar plăcea?

Drept răspuns, copiii năvăliră în boxă şi se aşezară în stânga şi-n dreapta ei. Mă aşteptasem s-o aud pe Kettle plângându-se, dar nu protestă nici când fata se sprijini confortabil de ea. Începu să-i scoată paiele din păr cu degetele deformate. Fata avea ochi negri şi strângea o păpuşă cu faţa brodată. Când îi zâmbi lui Kettle, mi-am dat seama că se cunoşteau bine.

— Cântă-l pe-ăla cu bătrâna şi porcul, o rugă băiatul pe Starling.

M-am ridicat şi mi-am luat bocceaua.

— Trebuie să dorm, m-am scuzat.

Dintr-odată, n-am mai suportat să mai stau în apropierea copiilor. Am găsit un staul gol lângă poarta şurii şi m-am cuibărit acolo. Pelerinii murmurau pe lângă foc. Cearta nu se încheiase. Starling termină cântecul despre femeie, pârleaz şi porc, apoi începu altul, despre un măr. Am auzit paşii altora veniţi s-o asculte. Mi-am zis că ar fi mai înţelept să dorm şi-am închis ochii.

Se întunecase de-a binelea şi se făcuse linişte când mă găsi Starling. Mă călcă pe mână, mai-mai să scape şi bocceaua în capul meu. N-am zis nimic nici atunci, nici când se culcă lângă mine. Întinse păturile ca să ne acopere pe amândoi, pe urmă se lipi de mine. Nu m-am mişcat. Mă atinse cu mâna pe faţă.

— Fitz? murmură ea pe întuneric.

— Ce-i?

— Câtă încredere ai în Nik?

— Ţi-am zis. Nici măcar un pic. Dar am convingerea că ne va duce la munte. Pentru mândria lui, dacă nu din alt motiv. Am zâmbit în beznă. Un contrabandist trebuie să aibă o reputaţie fără pată pentru cei care-l cunosc. Ne va duce acolo.

— Azi te-ai supărat pe mine? Văzând că tac, adăugă: Mi-ai aruncat o privire foarte serioasă de dimineaţă.

— Te deranjează lupul? am întrebat-o direct.

— Deci e-adevărat? întrebă încet.

— Te-ai îndoit vreodată?

— Povestea cu Harul... da. Am crezut că-i o minciună sfruntată, scornită pe seama ta. Un fiu de prinţ să aibă Har... Nu mi-ai părut omul care să-şi împartă viaţa cu un animal.

Din tonul ei, mi-am dat seama foarte bine ce părere are despre un asemenea obicei.

— Păi, o împart. O scânteie de ură mă încurajă să fiu sincer. El înseamnă totul pentru mine. Totul. N-am avut niciodată un prieten mai bun decât el, gata oricând să-şi dea viaţa pentru mine. Mai mult decât viaţa. Una e să fii gata să mori pentru cineva, alta să-ţi sacrifici traiul de dragul lui. Asta îmi oferă el mie. Acelaşi devotament pe care îl ofer şi eu regelui meu.

Am căzut pe gânduri. Nu mai privisem niciodată în felul acela relaţia noastră.

— Un rege şi un lup, spuse Starling. De altcineva nu-ţi pasă? întrebă cu glas mai scăzut.

— De Molly.

— Molly?

— E-acasă. În Buck. E soţia mea.

Un tremur de mândrie mă scutură când am rostit cuvintele. Soţia mea.

Starling se ridică în capul oaselor. Mi se făcu imediat frig.

— Soţie? Ai o soţie?

— Şi un copil. O fetiţă.

În ciuda frigului şi-a beznei, am zâmbit la mirarea ei.

— Fiica mea, am rostit încet, numai ca să aud cum sună cuvintele acelea. Am o soţie şi o fiică acasă.

Starling se smuci de lângă mine pe întuneric.

— Ba n-ai! mă contrazise şoptit. Sunt menestrel, Fitz. Dacă bastardul s-ar fi căsătorit, s-ar fi auzit peste tot. De

fapt, s-a zvonit că trebuia să te însori cu Celerity, fata ducelui Brawndy.

— Am făcut-o pe-ascuns.

— Aha. Înţeleg. Nu eşti însurat. Ai o femeie, asta vrei să zici.

Cuvintele mă înţepară până în adâncul inimii.

— Molly e soţia mea, am rostit răspicat. În toate felurile care contează pentru mine, e soţia mea.

— Şi în felul care contează pentru ea? Cu un copil?

Am inspirat adânc.

— Când mă voi întoarce, acesta e primul lucru pe care îl voi îndrepta. Verity mi-a promis că, atunci când va fi rege, mă voi putea însura cu cine doresc.

O parte din mine se înfricoşa de uşurinţa cu care mă dezvăluiam în faţa lui Starling. Alta se întreba cât rău îi făcea să afle toate acestea. În plus, îmi făcea bine să-mi descarc sufletul.

— Deci tu chiar mergi să-l găseşti pe Verity?

— Merg să-l slujesc pe regele meu. S-o ajut cum pot pe Kettricken şi pe copilul-moştenitor al lui Verity. Şi pe urmă plec mai departe, dincolo de munţi, ca să-l găsesc pe regele meu şi să-l aduc înapoi pe tron. Ca să alunge Corăbiile Roşii de pe coasta celor Şase Ducate şi să trăim din nou în pace.

O clipă, nu se auzi decât şuierul viscolului. Starling pufni uşor:

— Fă măcar jumătate din cât ţi-ai propus şi voi avea un erou pentru cântecul meu.

— Nu vreau să devin erou. Numai să fac ceea ce trebuie, ca să fiu liber să-mi trăiesc viaţa.

— Sărmanul Fitz! Nimeni nu are libertatea asta.

— Mie mi se pare că tu eşti foarte liberă.

— Serios? Mie mi se pare că fiecare pas mă duce tot mai aproape de fundul mlaştinii şi, cu cât mă zbat mai tare, cu atât mă scufund mai adânc.

— Cum vine asta?

Starling râse înăbuşit.

— Uită-te la mine. Dorm în paie şi cânt ca să am ce mânca la cină, îmi risc viaţa ca să ajung, poate, cândva, în Regatul Munţilor, iar dacă o fi să ajung acolo, ce-am câştigat? Mi-am îndeplinit scopul? Nici vorbă. Trebuie să umblu după tine mai departe, până când faci ceva demn să fie pomenit într-un cântec.

— Zău, nu-i nevoie, am spus eu, îngrozit de perspectivă. Ai putea să-ţi vezi de drum, să câştigi bani ca menestrel. Te descurci foarte bine, serios.

— Binişor. Binişor pentru un menestrel rătăcitor. M-ai auzit cântând, Fitz. Am voce bună şi degete foarte iscusite. Dar nu sunt extraordinară, şi aşa trebuie să fii ca să ajungi menestrel într-un turn. Asta dacă vor mai exista turnuri peste cinci ani. N-am niciun chef să cânt pentru piraţii Corăbiilor Roşii.

Am tăcut amândoi, meditând.

— Vezi tu, continuă ea după o vreme, eu nu mai am pe nimeni. Părinţii şi fratele mi-au murit. Fostul meu stăpân s-a dus şi el. Lordul Bronze, care a fost drăguţ cu mine numai de dragul lui, nu mai trăieşte nici el. Toţi s-au dus, când a ars turnul. Piraţii m-au crezut moartă, altfel aş fi fost moartă cu adevărat.

Pentru prima oară, o teamă veche îşi făcu loc în glasul ei. Un timp, rămase tăcută, gândindu-se la cele ce nu se puteau rosti. Mi-am întors faţa spre ea.

— Numai pe mine mă pot baza. Acum şi întotdeauna. Numai pe mine. Iar un menestrel nu poate umbla şi cânta pentru bani la nesfârşit. Dacă vrei să-ţi fie moale la bătrâneţe, trebuie să-ţi câştigi un loc într-un turn. Doar un cântec măreţ mi-l va câştiga, Fitz. Şi n-am decât puţin timp la dispoziţie ca să-l compun. I se înmuie glasul, i se îndulci şoapta. Aşa că te voi urma peste tot. Pentru că în urma ta se petrec evenimente măreţe.

— Evenimente măreţe?

Se trase mai lângă mine.

— Întocmai. Abdicarea prinţului Chivalry. Triumful împotriva Corăbiilor Roşii pe Insula Cornului. Nu eşti tu acela care a salvat-o pe regina Kettricken de neoameni în

noaptea în care a fost atacată, chiar înainte de Vânătoarea Reginei Vulpe? Uite un cântec pe care aş fi vrut să-l compun eu. Ca să nu mai vorbesc despre răzmeriţa pe care ai stârnit-o în noaptea încoronării prinţului Regal. Mai departe. Te-ai ridicat din morţi, încercând să-l omori pe Regal în castelul Tradeford şi ai scăpat nevătămat. Ai omorât jumătate din gărzile lui cu mâna goală, încătuşat... Am ştiut că ar fi trebuit să te urmăresc atunci. Aşa că, zic eu, am şanse să fiu martoră la fapte remarcabile dacă mă ţin coadă după tine.

Nu mă gândisem niciodată la evenimentele acelea ca la un şir de întâmplări provocate de mine. Am vrut să protestez, să-i spun că nu eu le pusesem în mişcare, că pur şi simplu fusesem prins în roata care macină istoria. Dar n-am făcut decât să oftez.

— Eu nu vreau decât să mă întorc acasă la Molly şi la fetiţa noastră.

— Probabil şi ea tânjeşte după acelaşi lucru. Nu-i e uşor să se tot întrebe când vii acasă, dacă mai vii.

— Nu se întreabă. Deja mă crede mort.

După o vreme, Starling îmi spuse cu glas şovăitor:

— Fitz, dacă te consideră mort, cum poţi să crezi că va aştepta să te întorci, că nu va găsi pe altcineva?

Îmi imaginasem zeci de scenarii. Că mor înainte de a mă întoarce acasă ori că, întorcându-mă, Molly mă va considera un mincinos şi-un blestemat cu Har, că o vor scârbi cicatricele mele. Mă aşteptam să se înfurie pe mine pentru că nu-i spusesem că trăiesc; dar atunci aveam să-i explic cum crezusem că-şi găsise pe altul şi era fericită cu el, iar ea avea să mă înţeleagă şi să mă ierte. La urma urmei, ea mă părăsise pe mine. Nu ştiu de ce, dar nu mă gândisem niciodată că mă voi întoarce acasă ca să constat că mă înlocuise cu altul. Cât de prost eram... Cum de nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea întâmpla aşa ceva, numai pentru că era cel mai urât lucru din lume?

— Păi, poate ar trebui să-i dau de veste, am rostit, mai mult pentru mine decât pentru Starling. Să-i trimit un

mesaj cumva. Dar nu prea ştiu unde e. Nici în cine să am încredere că i-l va transmite.

— De câtă vreme eşti plecat?

— De la Molly? De aproape un an.

— Un an! Bărbaţii ăştia... murmură Starling pentru ea. Pleacă la luptă sau în călătorie şi se aşteaptă să găsească acelaşi lucru când se întorc acasă. Aveţi pretenţia ca nevestele care rămân singure să cultive ogorul, să crească pruncii, să repare acoperişul şi să ducă vaca la păscut, pentru ca, atunci când treceţi iar pragul casei, să vă găsiţi scaunul tot lângă foc, iar pe masa curată să aburească pâinea caldă. Şi mai vreţi şi un trup cald şi doritor în pat, tânjind după voi. Starling se înfuria treptat. Câte zile ai stat departe de ea? Tot atâtea câte a fost ea nevoită să se descurce fără tine. Timpul nu stă în loc pentru ea numai pentru că tu ai plecat. Cum ţi-o imaginezi? Legănându-ţi copilul lângă foc? Ia închipuie-ţi asta: bebeluşul e în casă, plânge şi nu e schimbat, iar ea stă în ploaie şi-n vânt şi taie lemne, pentru că s-a stins focul cât a fost la moară după un pumn de făină.

Am refuzat să mă gândesc la o asemenea posibilitate. Nu. Burrich n-ar permite să se întâmple aşa ceva.

— În mintea mea, o văd în multe ipostaze. Nu doar în clipele fericite, m-am apărat eu. Şi nu e chiar singură. Un prieten de-al meu are grijă de ea.

— A, un prieten, repetă Starling pe un ton moale. Şi e chipeş, dezgheţat şi destul de îndrăzneţ ca să fure inima oricărei femei?

Am pufnit într-un râs scurt.

— Nu. E mai în vârstă. Încăpăţânat şi supărăcios. Dar şi statornic, de încredere şi grijuliu. Se poartă întotdeauna frumos cu femeile. Politicos şi blând. Va avea mare grijă de Molly şi de fetiţă. Am zâmbit în sinea mea şi am ştiut că nu mă înşel când am adăugat: Va omorî pe oricine va îndrăzni numai să se uite urât la ele.

— Statornic, de încredere şi grijuliu? Se poartă frumos cu femeile? Starling ridică vocea, prefăcându-se interesată. Ştii cât de rari sunt asemenea bărbaţi? Spune-

mi cine e, îl vreau pentru mine. Dacă îl lasă Molly a ta să plece.

Mărturisesc că m-a cuprins stânjeneala. Mi-am adus aminte de ziua în care Molly îmi spusese că eu eram cel mai bun lucru care ieşise din grajdurile lui Burrich. Văzând că nu ştiu dacă să-i interpretez vorbele drept un compliment sau nu, îmi explicase că Burrich era bine văzut printre femei, pentru că era tăcut şi rezervat. Oare se uitase şi ea la Burrich cu alţi ochi? Nu. Cu mine făcuse dragoste în ziua aceea, de mine se agăţase, deşi nu ne puteam căsători.

— Nu-i ce crezi tu. Molly mă iubeşte pe mine. Numai pe mine.

Nu avusesem intenţia să vorbesc tare. O nuanţă din glasul meu trebuie să fi atins o coardă sensibilă de-a lui Starling, pentru că renunţă să mă chinuie.

— O, atunci... Dar eu tot cred c-ar trebui să-i dai un semn. Ca să nu-şi piardă speranţa şi să fie tare.

— Aşa voi face, mi-am promis.

Imediat ce aş ajunge la Jhaampe, Kettricken ar găsi o cale să-i dau cumva un semn lui Burrich. Aş putea trimite un răvaş cu vorbe întortocheate, în caz că era interceptat. I-aş putea cere să-i spună lui Molly că trăiesc şi că aveam să mă întorc la ea. Dar prin ce mijloc i l-aş trimite?

Am rămas tăcut, cugetând pe întuneric. Nu ştiam unde locuieşte Molly. Poate ştia Lacey. Dar nu puteam să trimit vorbă prin ea fără să afle Patience. Nu, niciuna din ele nu trebuie să afle. Trebuia să fie cineva pe care să-l cunoaştem şi eu, şi Burrich, cineva de încredere. Nu Chade. În el m-aş putea încrede, dar nu era de găsit, chiar dacă lumea îl ştia după nume.

Un cal lovi peretele boxei cu copita.

— Eşti foarte tăcut, murmură Starling.

— Mă gândesc.

— N-am vrut să te supăr.

— Nu m-ai supărat. M-ai făcut să cad pe gânduri.

— Aha. O scurtă pauză. Mi-e atât de frig!

— Şi mie. Dar afară e mai frig.

— Asta nu mă încălzeşte cu nimic. Ia-mă în braţe.

Nu era o cerere. Se cuibări la pieptul meu, vârându-şi capul sub bărbia mea. Mirosea frumos. Cum de reuşeau femeile să miroasă întotdeauna frumos? Stânjenit, am luat-o în braţe, recunoscător că mă încălzea, dar stânjenit de apropierea ei.

— Aşa-i mai bine, oftă ea.

Am simţit-o cum se relaxează lipită de mine.

— Sper că vom avea prilejul să facem o baie cât de curând.

— Şi eu.

— Nu că ai mirosi chiar aşa urât.

— Mulţumesc, i-am zis cam acru. Te superi dacă mă culc?

— Dă-i drumul. Îmi puse mâna pe şold. Dacă nu te duce mintea la altceva.

Am reuşit să inspir adânc. Molly... Starling era caldă şi lipită de mine şi mirosea atât de plăcut... Pentru ea, ca menestrel, propunerea pe care mi-o făcuse nu însemna mai nimic. Pentru ea. Dar oare pentru mine ce însemna Molly?

— Ţi-am spus. Sunt însurat.

Ce greu îmi venea să vorbesc...

— Îhî. Te iubeşte şi-o iubeşti şi tu. Dar acum suntem aici noi doi şi ne e frig. Dacă ţine aşa de mult la tine, ţi-ar purta pică dacă te-ai încălzi şi te-ai alina puţin într-o noapte geroasă?

Nu mi-a fost uşor, dar m-am obligat să mă gândesc la vorbele ei, apoi am zâmbit în sinea mea.

— Nu mi-ar purta pică. Mi-ar smulge capul de pe umeri.

— O! Starling râse încet la pieptul meu. Înţeleg.

Se depărtă uşor de mine. Tânjeam să întind mâna şi s-o trag înapoi.

— Atunci poate-i mai bine să ne culcăm. Somn uşor, Fitz.

Am adormit uşor, dar nu imediat, şi nu fără să-mi pară rău.

În noaptea aceea, viscolul a vâjâit furios peste poate, iar dimineaţa, când am deschis poarta şurii, ne-a întâmpinat un strat de zăpadă proaspăt. M-am îngrijorat că, dacă mai

ninge mult, căruţele noastre aveau să nu mai poată înainta. Dar Nik părea optimist şi jovial când ne-a urcat în ele. Şi-a luat rămas-bun afectuos de la doamna lui şi am pornit iarăşi. Ne-a îndepărtat de şură pe alt drum decât cel pe care venisem. Era mai şerpuitor şi, în câteva locuri, nămeţii se ridicaseră atât de sus, încât am săpat un tunel prin ei cu căruţele. Starling a călărit cu noi dimineaţa, dar Nik a trimis un om după ea, ca să vină lângă ei. Ea i-a mulţumit bucuroasă şi-a plecat imediat să li se alăture.

La începutul după-amiezii, am revenit la drumul iniţial. Nu mi s-a părut că am câştigat mare lucru ocolindu-l atâta vreme, dar Nik avea, cu siguranţă, motivele lui. Pesemne nu voia să lase în urmă o cărare bătătorită până la ascunzătoare. În seara următoare ne-am adăpostit în condiţii grele, în nişte cocioabe dărăpănate de pe malul apei. Acoperişurile de stuf păreau gata să se prăbuşească, aşa că pe jos căzuseră ţurţuri, iar vântul împinsese pe sub uşă un morman de omăt. Caii n-au avut alt adăpost decât pereţii cocioabelor. I-am adăpat la râu şi şi-a primit fiecare tainul de grăunţe, dar niciun fir de pai.

Ochi Întunecaţi a venit cu mine să adunăm lemne de foc, pentru că, deşi aveam destule ca să pregătim mâncarea, nu ne-ar fi ajuns ca să ne încălzim toată noaptea. Mergând spre râu, ca să căutăm buşteni aduşi de apă, m-am gândit cum se schimbase legătura dintre noi. Vorbeam mai puţin, dar eram mai conştient de prezenţa lui decât înainte. Pesemne nu mai era necesar să vorbim atât. Dar amândoi ne schimbaserăm în absenţa celuilalt. Acum, când mă uitam la el, mi se întâmpla câteodată să-l văd mai întâi pe lup, şi numai după aceea pe prietenul meu.

Cred că, în sfârşit, ai învăţat să mă respecţi cum se cuvine. Mă tachina, dar spunea adevărul. Se ivi pe neaşteptate dintre nişte tufe de pe mal, în stânga mea, traversă în salturi mari poteca îngropată sub zăpadă şi reuşi să dispară printre nămeţii şi cioturile tufelor desfrunzite.

Nu mai eşti pui, e-adevărat.

Niciunul din noi nu mai e pui. Am descoperit amândoi asta în călătoria noastră. Nu te mai consideri deloc un puşti.

Am înaintat anevoie prin zăpadă, cugetând la spusele lui. Nu ştiam când hotărâsem că nu mai sunt copil, ci bărbat, dar Ochi Întunecaţi avea dreptate. Ciudat, o clipă mi-a fost dor de băiatul cu obraz fin şi curaj nebunesc.

Cred că m-am descurcat mai bine ca băiat decât mă descurc acum ca bărbat, am recunoscut eu, cam trist.

De ce nu aştepţi să mai treacă vremea ca bărbat şi să tragi concluzii mai târziu? îmi propuse Ochi Întunecaţi.

Poteca pe care mergeam era mai îngustă decât o căruţă şi nu se vedeau din ea decât câteva porţiuni, acolo unde nu scoteau capul tufele din zăpadă. Vântul îşi făcea de lucru sculptând dune şi bancuri de nea. Înaintam cu el în faţă, iar fruntea şi nasul începură să mă ardă de la sărutările lui aspre. Peisajul nu se deosebea prea mult de cel pe care-l traversasem în ultimele zile, dar experienţa de a-l străbate în linişte, alături de lup, mă transporta în altă lume.

Am ajuns la râu. Am stat în picioare pe mal şi-am studiat partea opusă. Apa îngheţase la margine pe ici, pe colo, iar grămezile rare de lemn plutitor cărau poveri de gheaţă murdară şi zăpadă lipicioasă. Curentul era puternic, buştenii ţopăiau iute pe apă. Am încercat zadarnic să-mi imaginez râul complet îngheţat. De partea cealaltă a torentului necruţător se înălţau dealuri acoperite de plante mereu verzi, iar la poalele lor se desfăşura o câmpie de stejari şi sălcii întinse până la marginea râului. Probabil că apa împiedicase răspândirea focului cu ani în urmă. Oare şi pe malul ăsta crescuseră cândva atâţia copaci?

Uite, mormăi Ochi Întunecaţi melancolic. Am simţit că-l roade foamea când am zărit amândoi un cerb falnic venit să se adape. Ne simţi şi el, înălţă capul încornorat, dar ne privi calm, ştiindu-se în siguranţă. Când lupul visă la carne proaspătă, începu să-mi lase şi mie gura apă. *Vânătoarea ne-ar merge din plin pe malul celălalt.*

Sper. Sări de pe mal pe pietrişul de lângă apă îngropat pe sub nămeţi şi porni hotărât în susul râului. L-am urmat

cu mai puţin elan, culegând lemne uscate. Înaintam cu dificultate, iar vântul muşca mai abitir, încărcat de frigul râului, însă drumul era cu atât mai interesant şi mai încărcat, şi el, de posibilităţi. M-am uitat cum păşeşte Ochi Întunecaţi în faţa mea. Se mişca altfel decât înainte. Nu mai ţopăia ca un pui curios. Nu mai adulmeca pe îndelete craniul de căprioară ca altădată, ci îl mirosea iute, sesizând imediat că nu mai are carne pe el. Verifica înadins grămezi de buşteni, poate se adăpostea vreun animal sub ele. Supraveghea şi şanţurile care tăiau malul, amuşinând după urme de vânat. Se năpusti şi devoră o rozătoare care îndrăznise să iasă din cuibul de sub mal. Săpă puţin la gura lui, apoi îşi vârî botul înăuntru şi adulmecă îndelung. Văzând că nu mai erau şi alţi locuitori în el, merse mai departe.

În spatele lui, eu m-am pomenit că zăbovesc cu ochii la râu. Cu cât îl studiam mai mult, cu atât mă descuraja mai mult, în loc să mă învăţ cu el. Grămezile imense de buşteni cu rădăcini încâlcite, care se clătinau şi se zvârcoleau împinse de şuvoaiele nebune, stăteau dovadă că era adânc de nu i se ghicea fundul şi curgea în puhoaie. M-am întrebat dacă vijelia bătuse mai năvalnic în amonte, scoţând din rădăcini uriaşii aceia, sau dacă râul atâta muşcase din pământ, încât copacii căzuseră în el.

Ochi Întunecaţi îşi vedea de drum în faţa mea. Sări încă de două ori şi prinse o rozătoare cu ghearele şi dinţii. Nu ştiam sigur ce erau vieţuitoarele acelea; nu prea semănau cu şobolanii, iar blana lucioasă dovedea că se simţeau acasă în apă.

Carnea n-are nevoie de nume, remarcă Ochi Întunecaţi ironic. M-am văzut nevoit să-i dau dreptate. Azvârli vesel prada în aer şi-o prinse tocmai când făcea o tumbă. O zgâlţâi fioros şi-o aruncă a doua oară, dansând pe labele din spate. Câteva clipe, m-am molipsit şi eu de bucuria lui. Savura o vânătoare foarte reuşită, carnea cu care-şi umplea stomacul şi faptul că se hrănea în tihnă. De data asta, victima zbură deasupra capului meu. Am sărit şi-am prins trupul flasc, numai ca să-l arunc şi mai sus. Ochi

Întunecaţi ţopăi după el, ridicându-şi toate cele patru labe de la pământ. Îl prinse dintr-odată, apoi se ghemui, mi-l arătă şi mă provocă să-l urmăresc. Am aruncat grămada de lemne şi-am ţâşnit după el. Îmi scăpa cu uşurinţă, apoi se întorcea iar la mine, mă aţâţa, fugind numai atât cât să nu-l pot ajunge. M-am năpustit peste el.

— Hei!

Ne-am oprit amândoi. M-am ridicat încet de la pământ. Era unul din oamenii lui Nik. Stătea sus, pe mal şi ne urmărea. Avea un arc.

— Adună lemnele şi întoarce-te imediat, îmi porunci.

M-am uitat în jur, dar n-am văzut niciun motiv ca să fie atât de nervos. Totuşi, am strâns lemnele împrăştiate şi m-am întors la cocioabe.

Am dat peste Kettle mijind ochii deasupra unui pergament la lumina focului, ignorându-i pe cei care găteau în jurul ei.

— Ce citeşti? am întrebat-o.

— Scrierile lui Cabal cel Alb. Profet şi clarvăzător de pe vremea Kimoalei.

Am ridicat din umeri. Numele nu-mi spuneau nimic.

— Sub îndrumarea lui, s-a pecetluit un tratat care a pus capăt unui război ce dura de sute de ani. Datorită lui, trei popoare au devenit unul singur. S-au răspândit cunoştinţe. Multe feluri de alimente cultivate cândva numai în văile sudice din Kimoala au început să fie plantate peste tot. Ghimbirul, de exemplu. Şi ovăzul de Kimoala.

— Un singur om a reuşit asta?

— Unul singur. Hai, doi, dacă-l pui la socoteală şi pe generalul pe care l-a cucerit prin convingere, fără luptă. Aici se vorbeşte despre omul acela: „Un catalizator a fost DarAles pentru vremurile lui, un preschimbător de inimi şi vieţi. A venit nu ca să fie erou, ci ca să trezească eroul din alţii. A venit nu ca să împlinească profeţii, ci ca să deschidă uşa spre viitor. Aceasta a fost dintotdeauna sarcina catalizatorului.” Mai sus, el a scris că în fiecare dintre noi există o sămânţă de catalizator. Ce părere ai despre asta, Tom?

— Prefer să fiu păstor, i-am răspuns sincer.

„Catalizator” nu era un cuvânt care să-mi fie prea drag.

În noaptea aceea, am dormit cu Ochi Întunecaţi alături. Kettle sforăia încet nu departe de mine, în vreme ce pelerinii se înghesuiseră în capătul celălalt al cocioabei. Starling alesese să doarmă în cocioaba cealaltă, cu Nik şi o parte din oamenii lui. O vreme, vântul purtă pe aripa lui glasul şi sunetele harpei sale.

Am închis ochii şi-am încercat s-o visez pe Molly. Am văzut un sat din Buck cuprins de flăcări şi Corăbiile Roşii retrăgându-se. Am călătorit într-un tânăr care porni cu barca pe întuneric, ca să ciocnească o Corabie Roşie. Aruncă un felinar aprins la bordul ei şi apoi o găleată cu ulei de peşte, din acela cu care-şi aprindeau felinarele săracii. Pânza se aprinse când tânărul se îndepărtă de vasul în flăcări. În spatele lui, blestemele şi ţipetele bărbaţilor cuprinşi de foc se înălţau odată cu văpăile. În noaptea aceea, am rămas cu el şi i-am împărtăşit triumful amar. Nu mai avea nimic pe lume, nici familie, nici casă, dar luase viaţa celor care vărsaseră sângele neamului său. I-am înţeles prea bine lacrimile care-i curgeau pe faţa luminată de un zâmbet larg.

17. TRAVERSAREA RÂULUI

Străinii au vorbit întotdeauna batjocoritor despre locuitorii celor Şase Ducate, numindu-ne sclavii pământului, fermieri buni doar să scormonească în ţărână. Pe Eda, zeiţa-mamă căreia i se închină oamenii pentru recolte îndestulătoare şi turme bogate, Străinii o dispreţuiesc pentru că e zeiţa unui neam de suflete aşezate, care şi-a pierdut sămânţa curajului. Străinii îl venerează numai pe El, zeul mării. Nu e un zeu căruia să-i aduci mulţumiri, ci în care să ai mare încredere. Singurele binecuvântări pe care le trimite adoratorilor săi sunt furtuni şi greutăţi care să-i întărească.

Din acest punct de vedere, îi judecau greşit pe locuitorii celor Şase Ducate. Credeau că oamenii care cultivă cereale şi cresc oi vor ajunge în curând să nu aibă curaj nici cât animalele lor. Au dat năvală printre noi, omorând şi distrugând, şi ne-au luat grija faţă de semeni drept slăbiciune. În iarna aceea, locuitorii mărunţi din Buck şi Bearns, Rippon şi Shoaks, pescarii şi păstorii, păzitoarele de gâşte şi porcarii au luat în mâinile lor războiul pe care nobilii noştri certăreţi şi armata noastră răzleţită îl purtau cu atâta nepricepere şi l-au făcut al lor. Locuitorii mărunţi ai unui ţinut pot fi oprimaţi numai atât timp cât nu se ridică în apărarea lor, fie împotriva Străinilor, fie împotriva unui stăpân nedrept.

A doua zi, dimineaţă, oamenii începură să se plângă de frig şi să ceară să ne grăbim. Jinduiau la terci cald şi turte coapte pe cămin. Ca să ne încălzim stomacurile, nu aveam decât apă caldă. Am umplut ceainicul lui Kettle şi m-am întors ca să-mi umplu şi cana mea. Am strâns din pleoape din cauza durerii în timp ce scotoceam prin boccea după scoarţa de spiriduş. Visul în care mă purtase Meşteşugul noaptea trecută mă lăsase vlăguit şi cuprins de

tremurături. Numai gândul la mâncare îmi făcea greaţă. Kettlesorbea din ceai şi se uita cum rad cu cuţitul aşchii dintr-o bucată de scoarţă în cană. Greu se scurse timpul până fierse apa. Mi se umplu gura de amăreală, dar durerea de cap dispăru aproape imediat. Bătrâna întinse brusc mâna ca o gheară şi-mi smulse bucata de scoarţă dintre degete. O examină, o mirosi...

— Scoarţă de spiriduş! Se uită la mine îngrozită. Ăsta-i leac cumplit pentru un tânăr.

— Îmi alină durerea de cap.

Am inspirat adânc ca să-mi fac curaj, apoi am băut şi restul lichidului. Fărâmăturile mi se lipiră de limbă. M-am chinuit să le înghit, apoi am şters cana şi-am pus-o la loc în boccea. Am întins mâna. Kettle îmi dădu înapoi bucata de scoarţă, dar în silă. Mă privea altfel acum.

— N-am mai văzut pe cineva care s-o bea aşa. Ştii la ce se foloseşte în Chalced?

— Mi s-a spus că li se dă sclavilor de la galere, ca să le sporească puterile.

— Să le sporească puterile şi să le piară speranţele. Când iei scoarţă de spiriduş, te descurajezi imediat. Eşti mai uşor de controlat. Poate că alungă durerea de cap, dar îţi moleşeşte mintea. În locul tău, eu aş fi mai atent cu ea.

Am ridicat din umeri.

— O beau de ani de zile, i-am zis, punând scoarţa înapoi în boccea.

— Un motiv în plus să te opreşti acum, replică ea ţâfnoasă.

Îmi dădu bocceaua să i-o urc în şaretă.

Pe la jumătatea după-amiezii, Nik ne porunci să oprim căruţele. El şi doi oameni de-ai lui călăriră mai departe, în vreme ce ajutoarele rămase ne asigurară că totul e în ordine. Nik mergea înainte ca să pregătească locul pe unde aveam să trecem apa. Nici nu a trebuit să îndrept privirea spre Ochi Întunecaţi. Se furişă după Nik şi ceata lui. M-am proptit cu spatele de banchetă şi m-am cuprins cu braţele, încercând să mă încălzesc.

— Hei, tu! Cheamă-ţi câinele înapoi! îmi porunci brusc un ajutor de-al lui Nik.

M-am îndreptat de spate şi m-am prefăcut că mă uit în jur.

— Pesemne a adulmecat un iepure. Se întoarce el. Vine după mine peste tot, aşa face.

— Cheamă-l înapoi acum! strigă bărbatul ameninţător.

Aşa că m-am ridicat în picioare în şaretă şi l-am chemat pe Ochi Întunecaţi. Nu veni înapoi. Am ridicat din umeri în loc de scuză şi m-am aşezat la loc. Unul din ajutoare se uita întruna fioros la mine, dar l-am ignorat.

Ziua fusese senină şi rece, cu viscol muşcător. Kettle tăcuse toată vremea, îndurând frigul. Dormitul pe jos îmi trezise durerea din umăr şi acum mă tortura continuu. Nici nu voiam să-mi imaginez cât suferea ea. Am încercat să mă gândesc numai că în curând vom fi de partea cealaltă a râului şi că munţii nu erau departe. Poate că acolo mă voi simţi în siguranţă, scăpat de coteria lui Regal.

Nişte bărbaţi trag sfori pe apă. Am închis ochii şi-am încercat să văd ce vede şi el. N-am reuşit, pentru că el se uita la oameni, iar eu aş fi vrut să le văd mişcările. Dar tocmai când am desluşit că se luau după o linie călăuzitoare ca să întindă o funie mai groasă peste râu, alţi doi bărbaţi de pe malul celălalt începură să dea la o parte o grămadă de buşteni din îndoitura malului. Dezveliră iute o barjă, apoi se apucară să îndepărteze gheaţa formată pe ea.

— Trezeşte-te! îmi zise Kettle ţâfnoasă şi mă împunse cu degetul în coaste.

Stând în şezut, am observat căruţa din faţa noastră avansând. Am îndemnat iapa şi i-am urmat pe ceilalţi. Am parcurs o distanţă scurtă în aval, apoi am cotit pe o porţiune deschisă a malului. La marginea apei se aflau ruinele unor colibe probabil mâncate de foc cu ani în urmă şi o rampă improvizată din buşteni şi mortar, vai şi-amar de ea. Pe malul opus am zărit barja veche, pe jumătate scufundată. O parte din ea se ascundea sub gheaţă, dar ieşeau din ea şi fire de iarbă moartă. Nu mai plutise de

câteva anotimpuri bune. Colibele de-acolo erau la fel de amărâte ca acelea de lângă noi, pentru că nu mai aveau deloc acoperiş. În spatele lor se înălţau pantele line ale dealurilor acoperite de verdeaţă veşnică, iar dincolo de ele, dominând orizontul, se întindea Regatul Munţilor.

Doi oameni agăţaseră cu funia barja scoasă din ascunzătoare şi-o trăgeau pe apă spre noi, cu prova în direcţia curentului. Noroc că era legată bine, altfel ar fi căzut victimă râului sălbatic care se lupta s-o desprindă şi s-o arunce în apele din aval. Nu era o barjă lată, putea duce doar o căruţă cu doi cai. Avea balustrade la margini, dar în rest era o simplă punte netedă, deschisă. Pe malul nostru, poneii pe care călăriseră Nik şi oamenii lui fuseseră înhămaţi ca să tragă parâma de remorcare a barjei, în vreme ce, pe malul opus, o pereche de catâri răbdători mergeau încet cu spatele spre apă. În timp ce barja se îndrepta agale spre noi, prova ei sălta împinsă de apă. Curentul făcea spume şi vârtejuri pe laturi, iar când prova se scălda puţin mai adânc, câte-un val spăla barja întreagă. Nu avea să fie o călătorie uscată.

Pelerinii şuşoteau între ei agitaţi, dar îi potoli un glas de bărbat:

— Ce altă şansă avem? sublinie el.

Replica îi reduse pe toţi la tăcere. Urmăriră cu groază cum se apropie barja.

Căruţa şi caii lui Nik trecură primii dincolo. Poate că aşa credea acesta că le dădea curaj pelerinilor. Barja de-abia încăpu pe rampa învechită, cu pupa înainte. Am simţit că animalelor nu le plăcea deloc treaba asta, dar şi că erau foarte obişnuite cu ea. Nik însuşi le conduse pe barjă şi le ţinu capetele, în vreme ce două ajutoare fixară căruţa de ţăruşi. Apoi Nik coborî şi flutură din mână drept semnal. Cele două ajutoare stăteau câte unul lângă capul fiecărui cal, în timp ce catârii de pe partea cealaltă trăgeau de funie ca s-o întindă. Barja se urni. Încărcată, se afunda mai mult în apă, dar nu mai sălta ca înainte. De două ori se ridică prova foarte mult şi tot de două ori se cufundă adânc şi-o spălă apa. Noi, pe malul nostru, urmăream

tăcuţi cum înaintează barja. Cei de pe partea cealaltă o traseră şi asigurară mai întâi prova. Apoi desfăcură căruţa, iar bărbaţii o mânară în sus pe un deal.

— Vedeţi? N-aveţi de ce să vă speriaţi, rosti Nik zâmbind jovial, deşi eu mă îndoiam că-şi crede propriile cuvinte.

Doi bărbaţi se întorceau cu barja. Nu păreau prea încântaţi. Se agăţau de balustrade şi se dădeau în spate ca să se ferească de stropii de apă. Totuşi, când ajunseră la noi şi coborâră, erau uzi leoarcă. Unul din ei îi făcu semn lui Nik să vină la o parte şi începură să-i vorbească supăraţi, dar contrabandistul îl bătu pe umăr prieteneşte şi râse cu voce tare, ca de-o glumă bună. Întinse mâna şi primi de la cei doi bărbaţi un săculeţ. Îl cântări aprobator înainte de-a şi-l lega la curea.

— Eu mă ţin de cuvânt, le aminti Nik, apoi reveni la grupul nostru.

Următorii trecură pelerinii. Unii ar fi vrut să traverseze apa în căruţă, dar Nik le explică răbdător că, cu cât sporea încărcătura, cu atât se afunda barja mai mult în râu. Îi urcă pe barjă şi se asigură că fiecare din ei se ţine bine de balustradă.

— Veniţi şi voi, le făcu el semn lui Starling şi lui Kettle.

— Eu trec în şareta mea, declară Kettle, dar Nik clătină din cap dezaprobator.

— Iepei tale n-o să-i placă. Dacă o apucă năbădăile pe barjă, nu vei vrea să fii acolo. Crede-mă. Ştiu ce fac.

Nik îşi îndreptă privirea spre mine.

— Tom? Te deranjează să treci cu iapa? Am văzut că te descurci binişor cu ea.

Am încuviinţat, iar el rosti:

— Poftim, are grijă Tom de iapa ta. Acum hai, vino.

Kettle se încruntă, dar trebui să admită că avea dreptate. Am ajutat-o să coboare din şaretă, iar Starling o luă de braţ şi-o conduse la barjă. Nik urcă pe punte şi se adresă pelerinilor, spunându-le să se ţină zdravăn şi să nu le fie frică. Trei din ajutoarele lui se suiră lângă ei. Unul din ei insistă s-o ţină chiar el pe-o fetiţă.

— Eu ştiu la ce să mă aştept, o linişti pe mama agitată. Tu ai grijă de tine.

Copila începu să plângă. Ţipetele ascuţite acopereau vuietele în timp ce barja era trasă pe apă. Nik stătu lângă mine, urmărind cum se îndepărtează.

— Vor ajunge dincolo fără probleme, rosti el, şi pentru sine, dar şi pentru mine. Îmi oferi un zâmbet larg. Ei, Tom, încă două-trei traversări şi voi purta cercelul acela frumos al tău.

Am încuviinţat în tăcere. Pecetluisem înţelegerea cu promisiunea mea, dar n-aveam nicio tragere de inimă să mi-o respect.

În ciuda asigurărilor lui Nik, l-am auzit răsuflând uşurat când barja atinse malul celălalt. Pelerinii uzi leoarcă nu mai aşteptară să fie fixată, ci o luară la fugă cu paşi mărunţi. Le-am văzut pe Starling şi pe Kettle coborând, apoi bărbaţii le duseră degrabă la adăpost, printre copaci. Barja se întoarse cu doi oameni. Veni rândul căruţei goale a pelerinilor să treacă, împreună cu doi ponei. Caii nu se arătară deloc bucuroşi. Trebuiră legaţi la ochi şi urcaţi pe barjă de trei oameni. Odată suiţi pe ea, se foiră întruna, fornăind şi scuturând din cap. I-am urmărit trecând râul. Când ajunseră dincolo, coborâră iute, fără să mai trebuiască să fie îndemnaţi. Un bărbat prinse frâiele şi căruţa hurducăi în sus pe deal, până ieşi din raza mea vizuală.

Următorii doi bărbaţi care se întoarseră cu barja pe malul nostru avură parte de traversarea cea mai grea. Pe la jumătatea drumului se ivi un obstacol uriaş, care ameninţa să-i lovească în plin. Buşteanul sălta în curentul sălbatic, fluturând din rădăcinile care semănau cu o mână monstruoasă, cu gheare lungi.

Nik strigă la ponei. Am sărit cu toţii să-l ajutăm să tragă frânghia, dar barja tot primi o lovitură serioasă dintr-o parte. Bărbaţii strigară când impactul le smulse mâinile de pe balustradă. Unul aproape că alunecă în râu, dar în ultima clipă reuşi să se agaţe de-o bară cu toate puterile. Cei doi coborâră pe mal aruncând căutături fioroase şi

blestemând, întrucât bănuiau că nenorocirea nu fusese întâmplătoare. Nik fixă barja şi verifică el însuşi legăturile care o fixau de funie. Din cauza ciocnirii, o balustradă juca. Scutură din cap nemulţumit şi le atrase atenţia ajutoarelor să fie atente, în timp ce urcau şi ultima căruţă.

Traversarea nu se dovedi nici mai grea, nici mai uşoară decât celelalte. Am urmărit-o puţin cam agitat, ştiind că venea rândul meu. *Ai chef de-o baie, Ochi Întunecaţi?*

Merită, dacă vânătoarea merge bine pe partea cealaltă, îmi răspunse lupul, dar am simţit că-mi împărtăşea tulburarea.

Am încercat să mă liniştesc şi să calmez şi iapa lui Kettle cât timp ajutoarele prinseră barja de rampă. I-am vorbit cu blândeţe şi-am asigurat-o că nu va păţi nimic. Păru să înţeleagă, pentru că păşi calmă pe lemnul zgâriat al punţii. Am condus-o încet, explicându-i tot ce făceam între timp. Stătu liniştită s-o priponesc de un inel fixat de punte. Doi bărbaţi legară bine şareta. Ochi Întunecaţi sări pe barjă, apoi se trânti pe burtă, cu ghearele înfipte în lemn. Nu-i plăcea cum se clătina puntea pe apa nemiloasă. Ca să fiu sincer, nici mie. Găsi curajul să vină lângă mine şi să se culce pe jos cu labele răsfirate.

— Voi mergeţi cu Tom şi şareta, le spuse Nik bărbaţilor uzi din cap până-n picioare, care mai făcuseră drumul o dată. Eu şi băieţii mei venim ultimii, cu poneii. Nu vă apropiaţi de iapă, poate începe să azvârle din copite.

Bărbaţii urcară prudenţi, aruncând lupului aceleaşi priviri neîncrezătoare ca şi iepei. Se înghesuiră în spatele şaretei şi-şi găsiră o poziţie sigură acolo. Ochi Întunecaţi şi cu mine am rămas la prova. Speram că aşa ne vom feri de copitele calului. În ultima clipă, Nik anunţă:

— Cred că de data asta vin şi eu cu voi.

Urni barja singur, zâmbind larg şi făcând semne din mână oamenilor săi. Perechea de catâri de pe malul celălalt se urni şi ea, apoi am pornit pe râu cu o zdruncinătură.

A urmări cum se desfăşoară un lucru nu e totuna cu a-l face cu mâna ta. Mi se tăie respiraţia când mă izbi primul

val de apă. Eram o jucărie în strânsoarea unui copil imprevizibil. Râul ne asalta, ne lovea şi-şi urla frustrarea că nu ne putea arunca în vârtejurile lui. Şuvoaiele mânioase aproape mă asurzeau. Barja făcu un salt neaşteptat şi m-am pomenit că strâng balustrada când un val spălă puntea şi mă udă pe la glezne. A doua oară când un talaz lovi la prova şi ne umplu pe toţi de apă, iapa necheză. Am luat mâna de pe balustradă, cu gând s-o prind de căpăstru. Doi bărbaţi se pare că voiau acelaşi lucru. Încercau să înainteze, agăţându-se de şaretă. Le-am făcut semn să rămână pe loc şi m-am întors spre iapă.

Nu voi şti niciodată ce avea de gând omul acela. Poate să mă pocnească cu mânerul cuţitului. Am surprins mişcarea cu colţul ochiului şi m-am răsucit cu faţa la el chiar când barja se clătină zdravăn încă o dată. Rată şi se legănă în faţă, spre iapă. Animalul, deja agitat, se panică şi începu să dea cu copitele. Mă lovi sălbatic cu capul şi mă dezechilibră. Aproape că-mi revenisem, când bărbatul încercă să mă pocnească a doua oară. În spatele şaretei, Nik se certa cu altul. Nervos, striga ceva despre cuvântul şi onoarea lui. M-am ferit de atac tocmai când un val spălă prova cu atâta forţă, încât mă trimise în mijlocul barjei. M-am agăţat de-o roată şi-am strâns-o bine, gâfâind. Am reuşit să-mi scot sabia din teacă pe jumătate, când cineva mă apucă din spate. Primul agresor veni spre mine rânjind, ameninţându-mă cu cuţitul. Brusc, un trup ud şi blănos sări peste mine. Ochi Întunecaţi îl izbi în piept şi-l împinse în balustradă.

Bara slăbită trosni. Încet, foarte încet, om şi balustradă alunecară spre apă. Am ţâşnit după ei, târându-l după mine pe cel care mă prinsese din spate. Când cei doi ajunseră în apă, am reuşit să apuc şi bara, cât mai rămăsese din ea, şi coada lui Ochi Întunecaţi. Mi-am sacrificat sabia ca să-i prind. Îl ţineam pe lup de capătul cozii, dar nu i-am dat drumul. El scoase capul deasupra apei, încercând disperat să se agaţe de marginea barjei. Mai avea puţin şi reuşea să urce înapoi.

Atunci mă lovi un bocanc în umăr. Am crezut că explodez de durere. A doua oară mă păli în tâmplă. Am văzut cum mi se desface palma, cum Ochi Întunecaţi se răsuceşte şi se îndepărtează de mine, furat de râul vijelios.

— Frate! am strigat tare.

Şuvoaiele îmi înghiţiră cuvintele, iar următorul val mă udă din cap până-n picioare şi-mi umplu nasul şi gura de apă. Când trecu, am încercat să mă ridic în patru labe. Bărbatul care mă izbise cu piciorul îngenunche lângă mine. Am simţit lama la gât.

— Stai pe loc şi ţine-te bine, îmi sugeră el sumbru. Se întoarse şi-i strigă lui Nik: procedez cum vreau eu!

N-am răspuns. Mintea mea îl căuta pe lup cu disperare. Barja se unduia sub mine, râul răcnea în jurul ei, iar pe mine mă scăldau valurile. Frig. Apă. Apă în gură şi în nas. Mă înecam. Nu ştiam unde dispar eu şi unde apare Ochi Întunecaţi. Dacă mai trăia.

Barja zgârie pe neaşteptate rampa.

Mă cărară de partea cealaltă a punţii cu mişcări neîndemânatice. Bărbatul care mă ameninţase cu cuţitul îl trase la o parte înainte ca al doilea să mă apuce zdravăn de păr. Am început să lupt, fără a-mi mai păsa de ce mi-ar putea face. Radiam ură şi furie, iar caii panicaţi îmi urmară exemplul. Un bărbat se apropie prea mult de iapă şi încasă o copită în coaste. Mai rămâneau doi, cel puţin aşa credeam. Unuia i-am făcut vânt cu umărul în apă. Reuşi să se agaţe de barjă şi rămase acolo cât am încercat să-i strangulez tovarăşul. Nik strigă ceva ce suna ca o avertizare. Îmi strângeam agresorul de gât şi-l pocneam cu capul de punte când se năpustiră ceilalţi asupra mea. Nu-şi ascundeau uniformele maro cu auriu. Am încercat să-i oblig să mă omoare, dar n-am izbutit. De sus, de pe deal, răsunară ţipete şi mi s-a părut că recunosc vocea lui Starling, furioasă.

După un timp, m-am trezit pe mal, cu mâinile legate la spate. Mă păzea un bărbat cu sabia scoasă. Nu ştiam dacă voia să mă ameninţe sau era pus să-i ţină la distanţă pe cei care voiau să mă omoare. Ceilalţi stăteau în cerc în jurul

meu şi mă priveau lacom, ca o haită de lupi care tocmai doborâseră o căprioară. Nu-mi păsa. Mi-am trimis disperat mintea în explorare, indiferent la ce-aş putea păţi. Simţeam că Ochi Întunecaţi se luptă undeva pentru viaţa lui. Legătura dintre noi se stingea treptat, în timp ce el se străduia din răsputeri să nu moară.

Nick fu aruncat brusc lângă mine. Un ochi i se umfla şi nu-l mai putea deschide, iar când îmi zâmbi, i-am văzut dinţii pătaţi de sânge.

— Ei, Tom, am ajuns pe malul celălalt. Ţi-am promis că te aduc aici, şi te-am adus. Acum o să-ţi iau cercelul, cum ne-am înţeles.

Paznicul meu îi trase un picior în coaste.

— Gura, mârâi el.

— Nu aşa ne-am înţeles, stărui Nik, când reuşi să respire. Ridică ochii spre ei, alegându-l pe unul căruia să i se adreseze direct: am avut o înţelegere cu căpitanul tău. I-am spus că i-l voi aduce pe acest om, iar el, în schimb, mi-a oferit aur şi traversarea sigură a râului. Mie şi celorlalţi.

Sergentul râse batjocoritor.

— Păi, n-ar fi prima învoială făcută de căpitanul Mark cu contrabandiştii. Ciudat. Niciuna nu ne-a adus vreun câştig, nu-i aşa, băieţi? Iar pe căpitanul Mark l-a luat apa, deci i-ar fi cam greu să spună ce ţi-a promis. Întotdeauna i-a plăcut să se laude lui Mark ăsta. Ei, bine, acuma s-a dus. Dar eu ştiu ce poruncă am primit, să-i arestez pe toţi contrabandiştii şi să-i aduc înapoi la Moonseye[13]. Iar eu sunt un soldat bun, să ştii.

Sergentul se aplecă şi-l uşură pe Nik nu numai de povara săculeţului cu aur primit de la ei, dar şi de al lui personal. Contrabandistul opuse rezistenţă şi mai pierdu puţin sânge. Nu mi-a păsat. Mă vânduse gărzilor lui Regal. Şi de unde ştia cine sunt? Păi, de la Starling, când împărţiseră perna, mi-am răspuns amărât. Avusesem încredere, iar încrederea îmi adusese exact ce-mi aducea

13 „Ochiul Lunii” (n. tr.).

întotdeauna. Nici măcar n-am întors capul după el când l-au târât gărzile.

Aveam un singur prieten adevărat şi l-am pus în pericol cu prostia mea. Din nou. Am ridicat ochii, am privit îndelung cerul şi mi-am părăsit corpul, mi-am trimis simţurile cât de departe am putut, căutându-l, căutându-l. L-am găsit. Se agăţa cu ghearele de-un mal abrupt şi lunecos din cauza gheţii. Blana deasă îi atârna grea de apă şi de-abia mai putea înălţa capul. Nu reuşi să se agaţe de mal, râul îl prinse iar într-un vârtej şi-l răsuci. Îl trase sub apă şi-l ţinu acolo, apoi îl aruncă la suprafaţă. Ochi Întunecaţi inspiră şi aer, şi apă. Îşi pierduse puterea.

Luptă! i-am poruncit. *Nu te da bătut!*

Curentul viclean îl aruncă din nou spre mal, de data asta într-o încâlceală de rădăcini. Ochi Întunecaţi se prinse de ele cu ghearele şi se ridică deasupra lor, scuipând apă şi trăgând aer în piept. Plămânii i se umflau ca nişte foale.

Ieşi din apă! Scutură-te!

Nu-mi răspunse, dar am simţit că se târăşte afară din apă. Încetul cu încetul, urcă pe malul acoperit de tufe. Se târî ca un căţeluş, pe burtă. Curgea apă din el şi se formă o baltă în locul unde se ghemuise. Murea de frig. Îi îngheţaseră deja botul şi urechile. Se ridică şi încercă să se scuture. Căzu. Se ridică anevoie a doua oară şi se mai îndepărtă puţin de râu. Se scutură şi împroşcă apă peste tot. Mişcarea îl uşură şi-i ridică blana pe corp. Lăsă capul în faţă şi vărsă apă. *Adăposteşte-te. Fă-te colac şi încălzeşte-te,* l-am sfătuit. Nu gândea limpede. Scânteia minţii lui, pe care o găsisem atât de greu, se stinse. Strănută violent de mai multe ori la rând, apoi se uită în jur. *Acolo,* l-am îndemnat. *Sub copacul acela.* Zăpada îndoise frunzele late şi verzi până la pământ. Sub pom era o groapă mică, plină cu ace căzute de pe crengi. Dacă s-ar târî acolo şi s-ar cuibări înăuntru, s-ar putea încălzi. *Du-te,* am stăruit. *Ştiu că poţi. Du-te.*

— Cred că l-ai lovit prea tare. Se holbează întruna la cer.

— Ai văzut ce i-a făcut femeia aia lui Skef? Sângerează ca un porc. I-a tras şi el una zdravănă.

— Baba unde s-o fi ascuns? A găsit-o cineva?

— N-are cum să ajungă prea departe pe zăpada asta, aşa că nu te teme. Trezeşte-l şi ridică-l în picioare.

— Nici măcar nu clipeşte. De-abia respiră.

— Nu-mi pasă. Du-l la vrăjitorul ăla cu Meşteşug. După aia, nu ne mai priveşte.

Ştiu că soldaţii m-au ridicat în picioare, ştiu că m-au târât în sus, pe deal. Corpul meu nu mă interesa. În schimb, m-am scuturat încă o dată şi m-am târât sub copacul acela. Aveam loc destul să mă încolăcesc în groapă. Mi-am pus coada peste nas. Am mişcat din urechi ca să scutur şi ultimii stropi de apă din ele. *Culcă-te. Totul e bine. Culcă-te.* I-am închis ochii. Încă tremura, dar începea să se încălzească. M-am retras uşurel.

Am înălţat privirea şi-am cercetat împrejurimile cu propriii mei ochi. Mergeam pe o cărare, flancat de două gărzi înalte din Farrow. N-a fost nevoie să mă uit înapoi ca să ştiu că vin şi altele în spatele nostru. În faţă, am zărit căruţele lui Nik, adăpostite printre copaci. Oamenii lui şedeau pe jos, legaţi cu mâinile la spate. Pelerinii, uzi leoarcă, se îngrămădeau lângă un foc. Îi păzeau şi pe ei câţiva soldaţi. Nici urmă de Starling sau de Kettle. O femeie îşi strângea copilul în braţe şi suspina de mama focului pe umărul lui. Băiatul nu mişca. Un bărbat îmi surprinse privirea, apoi întoarse ochii şi scuipă.

— Numai bastardul cu Harul lui afurisit e de vină că am ajuns aici, rosti el cu glas tare. Eda să-l nenorocească! Ne-a spurcat pelerinajul!

Mă duseră la un cort confortabil, la adăpostul unor arbori uriaşi. Am fost împins printre foile de la intrare şi îngenuncheat pe-o rogojină groasă din piele de oaie, întinsă pe podeaua înălţată, de lemn. Un soldat mă prinse zdravăn de păr, iar sergentul anunţă:

— L-am adus, domnule. Lupul i-a venit de hac căpitanului Mark, dar noi am pus mâna pe el.

Un mangal uriaş emana o căldură binefăcătoare. Interiorul cortului era cel mai cald loc din câte intrasem în ultimele zile. Căldura bruscă mă moleşea. Burl însă avea

alte intenţii. Stătea pe un scaun de lemn, de partea cealaltă a mangalului, cu picioarele întinse spre el. Era înfofolit în haine, cu gluga trasă pe cap şi acoperit cu blănuri, de parcă ar fi stat afară, în frigul nopţii. Fusese întotdeauna un bărbat bine clădit. Acum era şi gras. Îşi încreţise părul ca să-l imite pe Regal. În ochi i se citea sila.

— Cum se face că n-ai murit? mă întrebă.

Nu exista un răspuns potrivit la întrebarea aceea. M-am uitat la el pur şi simplu, cu privirea pustie, cu zidurile minţii ridicate. Se înroşi brusc şi i se umflară obrajii de supărare. Când deschise gura, îşi trădă iritarea:

— Raportează cum se cuvine. Apoi, înainte ca soldatul să vorbească, întrebă: Aţi lăsat lupul să scape?

— Nu, domnule, nu l-am lăsat. L-a atacat pe căpitan. Au căzut amândoi în râu, domnule, şi i-a luat curentul. În apa aia rece şi iute, niciunul n-a avut şanse să supravieţuiască. Dar am trimis un pâlc de soldaţi în aval, să caute trupul căpitanului.

— Vreau şi leşul lupului, dacă l-a scos apa la mal. Asigură-te că oamenii tăi ştiu asta.

— Da, domnule.

— L-aţi legat bine pe contrabandistul ăla, Nik? Sau v-a scăpat şi el? îşi manifestă Burl sarcasmul.

— Nu, domnule. Îl avem şi pe el, şi pe oamenii lui. Şi pe cei care au călătorit cu ei, deşi s-au împotrivit mai aprig decât ne-am aşteptat. Unii au fugit în pădure, dar i-am adus înapoi. Zic că sunt pelerini în drum spre altarul Edei de la munte.

— Nu mă interesează. Ce contează de ce a încălcat un om legea regelui, dacă a încălcat-o? Ai recuperat aurul cu care l-a plătit căpitanul pe contrabandist?

Sergentul se prefăcu surprins:

— Nu, domnule. Aur plătit unui contrabandist? N-am văzut aşa ceva. Poate s-o fi dus pe fundul râului cu căpitanul Mark. Poate nu i l-a dat omului...

— Nu sunt prost. Ştiu mai multe din ce se întâmplă decât îţi închipui. Găseşte-l. Pe tot. Şi adu-l aici. I-aţi prins pe toţi contrabandiştii?

Sergentul inspiră adânc şi se hotărî să spună adevărul:

— Erau câţiva din ei cu poneii pe malul celălalt când l-am doborât pe Nik. Au fugit înainte de a-i...

— Lasă-i în pace. Unde e complicea bastardului?

Sergentul îl privi tâmp. Cred că nu ştia ce înseamnă complice.

— N-ai capturat un menestrel? O femeie, Starling?

Sergentul se fâstâci.

— Ne-a cam scăpat de sub control, domnule. Când oamenii îl înghesuiau pe bastard pe rampă. L-a atacat pe omul care-o ţinea şi i-a spart nasul. A trebuit să fim mai... insistenţi ca s-o potolim.

— Trăieşte?

Tonul lui Burl trăda clar dispreţul faţă de instruirea soldaţilor. Sergentul roşi.

— Da, domnule. Dar...

Burl îi reteză vorba dintr-o privire.

— Dacă ar fi în viaţă căpitanul tău, şi-ar dori să fi murit. Habar n-ai să dai raportul sau să ţii o situaţie sub control. Ar fi trebuit să trimiţi la mine un om, să-mi raporteze evenimentele. Menestrelul n-ar fi trebuit să vadă ce se întâmplă, ci dus imediat la loc sigur. Şi numai un idiot ar fi încercat să doboare un bărbat pe o barjă, în mijlocul unui râu furios, când nu trebuia decât să aştepte ca barja să ajungă la mal. Acolo ar fi avut la dispoziţie doisprezece soldaţi înarmaţi. În ce priveşte mita contrabandistului, mi se va da mie, altfel nu-ţi vei mai primi solda până când se acoperă suma. Nu sunt prost. Burl îi sfredeli cu privirea pe toţi cei din cort. Aţi lucrat de mântuială. N-aveţi nicio scuză. Îşi subţie buzele într-o linie subţire. Când deschise gura, vorbi cu asprime: Toţi. Acum plecaţi.

— Am înţeles, domnule. Prizonierul, domnule?

— Rămâne aici. Lasă doi oameni afară, cu săbiile scoase. Vreau să vorbesc cu el între patru ochi.

Sergentul se înclină şi ieşi degrabă din cort. Soldaţii lui îl urmară imediat.

Am înălţat ochii şi m-am uitat ţintă la Burl. Aveam mâinile strâns legate la spate, dar nu mă mai forţa nimeni

să stau în genunchi. M-am ridicat în picioare şi l-am privit cu superioritate. Îmi susţinu privirea fără să clipească. Când vorbi, rosti cuvintele calm, dar cu atât mai ameninţător:

— Îţi repet ce i-am spus sergentului. Nu sunt prost. Nu mă îndoiesc că ţi-ai făcut deja un plan de scăpare. Pesemne vrei să mă omori. Am şi eu un plan şi am de gând să trăiesc. Ţi-l voi explica. E simplu, bastardule. Întotdeauna am preferat lucrurile simple. Iată-l. Dacă-mi faci necazuri cât de mici, pun să fii omorât. Aşa cum ai dedus, cu siguranţă, regele Regal te vrea viu. Dacă se poate. Să nu crezi că asta mă va împiedica să te omor dacă-mi provoci neplăceri. Dacă te gândeşti să te foloseşti de Meşteşug, te previn că mintea mea e păzită straşnic. La cea mai mică bănuială, Meşteşugul tău va lupta cu sabia gărzii mele. În ce priveşte Harul tău, văd că şi problema asta am rezolvat-o. Dar, şi de-o fi să apară lupul din senin, nici el nu te poate apăra de sabie.

Am tăcut.

— M-ai înţeles?

Am înclinat afirmativ o singură dată din cap.

— Foarte bine. Aşa. Dacă nu-mi faci necazuri, vei fi tratat bine. La fel şi ceilalţi. La cea mai mică problemă, vor avea şi ei de suferit. Ai înţeles şi asta?

Mă fixă cu privirea, cerând un răspuns. I-am împrumutat tonul calm:

— Chiar crezi că mă interesează dacă-i verşi sângele lui Nik, după ce m-a vândut ţie?

Zâmbi. M-am înfiorat, pentru că zâmbetul acela aparţinuse cândva unui ucenic de tâmplar foarte prietenos. Un alt Burl intrase în pielea lui.

— Eşti viclean, bastardule, aşa ai fost de când te-am cunoscut. Dar ai aceeaşi slăbiciune ca tatăl tău şi ca Pretendentul: crezi că viaţa ţărănoilor e la fel de valoroasă ca a ta. Fă-mi necazuri, şi vor plăti cu toţii, până la ultima picătură de sânge. Mă înţelegi? Chiar şi Nik.

Avea dreptate. N-aveam inimă să-i văd pe pelerini plătind pentru îndrăzneala mea. Am întrebat încet:

— Şi dacă voi coopera? Atunci ce se alege de ei?

Burl clătină din cap, la dovada grijii mele prosteşti.

— Trei ani de sclavie. Dacă aş fi un om rău, le-aş tăia o mână, pentru că au încălcat porunca regelui încercând să treacă râul şi merită să fie pedepsiţi ca nişte trădători. Zece ani pentru contrabandă.

Ştiam că majoritatea contrabandiştilor vor pieri.

— Şi menestrelul?

Nu ştiu de ce mi-a răspuns, dar a făcut-o:

— Menestrelul va trebui să moară. Ţi-e clar. Ştia cine eşti, pentru că Will a interogat-o la Lacul Albastru. A preferat să te ajute, în loc să-l slujească pe rege. E o trădătoare.

Cuvintele îmi aprinseră scânteia mâniei:

— Ajutându-mă pe mine, îl slujeşte pe adevăratul rege. Iar când se va întoarce Verity, vei simţi mânia lui. Nu va mai fi nimeni care să te apere pe tine şi pe cei din falsul vostru grup de iniţiaţi.

O clipă, Burl nu făcu decât să mă privească. M-am controlat. Vorbisem ca un copil, ameninţându-l pe altul cu mânia fratelui celui mare. Rostisem vorbe zadarnice, mai mult decât zadarnice.

— Gărzi!

Burl nu strigă. De-abia ridică vocea, dar cei doi soldaţi îşi făcură apariţia imediat, cu săbiile îndreptate spre faţa mea. Burl se purtă de parcă nici n-ar fi văzut armele.

— Aduceţi menestrelul. Şi vedeţi „să nu mai scape de sub control” şi de data asta.

Văzând că soldaţii ezită, clătină din cap şi oftă.

— Plecaţi odată, amândoi. Şi trimiteţi-l pe sergent la mine.

După ce soldaţii ieşiră din cort, se uită la mine cu o strâmbătură.

— Uite cu cine sunt nevoit să lucrez. Moonseye a fost întotdeauna coşul de gunoi al armatei din cele Şase Ducate. M-am procopsit cu laşii, tâmpiţii, nemulţumiţii şi cei care închid ochii la nelegiuiri. Iar pe urmă trebuie să

fac faţă mâniei regelui când iese câte-o treabă de mântuială.

Cred că se aştepta să-l compătimesc.

— Aşadar, Regal te-a trimis aici ca să te alături lor, am remarcat însă eu.

Îmi răspunse cu un surâs straniu.

— Aşa cum regele Shrewd i-a trimis pe tatăl tău şi pe Verity înaintea mea.

Era adevărat. Mi-am îndreptat ochii spre pielea de oaie de pe covor. O umplusem de apă. Căldura mangalului se furişa în mine şi mă scutura, de parcă trupul mi se elibera de tot frigul pe care-l adunase pe dinăuntru. Preţ de-o clipă, mi-am detaşat mintea de corp. Lupul meu dormea şi-i era mai cald decât mie. Burl se întinse spre o măsuţă de lângă scaun şi luă o oală. Îşi turnă o porţie de ciorbă de vită într-un bol şi sorbi din ea. Îi simţeam aroma. Apoi oftă şi se propti de spătar.

— Am străbătut cale lungă de când ne-am cunoscut, nu-i aşa? spuse el, ca şi cum şi-ar fi exprimat un regret.

Am mişcat din cap de mai multe ori. Era precaut Burl şi nu mă îndoiam că-şi va pune în practică ameninţările. Cunoscusem forţa Meşteşugului său şi văzusem, de asemenea, cum i-l deformase şi i-l mutilase Galen, transformându-l într-o unealtă la îndemâna lui Regal. Îi era credincios unui prinţ parvenit. Acest devotament îl înrădăcinase Galen în el şi nu-l mai putea deosebi de Meşteşug. Ambiţia îl mâna spre putere şi ducea un trai indolent, pe care şi-l câştiga cu ajutorul Meşteşugului. Nu-i mai stăteau muşchii să-i crape sub piele de atâta muncă. În schimb, tunica nu i se mai închidea peste burtă şi-i atârna pielea pe la fălci. Arăta cu zece ani mai în vârstă decât mine. Dar îşi apăra poziţia împotriva oricărei ameninţări. Şi-o păzea cu străşnicie.

Sergentul reveni primul în cort, dar şi oamenii lui se întoarseră cu Starling în scurtă vreme. Mergea între ei şi intră demnă, în ciuda feţei învineţite şi a buzei sparte. Stătu dreaptă şi calmă ca o statuie în faţa lui Burl şi nici

măcar nu-l luă în seamă. Pesemne numai eu ghiceam cum mocneşte furia în ea. Teamă nu simţeam deloc.

Când Starling ajunse lângă mine, Burl ne măsură de sus până jos pe amândoi. Arătă cu degetul spre ea.

— Menestrelule, ştii că bărbatul ăsta e FitzChivalry, bastardul blestemat cu Har.

Starling tăcu. Nu-i pusese o întrebare.

— În Lacul Albastru, Will, cel din grupul de iniţiaţi ai lui Galen, slujitor al regelui Regal, ţi-a oferit aur, bani cinstiţi, dacă ne ajuţi să-l găsim pe acest om. Ai negat că ştii unde se află.

Burl făcu o pauză. Starling tăcea în continuare.

— Totuşi, noi te-am descoperit călătorind în tovărăşia lui.

Inspiră adânc.

— Şi acum el îmi spune că tu, slujindu-l pe el, îl slujeşti pe Pretendentul Verity. Şi mă ameninţă cu mânia lui Verity. Înainte de a-i răspunde eu, spune-mi, eşti de acord cu asta? Sau ţi-a pus vorbe în gură?

Şi eu, şi Starling ne-am dat seama că-i oferea o şansă. Speram să aibă suficientă minte s-o accepte. Ea îşi înăbuşi emoţia. Nu se uită la mine. Vorbi cu voce scăzută, bine stăpânită:

— Nu e nevoie să vorbească nimeni în locul meu, domnule. Şi nu sunt slujitoarea nimănui. Nu-l slujesc pe FitzChivalry.

Tăcu. Uşurat, am simţit că mă ia cu ameţeală. Dar ea trase aer adânc în piept şi continuă:

— Dar, dacă VerityFarseer trăieşte, atunci el este adevăratul rege al celor Şase Ducate. Şi nu mă îndoiesc că toţi aceia care spun altceva îi vor simţi mânia. Dacă se va întoarce.

Burl oftă pe nas. Scutură din cap cu părere de rău. Făcu semn unuia din soldaţii care aşteptau.

— Tu. Rupe-i un deget. Nu are importanţă care.

— Sunt menestrel! protestă Starling îngrozită. Se uită la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Nimănui nu-i venea să creadă. Se mai auzise de menestreli omorâţi pentru trădare. Una e să ucizi un menestrel, şi cu totul alta să-l schingiuieşti.

— N-ai auzit? întrebă Burl, sesizând şovăiala soldatului.

— Domnule, e menestrel. Soldatul era şocat. Aduce ghinion să faci rău unui menestrel.

Burl se întoarse către sergent.

— Vei porunci să primească cinci lovituri de bici înainte de a mă retrage eu pentru noapte. Cinci, fii atent, şi vreau să număr dungile de pe spinarea lui.

— Da, domnule, rosti sergentul cu voce stinsă. Burl se întoarse către soldat.

— Rupe-i un deget. Nu are importanţă care. Rosti porunca de parcă n-ar fi spus aceleaşi cuvinte mai devreme. Soldatul se apropie de Starling ca în vis. Avea de gând să se supună, iar Burl nu intenţiona să-l oprească.

— Te voi ucide, i-am promis lui Burl cât se poate de serios.

El îmi zâmbi senin.

— Soldat. Rupe-i două degete. Nu are importanţă care.

Sergentul se mişcă repede, scoţând cuţitul şi păşind în spatele meu. Îmi puse lama la gât şi mă sili să îngenunchez. Am ridicat ochii spre Starling. Ea îmi aruncă o singură privire, goală, fără expresie, apoi întoarse capul. Avea mâinile legate la spate, ca şi mine. Se uită direct în faţă, la pieptul lui Burl. Stătu nemişcată şi tăcută, tot mai palidă, până când o atinse soldatul. Ţipă - un ţipăt gutural - când acesta îi apucă încheieturile. Apoi urlă, însă urletul ei nu acoperi cele două pocnituri când degetele îi fură date peste cap.

Ca şi cum s-ar fi înfuriat că fusese nevoit să-i rupă degetele, soldatul o împinse cu faţa în jos. Ea căzu pe pielea de oaie la picioarele lui Burl. După ce urlase, nu mai scosese un sunet. Cele două degete mai mici de la mâna stângă îi atârnau neputincioase. Burl se uită la ele şi încuviinţă mulţumit.

— Ia-o de-aici. Vezi să fie păzită cu străşnicie. Pe urmă te prezinţi la sergent. Când a terminat cu tine, vii la mine.

Burl vorbise fără intonaţie. Soldatul o apucă pe Starling de guler şi-o ridică în picioare. Arăta şi bolnav, şi nervos când o împinse afară din cort. Burl mişcă din cap către sergent.

— Scoală-n picioare.

M-am ridicat şi m-am uitat la el cu superioritate, iar el îmi întoarse privirea. Dar era limpede cine controla situaţia. Rosti cu glas stins:

— Mai devreme ai spus că mă înţelegi. Acum văd că aşa este. Călătoria la Moonseye poate fi rapidă şi uşoară pentru tine, FitzChivalry. Şi pentru ceilalţi. Sau poate fi altfel. Numai de tine depinde.

Nu i-am răspuns. Nu era necesar. Îi făcu semn soldatului rămas, care mă mută din cortul lui Burl într-altul, ocupat de patru gărzi. Îmi dădu pâine, carne şi-o cană cu apă. După aceea, îmi arătă o pătură dintr-un colţ. M-am dus la ea ca un câine ascultător. Soldaţii mi-au legat mâinile la spate şi picioarele. Au ţinut mangalul aprins toată noaptea şi întotdeauna mă păzeau cel puţin doi.

Nu mi-a păsat. M-am întors cu faţa la peretele cortului. Am închis ochii, dar n-am adormit, ci m-am dus la lupul meu. I se uscase blana, însă dormea, rupt de oboseală. Şi frigul, şi râul învolburat îl storseseră de vlagă. M-am bucurat de puţina alinare de care aveam parte. Ochi Întunecaţi trăia şi dormea. Oare pe care mal al râului se afla?

18. MOONSEYE

Moonseye este un oraş mic, dar fortificat, la graniţa dintre cele Şase Ducate şi Regatul Munţilor. Este un centru de aprovizionare, unde se opresc de obicei caravanele care merg pe drumul Chelika spre trecătoarea Valea Lată şi tărâmurile întinse dincolo de Regatul Munţilor. De la Moonseye a negociat prinţul Chivalry ultimul său tratat important cu prinţul Rurisk din Regatul Munţilor. Tocmai când urma să se parafeze înţelegerea, s-a descoperit că Chivalry e tatăl unui copil nelegitim, zămislit cu o femeie din regiunea aceea, deja în vârstă de şase ani. Viitorul rege Chivalry a încheiat negocierile şi a plecat imediat acasă la Buckkeep, unde le-a cerut reginei sale, tatălui şi supuşilor săi iertare din adâncul sufletului pentru greşeala sa din tinereţe şi a abdicat, ca să nu afecteze linia moştenitorilor.

Burl s-a ţinut de cuvânt. Ziua mergeam pe jos, flancat de gărzi, cu mâinile legate la spate. Noaptea mă ţinea într-un cort şi mă dezlega, să pot mânca.

Nimeni nu s-a purtat crud cu mine fără rost. Nu ştiu dacă Burl dăduse ordin precis să fiu lăsat în pace sau se răspândiseră suficiente poveşti despre bastardul spurcat cu Har şi ucigaş de gărzi ca să nu îndrăznească nimeni să se lege de mine. În orice caz, călătoria la Moonseye n-a fost mai neplăcută decât au făcut-o vremea potrivnică şi condiţiile ostăşeşti. Eram izolat de pelerini, aşa că nu ştiam cum călătoresc Kettle, Starling şi ceilalţi. Gărzile nu vorbeau între ele în prezenţa mea, aşa că n-am prins nicio bârfă sau zvon. N-am îndrăznit să pun întrebări. Mi se făcea rău numai când mă gândeam la Starling şi la ce îndurase. M-am întrebat dacă se milostivise cineva să-i îndrepte degetele şi să i le lege. Oare Burl ar fi permis

lucrul acesta? M-am mirat cât de des îmi veneau în minte Kettle şi copiii pelerinilor.

Îl aveam pe Ochi Întunecaţi. În a doua noapte sub paza lui Burl, după ce am ciugulit repede nişte pâine cu brânză, am fost uitat într-un colţ de cort care adăpostea şase soldaţi. Îmi legaseră mâinile şi picioarele, dar nu foarte strâns, şi aruncaseră o pătură peste mine. Paznicii mei se afundară curând într-un joc de zaruri în cortul luminat de o lumânare. Era un cort solid, din piele de capră, cu crengi de cedru pe jos, ca să nu tragă frigul prea tare. Aveam dureri, eram obosit, iar mâncarea din stomac mă moleşea. Totuşi, m-am străduit să rămân treaz. L-am căutat pe Ochi Întunecaţi, aproape îngrozit de ce-aş putea afla. De când îl lăsasem dormind, îi simţisem prezenţa foarte vag. Acum, căutându-l, am tresărit când l-am simţit aproape. Se arătă ca şi cum ar fi ieşit de după o perdea şi se amuză de uluirea mea.

De când eşti în stare de asta?

De-o vreme. M-am tot gândit la ce ne-a spus omul-urs. Iar când ne-am despărţit, am ajuns să-mi dau seama că am şi eu o viaţă a mea. Mi-am găsit un loc numai al meu în minte.

I-am surprins ezitarea, de parcă se aştepta să-l muştruluiesc pentru gândul acela. Însă eu l-am îmbrăţişat, învelindu-l cu afecţiunea pe care i-o purtam. *M-am temut că vei muri.*

Aşa cum mă tem şi eu să nu mori tu acum. Adăugă cu umilinţă: *Dar am supravieţuit. Iar acum măcar unul din noi e liber, să-l salveze pe celălalt.*

Mă bucur că eşti în siguranţă. Dar mă tem că nu prea ai ce face pentru mine. Iar dacă te vede cineva, nu vor avea stare până nu te vor omorî.

Nu mă vor vedea, îmi promise cu inima uşoară. În noaptea aceea, mă luă cu el la vânătoare.

A doua zi, de-abia am reuşit să mă ţin pe picioare. Se stârnise viscolul. Am încercat să mărşăluim, în ciuda cărării înzăpezite pe care mergeam şi a vântului şfichiuitor care ne biciuia cu zăpadă. Pe măsură ce ne îndepărtam de

râu şi ne apropiam de dealuri, copacii şi tufişurile se îndeseau. Auzeam vântul, dar îl simţeam mai puţin. Gerul, acum uscat, muşca mai tare noaptea, cu cât urcam mai mult. Mâncarea pe care o primeam îmi ajungea numai cât să nu cad din picioare. Burl călărea în fruntea alaiului, urmat de gărzile lui, şi ele călare. Eu mergeam în urma lor, înconjurat de soldaţi. După noi veneau pelerinii, păziţi de soldaţii de rând, iar la urmă de tot, şirul de bagaje.

La sfârşitul fiecărei zile de mărşăluit, eram închis într-un cort ridicat în grabă, hrănit, apoi ignorat până a doua zi, la sculare. Nu vorbeam decât atunci când primeam de mâncare şi noaptea, când împărţeam gânduri cu Ochi Întunecaţi. Pe malul acela al râului, vânătoarea era o jucărie faţă de malul opus. Găsea vânat fără efort şi-şi recăpătase forţele de altădată. Nu-i venea greu deloc să ţină ritmul cu noi şi avea timp să şi vâneze. În a patra noapte a mea ca prizonier, tocmai sfâşia măruntaiele unui iepure, când înălţă brusc botul şi adulmecă aerul.

Ce este?

Vânători. Pândari. Lăsă carnea şi se ridică de jos. Era pe o pantă de deal, deasupra taberei lui Burl. Spre ea se îndreptau, pitindu-se pe după copaci, cel puţin douăzeci de siluete mascate de întuneric. Jumătate aveau arcuri. Sub privirea lui Ochi Întunecaţi, două din ele se ascunseră după o tufă deasă. Aproape imediat, nasul lui fin simţi miros de fum. Un foc pâlpâia firav la picioarele lor. Trimiteau semnale celorlalţi, care se împrăştiaseră fără zgomot, ca umbrele. Arcaşii îşi căutară poziţii favorabile, restul se furişară în tabăra de la baza dealului. Câţiva se îndreptară spre locul unde erau priponite animalele. Am auzit cu urechile mele paşi furişaţi în faţa cortului în care zăceam legat de mâini şi de picioare. Nu se opriră. Ochi Întunecaţi mirosi smoală arsă. În clipa următoare, două săgeţi aprinse spintecau noaptea. Se înfipseră în cortul lui Burl. Imediat se auzit un urlet. Când soldaţii adormiţi ieşiră din corturi împleticindu-se şi se îndreptară spre pălălaie, arcaşii de pe deal îi asaltară cu săgeţi.

Burl ieşi împiedicându-se din cortul aprins, învelindu-se în pături, şi începu să împartă porunci:

— Pe bastard îl vor, proştilor! Păziţi-l ca pe ochii din cap!

O săgeată zbârnâi pe lângă el, deasupra pământului îngheţat. Ţipă şi se trânti la adăpostul unei căruţe cu provizii. Într-o clipă, alte două săgeţi se înfipseră în ea.

Bărbaţii din cortul meu săriră la primele semne de agitaţie. Îi ignorasem, preferând să urmăresc evenimentele prin ochii lupului. Dar când sergentul năvăli în cort, primul lui ordin fu următorul:

— Târâţi-l afară, înainte să aprindă şi cortul ăsta! Ţineţi-l culcat. Dacă vin după el, tăiaţi-i gâtul!

Poruncile lui fură îndeplinite întocmai. Un bărbat îngenunche pe spatele meu şi-mi puse cuţitul la gât. Alţi şase ne înconjurară. În jurul nostru, pe întuneric, lumea se agita şi ţipa. Se mai auzi un urlet când alt cort luă foc alături de al lui Burl, care ardea flămând şi lumina bine capătul acela de tabără. Când am încercat să ridic capul ca să văd ce se petrece, soldatul cel tânăr călare pe spatele meu îmi vârî faţa în pământul îngheţat bocnă. M-am obişnuit cu gheaţa şi pietrişul şi-am urmărit întâmplările prin ochii lupului.

Dacă soldaţii lui Burl n-ar fi fost atât de obsedaţi să mă păzească şi să-l apere pe el, poate şi-ar fi dat seama că niciunul din noi nu era ţinta atacului. În vreme ce Burl şi cortul lui erau asaltaţi de o ploaie de săgeţi, în partea întunecată a taberei, invadatori silenţioşi îi eliberau pe contrabandişti, pelerini şi ponei. Ochii lupului îmi arătară că pe faţa arcaşului care trăsese în cortul lui Burl se distingeau trăsăturile neamului Holdfast, la fel ca pe-a lui Nik. Contrabandiştii veniseră să-şi salveze tovarăşii. Prizonierii fugiră din tabără fără nicio piedică, uşor cum se scurge făina dintr-un sac găurit, în vreme ce oamenii lui Burl ne păzeau pe noi doi cu străşnicie.

Burl îşi categorisise bine oamenii. Războinicii lui aşteptau să lupte la umbra căruţelor sau a corturilor. Cu siguranţă ştiau să se bată dacă erau atacaţi direct, dar

nimeni nu se aventura să conducă un asalt împotriva arcaşilor de pe deal. Am bănuit că Mark nu fusese singurul care căzuse la învoială cu contrabandiştii. Soldaţii răspundeau atacului, dar fără prea mult succes, pentru că nu vedeau bine din cauza corturilor aprinse, iar lumina focului divulga poziţia arcaşilor lui Burl, care încercau să contracareze asaltul contrabandiştilor.

Înfruntarea se termină neaşteptat de repede. Arcaşii de pe deal sloboziră în continuare săgeţi asupra noastră în timp ce se retrăgeau, iar oamenii lui Burl se preocupau numai de foc. Când ploaia de proiectile încetă pe neaşteptate, Burl urlă imediat după sergent, cerând să afle dacă mai eram acolo. Sergentul îşi sfredeli oamenii din priviri, apoi îi strigă înapoi că-i ţinuseră pe invadatori departe de mine.

Restul nopţii a fost cumplit. Am petrecut o bună parte din ea cu faţa în zăpadă, în vreme ce Burl, pe jumătate dezbrăcat, pufăia şi bătea din picioare în jurul meu. Bunurile personale îi arseseră odată cu cortul. Evadarea pelerinilor şi-a contrabandiştilor nu era la fel de importantă ca faptul că nimeni din tabără nu purta haine pe măsura lui.

Alte trei corturi arseseră. Calul lui Burl fusese furat împreună cu poneii contrabandiştilor. Deşi ameninţa ca un apucat că se va răzbuna sângeros, Burl nu făcea niciun efort să organizeze urmărirea atacatorilor. În schimb, se mulţumi să-mi tragă mie câteva şuturi. Numai când se crăpă de ziuă îi trecu prin cap să întrebe dacă scăpase şi menestrelul. Scăpase. Iar asta, declară el, demonstra că eu fusesem adevărata ţintă a raidului. Triplă garda din jurul meu pentru restul nopţii şi următoarele două zile până la Moonseye. N-am mai văzut nici urmă de agresorii noştri, dar nu era de mirare. Obţinuseră ce doriseră şi dispăruseră dincolo de dealuri. Nik avea cu siguranţă ascunzători şi pe malul acela al râului. Nu mă încerca nicio fărâmă de simpatie faţă de omul care mă trădase, dar îl apreciam pentru că-i luase pe pelerini cu el când evadase. Poate că Starling avea să scrie un cântec despre asta.

Moonseye părea un oraş mic, ascuns într-o cută de la poalele munţilor. Am văzut puţine gospodării la periferie, iar străzile pavate începeau brusc, chiar dincolo de palisada de lemn din jurul aşezării. O santinelă ne provocă formal dintr-un turn înălţat deasupra zidurilor. Numai după ce-am pătruns în oraş mi-am dat seama cât de prosper era. Ştiam din lecţiile cu Fedwren că Moonseye fusese un important avanpost militar al celor Şase Ducate înainte de a deveni loc de popas pentru caravanele care treceau în Regatul Munţilor. Negustori de chihlimbar, blănuri şi fildeş sculptat treceau prin oraş regulat şi-l îmbogăţeau. Cel puţin aşa se întâmplase în anii când tatăl meu reuşise să negocieze un tratat de liberă trecere cu Regatul Munţilor.

Ostilităţile lui Regal schimbaseră radical situaţia. Moonseye redevenise fortăreaţa militară din zilele bunicului meu. Soldaţii care circulau pe stradă purtau uniforma auriu cu maro a lui Regal, nu cea albastră, a Buckului, dar soldaţii tot soldaţi rămâneau. Însă neguţătorii aveau aerul plictisit şi prevăzător al oamenilor care îmbogăţeau numai punga suveranului lor şi se întrebau cât va mai dura până-şi vor recupera averile. Procesiunea noastră atrăgea atenţia localnicilor, dar ne urmăreau cu o curiozitate reţinută. M-am întrebat de când aveai ghinion dacă voiai să ştii prea multe despre treburile regelui.

În ciuda oboselii, mă uitam în jur cu mare interes. În oraşul acela mă adusese bunicul şi mă lăsase în grija lui Verity şi tot acolo Verity mă dăduse lui Burrich. Dintotdeauna mă întrebasem dacă familia mamei mele locuia lângă Moonseye sau bătusem drum lung ca să-l găsim pe tata. Zadarnic am căutat un indiciu sau un semn care să-mi trezească amintirea copilului care fusese cândva Fitz. Moonseye îmi apărea şi straniu, şi familiar, ca orice orăşel pe care-l vizitasem vreodată.

Oraşul gemea de soldaţi. Se ridicaseră corturi, iar pavilioane cu acoperiş într-o apă fuseseră lipite de fiecare zid. Parcă s-ar fi înmulţit brusc populaţia. Până la urmă,

am ajuns într-o curte pe care animalele care ne căraseră bagajele o considerau acasă. Am fost conduşi înăuntru şi apoi lăsaţi acolo cu precizie militară. Garda mea m-a dus într-o clădire de lemn pătrată, fără ferestre şi neprimitoare. Avea o singură încăpere în care un bătrân şedea pe un taburet, lângă un cămin lat, cu un foc vesel. Şi mai neprimitoare erau cele trei uşi cu ferestruici zăbrelite, care se deschideau spre interiorul încăperii. Am fost condus într-una din ele, mi s-au desfăcut legăturile, apoi am fost lăsat singur.

Judecând după cum arătau închisorile, aceea era cea mai blândă în care fusesem închis vreodată. M-am surprins meditând asupra ideii şi-am zâmbit, însă nu cu gura până la urechi. Pe patul legat cu funie era un sac de paie în loc de saltea, iar într-un colţ am văzut o oliţă. Printre zăbrelele ferestrei intrau lumină şi căldură. Nu prea multă, dar tot era mai bine decât afară. Încăperea nu era aspră ca o temniţă. Am ajuns la concluzia că acolo erau izolaţi soldaţii beţi şi scandalagii. Am avut o senzaţie neobişnuită când mi-am scos mantaua şi mănuşile şi le-am pus deoparte. M-am aşezat pe marginea patului şi-am aşteptat.

Singurul lucru care s-a întâmplat în seara aceea a fost cina, carne, pâine şi chiar o cană cu bere. Bătrânul deschise uşa ca să-mi dea tava. Când se întoarse după ea, îmi lăsă două pături. I-am mulţumit, iar el se arătă mirat. Apoi mă şocă spunându-mi:

— Ai şi vocea tatălui tău, nu numai ochii.

Pe urmă îmi trânti uşiţa în nas. Nu-mi mai vorbi nimeni şi singura conversaţie din ziua aceea a fost şirul de înjurături şi bancuri deşucheate care însoţeau un joc de zaruri. După glasuri, am ghicit că în odaia din faţă erau trei tineri şi paznicul cel bătrân.

La lăsarea serii, renunţară la joc şi începură să vorbească în şoaptă. N-am înţeles prea bine ce-şi spuneau din cauza vijeliei de-afară. M-am ridicat din pat fără zgomot şi m-am furişat până la uşă. Mijind ochii prin ferestruică, am numărat nu mai puţin de trei santinele la datorie. Bătrânul dormea pe patul din colţ, dar soldaţii,

îmbrăcaţi în uniforma auriu cu maro a lui Regal, îşi luau datoria în serios. Unul era un copil căruia nu-i mijiseră încă tuleiele, n-avea mai mult de paisprezece ani. Ceilalţi doi aveau ţinută de soldaţi înrăiţi. Pe faţa unuia am desluşit mai multe cicatrice decât pe-a mea şi-am tras concluzia că era un bătăuş. Al treilea purta o barbă îngrijită şi era, evident, şeful. Toţi stăteau treji, chiar dacă nu în alertă. Bătăuşul îl tachina pe băiatul care stătea îmbufnat. Cei doi nu se înţelegeau. Cel dintâi renunţă la tachinare şi începu să se plângă de Moonseye. Băutură proastă, femei puţine, iar alea puţine mai reci decât iarna. Ar fi vrut ca regele să le dea mână liberă să le facă de petrecanie tâlharilor conduşi de târfa aia de regină munteancă. Ştia că-şi poate croi drum până la Jhaampe şi înfrânge oraşul ăla de copaci în câteva zile. Ce rost avea să aştepte? Şi tot aşa turuia la nesfârşit. Ceilalţi dădeau din cap ca la o litanie auzită a mia oară. M-am retras în pat ca să chibzuiesc.

Frumoasă cuşcă.

Măcar îmi dau mâncare bună.

Nu la fel de bună ca a mea. Un pic de sânge cald în carne, asta îţi trebuie. Scapi repede?

Îndată ce găsesc o cale.

O vreme, am cercetat limitele celulei. Pereţi şi podea din scândură de lemn, veche şi tare ca fierul la atingere. Un tavan căptuşit cu bârne atât de dese, că de-abia le distingeam cu degetele. Uşa de lemn, cu ferestruica zăbrelită.

Dacă era să scap, numai pe uşă puteam. M-am întors la fereastră.

— Pot primi puţină apă? am cerut cu glas moale.

Tânărul se sperie destul de tare, iar bătăuşul râse de el. Şeful mă scrută, apoi se duse în linişte după un polonic cu apă din butoiul din colţ. Îl aduse la fereastră şi trecu numai cupa printre gratii. Mă lăsă să beau, apoi o retrase şi plecă.

— Cât o să mă ţină aici? am strigat după el.

— Până mori, răspunse bătăuşul încrezător.

— Nu avem voie să vorbim cu el, îi aminti băiatul.

— Gura! porunci sergentul, adresându-mi-se.

Am rămas la uşă, urmărindu-i, strângând zăbrelele. Băiatul era agitat, dar bătăuşul îmi arunca nişte căutături lacome, de rechin care dă târcoale prăzii. N-ar fi trebuit să-l momesc prea mult ca să mă lovească. Mi-ar folosi la ceva? Mă săturasem să tot încasez pumni, dar se vede că la asta mă pricepeam cel mai bine în ultimul timp. M-am hotărât să întind puţin coarda, să văd ce se întâmplă.

— De ce n-aveţi voie să vorbiţi cu mine? i-am întrebat curios.

Cei trei se priviră.

— Pleacă de la fereastră şi ţine-ţi gura! îmi porunci sergentul.

— Am pus şi eu o întrebare, am protestat cu blândeţe. Ce rău faceţi dacă vorbiţi cu mine?

Sergentul se ridică în picioare. M-am retras imediat, ascultător.

— Eu sunt închis aici, iar voi sunteţi trei. Mă plictisesc, atâta tot. Nu puteţi să-mi spuneţi nici măcar ce soartă mă aşteaptă?

— Aia care ar fi trebuit să te aştepte prima oară când te-au omorât. O să atârni deasupra apei tăiat în bucăţi şi ars, bastardule, mă lămuri bătăuşul.

Sergentul îl ocărî:

— Gura! Te trage de limbă, idiotule. Nimeni nu-i mai spune un cuvânt. Niciunul. Aşa te prinde în mreje unul spurcat cu Har. Te-atrage în vorbă. Aşa i-a omorât pe Boit şi pe soldaţii lui.

Îmi aruncă o privire sfredelitoare, apoi îi săgetă din ochi şi pe oamenii lui. Îşi reluară locurile. Bătăuşul mă cadorisi cu un rânjet.

— Nu ştiu ce vi s-a povestit despre mine, dar aţi fost minţiţi.

Nicio reacţie.

— Uitaţi, nu sunt cu nimic altfel decât voi. Dacă aş avea puteri magice, credeţi că m-aţi putea ţine încuiat aici? Nu. Sunt un ţap ispăşitor, atâta tot. Ştiţi cum se întâmplă. Dacă

ceva nu merge cum trebuie, cineva trebuie să fie vinovat. Iar eu sunt cel care s-a pomenit aruncat în rahat. Uitaţi-vă la mine şi gândiţi-vă la ce poveşti aţi auzit. L-am văzut pe Boit când a fost cu Regal la Buckkeep. Arăt eu ca unul care l-ar putea doborî?

Am ţinut-o aşa cât au stat ei de pază. N-am crezut că-i voi convinge de nevinovăţia mea, dar le-am dovedit că n-au de ce să se teamă dacă-mi răspund. Le-am vorbit despre viaţa şi nenorocirile mele, convins că le vor răspândi în tabără. La ce mi-ar fi folosit nu ştiam. Dar am rămas la uşă, cu mâna pe gratii, pe care le-am tot răsucit cu mişcări discrete. Le-am deplasat din loc înainte şi înapoi. Dacă s-au mişcat, eu nu mi-am dat seama.

A doua zi de-abia s-a târât. Cu fiecare ceas, pericolul se apropia de mine tot mai mult. Burl nu venise să mă vadă. Eram sigur că mă ţinea până venea cineva să mă scoată de sub paza lui. Mă temeam că acel cineva avea să fie Will. Regal n-ar fi avut încredere să mă dea pe mâna altcuiva ca să mă ducă la el. Nu voiam să-l mai întâlnesc încă o dată pe Will. Îmi lipsea forţa cu care să-i rezist. Toată ziua am mişcat gratiile şi i-am urmărit pe paznicii mei. Seara, eram pregătit să-mi încerc norocul. După ce-am mâncat brânză şi terci la cină, m-am întins pe pat şi mi-am trimis Meşteşugul în explorare.

Mi-am coborât zidurile prudent, ca nu cumva să mă pândească Burl. Am ieşit din trupul meu şi n-am simţit nimic. Mi-am adunat puterile şi-am încercat a doua oară, cu acelaşi rezultat. Am deschis ochii pe întuneric. Nu era corect şi asta mă scotea din sărite.

Meşteşugul îmi stăpânea visele şi mă ducea unde voia, dar acum, când căutam eu însumi râul Meşteşugului, se ascundea de mine. Am mai încercat de două ori, până m-a apucat o durere de cap cumplită. Meşteşugul nu avea să mă ajute să scap de-acolo.

Înseamnă că-ţi rămâne Harul, remarcă Ochi Întunecaţi. Îl simţeam foarte aproape.

Nici el nu prea văd cum m-ar ajuta, i-am mărturisit.

Nici eu. Dar am săpat într-un loc sub zid, în caz că poţi să ieşi din cuşcă. Nu mi-a fost uşor, pământul e îngheţat şi buştenii erau îngropaţi foarte adânc. Dar, dacă ieşi din cuşcă, pot să te scot din oraş.

Un plan înţelept, l-am lăudat eu. Măcar unul din noi nu stătea degeaba.

Ştii unde o să-mi fac vizuina la noapte? Am ghicit bucuria ascunsă în gândul lui.

Unde?

Chiar sub picioarele tale. E destul loc ca să mă târăsc până acolo.

Ochi Întunecaţi, ai un curaj nebun. Ai putea fi văzut, tu sau urmele săpăturilor tale.

Vreo zece câini au mai dormit aici înaintea mea. Nimeni nu va băga de seamă când vin sau plec. În seara asta am pândit bârlogurile locuitorilor din oraş. Toate clădirile au spaţii între ele. E foarte uşor să te strecori dintr-una într-alta.

Ai grijă, l-am prevenit, dar am fost nevoit să recunosc că mă alina gândul să-l ştiu atât de aproape. Am petrecut o noapte agitată. Prudente, cele trei gărzi nu s-au apropiat de uşa mea. A doua zi, de dimineaţă, am încercat să-l momesc pe bătrân când mi-a adus ceai şi două felii de pâine tare.

— Aşadar, l-ai cunoscut pe tata, am remarcat, când mi-a trecut mâncarea printre gratii. Ştii, nu mi-l amintesc deloc. N-a stat deloc cu mine.

— Atunci fii bucuros, replică el imediat. L-am cunoscut, dar asta nu înseamnă că mi-a şi plăcut de el. Ţeapăn ca stânca. Reguli şi porunci pentru noi, în timp ce el zămislea bastarzi. Da, l-am cunoscut pe tatăl tău. L-am cunoscut prea bine ca să-mi fie moale.

Se întoarse cu spatele, zădărnicindu-mi speranţa de a-mi face din el un aliat. M-am retras pe pat cu pâinea şi ceaiul şi m-am holbat deznădăjduit la pereţi, încă o zi se scurse încet ca melcul. Încă o zi în care Will se apropia de mine. Încă o zi mai aproape de clipa în care aveam să fiu târât la Tradeford. Încă o zi mai aproape de moarte.

În bezna nopţii reci, mă trezi Ochi Întunecaţi. *Fum. Foarte mult fum.*

Am sărit în capul oaselor. M-am dus la fereastră şi-am mijit ochii printre gratii. Bătrânul dormea pe pat. Băiatul şi bătăuşul jucau zaruri, şeful lor îşi tăia unghiile cu cuţitul. O atmosferă foarte calmă.

De unde vine fumul?

Să merg să văd?

Dacă vrei. Fii atent!

Când nu sunt?

Trecu o vreme. Până se întoarse Ochi Întunecaţi, am stat cu ochii pe gărzi, într-o parte a uşii celulei, ca să nu mă dau de gol.

E o clădire mare, miroase a grâne. Arde în două locuri.

N-a dat nimeni alarma!

Nu. Străzile sunt goale şi întunecoase. Capătul acesta de oraş doarme.

Am strâns din pleoape şi-am văzut clădirea prin ochii lupului. Era un grânar. Cineva îi pusese foc din două părţi. Într-o parte ardea mocnit, dar în cealaltă flăcările înghiţeau hulpave lemnul uscat.

Întoarce-te la mine. Poate ne folosim de foc în avantajul nostru.

Aşteaptă-mă.

Ochi Întunecaţi străbătu hotărât străzile, furişându-se de la o clădire la alta. În spatele nostru, grânarul începea să trosnească sub văpăile tot mai flămânde. Lupul se opri, adulmecă şi porni în altă direcţie. În curând, dădu peste alt incendiu, care devora cu lăcomie o căpiţă de fân acoperită din spatele unui hambar. Fumul se înălţa în fuioare leneşe. Dintr-odată, o limbă de foc ţâşni cu un vuiet asurzitor şi căpiţa se aprinse toată. Scânteile zburau fierbinţi spre cerul nopţii. Unele încă ardeau când cădeau pe acoperişurile vecine.

Focul n-a pornit de la sine. Întoarce-te la mine acum!

Ochi Întunecaţi apăru cât putu de repede. Pe drum, văzu alt pui de foc stârnit de nişte cârpe îmbibate în ulei şi îndesate într-un colţ de cazarmă. O adiere rătăcită îl

încurajă să-şi ia avânt. Flamele cuprinseră un stâlp care susţinea clădirea şi se unduiau pe pardoseală.

Frigul iernii uscase lemnul clădirilor aşa cum îl usca şi căldura verii. Pavilioanele şi corturile ocupau spaţiile dintre clădiri. Dacă focul avea să se întindă, până dimineaţă, tot oraşul Moonseye ajungea tăciune.

Câţi te păzesc?

Patru. Plus o uşă încuiată.

Unul din ei are cheia.

Aşteaptă. Să văd dacă ne surâde norocul. Sau poate că vor descuia uşa ca să mă mute în altă parte.

Undeva, în oraşul înfrigurat, un bărbat scoase un ţipăt. Primul incendiu fusese descoperit. Am ascultat din celulă, prin urechile lui Ochi Întunecaţi. Ţipătul crescu treptat în intensitate, până ce se ridicară şi gărzile de la uşa mea, întrebându-se reciproc ce se întâmplă.

Una se duse la uşă şi-o deschise. Odaia se umplu de miros de fum, adus de vântul necruţător. Bătăuşul îşi trase capul înăuntru şi ne anunţă:

— Cred că a luat foc ceva în capătul celălalt al oraşului.

În secunda următoare, ceilalţi doi soldaţi se aplecau în afară pe uşă. Conversaţia lor încordată îl trezi pe bătrân, care li se alătură şi el, curios. Afară, cineva fugea pe străzi şi zbiera:

— Foc! A luat foc grânarul! Veniţi cu găleţi!

Băiatul se uită la superiorul său.

— Să merg să văd?

Bărbatul şovăi, dar nu rezistă ispitei.

— Nu. Mă duc eu. Tu stai aici. Fii cu ochii-n patru.

Îşi luă mantaua şi se făcu nevăzut în beznă. Băiatul se uită după el dezamăgit. Rămase în prag, cu ochii pierduţi în întuneric.

— Uitaţi, altă flacără! Acolo! exclamă el.

Bătăuşul înjură, pe urmă-şi luă şi el mantaua.

— Mă duc să mă uit.

— Dar ni s-a spus să stăm aici şi să-l păzim pe bastard!

— Stai tu! Mă întorc îndată. Vreau numa' să văd ce se petrece!

Aruncă ultimele cuvinte peste umăr, ieşind grabnic din încăpere. Băiatul şi bătrânul se priviră. Cel din urmă se întoarse şi se culcă la loc, dar flăcăiandrul rămase în uşă. Din celulă, am întrezărit o bucăţică de stradă şi câţiva bărbaţi alergând, apoi o căruţă trasă de doi cai în goana mare. Toată lumea fugea spre incendiu.

— Cât de grav e? am întrebat.

— Nu se vede bine de aici. Numai nişte flăcări deasupra grajdurilor. Şi sar multe scântei.

Băiatul era dezamăgit că nu urmărea dezastrul cu ochii lui. Dintr-odată, îşi aminti cu cine vorbea. Vârî iute capul înăuntru şi strigă de la uşă:

— Nu vorbi cu mine! mă avertiză, apoi se aşeză.

— Cât de departe e grânarul? l-am întrebat.

Nici să se uite la mine nu vru, ci rămase cu privirea împietrită la perete.

— Pentru că, am continuat eu, de dragul conversaţiei, m-am întrebat ce-ai face dacă focul s-ar întinde până aici. N-aş vrea să mor ars de viu. Ţi-au lăsat cheile, nu-i aşa?

Băiatul aruncă imediat ochii la bătrân. Din reflex, acesta vru să ducă mâna la săculeţ, să se asigure că le mai are, dar niciunul din ei nu-mi răspunse. Eu îl urmăream pe bătrân printre zăbrelele ferestruicii. După un timp, băiatul se duse iar la uşă şi se uită pe stradă. Încleştă din fălci. Bătrânul se duse şi privi afară peste umărul lui.

— Se întinde, nu-i aşa? Un incendiu iarna e cumplit. Totul e uscat ca iasca.

Băiatul nu vru să-mi răspundă, dar se întoarse către mine. Mâna bătrânului fugi spre cheile din săculeţ.

— Veniţi şi legaţi-mă la mâini şi pe urmă scoateţi-mă de-aici. Niciunul din noi nu vrea să stea în clădirea asta dacă flăcările ajung până la ea.

Băiatul îmi aruncă o privire.

— Nu sunt prost, îmi spuse. Nu voi fi eu acela care va muri pentru că te-a eliberat.

— Din partea mea, n-ai decât să arzi acolo, vorbi şi bătrânul.

Îşi lungi iar gâtul afară din prag. Chiar şi de la distanţa aceea, tot am auzit cum o clădire e cuprinsă de flăcări. Vântul aduse şi mai mult miros de fum. Băiatul începu să se neliniştească. Un bărbat alergă prin faţa uşii şi-i strigă ceva despre lupte în piaţă. După el veniră în goană alţii. Am auzit zdrăngănit de săbii şi armuri. Prin aer plutea cenuşă, iar văpăile şuierau mai intens decât palele de vânt. Vălătuci de fum înnegreau atmosfera.

Brusc, băiatul şi bătrânul se retraseră împleticiţi în odaie. După ei apăru Ochi Întunecaţi, arătându-le toţi colţii. Rămase în prag şi le blocă ieşirea. Mârâi atât de tare, că acoperi vuietul flăcărilor de-afară.

— Descuiaţi uşa celulei şi nu vă va face nimic, le-am spus.

Surd la vorbele mele, băiatul scoase sabia. Era inteligent. Nu aşteptă să intre lupul, ci îl asaltă împungând aerul cu vârful armei şi obligându-l să dea înapoi. Ochi Întunecaţi evită lama cu agilitate, dar nu-i mai putu înghesui pe cei doi. Băiatul profită de avantajul său, păşind afară, ca să-l urmărească. În secunda în care se eliberă ieşirea, bătrânul trânti uşa.

— Ai de gând să stai aici şi să arzi de viu împreună cu mine? l-am întrebat eu, ca să fac conversaţie.

Se hotărî într-o clipă:

— Arzi de unul singur! se răsti el.

Deschise uşa şi ţâşni ca din puşcă.

Ochi Întunecaţi! El are cheia, bătrânul care-a fugit.

O iau eu.

Rămăsesem singur în închisoare. Am sperat zadarnic să se întoarcă băiatul. Am apucat gratiile ferestruicii şi-am zguduit uşa, vrând să forţez încuietoarea. Una se mişcă mai tare. Am încercat s-o smulg, opintindu-mă cu picioarele în uşă, ca să trag de ea cu toată greutatea. Peste o veşnicie, un capăt se eliberă. Am îndoit bara şi-am răsucit-o până când am rămas cu ea în mână. Totuşi, chiar dacă reuşeam să scot gratiile, deschizătura ar fi fost prea îngustă ca să mă strecor prin ea. Bara smulsă era prea groasă ca să intre în crăpătura dintre uşă şi perete şi s-o

mărească. Fumul pătrundea peste tot, atârna greu în aer. Focul se apropia. Am izbit uşa cu umărul. Nici măcar nu se clinti. Am scos mâna prin ferestruică şi-am început să pipăi cu degetele. Am dat peste un drug de metal. Am bâjbâit până când am nimerit încuietoarea care-l fixa în loc. Altceva decât s-o pipăi nu reuşeam. Nu mi-am dat seama dacă se încălzea celula sau mi se părea mie.

Loveam orbeşte cu bara în drug ca să-l scot din suport când se deschise uşa închisorii. O gardă în uniformă auriu cu maro intră şi strigă „am venit după bastard", apoi îşi plimbă privirea prin camera goală.

Îşi scoase imediat gluga. Era Starling. Nu-mi venea să-mi cred ochilor.

— E mai uşor decât am crezut, îmi spuse ea cu un zâmbet forţat. Arăta sinistru pe faţa ei plină de vânătăi, semăna cu un rânjet de fiară care-şi arată colţii.

— Nu chiar, am rostit cu voce slabă. Celula e încuiată.

Zâmbetul se transformă într-o expresie îngrozită.

— Spatele clădirii arde mocnit.

Îmi smulse bara cu mâna nebandajată. Tocmai când îşi lua avânt să spargă încuietoarea, în uşă apăru Ochi Întunecaţi. Păşi înăuntru şi aruncă săculeţul bătrânului pe jos. Pete de sânge înnegreau pielea.

L-am privit înspăimântat.

— L-ai omorât?

Am luat de la el ce-ţi trebuie. Grăbeşte-te. Arde fundul cuştii.

Înţepenisem. M-am uitat la Ochi Întunecaţi şi m-am întrebat ce făceam din sărmanul lup. Îşi pierduse o parte din însuşirile de animal sălbatic. Starling îşi plimbă ochii de la el la mine, apoi la săculeţ. Nu se mişcă.

Iar tu ţi-ai pierdut o părticică din ceea ce te face om. N-avem timp de asta, frate. Tu n-ai ucide un lup, dacă aşa mi-ai salva viaţa?

N-a fost nevoie să-i răspund.

— Cheia e în săculeţ, i-am spus lui Starling.

În prima clipă, ea nu făcu decât să se uite la el. Apoi se aplecă şi scotoci după cheia grea de fier. Am urmărit-o

cum o vâră în broască, rugându-mă să nu fi distrus eu mecanismul. Răsuci cheia, zgâlţâi balamalele, pe urmă ridică drugul. Când am dat să ies, îmi porunci:

— Ia păturile. Vei avea nevoie de ele. E un ger cumplit.

Când am înşfăcat păturile, am simţit căldură radiind din peretele din spate al celulei. Mi-am luat mantaua şi mănuşile. Fumul se strecura acum şi printre bârne. Am luat-o la fugă amândoi, cu lupul pe urmele noastre.

Nimeni nu ne lua în seamă. Focul nu putea fi înfrânt. Văpăile puneau stăpânire pe oraş şi se împrăştiau nestingherite. Oamenii se gândeau numai la ce lucruri să ia cu ei şi cum să-şi salveze viaţa. Un bărbat care trecu pe lângă noi hurducăind o roabă plină ne aruncă o căutătură ameninţătoare. Probabil că încărcătura din roabă nu-i aparţinea. În josul străzii ardea un grajd. Grăjdarii tulburaţi scoteau caii afară, dar nechezatul animalelor speriate dinăuntru acoperea şuierului vântului. O clădire de pe partea cealaltă a străzii se prăbuşi cu un oftat teribil, suflând aer fierbinte şi cenuşă spre noi. Vântul împrăştiase focul în tot oraşul Moonseye. Văpăile alergau de la o clădire la alta, iar palele purtau scânteile şi cenuşa fierbinte dincolo de zidurile oraşului, în pădurea vecină. M-am întrebat dacă nămeţii vor fi destul de înalţi ca să oprească incendiul.

— Mişcă-te! ţipă Starling nervoasă.

Mi-am dat seama că stăteam şi mă holbam. Am urmat-o în tăcere, cu păturile în braţe. Alergam pe străzile şerpuitoare ale oraşului în flăcări. Starling ştia unde mergem.

Am ajuns la o răscruce unde avusese loc o luptă. Patru cadavre zăceau în stradă, toate în uniforma ducatului Farrow. M-am oprit şi m-am aplecat să iau cuţitul şi săculeţul unei femei-soldat.

Ne apropiam de porţile oraşului când o trăsură hurui în dreptul nostru. Cei doi cai nu se potriveau unul cu altul şi făceau spume la gură.

— Urcaţi! ne strigă vizitiul.

Starling urcă fără să stea pe gânduri.

— Kettle? am întrebat.

— Urcă-te odată, veni răspunsul ei.

M-am suit imediat, iar lupul sări cu uşurinţă lângă mine. Kettle nu aşteptă să ne aşezăm, ci îndemnă caii scuturând frâiele. Căruţa porni cu o zdruncinătură.

Porţile oraşului apărură în faţa noastră. Erau deschise şi nepăzite şi le clătina vântul în balamale. Într-o parte am zărit un cadavru cu membrele răsfirate. Kettle nici măcar nu încetini caii. Am trecut printre porţi fără să ne uităm măcar o dată înapoi şi-am hurducăit pe drumul întunecat, ca să ne alăturăm celor care fugeau de năpastă împingând cărucioare şi roabe. Cei mai mulţi se îndreptau spre puţinele gospodării de la periferie ca să se adăpostească acolo peste noapte, dar Kettle nu opri căruţa. Când bezna se făcu mai deasă şi lumea din jur se împuţină, îndemnă caii să meargă şi mai repede.

Starling se uita în spate.

— Trebuia să fie doar o diversiune, zise ea şocată.

Am privit şi eu înapoi. O vâlvătaie portocalie arunca umbre închise peste palisada oraşului Moonseye. Scânteile roiau ca albinele spre cerul nopţii. Flăcările urlau ca vijelia. Sub ochii noştri, o clădire se prăbuşi într-un nou val de scântei care se împrăştiară în aer.

— O diversiune? Am mijit ochii spre Starling. Voi aţi făcut asta? Ca să mă salvaţi pe mine?

Starling îmi aruncă o privire amuzată.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc. Nu, nu noi. Kettle şi cu mine am venit după tine, dar nu despre asta era vorba. Focul e opera familiei lui Nik. Răzbunarea împotriva celor care le-au trădat încrederea. S-au dus după ei să-i omoare. Apoi au plecat. Clătină din cap. E prea complicat să-ţi explic toate acum, chiar dacă le-aş înţelege şi eu. Evident, Garda Regală din Moonseye e coruptă de ani de zile. Soldaţii sunt plătiţi bine ca să închidă ochii la afacerile contrabandiştilor Holdfast. Iar contrabandiştii au grijă ca soldaţii de aici să ducă un trai bun. Mai mult ca sigur căpitanul Mark avea parte de cel mai mare profit. Nu era singurul, dar nici nu-l împărţea cu alţii. Pe urmă, a fost

trimis aici Burl. Nu ştia nimic de aranjamentul ăsta. A adus o mulţime de soldaţi cu el şi-a încercat să impună disciplina militară în oraş. Nik te-a vândut lui Mark. Dar, în timp ce te vindea, cineva a prins ocazia să-l vândă pe Mark şi aranjamentul său lui Burl, La rândul lui, Burl a prins ocazia să pună mâna pe tine şi să vină de hac unui grup de contrabandişti. Dar NikHoldfast şi clanul lui plătiseră bani buni pentru ca pelerinii să treacă râul. Soldaţii n-au respectat învoiala, aşa că Holdfast nu şi-a mai putut ţine promisiunea făcută pelerinilor.

Starling clătină iar din cap. I se înăspri glasul:

— Unele femei au fost violate. Un copil a murit de frig. Un bărbat nu va mai putea umbla pentru că a încercat să-şi apere nevasta.

O vreme, se auziră numai huruitul căruţei şi vuietul îndepărtat al flăcărilor. Starling privi oraşul mâncat de foc cu ochi negri ca smoala.

— Ai auzit de onoare printre hoţi? Ei, bine, Nik şi ai lui şi-au răzbunat-o pe a lor.

Nu-mi puteam lua privirea de la oraşul distrus. De Burl şi de soldaţii lui din Farrow nu-mi păsa nici cât negru sub unghie, dar în Moonseye fuseseră negustori cu familii şi gospodării. Flăcările îi devorau pe toţi. Iar soldaţii celor Şase Ducate îşi siluiseră prizonierele ca şi când ar fi fost piraţi nelegiuiţi, nu gărzi regale. Soldaţi din cele Şase Ducate, slujindu-l pe regele celor Şase Ducate. Am scuturat din cap dezgustat.

— Shrewd i-ar fi spânzurat pe toţi.

Starling îşi drese glasul.

— Nu te învinovăţi, îmi spuse. De mult am învăţat şi eu să nu mă învinovăţesc pentru răul care mi s-a făcut. N-a fost vina mea. N-a fost nici a ta. Tu ai fost doar catalizatorul care a declanşat lanţul evenimentelor.

— Nu-mi spune aşa, am implorat-o. Căruţa hodorogi mai departe, înaintând în întuneric.

19. HĂITUIREA

Pacea dintre cele Şase Ducate şi Regatul Munţilor era destul de recent încheiată pe vremea domniei lui Regal. Decenii la rând, Regatul Munţilor a ţinut sub control foarte strict negoţul desfăşurat prin trecători, la fel de strict precum controlul sub care cele Şase Ducate ţineau negoţul de pe Râul Rece şi Râul Buck. Negoţul şi trecerea dintr-un ţinut în celălalt fuseseră administrate după toanele ambelor puteri, în detrimentul amândurora. Dar în timpul domniei regelui Shrewd s-au semnat învoieli reciproc avantajoase de către Chivalry, viitorul rege al celor Şase Ducate, şi prinţul Rurisk din Regatul Munţilor. Pacea şi prosperitatea aranjamentului au fost întărite când, peste zece ani, prinţesa Kettricken a devenit mireasa viitorului rege Verity. La moartea prematură a fratelui ei mai mare, Rurisk, chiar în ajunul nunţii ei, Kettricken a devenit singura moştenitoare a coroanei Regatului Munţilor. Astfel, o vreme, a părut că cele Şase Ducate şi Regatul Munţilor vor avea aceeaşi regină şi, în cele din urmă, se vor uni.

Dar împrejurările au năruit asemenea speranţe. Cele Şase Ducate erau ameninţate din exterior de piraţi, iar intern, erau nimicite de certurile dintre prinţi. Regele Shrewd a fost ucis, viitorul rege Verity a dispărut într-o misiune de căutare, iar când prinţul Regal a pretins tonul pentru el, ura lui faţă de Kettricken a fost atât de mare, încât ea a fost nevoită să fugă în Regatul Munţilor, de dragul copilului ei nenăscut. Autoproclamat „rege”, Regal a văzut în fuga ei nerespectarea promisiunii de a ceda teritoriul. Încercările lui iniţiale de a deplasa soldaţi în Regatul Munţilor, chipurile drept „gărzi” pentru caravanele negustorilor, au fost zădărnicite de munteni. Din cauza protestelor şi ameninţărilor lui, Regatul Munţilor şi-a închis graniţele pentru cele Şase Ducate. Cu

planurile dejucate, Regal a pornit o campanie pătimaşă de discreditare a reginei Kettricken şi de a-şi instiga supuşii la ură patriotică faţă de ea. Scopul său final părea evident: să transforme, cu forţa, la nevoie, Regatul Munţilor în provincie a regatului celor Şase Ducate. Vremurile nu erau prielnice pentru un astfel de război şi-o asemenea strategie. Ţinuturile pe care le stăpânea Regal de drept erau deja atacate de un inamic extern, unul pe care nu era capabil sau nu voia să-l înfrângă. Nicio forţă militară nu cucerise vreodată Regatul Munţilor, dar se pare că Regal exact asta intenţiona. De ce voia cu atâta disperare să stăpânească acest teritoriu este o întrebare care iniţial a uimit pe toată lumea.

Noaptea era senină şi rece. Luna strălucea destul de puternic ca să ne arate drumul, dar nu şi împrejurimile. O vreme, am stat pur şi simplu în căruţă, ascultând cum macină copitele cailor ţărâna şi încercând să pricep cele întâmplate. Starling luă păturile furate din celulă şi le scutură. Îmi dădu una mie, iar pe cealaltă şi-o trase pe umeri. Stătea ghemuită la distanţă de mine, cu ochii la spatele căruţei. Am intuit că voia să fie lăsată în pace. Vâlvătaia portocalie scădea treptat. După un timp, mintea mea începu să lucreze din nou.

— Kettle, unde mergem? am strigat peste umăr.

— Departe de Moonseye.

Mi-am dat seama cât e de obosită după voce. Starling se foi şi-mi aruncă o privire.

— Ne-am gândit că-ţi vei da seama singur.

— Unde s-au dus contrabandiştii? am întrebat.

În bezna deasă, am presupus că ridică din umeri.

— N-au vrut să ne spună. Au zis că, dacă noi venim după tine, atunci trebuie să ne despărţim de ei. Credeau că Burl va trimite soldaţi după tine, indiferent de pagubele din Moonseye.

Am încuviinţat, mai mult pentru mine decât pentru ea.

— Aşa va face. O să dea vina pe mine pentru incendiu. Şi se va spune că atacatorii sunt oameni din Regatul Munţilor, soldaţi trimişi să mă elibereze. M-am aşezat în capul oaselor, îndepărtându-mă uşor de ea. Iar când ne vor prinde, vă vor omorî pe amândouă.

— N-avem de gând să ne lăsăm prinse, mă asigură Kettle.

— Şi nici nu veţi fi, le-am promis. Nu dacă ne purtăm cu judecată. Opreşte căruţa.

Kettle nici nu trebui să frâneze caii. Mergeau de mult la pas. I-am aruncat pătura lui Starling şi m-am dus la cai. Ochi Întunecaţi sări din căruţă şi veni după mine curios.

— Ce faci? mă întrebă Kettle, văzând că desfac hăţurile şi le las să cadă pe zăpadă.

— Fac schimbări, ca să poată fi călăriţi. Poţi să călăreşti fără şa?

Am tăiat hăţurile cu cuţitul luat de la femeia-soldat. Va trebui să călărească fără şa, fie că putea, fie că nu. Nu aveam şei.

— Cred că n-am de ales, răspunse ea morocănoasă când coborî din căruţă. Dar n-o să ajungem departe prea repede dacă ne suim două pe-un cal.

— Tu şi cu Starling vă veţi descurca, i-am promis. Mergeţi numai înainte şi nu vă opriţi.

Cântăreaţa se uita la mine din fundul căruţei. N-aveam nevoie de prea multă lumină ca să ştiu cât de mirată mă privea.

— Ne laşi aici? După ce-am venit să te salvăm?

Eu nu aşa vedeam lucrurile.

— Voi mă lăsaţi pe mine aici, i-am spus categoric. Jhaampe e singura aşezare întinsă odată ce laşi în urmă Moonseye şi te îndrepţi spre Regatul Munţilor. Călăriţi în ritm constant. Nu mergeţi direct la Jhaampe. Acolo se aşteaptă ei să ne ducem noi. Găsiţi un cătun şi ascundeţi-vă în el o vreme. Majoritatea muntenilor sunt ospitalieri. Dacă nu vă ajung la urechi zvonuri că aţi fi urmărite, plecaţi la Jhaampe. Dar mergeţi cât mai departe şi cât de repede puteţi înainte de a cere adăpost sau mâncare.

— Tu ce-ai de gând să faci? mă întrebă Starling cu voce scăzută.

— Ochi Întunecaţi şi cu mine ne vedem de drumul nostru. Aşa cum ar fi trebuit să facem cu multă vreme în urmă. Singuri călătorim cel mai repede.

— M-am întors după tine, îmi zise ea, de-abia vorbind de supărare. În ciuda celor întâmplate. În ciuda... degetelor... şi a celorlalte...

— Îi face să ne piardă urma, interveni Kettle.

— Ai nevoie de ajutor să urci pe cal? am întrebat-o încet.

— N-avem nevoie de niciun fel de ajutor de la tine! hotărî Starling nervoasă. Când mă gândesc prin câte-am trecut venind după tine... Şi tot ce-am făcut ca să te eliberăm... Ai fi ars de viu în celula aia dacă n-aş fi fost eu!

— Ştiu. N-aveam timp să-i explic totul. La revedere, am rostit încet.

Şi le-am lăsat acolo, îndreptându-mă spre pădure. Ochi Întunecaţi a păşit alături de mine. Copacii ne-au învăluit şi în curând femeile ne-au pierdut din vedere.

Kettle intuise repede planul. Imediat ce Burl stingea focurile, poate chiar înainte, se va gândi la mine. Vor găsi un bătrân ucis de un lup şi nu vor crede nicio clipă că am pierit în celulă. Voi fi urmărit. Vor trimite călăreţi pe toate drumurile care duc spre munţi şi în scurtă vreme le vor ajunge din urmă pe Starling şi pe Kettle. Dacă nu cumva hăitaşii aveau un drum mai anevoios de străbătut. Unul care traversa ţara perpendicular şi ducea direct la Jhaampe. Exact spre apus.

Nu va fi uşor. Nu ştiam precis ce anume se întindea între mine şi capitala Regatului Munţilor. Niciun oraş, cel mai probabil, pentru că populaţia era foarte rară. Locuitorii trăiau din vânatul animalelor cu blană sau formau triburi nomade de păstori de oi şi capre, care locuiau în colibe izolate sau în mici sate înconjurate de terenuri pline de capcane puse pentru prinderea vânatului. Nu prea aveam de la cine să cerşesc sau să fur mâncare şi alte provizii. Mai mult mă îngrijora să nu ajung la poalele unei culmi imposibil de urcat sau să trebuiască să

traversez unul din multele pâraie iuţi şi reci care curgeau înfocate prin ravene şi văi înguste.

N-are rost să te îngrijorezi până n-ai de ce, sublinie Ochi Întunecaţi. *Dacă ne blocăm, atunci o să găsim un drum ocolitor. Poate ne va încetini. Dar nu vom ajunge niciodată acolo dacă stăm pe loc şi ne facem griji.*

Aşa că am mers toată noaptea, Ochi Întunecaţi şi cu mine. Când ajungeam în câte-un luminiş, cercetam stelele şi încercam să mă îndrept exact spre apus. Terenul era pe atât de greu de traversat pe cât mă aşteptasem. Am ales special poteci mai uşor de străbătut de om şi lup pe jos decât călare. Am părăsit cărarea pe pante încărcate de tufe şi prin tufişuri încâlcite din strâmtori înguste. Croindu-mi anevoie drumul, mă alinam cu gândul că Starling şi Kettle se descurcau mai bine. Am încercat să nu mă gândesc că Burl va trimite destui urmăritori ca să cerceteze mai multe poteci. Nu. Trebuia să iau avans cât mai mare faţă de ei şi pe urmă să-l momesc pe Burl să trimită toată cavaleria după mine.

Singurul mijloc prin care aş reuşi acest lucru era să devin o ameninţare pentru Regal. Una care trebuia înlăturată imediat.

Am înălţat ochii spre o culme. Trei cedri uriaşi crescuseră la un loc. Mă voi opri acolo, voi aprinde un foculeţ şi voi încerca să-mi întrebuinţez Meşteşugul. Nu am scoarţă de spiriduş, mi-am reamintit, aşa că ar trebui să mă asigur că voi dormi destul după aceea.

Te voi păzi eu, mă asigură Ochi Întunecaţi.

Cedrii erau imenşi, cu crengi împletite într-o ţesătură atât de deasă, că nu ajunsese zăpadă sub ele. Bucăţi parfumate de frunze căzute de-a lungul vremii formau un covor gros deasupra pământului. Mi-am făcut un pat din ele ca să nu stau chiar pe solul rece, pe urmă am adunat o grămadă bună de lemne. M-am uitat pentru prima oară în săculeţul furat. Am găsit o bucată de cremene, cinci-şase monede, nişte zaruri, o brăţară ruptă şi, învelită într-o cârpă, o şuviţă - o viaţă de soldat exprimată în câteva obiecte. Am săpat puţin şi-am îngropat şuviţa, zarurile şi

brăţara. Am refuzat să mă întreb dacă aparţineau copilului sau iubitului lăsat în urmă de femeia-soldat. Nu mă făceam vinovat de moartea ei, mi-am reamintit. Totuşi, o voce îmi şopti cuvântul „catalizator” într-un ungher al minţii. Dacă n-aş fi fost eu, femeia ar fi trăit încă. Preţ de-o clipă, m-am simţit bătrân, istovit şi bolnav. Apoi m-am silit să uit şi de viaţa femeii, şi de-a mea. Am aprins focul şi l-am aţâţat. Am pus la îndemână restul vreascurilor. M-am învelit cu mantaua şi m-am culcat pe spate, în patul de frunze. Am inspirat adânc, am închis ochii şi mi-am trimis Meşteşugul în explorare.

Parcă aş fi căzut într-un râu iute. Nu fusesem pregătit să reuşesc atât de repede şi riscasem să mă las dus de val. Râul părea mai adânc şi mai năvalnic în locul acela. Nu mi-am dat seama dacă mi se şlefuiseră abilităţile sau altul era motivul, dar m-am regăsit, m-am echilibrat şi mi-am întărit voinţa împotriva ispitei Meşteşugului. Am refuzat să mă gândesc la posibilitatea de a-mi îndrepta gândurile spre Molly şi copilul nostru, de a vedea cu ochii mei cum creşte fetiţa şi cum se descurcă amândouă. Nici pe Verity nu l-am căutat, oricât de mult îmi doream. Meşteşugul său era atât de puternic, încât l-aş fi găsit, fără îndoială. Dar nu pentru asta ajunsesem eu acolo, ci ca să-mi provoc un duşman, deci trebuia să fiu cu ochii în patru. Mi-am coborât apărarea complet, ca să nu mă izolez de Meşteşug, şi mi-am îndreptat voinţa spre Burl.

M-am întins, căutându-l prevăzător. Eram gata să-mi ridic imediat zidurile, dacă aş fi fost atacat. L-am găsit cu uşurinţă şi am rămas surprins că nu mă simte.

În clipa următoare, mă săgetă un junghi cumplit.

M-am retras mai rapid decât o anemonă-de-mare speriată într-un smârc. M-am mirat de mine însumi când am deschis ochii şi m-am holbat la crengile de cedru împovărate de omăt. Îmi curgea sudoarea pe faţă şi pe spinare.

Ce-a fost asta? întrebă Ochi Întunecaţi.

Nu ştiu nici eu.

Durere în cea mai pură formă. Nu pricinuită de o rană, de suferinţă sau de teamă. Durere absolută, de parcă fiecare părticică a trupului meu, din interior şi exterior deopotrivă, fusese scufundată în flăcări.

Durere provocată de Regal şi de Will.

Mă cuprinse un tremurat, nu din cauza Meşteşugului, ci a durerii lui Burl. Fusese mai aprigă decât puteam cuprinde cu mintea. Am încercat să pricep ce simţisem în clipa aceea scurtă. Will şi poate o umbră din Meşteşugul lui Carrod îl pedepseau pe Burl, imobilizându-l. Carrod emana groază prost ascunsă şi dezgust faţă de îndatorirea lui. Pesemne se temea să nu păţească la fel într-o zi. Cel mai puternic sentiment al lui Will era ura faţă de Burl, pentru că mă avusese în mână şi mă scăpase. Dar dincolo de ea am sesizat că Will era fermecat de ceea ce-i făcea Regal lui Burl, deşi nu-i făcea plăcere. Nu încă.

Lui Regal, însă, da.

Cândva îl cunoscusem bine pe Regal. Nu foarte bine, e-adevărat. Odată fusese doar cel mai tânăr dintre unchii mei, cel care nu mă suporta deloc. Îşi manifestase antipatia copilăreşte, îmbrâncindu-mă şi pişcându-mă pe ascuns, tachinându-mă şi bârfindu-mă. Nu-mi plăcuse atitudinea lui, nu-mi plăcuse de el, dar măcar avusese o justificare: invidia pe faptul că fiul cel mai mare, favoritul, zămislise încă un rival la timpul şi atenţia regelui. Mai demult, Regal fusese doar un prinţ răsfăţat, gelos pe fraţii mai mari din cauză că urmau la tron înaintea lui. Răzgâiat, josnic şi egoist.

Dar fusese om.

Ceea ce intuisem în el cu doar câteva minute în urmă depăşea orice limită a cruzimii şi-mi era imposibil să-l înţeleg. Neoamenii îşi pierduseră caracteristicile umane, dar pustietatea lor sufletească amintea măcar vag de ele. Dacă Regal şi-ar fi spintecat pieptul şi mi-ar fi arătat un cuib de vipere, n-aş fi fost atât de şocat. Regal îşi pierduse orice fărâmă de omenie şi-o înlocuise cu urâciunea întunericului. Acesta era omul pe care locuitorii din cele Şase Ducate îl numeau rege.

Acesta era omul care va trimite soldaţi după Starling şi după Kettle.

— Mă întorc, l-am prevenit pe Ochi Întunecaţi, fără a-i da timp să protesteze.

Am închis ochii şi m-am aruncat în râul Meşteşugului. Mi-am deschis mintea larg, sorbindu-i forţa rece, fără să mă gândesc prea mult că m-ar putea devora. În momentul în care m-a sesizat Will, le-am vorbit tuturor:

— Vei muri de mâna mea, Regal. Ţi-o garantez, aşa cum îţi garantez că Verity va fi din nou rege.

I-am izbit cu toată energia adunată din râul Meşteşugului. Am acţionat din instinct, aşa cum loveşti cu pumnul. Nu plănuisem atacul, însă mi-am dat seama că la fel îi atacase şi Verity la Tradeford. Niciun mesaj rostit, doar furie dezlănţuită împotriva lor. M-am deschis şi mi-am dezvăluit prezenţa, iar când s-au întors către mine m-am străduit să-i lovesc cu toată puterea Meşteşugului meu. Ca şi Verity, nu mi-am precupeţit forţele. Cred că, dacă ar fi fost doar unul, aş fi reuşit să-i spulber Meşteşugul. Dar, cum erau mai mulţi, i-am zdruncinat pe toţi deodată. Nu ştiu ce efect am avut asupra lui Burl. Poate mi-a fost recunoscător pentru asaltul sălbatic, pentru că i-am distrus concentrarea lui Will, iar pe el l-am eliberat de tortura lui Regal. Am resimţit urletul de groază interior al lui Carrod când s-a desprins de Meşteşug. Cred că Will ar fi rămas să mă înfrunte, dacă Regal nu i-ar fi poruncit altfel: *Opreşte-te, tâmpitule, nu mă pune în pericol pe mine, ca să te răzbuni tu!* Au dispărut toţi într-o clipă.

Se luminase bine de ziuă când m-am trezit. Ochi Întunecaţi stătea culcat pe mine. Avea sânge pe blană. L-am împins uşor şi s-a dat imediat la o parte. Se ridică în patru labe şi-mi adulmecă obrazul. Am simţit, odată cu el, mirosul propriului meu sânge; era revoltător. M-am ridicat imediat în capul oaselor şi lumea s-a învârtit cu mine. Încetul cu încetul, mi-am dat seama de freamătul din mintea lui.

Eşti teafăr? Tremurai şi-ai început să sângerezi pe nas. Dacă n-ai fi fost aici, nici nu te-aş fi putut auzi!

— Sunt teafăr, l-am liniştit cu voce răguşită. Mulţumesc că m-ai încălzit.

Din focul meu rămăseseră nişte tăciuni amărâţi. M-am întins după vreascuri şi le-am aruncat peste ei. Aveam impresia că mâinile mi se mişcau singure, departe de mine. Când am reuşit să aprind iar focul, m-am încălzit lângă el. Apoi m-am ridicat în picioare şi m-am dus împleticit până acolo unde începea zăpada. M-am frecat cu ea pe faţă, ca să îndepărtez gustul şi mirosul de sânge. Am luat un bulgăr şi mi l-am pus pe limba încărcată.

Ai nevoie de odihnă? Ai nevoie de mâncare? mă întrebă îngrijorat Ochi Întunecaţi.

Da şi da. Dar, mai presus de toate, trebuia să fugim de acolo. Nu mă îndoiam că, în urma asaltului meu, vor veni după mine. Făcusem ce voisem şi reuşisem, în ciuda nesiguranţei. Le dădusem un motiv să se teamă de mine. Acum nu vor avea odihnă până nu mă vor distruge. Pe lângă asta, le arătasem clar unde mă aflu; vor intui unde să-şi trimită oamenii. Nu trebuia să mă găsească în acest loc. M-am întors la foc, am aruncat pământ pe el şi l-am stins cu picioarele. Apoi am plecat degrabă.

Călătoream cât de repede puteam merge eu. Nu era vorba că-l încetineam pe Ochi Întunecaţi. Se uita la mine cu milă cum mă chinui să urc o pantă, îngropat până la şold în nămeţii peste care el trecea dintr-un salt. Nu o dată, când îl rugam să ne oprim puţin ca să mă proptesc de-un copac, el o lua înainte şi căuta un drum mai uşor de străbătut. Când se stingea ziua şi, odată cu ea, puterile mele, eu mă opream să aprind focul pentru noapte, iar el dispărea şi se întorcea cu carne pentru amândoi. De cele mai multe ori, aducea iepuri albi, dar odată a venit cu un castor gras, care se aventurase prea departe de lacul lui îngheţat. Am încercat să gătesc carnea, dar n-am reuşit decât s-o prăjesc la suprafaţă. Eram prea obosit şi flămând să mai aştept. Mâncând numai carne, nu m-am îngrăşat, dar n-am murit de foame şi-am reuşit să merg mai departe. Nu dormeam bine, pentru că trebuia să arunc întruna vreascuri pe foc, ca să nu îngheţ de frig;

În plus, mă tot ridicam, ca să bat cu picioarele în pământ, altfel nu mi le mai simţeam. Rezistenţă. Asta mi se cerea. Nu să mă mişc repede sau să-mi adun puteri nebănuite, ci să-mi consum cu zgârcenie din forţe, ca să pot merge mai departe în fiecare zi.

Îmi ţineam ridicate zidurile Meşteşugului, dar tot îl simţeam pe Will bătând la poarta minţii mele. Nu credeam că mă poate descoperi atâta vreme cât mă apăram, dar n-aş fi pus rămăşag. Alerta permanentă mă secătuia şi ea. În unele nopţi, îmi venea să renunţ la prudenţă şi să-l las să mă pătrundă, să termine cu mine o dată pentru totdeauna, dar în momentele acelea nu trebuia decât să-mi amintesc ce anume devenise capabil Regal să facă. Mă trecea un junghi din cap până-n picioare şi imediat mă străduiam să măresc distanţa dintre noi.

În a patra zi de călătorie, când m-am trezit, am fost convins că intrasem bine în Regatul Munţilor. Nu descoperisem semne că am fi urmăriţi de când plecasem din Moonseye. Mai mult ca sigur că, dacă am ajuns atât de departe în ţinutul lui Kettricken, eram în siguranţă.

Cât mai avem până la Jhaampe şi ce facem când ajungem acolo?

Nu ştiu cât mai avem. Şi nici ce vom face acolo.

Pentru prima oară, am încercat să mă gândesc serios la asta. La toate câte nu mi-am îngăduit să le chibzuiesc înainte. Adevărul era că nu ştiam ce se alesese de Kettricken din noaptea când o luasem de lângă rege şi-o ajutasem să evadeze. La rândul ei, nici ea nu primise veşti despre mine. Cu siguranţă, născuse deja. După socoteala mea, bebeluşul era de vârsta fiicei mele. Mi s-a stârnit curiozitatea pe neaşteptate. Aş putea să iau în braţe bebeluşul lui Kettricken şi să-mi spun: „Asta simt când îmi iau fata în braţe.”

Numai că ea mă credea mort. Executat de Regal şi îngropat de mult. Era regina mea şi soţia lui Verity. Ei sigur îi puteam dezvălui în ce fel reuşisem să supravieţuiesc. Dar a-i spune adevărul era ca şi cum aş arunca o piatră într-un iaz. Spre deosebire de Starling,

Kettle sau de oricine altcineva care îşi dădea seama cine sunt, Kettricken mă cunoscuse înainte. N-ar afla un simplu zvon sau scorneală răspândită de cineva care mă zărise o clipă, ci o realitate. Ar putea spune altora care m-au cunoscut: „Da, l-am văzut cu ochii mei, trăieşte. Cum? Păi, graţie Harului, bineînţeles.”

Înaintam anevoios prin zăpadă în spatele lui Ochi Întunecaţi şi mă gândeam ce-ar însemna pentru Patience să afle că trăiesc. Ce sentiment ar încerca-o, ruşine sau bucurie? S-ar simţi jignită că nu m-am dus la ea? Prin Kettricken, le-aş putea da de veste celor care mă cunoscuseră. Până la urmă, ar afla şi Molly, şi Burrich. Ce-ar simţi Molly să afle, de la aşa mare distanţă, nu numai că trăiesc şi nu mă întorsesem la ea, ci şi că eram mânjit cu Har? Îmi zdrobise inima că-mi ascunsese existenţa copilului nostru. Atunci ghicisem pentru prima oară cât de trădată şi rănită se simţise din cauza secretelor pe care le păstrasem faţă de ea de-a lungul anilor. Să afle că am încă un secret, şi încă unul cumplit, ar putea să-i înăbuşe orice sentiment faţă de mine. Şansele mele de a începe o viaţă nouă alături de ea erau, şi aşa, destul de slabe; nu suportam să le micşorez şi mai mult.

Şi ceilalţi... grăjdarii pe care-i cunoscusem, oamenii alături de care vâslisem şi luptasem, soldaţii de rând de la Buckkeep... Toţi vor afla. Indiferent de părerea mea despre Har, văzusem în ochii unui prieten cât îl dezgusta. Şi atitudinea lui Starling se schimbase faţă de mine. Ce va zice lumea despre Burrich, că ţinuse în grajdurile lui o creatură spurcată de Har şi-o îngăduise pe lângă el? Va fi şi el descoperit? Am scrâşnit din dinţi. Va trebui să rămân mort pentru ei. Mai bine să ocolesc Jhaampe şi să-l caut în continuare pe Verity. Numai că, fără provizii, aveam aceleaşi şanse pe care le avea Ochi Întunecaţi să treacă drept căţeluş de companie.

Şi mai era o problemă. Harta.

Când Verity plecase din Buckkeep, se bazase pe o hartă. Una veche, scoasă de Kettricken din biblioteca din Buckkeep. Ştearsă, purtând patina timpului, făcută pe

vremea regelui Wisdom, cel care îi vizitase primul pe Străbuni şi le ceruse ajutor pentru cele Şase Ducate. Nu se mai vedeau detaliile pe ea, dar şi Kettricken, şi Verity fuseseră convinşi că unul din drumurile marcate duceau către locul în care Wisdom întâlnise fiinţele acelea greu de descoperit. Verity plecase din Buckkeep hotărât să urmeze drumul marcat pe hartă, care-l ducea în regiunile întinse dincolo de Regatul Munţilor. Luase cu el copia făcută după harta veche. Habar n-aveam ce se întâmplase cu originalul; poate fusese dus la Tradeford când Regal golise biblioteca din Buckkeep. Dar eu de mult suspectam, din cauza aspectului şi-a caracteristicilor neobişnuite ale hotarelor, că şi harta aceea era copia alteia mult mai vechi. Graniţele erau desenate în stil muntenesc; dacă era ca originalul să mai existe, atunci numai în biblioteca din Jhaampe s-ar fi putut găsi. Cât stătusem în Regatul Munţilor, în convalescenţă, avusesem acces la ea. Era cuprinzătoare şi bine întreţinută. Chiar dacă nu găseam originalul hărţii respective, poate dădeam peste altele care acopereau aceeaşi zonă.

În Regatul Munţilor mă impresionase şi câtă încredere aveau oamenii unii în alţii. Spre deosebire de Buckkeep, văzusem puţine încuietori şi nicio gardă. Nu trebuia să te foloseşti de şmecherii ca să pătrunzi în reşedinţa regală. Chiar dacă, între timp, s-ar fi pus strajă, pereţii erau alcătuiţi din straturi de material din scoarţă de copac dată cu argilă şi vopsită. Sigur puteam intra acolo. După aceea, nu mi-ar trebui mult să caut prin bibliotecă şi să fur ce-mi trebuie. Şi mi-aş fi putut face şi nişte provizii.

Am avut decenţa să mă ruşinez la gândul acela, însă ruşinea nu avea să mă reţină. Încă o dată, nu aveam de ales. Am urcat cu mari eforturi încă o creastă de deal înzăpezită. Mi se părea că repet acele cuvinte la nesfârşit: nu aveam de ales, nu aveam de ales, nu aveam de ales. Niciodată n-am avut. Soarta făcuse din mine un asasin, un mincinos şi-un hoţ. Şi, cu cât evitam mai mult asemenea roluri, cu atât ajungeam mai des să le joc. Ochi Întunecaţi

tropăia la călcâiele mele şi se agita din cauza deprimării mele.

Atât de cufundaţi eram amândoi în gânduri că, ajunşi pe creastă, am rămas, ca nişte proşti, să ne vadă bine călăreţii de pe drumul de dedesubt. Tunicile auriu cu maro contrastau cu albul zăpezii. Am împietrit ca o căprioară speriată. Totuşi, nu ne-ar fi observat dacă n-ar fi avut cu ei o haită de câini. Am zărit-o dintr-o privire. Şase câini de vânătoare, nu câini-lupi, mulţumesc Edei, cu labe scurte, nefolositori pe vremea şi pe terenul acela. Unul avea labe lungi, o corcitură slabă, cu blană creaţă pe spate. El şi bărbatul care-l însoţea mergeau separat de haită. Ne urmăreau cu ce aveau la îndemână, dar am numărat doisprezece călăreţi. Corcitura ridică imediat botul şi lătră. Câinii ceilalţi îi urmară îndată exemplul, adulmecând aerul şi schelălăind când ne simţiră mirosul. Hăitaşul care îi stăpânea arătă cu braţul în direcţia noastră, în timp ce noi am luat-o la fugă. Corcitura şi stăpânul ei se aflau deja pe urmele noastre.

— Nici măcar n-am ştiut că e un drum acolo, am rostit eu pe post de scuză, printre gâfâituri, în timp ce alergam în jos pe pantă.

Aveam un avantaj foarte mic. Coboram pe propriile noastre urme, pe când ei trebuiau şi să urce, şi să-şi formeze cărare. Speram ca, atunci când vor ajunge pe culme, noi să fim deja ascunşi vederii, în viroaga plină de tufe de dedesubt. Ochi Întunecaţi ezita, nu voia să mă lase în urmă. Câinii lătrau şi se auzeau vocile agitate ale oamenilor porniţi la vânătoare.

FUGI! i-am poruncit lui Ochi Întunecaţi.

Nu te părăsesc.

Aş avea puţine şanse dacă m-ai părăsi, am recunoscut. Mintea mea lucra frenetic. *Du-te în fundul văii. Lasă cât mai multe urme false, învârteşte-te în cerc, du-te în josul apei, urmând viroaga. Când ajung eu acolo, o luăm la fugă pe deal. S-ar putea să-i întârziem aşa.*

Viclenii de vulpe! pufni el, apoi ţâşni pe lângă mine ca o săgeată cenuşie şi dispăru în tufele dese din viroagă. Am

încercat să avansez mai repede prin zăpadă. Chiar înainte de a mă apropia de tufişurile de la margine, m-am uitat în spate. Câinii şi călăreţii tocmai ajungeau pe culme. M-am adăpostit în tufele încărcate de zăpadă şi-am luat-o în patru labe în jos, pe panta abruptă. Ochi Întunecaţi lăsase destule urme, cât pentru o haită. Când m-am oprit să-mi trag sufletul, trecu pe lângă mine în altă direcţie.

Hai să fugim de-aici!

N-am aşteptat să-mi răspundă, am început să urc cât de repede mă ajutau picioarele. Pe fundul viroagei era puţină zăpadă, se lipise mai mult de copacii şi tufele protectoare. Înaintam îndoit de spate, ştiind că, dacă mă lovesc de crengi, îşi scutură omătul rece peste mine. Hămăiturile câinilor răsunau în aerul îngheţat. Le-am ascultat în timp ce mă străduiam să iuţesc pasul. Când agitaţia lor s-a transformat într-un schelălăit de frustrare, am ştiut că au ajuns la dârele încrucişate desenate de Ochi Întunecaţi pe fundul viroagei. Prea repede. Prea repede au ajuns acolo şi prea repede veneau spre mine.

Ochi Întunecaţi!

Taci, prostule! Te aud câinii! Şi celălalt.

Mi se opri inima în piept. Nu-mi venea să cred cât de prost fusesem! Am înaintat dând din mâini printre tufişuri, ciulind urechile la ce se petrecea în spatele nostru. Hăitaşii se luaseră după urmele false şi aproape că sileau câinii s-o ia la fugă pe ele. Erau prea mulţi călăreţi pentru viroaga îngustă. Se încurcau unii pe alţii şi, probabil, acopereau urma noastră adevărată. Am câştigat timp, dar numai puţin. Brusc, am auzit strigăte de alarmă şi scheunături. Am surprins o învălmăşeală de gânduri câineşti. Un lup dăduse năvală şi ţâşnise taman prin mijlocul haitei, atacându-i şi gonind chiar printre picioarele cailor din spatele lor. Un călăreţ căzuse şi nu-şi putea prinde bidiviul înspăimântat. Un câine rămase fără o ureche bleagă şi plângea. Am încercat să nu-i simt durerea. Bietul animal... şi nici măcar nu ne ajuta cu nimic suferinţa lui. Aveam picioarele de plumb şi gura uscată, dar m-am străduit să merg mai repede, să folosesc timpul

câştigat de Ochi Întunecaţi, care-şi asumase un risc atât de mare. Am vrut să-i strig lupului să nu-i mai zăpăcească, să fugă cu mine, dar n-am îndrăznit să trădez haitei direcţia în care voiam să ne facem nevăzuţi. M-am căznit să înaintez.

Viroaga se îngusta şi se adâncea. Tulpini lungi, rugi şi tufe creşteau pe pantele abrupte şi atârnau în jos. Am bănuit că merg pe suprafaţa unui pârâu îngheţat. Am căutat din priviri o cale de ieşire. În spatele meu, câinii scheunau din nou şi-şi lătrau unul altuia că descoperiseră urmele adevărate, urmăreşte lupul, lupul, lupul. Am ştiut atunci că Ochi Întunecaţi li se arătase de mai multe ori şi că îi îndepărta de mine dinadins. *Fugi, băiete, fugi!* îmi trimise el un gând, fără să-i pese că-l aud câinii. Îl mâna o veselie sălbatică, un fel de isterie inconştientă. Mi-a adus aminte de noaptea în care l-am vânat pe Justin prin coridoarele din turnul Buckkeep, ca să-l omor în coridorul cel mare, în faţa tuturor invitaţilor la ceremonia de înscăunare a viitorului rege Regal. Ochi Întunecaţi era cuprins de-o frenezie care-l făcea să-şi neglijeze propria supravieţuire. Mi-am luat avânt, cu inima cât un purice de grija lui, stăpânindu-mi lacrimile care mă înţepau în colţul ochilor.

Am ajuns la capătul viroagei. Urma o cascadă de gheaţă lucioasă, o amintire a pârâului de munte care străbătuse cheile abrupte în lunile de vară. Ţurţuri lungi şi ondulaţi atârnau deasupra unei crăpături în munte, sclipind uşor, ca apa curgătoare îngheţată brusc. Zăpada din crăpătură lucea cristalină. M-am oprit, bănuind că ascunde un lac adânc, pe care n-aş fi vrut să-l descopăr sub gheaţa prea subţire. Am ridicat privirea. Pereţii erau foarte înalţi. În unele locuri, platforme de stâncă aride străpungeau stratul de nea. Puieţi piperniciţi şi tufe rămuroase se împrăştiau încâlcite, întinzându-se ca să prindă puţin din lumina de deasupra. Niciunul nu părea destul de rezistent ca să-mi susţină greutatea. M-am întors pe urmele mele şi-am auzit un singur urlet crescând în intensitate, apoi stingându-se. Nici câine, nici lup: numai corcitura putea fi. Siguranţa

urletului mă convinse că animalul venea după mine. Am auzit un glas de bărbat încurajându-l şi un nou scheunat, de data asta mai aproape. M-am întors spre peretele viroagei şi am început să mă caţăr pe el. Bărbatul îşi strigă tovarăşii, îi fluieră să-l urmeze, descoperise urme de om, lăsaţi lupul, nu era decât un şiretlic de-al Harului. În depărtare, câinii scânciră dintr-odată altfel. În clipa aceea, mi-am dat seama că Regal găsise, în sfârşit, ce căutase. Un bărbat cu Har care să mă vâneze. Sângele Străvechi fusese cumpărat.

Am sărit şi m-am agăţat de un puiet care ieşea din peretele viroagei. M-am ridicat, m-am prins cu picioarele de el, m-am echilibrat şi m-am întins după puietul de deasupra. Când l-am tras, greutatea mea îl smulse cu rădăcini cu tot din solul stâncos. Am căzut, dar m-am prins din nou de primul copăcel. Sus, mi-am zis eu nervos. M-am ridicat în picioare, dar l-am auzit crăpând sub mine. M-am agăţat de tufele rămuroase care atârnau din malul tăiat pe dedesubt. Am încercat să mă caţăr cât mai repede, să nu atârn prea mult de puieţi sau tufe. Am rămas cu mănunchiuri de ramuri în palmă, am smuls smocuri de iarbă ofilită, am vrut să mă caţăr pe marginea viroagei, dar n-am reuşit. Am auzit un strigăt dedesubt şi, în ciuda propriei mele voinţe, m-am uitat înapoi şi în jos. Un bărbat stătea cu un câine în luminişul de dedesubt. În timp ce corcitura mă lătra, bărbatul punea o săgeată în arc. Atârnam deasupra lor neputincios, cea mai uşoară ţintă pe care şi-ar fi dorit-o cineva.

— Te rog, m-am auzit vorbind printre gâfâituri, apoi am auzit sunetul inconfundabil scos de arc când eliberează săgeata.

Am simţit cum intră săgeata în mine, mai întâi ca un pumn izbindu-mă în spate - una din şmecheriile lui Regal din copilăria mea - apoi o durere interioară mai adâncă, mai fierbinte. O mână îmi căzu de pe ramuri. Nu pentru că aş fi vrut, pur şi simplu se desprinse singură. Atârnam numai de braţul drept. Auzeam foarte limpede schelălăitul

câinelui agitat de mirosul sângelui meu. Veşmintele bărbatului foşniră când scoase încă o săgeată din tolbă.

Durerea muşcă din nou, adânc, din încheietura mea dreaptă. Am ţipat când mi se desprinseră degetele de pe ramuri. Într-un reflex de groază, am dat cu picioarele în tufele îngreunate de omăt de deasupra malului tăiat pe dedesubt. Nu ştiu cum, dar am reuşit să mă ridic, deşi crusta de zăpadă îmi zgâria obrazul. Mâna stângă o mişcam de parcă înotam. *Ridică-ţi picioarele!* se răsti Ochi Întunecaţi la mine. Nu scoase niciun sunet, pentru că mă prinse zdravăn cu dinţii de mâneca şi încheietura dreaptă şi mă trăgea în sus. Şansa de a rămâne în viaţă îmi dădu forţe noi. Am dat sălbatic din picioare şi-am simţit pământ sub burtă. M-am târât în faţă cu ajutorul unghiilor, încercând să ignor durerea care mi se concentra în spinare, dar se împrăştia de acolo în valuri roşii. Dacă n-aş fi văzut bărbatul lansând săgeata, aş fi crezut că-mi străpunsese spatele un stâlp gros cât osia căruţei.

Ridică-te! Ridică-te! Trebuie să fugim.

Nu-mi aduc aminte să mă fi ridicat în picioare. Am auzit câinii zgâriind stânca în spatele meu. Ochi Întunecaţi îi aştepta la marginea ei şi-i spinteca imediat ce urcau. Îi sfâşia cu dinţii şi le arunca hoiturile peste haita de jos. Când căzu şi corcitura cu blană creaţă pe spate, schelălăiturile de jos se mai potoliră. Ştiam amândoi prin ce trece şi auzeam ţipetele bărbatului de care se legase animalul muribund. Hăitaşul al doilea îşi chema câinii, spunându-le celorlalţi furios că n-avea rost să-i trimită sus la noi numai ca să fie omorâţi. Oamenii se puseră pe zbierat şi înjurat când îşi întoarseră caii şi începură să coboare înapoi în viroagă, ca să găsească un loc de unde să urce iar spre noi, să ne ia urma încă o dată.

Fugi! îmi strigă Ochi Întunecaţi. Nu voiam să vorbim despre ceea ce tocmai făcusem. O gheară fierbinte îmi zgâria şira spinării, dar şi un fior. Mi-am dus mâna la piept, crezând că voi simţi capul săgeţii ieşind prin el. Nu l-am simţit, era îngropat adânc. L-am urmat pe Ochi Întunecaţi împleticindu-mă, cu conştiinţa tulburată de prea

multe senzaţii, de prea multe feluri de durere. Cămaşa şi mantaua zgâlţâiau săgeata la fiecare mişcare de-a mea. Corpul săgeţii se mişca odată cu hainele şi deplasa şi vârful din trupul meu. M-am întrebat cât rău îmi făcea. Mi-am adus aminte de câte ori măcelărisem căprioare ucise cu arcul, de carnea roşie, moale ca budinca, plină de sângele vărsat de o asemenea rană. Oare săgeata îmi intrase în plămân? O căprioară cu plămânul străpuns nu ajungea prea departe. Simţeam cumva sânge în gât?

Nu te mai gândi la asta! îmi porunci furios Ochi Întunecaţi. *Ne slăbeşti pe amândoi. Mergi, pur şi simplu. Mergi şi nu te opri.*

Deci ştia şi el că nu puteam fugi. Am mers unul lângă altul. O vreme. Pe urmă am înaintat singur orbeşte, pe întuneric, fără să-mi pese în ce direcţie o iau. El dispăruse. L-am căutat cu mintea, însă nu l-am găsit. Undeva, departe, câinii scheunară din nou. Am continuat să înaintez. M-am ciocnit de copaci. Crengile mă zgâriau pe faţă, dar nu mă deranja, pentru că îmi amorţise. La spate, cămaşa, o cârpă lipicioasă de sânge îngheţat, îmi freca pielea. Am încercat să-mi strâng mantaua pe lângă trup, dar durerea bruscă mă trânti în genunchi. Tâmpitul de mine. Uitasem că mişcă săgeata. Tâmpitul de mine. Nu te opri, băiete. Am continuat să merg.

M-am izbit de încă un copac. Mă inundă un val de zăpadă. M-am scuturat şi-am păşit mai departe. Am mers şi-am mers vreme îndelungată. Apoi m-am aşezat în zăpadă. Mi s-a făcut din ce în ce mai frig. Am fost nevoit să mă ridic. Trebuia să înaintez.

Aşa că am înaintat, dar nu prea mult, cred. La adăpostul unor copaci verzi, foarte mari, unde stratul de omăt se întindea mai subţire, am căzut iar în genunchi.

— Te rog, am îngăimat.

N-am avut puterea să cerşesc milă.

— Te rog...

Nu ştiu pe cine imploram.

Am zărit o groapă între două rădăcini groase. Acele de pin ţesuseră un covor gros în ea. M-am strecurat în spaţiul

strâmt. Nu mă puteam întinde din cauza săgeţii din spate, dar m-am proptit cu fruntea de copacul prietenos şi mi-am împletit mâinile la piept. M-am făcut mic, mi-am strâns picioarele sub mine şi m-am ghemuit în spaţiul dintre rădăcini. Poate că aş fi simţit frigul, dacă n-aş fi fost prea obosit. Am adormit. Când mă voi trezi, voi aprinde un foc şi mă voi încălzi. Îmi şi închipuiam cât de cald îmi va fi, aproape că simţeam căldura.

Frate!

Sunt aici, i-am răspuns calm. *Chiar aici.* L-am atins mângâietor cu mintea. Venea la mine. Blana din jurul gâtului îi îngheţase în ţurţuri de salivă, dar niciun colţ nu-i străpunsese pielea. Avea o tăietură pe-o parte a botului, dar nu prea adâncă. Îi învârtise pe urmăritori în cerc şi le hărţuise caii din spate înainte de a-i lăsa cu buzele umflate, ţâşnind, prin întuneric, într-o râpă cu iarbă acoperită de zăpadă. Numai doi câini mai trăiau şi unul din cai şchiopăta atât de tare, încât călăreţul se urcase la spatele unui tovarăş.

După aceea venise să mă caute, urcând pantele înzăpezite cu salturi uşoare. Era obosit, da, însă victoria îi dădea forţe proaspete. Aerul nopţii îl învăluia rece şi proaspăt. Adulmecă mirosul, apoi sclipirea de ochi a iepurelui pitulat sub o tufă, sperând să trecem pe lângă el fără să-l vedem. L-am văzut. O singură săritură neaşteptată şi urechilă ajunse în fălcile lupului. I-am presat între dinţi capul plin de oase şi i-am rupt şira spinării dintr-o mişcare. Am ţopăit mai departe, cu carnea atârnând între fălci. Vom mânca pe săturate. În beznă, pădurea sclipea în jurul nostru ca o mantie argintiu cu negru.

Opreşte-te. Frate, nu face asta.

Ce să nu fac?

Te iubesc. Dar nu vreau să fiu ca tine.

Am plutit pe loc. Avea plămâni puternici, inspirau aerul rece pe deasupra capului de iepure din gură. Îl ustura zgârietura de la bot, dar picioarele lui solide îi purtau trupul zvelt cu mare uşurinţă.

Nici tu nu vrei să fii lup, Preschimbătorule. Nu prea vrei.

Nu eram convins că avea dreptate. M-am văzut cu ochii lui şi m-am adulmecat. Mă cuibărisem între cele două rădăcini ale copacului uriaş ca un pui părăsit. Aerul mirosea înţepător, a sânge. Sângele meu. Am clipit şi m-am uitat în jos, pe sub cotul îndoit pe care-mi propteam fruntea. Mă durea tot trupul, iar durerea pornea din săgeata înfiptă în spate.

Am adulmecat sânge şi măruntaie de iepure. Lângă mine, Ochi Întunecaţi prinse animalul mort cu labele şi-l spintecă. *Mănâncă acum, cât e cald.*

Nu ştiu dacă pot.

Vrei să-ţi mestec eu îmbucăturile?

Nu glumea, dar singurul lucru mai scârbos decât mâncatul era să înghit carne crudă. Am reuşit să scutur din cap. Degetele îmi amorţiseră, dar le-am privit apucând ficatul mic şi ducându-l la gură. Era cald şi sângerând. Ochi Întunecaţi avea dreptate. Trebuia să mă hrănesc. Spintecase iepurele. Am luat o halcă şi-am muşcat din carnea caldă. Era tare, dar şi eu eram hotărât. Involuntar, aproape că-mi abandonasem trupul şi intrasem în corpul sănătos tun al lupului meu. O mai făcusem o dată, cu încuviinţarea lui. Dar acum eram amândoi mai înţelepţi. Ne vom împărţi vieţile, dar niciunul din noi nu va deveni celălalt. Altfel, vom avea amândoi de pierdut.

M-am aşezat încet în şezut. Muşchii spatelui protestară, spintecaţi de săgeată. Lemnul îi muşca nemilos. Închipuindu-mi cum iese din mine, mi-a venit să vărs carnea de iepure. M-am silit să mă liniştesc, dar n-am reuşit. Mi-am adus aminte de Burrich, de calmul de pe chipul său împietrit când îşi îndoise genunchiul şi i se desfăcuse rana veche. Cu mare grijă, am dus mâna la spate. Mi-am pipăit şira spinării. Muşchii se contractară în jurul săgeţii. În sfârşit, am dat de lemnul năclăit de sânge. Până şi atingerea aceea uşoară îmi provocă o nouă durere. Stângaci, am strâns corpul săgeţii cu degetele şi-am încercat să-l smulg. Chiar dacă nu m-ar fi durut, tot mi-ar fi fost greu să-l scot. Dar lumea se învârti cu mine din cauza

durerii, iar când se opri, m-am trezit în patru labe, cu capul greu, atârnând în jos.

Să încerc eu?

Am clătinat din cap, rămânând pe loc. Mă temeam să nu leşin. Am încercat să gândesc. Dacă-mi scotea săgeata, îmi pierdeam cunoştinţa. Dacă începeam să pierd sânge, nu puteam opri sângerarea. Nu. Mai bine s-o lase acolo. Mi-am adunat toate puterile. *Poţi s-o rupi?*

Ochi Întunecaţi se apropie de mine. I-am simţit botul pe spate. Întoarse capul şi-şi mişcă fălcile în aşa fel încât să prindă săgeata cu dinţii din spate, apoi le închise. Am auzit un poc, ca atunci când grădinarul tunde un puiet, şi mă zgudui încă un fior de durere. Mă cuprinse ameţeala, dar am reuşit să duc mâna la spate şi să smulg cămaşa îmbibată de sânge din ciotul săgeţii. Am strâns-o în jurul meu, scuturat de tremurături. Am închis ochii.

Nu. Mai întâi aprinde focul.

Cu greu i-am deschis la loc. Atât de greu îmi era... Am strâns toate rămurelele şi beţele din apropiere. Ochi Întunecaţi încercă să mă ajute, aducându-mi crengi, dar tot îmi trebui o veşnicie să aprind o flacără firavă. Treptat, am aţâţat-o cu beţe. Când focul începu să ardă bine, mi-am dat seama că mijea de ziuă. Era timpul s-o luăm iar din loc. Am stat numai cât să terminăm de mâncat iepurele şi să mă încălzesc bine la mâini şi la picioare. După aceea am pornit iar la drum, în spatele lui Ochi Întunecaţi, care mă îndemna, nemilos, să merg mai departe.

20. JHAAMPE

Jhaampe, capitala Regatului Munţilor, este mai veche decât Buckkeep, după cum neamul conducător din Regatul Munţilor este mai bătrân decât cel al Casei Farseer. Ca aşezare, Jhaampe este la fel de diferit de oraşul-cetate Buckkeep pe cât de diferiţi sunt regii Farseer de principiile filozofice ale neamului Sacrifice, care domneşte la munte.

Nu e un oraş permanent, cum ne-am aştepta noi. Are puţine clădiri stabile. În schimb, de-a lungul drumurilor construite cu grijă şi mărginite de grădini, există spaţii unde vin şi pleacă locuitorii regatului. Există şi un loc special pentru piaţă, dar negustorii migrează într-o procesiune care urmează scurgerea anotimpurilor. Peste noapte se pot ridica douăzeci de corturi ai căror locuitori sporesc populaţia din Jhaampe o săptămână sau o lună, numai pentru a dispărea fără urmă când vizita şi negoţul lor iau sfârşit. Jhaampe este un oraş de corturi în permanentă schimbare, populat de cetăţeni viguroşi de la munte, care locuiesc sub cerul liber.

Reşedinţele familiei conducătoare şi ale prietenilor care aleg să locuiască un an întreg în ele nu seamănă deloc cu castelele şi sălile noastre. Ele se ridică în jurul unor copaci mari, încă vii, cu trunchiuri şi ramuri orientate cu multă răbdare zeci de ani la rând, pentru a forma scheletul clădirii. Structura vie este acoperită după aceea numai cu o pânză ţesută din fibre de scoarţă de copac şi întărită cu zăbrele. Astfel, pereţii împrumută numai curbele blânde ale unui mugur de lalea sau ale arcadei unui ou. Pânza e dată cu un strat de argilă, la rândul lui zugrăvit cu o vopsea răşinoasă strălucitoare, în nuanţele aprinse dragi muntenilor. Unele pânze se împodobesc cu fiinţe sau modele imaginare, dar cele mai multe sunt simple. Domină nuanţele de violet şi galben, astfel încât a intra în oraşul

ocrotit de arborii mari de la munte e ca şi cum ai păşi pe un câmp de şofran primăvara.

În vecinătatea caselor şi la răscrucile drumurilor din acest „oraş" nomad se află grădinile. Fiecare e unică. Cresc în jurul unui ciot de formă neobişnuită, al unui aranjament din pietre sau al unui model graţios de lemn. Adăpostesc ierburi parfumate, flori viu colorate şi nenumărate combinaţii de plante. Una dintre ele, deosebită, are în mijloc un izvor cu apă aburindă. Plantele care cresc în ea au frunze cărnoase şi flori cu miresme exotice, fiind împrumutate din ţinuturi mai calde, ca să-i încânte pe munteni cu misterul lor. Vizitatorii lasă adesea daruri în grădini la plecare, o sculptură de lemn, un vas plin de graţie sau poate un simplu decor din pietre sclipitoare. Grădinile nu aparţin nimănui, dar le îngrijeşte toată lumea.

La Jhaampe ţâşnesc şi izvoare fierbinţi, care pot să te opărească, şi călduţe, cu şopote dulcege. Acestea au fost închise şi făcute fie băi publice, fie sursă de căldură pentru locuinţele mai mici. În fiecare clădire, în fiecare grădină, la fiecare colţ, vizitatorul întâlneşte frumuseţea gravă, culorile şi formele simple care ilustrează idealul muntean. Impresia generală cu care pleci din oraş este de linişte şi voioşie în sânul naturii. Simplitatea voită a traiului de aici te îndeamnă să-ţi pui la îndoială propriile alegeri în viaţă.

Era noapte. Îmi amintesc doar că urma unor lungi zile de suferinţă. Am pus bâta în faţă şi-am făcut un pas, apoi iar am dus bâta în faţă. Nu înaintam prea repede. Fulgii deşi ne încetineau mai mult decât bezna. Nu mă puteam apăra de vântul care-i zburătăcea. Ochi Întunecaţi croia drum în faţa mea, călăuzindu-mi paşii grei, de parcă aşa m-ar fi grăbit. Din când în când, scâncea agitat. Se crispa de teamă şi oboseală. Adulmeca fum de lemn ars şi capre... *nu ca să te trădez, frate, ci ca să te ajut. Să ţii minte. Ai nevoie de cineva cu mâini. Dar, dacă nu se poartă cu tine*

cum trebuie, trebuie doar să mă strigi şi voi veni. Nu voi pleca prea departe...

N-am reuşit să mă concentrez pe gândurile lui. I-am simţit amărăciunea că nu mă putea ajuta şi teama că mă ducea într-o capcană. Cred că ne certasem, dar nu-mi aminteam ce anume stăruiam eu să fac. Indiferent de motiv, Ochi Întunecaţi câştigase, pur şi simplu pentru că ştia ce vrea. Am alunecat pe zăpadă şi-am căzut. Se aşează lângă mine şi aşteptă. Am încercat să mă întind, dar mă apucă de încheietură cu botul. Mă trase uşor, dar spatele meu luă foc. Am gemut de durere.

Te rog, frate. Se văd colibe în faţă şi lumină în ele. Foc şi căldură. Şi cineva cu mâini, care poate curăţa rana urâtă din spatele tău. Te rog. Ridică-te. Numai de data asta.

Mi-am ridicat capul greu, încercând să desluşesc colibele. Se înălţa ceva în faţa noastră, drumul se bifurca în jurul unei clădiri şi-o ocolea. Luna argintie strălucea deasupra ei, dar nu mi-am dat seama ce anume era. Nu fusese clădită cu un anumit scop, ci i se dăduse o formă simplă, graţioasă. La bază, ramuri goale de frunze aminteau de boschetele verii. Le mărginea un zid neregulat de pietre mai mici. Zăpada zugrăvise toată clădirea. Îmi aducea în minte imaginea lui Kettricken, dar nu ştiam de ce. Am vrut să mă ridic, dar n-am fost în stare. Lângă mine, Ochi Întunecaţi scâncea disperat. N-am reuşit să-i trimit un gând liniştitor. Am făcut eforturi uriaşe să rămân în genunchi.

N-am auzit paşi, dar am simţit cum creşte încordarea lupului. Am ridicat din nou capul. În depărtare, cineva trecea prin dreptul grădinii şi venea spre mine. O siluetă înaltă şi suplă, în veşminte groase, cu gluga largă, ca de mantie, trasă bine peste ochi. Am urmărit-o cum se apropie. E moartea, mi-am zis. Numai moartea vine agale, alunecă lin prin noaptea îngheţată.

— Fugi, i-am şoptit lui Ochi Întunecaţi. Nu trebuie să ne ia pe amândoi. Fugi acum.

Minune mare. Mă ascultă, dispărând fără zgomot de lângă mine. Când am întors capul, nu l-am văzut, dar l-am

ghicit aproape. Am simţit cum mă părăseşte forţa lui, ca şi cum m-aş fi dezbrăcat de o haină caldă. O parte din mine încerca să meargă cu el, să se agaţe de el, să devină lup. Tânjeam să-mi părăsesc trupul secătuit de vlagă.

Dacă trebuie, frate. Dacă trebuie, nu te voi respinge.

Aş fi vrut să nu-mi fi trimis gândurile acestea. Îmi era şi mai greu să rezist ispitei. Îmi promisesem că nu-i voi face aşa ceva, că, dacă e să mor, atunci voi muri şi-l voi elibera de mine, ca să-şi ducă traiul după bunul plac. Totuşi, clipa morţii apropiindu-se, am găsit nenumărate motive temeinice să-mi încalc promisiunea. Corpul lui sănătos şi vioi, viaţa simplă, trăită doar în prezent, mă ispiteau amarnic.

Silueta ajunse aproape de mine. Mă zgudui un fior de frig şi durere. Aş putea merge după lup. Cu ultimele puteri, am înfruntat ispita.

— Aici! am strigat răguşit către Moarte. Sunt aici. Vino şi ia-mă, să se termine totul, în sfârşit.

Bărbatul mă auzi. Stătu în loc, ca împietrit de groază. Pe urmă porni în grabă, mantia albă fluturându-i în vânt. Rămase în picioare lângă mine, înalt, slab, tăcut.

— Am venit la tine, i-am şoptit.

Îngenunche brusc lângă mine. Am surprins sclipirea de fildeş a trăsăturilor aspre. Se îndepărtă cu mine în braţe. Apăsarea mâinii lui pe spate mă aduse în agonie. Am leşinat.

Căldura mi se strecura înapoi în trup, odată cu durerea. Stăteam pe-o parte, într-o cameră, căci afară viscolul urla ca furtuna pe mare. Am simţit miros de ceai şi de tămâie, vopsea şi aşchii de lemn, şi covorul de lână pe care zăceam. Îmi ardea faţa. Nu mă puteam opri din tremurat, deşi fiecare tremur îmi pricinuia o durere cumplită în spate. Spasmele îmi scuturau mâinile şi picioarele.

— Nodurile de la şireturile mantalei au îngheţat. Le voi tăia. Acuma stai liniştit.

Glasul era blând, însă curios, parcă neobişnuit să vorbească pe un asemenea ton.

Am reuşit să deschid un ochi. Stăteam pe podea, cu faţa către căminul de piatră în care ardea focul. Cineva se aplecă deasupra mea. O lamă îmi luci la gât, dar nu m-am putut mişca. Am simţit că taie, dar, sincer să fiu, nu mi-am dat seama dacă spintecă sau nu în carnea mea. Apoi mi se ridică mantaua.

— E îngheţată şi lipită de cămaşă.

Parcă nu-mi era străin glasul. O răsuflare întretăiată.

— E sânge. E plin de sânge îngheţat.

Mantaua se desprinse cu zgomot de cămaşă. Apoi cineva se aşeză lângă mine, pe podea.

Am privit cu greu în sus, dar n-am putut să ridic capul, să-i văd faţa. În locul ei, am zărit un trup zvelt într-o haină moale, de lână albă. Mâini de culoarea fildeşului vechi suflecară manşetele. Degetele erau lungi şi delicate, încheieturile, osoase. Se sculă brusc să aducă ceva. O vreme, mă lăsă singur. Am închis ochii. Când i-am deschis, la capul meu apăruse un vas lat, de ceramică albastră. Aburii care se înălţau din el miroseau a salcie şi scoruş-de-munte.

— Uşurel, îmi spuse glasul şi o mână se lăsă alinătoare pe umărul meu.

Căldura mi se răspândi pe tot spatele.

— Sângerez din nou, mi-am şoptit.

— Nu. Ud cămaşa, ca s-o pot scoate.

Încă o dată, vocea mi se păru foarte cunoscută. Am strâns din pleoape. O uşă se deschise şi se închise şi mă răcori o suflare de aer. Bărbatul de lângă mine încetă să mă mai spele. Am simţit că se uită în sus.

— Ai fi putut să baţi, rosti el cu asprime prefăcută. Apa caldă mi se scurse din nou pe spinare. Chiar şi unul ca mine are câteodată musafiri.

O pereche de picioare veni degrabă spre mine. O siluetă se lăsă mlădioasă la podea. I-am zărit cutele fustei când se ghemui lângă mine. Îmi dădu la o parte părul de pe faţă.

— Cine e, sfinţite?

— Sfinţite?[14] repetă bărbatul cu veselie amară. Dacă vorbeşti de sfinţi, pesemne la el te referi. Ia uită-te cu ce gaură l-au pricopsit sfinţii în spinare. Coborî vocea. Dar habar n-am cine e.

Femeia rămase cu răsuflarea tăiată.

— Atâta sânge? Cum de mai trăieşte? Hai să-l încălzim şi să-l curăţăm.

Prinse de mănuşi şi mi le trase de pe degete.

— Vai, de mine, bietele lui mâini, i s-au înnegrit unghiile! exclamă ea îngrozită.

Nu voiam nici să-mi văd mâinile, nici să aud că-mi degeraseră. Am uitat de toate.

O vreme, parcă am fost iar lup. Stăteam la pândă într-un sat necunoscut, atent la câini sau la orice mişcare a oamenilor, dar mă înconjurau numai liniştea albă, de omăt, şi ninsoarea nopţii. Am găsit coliba pe care o căutam şi i-am dat târcoale, dar n-am îndrăznit să intru. După un timp, mi s-a părut că făcusem tot ce-mi stătuse în puteri în legătură cu un anumit lucru. Aşa că am plecat la vânătoare. Am ucis, am mâncat, am dormit.

Când am deschis ochii, camera se scălda în lumina palidă a zilei. Pereţii se îndoiau. La început am crezut că nu-mi pot fixa privirea într-un punct, însă după aceea am recunoscut forma unei locuinţe de la munte. Am absorbit încet fiecare detaliu. Covoare groase de lână pe podea, mobilă de lemn simplă, o gaură acoperită cu piele unsă drept fereastră. Pe un raft, două păpuşi cu capetele lipite unul de altul, lângă un cal de lemn şi o căruţă în miniatură. Într-un colţ, o marionetă-vânător. Pe masă, bucăţi de lemn colorat. Am simţit miros de aşchii şi vopsea proaspătă. Păpuşi, mi-am zis. Cineva făcea păpuşi. Stăteam culcat pe burtă, pe un pat, acoperit cu o pătură. Îmi era cald. Mă ardeau faţa, mâinile şi picioarele, dar puteam ignora senzaţia, pentru că mă copleşea durerea din spate. Nu mai aveam gura foarte uscată. Băusem ceva? Parcă ceai cald,

14 Joc de cuvinte intraductibil. În limba engleză, holy înseamnă „sfânt” şi se pronunţă asemănător cu hole, care înseamnă „gaură” (n. tr.).

dar nu eram sigur. Două picioare în papuci de lână întăriţi cu fetru se apropiară de patul meu. Cineva se aplecă şi dădu la o parte pătura de pe mine. Am simţit un curent rece pe piele. Mâini pricepute pipăiră zona din jurul rănii.

— E-atât de slab! Dacă ar avea mai multă carne pe el, aş zice că are şanse, rosti o bătrână cu voce tristă.

— Va rămâne cu degetele de la mâini şi de la picioare?

Altă femeie, dar mai tânără. O auzeam, dar n-o vedeam. Cea mai în vârstă se aplecă deasupra mea. Îmi luă mâinile, îmi îndoi degetele şi le pişcă de vârfuri. Am gemut şi-am încercat să mi le trag.

— Dacă supravieţuieşte, rămâne cu ele, zise ea, nu cu asprime, ci constatând o realitate. O să-l doară, pentru că-i vor cădea pielea şi carnea degerată. Altfel, degetele nu arată prea rău. Infecţia de la spate i-ar putea veni de hac. E ceva în rana aia. După cum arată, un cap şi-o parte dintr-o săgeată.

— Nu poţi s-o scoţi? întrebă Mâini-de-Fildeş, de undeva din cameră.

— Ba da, foarte uşor. Vorbea limba din Buck, cu accent de munteancă. Dar va sângera cu siguranţă şi nu prea mai are sânge în el. Iar infecţia i se poate răspândi în corp prin sângele care curge proaspăt. Oftă. Aş vrea să mai trăiască Jonqui. Tare bine se pricepea la asemenea treburi. Ea a îndepărtat săgeata care-a străpuns pieptul prinţului Rurisk. Rana scotea viaţa din prinţ cu fiecare răsuflare a lui, dar ea tot l-a salvat. Eu nu sunt la fel de iscusită, dar voi încerca, îmi voi trimite ucenicul după o alifie pentru picioare, mâini şi faţă. Freacă-i bine pielea cu ea zilnic şi să nu te sperii dacă începe să-i cadă. Iar pe spate trebuie să-l dăm cu o poţiune dezinfectantă, ca să îndepărteze otrava. Să-i daţi să mănânce şi să bea, atâta cât reuşeşte să înghită. Peste o săptămână, scoatem săgeata şi să sperăm că va fi suficient de puternic ca să trăiască, Jofron. Ştii tu vreo poţiune mai bună?

— Una sau două. E bună cea din tărâţe şi coada-racului.

— Merge. Aş vrea să rămân să-l îngrijesc, dar mai am mulţi bolnavi de vizitat. Cedar Knoll[15] a fost atacat ieri. A venit o pasăre cu vestea că mulţi au fost răniţi înainte de-a fi alungaţi soldaţii. Nu pot să am grijă de unul şi să-i abandonez pe ceilalţi. Trebuie să-l las în mâinile tale.

— Şi în patul meu, se plânse Mâini-de-Fildeş.

Am auzit cum se închide uşa după tămăduitoare.

Am tras aer adânc în piept, dar n-am avut putere să vorbesc. În spatele meu, bărbatul se foia prin colibă, curgea apă şi se mutau vase. Am auzit paşi venind spre mine.

— Cred că e treaz, spuse Jofron încet.

Am mişcat încet capul pe pernă.

— Atunci încearcă să-i dai asta, propuse Mâini-de-Fildeş, şi pe urmă lasă-l să se odihnească. Mă întorc cu tărâţe şi coada-racului pentru poţiune. Şi un aşternut pentru mine, pentru că bănuiesc că trebuie să rămână aici.

Am văzut o tavă plimbându-se pe deasupra mea. Pe ea, un bol şi-o cană. O femeie se aşeză lângă mine. N-am fost capabil să mă întorc cu faţa spre ea, dar i-am întrezărit fusta din material de la munte. Luă cu lingura zeamă din bol şi mi-o duse la gură. Am sorbit prudent un fel de ciorbă. Din cană ieşea miros de muşeţel şi valeriană. Cineva întredeschise uşa, apoi o închise la loc. Un curent de aer străbătu odaia. Încă o lingură de ciorbă. Şi încă una.

— Unde? am îngăimat.

— Ce?

Femeia se aplecă spre mine. Întoarse capul şi se lăsă spre obrazul meu. Ochi albaştri, prea aproape de ai mei.

— Ai zis ceva?

Am refuzat lingura. Mă obosise mâncatul, deşi îmi făcuse bine mâncarea. Odaia parcă se întunecă. Atunci când m-am trezit a doua oară, se înnoptase de-a binelea. Numai focul se auzea trosnind în cămin. Arunca lumină cu zgârcenie, dar destulă cât să văd ce e prin cameră. Mă ardea febra, eram slăbit şi foarte însetat. Am văzut o cană

15 „Creasta Cedrilor” (n. tr.).

de apă pe o mescioară scundă de lângă pat. Am vrut să mă întind după ea, însă durerea nu mă lăsa să-mi mişc braţul. Spatele mi se încorda din cauza rănii. Orice mişcare o zgâlţâia.

— Apă, am bolborosit, dar aveam gura prea uscată ca să rostesc mai mult de-o şoaptă.

Nu mă auzi nimeni.

Gazda mea îşi aşezase salteaua de paie lângă foc. Dormea ca o pisică, relaxată, dar cu aura aceea de îngrijorare permanentă. Se proptea cu capul pe braţul întins, scăldându-se în lumina flăcărilor. M-am uitat la ea şi mi s-a oprit inima în piept.

Avea părul lucios dat pe spate, într-o singură şuviţă împletită, dezvelindu-i trăsăturile clare ale feţei. Lipsită de expresie, împietrită, părea o mască sculptată cu dalta. Ultima fărâmă de copilărie se stinsese, lăsând doar contururile limpezi ale obrajilor supţi şi frunţii înalte şi nasul lung şi drept. Buzele se închideau într-o linie mai subţire decât îmi aminteam eu, bărbia ieşea mai ferm în faţă. Dansul flăcărilor împrumuta culoare chipului său, scăldând în nuanţe de ambră tenul palid. Bufonul se maturizase de când ne despărţiserăm. Prea mare mi se părea schimbarea în numai douăsprezece luni, totuşi, anul acela fusese cel mai lung din viaţa mea. O vreme, am stat pur şi simplu şi l-am studiat.

Deschise ochii încet, de parcă i-aş fi vorbit. Se uită la mine lung, fără să scoată un cuvânt. Apoi o cută îi brăzdă fruntea. Se ridică uşor în capul oaselor. Avea într-adevăr piele de culoarea fildeşului, iar părul îi bătea în nuanţa făinii proaspăt măcinate. Însă când i-am zărit ochii mi s-a oprit inima în piept şi mi-a împietrit limba în gură. Sclipeau, galbeni ca de pisică, în lumina flăcărilor. Într-un sfârşit, mi-am regăsit vocea:

— Bufonule, am oftat trist. Ce ţi-au făcut?

Atât de tare mi se uscase gura, că de-abia vorbeam. Am întins mâna spre el, dar mişcarea îmi deplasă muşchii spatelui şi mi se deschise rana din nou. Lumea se clătină şi dispăru.

Siguranţă. Aceasta a fost prima mea senzaţie clară. Mi-o dădeau aşternutul curat, cald şi moale, şi aroma ierburilor din perna de sub cap. Ceva cald şi puţin umed mă apăsa pe spate şi-mi calma înţepăturile. Siguranţa mă îmbrăţişa cu blândeţea unor mâini reci, care-mi prinseseră propriile mâini. Am deschis ochii şi-am reuşit, treptat, să desluşesc obiectele din odaia luminată de foc.

Stătea lângă patul meu. Îl învăluia o aură de pace desăvârşită, dar nu pentru că s-ar fi odihnit. Privea lung undeva dincolo de mine, în ungherele întunecate. Purta o haină simplă de lână albă, cu guler rotund. Era şocant să-l văd în straie modeste, după ce ani de zile îl văzusem numai în costume ţipătoare. Parcă m-aş fi uitat la o marionetă pestriţă de pe care cineva ştersese vopseaua. În momentul acela, o singură lacrimă argintie îi curse pe obraz, pe lângă nasul îngust, şi mă lăsă cu gura căscată.

— Bufonule? am rostit cu glas răguşit.

Întoarse imediat ochii spre mine şi căzu în genunchi.

Respira cu zgomot. Apucă brusc cana de apă şi mi-o ţinu la gură, ca să pot bea. Pe urmă o lăsă deoparte şi mă luă de mâna care-mi atârna. Îmi vorbi în şoaptă, mai mult pentru sine:

— Ce mi-au făcut mie, Fitz? Pe toţi zeii, ce ţi-au făcut ţie, de te-au însemnat aşa? Ce s-a ales de mine, că nu te-am recunoscut, deşi te-am cărat în braţe?

Mă mângâie pe faţă cu degete reci, urmărind cicatricea şi nasul spart. Se aplecă brusc şi se propti cu fruntea de a mea.

— Când îmi aduc aminte ce frumos erai…

Nu-şi putu sfârşi vorbele şoptite. Tăcu, iar lacrima lui îmi încălzi obrazul. Se îndreptă de spate brusc, cu o mişcare de copil care mă tulbură şi mai tare. Am inspirat adânc şi mi-am adunat gândurile.

— Te-ai schimbat, am bâiguit.

— Zău? Probabil că da. Cum să nu mă fi schimbat? Am crezut că ai murit, că am trăit degeaba. Pentru ca acum, în clipa asta, să te primesc înapoi şi pe tine, şi scopul vieţii mele… Am deschis ochii spre tine şi-am crezut că-mi

plesneşte inima, că, în sfârşit, nebunia mi-a luat mintea în stăpânire. M-am schimbat, ai spus? Mai mult decât îţi închipui, la fel de mult cât te-ai schimbat, evident, şi tu. În noaptea asta, nici nu mai ştiu cine sunt.

Niciodată nu-l mai auzisem bâlbâindu-se. Oftă şi rosti împleticit:

— Un an de zile te-am crezut mort, Fitz. Un an întreg.

Nu-mi dăduse drumul la mână. Îl simţeam cum tremură. Se ridică dintr-odată, spunând:

— Trebuie să bem ceva, amândoi.

Se duse în capătul opus al camerei. Crescuse, dar nu se îngrăşase, ci se împlinise. Nu era cu mult mai înalt, dar nu mai avea trup de copil. Era la fel de slab şi de graţios, musculos ca toţi saltimbancii. Luă o sticlă şi două căni simple dintr-un dulap. Scoase dopul. Am simţit mirosul de rachiu înainte de a-l turna în ceşti. Bufonul se întoarse şi se aşeză din nou pe patul meu. Îmi oferi o cană. Am reuşit s-o cuprind cu degetele, în ciuda degerăturilor. Parcă-şi mai recăpătase din aplomb. Bău şi mă privi peste marginea căniі. Am ridicat capul şi-am sorbit şi eu. Am vărsat jumătate pe mine şi m-am înecat de parcă n-aş mai fi băut rachiu în viaţa mea. Apoi l-am simţit cum îmi arde stomacul. Bufonul clătină din cap în timp ce mă şterse pe faţă.

— Ar fi trebuit să-mi ascult visele. De nenumărate ori te-am visat venind. Atât spuneai în vis. Vin. Iar eu, în loc să te cred, am fost ferm convins că făcusem o greşeală, că, din cauza mea, Catalizatorul era mort. Nici măcar nu te-am recunoscut când te-am luat în braţe.

— Bufonule, am murmurat.

Aş fi vrut să tacă. Nu-mi doream decât să fiu în siguranţă o vreme şi să nu mă gândesc la nimic. Nu mă înţelese. Îmi oferi zâmbetul de bufon, atât de familiar.

— Tot nu pricepi, nu-i aşa? Când am primit vestea că ai murit, că Regal te-a omorât... viaţa mea s-a sfârşit. Şi mai rău a fost când au început să vină pelerinii, să mă salute, numindu-mă Profetul Alb. Ştiam că eu sunt Profetul Alb, o ştiam din copilărie, ca şi aceia care au avut grijă de mine.

Am crescut convins că într-o zi voi porni spre nord ca să te găsesc pe tine şi amândoi să aducem timpul înapoi pe cărarea potrivită. Toată viaţa am ştiut că voi face lucrul acesta.

Nu eram decât un copil când am pornit la drum. Singur mi-am croit drum spre Buckkeep, ca să-l găsesc pe Catalizatorul pe care numai eu aveam să-l recunosc. Şi te-am găsit pe tine, te-am recunoscut, deşi tu nu ştiai nimic despre tine. Am urmărit scurgerea tumultuoasă a întâmplărilor şi-am observat că, de fiecare dată, tu erai pietricica aceea care urnea roata uriaşă a evenimentelor. Am încercat să-ţi vorbesc despre asta, dar n-ai vrut să mă asculţi. Catalizatorul? Tu? Nici poveste!

Râse cu afecţiune. Dădu rachiul peste cap, apoi îmi duse ceaşca la buze. Am mai sorbit şi eu.

Se ridică, făcu un tur al camerei, apoi se opri şi-şi umplu iar cana. Veni iar la mine.

— Am văzut cum se duce totul de râpă. Dar tu erai prezent de fiecare dată, erai cartea care nu se împărţise niciodată, faţa zarului care nu ieşea niciodată când îl aruncai. Când a murit regele meu, aşa cum ştiam că se va întâmpla, exista un moştenitor al neamului Farseer şi trăia încă FitzChivalry, Catalizatorul care avea să schimbe lucrurile, astfel încât să urce pe tron un moştenitor.

Dădu rachiul pe gât, iar când vorbi, i l-am simţit în respiraţie.

— Am fugit. Am fugit cu Kettricken şi copilul nenăscut, jelind, dar convins că se va întâmpla ce trebuia. Pentru că tu erai Catalizatorul. Dar, când am primit vestea că ai murit...

Tăcu brusc. Când deschise iar gura, rosti cu un glas gros, care-şi pierduse intonaţia mlădioasă:

— Am devenit o minciună. Cum să fiu eu Profetul Alb, dacă murise Catalizatorul? Ce să profeţesc? Schimbările care ar fi trebuit să aibă loc, dacă ai fi trăit? Ce-aş fi fost altceva, decât un martor sub ochii căruia lumea se adâncea tot mai mult în ruină? Nu mai aveam niciun scop. Tu însemnai jumătate din viaţa mea, ştii? Existam datorită

împletirii faptelor noastre. Mai rău, am ajuns să mă întreb dacă orice parte a lumii era, într-adevăr, ceea ce credeam eu că este. Eram un profet alb sau sufeream doar de-o formă de nebunie aparte, care mă consola că arăt ca un monstru? Un an întreg, Fitz. Un an. Mi-am jelit prietenul pierdut, lumea pe care, într-un fel, o condamnasem la distrugere. Eşecul meu l-am plâns, totul. Iar când copilul lui Kettricken, ultima mea speranţă, s-a născut mort, tot vânăt, am crezut, normal, că era numai vina mea.

— Nu! am exclamat, cu o forţă de care nu mă credeam în stare.

Bufonul tresări, ca şi când l-aş fi lovit.

— Da, spuse el simplu, luându-mi iar mâna, prevăzător. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ştii. Regina a fost devastată de pierderea lui. Şi eu. Moştenitorul Farseer. Ultima mea speranţă, spulberată. Mă ţinusem tare, zicându-mi că, dacă pruncul trăieşte şi urcă pe tron, poate atât va fi suficient. Dar când reginei i s-a adus la pat copilul mort, după chinurile facerii... am simţit că toată viaţa mea fusese un truc, o înşelătorie, o farsă malefică pe care mi-a jucat-o timpul. Dar acum... închise ochii o clipă. Acum descopăr că eşti viu. Aşa că trăiesc şi eu. Şi, pe neaşteptate, mi-a revenit încrederea. Încă o dată ştiu cine sunt. Şi cine e Catalizatorul meu. Începu să râdă, neştiind că vorbele lui îmi îngheţau sângele în vene. N-am avut credinţă. Eu, Profetul Alb, n-am crezut în propriile mele prevestiri. Totuşi, iată-ne pe amândoi aici, iar toate se vor întâmpla aşa cum le-a fost hărăzit.

Îşi umplu din nou cana cu rachiu. Băutura, am văzut când o turna, avea culoarea ochilor lui. Observă că mă holbez la el şi râse cu gura mare, încântat.

— A, vei exclama, dar Profetul Alb nu mai este alb. Bănuiesc că la mijloc e o trăsătură de-a neamului meu. Poate mai prind culoare cu trecerea anilor. Făcu un gest dezaprobator. Dar nu asta contează. Am vorbit deja prea mult. Povesteşte-mi, Fitz. Povesteşte-mi. Cum de-ai supravieţuit? De ce-ai venit aici?

— Mă cheamă Verity. Trebuie să merg la el.

Auzindu-mi vorbele, bufonul nu rămase cu răsuflarea tăiată, ci inspiră treptat, ca şi când şi-ar fi sorbit viaţa înapoi. Aproape că strălucea de plăcere.

— Aşadar, trăieşte! O! exclamă el şi ridică braţele, încet. Istoriseşte-mi totul, pe-ndelete. De mult tânjesc să aud astfel de poveşti. Trebuie să le aflu pe toate.

M-am străduit să-i fac pe plac. Mă lăsau puterile şi uneori mă dobora fierbinţeala, aşa că vorbeam aiurea şi nu mai ştiam unde rămăsesem cu şirul întâmplărilor din anul trecut. Am ajuns până la momentul în care Regal mă întemniţase şi doar atât am mai putut spune:

— A pus să mă bată şi m-a lăsat să mor de foame.

Din privirea scurtă pe care o aruncă cicatricei mele şi din felul în care întoarse iute capul, mi-am dat seama că mă înţelegea. Şi el îl cunoştea foarte bine pe Regal. Văzând că aşteaptă să continui, l-am refuzat cu o uşoară clătinare a capului. Încuviinţă, apoi îmi zâmbi.

— Nu-i nimic, Fitz. Eşti obosit. Mi-ai spus deja ceea ce doream mai mult să aud. Restul poate aştepta. Acum, o să-ţi povestesc ce-am făcut eu în anul care-a trecut.

Am încercat să-l ascult, m-am agăţat de cuvintele cele mai însemnate, le-am găsit loc în inima mea. Atâtea lucruri nu ştiam cum s-au încheiat! Regal bănuise evadarea. Kettricken se întorsese în camera ei, ca să descopere că proviziile alese şi împachetate cu grijă dispăruseră, luate de iscoadele lui Regal. Plecase numai cu hainele de pe ea şi cu o manta înşfăcată în grabă. Regina şi bufonul înfruntaseră o vreme cumplită în noaptea când evadaseră din Buckkeep.

Ea călărise pe Cenuşia mea, iar bufonul îl mânase hotărât pe Roşcovan prin cele Şase Ducate, pe timp de iarnă. Ajunseseră la Lacul Albastru când se terminase cu viscolul. Bufonul se îngrijise să nu moară de foame şi plătise drumul pe-o corabie, vopsindu-şi faţa şi părul şi făcând jonglerii pe străzile oraşelor. În ce culoare îşi vopsise pielea? În alb, bineînţeles, cum altfel să mascheze

mai bine pielea albă ca hârtia după care s-ar fi uitat spionii lui Regal?

Traversaseră lacul fără peripeţii, străbătuseră oraşul Moonseye şi trecuseră în Regatul Munţilor. Kettricken ceruse imediat ajutorul tatălui ei, vrând să afle ce se întâmplase cu Verity. Prinţul trecuse, într-adevăr, prin Jhaampe, dar de atunci nu se mai ştia nimic de el. Kettricken trimisese călăreţi pe urmele sale şi chiar se alăturase şi ea celor porniţi în căutarea lui, dar speranţele i se transformaseră în suferinţă. Sus, în munţi, dăduse peste locul unei bătălii. Iarna şi animalele mâncătoare de hoituri distruseseră urmele. Niciun bărbat nu putea fi recunoscut, dar se găsise flamura lui Verity, cu căpriorul pe ea. Săgeţile împrăştiate şi coastele spintecate ale unui leş arătau că oameni, şi nu animale sau furiile naturii, îi atacaseră pe Verity şi-ai lui. Erau mai puţine cranii decât cadavre, iar cum oasele erau risipite, nu puteai socoti numărul morţilor. Kettricken păstrase o brumă de speranţă până când se descoperise mantia pe care îşi amintise c-o împachetase chiar ea la plecarea lui Verity. Cu mâna ei brodase căpriorul pe piept. Sub ea se îngrămădeau oase putrede şi nişte zdrenţe. Kettricken îşi jelise soţul ca pe-un mort.

Se întorsese la Jhaampe, şovăind între suferinţa devastatoare şi ura clocotitoare împotriva intrigilor lui Regal. Furia i se transformase în hotărârea neclintită de a-l urca pe copilul lui Verity pe tronul celor Şase Ducate, pentru ca oamenii să aibă parte de un conducător cinstit. Planurile o ajutaseră să reziste până când născuse un copil mort. Bufonul n-o mai întâlnise de atunci decât foarte rar, când o zărea plimbându-se prin grădina ei îngheţată, cu o expresie îngheţată precum nămeţii care acopereau paturile de flori.

Bufonul îmi dădu şi alte amănunte, veşti şi însemnate, şi neînsemnate pentru mine. Cenuşia şi Roşcovanul trăiau şi o duceau foarte bine. În ciuda vârstei, Cenuşia urma să fete tânărului armăsar un mânz. Am scuturat din cap, nevenindu-mi să cred. Regal se străduise din toate puterile

să işte un război. Se credea că bandele de tâlhari rătăcitori care-i jefuiau pe munteni erau plătite de el. Corăbiile cu grâne, achitate în primăvară, nu mai sosiseră niciodată, după cum nici negustorilor munteni nu li se îngăduise să treacă hotarul cu mărfurile lor. Câteva sate din vecinătatea celor Şase Ducate fuseseră prădate şi arse, niciun locuitor nu fusese iertat. Regele Eyod, greu de mâniat, vedea acum roşu în faţa ochilor. Deşi muntenii nu aveau armată permanentă, niciun locuitor n-ar fi şovăit să pună mâna pe armă la porunca Sacrificiului lor. Războiul bătea la uşă.

Bufonul mai avea şi veşti despre Patience, Doamna din Buckkeep, auzite întâmplător, şuşoteli negustoreşti ajunse la urechile contrabandiştilor. Patience depunea toate eforturile ca să apere coasta din Buck. Banii erau puţini, dar localnicii îi plăteau ceea ce numeau Birul Doamnei, iar ea îl împărţea cum ştia mai bine între soldaţi şi marinari. Buckkeep nu căzuse încă, deşi piraţii aveau acum tabere de-a lungul întregii coaste. Iarna pusese capăt războiului, dar primăvara avea să scalde ţărmul în sânge încă o dată. Turnurile mai mici vorbeau despre tratate cu Corăbiile Roşii. Altele le plăteau tribut pe faţă, sperând ca locuitorii lor să nu fie transformaţi în neoameni.

Ducatele de coastă nu vor mai rezista o vară. Aşa spunea Chade. N-am scos o vorbă când îl pomeni bufonul. Venise la Jhaampe pe cărări tainice, deghizat în negustor ambulant bătrân, dar se prezentase în faţa reginei imediat ce sosise. Atunci îl văzuse bufonul.

— Îi prieşte războiul, comentă bufonul. Se plimbă încoace şi încolo ca un tânăr de douăzeci de ani. Poartă o sabie la şold şi are foc în priviri. S-a bucurat văzând pântecul umflat al lui Kettricken cu moştenitorul neamului Farseer şi-au vorbit amândoi cu mândrie despre copilul lui Verity, urmaşul la tron. Dar asta se întâmpla în toiul verii. Acum, oftă bufonul, aud că s-a întors iar. Probabil pentru că regina i-a trimis vorbă că a născut un prunc mort. Eu n-am fost să-l văd încă. Ce speranţe ne mai poate oferi acum nu ştiu. Clătină din cap. Trebuie să existe un moştenitor Farseer la tron. Altfel... Făcu un gest de neputinţă.

— De ce nu Regal? N-ar fi bun un copil zămislit de el?

— Nu, răspunse bufonul, privind undeva departe. Pot să-ţi spun sigur că nu, dar nu şi de ce. Ştiu doar că, în toate vremurile viitoare pe care le-am văzut, el nu are copii. Nici măcar un bastard. Domneşte ca ultimul Farseer şi vesteşte întunericul.

Mă străbătu un fior. Prea ciudat sclipea aura bufonului când vorbea despre asemenea lucruri. Iar cuvintele lui stranii îmi stârniră încă o grijă.

— Am cunoscut două femei, i-am spus. Un menestrel, Starling, şi o bătrână, venită în pelerinaj, Kettle. Se îndreptau spre Regatul Munţilor. Kettle zicea că-l caută pe Profetul Alb. Nici nu mi-a trecut prin cap că despre tine vorbeşte. Ai auzit ceva de ele? Au ajuns la Jhaampe?

Bufonul clătină uşurel din cap.

— Niciuna n-a venit să-l caute pe Profetul Alb de la lăsarea iernii. Îmi citi îngrijorarea pe chip. Dar eu, bineînţeles, nu-i cunosc pe toţi cei care ajung aici. Poate femeile au venit în Jhaampe, însă nu mi-a ajuns la urechi nimic legat de ele. Tâlharii îi atacă pe călători, adăugă el şovăitor. Poate că au... întârziat pe drum.

Poate muriseră. Veniseră să mă salveze şi eu le trimisesem înapoi.

— Fitz?

— N-am păţit nimic. Bufonule, îmi faci un serviciu?

— Deja nu-mi place tonul tău. Despre ce-i vorba?

— Nu spune nimănui că sunt aici. Nu spune nimănui că trăiesc. Nu încă.

Oftă.

— Nici măcar lui Kettricken? Să nu-i spun că Verity trăieşte?

— Bufonule, am de gând să duc singur la capăt treaba pentru care am venit aici. Nu vreau să-şi facă speranţe false. A suferit o dată că a murit. Dacă reuşesc să i-l aduc înapoi, atunci vom avea timp destul să ne bucurăm de revedere. Ştiu că-ţi cer prea mult, dar îngăduie-mi să fiu doar un străin pe care îl ajuţi. Mai târziu, e posibil să am nevoie de ajutorul tău ca să obţin o hartă din biblioteca din

Jhaampe. Însă când voi pleca de aici, voi pleca singur. Cred că trebuie să-mi închei aventura în tăcere. Lasă-l pe FitzChivalry să rămână mort, am adăugat, întorcând ochii de la el. E mai bine aşa, pentru toată lumea.

— Dar sigur vrei să-l vezi măcar pe Chade.

Nu-i venea să creadă.

— Nici măcar Chade nu trebuie să ştie că trăiesc.

M-am întrebat ce l-ar înfuria mai mult pe Chade, faptul că încercasem să-l omor pe Regal, deşi el mi-o interzisese, sau că făcusem o treabă de mântuială.

— Aventura aceasta e numai a mea.

Am citit pe faţa lui că accepta în silă. Oftă din nou.

— Nu zic că sunt absolut de acord cu tine, dar nu voi spune nimănui cine eşti.

Râse scurt. Discuţia noastră se încheia. Sticla de rachiu se golise. Liniştea ne închidea gurile. Ne uitam unul la altul ameţiţi de băutură. Febra şi rachiul mă ardeau pe dinăuntru. Aveam prea multe lucruri la care să chibzuiesc şi prea puţine soluţii. Dacă stăteam nemişcat, nu mă mai durea spatele, doar îmi pulsa în ritmul inimii.

— Păcat că n-ai reuşit să-l omori pe Regal, remarcă bufonul pe neaşteptate.

— Ştiu. Am încercat. Ca asasin şi conspirator, sunt un dezastru.

Ridică din umeri în locul meu.

— Niciodată n-ai fost prea bun la meseriile astea, să ştii. Aveai o naivitate pe care urâţenia lumii n-ar fi putut s-o păteze, de parcă nu credeai deloc în existenţa răului. Asta îmi plăcea la tine cel mai mult. Se clătină pe scaun, apoi îşi regăsi echilibrul. De asta mi-a fost cel mai dor cât te-am crezut mort.

Am zâmbit ca un prost.

— Nu de mult ziceai că după marea mea frumuseţe ai tânjit.

Bufonul tăcu şi mă privi câteva clipe. După aceea întoarse capul de la mine şi vorbi cu glas stins:

— Nu-i cinstit. Dacă aş fi fost treaz, n-aş fi rostit niciodată cuvintele acelea cu glas tare. Totuşi... Of, Fitz...

Se uită iar la mine cu afecţiune şi scutură din cap. Îmi vorbi fără zeflemea, ca şi cum ar fi fost un străin:

— Poate că te admiram pentru că nu erai conştient de naivitatea ta. Nu ca Regal. El e un bărbat frumos şi o ştie foarte bine. Nu-l vei vedea niciodată cu pletele încâlcite sau cu obrajii înroşiţi de vânt.

Preţ de-o clipă, mă încercă o stânjeneală neobişnuită.

— Dar nici cu o săgeată în spate, şi asta-i şi mai mare păcat.

Am râs amândoi, un râs pe care numai beţivii îl pricep. Durerea mă împunse teribil în spate şi-mi tăie răsuflarea. Bufonul se ridică, mai sigur pe picioare decât aş fi crezut, ca să ia de pe spinarea mea un săculeţ din care curgea un lichid şi să pună altul în locul lui, prea fierbinte, luat de pe cămin. Pe urmă se aplecă deasupra mea. Mă privi fix, cu nişte ochi galbeni la fel de aspri ca aceia lipsiţi culoare cu care mă sfredelise mai demult. Îmi puse mâna rece pe obraz şi-mi dădu la o parte cu blândeţe părul de pe faţă.

— Mâine, rosti el serios. Mâine vom fi noi înşine din nou. Bufonul şi bastardul. Sau Profetul Alb şi Catalizatorul, dacă vrei. Va trebui să ne reluăm vieţile acelea, oricât de puţin ne pasă de ele, şi să ducem la îndeplinire ceea ce ne-a scris în frunte soarta. Dar acum şi aici, pentru că suntem numai noi doi, şi din niciun alt motiv decât acela că eu sunt eu şi tu eşti tu, îţi spun lucrul acesta: sunt bucuros, foarte bucuros că trăieşti. Când te văd că respiri, simt că respir şi eu. Dacă e ca soarta mea să se îngemăneze cu a altuia, atunci mă bucur că tu eşti acela.

Se aplecă şi-şi lipi fruntea de-a mea. Pe urmă scoase un oftat adânc şi se retrase.

— Culcă-te, băiete, îmi zise, imitând perfect glasul lui Chade. Nu mai e mult până mâine. Şi avem treabă. Izbucni într-un râs colorat. Noi doi, tu şi cu mine, trebuie să salvăm lumea.

21. CONFRUNTĂRI

Diplomaţia poate fi considerată fără îndoială arta manipulării secretelor. Ce s-ar alege de o negociere, dacă n-ar exista secrete pe care să le dezvălui sau să le păstrezi? Acest lucru este valabil şi pentru o înţelegere de căsătorie, şi pentru o învoială comercială între regate. Fiecare parte ştie cât anume să cedeze din ceea ce doreşte cealaltă; tocmai în manipularea cunoştinţelor tainice stă încheierea celui mai solicitant târg. Nu există relaţie între doi oameni în care secretele să nu joace un rol, fie că e un joc de cărţi, fie vânzarea unei vaci. Avantajul e întotdeauna de partea celui mai şiret, care ştie ce taină să dezvăluie şi când. Regelui Shrewd îi plăcea să spună că nu există avantaj mai mare decât acela de a cunoaşte secretul inamicului fără ca el să ştie. Poate că acesta este cel mai puternic secret.

Zilele următoare nu s-au scurs pentru mine ca unele obişnuite, ci ca intervale în care, dacă nu stăteam treaz, aveam vise tulburi din cauza febrei.

Ori discuţia cu bufonul mă sleise de ultimele puteri, ori mă lăsasem copleşit de durere, din cauza senzaţiei că, în sfârşit, eram în siguranţă. Ori amândouă. Zăceam pe un pat de lângă focul din căminul bufonului şi, dacă cumva mă încerca vreo senzaţie, era aceea că sunt amorţit complet. Auzeam discuţii purtate deasupra capului meu. O perioadă, îmi conştientizam propria mea nenorocire, apoi leşinam, dar Verity mă striga, *Vino la mine, vino la mine,* nu de foarte departe, în ritmul în care îmi pulsa durerea. Şi alte voci apăreau şi dispăreau în ceaţa care-mi amăgea simţurile, însă a lui nu mă părăsea niciodată.

— Crede că tu eşti acela pe care-l caută. Şi eu. Ar trebui s-o primeşti. A bătut cale lungă în căutarea Profetului Alb, spuse Jofron, cu glas scăzut şi cuviincios.

Bufonul lăsă pila deoparte cu un pocnet.

— Atunci spune-i că se înşală. Spune-i că sunt Păpuşarul Alb şi că Profetul Alb locuieşte la cinci case mai jos, pe aceeaşi stradă.

— Refuz să-mi bat joc de ea, spuse Jofron serioasă. A făcut drum lung ca să te găsească şi era cât pe ce să-şi piardă viaţa în călătorie. Hai, sfinţitule. Te-aşteaptă afară. Nu vrei să vorbeşti cu ea, măcar câteva minute?

— „Sfinţitule", pufni bufonul cu dispreţ. Ai citit prea multe manuscrise vechi. La fel şi ea. Nu, Jofron. Oftă, apoi se îmbună. Spune-i că voi sta de vorbă cu ea peste două zile. Dar nu azi.

— Prea bine, rosti Jofron, deşi era limpede că nu-l aproba. Dar nu e singură. Are pe cineva cu ea. O femeie menestrel. Pe ea nu cred că poţi s-o duci cu vorba. Am impresia că-l caută pe el.

— Dar nimeni nu ştie că-i aici. În afară de tine, de mine şi de tămăduitoare. Vrea să fie lăsat în pace o vreme, până se vindecă.

Mi-am mişcat buzele. Am încercat să spun că vreau s-o văd pe Starling, că nu intenţionasem să n-o primesc.

— Ştiu. Iar tămăduitoarea e încă la Cedar Knoll. Dar femeia asta menestrel e foarte isteaţă. I-a întrebat pe copii dacă n-au auzit ceva despre vreun străin. Iar copiii, ca de obicei, ştiu totul.

— Şi spun totul, replică bufonul morocănos. De nervi, trânti altă unealtă. Atunci văd că nu am de ales.

— Aşadar, le primeşti?

Bufonul râse ironic.

— Bineînţeles că nu. Va trebui însă să le mint.

Soarele după-amiezii cădea pieziş pe pleoapele mele. Mă treziseră glasurile ridicate.

— Nu vreau decât să-l văd. O femeie - nervoasă. Ştiu că e aici.

— A, atunci trebuie să recunosc că ai dreptate. Dar doarme.

Bufonul, cu vocea lui înnebunitor de calmă.

— Tot vreau să-l văd.

Starling, neclintită.

Bufonul scoase un oftat adânc.

— Te-aş putea lăsa să-l vezi. Dar atunci vei dori să-l atingi. Şi, odată ce l-ai atins, vei vrea să aştepţi până se trezeşte. Şi, odată ce s-a trezit, vei vrea să vorbeşti cu el. Nu vei mai înceta cu dorinţele. Iar eu am multe de făcut astăzi. Păpuşarii n-au timp pentru ei.

— Nu eşti păpuşar. Ştiu cine eşti. Iar tu ştii cine e el cu adevărat.

Prin uşa deschisă intra frigul. M-am cuibărit sub pături, mi-am încordat trupul şi-am răbdat durerea. Aş fi vrut să fi închis cineva uşa.

— A, da, tu şi Kettle cunoaşteţi marele nostru secret. Eu sunt Profetul Alb şi el e păstorul Tom. Dar astăzi sunt ocupat, fac profeţii că mâine marionetele vor fi gata, iar el doarme. Şi numără oi în vis.

— Nu asta am vrut să spun. Starling coborî vocea, dar tot nervoasă era. E FitzChivalry, fiul lui Chivalry, cel care a abdicat. Iar tu eşti bufonul.

— Poate că am fost, cândva, Bufonul. Ştie tot oraşul. Dar acum sunt Păpuşarul. Cum nu mai folosesc celălalt titlu, ţi-l las ţie, dacă-l vrei. În ce-l priveşte pe Tom, cred că-şi spune Stâlpul Patului zilele astea.

— Mă voi duce la regină.

— O hotărâre înţeleaptă. Dacă doreşti să devii bufonul ei, sigur că ea e aceea cu care trebuie să vorbeşti. Dar, deocamdată, hai să-ţi arăt altceva. Nu, dă-te înapoi, te rog, ca să vezi bine. Acum!

Bufonul trânti uşa, apoi trase zăvorul.

— Partea cealaltă a uşii mele, anunţă el bucuros. Am zugrăvit-o cu mâna mea. Îţi place?

Am auzit o bufnitură de picior lovind uşa, apoi altele. Bufonul se întoarse fredonând la masa de lucru. Luă capul de lemn al unei păpuşi şi-o pensulă. Îmi aruncă o privire.

— Culcă-te la loc. Nu va ajunge să vorbească cu Kettricken prea curând. Regina noastră primeşte foarte puţini oameni zilele astea. Iar dacă o primeşte cumva pe ea, mai mult ca sigur că n-o va crede. Atât putem face, deocamdată. Aşa că dormi cât mai poţi. Şi adună-ţi puterile, căci mă tem că vei avea nevoie de ele.

Lumina zilei pe omătul alb. Culcat pe burtă printre copaci, privind într-un luminiş de jos. Pui de om la joacă, se hârjonesc, sar şi se târăsc unul pe altul prin zăpadă. Sunt atât de diferiţi de puii de lup! Invidie. Noi n-am avut alţi pui cu care să ne jucăm când eram mici. E ca o mâncărime dorinţa noastră de a coborî în goană ca să ne jucăm cu ei. S-ar speria de noi, ne spunem prudenţi. Stăm numai şi ne uităm. Ţipetele lor de încântare umplu aerul. Oare fetiţa noastră va creşte la fel ca ei, ne întrebăm? Codiţe împletite flutură în timp ce copiii aleargă unii după alţii prin omăt.

— Fitz. Trezeşte-te. Trebuie să vorbesc cu tine.

O nuanţă din glasul bufonului sparse învelişul de ceaţă şi suferinţă. Am deschis ochii numai pe jumătate, din cauza durerii. Era întuneric în cameră, dar bufonul pusese un mănunchi de lumânări pe podea, lângă pat. Se aşează lângă ele, privindu-mă serios. N-am putut intui ce se ascunde sub expresia lui; îi lucea speranţa în ochi şi în colţul gurii, dar era încordat, ca şi când îmi aducea veşti proaste.

— Mă asculţi? Mă auzi? insistă el.

Am reuşit să încuviinţez din cap şi să spun „da” cu o voce atât de răguşită, că nu mi-am recunoscut-o. În loc să prind puteri, pentru ca tămăduitoarea să-mi scoată săgeata, eu aveam senzaţia că rana mă va învinge. În fiecare zi, durerea mi se răspândea şi în alte părţi ale corpului. Îmi bătea la uşa minţii şi nu puteam gândi.

— Am luat masa cu Chade şi cu Kettricken. Chade ne-a adus veşti. Lăsă capul pe-o parte şi mă privi cu atenţie. Zice că există un prunc Farseer în Buck. E doar un bebeluş şi e bastard. Dar din acelaşi neam cu Verity şi Chivalry. Jură că aşa e.

Am închis ochii.

— Fitz. Fitz! Trezeşte-te şi ascultă-mă. Chade vrea s-o convingă pe Kettricken să adopte copila. Să spună ori că e a ei, a zămislit-o cu Verity şi-a pretins că a murit la naştere doar ca s-o protejeze de asasini, ori că e fiica nelegitimă a lui Verity, dar ea, regina Kettricken, alege s-o adopte ca şi cum ar fi a ei.

Nu mă puteam mişca. Nu puteam respira. Fiica mea, da, despre ea vorbea. Ţinută în siguranţă, ascunsă şi păzită de Burrich. Să fie sacrificată pentru tron. Luată de la Molly şi dată reginei. Fetiţa mea, pe care nici măcar nu ştiam cum o cheamă. Luată ca să fie făcută prinţesă şi, mai târziu, regină. Ca să nu mai ajung la ea niciodată.

— Fitz!

Bufonul îmi puse mâna pe umăr şi mă strânse uşor. Ştiam că voia să mă scuture. Am deschis ochii. Se uita fix la mine.

— N-ai nimic de spus? mă întrebă el precaut.

— Îmi dai puţină apă?

Cât plecă după apă, mi-am adunat gândurile. Mă ajută să beau. Când îmi luă ceaşca de la gură, hotărâsem deja ce întrebare să-i pun ca să fiu mai convingător.

— Ce-a spus Kettricken când a auzit că Verity are un bastard? Sigur nu s-a bucurat.

Am citit pe faţa lui nesiguranţa la care sperasem.

— Copila s-a născut la sfârşitul recoltei. Prea târziu ca s-o fi zămislit Verity înainte de-a pleca în aventura lui. Kettricken şi-a dat seama de asta înaintea mea. Tu trebuie să fii tatăl, îmi spuse el cu voce blândă. Când regina i-a pus lui Chade întrebarea aceasta, el a confirmat. Bufonul lăsă capul pe-o parte. Nu ştiai?

Am clătinat încet din cap. Ce însemna onoarea pentru unul ca mine? Bastard şi asasin, cum să pretind că am un suflet nobil? Am rostit minciuna pentru care aveam să mă dispreţuiesc toată viaţa:

— Nu aveam cum să zămislesc un copil născut la vremea recoltei. Molly mă alungase din patul ei cu luni de zile înainte de-a pleca ea din Buck. Am încercat să-mi controlez

tremurul din glas. Dacă mama copilei e Molly, iar ea susţine că e a mea, atunci minte, îmi pare rău, bufonule, am adăugat, străduindu-mă să par sincer. Nu ţi-am zămislit un moştenitor Farseer şi nici n-am de gând. N-a trebuit să fac niciun efort ca să mă înec şi să mi se umple ochii de lacrimi.

Ciudat, am spus, clătinând din cap pe pernă. Să mă doară un asemenea lucru. Molly să pretindă că bastardul e al meu...

Am închis ochii. Bufonul rosti blajin:

— Din câte am înţeles, ea nu pretinde nimic. Până acum, cred că nu a aflat nimic de planul lui Chade.

— Cred că ar trebui să mă întâlnesc şi cu Chade, şi cu Kettricken. Să le spun că trăiesc şi să le dezvălui adevărul. Dar când voi mai prinde puteri. Acum, bufonule, aş vrea să fiu singur.

Nu voiam să văd nici mila, nici nedumerirea de pe faţa lui. M-am rugat să-mi creadă minciuna, deşi mă dispreţuiam pentru lucrurile urâte pe care le spusesem despre Molly. Aşa că am rămas cu ochii închişi, iar el îşi luă lumânările şi plecă.

Am stat pe întuneric o vreme, plin de ură faţă de mine. Era mai bine aşa, mi-am zis. Dacă era să mă întorc vreodată la ea, atunci aveam cum să îndrept răul. Iar dacă nu, măcar nu-i vor lua fetiţa. Mi-am repetat întruna că procedez cu înţelepciune, însă nu mă simţeam un înţelept. Ci un trădător.

Am avut un vis deopotrivă însufleţit şi monoton. Ciopleam piatră neagră. Atât, dar nu se mai termina. Mă foloseam de pumnal în loc de daltă şi ciopleam cu ea un ciocan în loc de piatră. Mi se lua pielea de pe degetele umflate, de atâtea ori îmi alunecase mâna şi le zdrelisem pe ele, şi nu mânerul pumnalului. Dar nu mă opream. Ciopleam mai departe piatra neagră. Şi aşteptam să vină cineva să mă ajute.

Într-o seară, când m-am trezit, Kettle şedea pe patul meu. Arăta şi mai bătrână decât îmi aminteam. Lumina

tulbure a zilei de iarnă se strecura prin pielea de la fereastră şi-o mângâia pe faţă. Am studiat-o un timp, până când şi-a dat seama că sunt treaz şi-a clătinat din cap către mine:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, după cât de ciudat te purtai. Şi tu tot pe Profetul Alb îl căutai. Se aplecă mai aproape de mine şi-mi vorbi în şoaptă. Nu vrea s-o lase pe Starling să te vadă. Zice că eşti prea istovit pentru un vizitator atât de energic. Şi că nu vrei să ştie nimeni că eşti aici, nu încă. Dar îi duc eu veşti din partea ta, bine?

Am închis ochii.

O dimineaţă luminoasă şi o bătaie în uşă. Nu puteam dormi, dar nici treaz nu puteam sta, din cauza fierbinţelii care mă rodea pe dinăuntru. Băusem atâta ceai din scoarţă de salcie, încât mi se umflase burta. Capul îmi plesnea şi tremuram sau transpiram întruna. Bătaia se repetă, mai hotărât, iar Kettle puse deoparte cana cu ceaiul pe care mi-l turna pe gât. Bufonul stătea la masa lui de lucru. Lăsă jos unealta, dar bătrâna îi strigă „mă duc eu!” şi deschise uşa, chiar când el zise „Nu, lasă-mă pe mine.”

Starling năvăli în cameră. Kettle scoase un ţipăt de uimire. Cântăreaţa trecu pe lângă ea, scuturându-şi zăpada de pe căciulă şi manta. Îi aruncă bufonului o privire triumfătoare. El se mulţumi s-o salute cordial din cap, ca şi cum ar fi aşteptat-o. Se întoarse la cioplitul lui fără o vorbă. Ochii lui Starling luciră mai tare de furie, dar am intuit şi-o umbră de satisfacţie în ei. Trânti uşa după ea şi se năpusti în mijlocul camerei.

— Deci, Fitz, nici nu ştii cât mă bucur că, în sfârşit, te revăd. Kettle mi-a spus că eşti rănit. Am mai venit şi înainte, dar am fost întoarsă din drum. Cum te simţi?

Am încercat să mă concentrez. Aş fi vrut să se mişte mai încet şi să nu mai strige.

— E frig aici, m-am plâns eu, bosumflat. Şi mi-am pierdut cercelul.

Descoperisem că nu-l mai am de-abia în dimineaţa aceea. Mă neliniştea pierderea lui. Uitasem de ce era atât

de important pentru mine, dar nu mi-l puteam scoate din minte. Simplul gând îmi agrava durerea de cap.

Starling îşi scoase mănuşile. O mână era încă bandajată. Mă atinse pe frunte cu cealaltă. Era rece, o binecuvântare. Ciudat, să-mi facă bine răceala ei...

— Arde ca focul! îl acuză ea pe bufon. N-ai avut atâta minte să-i dai ceai din scoarţă de salcie?

Bufonul ciopli încă o aşchie ondulată.

— E o ceaşcă lângă piciorul tău, dacă nu cumva ai răsturnat-o. Dacă-l poţi face să mai bea din ea, atunci eşti mai bună decât mine.

Altă aşchie părăsi bucata de lemn.

— Nu poate fi aşa de greu, replică Starling urâcioasă. Apoi, pe un ton mai blând, mi se adresă mie: Cercelul tău nu s-a pierdut. E la mine.

Îl scoase din săculeţul de la curea. Cu bruma de minte trează, am observat că purta haine groase, de la munte. I-am simţit mâinile aspre şi reci când îmi puse cercelul înapoi în ureche.

— Cum a ajuns la tine? am întrebat-o

— Am rugat-o pe Kettle să mi-l aducă, mi-a spus verde în faţă. Văzând că *el* nu-mi dă voie să intru la tine, am avut nevoie de-un obiect de-al tău, ca să-i dovedesc lui Kettricken că tot ce i-am spus e-adevărat. Am fost la ea şi-am vorbit cu ea şi cu sfătuitorul ei, chiar astăzi.

Numele reginei îmi risipi ceaţa din minte şi mă ajută să mă concentrez puţin.

— Kettricken! Ce-ai făcut? am strigat disperat. Ce i-ai spus?

Starling păru mirată.

— Păi, tot ce trebuie să ştie ca să te ajute în aventura ta. Că trăieşti. Că Verity nu e mort şi că vei pleca în căutarea lui. Că trebuie să-i dea de ştire lui Molly că eşti în viaţă, ca să nu-şi piardă curajul şi să-ţi apere copilul până când te vei întoarce. Că...

— Am avut încredere în tine! am strigat. Ţi-am destăinuit secretele mele, şi tu m-ai trădat. Cât de prost am fost! am ţipat.

Totul, totul era pierdut.

— Nu, prostul[16] eu am fost, interveni bufonul. Traversă odaia şi veni lângă mine, privindu-mă de sus. Cu atât mai prost, cu cât am fost convins că ai încredere în mine, adăugă el. Nu-l mai văzusem niciodată atât de palid. Copilul tău, rosti el pentru sine. Un copil din neamul Farseer. Ochii îi sclipiră galbeni, ca un foc firav, când îi plimbă de la Starling la mine. Ştii ce înseamnă o asemenea veste pentru mine. De ce? De ce m-ai minţit?

Nu ştiam ce era mai rău, suferinţa din ochii lui sau triumful din privirea pe care i-o aruncă Starling.

— A trebuit să mint, ca să rămână a mea! Copila-i a mea, nu moştenitoare Farseer! am strigat, cuprins de deznădejde. A mea şi-a lui Molly. Un copil care trebuie să crească şi să fie iubit, nu o unealtă pentru un făuritor de regi. Iar Molly nu trebuie să afle că trăiesc decât de la mine! Starling, cum ai putut să-mi faci aşa ceva? Cum am putut eu să fiu atât de idiot, de ce-am vorbit despre lucrurile astea cu oricine?

Acum Starling se arătă la fel de jignită ca bufonul. Îşi luă o poziţie ţeapănă şi rosti ţâfnoasă:

— N-am vrut decât să te ajut. Să te ajut să faci ce vrei să faci. În spatele ei, vântul împinse uşa la o parte. Femeia aceea are dreptul să ştie că soţul ei trăieşte.

— La care femeie te referi? întrebă un alt glas rece.

Consternat, am văzut-o pe Kettricken intrând în cameră, urmată îndeaproape de Chade. Mă privi cu o expresie deznădăjduită. Era distrusă, suferinţa îi săpase riduri adânci în jurul gurii şi-i furase roşeaţa din obraji. Acum îi adăugase şi furie în priviri. Pala de vânt care intrase în cameră odată cu ea mă răcorise. Pe urmă cineva închise uşa. Mi-am plimbat ochii de la o faţă cunoscută la alta. Camera mi se părea plină de chipuri care se holbau la mine cu ochi reci. Am clipit. Erau atât de mulţi şi atât de aproape şi mă cercetau cu atenţie toţi! Nimeni nu zâmbea. Nimeni nu-mi ura bun venit, nimeni nu se bucura pentru mine. Nu le trezeam în suflet altceva decât emoţii

16 În limba engleză, fool înseamnă şi „bufon”, şi „prost” (n. tr.).

tulburătoare, din cauza schimbărilor pe care le provocasem. Aşa era întâmpinat Catalizatorul. N-am zărit pe niciun chip expresia la care sperasem.

Pe niciunul, în afară de-al lui Chade. Traversă odaia cu paşi mari, scoţându-şi mănuşile de călărie. Când îşi trase gluga, i-am văzut părul alb prins în coadă de războinic. Îşi legase o bandă de piele pe frunte, iar în mijlocul ei atârna un medalion de argint - un căprior care se pregătea de-un salt. Sigiliul pe care Verity mi-l dăduse mie. Starling se dădu imediat la o parte din calea lui. El nici nu se uită la ea când se aşeză uşor pe podea, lângă pat. Îmi luă mâna într-a lui şi strânse din pleoape când văzu degerăturile. Mi-o prinse cu drag.

— Of, băiete, băiete, am crezut c-ai murit. Când Burrich mi-a dat de veste că ţi-a găsit cadavrul, am crezut că mor de inimă rea. Cearta de la despărţire... dar eşti aici, în viaţă, chiar dacă bolnav.

Se aplecă şi mă sărută. Mâna pe care mi-o pusese pe obraz era bătătorită, petele nici nu se mai vedeau pe carnea îmbătrânită. M-am uitat în ochii lui şi-am văzut că mă întâmpină cu bucurie. Mi se împăienjeniră ochii de lacrimi când i-am pus întrebarea pe care trebuia să i-o pun:

— Chiar mi-ai lua copilul ca să-l urci pe tron? Încă un bastard în neamul Farseer... Ai îngădui să fie folosit, aşa cum am fost noi doi?

Chade împietri. I se înăspriră trăsăturile gurii când luă o hotărâre.

— Voi face tot ce trebuie să fac ca să văd din nou un Farseer devotat pe tronul celor Şase Ducate. Aşa cum am jurat. Aşa cum ai jurat şi tu.

Mă privi direct în ochi. În ai mei se cuibări disperarea. Mă iubea. Mai rău, credea în mine. Credea că am puterea şi devotamentul pe care se întemeiase viaţa lui. Astfel, datorită lor, îmi putea pricinui dureri mai mari şi mai grele decât îşi imagina Regal în ura lui faţă de mine. Atât de mult credea în mine, încât n-ar fi ezitat să mă arunce în mijlocul oricărei bătălii şi-ar fi aşteptat de la mine orice

sacrificiu. Un suspin sec mă zgudui pe neaşteptate şi zgâlţâi săgeata din spatele meu.

— Nu se mai termină! am ţipat. Datoria mă va bântui până la moarte. Mai bine aş muri! Lăsaţi-mă să mor! Mi-am smuls mâna dintr-a lui, fără să-mi pese că-mi provocam durere. Lăsaţi-mă în pace!

Chade nici măcar nu clipi.

— Are fierbinţeală, zise el către bufon, acuzator. Nu ştie ce spune. Ar fi trebuit să-i dai ceai din scoarţă de salcie.

Gura bufonului se lăţi într-un zâmbet înfricoşător. Nu apucă să protesteze, că se auzi un sunet ascuţit, de piele sfâşiată. Un cap gri străpunse pielea unsă din dreptul ferestrei şi dădu în vileag un şir de colţi albi. Apăru imediat şi restul lupului, răsturnând un raft de vase pline cu ierburi pe nişte manuscrise din faţa lor. Ochi Întunecaţi plonjă, zgârie podeaua de lemn cu ghearele şi se opri din alunecare între mine şi Chade, care se ridică de jos în grabă. Îşi arătă iar colţii, mârâind către toată lumea. *Îi omor pe toţi, dacă mi-o ceri.* Mi-am lăsat capul pe pernă. Lupul meu cinstit, lupul meu sălbatic. Asta făcusem din el, un asasin. Cu ce era mai bun decât ceea ce făcuse din mine Chade?

I-am privit pe toţi. Chade stătea în picioare, consternat. Pe fiecare chip am citit şocul, tristeţea şi dezamăgirea de care mă făceam vinovat. Mă copleşiră deznădejdea şi fierbinţeala.

— Îmi pare rău, am spus, slăbit. N-am fost niciodată ceea ce ai crezut tu că sunt, i-am mărturisit lui Chade. Niciodată.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Numai focul îndrăznea să trosnească.

Mi-am pus obrazul pe pernă şi-am închis ochii. Am rostit vorbele pe care trebuia să le rostesc:

— Totuşi, mă voi duce după Verity. Vi-l voi aduce cumva înapoi. Nu pentru că sunt ceea ce crezi tu că sunt, am adăugat, ridicând uşor capul. Speranţa licări în ochii lui Chade. Ci pentru că nu am de ales. Niciodată nu am avut de ales.

— Atunci chiar crezi că Verity trăieşte!

Kettricken era flămândă de speranţă. Năvăli spre mine ca valurile unei mări vijelioase. Am încuviinţat din cap.

— Da, am bâiguit, da, cred că trăieşte. Îl simt pulsând în interiorul meu.

Se apropiase prea mult de mine, astfel încât mi se părea că are un chip uriaş. Am clipit, dar n-am fost în stare să mă concentrez asupra ei.

— Atunci de ce nu s-a întors? S-a rătăcit? E rănit? Nu-i pasă de cei pe care i-a lăsat în urmă?

Întrebările mă loveau ca nişte pietre azvârlite una după alta.

— Cred... am vrut să spun, dar n-am mai fost în stare.

Nu mai puteam nici gândi, nici vorbi. Am închis ochii. Se lăsă o linişte prelungă. Ochi Întunecaţi scânci, apoi mârâi gros, gutural.

— Poate că ar trebui să-l lăsăm în pace o vreme, îndrăzni să spună Starling, cu glas tremurat. Fitz nu e pregătit pentru aşa ceva încă.

— Tu poţi pleca, îi zise bufonul cu superioritate. Din păcate pentru tine, eu locuiesc aici.

Mergem la vânătoare. E vremea să vânăm. Mă uit spre locul de unde am venit, dar Cel-fără-Miros a blocat drumul, acoperindu-l cu încă o bucată de piele de căprioară. Uşa. O parte din noi ştie că aceea e uşa şi mergem la ea, ca să scâncim şi s-o împingem cu botul. Se loveşte de zăvor ca o capcană gata să te prindă în ea. Vine Cel-fără-Miros cu paşi lini, precauţi. Se întinde peste mine, pune laba palidă pe uşă şi mi-o deschide. Eu mă furişez afară, înapoi într-o lume rece, a nopţii. E plăcut să-mi relaxez iar muşchii, scap de durere şi de coliba înăbuşitoare, de un trup neputincios, şi evadez în sanctuarul sălbatic de cămeşi blană. Noaptea ne înghite în timp ce vânăm.

Era noapte din nou, în altă vreme, înainte, după, nu ştiam când, zilele mele nu mai curgeau una după alta. Cineva îmi luă o compresă caldă de pe frunte şi-o înlocui cu una rece.

— Îmi pare rău, bufonule, am spus.

— Treizeci şi doi, rosti el cu glas plictisit. Bea, îmi zise, puţin mai blând.

Două palme reci îmi ridicară capul. Am simţit marginea cănii la gură. Am încercat să beau. Era ceai din scoarţă de salcie. Am întors capul scârbit. Bufonul mă şterse la gură şi se aşeză pe jos, lângă pat. Se propti familiar de el. Apropie un manuscris de lumină şi-şi continuă lectura. Era noapte târziu. Am închis ochii şi-am încercat să adorm din nou. N-am reuşit decât să mă gândesc la greşelile mele, la cei a căror încredere o trădasem.

— Îmi pare atât de rău, am repetat.

— Treizeci şi trei, zise bufonul, fără să înalţe capul spre mine.

— Treizeci şi trei ce?

Îmi aruncă o privire mirată.

— O, deci chiar eşti treaz şi vorbeşti?

— Bineînţeles. Treizeci şi trei ce?

— De treizeci şi trei de ori ai spus „îmi pare rău” mai multor oameni, cel mai des mie. De şaptesprezece ori l-ai strigat pe Burrich. Pe Molly mă tem că nu mai ştiu de câte ori ai strigat-o. Pe locul întâi, „Vin, Verity”, de şaizeci şi două de ori.

— Cred că te înnebunesc. Îmi pare rău.

— Treizeci şi patru. Nu. Ai delirat, dar ai repetat aceleaşi lucruri. Din cauza febrei, probabil.

— Probabil.

Bufonul îşi văzu de citit.

— M-am săturat să stau pe burtă, am îndrăznit să-i spun.

— Poţi să te întinzi pe spate, îmi propuse el, ca să vadă cum mă strâmb. Vrei să te-ajut să te culci pe-o parte?

— Nu. M-ar durea mai tare.

— Să-mi spui dacă te răzgândeşti.

Se întoarse iar la manuscris.

— Chade n-a mai venit să mă vadă.

Bufonul oftă şi lăsă pergamentul deoparte.

— Nimeni n-a mai venit. Numai tămăduitoarea, să ne mustre că te-am deranjat. Trebuie să fii lăsat în pace până

când îţi scoate săgeata. Asta se va întâmpla mâine. În plus, Chade şi regina au multe de discutat. Toate s-au schimbat pentru ei de când au aflat că tu şi Verity trăiţi.

— Altădată, m-ar fi inclus şi pe mine în discuţia lor. Am tăcut o clipă, ştiind că mă compătimesc, dar nu mă puteam opri. Probabil consideră că nu se mai pot încrede în mine. Nu că i-aş condamna. Toţi mă urăsc acum. Din pricina secretelor nedezvăluite. Din cauză că am greşit faţă de ei.

— A, dar nu toţi te urăsc, mă dojeni bufonul cu blândeţe. Numai eu, de fapt.

Imediat mi-am îndreptat privirea spre el. Mă linişti zâmbetul său cinic.

— Secrete, repetă el, cu un oftat. Într-o zi, voi scrie un tratat filozofic despre puterea secretelor, tăinuite sau destăinuite.

— Mai ai rachiu?

— Iar ţi-e sete? Mai bea nişte ceai din scoarţă de salcie, mă invită el, cu politeţe ironică, îndulcită cu afecţiune. Avem la discreţie, să ştii. Găleţi întregi. Numai pentru tine.

— Cred că mi-a scăzut febra, am zis, umil.

Îmi atinse fruntea.

— Aşa este. Deocamdată. Dar nu cred că tămăduitoarea ar încuviinţa să te îmbeţi din nou.

— Tămăduitoarea nu-i aici, am subliniat.

Bufonul ridică din sprânceană.

— Burrich ar fi atât de *mândru* de tine.

Se ridică alene şi de duse la dulapul din stejar. Păşi cu grijă peste Ochi Întunecaţi. Lupul se trântise în faţa focului şi dormea scăldat de căldură. Mi-am plimbat ochii de la fereastră la bufon. Probabil că făcuseră o învoială. Ochi Întunecaţi dormea atât de adânc, că nici nu visa. Avea şi burta plină. Scutură din labe când l-am cercetat, aşa că m-am retras. Bufonul puse sticla şi două căni pe o tavă. Părea din cale-afară de abătut.

— Îmi pare rău, să ştii.

— Mi-ai tot zis. De treizeci şi cinci de ori.

— Dar îmi pare rău. Ar fi trebuit să am încredere în tine şi să-ţi fi spus că am o fiică.

Nimic, nici febra, nici săgeata din spate nu m-au oprit să zâmbesc când am rostit vorbele acelea. Fiica mea. Am încercat să dau glas adevărului. Mă stânjenea faptul că mi se părea o experienţă nouă.

— N-am văzut-o niciodată, să ştii. Numai cu ajutorul Meşteşugului. Dar nu-i acelaşi lucru. Şi vreau să fie a mea. A mea şi a lui Molly. Nu să aparţină unui regat, să fie apăsată de responsabilităţi. Vreau să fie o fetiţă oarecare, să culeagă flori, să facă lumânări împreună cu mama ei, să facă... Nu-mi găseam cuvintele, aşa că am zis: ...orice face un copil obişnuit. Chade nu i-ar îngădui. În momentul în care cineva o arată cu degetul şi spune „iată posibila moştenitoare a neamului Farseer", e expusă riscurilor. Ar trebui păzită şi învăţată să se teamă, să-şi cântărească fiecare cuvânt, fiecare gest. De ce să trăiască aşa? Nu e moştenitoare regală, în sensul adevărat al cuvântului. Doar bastarda unui bastard. Mi-a fost greu să rostesc vorbele acelea şi-am jurat să nu las pe nimeni să i le arunce în faţă. De ce s-o pândească asemenea primejdii? Altceva ar fi fost să se fi născut într-un palat, cu o sută de soldaţi care s-o păzească. Aşa, nu-i are decât pe Molly şi pe Burrich.

— Burrich e cu ele? Dacă Chade l-a ales pe Burrich, a făcut-o pentru că are încredere în el cât într-o sută de soldaţi, dar Burrich e mult mai discret, remarcă bufonul.

Ştia el oare cât mă tortura gândul acela? Aduse cănile şi-mi turnă rachiu. Am reuşit să-mi iau singur cana.

— Pentru o fiică. A ta şi a lui Molly, toastă el.

Rachiul mă arse pe gât.

— Aşadar, am spus, Chade a ştiut adevărul de la bun început şi l-a trimis pe Burrich s-o păzească. Au ştiut adevărul înaintea mea.

Oare de ce aveam impresia că mi se furase un drept?

— Aşa bănuiesc şi eu, dar nu sunt sigur.

Bufonul tăcu, chibzuind parcă dacă să-mi povestească ceva sau nu. Până la urmă, îşi alungă şovăiala.

— Am pus faptele cap la cap, urmărindu-le înapoi în timp. Cred că Patience a bănuit prima şi de-asta a început s-o trimită pe Molly să-l îngrijească pe Burrich după ce s-a

lovit la picior. El nu prea avea nevoie de îngrijire, şi o ştia la fel de bine ca Patience. Dar Burrich e un bun ascultător, mai ales pentru că vorbeşte atât de puţin. Molly avea nevoie de cineva cu care să stea de vorbă, în special de cineva care crescuse un bastard. În ziua aceea, când am venit toţi în camera lui... tu mă trimiseseşi acolo, să văd dacă-mi poate vindeca umărul. Atunci când nu l-ai lăsat pe Regal să intre în odăile regelui, ca să-l aperi...

Păru să se piardă în amintiri, dar îşi reveni şi continuă.

— Urcând scările spre odaia lui Burrich din pod, i-am auzit certându-se. Adică Molly se certa cu Burrich, el tăcea, tăcerea fiind cel mai grozav mod de ceartă. Aşa că am tras cu urechea, recunoscu bufonul. Dar n-am auzit prea multe. Molly insista că Burrich îi poate face rost de-un soi de iarbă. El nu voia. Până la urmă, i-a promis că nu va spune nimănui şi i-a cerut să se gândească bine şi să facă ce vrea, nu ceea ce crede că-i mai înţelept. Apoi au tăcut, aşa că am intrat. Molly se scuză şi plecă. Mai târziu, ai venit tu şi-ai spus că te-a părăsit. Acum, privind în urmă, am fost la fel de neghiob ca tine, pentru că atunci nu mi-am dat seama de adevăr.

— Mulţumesc, i-am spus supărat.

— Cu plăcere. Deşi recunosc că aveam toţi multe pe cap în ziua aceea.

— Aş da orice să mă pot întoarce în timp şi să-i spun lui Molly că fiica noastră va fi cel mai important lucru din lume pentru mine. Mai importantă decât regele sau ţara noastră.

— Aha, deci ai fi plecat din Buckkeep în ziua aceea, ca s-o urmezi şi s-o aperi.

Bufonul ridică din sprânceană către mine. După o vreme, i-am spus:

— N-aş fi putut.

Cuvintele îmi rămaseră în gât. Le-am spălat cu rachiu.

— Ştiu bine că n-ai fi putut pleca. Te înţeleg. Nimeni nu-şi poate evita soarta. Nu câtă vreme e prins în hăţurile timpului. Şi, rosti el mai încet, niciun copil nu-şi poate

evita viitorul hărăzit de soartă. Niciun bufon, niciun bastard. Nici fiica unui bastard.

Mă trecu un fior pe şira spinării. Deşi nu-mi venea să cred, mă temeam.

— Vrei să spui că ştii ceva despre viitorul fiicei mele?

Bufonul oftă şi încuviinţă, apoi zâmbi şi clătină din cap.

— Aşa sunt eu, văd câte ceva din viitor. Ştiu că există un moştenitor Farseer. Dacă acel moştenitor este fiica ta, atunci fără îndoială, peste ani de zile, voi citi o profeţie străveche şi voi spune „a, iată, viitorul a fost prezis". Nimeni nu înţelege cu adevărat o profeţie până nu se împlineşte. E ca şi cu potcoavele. Fierarul îţi arată o bucată de fier şi tu crezi că nu se va potrivi niciodată pe copita calului. Dar, după ce a fost trecută prin foc, bătută cu barosul şi pilită, când e gata, constaţi că se potriveşte perfect cu copita unui singur cal şi numai cu-a lui.

— Sună ca şi cum ai spune că profeţii îşi modelează profeţiile ca să se adeverească după ce faptele au avut loc.

Bufonul lăsă capul pe-o parte.

— Un profet bun, ca un potcovar bun, îţi arată că se potrivesc perfect. Îmi luă cana goală din mână. Ar trebui să dormi, ştii? Mâine, tămăduitoarea îţi va scoate săgeata. Trebuie să prinzi putere.

Am înclinat din cap şi, pe neaşteptate, mi-am simţit pleoapele grele.

Chade mă apucă zdravăn de încheieturi şi mi le trase ferm în jos. Pieptul şi obrazul mi se lipeau de banca din lemn tare. Bufonul mi se urcă pe picioare şi-mi apăsă şoldurile cu greutatea lui. Până şi Kettle mă ţinea de umerii goi, presându-i pe lemnul dur. Mă simţeam ca un porc legat pentru tăiere. Starling stătea deoparte, cu tifonul şi un lighean cu apă caldă pregătite. Când Chade mă strânse tare de mâini, am avut impresia că-mi plesneşte corpul de la rana infectată din spate. Tămăduitoarea se ghemui lângă mine. Am întrezărit cleştele din mâna ei, probabil împrumutat din şopronul potcovarului.

— Gata? întrebă ea.

— Nu, am mormăit.

Mă ignorară. Nu pe mine mă întrebase. Toată dimineaţa mă pipăise şi mă cercetase ca pe-o jucărie stricată, împungând şi apăsând rana infectată ca să scurgă lichidul scârbos, în timp ce eu mă zbăteam şi bolboroseam înjurături. Nimeni nu le luase în seamă, în afară de bufon, care le şi adusese îmbunătăţiri. Era din nou bufonul pe care-l ştiam eu. Îl convinsese pe Ochi Întunecaţi să iasă din încăpere. Ghiceam prezenţa lupului care patrula în faţa uşii. Am încercat să-i transmit ce trebuia să mi se facă. Îi scosesem destui ghimpi din carne cât stătusem împreună şi avea idee ce înseamnă durerea asociată. Îmi împărtăşea groaza şi acum.

— Dă-i drumul, îi spuse Chade tămăduitoarei. Stătea cu capul foarte aproape de mine şi mă zgâria cu barba pe obrajii bărbieriţi. Fă-ţi curaj, băiete, îmi şopti la ureche.

Fălcile reci ale cleştelui îmi apăsară carnea umflată.

— Nu gâfâi. Stai nemişcat, mă mustră tămăduitoarea.

Am încercat să mă supun. Am avut impresia că-mi înfundă cleştele în spinare căutând să prindă ceva cu el. După ce bâjbâi prin carnea mea o veşnicie, spuse:

— Ţineţi-l bine.

Am simţit cum se închid fălcile cleştelui. Femeia trase. Îmi spintecă şira spinării şi mi-o scoase din corp.

Aşa mi s-a părut. Îmi aduc aminte când a râcâit prima oară metalul pe os şi-am uitat de promisiunile făcute mie însumi de-a nu ţipa. Am scos un urlet de durere şi, odată cu el, mi-am pierdut cunoştinţa. M-am rostogolit iarăşi pe tărâmul în care nu ajungea la mine nici somnul, nici starea de veghe. Zilele de fierbinţeală mă ajutaseră să-l cunosc foarte bine.

Râul Meşteşugului. Eu eram în el, el era în mine. Fusese la un pas, la un singur pas de mine. Moartea durerii şi-a singurătăţii. Iute şi dulce. Mă fărâmiţam în apele sale, mă deşiram cum se desface o haină tricotată când tragi de firul potrivit. La fel se deşira şi durerea mea. *Nu.* Verity

mi-o interzise cu asprime. *Du-te înapoi, Fitz.* De parcă ar fi gonit un ţânc de lângă foc. L-am ascultat.

M-am trezit din leşin pe banca dură, auzind vocile celorlalţi, aşa cum se ridică un scufundător la suprafaţa apei. Lumina era slabă. Cineva ţipă „sânge!" şi ceru o compresă cu zăpadă. Am simţit-o apăsându-mi spatele. O zdreanţă înroşită căzu pe covorul bufonului. Pata de pe el se întinse, iar eu m-am risipit odată cu ea. Pluteam şi odaia era plină cu punctuleţe albastre. Tămăduitoarea îşi făcea de lucru lângă foc. Scoase o altă unealtă de potcovar din flăcări. Se întoarse către mine cu fierul incandescent.

— Stai! am ţipat îngrozit şi m-am ridicat pe jumătate de pe bancă, însă Chade mă prinse imediat de umeri.

— Trebuie! îmi spuse cu asprime şi mă strânse ca-n cleşte când se apropie tămăduitoarea.

La început, când îmi lipi fierul înroşit de spate, n-am simţit decât apăsare, apoi veni un miros de carne arsă, propria mea carne, şi-am crezut că nu mă doare, până când un spasm mă făcu să mă zgudui mai tare decât dacă mi s-ar fi pus laţul de gât. Trapa spânzurătorii se ridică, pentru ca eu să fiu coborât.

— Spânzurat deasupra apei şi ars! am strigat disperat.

Un lup scânci prelung.

Mă ridic. Urc tot mai aproape de lumină. M-am scufundat adânc, în ape călduţe şi încărcate de vise. Am gustat clipa de la marginea inconştienţei şi-am inspirat o gură de luciditate.

Chade.

— ...dar sigur că mie, cel puţin, ai fi putut să-mi spui că trăieşte şi-a venit la tine. Pe Eda şi El, bufonule, de câte ori nu te-am făcut părtaş la întâlnirile mele tainice?

— De câte ori nu m-ai făcut, replică bufonul ţâfnos. Fitz m-a rugat să nu se afle de prezenţa lui. Şi nu s-a aflat, până nu s-a băgat menestrelul ăla. Ce rău s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost lăsat în pace, ca să se odihnească bine înainte de-

a i se scoate săgeata? L-ai auzit cum deliregază. Ţi se pare că e împăcat cu sine însuşi?

Chade oftă.

— Totuşi, ai fi putut să-mi spui. Ştii ce-ar fi însemnat pentru mine să ştiu că trăieşte.

— Iar tu ştii ce-ar fi însemnat pentru mine să ştiu că există un moştenitor al neamului Farseer, i-o întoarse bufonul.

— Ţi-am spus îndată ce i-am spus şi reginei!

— Da, dar de când ştiai de existenţa fetiţei? De când l-ai trimis pe Burrich să aibă grijă de Molly? Ai ştiut că Molly poartă în pântece copilul lui Fitz când m-ai vizitat ultima oară, dar nu mi-ai suflat o vorbă.

Chade trase iute aer în piept şi rosti prevenitor:

— Aş prefera să nu rosteşti numele acestea, chiar şi aici. Eu nici măcar în faţa reginei nu le-am pomenit. Trebuie să înţelegi, bufonule. Cu cât ştiu mai mulţi oameni de fetiţă, cu atât e mai riscant pentru ea. N-aş fi dezvăluit nimănui existenţa ei, numai că regina a născut un copil mort, iar pe Verity l-am crezut pierdut.

— Renunţă la speranţa de-a păstra secretul. Un menestrel a aflat numele lui Molly; menestrelii nu ştiu să păstreze un secret. Glasul îi trăda antipatia faţă de Starling. Pe un ton mai rece, adăugă: Deci, ce aveai de gând să faci, Chade? Să spui că fiica lui Fitz e a lui Verity? Să i-o furi lui Molly şi să i-o dai reginei, ca s-o crească de parcă ar fi fost a ei?

Vocea bufonului se înmuie şi se stinse de tot.

— Păi... sunt vremuri tulburi şi ne apasă nevoile... dar... nu s-o fur, nu. Burrich ar înţelege şi cred că ar face-o şi pe Molly să înţeleagă. Ce-i poate oferi ea copilei? O lumânărească fără niciun ban, care nici meseria nu şi-o mai poate face... cum ar putea s-o îngrijească? Fetiţa merită mai mult. Şi mama ei, aşa este, m-aş asigura că nu duce lipsă de nimic. Dar copila nu poate rămâne la ea. Gândeşte-te, bufonule. Odată ce află şi alţii că e din neamul Farseer, nu va mai fi în siguranţă decât pe tron sau

aşteptând să urce pe tron. Mama ei îl ascultă pe Burrich. El ar reuşi s-o convingă.

— Nu sunt sigur că l-ai putea convinge pe Burrich. A renunţat deja la un copil, obligându-l să-şi facă datoria faţă de rege. Poate nu va considera înţelept să renunţe şi la al doilea.

— Uneori n-ai de ales decât între două rele, bufonule, dar eşti nevoit să alegi.

Cred că atunci am gemut, pentru că veniră amândoi la mine degrabă.

— Băiete? mă strigă Chade nerăbdător. Băiete, eşti treaz?

M-am hotărât că sunt treaz. Am întredeschis un ochi. Noapte. Lumina focului şi câteva lumânări. Chade, bufonul şi o sticlă de rachiu. Şi eu. Spatele mă durea la fel de tare. Fierbinţeala nu mă lăsase. Nici n-am apucat să deschid gura, că bufonul îmi şi duse o cană la buze. Afurisitul ăla de ceai din scoarţă de salcie. Îmi era aşa de sete, că l-am băut pe tot. După aceea am primit supă de carne cu sare, o minunăţie!

— Mi-e aşa de sete, am bâiguit când am terminat-o.

Aveam gura uscată şi lipicioasă din cauza supei.

— Ai pierdut foarte mult sânge, îmi explică Chade zadarnic.

— Mai vrei supă? mă întrebă bufonul.

Am reuşit să încuviinţez din cap. Bufonul luă cana şi se duse la cămin. Chade se aplecă la urechea mea şi-mi şopti cu o grabă ciudată:

— Fitz. Spune-mi un lucru. Mă urăşti?

În prima clipă, n-am ştiut ce să-i răspund. A-l urî pe Chade ar fi însemnat o mare pierdere pentru mine. La prea puţini oameni pe lume le păsa de mine. Nu-mi permiteam să-l urăsc pe niciunul. I-am răspuns cu un clătinat uşor din cap.

— Dar să nu-mi iei copilul, i-am spus, rostind cuvintele cu mare greutate.

— Nu te teme. Îmi dădu la o parte părul de pe faţă cu degetele lui veştejite. Dacă Verity trăieşte, nu va fi nevoie.

Deocamdată, fata e în siguranţă acolo unde e acum. Iar dacă regele Verity se întoarce şi cere tronul, el şi Kettricken vor avea copiii lor.

— Promiţi? l-am implorat.

Mă privi în ochi. Bufonul îmi aduse supa, iar el îi făcu loc. De data asta, supa era mai caldă. Parcă mi se întorcea viaţa în trup. După ce am terminat, am fost capabil să vorbesc mai tare:

— Chade.

Se apropiase de foc şi stătea cu ochii în flăcări. Se întoarse spre mine când îmi auzi vocea.

— Nu mi-ai promis, i-am amintit.

— Nu, recunoscu el serios. Nu ţi-am promis. Vremurile sunt prea tulburi pentru o asemenea promisiune.

L-am privit îndelung. Până la urmă, scutură şi-şi întoarse capul. Nu fu în stare să se uite în ochii mei. Dar nu mă minţi. Aşadar, eu eram cel care trebuia să aleagă.

— Mă poţi avea pe mine, i-am spus cu glas încet. Voi face tot ce-mi stă în puteri ca să-l aduc pe Verity înapoi şi să-l urc pe tron. Te poţi folosi de moartea mea, dacă de asta e nevoie. Mai mult, ai la dispoziţie viaţa mea, Chade. Dar nu a copilului meu. Nu a fiicei mele.

Se uită în ochii mei şi consimţi cu o înclinare a capului.

M-am însănătoşit anevoie, şi tot anevoie am scăpat şi de durere. Mi se părea că ar fi trebuit să mă bucur de fiecare zi petrecută într-un pat moale, de fiecare îmbucătură, de fiecare clipă de somn liniştit, dar nu era aşa. Pielea degerată de pe degete îmi cădea şi se agăţa de toate, iar cea nouă era foarte sensibilă. Tămăduitoarea venea să-mi vadă rana în fiecare zi. Insista că trebuie să rămână deschisă şi să curgă din ea lichid. Mă scârbisem de bandajele puturoase pe care le arunca, însă mai tare mă enerva că mi-o piscălea, ca să nu se închidă prea curând. Îmi amintea de-o cioară pe un animal muribund. Într-una din zile când, lipsit de tact, i-am spus-o, a râs de mine.

După un timp, am început să mă mişc, dar cu mare atenţie. De câte ori păşeam, de câte ori întindeam mâna, o

făceam cu grijă înzecită. Am învăţat să-mi ţin coatele lipite de corp, ca să nu-mi forţez muşchii spatelui, să merg ca şi când aş fi purtat un coş cu ouă pe cap. Cu toate acestea, oboseam foarte repede, iar dacă prelungeam plimbarea, mă lua cu fierbinţeală peste noapte. Mă duceam zilnic la băi şi, cu toate că-mi făcea bine să mă scufund în apa fierbinte, nu trecea o clipă fără să-mi aduc aminte că acolo încercase Regal să mă înece şi acolo îl văzusem pe Burrich doborât la pământ cu un ciomag. Atunci începea să-mi sune alarma în cap, *vino la mine, vino la mine,* şi imediat mă năpădeau gândurile şi întrebările despre Verity. Nu aşa aveam să-mi liniştesc spiritul. În schimb, mă pomeneam că plănuiesc fiecare amănunt al viitoarei mele călătorii. Mi-am alcătuit în minte o listă de lucruri pe care să le cer de la Kettricken şi-am chibzuit îndelung dacă să merg călare sau pe jos. În cele din urmă, am renunţat la ideea de a lua un cal. N-ar avea ce să pască, iar eu trecusem de vârsta cruzimii involuntare. Nu voi lua un cal sau un ponei numai ca să moară. Pe lângă asta, în scurt timp, trebuia să cer permisiunea să caut în bibliotecă copia mai veche a hărţii lui Verity. Îmi era groază să mă duc la Kettricken, pentru că nu trimisese după mine încă.

Zilnic mă gândeam la acestea şi zilnic le amânam rezolvarea. Încă nu eram în stare să merg până la Jhaampe fără să mă opresc pe drum. Silitor, am început să mănânc mai bine şi să-mi forţez limitele fizice. Bufonul mă însoţea adesea în plimbările mele întăritoare. Ştiam că-l supără frigul, dar îmi plăcea prea mult tovărăşia lui tăcută ca să-i propun să rămână acasă, la căldură. Odată m-a dus s-o văd pe Cenuşia. Animalul paşnic m-a primit cu atâta bucurie, încât m-am întors la el în fiecare zi după aceea. Burta i se umfla cu mânzul Roşcovanului; urma să fete la începutul primăverii. Arăta destul de sănătoasă, dar mă temeam să nu fie prea bătrână pentru fătare. Prezenţa ei îmi aducea foarte multă mângâiere. Deşi mă durea rana când ridicam mâna, o ţesălam şi pe ea, şi pe Roşcovan. Bidiviul năvalnic ar fi trebuit să fie îngrijit mai bine. Îmi dădeam toată silinţa şi mi se făcea dor de Burrich în fiecare clipă.

Lupul venea şi pleca după cum avea chef. Se plimba cu mine şi cu bufonul şi se furişa după noi în colibă. Mă tulbura să-l văd adaptându-se atât de repede la noua lui viaţă. Bufonul bodogănea la urmele de gheare de pe uşă şi la firele de blană de pe covoare, dar se plăceau destul de mult. O păpuşă în formă de lup începu să prindă formă din bucăţile de lemn de pe masa de lucru a bufonului. Ochi Întunecaţi a dat de gustul unei turte cu seminţe care era şi preferata bufonului. Se uita fix la el de câte ori mânca şi i se lungeau balele până la podea, până când bufonul se îndura şi-i dădea şi lui o bucată. Îi mustram pe amândoi, dulcele nu-i făcea bine lupului la dinţi şi la blană, dar mă ignorau. Cred că eram invidios pe bufon, pentru că Ochi Întunecaţi a ajuns să aibă încredere în el într-un timp atât de scurt, până când lupul m-a întrebat într-o zi fără ocolişuri: *De ce să nu mă încred în cine te încrezi tu?* N-am avut replică.

— Ia spune, când te-ai făcut păpuşar? l-am întrebat odată pe bufon.

Mă propteam de masa lui şi-l urmăream cum uneşte cu aţă membrele şi trunchiul unei păpuşi de cadrul din lemn. Lupul se trântise pe burtă, cu labele răsfirate, şi dormea buştean.

Bufonul ridică din umeri.

— Îndată ce-am ajuns aici, mi-a fost limpede că la Curtea regelui Eyod nu este loc pentru bufoni. Oftă. Şi nici n-aveam tragere de inimă să fiu bufonul altui rege, decât al lui Shrewd. Aşa stând lucrurile, am căutat să-mi câştig existenţa prin alte mijloace. Într-o seară, beat turtă, m-am întrebat ce ştiu să fac mai bine. „Păi, să fiu o marionetă”, mi-am răspuns. Trasă de sfori de soartă şi pe urmă azvârlită şi uitată. Aşa că m-am hotărât să nu mai dansez după cum mă trage soarta de sfori, ci să trag eu sforile. A doua zi, mi-am pus hotărârea la încercare. În curând, am descoperit că-mi place. Jucăriile simple cu care am crescut eu şi cele pe care le văzusem în Buck le-au părut nişte minuni copiilor de la munte. Am descoperit că nu trebuie neapărat să am de-a face cu adulţii, lucru care-mi

convenea de minune. Copiii de aici învaţă să vâneze şi să pescuiască, să ţească şi să culeagă recolta de la o vârstă foarte fragedă şi tot ce adună e al lor. Aşa că le dau păpuşi în schimbul celor de trebuinţă. Copiii, am aflat, acceptă mult mai repede neobişnuitul. Mai degrabă recunosc că sunt curioşi decât să dispreţuiască obiectul care le stârneşte curiozitatea.

Degetele palide ale bufonului îndoiră grijuliu aţa într-un nod, apoi luă păpuşa şi-o puse să danseze pentru mine. Privind-o cum ţopăie veselă, m-a cuprins dorinţa târzie să fi avut şi eu una în copilărie, din lemn vopsit în culori vesele şi cu margini frumos netezite.

— Vreau ca fata mea să aibă asemenea jucării, m-am auzit rostind cu glas tare. Jucării frumos lucrate, bluziţe fine în culori aprinse, funde în păr şi păpuşi pe care să le strângă la piept.

— Le va avea, îmi promise el cu seriozitate. Le va avea.

Zilele se scurgeau leneşe. Mâinile mele începeau să arate din nou normal, ba chiar să li se îngroaşe pielea. Tămăduitoarea mi-a spus că pot merge nebandajat la spate. Mă cuprindea agitaţia, chit că nu aveam destulă putere să plec şi ştiam lucrul ăsta. Îl agitam şi pe bufon. Nu mi-am dat seama că bat odaia în lung şi-n lat până în seara în care s-a ridicat de pe scaun şi mi-a blocat drumul cu masa, ca să-mi schimb direcţia. Am râs amândoi, dar încordarea nu s-a risipit. Am început să cred că tulburam pacea oricărui loc în care ajungeam.

Kettle mă vizita des şi mă lăsa cu gura căscată, atâtea ştia despre manuscrisele referitoare la Profetul Alb. Prea des pomeneau de un Catalizator. Uneori, bufonul era şi el atras în discuţia noastră, dar de cele mai multe ori scotea câte-un sunet indiferent când Kettle se străduia să-mi dea lămuririle necesare. Mai că-mi era dor de tăcerile ei îndărătnice. Mărturisesc acum şi că, cu cât vorbea mai mult, cu atât mă întrebam mai des cum de se întâmplase ca o femeie din Buck să călătorească la distanţă aşa de mare de casă şi să se dedice propovăduirii unor învăţături

care, într-o zi, urmau s-o ducă înapoi acasă. Dar Kettle cea taciturnă ieşea la iveală când evita întrebările pe care i le strecuram cu şiretenie.

Venea şi Starling, dar mai rar şi când bufonul era plecat cu treburi. Nu puteau sta în aceeaşi încăpere fără să se înţepe. Imediat ce-am fost în stare să mă mişc cât de cât, m-a convins să ies cu ea la plimbare pe-afară, ca să-l evite pe bufon. Probabil că plimbările îmi făceau bine, dar nu mă înveseleau. Mă săturasem de frigul iernii, iar conversaţiile cu Starling mă agitau şi mă încurajau deopotrivă. Îmi vorbea adesea despre războiul din Buck, îmi aducea fărâme de veşti auzite de la Chade şi de la Kettricken, cu care petrecea mult timp. Le cânta seara, cât de bine putea cu degetele rupte, la o harpă împrumutată. Locuia în sala principală din reşedinţa regală. Îi pria gustul vieţii de la Curte. Era deseori entuziasmată şi vioaie. Portul muntean viu colorat îi scotea în evidenţă părul şi ochii negri, iar frigul o îmbujora. Părea să fi trecut peste toate nenorocirile, să fie iarăşi plină de viaţă. Şi degetele i se vindecau frumos, iar Chade o ajutase să facă un troc pentru lemnul din care să-şi construiască o harpă nouă. Îmi era ruşine că optimismul ei mă făcea să mă simt mai bătrân, mai slăbit şi mai plictisit. După o oră sau două petrecute cu ea, oboseam de parcă aş fi antrenat o mânză îndărătnică. Mă presa întruna s-o aprob. De multe ori, nu puteam.

— Mă agită, recunoscu ea într-o zi, criticându-l pe bufon, cum făcea nu o dată. Nu din cauza culorii, ci a felului în care se poartă. Niciodată nu spune o vorbă bună sau clară, nici măcar copiilor care vin să se târguiască pentru păpuşi. Ai observat cum îi tachinează şi cum îşi bate joc de ei?

— Îi plac copiii, iar copiilor le place de el, am spus, plictisit. Nu-i tachinează din răutate. Îi tachinează ca pe toată lumea. Copiilor le place. Nu le convine să li se vorbească de sus.

Plimbarea scurtă mă vlăguise mai mult decât voiam să recunosc. Şi mă plictisea să-i tot iau apărarea bufonului faţă de ea.

Starling nu-mi răspunse. L-am simţit pe Ochi Întunecaţi în apropierea noastră. Lupul părăsi adăpostul unui pâlc de copaci pentru tufişurile încărcate de zăpadă dintr-o grădină. Mă îndoiam că prezenţa lui era un mare secret, dar încă nu se simţea în largul lui ca să ţopăie în voie pe străzi. Să-l ştiu aproape de mine îmi aducea o mângâiere neobişnuită.

Am încercat să schimb subiectul:

— Nu l-am mai văzut pe Chade de câteva zile.

Nu-mi plăcea deloc să-i întreb pe alţii ce face. Dar nu mai venise la mine, iar eu nu voiam să merg la el. Nu-l uram, dar nu-l puteam ierta pentru planurile urzite pentru copilul meu.

— I-am cântat aseară. Amintirea îi stârni un zâmbet. Era în cea mai bună formă. A făcut-o să râdă până şi pe Kettricken. Greu de crezut că a trăit izolat atâta vreme. Atrage oamenii ca floarea albinele. Se poartă ca un adevărat domn când vrea să arate unei femei că e admirată. Şi...

— Chade? am izbucnit, mirat. Un adevărat domn?

— Bineînţeles, zise ea amuzată. E de-a dreptul fermecător, când are timp. Am cântat pentru el şi pentru Kettricken acum două seri şi n-a mai ştiut cum să-mi mulţumească. Are stofă de curtezan.

Starling zâmbi pentru sine. Am înţeles că, indiferent ce-i spusese Chade, îi căzuse foarte bine. A mi-l închipui pe Chade în postura de cuceritor însemna un efort mintal neobişnuit. N-am ştiut ce să-i spun, aşa că am lăsat-o să viseze cu ochii deschişi. După un timp, adăugă pe neaşteptate:

— Dar, ştii, nu va veni cu noi.

— Cine? Unde?

Nu mi-am dat seama dacă mintea mea reacţiona mai încet din cauza fierbinţelii prelungite sau Starling sărea de la o idee la alta. Mă bătu prieteneşte pe braţ.

— Ai obosit. Mai bine să ne întoarcem. Imediat îmi dau seama când eşti istovit, pui cele mai tâmpite întrebări. Inspiră adânc şi reveni la subiectul ei: Chade nu va veni cu

noi în căutarea lui Verity. Trebuie să se întoarcă la Buck, să ducă vestea peripeţiilor tale şi să le dea curaj locuitorilor. Bineînţeles, îţi va respecta dorinţa şi nu va pomeni de tine. Va spune doar că regina a pornit în căutarea regelui, ca să-l aducă înapoi pe tron. Tăcu, apoi încercă să vorbească pe un ton cât mai nepăsător: M-a rugat să-i compun câteva cântecele inspirate din cele mai vechi, ca să fie mai uşor de învăţat şi cântat. Îmi zâmbi, arătându-mi cât de încântată era de rugămintea lui Chade. Le va răspândi prin cârciumi şi hanuri pe drum, iar ele, ca seminţele, vor da rod şi se vor împrăştia pretutindeni. Cântece simple, despre Verity, care se va întoarce ca să facă ordine în regat şi să aducă pe tron un moştenitor Farseer menit să unească cele Şase Ducate prin victorie şi pace. Chade spune că e foarte important ca oamenii să nu-şi piardă curajul şi să aibă mereu în faţa ochilor imaginea lui Verity întors la ei.

Am revenit la subiectul care mă interesa, ignorând pălăvrăgelile ei despre cântece şi profeţii:

— Noi, ai spus. Noi, cine? Şi mergem unde?

Îşi scoase mănuşa şi-mi puse repede mâna pe frunte.

— Iar ai febră? Puţină, poate. Hai să ne întoarcem.

În timp ce ne înapoiam pe străzile tăcute, adăugă răbdătoare:

— Noi, adică tu, eu şi Kettricken, plecăm după Verity. Ai uitat că pentru asta ai venit în Regatul Munţilor? Regina spune că ne va fi greu. Nu e foarte dificil să ajungi la locul bătăliei, dar, dacă Verity a reuşit să plece de-acolo, atunci a luat-o pe unul din drumurile străvechi desenate pe harta ei de demult, care e posibil să nici nu mai existe. Tatăl ei nu e deloc încântat de aventura asta. Nu se gândeşte decât cum să pornească război împotriva lui Regal. „În vreme ce tu vei pleca să-ţi cauţi soţul rege, cumnatul tău încearcă să ne transforme locuitorii în sclavi!”, aşa i-a spus lui Kettricken. Aşa că e nevoită să adune proviziile care i se dau de bunăvoie şi să-i ia cu ea numai pe oamenii care preferă s-o însoţească decât să lupte împotriva lui Regal. Nu sunt prea mulţi din aceştia, poţi fi sigur, şi...

— Vreau să mă întorc acasă la bufon, am murmurat.

Mi se învârtea capul şi mă rodea stomacul. Uitasem că aşa se desfăşoară lucrurile la Curtea lui Shrewd.

De ce crezusem că la munte s-ar desfăşura altfel? Se fac planuri, se încep pregătirile, apoi mi se spune ce îndatoriri am, iar eu le îndeplinesc. Nu acesta fusese dintotdeauna rostul meu? Să mă duc acolo şi dincolo, să omor pe cineva, un om pe care nu l-am mai văzut niciodată, pentru că aşa porunceşte cineva. Nu înţelegeam de ce mă şoca să aflu că planurile lor măreţe se ţeseau fără ca eu să fiu întrebat ceva, ca şi cum aş fi doar un cal din grajd care aşteaptă să fie înşeuat, călărit şi mânat la vânătoare.

Păi, oare nu acela era târgul pe care i-l oferisem lui Chade? mi-am reamintit. Se puteau folosi de viaţa mea, cu condiţia să-mi lase copilul în pace. De ce să fiu surprins? De ce să fiu preocupat? Ar trebui, pur şi simplu, să mă întorc în casa bufonului, să dorm şi să mănânc, să prind puteri, aşteptând să fiu chemat.

— Te simţi bine? mă întrebă Starling, brusc îngrijorată. Nu te-am mai văzut niciodată atât de alb la faţă.

— Da, am asigurat-o, cam în silă. Mă gândeam doar ce plăcut ar fi să-l ajut pe bufon la meşterit păpuşi o vreme.

Starling se încruntă.

— Eu tot nu pricep ce vezi la el. De ce nu vii să locuieşti într-o cameră lângă a lui Kettricken şi-a mea? Nu prea mai ai nevoie de îngrijire, e timpul să-ţi reiei locul pe care îl meriţi lângă regină.

— Când mă va chema regina, voi merge la ea, am rostit cu supunere. Atunci voi avea timp destul să stau lângă ea.

22. PLECAREA

ChadeFallstar joacă un rol unic în istoria celor Şase Ducate. Deşi nu a fost recunoscut oficial niciodată, asemănarea lui fizică evidentă cu membrii neamului Farseer dovedea că era aproape sigur rudă de sânge cu familia regală. Însă cine a fost el contează mult mai puţin decât ceea ce a fost. După unii, a fost iscoada regelui Shrewd decenii la rând, înainte de războiul cu Corăbiile Roşii. Alţii l-au asociat cu Lady Thyme, care a otrăvit şi a furat pentru familia regală. Aceste presupuneri nu pot fi confirmate.

Ceea ce se cunoaşte însă cu siguranţă este faptul că Chade s-a arătat în faţa lumii după ce Regal Farseer, pretendentul la tron, a părăsit Buckkeepul. S-a pus la dispoziţia lui Lady Patience. Ea s-a folosit de reţeaua pe care Chade o formase cu mult timp în urmă şi-o răspândise în toate cele Şase Ducate, atât pentru a aduna informaţii, cât şi pentru a distribui resursele necesare apărării coastei. Există multe dovezi care sugerează că, iniţial, Chade s-a străduit să rămână o figură retrasă şi ascunsă. Înfăţişarea lui unică i-a îngreunat această străduanie şi, până la urmă, a renunţat la ea. În ciuda vârstei, a devenit un fel de erou, un bătrân simpatic şi sigur pe sine, dacă doriţi, care intra şi ieşea din hanuri şi cârciumi la orice oră din zi şi din noapte, păcălind şi zeflemisind gărzile lui Regal, aducând veşti şi bani pentru apărarea ducatelor de coastă. Faptele sale i-au atras admiraţia oamenilor. Şi îi îndemna întotdeauna pe locuitorii celor Şase Ducate să nu-şi piardă speranţa şi le prevestea că regele Verity şi regina Kettricken se vor întoarce ca să ridice de pe umerii lor jugul birurilor şi-al războiului de pe urma căruia aveau atâtea de îndurat. Multe cântece s-au compus despre faptele sale, cel mai apropiat de realitate fiind ciclul

„Preţuirea lui ChadeFallstar”, atribuit menestrelului reginei Kettricken, StarlingBirdsong[17]*.*

Mintea mea se revoltă de câte ori rememorez ultimele zile petrecute în Jhaampe. M-a cuprins o stare de mohoreală pe care nu mi-au alungat-o nici prietenii, nici rachiul. Nu aveam energia şi voinţa să mă înviorez.

— Dacă soarta e un talaz care mă va purta numai ca să mă izbească de un zid, indiferent ce aleg eu, atunci aleg să nu fac nimic. N-are decât să facă ce vrea cu mine, i-am declarat solemn bufonului într-o seară, când eram destul de ameţit.

El nu zise nimic, ci şlefui mai departe cu şmirghelul smocurile zbârlite din blana păpuşii-lup. Ochi Întunecaţi, treaz, dar tăcut, stătea culcat la picioarele lui. De câte ori beam, lupul îşi ferea mintea de a mea şi-şi arăta dezgustul ignorându-mă. Kettle împletea într-un colţ, aproape de foc, şi arunca priviri ba dezamăgite, ba dezaprobatoare. Chade şedea vizavi de mine, pe un scaun cu spătar drept. Avea o ceaşcă de ceai în faţă şi se uita la mine cu ochi reci, de culoarea jadului. Nu mai trebuie să spun că beam de unul singur, a treia noapte la rând. Verificam limitele teoriei lui Burrich, şi anume aceea că, dacă beţia nu rezolvă nimic, face ca insuportabilul să devină tolerabil. La mine nu mergea. Cu cât beam mai mult, cu atât mai insuportabilă mi se înfăţişa situaţia mea. Şi cu atât insuportabil deveneam şi eu pentru prieteni.

Ziua aceea îmi adusese momente de neîndurat, într-un sfârşit, venise şi Chade să-mi spună că Kettricken dorea să mă vadă a doua zi. Am promis că voi merge la ea. Împins de la spate de Chade, am acceptat să mă fac prezentabil - spălat, bărbierit, îmbrăcat în haine curate şi treaz. În clipa aceea eram murdar, bărbos, murdar pe haine şi beat. Nu era cazul să mă iau la întrecere în replici cu Chade ori să-l înfrunt, dar mie aşa mi-a dictat atunci judecata strâmbă. Îi puneam întrebări acuzatoare şi obraznice. El îmi

17 „Ciripit de pasăre” (n. tr.).

răspundea calm. Da, bănuise că Molly era însărcinată cu mine şi, da, îl îndemnase pe Burrich să devină protectorul ei. Burrich se îngrijise deja ca ea să aibă bani şi adăpost; ezitase să locuiască împreună, dar cedase când Chade îi atrăsese atenţia asupra pericolelor care o păşteau pe ea şi pe copil, dacă şi altcineva afla adevărul. Nu, mie nu-mi spusese toate acestea. De ce? Pentru că Molly îl obligase pe Burrich să-i promită că nu-mi va spune despre copil. Burrich a acceptat să aibă grijă de ea numai cu condiţia ca Chade să respecte şi el promisiunea aceea. La început, Burrich sperase că-mi voi da seama singur de ce dispăruse Molly. Îi spusese lui Chade că, imediat ce se va naşte copilul, se va considera eliberat de promisiune şi-mi va spune adevărul, nu că Molly era însărcinată, ci că aveam un copil. Aşa ameţit cum eram, tot mi-am dat seama că Burrich nu ştia să fie mai necinstit decât atât. O parte din mine aprecia prietenia lui, faptul că şi-ar fi încălcat promisiunea de dragul meu. Dar când mă căutase ca să mă anunţe de naşterea fiicei mele, descoperise dovezile morţii mele.

Se dusese direct la Buck, să lase vorbă unui zidar, care, la rândul lui, să lase vorbă altuia, şi tot aşa, până când Chade veni să-l întâlnească pe Burrich la docurile pescarilor. Amândoi fuseseră şocaţi.

— Lui Burrich nu-i venea să creadă că eşti mort. Eu nu înţelegeam de ce mai rămăseseşi în coliba ciobanilor. Lăsasem vorbă iscoadelor mele, în susul şi în josul râului, convins că nu te vei duce la Bingtown, ci că vei porni imediat spre Regatul Munţilor. Fusesem absolut sigur că, în ciuda celor îndurate, tot cinstit erai în adâncul inimii. I-am spus-o şi lui Burrich în seara aceea: trebuie să te lăsăm în pace, să descoperi singur cui îi eşti devotat. Am făcut pariu cu el că, lăsat de capul tău, vei fi ca o săgeată care ţâşneşte din arc, zburând direct la Verity. Cred că asta ne-a şocat mai mult: că muriseşi la cabană, şi nu în drum spre Verity.

— Ei, am rostit eu cu satisfacţia deplină a beţivului, v-aţi înşelat. Amândoi aţi crezut că mă cunoaşteţi foarte bine,

că aţi făurit o unealtă incapabilă să vă sfideze scopurile. Dar eu NU am murit acolo! Şi nici n-am plecat să-l caut pe regele meu. Am plecat să-l omor pe Regal. Pentru mine.

M-am lăsat pe spate în scaun şi mi-am încrucişat mâinile la piept. Am sărit imediat în sus, pentru că mă apăsa pe rana în curs de vindecare.

— Pentru mine! am repetat. Nu pentru regele din Buck sau pentru unul din cele Şase Ducate. M-am dus să-l omor pentru mine. Pentru mine.

Chade se mulţumi să mă privească, însă Kettle, din ungherul în care stătea, rosti cu satisfacţie vădită:

— În Scripturile Albe scrie că „va fi însetat de sângele neamului său, dar setea lui nestinsă va rămâne. Zadarnic va tânji Catalizatorul după un cămin şi copii, pentru că pruncii lui vor fi ai altuia, iar pruncii altuia vor fi ai lui…”

— Nimeni nu mă va obliga să împlinesc aceste profeţii! am jurat eu, urlând. Cine le-a făcut?

Kettle îşi văzu de împletit. În locul ei, îmi răspunse bufonul, fără să ridice ochii de la treabă:

— Eu. În copilăria mea, în zilele în care visam. Când nu te cunoşteam decât în vis.

— Aşadar, ţi-e scris să le împlineşti, îmi zise Kettle cu blândeţe.

Am trântit cana pe masă.

— Mi-e scris pe naiba!

Nimeni nu tresări, nimeni nu replică. Într-o clipă de groază, am auzit vocea tatălui lui Molly, aşezat în colţ, lângă cămin. „Naiba să te ia de fată!” Molly tresărise, dar îl ignorase. Ştia că nu are rost să se pună cu un beţivan.

— Molly, am gemut.

Mi-am luat capul în mâini şi am plâns.

După un timp, am simţit mâinile lui Chade pe umeri.

— Hai, băiete, nu te ajută la nimic. La culcare. Mâine trebuie să te întâlneşti cu regina.

Îmi vorbea cu mult mai multă răbdare decât meritam. Brusc, mi-am dat seama că mă purtasem ca un bădăran.

Mi-am şters ochii cu mâneca şi-am reuşit să ridic capul. Nu m-am opus când mă ajută să mă ridic şi mă conduse la pat. Aşezându-mă pe marginea lui, i-am şoptit:

— Ai ştiut. Ai ştiut de la bun început.

— Ce-am ştiut? mă întrebă plictisit.

— Totul despre Catalizator şi Profetul Alb.

Respiră pe nas.

— Nu „am ştiut” nimic despre ei, doar câte ceva despre scrierile în care sunt pomeniţi. Adu-ţi aminte că lucrurile erau mult mai aşezate decât acum înainte ca tatăl tău să abdice. Am avut la dispoziţie ani lungi după ce m-am izolat în turnul meu, timp în care se scurgeau luni de zile fără ca regele să apeleze la serviciile mele. Am avut vreme de citit şi multe surse de manuscrise. Aşa că am citit poveştile şi scrierile altor meleaguri care vorbesc despre un Catalizator şi-un Profet Alb.

I se înmuie glasul, de parcă ar fi uitat de cuvintele mele acuzatoare.

— Interesul mi-a fost stârnit, continuă el, numai după ce bufonul a venit la Buckkeep şi-am descoperit prin metodele mele că-l preocupau asemenea manuscrise. Chiar tu mi-ai spus odată că te-a numit Catalizator. Aşa că am început să-mi pun întrebări… dar, ca să fiu sincer, eu nu prea cred în profeţii.

M-am lăsat cu grijă pe spate. Puteam acum să dorm puţin în poziţia aceea. Totuşi, m-am întors pe-o parte, mi-am scos bocancii cu picioarele şi-am tras pătura peste mine.

— Fitz?

— Ce-i? am întrebat morocănos.

— Kettricken e supărată pe tine. Să nu te aştepţi să fie răbdătoare mâine. Dar nu uita că nu e doar regina ta. E o femeie care a pierdut un copil, un an de zile n-a ştiut dacă soţul i-a murit sau mai trăieşte, a fost gonită din ţara ei de adopţie şi s-a întors în ţara natală, unde o urmăresc necazurile la tot pasul. Tatăl ei e supărat, şi pe bună dreptate. Se uită cu ochi de războinic la cele Şase Ducate şi Regal şi nu are timp de aventuri ca să-l caute pe fratele

duşmanului său, chiar dacă ar crede că e încă în viaţă. Kettricken e izolată, o roade tristeţea singurătăţii mai mult decât îţi închipui tu sau eu. Să-i dovedeşti îngăduinţă acestei femei. Şi respect reginei tale... Făcu o pauză stânjenitoare. Mâine vei avea nevoie de amândouă. Eu nu prea am cum să te ajut.

Cred că mi-a mai spus şi altele, dar eu nu l-am ascultat. Somnul m-a legănat pe apele lui în scurtă vreme.

Trecuse ceva vreme de când nu mă mai tulburase Meşteşugul. Nu ştiu dacă slăbiciunea mea trupească mi-a alungat, în sfârşit, visele cu bătălii sau le ţinea departe de mine faptul că mă păzeam de Regal şi de iniţiaţii lui. În noaptea aceea, scurtul meu răgaz s-a încheiat. Meşteşugul mă smulse din trup ca şi când o mână uriaşă mi-ar fi pătruns în corp, m-ar fi apucat de inimă şi m-ar fi târât afară din mine. Brusc, m-am trezit în alt loc.

Era un oraş, dacă aşa se putea numi aşezarea aceea în care locuiau mulţi oameni. Dar nu mai văzusem nici oameni care să semene cu ei, nici locuinţe ca acelea în care trăiau. Clădirile pluteau şi se înălţau în spirală spre ceruri. Pietrele zidurilor parcă zburaseră ca să intre în lăcaşurile lor. Am văzut poduri din piatră lucrată cu migală şi grădini care ba se revărsau în cascadă, ba se căţărau precum cârceii pe zidurile clădirilor. Apa din fântâni ţâşnea în dansuri vesele sau curgea tăcută. Peste tot, oameni în straie colorate mişunau prin oraş, la fel de mulţi ca furnicile prin muşuroi.

Cu toate acestea, oraşul era tăcut şi nemişcat. Am bănuit şuvoaiele de oameni, jocul fântânilor, parfumul mugurilor pocnind în grădini. Toate erau acolo, dar, când m-am întors să le văd, dispăruseră. Mângâiam cu mintea lucrătura delicată din piatră a podului, dar cu ochii vedeam numai ruinele ruginite şi putrede. Din frescele care împodobeau zidurile vântul mai lăsase doar cărămizi cu urme de ghips. Când am întors capul către o fântână săltăreaţă, s-a transformat într-o buruiană colbuită dintr-un bazin crăpat. Mulţimea grăbită din piaţă vorbea numai cu glasul vântului îngreunat de nisip înţepător. Mă

plimbam prin umbra aceea de oraş, fără trup, explorându-l doar cu mintea, incapabil să-mi dau seama de ce mă aflam acolo sau ce anume mă târa prin el. Nu era nici lumină, nici întuneric, nici vară, nici iarnă. Am ieşit din timp, mi-am zis, şi m-am întrebat dacă eram în iadul cel de pe urmă despre care filozofase bufonul când vorbise despre libertatea finală.

Până la urmă, am zărit în faţa mea o siluetă care înainta anevoie pe una din străzile largi. Mergea cu capul plecat din cauza vântului şi-şi ţinea la gură şi la nas tivul mantalei, ca să se ferească de nisipul risipit în aer. Nu făcea parte din mulţimea de stafii, ci se îndrepta spre ruine, evitând locurile în care măruntaiele pământului se tulburaseră cândva şi înghiţiseră ori denivelaseră străzile pavate. În clipa în care l-am văzut, am ştiut că e Verity. Am fost sigur că nu mă înşel după cum îmi tresăltase inima în piept, am înţeles că el mă atrăsese în oraş, cu fărâma de Meşteşug care încă se mai ascundea în conştiinţa mea. Am simţit că îl păştea un pericol uriaş, dar nu am văzut nimic ameninţător în jurul lui. Era la mare distanţă de mine, îl desluşeam printre umbrele ceţoase ale clădirilor părăginite, învăluit de mulţimea de stafii ieşite la plimbare în oraş într-o zi de piaţă. Se chinuia să înainteze, singur şi ignorând ruinele oraşului, prins însă în mrejele sale. Eu nu vedeam nimic, însă primejdia plutea deasupra lui ca umbra unui gigant.

M-am grăbit şi l-am ajuns din urmă într-o clipă.

— A! mă întâmpină el. Deci ai sosit, până la urmă, Fitz. Bun venit.

Nu se opri, nu întoarse capul, însă am simţit o căldură, ca şi când mi-ar fi strâns mâna, deşi nu mă îmboldea nimic să-i răspund. În schimb am văzut cu ochii lui ispita şi primejdia.

Un râu curgea în faţa noastră. Nu era apă. Nu era piatră lucioasă. Avea trăsături ale ambelor, dar nu era nici una, nici alta. Străbătea oraşul ca o lamă sclipitoare, alunecând din muntele despicat din spatele nostru şi pierzându-se într-un curs de apă străvechi. Se dezvăluia din trupul

pământului ca un zăcământ de cărbune epuizat de mareea necruţătoare, ca vâna de aur prin cuarţ. Adevărată magie. Magie străveche pură, neîmblânzită şi nepăsătoare faţă de oameni. Râul Meşteşugului, pe care învăţasem să navighez cu atâta greutate, era faţă de magia de acolo ceea ce e buchetul vinului faţă de vin. Lucrul pe care-l vedeam cu ochii lui Verity avea o existenţă fizică concretă, ca a mea. Am fost atras de el imediat, ca molia de flacăra lumânării.

Nu mă ispitea doar frumuseţea torentului strălucitor. Magia umplea toate simţurile lui Verity. Şuşotea melodios, într-o scurgere de note care te făcea să aştepţi şi să asculţi, convins că sunetul se pregătea să se împlinească. Vântul îi împrăştia mirosul înşelător şi schimbător, acum de floare de lămâie, acum de mirodenii afumate. Gustam parfumul magiei cu fiecare răsuflare şi tânjeam să mă arunc în ea. Am dobândit brusc certitudinea că îmi putea astâmpăra toate poftele pe care le avusesem vreodată, nu doar pe cele trupeşti, ci şi dorurile vagi din suflet. Jinduiam să fie şi trupul meu prezent acolo, să trăiesc experienţa în desăvârşirea ei, la fel ca Verity.

Verity se opri, ridicând capul. Inspiră adânc aerul încărcat cu Meşteşug, precum ceaţa încărcată cu umezeală. Am simţit, pe neaşteptate, gust de metal fierbinte în gât. Setea cu care tânjise după Meşteşug deveni o dorinţă mistuitoare. Îi era sete de el. Când va ajunge la el, va îngenunchea şi va bea până-şi va astâmpăra setea. Se va umple de conştiinţa lumii, va gusta din întreg şi va deveni întreg. În cele din urmă, va cunoaşte împlinirea.

Şi atunci ar înceta să existe.

M-am retras, fascinat, dar îngrozit. Nu cred că există ceva mai înfricoşător decât întâlnirea cu adevărata voinţă a autodistrugerii. Chiar dacă râul mă atrăgea şi pe mine, îmi pişcă scurt coarda furiei. Fapta nu era demnă de Verity. Nici bărbatul, nici prinţul pe care-l cunoşteam eu nu era capabil de un asemenea act de laşitate. M-am uitat la el de parcă nu l-aş mai fi văzut până atunci.

Şi mi-am dat seama cât de mult timp trecuse de când îl văzusem ultima oară.

Ochii negri, cândva strălucitori, erau acum opaci. Mantaua fluturată de vânt era zdrenţuită. Pielea bocancilor crăpase de mult, cusăturile plesniseră şi se căscau. Păşea neregulat, şovăitor. Nici dacă nu l-ar fi clătinat vântul, tot n-ar fi mers drept. Avea buze palide, crăpate, şi pielea i se colorase într-o nuanţă cenuşie, ca şi cum i s-ar fi scurs tot sângele din trup. În verile trecute îşi folosise Meşteşugul împotriva Corăbiilor Roşii cu atâta intensitate, încât rămăsese numai piele şi os, şi, fără strop de vlagă, arătând ca un schelet. Acum avea numai vlagă, muşchii i se întindeau fleşcăiţi pe oasele fără urmă de carne pe ele. Era întruchiparea unui ţel epuizant. Numai datorită voinţei se mai ţinea pe picioare şi mergea. Spre râul magic.

Nu ştiu de unde am avut atâta voinţă să rezist curentului. Poate pentru că mă oprisem şi mă concentrasem o clipă asupra lui Verity şi pricepusem că lumea întreagă va pierde dacă el însuşi înceta să mai existe. Indiferent de unde venea tăria mea, mi-am concentrat-o împotriva lui. M-am aruncat în calea lui, dar a trecut prin mine. Pentru mine, nu era nimic în locul acela.

— Verity, te rog, opreşte-te! i-am strigat şi m-am aruncat asupra lui, biată pană furioasă în bătaia vântului.

N-a avut niciun efect asupra lui. Nici măcar nu s-a oprit.

— Cineva trebuie s-o facă, îmi spuse el în şoaptă. După trei paşi, adăugă: O vreme, am sperat că nu eu trebuie să fiu acela. Dar m-am întrebat iarăşi şi iarăşi „dacă nu eu, atunci cine?” Se întoarse şi mă privi cu ochi de cenuşă. N-am primit alt răspuns. Eu sunt cel care trebuie s-o facă.

— Verity, opreşte-te, l-am implorat, dar el şi-a continuat drumul.

Nu se grăbea, nu trăgea de timp, pur şi simplu înainta cu greu, ca un om care a măsurat distanţa pe care trebuie s-o parcurgă şi-şi drămuia forţele. Avea rezistenţa necesară să ajungă la destinaţie pe jos.

M-am retras puţin, simţind că mă lasă puterile. O clipă, m-am temut să nu-l pierd, atras de propriul meu corp adormit. Apoi am conştientizat existenţa unui alt pericol, la fel de mare. Legat de el de atâta vreme, chiar şi acum târât după el, s-ar putea să mă trezesc înecat împreună cu el în şuvoiul magic. Dacă aş fi avut un trup pe tărâmul acela, aş fi găsit un obiect de care să mă agăţ. Neavându-l, în timp ce-l imploram pe Verity să se oprească şi să mă asculte, m-am ancorat de singura opţiune rămasă. I-am căutat pe cei a căror viaţă o atinseseră pe a mea: Molly, fiica mea, Chade şi bufonul, Burrich şi Kettricken. Meşteşugul meu nu mijlocise legături cu ei, aşa că m-am prins de ei cu un fir de păianjen, şi acela împovărat de groaza să nu mă găsească Will, Carrod sau Burl. Mi se părea că-l încetinesc pe Verity.

— Te rog, aşteaptă, am repetat.

— Nu, murmură Verity. Nu încerca să-mi schimbi hotărârea, Fitz. Aceasta e calea pe care trebuie să merg.

Nu mă gândisem niciodată să-mi măsor Meşteşugul cu al lui Verity. Nu-mi închipuisem că ne-am putea înfrunta. Dar, încercând să mă izbesc de el, m-am simţit ca un copil care dă din picioare şi urlă când îl duce tatăl său, calm, la culcare. Verity nu numai că-mi ignoră atacul, dar îşi şi concentră voinţa şi mintea pe altceva. Înainta implacabil spre şuvoiul negru, purtându-mi conştiinţa împreună cu el. Instinctul de conservare îmi dădu forţe noi. M-am luptat să-l abat din drum, să-l târăsc înapoi, dar n-am reuşit.

Cu toate acestea, strădania mea era cu două feţe, pentru că voiam şi să câştige Verity. Dacă mă învingea şi mă târa cu el în râu, atunci nu eu eram răspunzător. Mă puteam deschide în faţa şuvoiului şi mă puteam scufunda în el. Asta însemna să se încheie toate chinurile mele, sfârşitul. Eram sătul de îndoieli şi de vină, de îndatoriri şi de datorii. Dacă Verity m-ar purta în râul Meşteşugului cu el, m-aş putea, în cele din urmă, preda fără nicio ruşine.

Apoi a venit clipa în care am stat la marginea torentului cu irizaţii de curcubeu. L-am privit cu ochii lui Verity.

Ţărmul nu cobora treptat, ci avea o margine ca tăiată cu cuţitul, unde pământul făcea loc unui şuvoi din altă lume. L-am cercetat îndelung, ca pe-un lucru străin apărut în lumea noastră, o deformare a naturii ei. Verity se lăsă într-un genunchi şi se holbă la bezna sclipitoare a torentului. Nu ştiam dacă ezita să-şi ia rămas-bun de la lumea noastră sau dacă-şi făcea curaj să se autodistrugă. Nu mai aveam voinţă ca să mă opun. Stăteam în faţa unei uşi spre un tărâm imposibil de imaginat. Setea de el şi curiozitatea ne-au apropiat de hotarele lui.

În clipa următoare, Verity îşi scufundă mâinile până la cot în revărsarea magică.

Imediat am împărtăşit cele aflate de el, aşa că am ţipat amândoi când curentul fierbinte îi muşcă din carnea şi muşchii braţelor. Jur că am simţit atingerea fierbinte arzându-i oasele degetelor, încheieturilor şi antebraţelor. Durerea se strecură şi în mine, dar dispăru de pe chipul său alungată de un zâmbet larg, de extaz. Legătura dintre noi deveni brusc un obstacol din cauza căruia nu mai simţeam ce simţea el. I-am împărtăşit convingerea că ar putea pune capăt suferinţei dacă se arunca în şuvoi. Atât de uşor era! Nu trebuia decât să se îndoaie puţin şi să-şi dea drumul. În genunchi, se aplecă deasupra râului; sudoarea îi curgea de pe faţă, ridicând norişori de abur când atingea torentul. Cu capul plecat, Verity mişca din umeri în ritmul gâfâiturilor. Pe neaşteptate, mă imploră:

— Trage-mă înapoi.

Nu avusesem destulă forţă ca să mă opun hotărârii lui. Dar când voinţa mea s-a unit cu a lui şi împreună am luptat cu ispita teribilă a şuvoiului magic, am ieşit învingători. Reuşi să-şi scoată mâinile din râul negru, deşi parcă şi le-ar fi scos din piatră. Fluxul magic îl eliberă şovăitor, iar când Verity se îndepărtă de el împleticit, mă făcu părtaş la cele simţite: lumea revărsării magice era unică, asemănătoare cu un sunet melodios, prelung. Nu era cântecul omenirii, ci unul mai vechi, al echilibrului atotcuprinzător şi-al fiinţei pure. Dacă Verity i-ar fi cedat, chinurile sale s-ar fi sfârşit.

Însă el se ridică anevoie în picioare şi-i întoarse spatele. Merse cu mâinile întinse în faţă, cu palmele în sus, făcute căuş, ca şi cum ar fi cerşit. Ca formă, degetele şi braţele nu i se schimbaseră, dar sclipeau argintii - ecoul forţei care le pătrunsese şi se contopise cu carnea lui. Îndepărtându-se de şuvoi cu aceeaşi hotărâre cu care se apropiase de el, am simţit că îl ardeau ca muşcate de ger.

— Nu înţeleg, i-am spus.

— Nu vreau să înţelegi. Nu încă.

I-am intuit dilema. Meşteşugul îl ardea pe dinăuntru ca focul din fierărie, dar trupul său de-abia mai avea putere să meargă. Acum îmi protejă fără niciun efort mintea de atracţia râului. Dar era prea mult pentru trupul şi voinţa lui să-şi mişte corpul.

— Fitz. Vino la mine. Te rog.

De data asta, nu-mi mai poruncea Meşteşugul său, nici prinţul, ci mă implora un om.

— Eu nu am un grup de iniţiaţi al meu. Te am numai pe tine. Dacă grupul format de Galen pentru mine ar fi fost cinstit, atunci aş fi avut mai multă încredere că e posibil să fac ceea ce trebuie. Dar nu numai că mă înşală, dar vor să mă şi înfrângă. Mă ciugulesc ca păsările cerbul muribund. Nu cred că mă pot distruge cu atacurile lor, dar mă tem că mă slăbesc destul ca să nu-mi pot îndeplini scopul. Sau, mai rău, mă distrag şi-l îndeplinesc în locul meu. Nu putem îngădui aşa ceva, băiete. Noi doi suntem singurii care stau între ei şi triumful lor. Tu şi cu mine. Neamul Farseer.

Nu eram lângă el fizic, dar îmi zâmbi şi ridică o mână grea de sclipiri argintii ca să mă mângâie pe faţă. Oare chiar avea de gând? Nu ştiu. Şocul fu atât de puternic, de parcă m-ar fi izbit un războinic cu scutul peste faţă. Dar nu mă năpădi durerea, ci o trezire.

Ca lumina soarelui străpungând norii, pentru a scălda un luminiş. Dintr-odată, lumea mi se înfăţişă limpede, am văzut motivele ascunse şi scopul faptelor noastre şi am înţeles, graţie purităţii dureroase a iluminării, de ce era necesar să urmez cărarea din faţa mea.

Am rămas singur în beznă. Verity dispăru şi, odată cu el, şi înţelegerea mea. Însă preţ de-o clipă, percepusem lucrurile în deplinătatea lor. Numai eu am rămas, dar sinele meu era atât de firav, încât nu puteam exista decât dacă-mi puneam la bătaie toată energia ca să rezist în continuare. Aşa am făcut.

Am auzit-o pe Starling ţipând îngrozită dintr-o lume foarte îndepărtată.

— Ce-i cu el?

Chade îi răspunse morocănos:

— E doar o criză, mai are câte una din când în când. Capul, bufonule, ţine-i capul, altfel se izbeşte cu el de pat până-i sar creierii.

Am simţit că sunt apucat şi ţintuit de două mâini. M-am lăsat în grija lor şi m-am scufundat în întuneric. Mi-am revenit puţin mai târziu. Nu prea mai ţin minte ce s-a întâmplat. Bufonul mă ridică de umeri şi-mi ţinu capul, ca să beau din cana pe care Chade, îngrijorat, mi-o duse la gură. Amăreala cunoscută a scoarţei de spiriduş îmi strânse gura pungă. Am zărit-o ca prin ceaţă pe Kettle aplecată deasupra mea, cu buzele unite într-o linie subţire, dezaprobatoare. Starling stătea departe de mine, cu ochii mari, ca un animal încolţit, neîndrăznind să mă atingă.

— Licoarea ar trebui să-l trezească, l-am auzit pe Chade înainte de a cădea într-un somn adânc.

Dimineaţă m-am sculat devreme, deşi mă durea îngrozitor capul, şi m-am dus la băi. Am ieşit tiptil din casă, reuşind să nu-l trezesc pe bufon, iar Ochi Întunecaţi se strecură afară odată cu mine.

Unde-ai fost azi-noapte? mă întrebă, dar eu nu aveam ce să-i răspund. Îşi dădu seama că nu vreau să mă gândesc la asta. *Mă duc să vânez,* mă anunţă glacial. *Te sfătuiesc să bei numai apă.* Am încuviinţat umil. Lupul mă lăsă la uşa băii publice.

Înăuntru mirosea înţepător a apă fierbinte care bolborosea ţâşnind din pământ. Muntenii o adunau în rezervoare mari şi-o canalizau prin conducte spre căzi, astfel că puteai alege cât de caldă voiai apa şi cât de

adâncă vana. M-am spălat bine într-o cadă, apoi m-am scufundat în cea mai fierbinte apă pe care am putut s-o suport şi-am încercat să uit cum opărise Meşteşugul braţele lui Verity. Am ieşit roşu ca racul. La capătul mai rece al clădirii erau câteva oglinzi pe perete. Am încercat să nu mă uit la mine cât m-am bărbierit. Semănăm prea mult cu Verity. Nu mai eram atât de tras la faţă ca acum o săptămână, dar dunga albă de pe frunte revenise şi se văzu şi mai clar când mi-am strâns părul la spate, în coadă de războinic. Nu m-ar fi mirat să văd urma degetelor lui Verity pe obrazul meu ori să-mi fi dispărut cicatricea şi să mi se fi îndreptat nasul, atât de copleşitoare fusese atingerea lui. Dar cicatricea se întindea palidă pe obrajii înroşiţi de aburi, iar nasul tot strâmb era. Nu se vedea niciun semn al întâlnirii de noaptea trecută. M-am întors, o dată şi încă o dată, la momentul acela, la atingerea forţei pure. Am bâjbâit după senzaţie, aproape că am simţit-o a doua oară. Dar deplinătatea experienţei, la fel ca durerea sau plăcerea, mi-o aminteam doar vag. Ştiam că avusesem parte de o trăire extraordinară. Plăcerile Meşteşugului, de pericolul cărora toţi iniţiaţii erau avertizaţi, mocneau ca un tăciune amărât în comparaţie cu focul cunoaşterii, al simţirii şi al existenţei, din care gustasem şi eu puţin în noaptea precedentă.

Experienţa mă schimbase. Furia împotriva lui Kettricken şi a lui Chade se înmuiase. Nu dispăruse complet, dar nici nu mă mai ardea pe dinăuntru. Îmi privisem nu doar copilul, ci întreaga situaţie, din toate perspectivele. Nu aveau nicio intenţie rea, nici măcar nu erau egoişti. Credeau în moralitatea faptelor lor. Eu, nu, dar nu mai puteam nega înţelepciunea intenţiei lor. Mă lăsase cu sufletul pustiu. Îmi vor lua copilul meu şi-al lui Molly. Uram fapta lor, dar nu pe ei.

Am clătinat din cap, întorcându-mă în prezent. M-am privit în oglindă, întrebându-mă cu ce ochi se va uita la mine Kettricken. Oare îl va recunoaşte pe tânărul care se ţinea scai de Verity şi-o slujise de atâtea ori la Curte? Sau va privi cicatricea de pe obrazul meu şi va zice că nu mă

cunoaşte, că Fitz pe care-l ştia ea a murit? Aflase deja de unde aveam cicatricea. Regina mea nu se va arăta mirată de ea. O voi lăsa să judece singură cine se ascunde în spatele ei.

Mi-am făcut curaj şi m-am uitat iar în oglindă, peste umăr. Mijlocul rănii din spate semăna cu o stea-de-mare scufundată în carne. În jurul ei, pielea se întărise şi lucea. Mi-am încordat umerii. Pielea trăgea de cicatrice. Am întins braţul cu care mânuiam sabia şi am simţit că mă trage. Ei, n-avea rost să-mi fac griji. Mi-am pus cămaşa pe mine.

M-am întors la coliba bufonului să-mi iau haine curate şi am constatat uimit că era îmbrăcat şi gata să mă însoţească. Pe patul meu mă aştepta un rând de veşminte: o cămaşă albă, cu mâneci largi, din lână moale, pantaloni negri mulaţi, din ţesătură de lână mai groasă, şi o vestă închisă la culoare şi asortată cu pantalonii. Mi le lăsase Chade, îmi spuse bufonul. Erau straie simple, fără podoabe.

— Ţi se potrivesc, constată bufonul.

El se îmbrăcase de toată ziua, într-o haină de lână, dar de un albastru-închis, brodată la tiv şi la manşete. Semăna cu portul de la munte. Îi accentua paloarea mai mult decât straiul alb şi-i scotea în evidenţă, pentru mine, nuanţa roz care începea să-i coloreze părul, pielea şi ochii. Părul şi-l aranjase frumos, ca de obicei. Când îl lăsa liber, îi plutea în jurul feţei. În ziua aceea, şi-l prinsese la spate.

— N-am ştiut că te-a chemat Kettricken, am remarcat eu.

— Un motiv în plus să merg singur la ea, îmi replică morocănos. Chade a venit să vadă ce faci în dimineaţa asta şi s-a speriat când a văzut că nu eşti aici. Cred că se teme să nu fi fugit iar cu lupul. În caz că n-ai fugit, ţi-a lăsat un mesaj. În afară de cei care au intrat în coliba aceasta, nimeni din Jhaampe nu ştie cine eşti cu adevărat. Te vei arăta surprins să afli că menestrelul şi-a ţinut gura. Nici măcar tămăduitoarea nu ştie pe cine a vindecat. Nu uita,

eşti păstorul Tom, până când regina va considera că-ţi poate vorbi mai deschis. Ai înţeles?

Am oftat. Înţelegeam prea bine…

— N-am ştiut că şi la Jhaampe se ţes intrigi.

Bufonul chicoti.

— Prima oară nu l-ai vizitat decât puţin. Crede-mă, la Jhaampe se urzesc intrigi la fel de încâlcite ca la Buckkeep. Pe cât ne stă în putinţă, noi, fiind străini pe-aici, e mai înţelept să nu ne lăsăm atraşi în ele.

— În afară de cele pe care le urzim chiar noi, am adăugat, iar el îmi zâmbi amar, încuviinţând.

Ziua era senină şi friguroasă. Cerul sclipea albastru pe deasupra crengilor mereu verzi. O adiere se juca pe lângă noi, scuturând cristale de zăpadă întărită pe crestele nămeţilor. Zăpada ne scârţâia sub bocanci, iar gerul mă pişcă de obrajii proaspăt bărbieriţi. Din satul îndepărtat se auzeau strigătele copiilor ieşiţi la joacă. Ochi Întunecaţi ciuli urechile la ele, dar continuă să se ţină după noi. Glăscioarele îmi aminteau de ţipetele pescăruşilor şi mi s-a făcut un dor cumplit de ţărmurile din Buck.

— Ai avut un atac azi-noapte, îmi spuse bufonul încet, şi nu era o întrebare.

— Ştiu.

— Kettle a fost foarte tulburată. L-a chestionat pe Chade în legătură cu ierburile pe care ţi le prepară. Iar când nu te-ai trezit după ce le-ai băut, s-a retras în colţul ei. A stat acolo toată noaptea, tot ciocnind din andrele în timp ce împletea şi aruncându-i priviri dezaprobatoare. M-am simţit uşurat când au plecat, în cele din urmă.

Oare stătuse şi Starling? N-am întrebat cu glas tare. Nu voiam să ştiu nici de ce mă interesa lucrul ăsta.

— Cine e Kettle? vru să ştie bufonul pe nepusă masă.

— Cine e Kettle? am repetat, uimit.

— Cred că exact asta am întrebat şi eu.

— Kettle e… Ciudat, dar ştiam foarte puţine despre femeia alături de care străbătusem un drum atât de lung. Cred că a crescut în Buckkeep. Pe urmă a călătorit, a

studiat pergamente şi profeţii şi a pornit în căutarea Profetului Alb.

Am ridicat din umeri, arătând că mai multe nu ştiu despre ea.

— Spune-mi... o consideri... ieşită din comun?

— Poftim?

— N-ai impresia că e ceva ciudat cu ea, parcă...

Bufonul scutură nervos din cap. Era pentru prima oară când nu-şi găsea cuvintele.

— Uneori am senzaţia că e importantă. Că e legată cumva de noi. Alteori nu-i decât o muiere curioasă care nu ştie să-şi aleagă tovărăşia.

— Te referi la mine, am râs eu.

— Mă refer la menestrelul ăla băgăreţ.

— De ce vă antipatizaţi aşa de mult, tu şi Starling? am întrebat plictisit.

— Nu e vorba de antipatie, dragă Fitz. Din partea mea, e lipsă de interes. Din păcate, ea nu concepe că există bărbaţi care, când se uită la ea, nu vor să se şi culce cu ea. Ia faptul că n-o bag în seamă drept o insultă şi se străduieşte să-mi găsească lipsuri şi vină. Pe mine mă deranjează atitudinea ei de superioritate faţă de tine. Nu are pic de afecţiune faţă de Fitz, să ştii, vrea doar să se laude că l-a cunoscut pe FitzChivalry.

Am tăcut, temându-mă că bufonul avea dreptate. Am ajuns la palatul din Jhaampe. Era foarte diferit de Buckkeep, aşa cum îmi imaginasem. Auzisem că locuinţele din Jhaampe îşi aveau originea în corturile în formă de cupolă în care mai trăiesc şi acum triburile nomade. Locuinţele mai mici aduceau destul de mult a cort pentru ca înfăţişarea lor să nu mă şocheze aşa cum mă şocă palatul. Copacul viu din centrul lui ne domina. Alţi arbori fuseseră răsuciţi cu multă răbdare de-a lungul anilor pentru a sprijini zidurile. După ce cadrul acela viu fusese terminat, rogojini de scoarţă de copac fuseseră atârnate peste el, alcătuind baza pereţilor curbaţi uşor. Lipite cu un soi de lut şi apoi zugrăvite în culori aprinse, casele îmi aminteau de cepe de lalele sau pălării de ciuperci. În ciuda

dimensiunii impresionante, palatul părea viu, ca şi când ar fi răsărit din solul fertil al pădurii care-l adăpostise.

Numai mărimea lui îţi spunea că e un palat. Nu existau semne exterioare, flamuri, gărzi regale la uşi. Nimeni nu ne-a oprit la intrare. Bufonul deschise uşile cu cadru din lemn sculptat de pe o intrare laterală. L-am urmat printr-un labirint de încăperi de sine stătătoare. Alte odăi se aflau deasupra noastră, pe platforme la care ajungeai urcând scări portabile sau, dacă erau mai însemnate, şiruri de trepte din lemn. Pereţii camerelor erau fragili, unele odăi temporare erau separate doar cu tapiserii din coajă de copac întinse pe cadre. Interiorul palatului era doar puţin mai cald decât în pădurea de afară. Iarna, încăperile individuale se încălzeau cu sobe.

L-am urmat pe bufon la o cameră ai cărei pereţi erau decoraţi cu ilustraţii delicate cu păsări de apă. Era o încăpere permanentă, cu uşi de lemn glisante, sculptate tot cu păsări de apă. Auzeam strunele harpei lui Starling dinăuntru şi murmure. Bufonul bătu la uşă, aşteptă foarte puţin şi o trase la o parte ca să intrăm, înăuntru le-am văzut pe Kettricken, pe Jofron, prietena bufonului, şi alte câteva persoane pe care nu le cunoşteam. Starling stătea deoparte pe o banchetă joasă, cântând în surdină, în vreme ce regina şi celelalte femei brodau o plapumă pe un cadru cât camera. Broderia care prindea formă pe faţa plăpumii era o grădină de flori. Chade stătea lângă Starling. Purta o cămaşă albă, pantaloni negri şi o vestă de lână lungă, bogat brodată, îşi strânsese părul cărunt la spate, în coadă de războinic. Pe frunte îi atârna simbolul căpriorului, prins pe fâşia de piele care-i înconjura capul. Arăta cu zeci de ani mai tânăr decât la Buckkeep. El şi Starling vorbeau mai încet decât se auzea muzica.

Cu acul în mână, Kettricken ridică ochii şi ne salută calmă. Mă prezentă celor aflaţi în încăpere drept Tom şi se interesă politicoasă dacă mi se vindecă rana. I-am răspuns afirmativ, iar ea mă invită să iau loc şi să mă odihnesc puţin. Bufonul dădu un ocol plăpumii, o lăudă pe Jofron pentru cusătura ei frumoasă, iar când ea îl invită să stea

jos, se aşează lângă ea. Luă un ac, puse aţă în el şi începu să brodeze din imaginaţie fluturi pe un colţ al plăpumii, în vreme ce vorbea cu Jofron despre grădinile pe care le cunoşteau amândoi. Se simţea în largul lui. Pe mine mă încerca un sentiment de stânjeneală, pentru că şedeam fără să fac nimic într-o cameră plină de oameni care lucrau liniştiţi. Am aşteptat să mi se adreseze Kettricken, dar ea-şi văzu de brodat. Starling se uită la mine şi-mi zâmbi, dar ţeapăn. Chade evită să mă privească şi-şi plimbă ochii pe lângă mine, de parcă am fi fost doi străini.

Oamenii vorbeau între ei, dar în şoaptă şi numai din când în când, ca să ceară un scul sau să facă observaţii pe marginea cusăturilor celorlalţi. Starling cânta cunoscutele balade din Buck, însă doar din harpă. Nimeni nu-mi vorbi şi nu-mi acordă atenţie. Am stat şi-am aşteptat.

După un timp, am început să mă întreb dacă nu cumva mi se aplica o pedeapsă. Am încercat să mă destind, dar eram tot mai încordat. Tot la câteva minute îmi reaminteam să-mi descleştez fălcile şi să-mi relaxez umerii. Mi-a luat ceva vreme să observ că şi Kettricken era la fel de tensionată. Petrecusem multe ore slujind-o pe doamna mea la Buckkeep când de abia venise la Curtea noastră. O văzusem lucrând cu acul letargică, sau ocupându-se de grădină plină de viaţă, dar acum cosea agitată, de parcă soarta celor Şase Ducate depindea de terminarea cât mai rapidă a plăpumii. Slăbise, pometii îi ieşeau în evidenţă pe obrajii supţi. Părul, la un an după ce şi-l tăiase în semn de doliu după Verity, era încă prea scurt ca să-l prindă. Şuviţele bălaie îi cădeau întruna peste faţă. Avea cearcăne şi riduri în jurul gurii şi-şi muşca buzele des, lucru pe care n-o văzusem făcându-l înainte.

Dimineaţa se târî ca melcul. Până la urmă, unul din tineri îşi îndreptă spatele, se întinse şi spuse că-l dor ochii şi nu mai poate lucra astăzi. O întrebă pe femeia de lângă el dacă nu voia să vâneze, iar ea încuviinţă imediat. Ca la un semnal, ceilalţi se ridicară şi se întinseră şi ei, luându-şi rămas-bun de la Kettricken. M-a şocat cât de familiar se purtau cu ea, dar mi-am adus aminte că acolo nu era

considerată regină, ci viitor Sacrificiu pentru munteni. Poporul n-o privea ca pe-o conducătoare, ci ca pe-o călăuză, o îndrumătoare. Tatăl ei, regele Eyod, era Sacrificiul, şi lumea se aştepta ca el să fie întotdeauna altruist, să stea la dispoziţia muntenilor şi să-i ajute în orice nevoie. Avea un rang mai mic decât cel al regelui în Buck, dar era şi mai iubit decât acela. Oare n-ar fi fost mai bine pentru Verity să fi venit la munte şi să fi fost consortul lui Kettricken?

— FitzChivalry.

Am ridicat ochii la chemarea lui Kettricken. Rămăseseră în cameră numai ea, eu, Starling, Chade şi bufonul. Am fost tentat să-i cer ajutorul lui Chade din ochi, însă el se ferise de privirea mea înainte. Mi-am dat seama că trebuia să mă descurc singur. Tonul din glasul lui Kettricken transformase discuţia într-un interogatoriu oficial. Am stat drept, apoi m-am înclinat, dar cam ţeapăn.

— M-ai chemat, regina mea.

— Explică-te.

Vântul de afară şuiera mai blând decât glasul ei. Am privit-o în ochi. Doi stropi de gheaţă albastră. Mi-am plecat capul şi am tras adânc aer în piept.

— Să raportez, regina mea?

— Dacă aşa îţi vei justifica nereuşitele, raportează.

Mă luă prin surprindere. Privirile, deşi ni se întâlniră, nu se întâmpinară cu bucurie. Fata care fusese Kettricken dispăruse, aşa cum dispar, arse şi bătute cu barosul, impurităţile din minereul de fier în atelierul de turnătorie. Cu ea se pare că murise orice sentiment faţă de nepotul bastard al soţului ei. Stătea în faţa mea ca judecătoare şi conducătoare, nu ca prietenă. Nu crezusem că pierderea aceea avea să mă doară aşa de tare.

Cu toate că judecata îmi spunea altceva, am lăsat răceala să mi se strecoare în glas:

— O las pe regina mea să hotărască dacă le-am justificat sau nu.

Se arătă necruţătoare. Îmi ceru să-mi depăn povestea nu cu moartea mea, ci cu multe zile înaintea ei, când

începusem să complotăm cum să-l scoatem pe regele Shrewd în secret din Buckkeep, ca să-l ferim de influenţa lui Regal. În faţa ei, a trebuit să recunosc că ducii de coastă îmi propuseseră să mă recunoască pe mine drept viitor rege, nu pe Regal. Mai rău, a trebuit să-i spun că, deşi îi refuzasem, le promisesem că voi fi de partea lor, asumându-mi conducerea în castelul Buckkeep şi apărarea coastei ducatului Buck. Chade mă avertizase odată că promisiunea aceea semăna atât de mult cu o trădare, încât nici nu putea fi considerată altceva. Eu însă eram sătul până peste cap de secretele mele şi mi le-am dat în vileag fără nicio reţinere. Nu o dată, aş fi vrut ca Starling să nu fie de faţă, întrucât mă îngrozea gândul că m-ar denunţa compunând un cântec pe baza vorbelor mele. Dar, dacă regina mea o considera demnă de încredere, atunci nu se cuvenea să pun eu la îndoială încrederea aceea.

Aşa că am povestit mai departe toate câte le pătimisem de-a lungul zilelor. Pentru prima oară, Kettricken auzi de la mine că regele Shrewd murise în braţele mele, că îi vânasem pe Serene şi pe Justin şi-i omorâsem în coridorul cel mare, în faţa tuturor celor adunaţi acolo. Când am ajuns la episodul întemniţării mele, Kettricken tot nemiloasă se dovedi.

— A pus să fiu bătut şi înfometat şi aş fi murit acolo dacă nu m-aş fi prefăcut mort, am spus, dar ei nu i-a fost destul.

Nimeni, nici măcar Burrich, nu auzise întreaga poveste a zilelor acelora. Mi-am luat inima în dinţi şi m-am apucat s-o depăn. După o vreme, a început să-mi tremure glasul. M-am bâlbâit. M-am uitat la Kettricken o singură dată şi-am văzut că se făcuse albă la faţă ca hârtia. Nu m-am mai gândit la cele povestite. Mi-am auzit vocea înşirând întâmplările cu indiferenţă. Am auzit inspiraţia îngrozită a reginei când i-am spus cum l-am căutat pe Verity cu Meşteşugul din celula mea.

Alte sunete nu s-au mai auzit în cameră. O dată, mi-am îndreptat privirea spre Chade. Stătea stană de piatră, cu fălcile încleştate, ca şi când ar fi avut şi el chinuri de îndurat.

Am dus povestea mai departe, pomenind, fără părtinire, de învierea mea, înlesnită de Burrich şi de Chade, de magia Harului, care a făcut-o posibilă, şi de zilele care i-au urmat. Am vorbit despre cearta dinainte de despărţire, le-am dat amănunte despre călătoria mea, despre scurtele clipe în care îl simţisem pe Verity în mine şi ne apropiasem, despre încercarea mea de a-l ucide pe Regal, şi chiar despre porunca pe care Verity mi-o întipărise în suflet, aceea de a veni la el. Am vorbit întruna, până când am simţit că răguşesc şi mi se usucă gura. Nu m-am oprit şi nu m-am odihnit până când nu i-am povestit lui Kettricken şi despre peripeţiile mele în drum spre Jhaampe. Iar când, în cele din urmă, am pus capăt istorisirii, am rămas tot în picioare, pustiit şi frânt. Unii spun că e o adevărată uşurare să-ţi descarci sufletul de griji şi de suferinţe. Mie nu mi s-a părut aşa, n-am simţit că mă purific, ci că dezgrop frânturi de amintiri putrede, dezvelesc răni nevindecate. După câteva momente de linişte, am găsit în mine cruzimea să întreb:

— Şi-acum, regina mea, ce spui? Mi-am justificat nereuşitele?

Dacă am vrut să-i sfâşii inima, nu izbutisem.

— N-ai pomenit de fiica ta, FitzChivalry.

Avea dreptate. Nu vorbisem despre Molly şi despre copil. Teama mă străpunse ca o lamă rece.

— Nu am considerat că are legătură cu raportul meu.

— Evident că are, mă contrazise regina Kettricken implacabilă.

M-am silit s-o privesc. Îşi împreună mâinile. Tremurau, îi părea rău de ceea ce avea să spună mai departe? Nu mi-am dat seama.

— Dată fiind originea ei, „are legătură” foarte strânsă cu discuţia aceasta. Ar trebui să fie aici, în locul în care putem garanta cât de cât siguranţa moştenitoarei Farseer.

M-am obligat să vorbesc calm.

— Regina mea, greşeşti când o numeşti aşa. Nici eu, nici ea nu putem avea pretenţii la tron. Suntem amândoi copii din flori.

Kettricken clătină dezaprobator din cap.

— Pe noi nu ne interesează ce este sau nu este între tine şi mama ei. Ne interesează doar originea ei. Indiferent ce anume ceri tu pentru ea, originea ei e pe primul loc. Eu n-am copii.

Înainte de a rosti ultimele cuvinte, nu ştiusem ce grea suferinţă îi apăsa inima. Cu câteva minute înainte, o crezusem lipsită de suflet. Acum mă întrebam dacă nu cumva îşi pierduse minţile, atâta durere şi deznădejde pusese în vorbele acelea. Se sili să continue:

— Tronul Farseer trebuie să aibă un moştenitor. Chade mi-a spus că eu, singură, nu pot uni locuitorii celor Şase Ducate ca să se apere. Mă consideră o străină. Dar, indiferent cum mă privesc ei, rămân regina lor. Am o datorie de împlinit. Trebuie să găsesc o cale de a uni cele Şase Ducate şi de a-i alunga pe invadatori de pe ţărmurile noastre. Pentru aceasta, poporul are nevoie de un conducător. Eu te-am propus pe tine, dar Chade spune că nici pe tine nu te vor accepta. Aşa-zisa ta moarte şi faptul că foloseşti magia animalelor sunt obstacole prea greu de înlăturat. Aşa stând lucrurile, rămâne doar fiica ta din neamul Farseer. Regal şi-a înşelat propria familie. Aşadar, ea trebuie să fie Sacrificiul poporului nostru. Pe ea o vor asculta oamenii şi se vor uni.

Am îndrăznit să deschid gura.

— E doar un bebeluş, regina mea. Cum poate să…

— E un simbol. Tocmai de aşa ceva are nevoie poporul acum, de faptul că există. Mai târziu, va deveni cu adevărat regina lor.

Mi se tăie răsuflarea. Kettricken continuă:

— Îl voi trimite pe Chade s-o aducă aici, unde va fi în siguranţă şi va primi educaţie pe măsură ce creşte. Oftă. Aş vrea ca mama ei să stea cu ea. Din păcate, va trebui să spunem că e a mea. Cât detest asemenea înşelăciuni! Dar Chade m-a convins că sunt necesare. Sper că va fi în stare s-o convingă şi pe mama fiicei tale. Mai mult pentru sine, adăugă: Vom fi nevoiţi să susţinem că am spus despre copilul meu că s-a născut mort ca să-l facem pe Regal să

creadă că nu-l ameninţă niciun moştenitor. Bietul meu băieţel! Poporul lui nici măcar nu va şti că s-a născut. În felul acesta, cred eu, devine el Sacrificiul lor.

M-am pomenit că o studiez cu atenţie pe Kettricken şi mi-am dat seama că regăseam în ea foarte puţin din regina pe care o cunoscusem la Buckkeep. Uram vorbele care-i ieşeau din gură; mi se păreau o crimă. Totuşi, am întrebat-o cu voce domoală:

— De ce sunt necesare acestea, regina mea? Regele Verity trăieşte. Îl voi găsi şi voi face tot ce-mi stă în puteri să ţi-l aduc înapoi. Împreună veţi domni la Buckkeep, iar copiii voştri vă vor moşteni.

— Se va întoarce la mine? Vom domni amândoi? Copiii noştri ne vor moşteni? Scutură din cap neîncrezătoare. Poate, FitzChivalry. Dar prea multă vreme am crezut cu convingere că lucrurile se vor îndrepta. Nu voi mai cădea victimă speranţelor. Anumite lucruri trebuie puse la punct, înainte de a ne asuma alte riscuri. Trebuie să asigurăm un moştenitor pentru tronul Farseer. Se uită calmă în ochii mei. Am alcătuit declaraţia şi i-am dat o copie lui Chade, iar una o păstrez aici, în siguranţă. Fiica ta e moştenitoarea tronului, FitzChivalry.

Atâta vreme, sufletul meu nu s-a rupt în două pentru că mai aveam o umbră de speranţă. Atâtea luni de zile, m-am amăgit cu gândul că, atunci când totul se va termina, mă voi întoarce la Molly, îi voi recâştiga dragostea şi voi putea spune că fata e a mea. Unii visează la onoruri, averi sau fapte vitejeşti cântate de menestreli. Eu voiam să mă întorc la un pătuţ la lăsarea serii, să stau pe scaun lângă foc, să mă doară spatele după o zi de muncă, să am bătături în palmă şi să ţin în braţe o fetiţă, în vreme ce femeia care mă iubeşte îmi spune cum şi-a petrecut ziua. Dintre toate lucrurile la care fusesem nevoit să renunţ pur şi simplu din cauza sângelui care-mi curgea în vene, acesta mi-era cel mai drag. Trebuia să renunţ şi la el? Trebuia să devin bărbatul care o minţise pe Molly, o lăsase însărcinată şi nu se mai întorsese la ea, apoi făcuse în aşa fel încât să i se ia copilul din braţe?

Nu intenţionasem să rostesc vorbele acelea. Nu mi-am dat seama că le dădusem glas decât atunci când am auzit replica reginei:

— Asta înseamnă să fii Sacrificiu, FitzChivalry. Nu poţi păstra nimic pentru tine. Absolut nimic.

— Atunci nu voi recunoaşte copilul. Cuvintele îmi arseră buzele. Nu voi recunoaşte că e al meu.

— Nici nu trebuie, pentru că voi spune că e a mea. Fără îndoială, va avea trăsăturile neamului Farseer. Ai sânge puternic. Pentru scopul nostru, e destul ca eu să ştiu că fata e a ta. Ai recunoscut deja acest lucru faţă de menestrelul Starling. I-ai spus că ai făcut un copil cu Molly, o lumânărească din oraşul Buckkeep. În toate cele Şase Ducate, mărturia unui menestrel e recunoscută de lege. A confirmat deja documentul, jurând că ştie că fata e din neamul Farseer. FitzChivalry, continuă Kettricken, şi vocea i se îmblânzi, deşi pe mine mă dureau urechile la auzul cuvintelor ei şi era să cad din picioare. Nimeni nu poate scăpa de soartă. Nici tu, nici fiica ta. Priveşte lucrurile din perspectivă şi dă-ţi seama că de asta a venit ea pe lume. Oricât s-au împotrivit împrejurările ca neamul Farseer să aibă un moştenitor, până la urmă tot s-a ivit unul. Prin tine. Acceptă-ţi soarta şi îndură.

Nu rostise cuvintele potrivite. Poate că se ridicase la înălţimea lor, dar mie mi se spusese cândva că „nicio bătălie nu se termină până când n-ai învins”. Am ridicat capul şi m-am uitat la toţi cei din jurul meu. Nu ştiu ce-au văzut pe faţa mea, dar au înlemnit.

— Îl pot găsi pe Verity, am spus calm. Şi îl voi găsi.

Tăcere.

— Tu îţi vrei regele înapoi, m-am adresat lui Kettricken, aşteptând să-i citesc încuviinţarea pe chip. Eu îmi vreau copilul.

— Ce vrei să spui? mă întrebă regina cu voce de gheaţă.

— Că vreau aceleaşi lucruri ca tine. Să fiu alături de cea pe care o iubesc, să ne creştem copilul împreună. Am ţintuit-o din priviri. Spune-mi că mă pot bucura de asta. E tot ce mi-am dorit vreodată.

Regina se uită fix în ochii mei.

— Nu-ţi pot face o asemenea promisiune, FitzChivalry. Fata e prea importantă ca să pretinzi că e a ta numai pentru că o iubeşti.

Vorbele mă şocară, absurde, însă adevărate. Am plecat capul, dar nu a încuviinţare. Am rămas cu ochii la podea, căutând alte posibilităţi, alte soluţii.

— Ştiu ce-mi vei spune, îmi zise Kettricken cu amărăciune. Că, dacă îţi iau copilul pentru tron, nu mă vei ajuta să-l găsesc pe Verity. M-am gândit mult la asta, ştiind că voi rămâne fără ajutorul tău. Sunt pregătită să plec în căutarea lui singură. Am harta. Cumva, tot voi...

— Kettricken.

Am întrerupt-o spunându-i pe nume, fără a-l însoţi de titlu. Nu asta intenţionasem. Am văzut că o şocasem. Am clătinat încet din cap.

— Nu înţelegi. Dacă Molly ar sta acum în faţa mea, cu fiica noastră în braţe, eu tot ar trebui să-l caut pe regele meu. Indiferent ce mi se întâmplă, oricât de mult rău mi se face, eu tot trebuie să-l caut pe Verity.

Oamenii din jurul meu se schimbară la faţă. Chade înălţă capul şi mă privi cu ochi lucind de mândrie. Kettricken întoarse privirea, clipind să-şi alunge lacrimile. Cred că se simţea puţin ruşinată. Pentru bufon, am redevenit Catalizatorul. În Starling înflori speranţa că tot mai merit să mă facă erou de legendă.

Dar pe mine mă copleşea foamea de absolut. Mi-o arătase Verity, în forma ei fizică pură. Aveam să răspund la chemarea regelui meu şi să-l slujesc aşa cum îi jurasem, însă altă chemare mă ardea pe mine în străfundurile minţii: Meşteşugul.

23. ÎN MUNŢI

Unii şi-ar putea închipui că Regatul Munţilor, cu sătucurile lui răzleţe şi populaţia lui rară, era un regat de-abia întemeiat. În realitate, istoria lui e mult mai veche decât oricare din documentele scrise despre cele Şase Ducate. A numi regiunea regat este impropriu. În vremuri străvechi, vânătorii, păstorii şi fermierii, atât cei nomazi, cât şi cei aşezaţi, au depus, pe rând, jurământ de credinţă în faţa Judecătoarei, o femeie foarte înţeleaptă, care locuia la Jhaampe. Deşi ea a ajuns să fie numită regele sau regina munţilor de către Străini, pentru munteni ea este încă Sacrificiu, adică acela care renunţă de bunăvoie la toate, chiar şi la viaţă, de dragul supuşilor. Prima Judecătoare care a trăit la Jhaampe este acum o figură amintită numai de legende, iar faptele ei se cunosc numai din baladele pe care muntenii le cântă despre ea.

Totuşi, oricât de vechi ar fi acele cântece, lumea vorbeşte despre un conducător şi-un oraş mai vechi decât Jhaampe. Regatul Munţilor, aşa cum îl cunoaştem astăzi, este format aproape în întregime din nomazi şi aşezările de pe versanţii estici ai munţilor. Dincolo de ei se întind ţărmurile de gheaţă care mărginesc Marea Albă. Puţine drumuri negustoreşti şerpuiesc printre colţii ascuţiţi ai munţilor până la vânătorii care locuiesc în tărâmul zăpezilor. La sud de Regatul Munţilor se întind pădurile nelocuite din Tărâmul Ploilor Sălbatice şi izvorul Râului Sălbatic, care este hotarul comercial cu Statele Chalced. Acestea sunt singurele teritorii şi populaţii de dincolo de munţi care apar pe hărţi, însă au existat dintotdeauna legende despre alt tărâm, blocat şi uitat între piscurile de dincolo de Regatul Munţilor. Pe măsură ce înaintezi în regat şi treci de hotarele oamenilor care datorează supunere capitalei Jhaampe, solul devine tot mai denivelat şi mai neroditor. Zăpada nu părăseşte niciodată piscurile

mai înalte, iar văile adăpostesc numai gheaţă. Se spune că în unele regiuni ţâşnesc aburi groşi şi fum din crăpăturile munţilor şi pământul tremură încet sau se zguduie cumplit. Puţine sunt motivele pentru care să te aventurezi pe teritoriul acela plin de bolovani şi stânci, pentru că e mai uşor şi mai profitabil să vânezi pe pantele înverzite ale munţilor, iar acolo nu există destule păşuni care să ispitească turmele ciobanilor.

Despre acel tărâm se vorbeşte în basmele care se nasc de obicei pe seama ţinuturilor îndepărtate. Balauri şi uriaşi, străvechi oraşe prăbuşite, inorogi sălbatici, comori şi hărţi secrete, străzi colbuite pavate cu aur, văi cu primăvară eternă, unde apa se ridică aburind din pământ, vrăjitori periculoşi, închişi prin vrajă în peşteri cu giuvaiere, şi duhuri rele, adormite în pământ de când lumea. Despre toate acestea se spune că locuiesc în străvechiul tărâm fără nume, dincolo de hotarele Regatul Munţilor.

Kettricken crezuse cu adevărat că voi refuza s-o ajut să-l găsească pe Verity. În timpul convalescenţei mele, ea luase hotărârea să plece singură în căutarea lui. În cele Şase Ducate, regina avea la dispoziţie cuferele regale, precum şi dărnicia silită a nobililor. În Regatul Munţilor, nu aşa stăteau lucrurile. Cât trăia regele Eyod, ea nu era decât o rudă mai tânără a Sacrificiului. Deşi urma să-i moştenească tronul într-o zi, nu avea dreptul să dispună de bogăţia poporului ei. În realitate, chiar dacă ar fi fost ea Sacrificiul, tot n-ar fi avut acces la avuţii şi provizii. Sacrificiul şi rudele lui apropiate trăiau simplu, în locuinţa lor minunată. Oraşul Jhaampe, palatul, grădinile, fântânile - toate aparţineau poporului din Regatul Munţilor. Sacrificiul nu ducea lipsă de nimic, dar nici nu se scălda în bogăţii.

Aşadar, Kettricken nu a apelat la cuferele regale şi la nobili dornici să-i intre în graţii, ci la prieteni vechi şi la veri. Îi ceruse ajutor şi tatălui ei, însă acesta îi spusese,

categoric, deşi cu tristeţe, că a-l găsi pe regele celor Şase Ducate era treaba ei, nu a Regatului Munţilor. Oricât suferea alături de fiica lui din cauza dispariţiei bărbatului atât de drag ei, nu putea împuţina resursele regatului care trebuia apărat de Regal. Atât era de sinceră legătura dintre ei, încât Kettricken îi acceptase refuzul înţelegându-l. Îmi era ruşine mie că regina de drept a celor Şase Ducate trebuia să apeleze la mila rudelor şi-a prietenilor. Dar numai în clipele în care nu mă revoltam împotriva ei.

Pusese la cale expediţia după cum îi convenea ei, nu mie. Nu o aprobam decât în foarte mică măsură.

Cu câteva zile înaintea plecării, a catadicsit să mă consulte în unele privinţe, dar mai mult mi-a neglijat părerile decât le-a ascultat. Ne vorbeam politicos, mânaţi nici de ură, nici de prietenie. De multe ori nu eram de acord, iar când eu aveam altă părere, ea făcea cum credea că e mai bine. Nu mi-a spus-o niciodată, dar mi-a dat de înţeles că, în trecut, judecata mea fusese defectuoasă şi mioapă.

Eu nu voiam să luăm animale de povară care să moară de foame şi să îngheţe de frig. Oricât mă protejam, Harul mă făcea vulnerabil la durerea lor. Kettricken însă făcuse rost de şase animale pe care, susţinea ea, nu le afectau zăpada şi frigul şi mai degrabă mâncau frunze şi rămurele decât păşteau iarbă. Erau nişte jepe, creşteau numai în regiunile mai îndepărtate din Regatul Munţilor. Îmi aminteau de caprele cu gât lung şi labe în loc de copite. Nu prea le vedeam în stare să care atâtea poveri cât să merite osteneala. Kettricken mi-a spus calmă că aveam să mă obişnuiesc cu ele foarte repede.

Depinde ce gust au, făcu Ochi Întunecaţi pe filozoful. Eram înclinat să fiu de acord cu el.

Tovărăşia pe care şi-o alesese pentru drum mă irita şi mai mult. Nu vedeam de ce s-ar supune riscurilor, dar eram destul de înţelept ca să n-o contrazic. Mă deranja prezenţa lui Starling, odată ce aflasem că i se îngăduise să ne însoţească pentru că pusese nişte condiţii. Motivul ei era tot cel vechi, de a scrie un cântec care să-i aducă

faima. Îşi cumpărase locul în grupul nostru printr-o învoială nerostită: numai dacă i se permitea să vină şi ea avea să certifice în scris că fata lui Molly e şi a mea. Ştia că mă simt trădat de ea, aşa că a avut înţelepciunea să-mi evite compania. Cu noi mai veneau trei veri de-ai lui Kettricken, toţi bărbaţi bine clădiţi şi vânjoşi, obişnuiţi să călătorească prin munţi. Nu aveam să fim un grup mare. Regina m-a asigurat că, dacă nu erau de ajuns şase oameni ca să-l găsească pe Verity, atunci nu vor fi de ajuns nici şase sute. Am fost de acord cu ea că e mai uşor să aduni provizii pentru un grup restrâns, care călătorea şi mai repede decât unul mai mare.

Chade nu avea să ne însoţească. Se întorcea la Buckkeep, să-i ducă lui Patience vestea că Kettricken avea să plece după Verity şi să răspândească zvonul că exista, într-adevăr, un moştenitor la tronul celor Şase Ducate. Urma să se întâlnească cu Burrich, Molly şi fetiţa. Se oferise să le anunţe el pe Molly, Patience şi Burrich că trăiesc. Oferta mi-o făcuse cu stânjeneală, pentru că ştia foarte bine că-l uram pentru că jucase un rol în a-mi lua fata ca s-o urce pe tron. Dar mi-am înăbuşit mânia şi i-am vorbit politicos. Am fost răsplătit cu promisiunea solemnă că nu le va spune un cuvânt despre mine. Atunci mi s-a părut lucrul cel mai înţelept. Numai eu îi puteam explica lui Molly de ce mă purtasem cum mă purtasem. Deja mă jelise o dată. Dacă nu supravieţuiam călătoriei, nu voiam să mă jelească a doua oară.

Chade veni să-şi ia rămas-bun de la mine în seara în care plecă la Buck. La început ne-am prefăcut amândoi că nu se schimbase nimic între noi. Am vorbit de una, de alta, lucruri care cândva contaseră şi pentru mine, şi pentru el. Mi-a părut sincer rău când mi-a spus că Alunecosul murise. Am încercat să-l conving să-i ia pe Cenuşia şi pe Roşcovanul cu el, să-i lase din nou în grija lui Burrich. Roşcovanul trebuia pus mai des la muncă, iar pentru Burrich ar fi însemnat mult mai mult decât simplul transport. Ar fi putut lua bani sau face troc pe el ca armăsar, iar mânzul Cenuşiei era o avuţie pe viitor. Dar

Chade scutură din cap şi-mi spuse că trebuie să călătorească repede şi fără să atragă atenţia. Un om cu trei cai devenea ţinta bandiţilor, dacă nu păţea rele mai mari. Văzusem ce animal viclean călăreşte. Nărăvaş, dar robust şi agil, mă asigură Chade, foarte iute pe teren denivelat. Din zâmbetul lui larg, am înţeles că animalul fusese pus la încercare. Bufonul avea dreptate, mi-am zis eu, cu amărăciune. Războiul şi complotul îi priau lui Chade. M-am uitat la el, la bocancii înalţi şi mantia învolburată, la căpriorul năvalnic pe care-l purta la vedere pe frunte, deasupra ochilor verzi, şi-am încercat să-l pun alături de bătrânul care mă învăţase cum să omor oameni. Tot aceiaşi ani îi avea, dar parcă-i ascundea. M-am întrebat ce droguri folosea ca să-şi păstreze vigoarea.

Cu toate acestea, oricât de diferit arăta, tot Chade rămânea. Am vrut să mă întind spre el, să văd dacă mai exista legătura dintre noi, dar n-am putut. Nu mă înţelegeam. Cum de mai conta atât de mult pentru mine părerea lui, când el voia să-mi ia copilul şi fericirea de dragul tronului Farseer? Consideram o dovadă de slăbiciune faptul că nu găseam puterea să-l urăsc.

Am căutat ura aceea în mine, dar n-am găsit decât un copil îmbufnat care nu mi-a dat voie să-i strâng mâna la plecare sau să-i urez drum bun. Chade îmi ignoră bosumflarea, făcându-mă să mă simt şi mai copil.

După plecarea lui, bufonul îmi dădu desaga pe care-o lăsase pentru mine. În ea am găsit un cuţit foarte rezistent, în teacă, o punguţă cu bani şi o seamă de otrăvuri şi ierburi tămăduitoare, inclusiv o provizie generoasă de scoarţă de spiriduş. Pachetul bine învelit, pe care scria cu grijă să fie folosit cu prudenţă şi numai la nevoie, conţinea seminţe de carris. Într-o teacă de piele uzată era o sabie scurtă simplă, dar practică. Fără să-mi explic de ce, m-am înfuriat dintr-odată pe Chade.

— Tipic! am exclamat eu şi-am trântit desaga pe masă, ca s-o vadă şi bufonul. Otravă şi cuţite. Asta-i părerea lui despre mine. Şi aşa, tot asasin mă crede. Când se gândeşte la mine, numai Moartea îi vine în minte.

— Nu cred că ţi le-a lăsat ca să le încerci pe tine, remarcă bufonul împăciuitor. Îndepărtă cuţitul de marioneta pe care o prindea în sfori. S-o fi gândit că le poţi folosi ca să te aperi.

— Nu pricepi? Astea sunt daruri pentru băiatul pe care Chade l-a învăţat să devină asasin. Nu-şi dă seama că nu mai sunt aşa ceva. Nu mă poate ierta pentru că-mi doresc o viaţă a mea.

— Aşa cum nici tu nu-l poţi ierta că nu mai e tutorele tău amabil şi îngăduitor, replică bufonul pe un ton banal. Înnoda sforile de pe palete pe membrele marionetei. E puţin ameninţător, nu-i aşa, să-l vezi păşind ca un războinic, punându-se în pericol pentru cauza în care crede, flirtând cu femei şi, în general, purtându-se de parcă ar avea o viaţă pentru el însuşi?

Parcă mi-ar fi aruncat o găleată de apă în faţă. Am fost nevoit să recunosc că eram invidios pe Chade pentru că pusese mâna, cu curaj, pe lucrul care mie încă îmi scăpa.

— Nu despre asta-i vorba! m-am răţoit la bufon.

Păpuşa la care lucra mă mustră mişcând din deget, iar el îmi rânji peste capul ei, care semăna tulburător de mult cu Şobolănică.

— Din câte văd, rosti bufonul, fără a mi se adresa neapărat, nu capul de căprior îl poartă Chade pe frunte. Nu, simbolul pe care l-a ales seamănă mai degrabă cu cel ales de prinţul Verity pentru nepotul lui bastard. Tu n-ai observat asemănarea?

Am tăcut câteva clipe, apoi l-am întrebat morocănos:

— Şi ce dacă?

Bufonul răsuci marioneta pe podea. Păpuşa de lemn ridică sinistru din umeri.

— Nici moartea regelui Shrewd, nici presupusa moarte a lui Verity nu l-au scos pe bursucul acela din vizuină. Numai când a crezut că ai fost tu ucis a început să ardă în el destul de tare flacăra mâniei ca să renunţe la ascunzători şi la prefăcătorii şi să declare că se va îngriji să urce pe tron un Farseer adevărat.

Marioneta mă dojeni iar cu degetul.

— Tu încerci să-mi spui că face toate astea de dragul meu? Când ultimul lucru din lume pe care-l vreau e să-mi văd copilul luat pentru a fi urcat pe tron?

Păpuşa îşi împleti braţele şi clătină din cap gânditoare.

— Mi se pare că Chade a făcut întotdeauna ceea ce a crezut că-i bine pentru tine. Fie că ai fost de acord, fie că nu. Poate că la fel procedează acum şi cu fiica ta. La urma urmei, e strănepoata lui, ultima reprezentantă a neamului său. În afară de Regal şi de tine, bineînţeles. Marioneta făcu câţiva paşi de dans. Cum altfel te aştepţi ca un bărbat de vârsta lui să se ocupe de un copil atât de mic? Ştie că nu va trăi la nesfârşit. Poate s-a gândit că e mai bine pentru ea să urce pe tron, decât să fie dată la o parte de pe el de către cineva care vrea să fie la putere.

Am întors privirea de la bufon şi m-am făcut că-mi strâng hainele murdare. Avea să-mi trebuiască multă vreme ca să chibzuiesc temeinic la vorbele sale.

Am fost dispus să accept corturile şi hainele alese de Kettricken pentru expediţie şi destul de cinstit ca să-i fiu recunoscător că a considerat potrivit să-mi ofere şi mie veşminte şi adăpost. Dacă m-ar fi exclus din anturajul ei, n-aş fi putut s-o acuz. Însă Jofron a venit la mine într-o zi cu un teanc de haine şi aşternuturi şi mi-a măsurat picioarele ca să-mi facă o pereche de bocanci-sac, aşa cum purtau muntenii. Era o companie veselă, ea şi bufonul se tachinau tot timpul. Bufonul vorbea chyurda mai bine decât mine şi câteodată îmi venea greu să le urmăresc conversaţia, iar calambururile bufonului îmi scăpau. M-am întrebat, într-o doară, ce fel de legătură era între ei.

La început, o considerasem pe Jofron un fel de discipolă de-a lui. Acum mă gândeam că poate doar se prefăcuse interesată, ca să aibă motiv să fie în preajma lui. Înainte de a pleca, i-a măsurat şi lui picioarele şi a vrut să afle ce culori şi podoabe voia să aibă bocancii.

— Bocanci noi? l-am întrebat, după plecarea lui Jofron. După cât de rar ieşi din casă, n-aş zice că ai nevoie de ei.

Mă privi calm. Veselia îi dispăru de pe chip.

— Ştii că trebuie să vin cu tine, sublinie el cu glas domol. Îmi oferi un surâs bizar. De ce crezi că am fost aduşi amândoi în locul acesta îndepărtat? Numai interacţiunea dintre Catalizator şi Profetul Alb poate aduce evenimentele vremurilor pe care le trăim pe calea cea bună. Eu cred că, dacă reuşim, Corăbiile Roşii vor fi alungate de pe coasta celor Şase Ducate şi un Farseer va moşteni tronul.

— Asta pare a se potrivi cu majoritatea profeţiilor, îl aprobă Kettle din ungherul ei de lângă foc. Încheia ultimul rând al unei mănuşi groase. Dacă molima foametei lipsite de raţiune este de a face din oameni neoameni, iar faptele voastre o stârpesc, atunci aţi împlini încă o profeţie.

Deprinderea lui Kettle de a veni cu o profeţie ori de câte ori i se ivea prilejul începea să mă calce pe nervi. Am inspirat adânc şi l-am întrebat pe bufon:

— Şi ce părere are Kettricken că te alături grupului ei?

— N-am discutat cu ea despre asta, răspunse el nepăsător. Nu mă alătur grupului ei, Fitz. Te urmez pe tine. O expresie de nedumerire i se întipări pe faţă. Am ştiut de când eram mic că noi doi, împreună, trebuie să ducem la bun sfârşit această îndatorire. Nu mi-a trecut prin cap să mă întreb dacă merg sau nu cu tine. Mă pregătesc să te urmez din ziua în care ai ajuns aici.

— Şi eu, interveni Kettle calmă.

Ne-am întors amândoi şi ne-am holbat la ea. Se făcu că nu ne observă, îşi trase mănuşa pe mână şi-o admiră cât de bine se potriveşte.

— Nu, am rostit eu categoric.

Era destul de rău să mă gândesc la animalele de povară care vor muri, n-aveam de gând să fiu martor şi la moartea unei prietene. N-avea rost să dau glas motivului, era limpede că era mult prea bătrână pentru o asemenea întreprindere.

— Am crezut că rămâi aici, în casa mea, îi sugeră bufonul, mai blând decât bine. Lemne de foc sunt destule până la sfârşitul iernii, mai e şi ceva făină şi…

— Mă aştept să mor în timpul călătoriei, aşa să ştiţi, dacă asta vă liniştеşte cât de cât.

Îşi scoase mănuşa şi-o aşeză peste perechea ei. Verifică, din obişnuinţă, cât îi mai rămăsese din scul. Începu să formeze primul rând de ochiuri pe andrea, trăgând firul fără efort printre degete.

— Iar până atunci nu trebuie să vă faceţi griji din cauza mea. Mi-am adunat singură provizii. Am făcut nişte schimburi, aşa că am de mâncare şi cele de trebuinţă. Ridică ochii de la andrele şi mă fixă. Am tot ce-mi trebuie ca să ajung la capătul călătoriei.

Am fost nevoit să-i admit presupunerea calmă că era încă stăpână pe viaţa ei şi făcea cu ea ce voia. M-am întrebat când începusem să mă gândesc la ea ca la o bătrână neajutorată, de care trebuia să se îngrijească cineva. Coborî iar privirea la andrele. N-ar fi trebuit, degetele ei lucrau singure, chiar dacă erau urmărite de ochi sau nu.

— Văd că m-ai înţeles, adăugă ea încet.

Şi cu asta s-a terminat discuţia.

N-am auzit de nicio expediţie care să purceadă la drum aşa cum s-a stabilit. De obicei, cu cât e mai mare, cu atât are mai multe piedici de înfrânt. Nici a noastră n-a făcut excepţie. În dimineaţa dinaintea plecării stabilite, am fost trezit din somn cu brutalitate.

— Scoală-te, Fitz, trebuie să pornim la drum acum, îmi spuse iute Kettricken.

M-am ridicat încet în capul oaselor. În clipa următoare m-am trezit de-a binelea, dar spatele meu, încă nevindecat, nu-mi dădea voie să mă mişc prea repede. Bufonul şedea pe marginea patului său, agitat cum nu-l văzusem niciodată.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— Regal.

Nu mai auzisem atât venin adunat într-un singur cuvânt. Kettricken era albă la faţă şi-şi încleşta şi-şi descleşta pumnii pe lângă corp.

— I-a trimis tatălui meu un mesager cu steag alb, zicând că adăpostim un trădător dovedit în cele Şase Ducate. Zice că, dacă te dăm lui, va considera predarea un semn de bună-credinţă faţă de cele Şase Ducate şi nu ne va privi ca pe duşmani. În caz contrar însă, va da frâu liber soldaţilor pe care i-a masat la graniţă, ştiind că complotăm cu duşmanii lui împotriva sa. Tata chibzuieşte ce să facă.

— Kettricken, eu nu sunt decât un pretext, am protestat.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Ochi Întunecaţi scânci agitat.

— Trebuie să ştii că i-a luat luni de zile ca să adune armata aceea. N-a adus-o pentru că sunt eu aici. Soldaţii sunt gata de luptă pentru că Regal are de gând să atace Regatul Munţilor orice s-ar întâmpla. Doar îl cunoşti. E o cacealma, vrea să vadă dacă te poate convinge să mă predai. Dacă-i dai satisfacţie, va găsi alt pretext să vă atace.

— Nu sunt proastă, zise Kettricken cu glas rece. Iscoadele noastre au văzut prima oară soldaţii cu mult timp în urmă. Facem tot ce putem să ne apărăm, munţii au fost dintotdeauna cel mai solid bastion al nostru. Dar nu ne-am mai confruntat niciodată cu un duşman organizat şi atât de numeros. Tatăl meu e Sacrificiu, Fitz. Trebuie să acţioneze în interesul Regatului Munţilor. Aşa că acum chibzuieşte dacă, predându-te, va putea să negocieze cu Regal. Să nu crezi că tata e atât de prost încât să se încreadă în el. Dar, cu cât întârzie mai mult atacul asupra poporului său, cu atât va fi mai bine pregătit.

— Mi se pare că nu prea are la ce chibzui.

— Tata nu a avut niciun motiv să-mi împărtăşească şi mie mesajul adus de sol. Hotărârea e numai a lui.

Mă privi fără ezitare, cu o umbră din vechea noastră prietenie. Cred că îmi dă ocazia să te fac nevăzut, înainte de a fi pusă în situaţia de a-i sfida ordinul de a te preda lui Regal. Probabil se gândeşte să-i spună regelui că ai fugit, dar că intenţionează să te urmărească.

În spatele lui Kettricken, bufonul îşi trăgea pantalonii pe sub cămaşa de noapte.

— Va fi mai greu decât am plănuit, se arătă Kettricken încrezătoare în mine. Nu mai pot implica niciun locuitor de la munte în expediţia noastră. Va trebui să plecăm numai noi doi cu Starling. Singuri. Şi trebuie să plecăm acum, într-o oră.

— Voi fi gata, i-am promis.

— Ne întâlnim în spatele şopronului cu lemne al lui Joss, spuse Kettricken şi plecă.

M-am uitat la bufon.

— Îi spunem lui Kettle?

— De ce mă întrebi pe mine?

Am ridicat din umeri. Apoi m-am sculat şi m-am îmbrăcat în grabă. M-am gândit la amănuntele rămase nerezolvate, dar le-am lăsat baltă, nu-mi erau de folos, în foarte scurt timp, bufonul şi cu mine aveam boccelele pe umeri. Ochi Întunecaţi se ridică, se întinse îndelung şi ajunse la uşă înaintea noastră. *O să-mi fie dor de cămin. Dar vânătoarea va merge mai bine.* Cu cât calm le accepta pe toate…

Bufonul privi cu părere de rău coliba, apoi închise uşa.

— Aceasta e prima casă care a fost numai a mea, spuse el, îndepărtându-se.

— Laşi atâtea în urmă pentru expediţia asta, i-am zis eu stânjenit, gândindu-mă la uneltele lui, la păpuşile neterminate, până şi la plantele de la geam, probabil pentru că mă bucuram că nu plec singur.

Bufonul îmi aruncă o privire şi ridică din umeri.

— Mă iau pe mine cu mine. Numai de atât am nevoie şi numai atâta am. Se uită înapoi la uşa zugrăvită cu mâna lui. Jofron va avea grijă de casă. Şi Kettle.

Oare nu cumva lăsa în urmă mai multe decât ştiam eu?

Mai aveam puţin până la şopronul cu lemne când am văzut nişte copii alergând în jos pe cărare spre noi.

— Uite-l! strigă unul din ei, arătând cu degetul.

M-am uitat speriat la bufon, apoi m-am pregătit, neştiind la ce să mă aştept. Cum te poţi apăra de nişte copii? Năucit, am aşteptat atacul, dar lupul nu aşteptă. Se lipi cu

burta de zăpadă, îşi lipi până şi coada de ea. Când copiii se apropiară, ţâşni dintr-odată spre cel din faţă.

— NU! am ţipat îngrozit, dar nu mă luă nimeni în seamă.

Lupul îl izbi pe copil în piept cu labele din faţă şi-l aruncă în zăpadă. Se ridică într-o clipă şi se luă după ceilalţi. Copiii fugeau şi hohoteau, în timp Ochi Întunecaţi îi împingea pe rând în nămeţi. Când îl doborî pe ultimul, se ridică cel dintâi şi porni imediat după el, încercând zadarnic să ţină pasul şi să-l prindă de coadă când lupul ţâşni pe lângă el cu limba scoasă.

Ochi Întunecaţi îi trânti iarăşi pe toţi, încă de două ori, şi se opri numai după ce alergă de câteva ori în cerc.

Îi văzu pe copii cum se ridică, apoi se uită la mine peste umăr. Plecă urechile ruşinat şi-şi îndreptă iar privirea spre copii, dând din coadă. O fetiţă scotea o bucată de pâine prăjită din buzunar, iar alta îl aţâţa cu o fâşie de piele, unduind-o pe zăpadă şi vrând să se joace cu el de-a trasul odgonului. Eu m-am făcut că nu observ.

Vă ajung eu din urmă.

Sigur că da, i-am spus pe un ton ironic. Mi-am văzut de drum cu bufonul. Am aruncat o privire înapoi, ca să-l văd pe lup fixându-se zdravăn pe toate cele patru labe şi trăgând de un capăt al fâşiei de piele, în vreme ce doi băieţi trăgeau de celălalt. Am presupus că aşa îşi petrecuse lupul după-amiezile şi m-a străbătut un fior de invidie.

Kettricken ne aştepta deja. Şase jeppe încărcate erau legate în şir una de alta. Mi-am dorit să-mi fi făcut timp să învăţ mai multe despre ele, dar crezusem că aveau să se ocupe de ele alţii, nu eu.

— Le luăm pe toate? am întrebat disperat.

— Ar ţine prea mult să despachetăm şi să împachetăm numai ce ne trebuie. Poate că mai târziu o să abandonăm proviziile şi animalele în plus. Acum nu vreau decât să plecăm cât mai repede.

— Atunci hai să plecăm, i-am propus.

Kettricken se uită fix la bufon.

— Tu ce faci aici? Ai venit să-ţi iei rămas-bun de la Fitz?

— Unde merge el, acolo merg şi eu, spuse bufonul calm.

Regina se uită la el şi parcă i se mai înmuie privirea.

— Va fi frig, bufonule. N-am uitat cât ai suferit de frig pe drumul încoace. Acolo unde mergem acum nu se va încălzi nici după ce în Jhaampe s-a făcut primăvară.

— Unde merge el, acolo merg şi eu, repetă bufonul pe acelaşi ton.

Kettricken clătină din cap pentru sine, apoi ridică din umeri. Merse în faţa şirului de jeppe şi pocni din degete. Animalul din frunte flutură din urechile păroase şi porni după ea. Celelalte îl urmară. Mă impresionă supunerea lor. Le-am cercetat cu mintea şi am descoperit un instinct de turmă atât de puternic, încât nu se gândeau la ele ca animale individuale. Câtă vreme jeppa din frunte mergea după Kettricken, celelalte o vor urma întocmai.

Regina ne conduse pe un drum, de fapt pe o cărăruie. Şerpuia prin spatele colibelor răsfirate unde locuiau cei veniţi să-şi petreacă iarna la Jhaampe. În foarte scurt timp, am lăsat în urmă ultimul adăpost şi am călătorit printr-o pădure veche. Bufonul şi cu mine mergeam în spatele jeppelor. O urmăream pe cea din faţa mea, observând, după urmele lăsate în zăpadă de picioarele ei plate, că făcea paşi aproape la fel de mari ca ai lupului. Mergeau într-un ritm puţin mai rapid decât mersul confortabil.

Nu străbătuserăm o distanţă prea mare, când am auzit un strigăt în spatele nostru. Am tresărit şi am privit repede peste umăr. Era Starling. Venea în fugă, cu bocceaua săltându-i pe spate. Când a ajuns în dreptul nostru, ne reproşă:

— Aţi plecat fără mine!

Bufonul rânji. Eu am dat din umeri.

— Am plecat când mi-a poruncit regina mea, i-am spus.

Ea ne sfredeli cu privirile, apoi trecu în grabă pe lângă jeppe, prin zăpada afânată de lângă drum, şi-o ajunse din urmă pe Kettricken. Vocile li se auziră limpede în aer:

— Ţi-am spus că plec imediat, i-o reteză regina. Şi am plecat.

Spre uimirea mea, Starling avu bunul-simţ să tacă. O vreme se strădui să înainteze prin zăpadă alături de Kettricken, apoi renunţă şi lăsă mai întâi jeppele, apoi pe bufon şi pe mine, s-o luăm înainte. Ajunse în spatele meu. Ştiam că-i venea greu să ţină pasul cu noi şi-mi părea rău de ea, dar pe urmă m-am gândit la copilul meu şi nici măcar nu m-am uitat în spate să văd dacă rezistă în ritmul nostru.

Aşa începu o zi lungă, lipsită de peripeţii. Cărarea ducea numai în sus, pe pante niciodată abrupte, dar ne dureau picioarele din cauza urcuşului constant. Kettricken nu încetini pasul, ci ne sili să mărşăluim în acelaşi ritm. Nimeni nu vorbi prea mult. Eu gâfâiam şi încercam să ignor durerea tot mai intensă din spate. Carne proaspătă acoperea acum rana, dar muşchii de sub ea încă nu se vindecaseră.

Deasupra noastră se înălţau copaci uriaşi. Cei mai mulţi erau arbori mereu verzi, o specie pe care n-o mai întâlnisem. Făceau din lumina zilei scurte de iarnă un amurg perpetuu. Nu prea creşteau tufe pe dedesubt; peisajul adăpostea numai rânduri clătinate de trunchiuri uriaşe şi câteva crengi aplecate de zăpadă. Cele mai multe ramuri creşteau din trunchi la mare distanţă deasupra capetelor noastre. Din când în când, treceam pe lângă pâlcuri de arbori foioşi mai scunzi, crescuţi din petice de pământ în păduri deschise, pe locuri în care domniseră cândva copaci gigantici. Urmam o cărare bătătorită, folosită, fără îndoială, de animale şi de oameni pe schiuri. Era îngustă şi, dacă nu păşeai unde trebuie, puteai să aluneci foarte uşor şi să te scufunzi foarte adânc în zăpada afânată. Încercam să calc cât se poate de atent.

Ziua nu era prea friguroasă, judecând după vremea din munţi. Mi-am dat seama curând că hainele primite de la Kettricken îmi ţineau bine de cald. Mi-am lărgit haina la gât, apoi gulerul cămăşii, ca să mă răcoresc puţin. Bufonul îşi scoase gluga cu margine îmblănită, dezvelind o căciulă pestriţă din lână. Moţul îi flutura vesel în ritmul paşilor.

Dacă ne mişcam prea repede pentru el, nu se plânse. Poate că, la fel ca mine, gâfâia prea tare ca să se mai şi vaite.

Ochi Întunecaţi ne ajunse din urmă puţin după ora prânzului.

— Bravo, căţeluş! l-am alintat cu glas tare.

Asta-i nimic faţă de vorbele cu care te blagosloveşte Kettle, ripostă el îngâmfat. O *să vedeţi voi ce-o să vă audă urechile când baba o să v-ajungă din urmă haita. Deja mi-e milă de voi. Are o bâtă.*

Vine după noi?

Pentru un om fără simţul mirosului, v-a prins foarte repede urma. Ochi Întunecaţi ţopăi pe lângă noi cu uşurinţă surprinzătoare prin zăpada moale de pe marginea drumului. Mi-am dat seama că savura senzaţia de agitaţie uşoară a jeppelor care-i simţeau mirosul. Le depăşi pe ele, apoi pe Kettricken şi, odată ajuns în frunte, porni încrezător de unul singur, de parcă ştia unde mergem. În curând l-am pierdut din vedere, dar nu mi-am făcut griji. Ştiam că avea să se întoarcă la noi în cercuri largi, ca să vadă pe unde suntem.

— Kettle vine după noi, l-am anunţat pe bufon.

Mă privi întrebător.

— Ochi Întunecaţi zice că e foc şi pară.

Ridică din umeri şi oftă scurt.

— Păi, are dreptul să hotărască singură în ce-o priveşte, comentă el pentru sine, apoi mi se adresă mie: încă mă tulbură când faci aşa cu lupul.

— Te deranjează că sunt înzestrat cu Har?

— Te deranjează să te uiţi fix în ochii mei? veni replica lui.

Mi-a fost suficient. Ne-am văzut de drum.

Kettricken n-a slăbit ritmul până la sfârşitul zilei. Ne-am oprit într-o zonă bătătorită, la adăpostul unor copaci imenşi. Deşi cărarea nu părea prea folosită, pe ea mergeau negustorii la Jhaampe. Autoritară, regina continuă să ne împartă porunci, cu simţ practic. Îi arătă lui Starling o grămăjoară de lemne de foc uscate, acoperite cu o pânză împotriva zăpezii.

— Foloseşte câteva din ele să aprinzi focul, pe urmă adună altele, ca să le înlocuim pe cele luate. Multă lume se opreşte aici şi, pe vreme rea, lemnele ar putea salva o viaţă.

Starling se supuse fără să crâcnească.

Bufonul şi cu mine am ajutat-o pe Kettricken să ridice un adăpost, la îndrumările ei. La sfârşit, înălţasem un cort de forma unei pălării de ciupercă. După aceea, Kettricken ne dădu fiecăruia câte-o sarcină: să descărcăm aşternuturile, să le ducem în cort, să dăm jos povara de pe spinarea animalelor, să priponim jeppa din frunte şi să topim zăpadă, ca să avem apă. Ea însăşi puse mâna şi ajută la treabă. Am observat că se pricepea de minune să ne organizeze tabăra şi să se ocupe de nevoile noastre. Când mi-am dat seama că-mi aduce aminte de Verity, am simţit un junghi în inimă. Ar fi fost un soldat nemaipomenit.

Odată tabăra aşezată, am avut un schimb de priviri cu bufonul. M-am dus la Kettricken, care se îngrijea de jeppe. Animalele acelea rezistente ciuguleau deja mugurii şi scoarţa copacilor mai mici de pe-o latură a taberei.

— Bănuiesc că ne urmăreşte Kettle, i-am spus. Crezi că ar trebui să mă întorc după ea?

— De ce? mă întrebă ea pe un ton lipsit de sensibilitate, deşi continuă: Dacă va reuşi să ne ajungă din urmă, atunci vom împărţi cu ea ce avem. Ştii asta. Dar eu bănuiesc că o vor lăsa puterile înainte de a ajunge aici şi se va întoarce la Jhaampe. Poate că a făcut-o deja.

Poate că a rămas fără vlagă şi-a căzut la marginea drumului, mi-am zis, însă nu m-am dus după ea. Am recunoscut în vorbele lui Kettricken simţul aspru al realităţii care-i caracteriza pe munteni. Respecta hotărârea lui Kettle de a veni după noi. Chiar dacă încercarea avea s-o ucidă, Kettricken nu voia să-şi impună voinţa asupra ei. În rândul bătrânilor de la munte se practica izolarea, un exil autoimpus, într-un loc în care frigul punea capăt oricăror suferinţe. Şi eu respectam dreptul lui Kettle de-a urma cărarea pe care voia în viaţă sau de a muri încercând s-o urmeze. Dar asta nu m-a împiedicat să-l trimit pe Ochi

Întunecaţi înapoi pe unde venisem, ca să vadă dacă e tot pe urmele noastre. Am preferat să cred că dădeam dovadă de curiozitate. Lupul tocmai se întorsese cu un iepure alb între fălci. Când i-am cerut s-o caute pe Kettle, se ridică, se întinse şi-mi porunci cu glas nenorocit: *Atunci păzeşte carnea.* Se făcu nevăzut în bezna tot mai deasă.

Cina, alcătuită din terci şi turte coapte, tocmai se pregătea când Kettle ajunse în tabără, urmată îndeaproape de Ochi Întunecaţi. Merse furioasă la foc şi îşi încălzi mâinile, aruncându-ne săgeţi din ochi mie şi bufonului. Noi doi am avut un schimb de priviri. Ne simţeam vinovaţi. I-am oferit degrabă cana de ceai pe care mi-o turnasem mie. O luă şi-o bău, pe urmă ne reproşă:

— Aţi plecat fără mine.

— Da, am recunoscut. Aşa am făcut. Kettricken a venit la noi şi ne-a spus că trebuie să plecăm imediat, aşa că bufonul şi cu mine...

— Ei, am venit oricum, ne anunţă ea triumfătoare, retezându-mi vorba. Şi am de gând să merg cu voi.

— Suntem fugari, vorbi Kettricken cu glas domol. Nu putem încetini pasul pentru tine.

Kettle aruncă foc din priviri.

— Am cerut eu aşa ceva? o întrebă pe regină cu ţâfnă.

Kettricken ridică din umeri.

— Am vrut doar să înţelegi situaţia, îi răspunse ea calmă.

— O înţeleg, replică bătrâna, la fel de calmă, de data asta.

Aşa că rămase stabilit: Kettle venea cu noi. Am urmărit schimbul de replici cu un soi de respect amestecat cu teamă. Ambele femei au crescut în ochii mei după aceea. Cred că atunci mi-am dat seama cum se vedea Kettricken pe sine însuşi. Era regina celor Şase Ducate şi nu se îndoia de asta. Dar, spre deosebire de alţii, nu se ascunsese în spatele titlului şi nici nu fusese ofensată de replica obraznică a lui Kettle. Îi dăduse un răspuns respectuos, dar autoritar, ca de la femeie la femeie. Încă o dată îşi

dezvăluise cutezanţa şi descoperisem că nu-i găseam cusur.

Am împărţit cu toţii iurta în seara aceea. Kettricken umplu un mangal mic cu tăciuni din focul nostru şi-l aduse înăuntru. Adăpostul deveni surprinzător de confortabil. Puse de pază şi se incluse şi pe Kettle, şi pe ea printre străjile următoare. Ceilalţi dormiră bine. Eu am stat treaz o vreme. Eram din nou în drum spre Verity. Asta îmi uşura greutatea cu care mă apăsa porunca necontenită a regelui meu, dar eram şi în drum spre râul de Meşteşug pur, în care-şi spălase el mâinile. Imaginea aceea ispititoare stătea mereu la pândă într-un cotlon al minţii mele. Am alungat ferm tentaţia, dar în noaptea aceea mi-a bântuit visele. A doua zi am strâns repede tabăra şi am pornit la drum înainte de-a se crăpa de ziuă. Kettricken ne-a pus să descărcăm o altă iurtă, mai mică, pregătită în caz că ar fi călătorit cu noi mai multe persoane. O lăsă ascunsă cu grijă în locul de popas, ca s-o găsească şi alţii şi s-o poată folosi. Jeppa uşurată de iurtă fu încărcată cu pachetele cărate de oameni. Am fost recunoscător, pentru că spatele îmi pulsa necontenit sub povara boccelei.

Kettricken a ţinut-o în acelaşi ritm patru zile la rând. N-a spus dacă se aştepta cu adevărat să fim urmăriţi, iar eu n-am întrebat-o. Nu mai aveam cum să stăm de vorbă doar noi doi. Ea mergea întotdeauna în frunte, urmată de animale, de bufon, de mine şi de Starling şi, adesea de la distanţă mai mare, de Kettle. Cele două femei îşi respectau promisiunea. Kettricken nu slăbea ritmul pentru bătrână, iar Kettle nu se plângea. În fiecare seară venea în tabără cu întârziere şi de obicei însoţită de Ochi Întunecaţi. De multe ori ajungea chiar la timp pentru a împărţi mâncarea şi adăpostul nostru, dar a doua zi se scula odată cu Kettricken şi nu se văita.

În a patra seară, după ce ne-am aşezat toţi în iurtă şi ne-am pregătit de culcare, Kettricken mi se adresă pe neaşteptate:

— FitzChivalry, doresc să-ţi aflu părerea despre un anumit lucru.

M-am ridicat în capul oaselor, mirat de cererea ei oficială.

— Îţi stau la dispoziţie, regina mea.

Lângă mine, bufonul îşi înăbuşi un chicotit. Bănuiesc că arătam amândoi cam ciudat să vorbim cu atâta ceremonie de sub învălmăşeala de pături şi blănuri. Dar eu mi-am păstrat comportamentul rezervat.

Kettricken adăugă nişte surcele în mangal, ca să aţâţe flacăra şi căldura. Scoase un tub smălţuit, îi îndepărtă capacul şi dezvălui un pergament subţire. Când îl desfăcu în faţa mea cu grijă, am recunoscut harta care-i inspirase lui Verity ideea aventurii. Mi se părea foarte ciudat s-o privesc în mediul acela. Aparţinea unor vremuri în care trăisem în mult mai multă siguranţă, când nu duceam lipsă de mâncare gătită, din bucate alese, când hainele mi se croiau pe măsură şi ştiam unde aveam să dorm în fiecare noapte. Nu era corect ca lumea mea să se fi schimbat aşa de mult de când văzusem harta ultima oară, iar harta să fi rămas aceeaşi, o bucată firavă de pergament străvechi, cu însemne şterse de vreme. Kettricken o netezi în poală şi arătă cu degetul un punct alb nemarcat.

— Noi suntem cam pe-aici, îmi spuse.

Inspiră adânc, ca pentru a-şi face curaj. Indică un alt punct, tot nemarcat.

— Aici am găsit urmele bătăliei. Mantia lui Verity şi… oasele.

Îi tremură glasul când rosti ultimele cuvinte. Ridică brusc privirea şi mă fixă cum o făcuse cândva la Buckkeep.

— Ştii, Fitz, mi-e foarte greu. Am adunat oasele acelea crezând că sunt ale lui. Luni de zile l-am crezut mort, pentru ca acum, numai în temeiul vorbelor tale inspirate de-o magie pe care n-o stăpânesc şi n-o înţeleg, să încerc să cred că trăieşte. Dar… am ţinut oasele în mână. Şi mâinile mele nu pot uita greutatea şi răceala lor, iar nasul meu nu le poate uita mirosul.

— Trăieşte, doamna mea, am asigurat-o eu calm.

Ea oftă.

— Uite ce vreau să te întreb. Să mergem direct acolo unde drumurile sunt marcate pe această hartă, acele drumuri pe care spunea Verity că vrea să le urmeze, sau vrei să fii dus la locul bătăliei mai întâi?

Am stat şi m-am gândit puţin.

— Sunt convins că ai adunat tot ce era de adunat, regina mea. S-a scurs timpul de când ai fost acolo, o parte din vară şi jumătate din iarnă. Nu, nu văd ce-aş găsi eu în plus faţă de ce-au găsit oamenii tăi când pământul nu era acoperit de zăpadă. Verity trăieşte, regina mea, dar nu e acolo. Aşa că hai să-l căutăm în altă parte, în locul unde a spus că se va duce.

Ea încuviinţă încet, dar, dacă am reuşit s-o îmbărbătez, nu mi-o arătă. În schimb, bătu iar cu degetul pe hartă.

— Drumul acesta, desenat aici, mi-e cunoscut. A fost cândva drum de negustori şi, deşi nu mai ştie nimeni unde anume duce, încă e folosit. Satele mai îndepărtate şi vânătorii de animale cu blană au propriile drumuri care duc la el, pe urmă îl coboară până la Jhaampe. Am fi putut călători pe el şi până acum, dar n-am vrut. E prea circulat. Am venit pe ruta cea mai rapidă, dacă nu chiar cea mai sălbatică. Mâine însă, îl vom traversa. Iar când îl vom traversa, vom lăsa Jhaampe în spate şi vom urca pe el în munţi. Urmări cu degetul drumul trasat pe hartă. N-am mai fost niciodată în partea aceea, spuse ea cu glas firesc. Puţini au fost, în afară de vânătorii de blănuri sau de aventurierii ocazionali care voiau să vadă dacă sunt adevărate poveştile de demult. De obicei, se întorc cu propriile lor poveşti, şi mai ciudate decât cele care i-au îmboldit la drum.

I-am urmărit degetele palide alunecând pe hartă. Dunga vagă a vechiului drum se despărţea în trei direcţii, fără punct de plecare şi fără destinaţie clară. Indiferent ce anume fusese marcat la capătul celor trei linii, dispăruse sub pete de cerneală. Nici Kettricken, nici eu n-aveam cum să ştim pe care dintre ele pornise Verity. Deşi nu arătau foarte distanţate pe hartă, din cauza reliefului muntos, puteau fi la zile sau chiar săptămâni depărtare unele de

altele. În plus, nici nu eram convins că puteai mări la scară o hartă atât de veche.

— Unde mergem mai întâi? am întrebat-o.

Ea ezită puţin, apoi lovi cu unghia unul din capetele drumului.

— Aici. Cred că e cel mai apropiat.

— Atunci e o alegere înţeleaptă.

Kettricken mă pironi cu privirea.

— Fitz. Nu poţi să-l cauţi cu Meşteşugul tău şi să-l întrebi unde e? Sau să-l rogi să vină la noi? Sau măcar să-l întrebi de ce nu s-a întors la mine?

De câte ori am negat eu clătinând din cap, de atâtea ori făcu ea ochii tot mai mari.

— De ce nu poţi? mă întrebă cu glas tremurat. Magia aceasta grozavă şi tainică a neamului Farseer nici măcar nu-l poate chema la nevoie?

Nu mi-am luat ochii de la ea, dar aş fi vrut să ne audă mai puţine urechi. Oricât de multe ştia Kettricken despre mine, tot nu-mi venea la îndemână să vorbesc despre Meşteşug cu altcineva în afară de Verity. Mi-am ales cuvintele cu mare grijă.

— Dacă l-aş chema, l-aş putea pune în mare primejdie, doamna mea. Sau aş atrage pericolul asupra noastră.

— Cum?

M-am gândit o clipă la bufon, la Kettle şi la Starling. Îmi venea greu să-mi explic de ce mă stânjenea să vorbesc pe faţă despre o magie păstrată în taină de atâtea generaţii. Dar Kettricken era regina mea şi-mi pusese o întrebare. Am plecat ochii şi i-am răspuns:

— Grupul instruit de Galen nu i-a fost niciodată credincios regelui. Nici lui Shrewd, nici lui Verity. Iniţiaţii au fost întotdeauna unealta unui trădător, folosită pentru a arunca umbre de îndoială asupra capacităţilor regelui şi pentru a-i submina abilitatea de a-şi proteja regatul.

Kettle suspină adânc, iar ochii lui Kettricken căpătară o nuanţă cenuşie, dură ca oţelul. Am continuat:

— Chiar şi acum, dacă ar fi să-l caut deschis pe Verity, ei ar găsi o cale de a trage cu urechea. Întrebuinţându-şi

Meşteşugul, l-ar putea găsi. Pe el sau pe noi. Şi-au întărit Meşteşugul şi au descoperit mijloace de a-l folosi pe care eu nu le-am învăţat. Îi spionează pe ceilalţi care-l întrebuinţează. Cu ajutorul lui, pot provoca durere sau crea iluzii. Mă tem să-l caut pe regele meu, regină Kettricken. Faptul că şi el preferă să nu mă caute mă face să cred că e la fel de prevăzător ca mine.

Chibzuind la vorbele mele, Kettricken se făcu palidă ca hârtia. Mă întrebă cu voce stinsă:

— Întotdeauna l-au trădat, Fitz? Spune-mi sincer. N-au participat deloc la apărarea celor Şase Ducate?

Mi-am cumpănit bine cuvintele, ca şi când i-aş fi raportat lui Verity:

— Nu am nicio dovadă, doamna mea. Dar bănuiesc că unele mesaje despre Corăbiile Roşii nu au plecat niciodată sau că au fost întârziate voit. Cred că poruncile trimise de Verity prin Meşteşugul său iniţiaţilor din turnurile de pază nu au fost transmise castelelor pe care ar fi trebuit să le păzească. I se supuneau lui Verity numai atât cât să nu-şi dea el seama că mesajele şi poruncile lui erau trimise mai departe de-abia la câteva ore de la primirea lor. În faţa ducilor săi, Verity părea incapabil, iar strategia lui prea timpurie sau prostească.

Mi-au stat vorbele în gât, văzând furia care se năştea pe chipul lui Kettricken. Obrajii îi deveniră ca doi bujori.

— Câte vieţi? întrebă ea cu asprime. Câte oraşe? Câţi morţi sau, mai rău, făcuţi neoameni? Toate din cauza invidiei unui prinţ, toate pentru un băiat răsfăţat, care-şi dorea cu ardoare să pună mâna pe tron? Cum a putut face aşa ceva, Fitz? Cum a putut sta cu mâinile în sân, lăsându-şi oamenii să moară, numai ca să-l facă pe fratele lui să pară prost şi nepriceput?

Nu aveam ce să-i răspund.

— Poate că nu se gândea la ei ca la oameni şi la oraşe, m-am auzit rostind cu voce slabă. Pentru el poate că erau doar nişte pioni. Bunuri de-ale lui Verity care trebuiau distruse, dacă nu le putea câştiga pentru el.

Kettricken închise ochii.

— Fapta lui e de neiertat, murmură ea pentru sine. Părea scârbită. Va trebui să-l omori, FitzChivalry, adăugă ea pe ton domol, dar implacabil.

Ce ciudat să primesc, în sfârşit, porunca aceea împărătească.

— Ştiu, doamna mea. Am ştiut şi când am încercat ultima oară.

— Nu, mă corectă ea. Când ai încercat ultima oară, ai făcut-o pentru tine. Nu ţi-ai dat seama că asta m-a înfuriat? Acum îţi spun că trebuie să-l omori de dragul celor Şase Ducate. Clătină din cap, aproape surprinsă. E singurul mod în care poate deveni Sacrificiu pentru poporul său. Să fie ucis pentru el înainte de a-i face şi mai mult rău.

Pe neaşteptate, scrută fiinţele tăcute care se holbau la ea cuibărite pe sub pături.

— Culcaţi-vă, ne porunci tuturor, ca unor copii neascultători. Mâine trebuie să ne sculăm devreme şi să pornim iar la drum în pas vioi. Dormiţi cât mai puteţi.

Starling ieşi ca să stea prima de strajă. Ceilalţi se culcară şi, când flăcările din mangal pâlpâiră şi se stinseră, adormiră în siguranţă. Eu, în ciuda oboselii, am stat cu ochii larg deschişi pe întuneric. Auzeam numai respiraţia tovarăşilor mei adormiţi, murmurul vântului abia suflând printre copaci. Dacă cercetam împrejurimile cu mintea, îl vedeam pe Ochi Întunecaţi umblând după pradă, gata să prindă şoarecii neatenţi. Pacea şi liniştea pădurii, victima iernii, ne înconjurau de pretutindeni. Toată lumea dormea adânc, în afară de Starling, care stătea de pază.

Nimeni nu auzea cum vuia în mine pofta de Meşteşug, tot mai sălbatică cu fiecare zi a călătoriei. Reginei nu-i pomenisem de cealaltă temere de-a mea: că, dacă l-aş fi atins pe Verity cu Meşteşugul, nu m-aş mai fi întors niciodată, ci m-aş fi scufundat în râul Meşteşugului, pe care-l zărisem câteva clipite, şi-aş fi plutit veşnic pe undele sale. Numai gândul la ispita aceea mă şi trimitea, tremurând, în braţele resemnării. Înverşunat, mi-am ridicat zidurile şi mi-am întărit hotarele minţii, punând pază grea între mine şi Meşteşug, aşa cum fusesem

învăţat. Dar în noaptea aceea nu m-am apărat doar ca să-i ţin departe de mine pe Regal şi coteria lui, ci şi ca să mă închid pe mine înăuntrul meu.

24. DRUMUL MEŞTEŞUGULUI

De unde izvorăşte cu adevărat magia? Te naşti cu ea în sânge, aşa cum se nasc unii câini pricepuţi să ia urma, iar alţii buni paznici la oi? E un talent pe care îl poţi dobândi, dacă eşti hotărât să-l înveţi? Sau trăieşte în pietrele, apa şi pământul lumii, astfel că un copil se impregnează cu îndemânări magice când bea apă şi respiră? Pun aceste întrebări fără a şti cum să le aflu răspunsurile. Am cunoscut noi vreodată izvorul magiei, putea un vrăjitor foarte iscusit să fie înadins adus la viaţă de cineva care dorea acest lucru? Se putea creşte un copil pentru a deveni vrăjitor, aşa cum creşti un cal pentru a deveni animal de povară sau a te purta iute ca vântul? Se putea alege un bebeluş care să fie învăţat ce e magia chiar înainte de a vorbi? Îţi puteai construi casa pe un loc în care pământul era foarte bogat în resurse magice pe care să le sorbi? Aceste întrebări mă sperie aşa de tare, încât aproape că nu doresc să le caut răspunsurile. Numai că, dacă nu le caut eu, le-ar putea căuta altul.

Era pe la începutul după-amiezii când am ajuns la drumul lat însemnat pe hartă. Cărarea noastră îngustă se topea în el ca un afluent în fluviu. Aveam să-l urmăm câteva zile la rând. Câteodată trecea pe lângă mici sate vârâte în adăpostul cutelor din munţi, dar Kettricken grăbea pasul în dreptul lor şi nu se oprea. Ne-am întâlnit cu alţi drumeţi, pe care i-a salutat politicos, dar a descurajat fermă orice încercare de conversaţie. Dacă a recunoscut-o cineva în ea pe fiica lui Eyod, nu s-a arătat. A venit însă o zi când s-au scurs ore întregi fără să dăm peste suflet de om, darămite un sat sau o colibă. Drumul se îngusta şi singurele urme erau vechi, ascunse de zăpada proaspătă. Când ne-am sculat a doua zi şi am pornit pe el, s-a subţiat curând şi-a ajuns o dâră subţire printre copaci.

Kettricken s-a oprit de câteva ori şi-a cercetat împrejurimile, pe urmă a luat-o în altă direcţie. Indiferent după ce semne se lua, pentru mine erau prea subtile.

În noaptea următoare, după ce ne-am aşezat tabăra, a scos din nou harta şi-a studiat-o. I-am simţit nesiguranţa şi m-am dus lângă ea. Nu i-am pus întrebări şi nu i-am dat sfaturi, m-am uitat doar la semnele abia vizibile de pe hartă. Într-un sfârşit, îmi aruncă o privire.

— Cred că suntem aici, îmi spuse, arătând cu degetul capătul drumului negustoresc pe care mersesem. Undeva la nord ar trebui să dăm peste drumul celălalt. Am sperat că le va lega o cărare, aşa mi se părea că e normal, ca drumul acesta vechi să fie legat de unul şi mai vechi. Dar acum... Oftă. Mâine cred că vom bâjbâi şi vom spera ca norocul să fie de partea noastră.

Cuvintele ei nu ne încurajară deloc.

Cu toate acestea, a doua zi am mers mai departe. Ne-am îndreptat numai spre nord, printr-o pădure în care toporul nu tăiase niciodată. Ramurile arborilor se ţeseau şi se împleteau sus de tot, iar generaţii de frunze şi ace se ascundeau adânc sub pătura văluroasă de omăt căzut printre crengi pe podeaua pădurii. Harul meu a simţit că în copaci pulsa o umbră de viaţă care parcă semăna cu viaţa animalelor, ca şi cum ar fi dobândit conştiinţă numai în virtutea vârstei lor. Dar ei conştientizau lumea largă a luminii şi umezelii, solul şi aerul. Nici măcar nu ne luau în seamă, iar pe după-amiază mă simţeam mai mărunt decât o furnică. N-am crezut niciodată că voi fi dispreţuit de un copac.

Călătorind întruna, ceas după ceas, n-am fost, fără îndoială, singurul care s-a întrebat dacă nu cumva ne rătăcisem. O pădure atât de bătrână ar fi putut înghiţi drumul cu o generaţie în urmă. Rădăcinile i-ar fi împins dalele în afară, frunzele şi acele le-ar fi îngropat. Poate că drumul căutat de noi nici nu mai exista, decât ca o dâră mai mult ghicită pe o hartă veche.

Ochi Întunecaţi a fost acela care, alergând mult în faţa noastră, l-a găsit cel dintâi.

Nu-mi place deloc drumul acesta, m-a anunţat el.

— Pe-acolo e drumul nostru, i-am strigat lui Kettricken, care mergea în faţa mea.

Glasul meu plăpând de om se auzi ca un bâzâit de muscă într-o sală imensă. Regina mă surprinse când îl auzi şi se întoarse spre mine. Observă direcţia pe care i-o arătam cu mâna şi, ridicând din umeri, îşi orientă animalele de povară puţin mai spre vest. Am mai mers o bucată bună până ce-am dat de-o spărtură dreaptă ca săgeata între pâlcurile de copaci din faţa noastră. O dâră de lumină reuşea să pătrundă în pădure pe-acolo. Kettricken conduse jeppele pe suprafaţa luminată de rază.

Ce nu-i în regulă cu el?

Lupul se scutură ca şi când ar fi fost plin de apă. *Se simte prea mult mâna omului. Ca focul prea puternic, care arde carnea.*

Nu înţeleg.

Lupul îşi lăsă urechile pe spate. *Ca o forţă uriaşă, micşorată şi supusă de voinţa omului. Focul încearcă întotdeauna să scape din strânsoare. La fel şi drumul acesta.*

N-am priceput deloc ce vrea să spună. În cele din urmă, am descoperit drumul. Kettricken şi jeppele porniră pe el înaintea mea. Era lat, o tăia drept printre copaci, mai jos decât podeaua pădurii, ca dâra lăsată de un copil care târăşte un băţ prin nisip. Arborii creşteau de-o parte şi de alta şi se aplecau deasupra lui, dar niciunul nu-şi împingea rădăcinile la suprafaţă şi nici nu răsăriseră vlăstari din el, iar pe zăpadă nu se zăreau nici urme de păsări. N-am ghicit pe sub omăt urme de paşi vechi. Nimeni nu călcase pe drumul acela de când căzuse prima ninsoare. Din câte-mi dădeam seama, vânatul nu trecuse nici el pe-acolo.

Am păşit pe suprafaţa lui.

Parcă aş fi intrat cu faţa într-o pânză de păianjen. Sau mi-ar fi curs un strop gheaţă pe spate. Sau aş fi intrat într-o bucătărie încinsă după ce stătusem afară în viscol. M-a copleşit o senzaţie fizică, intensă ca oricare din cele amintite, dar imposibil de spus dacă era umedă sau uscată.

Transfigurat, m-am oprit. Tovarăşii mei nu dădeau semne că ar fi trăit aceeaşi senzaţie când săreau de pe buza pădurii pe drum. Starling comentă, dar pentru sine, că măcar acolo nămeţii erau mai scunzi şi înotai mai uşor prin ei. Nici măcar nu s-a întrebat de ce erau nămeţii mai scunzi pe drum, ci se grăbi să păşească pe urmele lăsate de jeppe. Eu stăteam în continuare la marginea drumului, privind în stânga şi-n dreapta, când Kettle ieşi dintre copaci şi păşi pe drum. Se opri şi ea. Preţ de-o clipă, păru alarmată şi mormăi ceva pentru sine.

— Ai spus făurit cu Meşteşug? am întrebat-o.

Îşi îndreptă rapid privirea spre mine, de parcă n-ar fi ştiut că sunt chiar în faţa ei. Se încruntă. Nu spuse nimic în prima clipă, dar se răzgândi:

— Am zis „afurisit de beteşug”! Mai să-mi sucesc glezna când am sărit pe drum. Bocancii ăştia nu-s mai tari decât şosetele.

Întoarse capul şi o luă anevoie după ceilalţi. Am urmat-o. Fără să ştiu de ce, aveam impresia că înaintez cu greu, ca prin apă, numai că apa nu opunea rezistenţă. Era o senzaţie greu de descris. Parcă un şuvoi urca dealul şi mă trăgea curentul lui.

Vrea să scape din strânsoare, repetă lupul îngrijorat. Am ridicat ochii şi l-am văzut ţopăind alături, dar pe buza pădurii, nu pe suprafaţa netedă a drumului. *Ar fi mai înţelept să mergi şi tu pe-aici, ca mine.*

Am căzut pe gânduri. *Mie mi se pare în regulă. E mai uşor de înaintat. Mai neted drumul.*

Da, şi focul te încălzeşte, până când începe să te ardă.

N-am ştiut ce să-i răspund. O vreme, am mers alături de Kettle. După zile întregi de călătorit în şir indian, îmi venea mai uşor şi mă simţeam mai bine lângă ea. Am străbătut toată după-amiaza drumul acela. Urca necontenit, dar se înclina pe pantele dealurilor, aşa că nu era prea abrupt. Singurele lucruri care spărgeau pătura fină de nea erau crengile moarte căzute din copacii de deasupra, deja putrezite. N-am văzut nici urmă de animal, nici de-a lungul drumului, nici traversându-l.

Nu miros vânat deloc, îmi confirmă senzaţiile Ochi Întunecaţi, întristat. *Va trebui să cutreier mult şi bine deseară după carne proaspătă pentru mine.*

Ai putea merge acum, i-am sugerat.

N-am încredere să te las singur pe drumul ăsta, mă informă el sever.

Ce mi s-ar putea întâmpla? Kettle e lângă mine, nu sunt singur.

E la fel de toantă ca tine, se încăpăţână Ochi Întunecaţi, dar, în ciuda întrebărilor mele, nu reuşi să-mi explice despre ce vorbeşte.

Cu toate acestea, când seara a venit să ia locul după-amiezii, am început să am şi eu închipuirile mele. Nu o dată m-am surprins că visez cu ochii deschişi, atât de absorbit de gânduri, că mă scuturam de ele ca trezit brusc din somn. Şi, ca orice vis, dispăreau pe dată, nu mai ştiam nimic din ce visasem. Patience dădea porunci soldaţilor, de parcă ea ar fi fost regina celor Şase Ducate. Burrich îmbăia un copil şi fredona. Doi bărbaţi necunoscuţi puneau piatră arsă pe piatră arsă, reconstruind o casă. Apăreau în imagini prosteşti, viu colorate, dar atât de clare, încât aproape că-mi dădeam crezare fantasmelor. Mersul mai uşor, atât de plăcut la început, s-a transformat într-o grabă involuntară, ca şi cum m-ar fi împins curentul şi-aş fi înaintat fără să vreau. Totuşi, nu avansam foarte repede, pentru că Kettle a ţinut pasul cu mine toată după-amiaza. Îmi întrerupea deseori gândurile cu întrebări prosteşti, ca să-mi atragă atenţia că-mi zboară o pasăre deasupra capului sau să afle dacă mă doare spatele. Mă străduiam să-i răspund, dar peste câteva minute nu mai ştiam despre ce vorbisem. N-o puteam condamna că se încrunta la mine, atât de estompate îmi erau simţurile, dar nici nu reuşeam să-mi adun minţile împrăştiate. Am trecut peste un buştean căzut perpendicular pe drum. Mi s-a părut ceva ciudat cu el şi-am vrut să-i spun lui Kettle, dar gândul mi-a zburat din cap înainte să-i dau glas. Atât de cufundat eram în nefiinţă, încât, atunci când m-a strigat bufonul, am tresărit. Am mijit ochii în faţă, dar n-am zărit nici măcar

jeppele. „FitzChivalry!”, m-a strigat iar bufonul. M-am răsucit şi-am constatat că trecusem nu numai pe lângă el, ci pe lângă toată trupa noastră. Lângă mine, Kettle bodogăni ceva în barbă şi se întoarse.

Ceilalţi se opriseră şi despovărau deja animalele.

— Doar n-aveţi de gând să aşezaţi cortul în mijlocul drumului? se alarmă Kettle.

Starling şi bufonul ridicară ochii de la bucata de piele de capră a iurtei.

— Teamă ţi-o fi de gloată şi noianul de căruţe? o întrebă bufonul sarcastic.

— E neted şi drept. Azi-noapte n-am putut să dorm din cauza unei pietre de sub aşternut, adăugă Starling.

Kettle îi ignoră şi i se adresă lui Kettricken:

— Ne-ar vedea de la distanţă oricine străbate drumul în ambele direcţii. Cred că ar trebui să ne mutăm sub copaci şi acolo să ne aşezăm.

Regina cercetă cu privirea împrejurimile.

— E aproape întuneric, Kettle. Şi nu cred că avem a ne teme de urmăritori. Eu zic că…

Am tresărit când bufonul mă apucă de braţ şi mă trase la marginea drumului.

— Urcă, îmi zise el ţâfnos când am ajuns la liziera pădurii.

M-am supus şi m-am căţărat cu greu pe muşchiul pădurii. Odată ajuns acolo, am căscat şi mi-au pocnit urechile. În clipa următoare, m-am simţit mai înviorat. M-am uitat pe drum, acolo unde Kettricken şi Starling adunau pieile de iurtă ca să le mute. Kettle culegea stâlpii de pe drum.

— Aşadar, am hotărât să ne aşezăm tabăra în afara drumului, am zis eu ca prostul.

— Te simţi bine? se interesă bufonul îngrijorat.

— Bineînţeles. Spatele nu mă doare mai rău ca altă dată, am adăugat, crezând că de el mă întreabă.

— Ai stat aici şi te-ai holbat la drum şi n-ai băgat în seamă pe nimeni. Kettle zice că aşa te-ai purtat toată după-amiaza.

— Am fost cam tulbure, am recunoscut. Mi-am scos mănuşa ca să mă pipăi pe obraji. Nu cred că am fierbinţeală. Dar aşa mi s-a părut... că aiurez din cauza ei.

— Kettle zice că drumul e de vină. Zice c-ai spus că e făurit cu Meşteşug.

— Aşa zice c-am spus? Nu. Eu am crezut că ea a spus asta când am coborât pe el. Că e făurit cu Meşteşug.

— Ce înseamnă „făurit cu Meşteşug”? mă întrebă bufonul.

— E modelat cu ajutorul lui, i-am răspuns, apoi am adăugat: aşa cred. N-am mai auzit ca Meşteşugul să se folosească pentru a construi ori modela ceva.

M-am uitat curios înapoi la drum. Aluneca domol prin pădure, o panglică albă-albă, dispărând printre copaci. Atrăgea ochiul. Aproape că am ghicit ce se ascunde în spatele următoarei cute a pantei împădurite.

— Fitz!

Nervos, mi-am îndreptat iarăşi atenţia spre bufon.

— Ce-i?

Tremura.

— Stai aici şi te holbezi întruna la drum de când am plecat de lângă tine. Am crezut că te-ai dus după vreascuri, până când am ridicat ochii şi-am văzut că eşti tot aici. Ce se întâmplă?

Am clipit încet. Mă plimbasem printr-un oraş, admirasem grămezile de fructe galbene şi roşii de pe tarabele din piaţă. Dar visul a dispărut chiar în timp ce bâjbâiam după el, lăsând în mintea mea un talmeş-balmeş de culori şi arome.

— Nu ştiu. Poate am fierbinţeală. Sau sunt doar istovit. Mă duc după vreascuri.

— Vin cu tine, hotărî bufonul.

Lângă genunchiul meu, Ochi Întunecaţi scânci agitat. Am plecat ochii spre el.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat cu glas tare.

Când se uită la mine, blana dintre ochi i se ridică a nelinişte. *Nu mă auzi. Iar gândurile tale nu sunt... gânduri.*

O să-mi revin. Bufonul e cu mine. Du-te şi vânează. Îţi simt foamea.

Şi eu o simt pe-a ta, îmi transmise el, îngrijorat.

Plecă, dar plin de şovăială. L-am urmat pe bufon în pădure, dar n-am făcut decât să car lemnele pe care le culegea şi mi le dădea el. Nu mă puteam trezi.

— Ţi s-a întâmplat vreodată să studiezi ceva nemaipomenit de interesant, iar când ridici ochii să constaţi că au trecut ore întregi? Aşa mă simt eu acum.

Bufonul îmi dădu încă un vreasc.

— Mă sperii, îmi spuse el calm. Vorbeşti asemenea regelui Shrewd în zilele în care îi slăbeau puterile.

— Dar atunci era drogat, ca să nu mai simtă durerea, am subliniat. Eu nu sunt drogat.

— Tocmai de-asta mă sperii.

Ne-am întors împreună în tabără. Ne mişcasem atât de încet, încât Kettle şi Starling adunaseră nişte lemne şi aprinseseră deja un foc plăpând. Flăcările aruncau lumină pe vârful boltit al cortului şi oamenii care foiau în jurul lui. Jeppele erau nişte umbre plutind acolo unde mâncau crengi din copaci. În timp ce noi făceam grămadă lemnele lângă foc, ca să le folosim mai târziu, Kettle ridică ochii de la mâncarea pe care-o gătea.

— Cum te simţi? mă întrebă.

— Puţin mai bine, i-am răspuns.

M-am uitat în jur, după treburi care mai erau de făcut, dar tabăra fusese aşezată fără mine. Kettricken stătea în cort, cufundată în studiul hărţii, la lumina lumânării. Kettle amesteca terciul de pe foc, în vreme ce, de-a dreptul ciudat, bufonul stătea de poveşti cu Starling. Am rămas liniştit în picioare, încercând să-mi amintesc ce voiam să fac, la ce mă gândeam când mi-a luat-o mintea razna. Drumul. Voiam să-l mai văd o dată. M-am întors şi-am plecat spre el.

— FitzChivalry!

M-am răsucit, şocat de asprimea din vocea lui Kettle.

— Ce se întâmplă?

— Unde te duci? Făcu o pauză, ca mirată de propria ei întrebare. Vreau să zic, Ochi Întunecaţi e prin preajmă? Nu l-am văzut de-o vreme-ncoace.

— Vânează. Se va întoarce.

Am pornit iar spre drum.

— De obicei, până acum vâna şi se întorcea deja.

M-am oprit.

— Nu prea e vânat la marginea drumului, aşa mi-a zis. A trebuit să meargă mai departe.

Iarăşi am dat să plec.

— Uite, asta-i ciudat, continuă Kettle. Nu-i picior de călător pe drum, dar animalele îl evită. Oare sălbăticiunile nu aleg cărarea cel mai uşor de traversat?

I-am strigat peste umăr:

— Unele, da. Altele preferă să se furişeze.

— Du-te după el, fetiţo! ţipă Kettle către cineva.

— Fitz! am auzit-o pe Starling, dar bufonul fu acela care mă ajunse din urmă şi mă luă de braţ.

— Întoarce-te la cort, mă îmboldi, trăgându-mă de haină.

— Nu vreau decât să mai arunc o privire la drum.

— E noapte. Nu vei vedea nimic. Aşteaptă până dimineaţă, când o să mergem iar pe el. Acum hai înapoi în cort.

M-am întors cu el, dar i-am spus enervat:

— Tu eşti cel care te porţi ciudat, bufonule.

— N-ai fi vorbit aşa, dacă ţi-ai fi văzut faţa acum un minut.

În seara aceea, am mâncat exact ce mâncam de obicei de la plecarea din Jhaampe: terci gros de cereale cu bucăţi de mere uscate, carne afumată şi ceai. Mi-am umplut burta, dar n-am savurat bucatele. Nu m-au ajutat deloc să ignor privirile iscoditoare pe care mi le aruncau ceilalţi. În cele din urmă, am lăsat jos ceaşca de ceai şi-am întrebat:

— Ce se petrece?

Nimeni nu-mi răspunse la început. Apoi Kettricken rosti fără menajamente:

— Fitz, în noaptea asta nu faci de strajă. Vreau să rămâi în cort şi să dormi.

— N-am nimic, pot să stau de pază, am protestat, dar regina fu aceea care îmi porunci:

— Îţi ordon să stai în cort la noapte.

Am vrut să obiectez din nou, dar m-am răzgândit şi-am plecat capul.

— Cum porunceşti. Sunt, pesemne, foarte istovit.

— Nu. Nu e doar oboseala, FitzChivalry. De-abia ai pus gura pe mâncare în seara asta şi, dacă nu te obligă unul din noi să vorbeşti, nu faci altceva decât să stai cu ochii în gol. Ce te tulbură?

Am încercat să răspund întrebării directe a lui Kettricken:

— Nu ştiu. Adică nu ştiu ce anume. Cel puţin, e dificil de explicat.

Nu se auzea decât trosnetul lemnelor în foc. Toţi ochii erau îndreptaţi spre mine.

— Când ai fost iniţiat în Meşteşug, am continuat eu mai domol, devii conştient că magia lui în sine reprezintă un pericol. Atrage atenţia iniţiatului. Când întrebuinţezi Meşteşugul într-un anumit scop, trebuie să te concentrezi numai pe el şi să refuzi să te distragă. Dacă îţi pierzi concentrarea, dacă cedezi Meşteşugului, te rătăceşti în el. Te absoarbe.

Am ridicat ochii de la foc şi le-am privit feţele. Toţi stăteau nemişcaţi, numai Kettle încuviinţa foarte uşor din cap.

— Astăzi, de când am găsit drumul, m-a năpădit o senzaţie asemănătoare cu atracţia Meşteşugului. N-am încercat să-mi folosesc Meşteşugul; de fapt, de câteva zile încoace, mi-l blochez cât de mult pot, de teamă că iniţiaţii lui Regal îmi vor pătrunde în minte şi-mi vor face rău. Cu toate acestea, am simţit ispita Meşteşugului. Ca o muzică aproape audibilă, ca mirosul foarte discret de vânat. Mă pomenesc că mă încordez ca să-l surprind, încercând să descopăr ce anume mă atrage...

Am aruncat ochii la Kettle şi i-am văzut foamea ascunsă în priviri.

— Oare pentru că drumul e făurit cu Meşteşug? am întrebat-o.

O sclipire de furie îi trecu peste chip.

— Posibil. Legendele străvechi pe care le-am auzit spun că, atunci când un lucru e făurit cu Meşteşug, e primejdios pentru unii. Nu pentru oamenii obişnuiţi, ci pentru cei care au înclinare spre Meşteşug, dar nu au fost iniţiaţi. Sau pentru cei care nu au fost suficient de pregătiţi ca să ştie cum să se apere de lucrul acela.

— N-am auzit niciodată de legende despre lucruri făurite cu Meşteşug. M-am răsucit către bufon şi Starling. Dar voi?

Amândoi negară clătinând din cap.

— Mie mi se pare, i-am spus prevăzător lui Kettle, că un bărbat atât de citit ca bufonul ar fi trebuit să audă de ele. Şi, mai mult ca sigur, un menestrel atât de educat ar fi trebuit, şi el, să le audă.

Am continuat s-o ţintuiesc pe Kettle cu privirea. Ea îşi împleti mâinile la piept.

— Nu eu sunt de vină pentru ce-au auzit ei sau nu, rosti ea ţâfnoasă. Ti-am spus doar ce-am auzit cu multă vreme în urmă.

— Cât de multă? am insistat.

În faţa mea, Kettricken se încruntă, dar nu interveni.

— Foarte multă, răspunse Kettle glacială. Pe vremea când tinerii îi respectau pe cei în vârstă.

Chipul bufonului se lumină într-un zâmbet. Kettle avu impresia că învinsese, pentru că-şi trânti cana de ceai în bolul pentru terci şi mi le puse în mână.

— E rândul tău să speli vasele, îmi zise cu asprime.

Se ridică, se depărtă de foc şi intră în cort.

În timp ce-am adunat încet vasele ca să le spăl cu zăpadă curată, Kettricken veni lângă mine.

— Ce bănuieşti? mă întrebă în obişnuitul ei stil direct. Crezi că-i o iscoadă, un duşman printre noi?

— Nu. Nu cred că ne e potrivnică. Însă e... ceva cu ea. Nu-i doar o femeie pe care o interesează bufonul din punct de vedere religios. Sunt mai multe la mijloc.

— Dar nu ştii ce anume?

— Nu, nu ştiu, dar am observat că ştie mult mai multe despre Meşteşug decât mă aşteptam eu. Totuşi, o persoană în vârstă a adunat multe cunoştinţe în viaţă. Poate nu e vorba de altceva. Am ridicat ochii spre vârful copacilor, acolo unde vântul îşi murmura cântecul de seară. Crezi că va ninge la noapte?

— Sunt aproape sigură. Şi vom avea noroc dacă se va opri mâine dimineaţă. Ar trebui să mai strângem lemne de foc şi să le stivuim la uşa cortului. Nu, nu tu. Tu du-te înăuntru. Dacă te-ai rătăci acum, pe bezna asta şi cu ninsoarea care e gata să pornească, nu te-am mai găsi niciodată.

Am vrut să protestez, dar mă opri cu o întrebare:

— Verity al meu a fost mai bine instruit să folosească Meşteşugul decât tine?

— Da, doamna mea.

— Crezi că drumul acesta îl atrage şi pe el, aşa cum te atrage pe tine?

— Sunt aproape convins. Dar el e întotdeauna mult mai puternic decât mine când vine vorba de Meşteşug sau încăpăţânare.

Buzele lui Kettricken se răsuciră într-un zâmbet amar.

— Da, e un încăpăţânat, bărbatul meu. Oftă pe neaşteptate, din străfunduri. Aş vrea să fim doar un bărbat şi o femeie, să trăim departe de mare şi de munte. Aş vrea să fie mai simplu pentru noi.

— Şi eu tot asta vreau, am rostit cu glas calm. Vreau să am bătături în palme de la munca de jos şi lumânările lui Molly să ne lumineze casa.

— Sper să ai parte de ce-ţi doreşti, Fitz, îmi spuse Kettricken pe acelaşi ton paşnic. Sper din tot sufletul. Dar ne aşteaptă un drum lung de străbătut până să ne îndeplinim dorinţele.

— Aşa este, am încuviinţat.

Între noi doi se lăsă atunci o pace ca un mugur gata să înflorească. Nu mă îndoiam că, dacă circumstanţele o impuneau, mi-ar fi luat fata ca s-o urce pe tron. Dar nu şi-

ar fi putut schimba atitudinea faţă de îndatorirea ei şi sacrificiu, aşa cum nu şi-ar fi putut schimba sângele şi oasele din trup. Aşa era ea, nu că ar fi vrut cu tot dinadinsul să-mi ia copilul.

Tot ceea ce trebuia să fac pentru a-mi păstra fiica era să-i aduc lui Kettricken soţul înapoi.

În seara aceea, ne-am culcat mai târziu decât ne obişnuisem. Toată lumea era mai obosită decât în alte dăţi. Bufonul făcu primul de strajă, deşi i se citea extenuarea pe chip. Noua nuanţă ivorie pe care o împrumutase pielea lui îi dădea o înfăţişare nenorocită când îi era frig, ca o statuie sculptată într-un os vechi. Noi, ceilalţi, nu simţeam frigul în timpul zilei, când ne mişcam, dar nu cred că lui îi era vreodată cald cu adevărat. Cu toate astea, se îmbrăcă bine şi ieşi din cort, în viscolul tot mai sălbatic, fără să se vaite nicio clipă. Noi ne-am culcat.

La început, viscolul urlă numai deasupra noastră, printre vârfurile copacilor. Ace răzleţe căzeau pe pielea iurtei şi, pe măsură ce vijelia se îndârji, crenguţe şi grămăjoare de zăpadă îngheţată. Frigul se înteţi şi se furişă prin fiecare găurică din haine şi pături. Pe la mijlocul gărzii lui Starling, Kettricken o chemă în cort, zicând că furtuna va sta de pază în locul nostru. Când intră cântăreaţa, lupul se strecură înăuntru printre picioarele ei. Spre uşurarea mea, nimeni nu protestă prea vehement. Când Starling se plânse că aduce zăpadă pe blană, bufonul replică imediat că avea mai puţină zăpadă pe blană decât ea pe haine. Ochi Întunecaţi veni îndată la noi şi se aşeză între bufon şi peretele exterior al cortului. Îşi aşeză capul uriaş pe pieptul lui şi scoase un oftat înainte de a închide ochii. Mă cuprinse gelozia.

Lui îi e mai frig decât ţie. Mult mai frig. Iar în oraş, unde nu prea aveam ce vâna, deseori împărţea mâncarea cu mine.

Aşadar, e din haita noastră? l-am întrebat, uşor amuzat.

Asta să-mi spui tu mie, mă provocă Ochi Întunecaţi. *Ţi-a salvat viaţa, te-a hrănit din prada lui şi şi-a împărţit vizuina cu tine. E din haita noastră sau nu?*

Păi, cred că este, am spus, după câteva momente de gândire. Nu mai văzusem lucrurile în lumina aceea până atunci. Pe nesimţite, mi-am mişcat aşternutul ca să mă apropii de bufon.

— Ţi-e frig? l-am întrebat cu glas tare.

— Numai dacă mă opresc din tremurat, îmi răspunse el, nenorocit, apoi adăugă: De fapt, mi-e mai cald dacă stă lupul între mine şi perete. Emană foarte multă căldură.

— Ţi-e recunoscător că l-ai hrănit de atâtea ori în Jhaampe.

Bufonul miji ochii spre mine în lumina slabă din cort.

— Serios? N-am crezut că animalele au memorie lungă.

Asta mă puse pe gânduri.

— De obicei, nu au. Dar în noaptea asta îşi aduce aminte că l-ai hrănit şi ţi-e recunoscător.

Bufonul ridică braţul şi-l scărpină pe lup între urechi. Ochi Întunecaţi scoase un mormăit de plăcere, ca un pui, şi se lipi fericit mai tare de el. M-am minunat încă o dată la schimbările pe care le vedeam în el. Reacţiona şi gândea tot mai des ca o fiinţă jumătate om, jumătate lup.

Eram prea ostenit ca să mă gândesc prea mult la asta. Am închis ochii şi m-am cufundat în somn. După un timp, mi-am dat seama că strângeam tare din pleoape şi stăteam cu fălcile încleştate, dar nici vorbă să se prindă somnul de mine. Voiam să-mi abandonez pur şi simplu conştienta, atât de istovit eram, însă atât de tare mă ameninţa şi mă ispitea Meşteşugul, încât nu mă puteam destinde suficient ca să adorm. Mă tot foiam, căutând o poziţie mai relaxată pentru corp, până când Kettle, aflată de partea cealaltă a mea, mă întrebă făţiş dacă am purici. Am încercat să mă liniştesc.

M-am holbat la tavanul cortului, ascultând şuieratul vântului afară şi respiraţia calmă a camarazilor mei înăuntru. Am închis ochii şi mi-am relaxat muşchii, încercând să-mi odihnesc măcar trupul. Voiam cu disperare să adorm, însă atât au tras de mine visele Meşteşugului ca nişte cârlige minuscule, până când mi-a venit să ţip. Cele mai multe erau îngrozitoare. Un fel de

ritual de transformare în neom într-un sat de coastă, un foc uriaş arzând într-o groapă, prizonierii împinşi în faţă de Străini batjocoritori şi puşi să aleagă între a fi făcuţi neoameni sau a sări în groapă, toate acestea sub ochii unor copii. Mi-am smuls mintea de lângă flăcări.

Mi-am tras răsuflarea şi mi-am liniştit ochii. Somn. Într-un dormitor din castelul Buckkeep, Lacey desfăcea cu grijă dantela de pe o veche rochie de mireasă. Stătea cu buzele strânse şi cu o expresie dezaprobatoare în timp ce scotea firişoarele care fixau cusătura decorativă.

— Ne va aduce bani frumoşi, îi spuse Patience. Poate destui ca să ne susţinem turnurile de pază încă o lună. El ar înţelege ce trebuie să facem pentru Buck.

Patience stătea cu capul foarte drept. În timp ce desfăcea şiragurile de perle micuţe care sclipeau pe întăritura de la decolteul rochiei, am observat mai multe fire cărunte în părul ei de abanos decât ştiam eu. De-a lungul vremii, albul rochiei căpătase o nuanţă de fildeş, iar trena bogată îi cădea cascadă în poală. Patience lăsă brusc capul pe-o parte, ca ascultând ceva, cu o expresie de nedumerire pe faţă. Am fugit.

Am avut nevoie şi de ultimii stropi de voinţă ca să-mi deschid ochii. Focul din micul mangal ardea mocnit, împrăştiind o lumină roşiatică. Am studiat stâlpii care susţineau pielea întinsă a iurtei. Mi-am domolit respiraţia. N-am îndrăznit să mă gândesc la nimic care să mă atragă din viaţa mea, nici la Molly, nici la Burrich, nici la Verity. Am căutat o imagine neutră pe care să-mi odihnesc mintea, una care să nu mă trimită neapărat cu gândul la trecutul meu. Am invocat un peisaj pustiu. O câmpie netedă, goală, ascunsă de o mantie de omăt, sub cerul paşnic al nopţii. Nemişcare binecuvântată... m-am scufundat în ea ca într-un pat cu saltea moale, din pene.

Apăru un călăreţ lăsat mult în faţă pe spinarea calului, ţinându-l bine cu mâinile de gât, îndemnându-l să gonească mai iute. Frumuseţea simplă a perechii - calul galopând, bărbatul cu mantia fluturând deasupra cozii unduioase a animalului - emana siguranţă. O vreme, doar

atât a existat, calul negru şi călăreţul spintecând câmpia înzăpezită în noaptea luminată de lună. Armăsarul gonea cu pricepere, îşi dilata şi-şi contracta fără efort muşchii, iar bărbatul sălta uşor în şa, ca şi cum nici nu l-ar fi atins. Luna sclipea argintie pe fruntea călăreţului, luminându-i medalionul cu căpriorul năvalnic. Chade.

Alţi trei călăreţi se iviră în peisaj. Doi veneau din spate, dar de-abia mai alergau pe caii osteniţi. Al treilea, singuratic, s-ar distanţa de ei dacă ar mai ţine mult urmărirea. Traversă câmpia perpendicular către ei. Calul pestriţ galopa îndârjit, fără să-i pese de troienele înalte pe care le tulbura în goana lui. Micul său călăreţ, fie o femeie, fie un tânăr, ştia să se ţină în şa. Luna dansa pe lama săbiei scoase din teacă. O vreme, tânărul călăreţ lăsă impresia că avea să-şi încrucişeze cărarea cu a lui Chade, dar bătrânul asasin îl zări la timp. Îi spuse ceva calului, iar animalul ţâşni ca fulgerul. Aproape că se făcu nevăzut. Îi lăsă mult în urmă pe primii doi călăreţi leneşi, însă bidiviul pestriţ ajunse la drumul bătătorit şi întinse bine pasul, străduindu-se să se apropie de el. La început, am avut impresia că Chade va scăpa, dar calul pestriţ era mai odihnit decât al lui, care nu reuşi să alerge în acelaşi ritm nebun. Ritmul constant al pestriţului îl apropia încet de calul lui Chade. Distanţa dintre ei scădea treptat, dar neabătut. La un moment dat, pestriţul făcu un salt până în spatele armăsarului negru al lui Chade. Acesta slăbi pasul, iar Chade se răsuci în şa şi ridică braţul în semn de salut. Călăreţul celălalt, o femeie, îi strigă cu voce subţire în aerul rece: „Pentru Verity, adevăratul rege!” Îi aruncă apoi un săculeţ, iar Chade îi aruncă un pachet. Se despărţiră brusc, caii abătându-se amândoi de la drumul bătătorit, pentru a porni în direcţii diferite. Ropotele de copite se stinseră în noapte.

Armăsarii osteniţi ai urmăritorilor, înspumaţi şi transpiraţi, scoteau aburi în frig. Călăreţii îi opriră înjurând când ajunseră la locul în care se despărţise Chade de complicea lui. Frânturi de conversaţie se amestecară cu blestemele în aer. „Afurisiţi de partizani Farseer!”, „N-ai

de unde să ştii la cine e acum” şi, la sfârşit, „Nu mă duc înapoi ca s-o iau cu biciul pe spinare din cauza încurcăturii ăsteia.” Până la urmă, au căzut de acord, pentru că şi-au lăsat caii să răsufle şi au pornit în pas mai lent pe cărarea bătucită, depărtându-se de cea pe care veniseră.

Mi-am revenit o scurtă perioadă. Ciudat, m-am pomenit că zâmbesc, deşi eram leoarcă de transpiraţie pe faţă. Meşteşugul era intens şi adevărat. Gâfâiam din cauza încordării la care mă supunea. Am încercat să mă retrag, dar şuvoiul dulce al cunoaşterii mă atrăgea prea puternic. Jubilam că scăpase Chade, că aflasem de existenţa partizanilor care luptau în numele lui Verity. Lumea se întindea vastă în faţa mea, ademenitoare ca o tavă cu dulciuri. Inima mea făcu imediat o alegere.

Un copil plângea continuu, deznădăjduit, aşa cum plâng sugarii. Fiica mea. Stătea pe un pat, învelită încă în pătura udă de ploaie. Se înroşise la faţă de efortul cu care plângea. Vocea lui Molly răsună ameninţătoare din cauza frustrării înăbuşite:

— Taci. De ce nu poţi să taci?

Vocea lui Burrich, aspră, plictisită.

— Nu te enerva pe ea. E doar un bebeluş. Probabil că-i e foame.

Molly se ridică în picioare. Avea buzele strânse şi braţele împletite la piept. Era roşie în obraji, cu părul adunat în şuviţe ude. Burrich îşi atârnă mantaua din care curgea apă. Fuseseră împreună undeva toţi trei şi tocmai se întorseseră. Tăciunii se făcuseră cenuşă, coliba era rece. Burrich se duse la cămin, îngenunche cu dificultate, protejându-şi genunchiul bolnav, şi alese surcele ca să aprindă focul. Îi simţeam încordarea, ştiam cât se luptă să-şi ţină firea.

— Ai grijă de copil, propuse el calm. Eu aprind focul şi pun apă la fiert.

Molly îşi scoase mantaua şi se duse s-o agaţe înadins lângă a lui. Ştiam că nu suportă să i se spună ce să facă.

Bebeluşul plângea întruna, văitându-se ca vântul iernii de afară.

— Mi-e frig, mi-e foame, sunt obosită şi udă. Va trebui să înveţe că uneori n-are ce face, trebuie să aştepte.

Burrich se aplecă să sufle într-o scânteie şi bodogăni când nu se aprinse.

— Şi ei îi e frig, îi e foame, e obosită şi udă, sublinie el. Folosea un ton din ce în ce mai sever. Se încăpăţână să facă focul. Şi e prea mică să se ajute singură. Aşa că plânge. Nu ca să te chinuie, ci ca să-ţi spună că are nevoie de ajutor. E ca un căţeluş care plânge, femeie, sau ca un pui de pasăre care ciripeşte. N-o face ca să te enerveze.

Ridică vocea la fiecare propoziţie.

— Ei, pe mine mă enervează! declară Molly, cu chef de ceartă. N-are decât să plângă până nu mai poate. Am obosit să mă tot ocup de ea. Şi e tot mai răsfăţată. Plânge numai ca s-o iei în braţe. Nu mai am nicio clipă pentru mine. Nu mai dorm niciodată de seara până dimineaţa. Hrăneşte copilul, spală copilul, schimbă copilul, ia în braţe copilul. La atât se mărgineşte viaţa mea.

Îşi enumera necazurile cu amărăciune. Ochii îi sclipeau de nervi, aşa cum îi sclipiseră când îl sfidase pe tatăl ei, şi ştiam că se aştepta ca Burrich să se ridice şi să-i tragă o palmă. Însă el suflă într-o scânteie firavă şi mormăi satisfăcut când o flacără ţâşni subţire şi aprinse o scoarţă răsucită de fag. Nici măcar nu se întoarse către Molly sau copilul care plângea. Puse pe foc surcea după surcea. M-am minunat cât de nepăsător putea să fie faţă de Molly, care clocotea de furie în spatele lui. Eu n-aş fi putut fi atât de temperat dacă ar fi stat în spatele meu cu expresia aceea pe chip.

Burrich se ridică numai când focul se aprinse curajos şi se răsuci, dar nu către Molly, ci către copil. Trecu pe lângă Molly ca şi când nici n-ar fi fost acolo. Nu ştiu dacă sesiză efortul ei de-a nu clipi în faţa loviturii pe care credea că o va primi. Mi se frânse inima să văd cum o marcase tatăl ei pe viaţă. Burrich se aplecă deasupra fetiţei, vorbindu-i cu glas calm în timp ce-o dezvelea. L-am urmărit cu admiraţie

şi respect cum îi schimbă scutecul. Se uită în jur, apoi luă o cămaşă de lână de-a lui atârnată pe-un spătar de scaun şi-o înveli cu ea. Fata plânse mai departe, dar cu alt glas. Burrich o propti de umăr cu o mână, iar cu cealaltă umplu o oală şi-o puse la încălzit. O ignoră pe Molly, care se albi la faţă şi făcu nişte ochi cât cepele când Burrich începu să măsoare seminţele. Văzând că apa nu fierbe încă, se aşeză jos cu fetiţa în braţe şi o bătu ritmic pe spate. Ţipetele se mai potoliră, ca şi cum copila s-ar fi săturat de plâns.

Molly se duse la ei.

— Dă-mi fata. O s-o hrănesc acum.

Burrich ridică încet ochii spre ea. O privi impasibil.

— Când te calmezi şi vrei s-o ţii în braţe, ţi-o voi da.

— Mi-o vei da în clipa asta! E copilul meu! se răsti Molly şi se întinse după fată.

Burrich o opri dintr-o privire. Ea se dădu înapoi.

— Încerci să mă faci să-mi fie ruşine? îl întrebă, cu glas tot mai piţigăiat. E copilul meu. Am dreptul să-l cresc cum consider că e mai bine. Nu trebuie ţinută în braţe tot timpul.

— Aşa este, încuviinţă el paşnic, dar nu-i dădu copilul.

— Crezi că sunt o mamă rea. Dar ce ştii tu despre copii, ca să spui că eu greşesc?

Burrich se ridică, se clătină puţin pe piciorul bolnav şi-şi recăpătă echilibrul. Luă seminţele şi le răsfiră peste apa care fierbea, apoi amestecă în vas ca să uniformizeze conţinutul. Puse capacul şi trase puţin oala de pe foc. Toate acestea le făcu legănând copilul pe îndoitura cotului. Mi-am dat seama că se gândise la răspuns când începu să vorbească:

— Despre copii nu ştiu multe. Dar mă pricep la pui. Mânji, căţeluşi, viţei, purceluşi. Chiar şi la pisici. Ştiu că, dacă vrei să aibă încredere în tine, îi atingi deseori când sunt mici. Blând, însă ferm, ca să vadă că eşti puternic.

I se înmuie glasul când vorbi despre pui. Auzisem lecţia aceea de sute de ori, ţinută de obicei în faţa grăjdarilor nerăbdători.

— Nu strigi la ei, nu faci mişcări bruşte, care să li se pară ameninţătoare. Le dai mâncare bună şi apă curată, îi ţii în loc curat şi-i adăposteşti de vremea rea. Coborî glasul acuzator, adăugând: Nu-ţi verşi nervii pe ei şi nu confunzi pedeapsa cu disciplina.

Molly păru şocată de cuvintele lui.

— Disciplina se învaţă din pedepse. Un copil învaţă să fie disciplinat când e pedepsit dacă a făcut ceva rău.

Burrich scutură din cap.

— Aş vrea să-l „pedepsesc” pe bărbatul care ţi-a vârât prostia asta în cap cu bătaia, replică el şi o nuanţă din furia lui veche i se ghici în voce. Ce-ai învăţat de la tatăl tău, care-şi vărsa nervii pe tine? Că a arăta blândeţe unui copil e-o slăbiciune? Că a ceda şi-a lua fata în braţe când plânge pentru că vrea să fie cu tine e un gest numai pentru adulţi?

— Nu vreau să vorbesc despre tatăl meu, declară Molly dintr-odată, dar cu glas cam nesigur.

Se întinse după fetiţă ca un copil care-şi cere jucăria preferată. Burrich i-o dădu. Molly se aşeză pe piatra căminului şi se deschise la bluză. Bebeluşul căută lacom sânul şi tăcu imediat. O vreme, nu se auziră decât vântul văitându-se pe-afară, terciul fierbând în oală şi zgomotele scoase de Burrich, care aţâţa focul.

— Tu n-ai fost întotdeauna răbdător cu Fitz când era mic, bolborosi Molly mustrătoare.

Burrich pufni în râs.

— Nu cred că ar fi putut să fie cineva răbdător la nesfârşit cu băiatul ăla. Când l-am primit, avea cinci sau şase ani, nu ştiam nimic despre el. Şi eram tânăr, mă interesau multe alte lucruri. Poţi să vâri mânzul în ţarc sau să legi un câine o vreme, dar nu poţi face la fel cu un copil. Nicio clipă n-ai cum să uiţi de-un copil când îl ai în viaţa ta. Ridică din umeri neajutorat. Până să mă dezmeticesc, Fitz a devenit centrul vieţii mele. Făcu o pauză scurtă, neobişnuită. După aceea mi l-au luat, iar eu i-am lăsat... Şi acum e mort.

Tăcere. Voiam cu disperare să-mi întind mintea până la ei, să le spun că trăiesc, dar nu puteam. Îi auzeam, îi vedeam, dar nu puteam ajunge la ei. Ca vântul din afara casei, urlam şi băteam în pereţi. Zadarnic.

— Ce-o să mă fac? Ce-o să se aleagă de noi? întrebă Molly pe neaşteptate, fără a se adresa cuiva anume, îmi sfâşia inima cu disperarea ei. Uită-te la mine. Am copil, dar n-am bărbat şi niciun mijloc să-mi fac o soartă pe lume. Tot ce-am pus deoparte s-a dus. Se uită la Burrich. Am fost atât de proastă! Am crezut întotdeauna că va veni să mă caute, că se va însura cu mine. N-a făcut-o. Acum n-o va face niciodată, începu să se legene, strângând fetiţa la piept. Lacrimile îi curgeau nestingherite pe obraji. Să nu crezi că nu l-am auzit azi pe moşneagul ăla care-a zis că m-a văzut în Buckkeep şi că eram târfa bastardului mânjit cu Har. Cât mai e până se răspândeşte povestea în Capelin Beach[18]? Nu mai îndrăznesc să ies în oraş. Nu mai pot ţine capul sus.

O coardă sensibilă pocni în inima lui Burrich. Se lăsă în faţă, cu cotul proptit de genunchi, cu capul în mâini.

— Am crezut că nu l-ai auzit, murmură el. Dacă n-ar fi fost atât de bătrân, i-aş fi cerut socoteală pentru vorbele lui.

— Nu poţi cere socoteală unui om pentru că spune adevărul, spuse Molly deznădăjduită.

Burrich ridică imediat capul.

— Nu eşti o târfă! declară el înfuriat. Ai fost soţia lui Fitz. Nu e vina ta că n-a ştiut toată lumea.

— Soţia lui, repetă Molly, batjocoritor. N-am fost soţia lui, Burrich. Nu s-a însurat niciodată cu mine.

— Mie aşa mi-a vorbit de tine. Îţi jur, ştiu asta. Dacă n-ar fi murit, ar fi venit la tine. Sigur ar fi venit. Întotdeauna a vrut să te ia de nevastă.

— Da, a vrut foarte multe. Şi-a spus multe minciuni. Intenţiile nu sunt fapte, Burrich. Dacă fiecare femeie care a auzit un bărbat promiţându-i c-o ia de nevastă i-ar şi deveni soţie, n-ar mai fi pe lume atâţia bastarzi.

18 „Plaja Capelinilor” (n. tr.).

Se îndreptă de spate şi-şi şterse lacrimile de pe faţă cu un gest obosit, vrând parcă să le pună capăt pentru totdeauna. Burrich nu-i mai spuse nimic. Molly se uită la feţişoara care, în sfârşit, se liniştise. Bebeluşul adormise. Mama îşi scoase sfârcul din gura ei strânsă ajutându-se cu degetul mic. Închizându-şi bluza, zâmbi vag.

— Cred că am simţit un dinţişor. Poate plânge pentru că-i dau dinţii.

— Un dinte? Arată-mi-l! exclamă Burrich şi veni să se aplece spre bebeluş.

Molly trase uşor buziţa roz de jos şi scoase la iveală o jumătate de dinte ieşită din gingie. Fiica mea se trase la atingerea ei, încruntându-se în somn. Burrich o luă cu grijă de la Molly şi-o duse la pat. O aşeză pe el aşa cum era, învelită în cămaşa lui. Lângă foc, Molly luă capacul de pe oală şi mestecă în terci.

— Voi avea grijă de amândouă, se oferi Burrich stânjenit, cu ochii la copil. Nu sunt atât de bătrân, încât să nu pot munci. Câtă vreme mai sunt în stare să învârt toporul, putem face troc sau vinde lemnele. Ne vom descurca.

— Nu eşti bătrân deloc, spuse Molly absentă, punând sare în terci.

Se duse la scaun şi se trânti în el. Scoase dintr-un coş o cămaşă care aştepta să fie cârpită şi-o răsuci în mâini, ca să vadă de unde să înceapă cu peticitul.

— Parcă te scoli mereu altul în fiecare zi. Uită-te la cămaşa asta. I-ai rupt cusătura de la umăr ca un băiat în creştere. Cred că întinereşti pe zi ce trece. Eu, însă, am impresia că îmbătrânesc cu fiecare ceas. Şi nu pot să abuzez de bunătatea ta la nesfârşit, Burrich. Trebuie să-mi văd de viaţă. Într-un fel sau altul. Numai că nu pot să mă gândesc la asta acum.

— Atunci nu te gândi, o linişti Burrich.

Veni lângă scaunul ei. Ridică braţele, ca şi când ar fi vrut să i le aşeze pe umeri. În loc de asta, şi le încrucişă la piept.

— În curând vine primăvara. Vom planta o grădină şi vor începe şi peştii să înoate în bancuri mari. S-ar putea să se angajeze oameni în Capelin Beach. Vei vedea, ne vom descurca.

Reuşi să-i transmită şi lui Molly din optimismul lui.

— Ar trebui să mă apuc de-acum să fac nişte stupi din paie. Dacă avem noroc, poate mă aleg cu un roi de albine.

— Ştiu un câmp de flori sus, pe dealuri, unde vin multe albine vara. Dacă am ridica nişte stupi acolo, ar veni oare albinele în ei?

Molly zâmbi pentru sine.

— Albinele nu-s ca păsările, prostuţule. Roiesc numai când în vechiul lor stup sunt prea multe albine. Am putea obţine un roi aşa, dar numai la mijlocul verii sau la toamnă. Nu. La primăvară, când albinele ies la lumină din iarnă, vom încerca să găsim un copac cu albine. Când eram mică, înainte de-a mă deştepta la minte şi-a îngriji un stup iarna, îl ajutam pe tata să le caute. Pui un vas cu miere călduţă ca să le atragi. Mai întâi vine una, pe urmă alta. Dacă te pricepi - iar eu mă pricep foarte bine - găseşti roiul şi-l urmăreşti până la copacul unde se adăposteşte. Acesta e numai începutul, bineînţeles. Pe urmă trebuie să-l scoţi cu forţa din copac şi să-l vârî în stupul pregătit dinainte. Câteodată, când copacul e mai mic, îl tai pur şi simplu şi duci buduroiul acasă.

— Buduroiul?

— Scorbura de copac în care îşi fac albinele cuib.

— Dar nu te înţeapă? întrebă Burrich naiv.

— Nu, dacă ştii cum să lucrezi, îi răspunse Molly calmă.

— Va trebui să mă înveţi şi pe mine cum se face, rosti el cu umilinţă.

Molly se răsuci în scaun ca să-l vadă mai bine. Zâmbi, dar nu cu zâmbetul ei de altădată, ci cu unul prin care recunoştea că se prefăceau că lucrurile se vor desfăşura după planurile lor. Ştia foarte bine că nu se putea încrede în speranţe.

— Numai dacă mă înveţi să scriu. Lacey şi Patience au început să mă înveţe, mă descurc cu cititul cât de cât, dar la scris mi-e mai greu.

— Te învăţ, iar pe urmă o înveţi şi pe Nettle, promise Burrich.

Nettle[19].O botezase pe fata mea Nettle, după planta pe care o iubeşte, deşi îi lasă urme pe mâini dacă nu e atentă când o culege. Asta simţea ea, că fiica noastră aducea durerea odată cu bucuria? Gândul mă îndurera. Ceva îmi distrase atenţia, dar m-am agăţat cu înverşunare de Burrich şi de Molly. Dacă nu mă puteam apropia mai mult de ea în clipele acelea, atunci aveam să fac orice ca să rămân agăţat de ea.

Nu, hotărî ferm Verity. *Retrage-te imediat. Îi pui în pericol. Crezi că ar avea remuşcări să-i omoare, dacă ar şti că astfel te-ar răni şi te-ar slăbi pe tine?*

Într-o clipă, m-am pomenit lângă Verity. Se afla într-un loc friguros, bătut de vânturi şi întunecat. Am încercat să văd mai multe, dar îmi blocă ochii. Cu atâta uşurinţă mă adusese la el împotriva voinţei mele, cu atâta uşurinţă îmi blocase văzul! Puterea Meşteşugului său era înfricoşătoare, dar îl simţeam ostenit, istovit de moarte, în ciuda forţei sale. Meşteşugul era ca un armăsar robust, iar Verity, funia subţire cu care e priponit. Trăgea de Verity în fiecare minut, iar el rezista de fiecare dată.

Venim la tine, i-am spus, deşi nu era necesar.

Ştiu. Grăbiţi-vă. Şi nu mai face ce-ai făcut. Nu te mai gândi la numele celor care ne-ar face rău. Aici, orice şoaptă e un strigăt. Au puteri de neimaginat, forţe pe care nu le poţi înfrunta. Unde mergi tu, acolo pot ajunge şi duşmanii tăi. Aşa că nu lăsa urme.

Dar unde te afli? l-am întrebat, chiar în timp ce mă îndepărta de el.

Găseşte-mă! îmi porunci, şi mă azvârli înapoi în trupul meu, înapoi în viaţa mea.

---

19 „Urzică” (n. tr.).

M-am ridicat pe pături, încercând să respir. Parcă m-aş fi luptat corp la corp şi-aş fi fost trântit pe spate. Câteva clipe, am scos nişte sunete joase, încercând să-mi umplu plămânii cu aer. În cele din urmă, am inspirat adânc, mulţumitor, şi-am mijit ochii în beznă. În afara cortului, vijelia ţipa. În mijlocul mangalului rămăsese doar o scânteie roşie, care lumina puţin mai departe decât silueta lui Kettle care dormea în apropiere.

— Te simţi bine? mă întrebă în şoaptă bufonul.

— Nu, am murmurat.

M-am întins lângă el. Dintr-odată, am fost prea obosit ca să gândesc, prea obosit ca să mai spun altceva. Mi se uscase transpiraţia pe trup şi-am început să tremur de frig. Bufonul mă uimi, cuprinzându-mă cu braţul. M-am apropiat de el recunoscător, împărtăşindu-mă din căldura lui. Mă învăluia afecţiunea lupului. Am aşteptat să aud cuvinte mângâietoare de la bufon, dar era prea înţelept ca să le dea glas. Am adormit tânjind după vorbe care nu existau.

25. STRATEGIE

Şase-nţelepţi la Jhaampe au venit,
Au suit dealul, nu l-au mai coborât.
Le-a căzut pielea, trupul şi l-au găsit,
Pe aripi de piatră în cer au plutit.

Cinci înţelepţi la Jhaampe au venit,
Pe-un drum nici înainte, dar nici 'napoi clădit,
S-au înmulţit, s-au contopit, degeaba,
Până la urmă, tot n-au săvârşit treaba.

Patru-nţelepţi la Jhaampe au venit,
S-au înţeles tăcuţi, o vorbă n-au rostit,
S-au închinat reginei, dorind să fie liberi.
Ce s-a ales de ei n-ar şti să spună nimeni.

Trei înţelepţi la Jhaampe au venit,
Au ajutat un rege, coroana i-au păzit,
Cercându-şi soarta, au vrut să urce dealul,
Un pas greşit i-a dat de-a berbeleacul.

Doi înţelepţi la Jhaampe au venit,
Două femei gingaşe acolo şi-au găsit,
Uitând de aventură, iubit-au îndeajuns,
Mai înţelept trăind decât cei de mai sus.

Un înţelept la Jhaampe a venit,
Regina şi coroana pe dată le-a uitat,
Şi-a-ndeplinit menirea, pe urmă s-a culcat,
Iar oasele în grija pietrelor şi-a dat.

Niciun înţelept la Jhaampe nu mai vine
Să suie iute dealul, dar nu şi să-l coboare.
E mult mai chibzuit şi mult mai sfânt
Să stai şi să înfrunţi de-acasă un mormânt.

— Fitz? Eşti treaz?

Bufonul stătea aplecat deasupra mea, cu faţa foarte aproape de a mea. Părea agitat.

— Cred că da.

Am închis ochii. Imagini şi gânduri îmi străbătură fulgerător mintea. N-am putut spune care dintre ele erau ale mele. Am încercat să-mi amintesc dacă era important să ştiu asta.

— Fitz!

Era Kettricken, care mă şi scutura.

— Ridică-l în şezut, sugeră Starling.

Regina mă apucă imediat de piepţii cămăşii şi mă trase în capul oaselor. Schimbarea bruscă a poziţiei mă ameţi. Nu înţelegeam de ce voiau să stau treaz în toiul nopţii şi le-am spus-o.

— E miezul zilei, mă informă scurt Kettricken. Vijelia n-a slăbit de aseară. Mă cercetă din priviri. Ţi-e foame? Vrei o cană de ceai?

Cât am încercat să mă hotărăsc, am uitat ce mă întrebase. Atâţia oameni murmurau în jur, că nu-mi puteam separa gândurile de ale lor.

— Te rog să mă ierţi, i-am cerut, politicos, iertare femeii. Ce m-ai întrebat?

— Fitz! şuieră exasperat bărbatul palid. Duse mâna în spatele meu şi scoase un pachet. Are scoarţă de spiriduş acolo, pentru ceai. I-a lăsat-o Chade. Ar trebui să-l trezească.

— N-are nevoie de ea, rosti o femeie bătrână cu voce aspră.

Se târî mai aproape de mine, întinse braţul şi mă pişcă tare de ureche.

— Au! Kettle! am certat-o şi-am încercat să mă trag la o parte.

Ea nu mă slăbi.

— Trezeşte-te! îmi porunci cu severitate. În clipa asta!

— Sunt treaz! am asigurat-o.

După ce se încruntă o dată la mine, îmi lăsă urechea în pace. În timp ce eu mă uitam în jur confuz, ea mormăi supărată:

— Suntem prea aproape de drumul ăla afurisit.

— Mai viscoleşte afară? am întrebat nedumerit.

— Da, ţi-am mai spus de şase ori, se enervă Starling, dar, după glas, mi-am dat seama că era şi îngrijorată.

— Am avut... coşmaruri azi-noapte. N-am dormit bine.

M-am uitat pe rând la oamenii adunaţi lângă micul mangal. Cineva înfruntase vântul şi adusese o provizie nouă de lemne. Un ceainic atârna pe trepied deasupra micii sobe, plin cu zăpadă care se topea.

— Unde-i Ochi Întunecaţi? am întrebat, imediat ce i-am simţit lipsa.

— Vânează, îmi răspunse Kettricken.

Şi nu prea am noroc, veni ecoul de pe panta de deasupra noastră. Îi sufla vântul în ochi. Îşi lăsase urechile în jos din cauza lui. *Nimic nu mişcă pe viscolul ăsta. Nu ştiu de ce mă mai deranjez.*

Vino înapoi la căldură, i-am propus. În clipa aceea, Kettle se aplecă în faţă şi mă ciupi zdravăn de braţ. Am tresărit cu un ţipăt.

— Fii atent la noi! se răsti ea la mine.

— Ce facem? am întrebat, frecându-mi braţul.

Mi se părea să nimeni nu se poartă aşa cum trebuie în ziua aceea.

— Aşteptăm să se oprească viscolul, îmi spuse Starling. Veni mai aproape de mine şi mă privi în ochi. Fitz, ce se întâmplă cu tine? Am impresia că nu eşti printre noi.

— Nu ştiu, am recunoscut. Mă simt prins într-un vis. Şi, dacă nu fac eforturi să stau treaz, adorm la loc.

— Atunci fă eforturi, mă sfătui Kettle neînduplecată.

Nu înţelegeam de ce e atât de supărată pe mine.

— Poate că ar trebui să doarmă, pur şi simplu, sugeră bufonul. Arată obosit şi, după cât s-a foit şi-a gemut azi-noapte, n-a avut nici pe departe vise odihnitoare.

— Deci se va odihni mai mult dacă stă treaz acum, în loc să se întoarcă la visele acelea, insistă Kettle nemiloasă. Mă pocni în coaste pe neaşteptate. Vorbeşte cu noi, Fitz.

— Despre ce? m-am eschivat eu.

Kettricken trecu imediat la atac:

— L-ai visat pe Verity azi-noapte? Din cauza Meşteşugului eşti aşa de ameţit?

Am oftat. Nu poţi răspunde cu o minciună unei întrebări directe puse de regina ta.

— Da, i-am spus, dar văzându-i lucirea din priviri, am adăugat: Însă a fost un vis care nu te va mângâia prea mult. Trăieşte într-un loc friguros, cu vânt necruţător. N-a vrut să mă lase să văd mai multe, iar când l-am întrebat unde se află, mi-a zis să-l găsesc singur.

— De ce se poartă aşa? vru să ştie Kettricken.

Pe chip îi apăru o expresie jignită, de parcă ar fi alungat-o însuşi Verity.

— M-a avertizat serios cu privire la Meşteşug. Îi urmăream… pe Molly şi pe Burrich.

Îmi venea foarte greu s-o recunosc, pentru că nu voiam să vorbesc despre cele văzute.

— Verity a venit şi m-a smuls de-acolo, avertizându-mă că duşmanii noştri i-ar putea găsi prin mine şi le-ar putea face rău. Cred că de-asta n-a vrut să mă lase să văd unde se află. Se temea că, dacă mi-ar arăta împrejurimile, Regal şi iniţiaţii lui le-ar recunoaşte.

— Se teme că şi ei îl caută? întrebă Kettricken mirată.

— Aşa mi se pare. Deşi nu le-am simţit prezenţa, el crede că îl vor căuta, cu Meşteşugul sau în persoană.

— De ce s-ar mai deranja Regal să-l caute, când toţi cred că Verity a murit?

Am ridicat din umeri.

— Poate ca să se asigure că nu se va mai întoarce ca să le arate tuturor că s-au înşelat. Nu ştiu sigur, regina mea. Simt că regele îmi ascunde multe. Mi-a atras atenţia că iniţiaţii au puteri felurite.

— Dar Verity sigur e la fel de puternic, nu? întrebă Kettricken, încrezătoare ca un copil.

— Are o putere atât de mare, cum eu n-am mai văzut, doamna mea. Dar are nevoie de toată voinţa lui ca s-o controleze.

— Iar un asemenea control e o iluzie, murmură Kettle pentru sine. O capcană pentru a-i păcăli pe cei imprudenţi.

— Regele Verity nu e deloc imprudent, doamnă Kettle! ripostă Kettricken nervoasă.

— Nu, nu este, am încuviinţat pe un ton împăciuitor. Iar cuvintele acelea le-am rostit eu, nu Ve... nu regele Verity, doamna mea. Nu caut decât să te fac să înţelegi că faptele lui îmi depăşesc puterea de înţelegere. Nu pot decât să mă încred în el că ştie ce urmăreşte. Şi să fac ce mi-a poruncit.

— Adică să-l găseşti, aprobă Kettricken. Aş vrea să putem pleca acum, chiar în clipa asta. Dar numai un prost ar înfrunta un asemenea viscol.

— Cât stăm aici, FitzChivalry e mereu în primejdie, ne informă Kettle.

Toţi ochii se întoarseră spre ea.

— Ce te face să spui asta, Kettle? o întrebă Kettricken.

Bătrâna ezită.

— Oricine îşi poate da seama. Dacă nu-l ţinem de vorbă, gândurile i-o iau razna şi începe să privească în gol. Nu poate dormi noaptea, pentru că îl asaltează Meşteşugul. E limpede că drumul e de vină.

— E adevărat ce spui, dar mie nu mi-e limpede că drumul e problema. Poate mai are fierbinţeală din cauza rănii sau...

— Nu. Am riscat s-o întrerup pe regină. Drumul e de vină. N-am fierbinţeală. Şi nu m-am simţit aşa înainte de a-l străbate.

— Explică-mi, îmi ordonă regina.

— Nu înţeleg nici eu. Bănuiesc doar că s-a folosit Meşteşugul pentru a se construi acest drum. E mai drept şi mai neted decât orice alt drum cunoscut de mine. Nu se văd urme de animale pe el. Ai băgat de seamă copacul pe lângă care am trecut ieri, buşteanul acela căzut? Partea de jos şi crengile cele mai de sus erau sănătoase... dar trunchiul care căzuse pe drum era aproape putrezit. O

forţă lucrează pe drum, ca să-l păstreze curat şi fără obstacole. Iar eu cred că, indiferent ce fel de forţă este, are legătură cu Meşteşugul.

Kettricken chibzui câteva minute.

— Ce propui să facem? mă întrebă.

Am ridicat iar din umeri.

— Nimic. Deocamdată. Cortul stă bine aici. Ar fi o prostie să încercăm să-l mutăm pe vântul ăsta. Pur şi simplu trebuie să fiu conştient de primejdiile care mă pasc şi să mă străduiesc să le evit. Iar mâine sau când o fi să se înmoaie vremea, ar trebui să merg pe lângă drum, nu pe el.

— Nu te-ar ajuta prea mult, mormăi Kettle.

— Poate. Dar cum drumul e călăuza noastră spre Verity, ar fi o greşeală să ne abatem de la el. Verity i-a supravieţuit, şi l-a străbătut singur. Am tăcut câteva momente, crezând că înţeleg mai bine frânturile de vise pe care mi le adusese Meşteşugul despre el. Până la urmă, voi reuşi s-o fac şi eu.

Camarazii mei, aşezaţi roată lângă mine, nu mă priveau foarte convinşi.

— Păi, cred că n-ai de ales, conchise Kettricken amărâtă. Dacă te pot ajuta cumva, FitzChivalry...

— Nu văd cum m-aţi putea ajuta, am recunoscut.

— Ţinându-i mintea ocupată atât cât se poate, propuse Kettle. Nu-l lăsaţi să zacă, nici să doarmă prea mult. Starling, ai harpa cu tine, nu-i aşa? N-ai putea să ne cânţi?

— Am o harpă, o corectă menestrelul bosumflat. E vai şi-amar faţă de cea care mi s-a luat în Moonseye.

Starling rămase cu privirea în gol, concentrată pe trăirile lăuntrice. Oare aşa arătam şi eu când mă absorbea Meşteşugul? Kettle se întinse şi-o bătu prieteneşte pe genunchi, dar cântăreaţa se trase îndărăt.

— Totuşi, n-am alta mai bună, şi voi cânta, dacă ziceţi că ajută.

Duse mâna la spate şi scoase harpa învelită din boccea. Când o desfăcu, am văzut că nu era decât un cadru de lemn cu coardele întinse perpendicular pe el. Semăna cu o

harpă, dar nu avea graţia şi lustrul uneia adevărate. Faţă de fosta harpă a lui Starling, era ca lamele de antrenament ale lui Hod faţă de săbiile adevărate; un lucru util, care funcţiona, dar atât. Cu toate acestea, Starling şi-o aşează în poală şi-o acordă. Tocmai începu o veche baladă din Buck, când un nas plin de zăpadă se ivi în uşa cortului.

— Ochi Întunecaţi! îl întâmpină fericit bufonul.

Am came pentru toată lumea, anunţă el, umflându-se în pene. *Mai mult decât suficientă ca să ne îmbuibăm.*

Nu exagera. Când m-am târât afară din cort ca să-i văd prada, am dat cu ochii de un soi de mistreţ. Colţii şi blana aspră semănau cu ale animalelor din care vânasem şi altădată, dar avea urechi mai mari şi fire negre şi albe. Când veni lângă mine Kettricken, îşi manifestă bucuria, zicând că văzuse doar puţini porci până atunci, dar lumea ştia că bântuie prin păduri şi că cel mai bine e să fie lăsaţi în pace. Scărpină lupul după urechi cu degetele înmănuşate, lăudându-l exagerat pentru curaj şi îndemânare, până când el nu mai ştiu de mândrie şi se trânti în zăpadă. M-am uitat cum se tăvăleşte în omăt şi-n vânt şi nu mi-am putut reţine un zâmbet. În clipa următoare sări în patru labe şi mă ciupi tare de pulpă, cerându-mi să spintec burta porcului.

Carnea era grasă şi multă. Am tăiat-o numai împreună cu Kettricken, pentru că frigul îi nenorocea pe bufon şi pe Kettle, iar Starling se eschivă, având mâini de harpistă. Gerul şi umezeala nu le făceau bine degetelor ei încă nevindecate. Pe mine nu m-a deranjat. Nici treaba, nici frigul nu-mi lăsau mintea să rătăcească, pe lângă că simţeam o plăcere neobişnuită să stau singur cu Kettricken, chiar în condiţiile acelea. Lucrând împreună, am făcut uitat rangul şi trecutul, devenind doi oameni care stau în frig şi se bucură de carnea îndestulătoare. Am tăiat felii lungi, pentru frigărui care să se prăjească repede pe mangal, în cantitate suficientă ca să ne umplem toţi burţile. Ochi Întunecaţi îşi opri măruntaiele pentru el, desfătându-se cu inima, rinichii şi maţele, apoi cu o pulpă din faţă, trosnind satisfăcut oasele în fălci. Mi se părea

prea plin de sine şi i-am spus-o, dar el îmi zise că nu mai vânase niciodată aşa o pradă greu de prins de unul singur, darămite s-o mai şi târască până la cort întreagă, ca s-o împartă cu noi. În toată vremea asta, bufonul îl scărpina între urechi.

În curând, mirosul de prăjit se răspândi în cort. Nu mai mâncasem carne proaspătă de zile întregi, iar din cauza frigului îndurat, grăsimea ni se păru de două ori mai gustoasă. Ne-am mai îmbărbătat şi aproape că am uitat de urletul vântului şi de gerul care ne asalta nemilos micul adăpost. După ce ne-am săturat cu toţii, Kettle ne făcu ceai. Nimic nu te mulţumeşte mai mult decât carnea şi ceaiul cald şi tovărăşia prietenilor.

Asta înseamnă haită, remarcă Ochi Întunecaţi din colţul lui. N-am putut decât să-l aprob.

Starling îşi şterse grăsimea de pe degete şi-şi luă harpa de la bufon, care ceruse s-o vadă. Spre surprinderea mea, se aplecă asupra instrumentului odată cu Starling şi-i urmă conturul cu unghia unui deget palid.

— Dacă aş avea uneltele cu mine, aş putea şlefui lemnul aici şi aici şi-aş netezi o curbă aici, pe partea asta. Cred că aşa s-ar potrivi mai bine cu degetele tale.

Starling îl privi serioasă, prinsă între suspiciune şi ezitare. Căută batjocura pe faţa lui, dar n-o găsi. Comentă prudentă, ca şi când ni s-ar fi adresat tuturor:

— Stăpânul meu, care m-a învăţat să cânt, se pricepea să şi făurească harpe. Prea bine se pricepea. A încercat să mă înveţe şi pe mine şi-am prins câte ceva, dar n-a suportat să vadă cum „răzui a proasta şi stric bunătate de lemn”, cum mi-a zis. Aşa că n-am învăţat niciodată cum să şlefuiesc un cadru. Iar cu mâna asta încă ţeapănă…

— Dacă am fi la Jhaampe, te-aş lăsa să răzui ca proasta şi să strici cât lemn ai vrea. Numai lucrând înveţi. Însă acum, aici, chiar şi cu aceste cuţite, cred că aş reuşi să-i dau harpei tale o formă mai graţioasă, spuse bufonul cu sinceritate.

— Dacă vrei… acceptă Starling cu glas moale.

M-am întrebat când îngropaseră securea războiului şi mi-am dat seama că de câteva zile eu nu mai eram atent decât la persoana mea. Mă împăcasem cu gândul că Starling nu mai voia altceva de la mine decât să fie de faţă în caz că făceam un lucru de mare însemnătate. Nu stăruisem asupra ideii de a fi prieteni. Atât rangul lui Kettricken, cât şi durerea ei ridicaseră o barieră între noi pe care nu îndrăznisem s-o dărâm. Reticenţa lui Kettle de a vorbi despre ea îngreuna orice conversaţie. Dar nu-mi găseam nicio scuză că-i scosesem din gândurile mele pe bufon şi pe lup.

Când îţi ridici zidurile ca să te aperi de cei care ar folosi Meşteşugul împotriva ta, închizi în tine nu doar simţul Meşteşugului, remarcă Ochi Întunecaţi.

Am chibzuit la vorbele lui. Mi se părea că-mi slăbiseră Harul şi intuiţia în ultima vreme. Poate că tovarăşul meu avea dreptate. Kettle mă împunse brutal cu degetul.

— Pe unde-ţi umblă mintea? mă dojeni ea.

— Mă gândeam, am spus, apărându-mă.

— Atunci gândeşte cu glas tare.

— Gândurile mele de acum nu merită să fie împărtăşite.

Kettle se încruntă la mine pentru că nu voiam să cooperez.

— Atunci recită ceva, porunci bufonul. Sau cântă. Orice, numai să rămâi cu mintea printre noi.

— Bună idee, încuviinţă Kettle.

Veni rândul meu să mă încrunt la bufon. Dar toţi ochii se îndreptară spre mine. Am tras adânc aer în piept şi m-am gândit ce să recit. Oricine ştie pe de rost o poveste sau o poezie preferată, însă cele ştiute de mine vorbeau numai de plante otrăvitoare şi arta asasinilor.

— Ştiu un cântec, am recunoscut, într-un sfârşit. „Sacrificiul lui Crossfire”.

Acum se încruntă Kettle, dar Starling pişcă strunele începutului de cântec zâmbind amuzată. După ce-am scos câteva falseturi, mi-am dat drumul şi-am cântat binişor, deşi Starling se strâmbă de vreo două ori la câteva note pe care le pocisem. Nu ştiu de ce, cântecul meu o indispusese

pe Kettle, care stătea posacă şi se holba la mine sfidătoare. După mine, îi veni rândul lui Kettricken, care cântă o baladă vânătorească de la munte. Apoi bufonul ne distră cu un cântec deşucheat despre cum să curtezi o lăptăreasă. Cred că am sesizat o brumă de invidie în admiraţia lui Starling faţă de interpretarea lui. Mai rămase Kettle, care mă aşteptam să ne roage s-o iertăm, dar ea cântă poezia aceea pentru copii, „Şase înţelepţi la Jhaampe au venit / Au suit dealul, nu l-au mai coborât”, şi mă pironi tot timpul din priviri, de parcă fiecare cuvânt rostit cu glasul ei piţigăiat era o aluzie răutăcioasă la adresa mea. Dacă în poezie se ascundea vreo insultă, mie mi-a scăpat, aşa cum mi-a scăpat şi motivul răutăţii ei.

Lupii cântă împreună, observă Ochi Întunecaţi, tocmai când Kettricken propuse:

— Cântă ceva ce ştim toţi, Starling. Ceva care să ne îmbărbăteze.

Aşa că Starling cântă cântecul acela vechi despre a culege flori pentru fiinţa iubită şi ne-am dat toţi drumul la voce, unii cu mai multă inimă decât alţii.

Când se stinse ultima notă, Kettle observă:

— Se înmoaie viscolul.

Am ascultat cu toţii, apoi Kettricken ieşi din cort. M-am dus după ea şi-am stat amândoi o vreme în vântul care se mai potolise. Amurgul furase lumii culorile. După vijelie, se pornise o ninsoare deasă.

— Viscolul aproape că s-a oprit, rosti regina. Mâine putem porni la drum.

— Niciodată nu e prea devreme pentru mine, am zis eu.

Vino la mine, vino la mine, răsuna ecoul în inima mea. Undeva în munţi sau dincolo de ei se afla Verity.

Şi râul Meşteşugului.

— Nici pentru mine, a rostit încet Kettricken. Aş vrea să-mi fi urmat instinctul cu un an în urmă şi să merg până la capătul drumurilor de pe hartă. Dar atunci am socotit că nu m-aş descurca mai bine decât Verity. Şi m-am temut să nu-i pun în pericol copilul. Un copil oricum pierdut. L-am dezamăgit pe Verity de două ori.

— L-ai dezamăgit? am exclamat îngrozit. Pierzându-i copilul?

— Copilul, coroana, regatul. Tatăl lui. Ce mi-a încredinţat el şi eu n-am pierdut, FitzChivalry? Chiar în timp ce alerg să mă întâlnesc cu Verity, mă întreb cum am să mă pot uita în ochii lui.

— Vai, regina mea, te înşeli, sunt sigur. El n-ar considera că l-ai dezamăgit, se teme doar că te-a părăsit în ghearele celei mai mari primejdii.

— A plecat să îndeplinească ceea ce ştia că trebuie îndeplinit, spuse Kettricken calmă, pe urmă adăugă cu tristeţe: Of, Fitz, cum poţi spune ceea ce simte el, când nici măcar nu ştii unde se află?

— Unde se află, regina mea, e doar un amănunt, un punct pe harta aceea. Dar ceea ce simte el, sentimentele lui pentru tine... sunt aerul pe care îl respiră, iar când ne unim prin Meşteşug, mintea mea lângă mintea lui, atunci aflu aceste lucruri fie că vreau, fie că nu.

Mi-am adus aminte şi de alte momente când, neintenţionat, surprinsesem sentimentele lui Verity faţă de regina lui, şi m-am bucurat că nu mi se vedea chipul pe întuneric.

— Aş vrea ca Meşteşugul ăsta să poată fi învăţat... Ştii de câte ori m-am înfuriat pe tine numai pentru că puteai ajunge la bărbatul după care tânjeam, pentru că ştiai ce se petrece în mintea şi-n inima lui? Gelozia e un lucru urât şi am încercat întotdeauna s-o alung de la mine. Dar câteodată e cumplit de necinstit ca tu să-i fii atât de apropiat, iar eu, nu.

Nu-mi trecuse niciodată prin cap că aşa privea ea lucrurile. Stânjenit, am subliniat:

— Meşteşugul e deopotrivă blestem şi dar. Cel puţin aşa e pentru mine. Chiar dacă ţi l-aş putea face cadou, doamna mea, nu ştiu dacă e un lucru pe care să-l oferi unui prieten.

— Să-i simt prezenţa şi dragostea măcar o clipă, Fitz... pentru asta aş accepta orice blestem. Să mă atingă din nou, în orice fel... îţi poţi închipui cât mi-e de dor de el?

— Cred că pot, doamna mea.

Molly. Ca o mână care-mi strânge inima cu degetele. *Toacă gulii tari de iarnă pe masă. Cuţitul e bont, îl va ruga pe Burrich să-l ascută, dacă avea să se mai întoarcă pe ploaia asta. Tăia lemne ca să le ducă în sat şi să le vândă a doua zi. Bărbatul acela muncea prea mult, o să-l doară piciorul la noapte.*

— Fitz? FitzChivalry?

M-am întors lângă Kettricken, care mă scutura de umeri.

— Îmi pare rău, am spus încet. M-am frecat la ochi şi-am râs. Ironia sorţii. Toată viaţa mea, mi-a fost foarte greu să întrebuinţez Meşteşugul. Venea şi pleca de la mine ca vântul în pânzele corăbiilor. Acum sunt aici şi, dintr-odată, îl folosesc fără eforturi, îl respir ca aerul. Şi mi-e poftă de el, jinduiesc să aflu ce se întâmplă cu aceia pe care-i iubesc cel mai mult. Dar Verity îmi atrage atenţia să n-o fac, iar eu trebuie să cred că ştie mai bine decât mine.

— Şi eu, aprobă Kettricken, extenuată.

Am mai stat puţin pe întuneric şi mi-am stăpânit impulsul de-a o cuprinde cu braţul pe după umeri şi de-ai spune că lucrurile se vor aranja, că-l vom găsi pe soţul şi regele ei. Preţ de-o clipă, mi s-a părut că e tot fetiţa aceea înaltă şi zveltă care venise de la munte ca să-i fie mireasă lui Verity. Dar acum era regina celor Şase Ducate şi văzusem cât e de puternică. Fără îndoială, nu avea nevoie de alinare de la unul ca mine.

Am tăiat alte felii de carne din mistreţul îngheţat şi ne-am alăturat tovarăşilor noştri în cort. Ochi Întunecaţi dormea mulţumit. Bufonul ţinea harpa lui Starling între genunchi şi şlefuia porţiuni din cadrul de lemn cu o unealtă improvizată dintr-un cuţit de jupuit. Cântăreaţa şedea lângă el, urmărindu-l şi încercând să-şi strunească nerăbdarea. Kettle îşi desfăcuse săculeţul de la gât şi scosese din el o mână de pietre şlefuite pe care le sorta. În timp ce Kettricken şi cu mine am aprins un foc firav în mangal şi-am pregătit carnea pentru prăjit, Kettle insistă să-mi explice regulile unui joc. Adică încercă, pentru că, în cele din urmă, renunţă, exclamând:

— Îl vei înţelege după ce vei fi pierdut de câteva ori.

Am pierdut nu doar de câteva ori. M-a silit să joc ore întregi după ce am terminat de mâncat. Bufonul continuă să răzuiască lemnul harpei lui Starling, făcând multe pauze, ca să ascută cuţitul. Kettricken tăcu, morocănoasă, până când bufonul observă că e melancolică şi începu să-i spună poveşti despre viaţa din Buckkeep înainte de a veni ea acolo. L-am ascultat cu o ureche şi până şi mie mi s-a făcut dor de zilele acelea de demult, când Corăbiile Roşii fuseseră doar o legendă şi dusesem un trai, dacă nu fericit, măcar sigur. Din vorbă în vorbă, s-a ajuns la menestrelii care cântaseră în Buckkeep, şi celebri, şi mai puţin cunoscuţi, iar Starling îi puse bufonului o mulţime de întrebări despre ei.

În curând m-am pomenit absorbit de jocul cu pietre. Era ciudat de liniştitor: piesele erau roşii, negre şi albe, şlefuite şi plăcute la atingere. Fiecare jucător trebuia să scoată la întâmplare pietre din sac şi să le aşeze la intersecţia liniilor de pe pânza tablei. Era un joc deopotrivă simplu şi complex. De câte ori câştigam, Kettle îmi arăta strategii şi mai complicate. Mă captiva şi-mi elibera mintea de amintiri şi gânduri. Când, în cele din urmă, ceilalţi picoteau în pieile de dormit, Kettle aşeză pietrele pe tabla de joc şi-mi ceru să le studiez poziţia.

— Se poate câştiga dintr-o singură mutare cu o piatră neagră, îmi spuse. Dar soluţia nu e uşor de găsit.

M-am uitat îndelung la pietre şi-am clătinat din cap.

— Cât ţi-a luat ca să înveţi să joci?

Kettle zâmbi pentru sine.

— În copilărie, învăţam repede. Dar trebuie să recunosc că ţie îţi merge mintea şi mai repede.

— Am crezut că jocul ăsta a fost inventat pe un tărâm foarte îndepărtat.

— Nu, e un joc vechi din Buck.

— N-am mai văzut pe nimeni jucându-l.

— Era ceva obişnuit când eram mică, însă nu toată lumea învăţa să-l joace. Dar nu asta contează acum. Studiază poziţia pieselor. Dimineaţă, îmi dai soluţia.

Lăsă piesele pe tablă, lângă mangal. Memoria mea, îndelung antrenată de Chade, mă sluji foarte bine. Când m-am culcat, aveam poziţia pieselor în minte şi mi-am luat o piatră neagră cu care să câştig. Existau mai multe posibilităţi, pentru că o piesă neagră o putea înlocui pe una roşie, deplasând-o la altă intersecţie, iar una roşie putea face acelaşi lucru cu una albă. Am închis ochii, dar m-am gândit întruna la joc, plimbând piatra neagră în mai multe poziţii până când, în cele din urmă, am adormit. Fie visam jocul, fie nu visam nimic. Astfel, Meşteşugul a stat departe de mine, dar când m-am trezit dimineaţă, tot nu găsisem soluţia.

Mă trezisem cel dintâi. M-am târât afară din cort şi m-am întors cu un vas plin cu zăpadă, ca s-o topesc pentru ceaiul de dimineaţă. Era mult mai cald afară decât în zilele anterioare. M-am bucurat, deşi asta m-a obligat să mă întreb dacă primăvara venise deja la câmpie. Înainte să mi-o ia mintea razna, m-am întors la tabla de joc. Ochi Întunecaţi veni să-şi lase capul pe umărul meu.

M-am săturat de visat pietre. Ridică ochii şi priveşte tabla în întregime, frăţioare. Ca pe-o haită, nu ca pe vânători separaţi. Vezi? Aceea. Pune piatra neagră acolo şi nu folosi una roşie ca să scoţi una albă, ci las-o acolo, ca să închizi cursa. Atât.

Încă mă minunam de simplitatea uimitoare a soluţiei găsite de Ochi Întunecaţi când se trezi Kettle. Zâmbi larg şi mă întrebă dacă rezolvasem problema. Drept răspuns, am luat o piatră neagră din sac şi-am făcut mişcările sugerate de lup. Bătrâna rămase cu gura căscată. Pe urmă se uită la mine cu admiraţie.

— Nimeni n-a găsit răspunsul aşa de repede.

— Am primit ajutor, am recunoscut cu sfială. Soluţia e a lupului, nu a mea.

Kettle făcu nişte ochi cât cepele.

— Îţi baţi joc de-o femeie bătrână, mă mustră ea, prudentă.

— Nu. Nu-mi bat joc, i-am spus, dându-mi seama că probabil o jignisem. M-am gândit la ea toată noaptea. Cred

că am şi visat strategii. Dar, când m-am trezit, Ochi Întunecaţi a venit cu soluţia.

Kettle păstră tăcerea o vreme.

— Am crezut că Ochi Întunecaţi e doar un... animal de companie inteligent. Unul care aude ce-i porunceşti chiar dacă nu vorbeşti cu glas tare. Dar acum spui că înţelege un joc. Vrei să zici că înţelege şi ceea ce vorbesc?

În partea opusă a cortului, Starling stătea proptită în cot şi ne asculta. Am căutat o cale să ascund adevărata faţă a lucrurilor, apoi am respins-o cu tărie. Mi-am îndreptat spatele, ca şi când i-aş fi raportat lui Verity, şi-am vorbit limpede:

— Suntem legaţi prin Har. Ceea ce aud şi înţeleg eu înţelege şi el. Dacă îl interesează ceva, învaţă. Nu zic că ar putea citi un pergament sau că şi-ar aminti un cântec. Dar, când îl intrigă un lucru, chibzuieşte la el în felul său. Ca un lup, de obicei, dar câteodată ca un om... Mă străduiam să explic în cuvinte un lucru pe care nici eu nu-l înţelegeam bine. A privit jocul ca pe-o haită de lupi urmărind vânatul. Nu ca piese negre, albe şi roşii. Şi şi-a dat seama în ce parte ar lua-o, dacă ar fi să vâneze cu haita aceea, ca să prindă prada mai uşor. Cred că uneori văd şi eu lucrurile ca el... ca un lup. Nu e ceva rău, zic eu. Doar un alt fel de a percepe lumea.

În ochii lui Kettle întârzie o umbră de teamă superstiţioasă când îşi plimbă ochii de la mine la lupul meu adormit. Ochi Întunecaţi alese momentul acela să dea din coadă leneş, ca să ne arate că ştia foarte bine că vorbim despre el. Bătrâna se înfioră.

— Când vorbeşti tu cu el... e ca şi cum vorbesc doi oameni cu ajutorul Meşteşugului?

Am vrut să neg mişcând din cap, dar pe urmă am fost nevoit să ridic din umeri.

— Harul începe prin împărtăşirea sentimentelor. Mai ales când eram mic, aşa mi s-a întâmplat. Ne luam după mirosuri, urmăream un pui de găină pentru că fugea, mâncam aceeaşi mâncare. Dar după ce ai stat cu un animal atâta vreme cât am stat eu, se formează un alt tip

de legătură. Una mai profundă decât sentimentele, în care vorbele nu contează. Eu sunt mai conştient de animalul care îmi trăieşte în minte. El e mai conştient de...

A gândi. La ce vine înainte şi după ce alegi să faci un lucru. Devii conştient că întotdeauna ai de făcut o alegere şi chibzuieşti care e cea mai potrivită.

Întocmai. Am repetat cuvintele lupului pentru Kettle. Ochi Întunecaţi se ridicase de jos. Făcu un adevărat spectacol din a-şi întinde corpul, pe urmă se aşeză pe labele din spate şi-o privi cu capul pe-o parte.

— Înţeleg, spuse bătrâna calmă. Înţeleg.

Se sculă în picioare şi părăsi cortul. Starling se ridică în şezut şi se întinse.

— Cu totul altfel privesc acum gestul de a-l scărpina între urechi, observă ea.

Bufonul îi răspunse pufnind într-un râs scurt, se ridică în şezut şi imediat se întinse şi-l scărpină pe lup după urechi. Animalul se trânti pe el recunoscător. Am mârâit către amândoi şi m-am apucat să fierb ceaiul.

Ne-a luat cam mult să împachetăm şi să pornim la drum. Un strat gros de zăpadă afânată se întindea pretutindeni şi ne îngreună efortul de a strânge tabăra. Am tăiat cât mai rămăsese din porc şi l-am luat cu noi. Am adunat jeppele; în ciuda viscolului, nu plecaseră prea departe. Secretul era sacul de cereale dulci cu care Kettricken o ispitea pe conducătoarea lor. După ce ne-am strâns lucrurile şi-am fost gata de plecare, Kettle a anunţat că eu nu am voie să merg pe drum şi că trebuie să stea cineva cu mine întotdeauna. M-am cam zbârlit, dar am fost ignorat. Bufonul se oferi imediat să fie primul meu partener. Starling îi zâmbi straniu şi scuturã din cap. Le-am acceptat purtarea ridicolă bosumflându-mă bărbăteşte. Mă ignorară şi de data asta.

În scurtă vreme, femeile şi jeppele mergeau cu pas uşor, iar bufonul şi cu mine înaintam anevoie pe întăritura de la marginea drumului. Kettle se întoarse şi flutură din băţul pe care se sprijinea.

— Du-l şi mai departe de drum! îl dojeni pe bufon. Mergeţi până acolo unde de-abia ne mai vedeţi, ca să ne urmăriţi. Duceţi-vă. Hai, daţi-i drumul.

Ascultători, ne-am retras în pădure. Imediat ce nu mai aveam cum să fim văzuţi, bufonul mă întrebă:

— Cine e Kettle?

— Nu ştiu mai multe decât tine, i-am răspuns pe scurt, întrebând la rândul meu: Ce e între tine şi Starling acum?

Ridică din sprâncene şi-mi făcu viclean cu ochiul.

— Mă îndoiesc, am protestat.

— O, dar nu toţi sunt imuni la tertipurile mele ca tine, Fitz. Ce-aş putea să-ţi spun? E topită după mine, jinduieşte după mine în adâncul sufletului, dar nu ştie cum să-şi arate dragostea, biata de ea.

Am renunţat la întrebare. Nu-mi folosea la nimic.

— Ce-ai vrut să zici când m-ai întrebat cine e Kettle?

Bufonul mă privi compătimitor.

— Nu e o întrebare atât de grea, prinţişorule. Cine e femeia asta care ştie atât de bine ce te tulbură, scoate dintr-odată din sac un joc despre care am citit o singură dată, într-un manuscris foarte vechi, şi ne cântă „Şase înţelepţi la Jhaampe au venit” cu două versuri în plus, pe care nu le-am auzit nicăieri? O, lumina vieţii mele, cine e Kettle şi de ce alege o femeie atât de bătrână să-şi petreacă ultimele zile hălăduind prin munţi alături de noi?

— Eşti binedispus în dimineaţa asta, am constatat amărât.

— Nu-i aşa? Iar tu eşti expert în a-mi evita întrebarea. Sigur ai meditat la misterul acesta şi ai gânduri pe care vrei să le împărţi cu un sărman bufon.

— Nu mi-a spus destule despre ea ca să fac speculaţii.

— Aşa, deci. Ce putem presupune noi despre cineva care-şi pune lacăt la gură? Despre cineva care cunoaşte câte ceva şi despre Meşteşug? Şi despre jocurile şi poeziile străvechi din Buck? Câţi ani crezi că are?

Am ridicat din umeri.

— Nu i-a plăcut cântecul meu despre grupul de iniţiaţi al lui Crossfire, am spus eu pe neaşteptate.

— A, dar poate că a fost de vină vocea ta. Hai să nu ne agăţăm de orice fir de pai.

În ciuda voinţei mele, am zâmbit.

— E-aşa de mult de când nu ţi-am mai auzit limba ascuţită, încât mă simt aproape uşurat să-ţi baţi joc de mine.

— Dacă ştiam că ţi-a fost dor de ea, de mult aş fi făcut pe nepoliticosul cu tine. Zâmbi larg, apoi îşi luă o mină serioasă. FitzChivalry, taina pluteşte în jurul acestei femei ca muştele în jurul... berii vărsate. Se revarsă din ea prevestiri, semne şi bune, şi rele şi profeţii care devin foarte limpezi. Cred că e vremea s-o ia cineva la întrebări puse pe şleau. Bufonul îmi surâse. Cel mai bun prilej pentru tine e după-amiaza asta, când îi vine rândul să te păstorească, să nu te rătăceşti. Fii subtil, bineînţeles. Întreab-o cine era rege în copilăria ei. Şi de ce a fost exilată.

— Exilată? Ar trebui să-ţi mai ţii imaginaţia în frâu.

— Aşa crezi tu? Eu, nu. Întreab-o numai. Şi nu uita să-mi spui şi mie tot ce nu vrea să-ţi zică.

— Iar pentru asta, tu, la rândul tău, îmi vei spune ce se întâmplă cu adevărat între tine şi Starling.

Bufonul îmi aruncă o privire piezişă.

— Eşti sigur că vrei să ştii? Data trecută când am făcut o asemenea învoială, când ţi-am dezvăluit secretul pentru care te-ai târguit, ţi-ai dat seama că nu mai vrei să-l afli.

— E chiar aşa un mare secret?

Ridică din sprânceană către mine.

— Vezi tu, nici măcar eu nu sunt sigur de răspunsul la întrebarea asta. Câteodată, mă surprinzi, Fitz. Adesea, nu mă surprinzi deloc, bineînţeles. Iar cel mai adesea mă surprind pe mine însumi. Ca atunci când mă ofer să transpir tot, înaintând prin zăpada afânată şi ferindu-mă întruna de copaci alături de un bastard, în loc să păşesc ţanţoş pe un drum neted ca-n palmă, în spatele unui şir de jeppe fermecătoare.

N-am mai scos nimic de la el în dimineaţa aceea. După-amiază, nu Kettle, ci Starling veni să-mi fie paznic pe

drum. Crezusem că atmosfera dintre noi va fi una stânjenitoare. Nu uitasem că dăduse în vileag existenţa copilului meu numai ca să fie acceptată şi ea în expediţia noastră, dar, de la începutul călătoriei încoace, supărarea mea se transformase în precauţie istovitoare. Ştiam că ar folosi, fără scrupule, împotriva mea orice amănunt ar afla de la mine, aşa că mi-am controlat atent cuvintele şi n-am scos o vorbă despre Molly sau fiica mea. Nu că mi-ar mai fi servit la ceva.

Totuşi, spre mirarea mea, Starling se dovedi amabilă şi vorbăreaţă. Mă asasină cu întrebări, dar nu despre Molly, ci despre bufon. Atât de multe voia să afle despre el, încât m-am întrebat dacă nu cumva *chiar* se îndrăgostise de el. La Curte, în Buckkeep, nu o dată se întâmplase ca bufonul să stârnească interesul femeilor şi să fie urmărit de ele. Cu acelea pe care le atrăgea înfăţişarea lui bizară se purtase foarte crud, dezvăluindu-le interesul superficial faţă de el. O grădinăreasă fusese aşa de impresionată de agerimea minţii lui, încât îi pierea glasul în prezenţa lui. În bucătărie se bârfea că îi lăsa buchete de flori la baza scărilor ce duceau în turnul său, iar unii bănuiau că fata chiar fusese invitată de câteva ori să le urce. Din păcate, fusese nevoită să plece din castelul Buckkeep ca să aibă grijă de mama ei bătrână, într-un oraş îndepărtat, şi aşa se terminase toată povestea, din câte ştiam eu.

Totuşi, cât de puţine lucruri ştiam despre bufon, tot nu i le-am dezvăluit lui Starling, ci am evitat să-i răspund la întrebări, spunându-i doar banalităţi: că sunt prieten cu bufonul din copilărie, dar că avusesem amândoi atâtea sarcini de îndeplinit, încât nu ne rămăsese prea mult timp pentru distracţii. De fapt, i-am spus adevărul, dar am sesizat că Starling era şi frustrată, şi amuzată. A venit cu alte întrebări, tot ciudate. Voia să afle dacă ştiu numele adevărat al bufonului. I-am spus că, din moment ce eu însumi nu sunt capabil să-mi amintesc ce nume îmi dăduse mama, mă feresc să-i întreb pe alţii acelaşi lucru. Cu asta i-am închis gura o vreme, dar pe urmă s-a interesat cum se îmbrăca bufonul în copilărie. N-au mulţumit-o descrierile

făcute de mine costumelor sale pestriţe, însă i-am spus sincer că, până la Jhaampe, nu-l văzusem îmbrăcat altfel decât în haine de bufon. Pe la sfârşitul după-amiezii, mai mult ne ciorovăiam decât conversam. M-am bucurat când ne-am alăturat celorlalţi în tabăra aşezată la o distanţă apreciabilă de drumul Meşteşugului.

Chiar şi aşa, Kettle m-a pus să fac şi treaba ei, nu doar pe a mea, doar ca să-mi ţină mintea ocupată. Bufonul găti o tocană gustoasă din proviziile noastre şi carne de porc. Lupul se mulţumi cu încă o pulpă. La sfârşit, după ce-am strâns vasele, Kettle scoase imediat tabla de joc şi sacul cu pietre.

— Acum vom vedea ce-ai învăţat, îmi promise ea.

După vreo şase jocuri, se uită la mine chiorâş.

— N-ai minţit! mă acuză.

— În legătură cu ce?

— Când ai spus că lupul tău a găsit soluţia. Dacă ai fi descoperit singur strategia, ai juca altfel acum. Din cauză că ţi-a arătat cineva soluţia şi n-ai aflat-o singur, nu înţelegi jocul în întregime.

În clipa aceea, lupul se sculă şi se întinse. *M-am săturat de pietre şi de tablă,* mă informă. *Vânatul e mai distractiv şi am parte de carne adevărată la sfârşit.*

Aşadar, ţi-e foame?

Nu. Sunt plictisit. Împinse cu nasul clapa cortului şi se făcu nevăzut în beznă.

Ţuguind buzele, Kettle îl urmări cum pleacă.

— Chiar voiam să întreb dacă nu puteţi forma o echipă. Ar fi interesant de văzut cum jucaţi împreună.

— Am impresia că ţi-a bănuit intenţia, am mormăit, cam supărat că nu m-a invitat să vânez cu el.

După alte cinci jocuri, am înţeles cât de inteligentă, dar simplă, era tactica lui Ochi Întunecaţi de a întinde capcane cu piesele. O avusesem în faţa nasului toată vremea, însă piesele parcă se puseră brusc în mişcare sub ochii mei, în loc să stea nemişcate la încrucişarea liniilor de pe pânza tablei. La mişcarea următoare, am aplicat tactica lupului şi-am câştigat cu uşurinţă. Am câştigat cu aceeaşi

îndemânare şi următoarele trei jocuri, pentru că-mi dădusem seama cum s-o aplic şi în sens invers.

După ce am învins-o a patra oară, Kettle luă pietrele de pe tablă. În jurul nostru, lumea dormea buştean. Bătrâna aruncă o mână de vreascuri în mangal, ca să mai avem puţină lumină, apoi degetele ei noduroase aşezară cu repeziciune piesele înapoi pe tablă.

— Încă o dată, acestea sunt jocul tău şi mutarea ta, îmi spuse. Însă de data asta, ai la dispoziţie numai o piatră albă. Una mică şi pirpirie, dar cu care poţi câştiga. Gândeşte-te bine. Şi nu trişa. Lasă-l pe lup cu ale lui.

Am examinat îndelung poziţia pietrelor, ca să mi-o întipăresc bine în minte, pe urmă m-am culcat. Jocul părea fără soluţie. Nu vedeam cum aş putea câştiga nici cu o piatră neagră, darămite cu una albă. Nu ştiu ce-a fost, jocul sau distanţa mare de drum, dar m-am cufundat repede într-un somn adânc şi-am dormit fără vise până în zori. Apoi m-am alăturat lupului în goana lui sălbatică. Ochi Întunecaţi lăsase mult în urmă drumul şi explora vesel pantele dealurilor vecine. Am dat peste două feline albe care-şi mâncau prada şi, o vreme, le-am tot aţâţat, dându-le târcoale de la distanţă, atât cât să nu ne poată atinge, doar să ne sâsâie şi să ne scuipe. Niciuna din ele n-a vrut să-şi părăsească hrana, aşa că, după un timp, am renunţat şi ne-am întors la iurta noastră. Când ne-am apropiat de ea, am dat târcoale jeppelor tiptil, speriindu-le ca să se adune grămadă, apoi silindu-le să se agite chiar în faţa cortului. Ochi Întunecaţi s-a furişat în cort, cu mine tot în mintea lui când l-a împuns pe bufon cu nasul său rece.

Mă bucur că nu ţi-ai pierdut spiritul ager şi voioşia, mi-a mărturisit lupul când am ieşit din mintea lui şi m-am trezit în propriul meu corp.

Foarte bine, am încuviinţat eu şi m-am sculat. Începea o nouă zi.

26. STÂLPI CĂLĂUZITORI

Un lucru l-am învăţat bine în călătoriile mele. Bogăţiile unei regiuni sunt mult mai apreciate în alta. Peştii pe care noi, în Buckkeep, nu i-am da nici pisicilor sunt consideraţi o delicatesă în oraşele din interiorul regatului. În unele locuri, apa este o sursă de bogăţie, în altele, inundaţiile aduc şi bătaie de cap, şi necazuri. Pielea fină, vasele delicate de ceramică, sticla transparentă, florile exotice... toate acestea le-am văzut în număr atât de mare, încât cei care le au nu le mai consideră bogăţii.

Aşadar, probabil că, în cantitate suficientă, magia devine un lucru obişnuit. În loc să te uluiască şi să te înspăimânte, o găseşti pe toate drumurile şi pe toate semnele călăuzitoare, întrebuinţată cu o risipă năucitoare pentru cei care nu se pot bucura de ea.

În ziua aceea am călătorit, ca şi până atunci, de-a curmezişul unei coaste de deal împădurite. La început, panta se înclina domoală şi lată. Vedeam drumul, mergeam numai puţin pe sub el. Uriaşii copaci pereni susţineau povara grea de omăt deasupra capului meu. Terenul era nesigur şi ici-colo se înălţau movile de zăpadă; totuşi, înaintam destul de uşor. Pe măsură ce ziua se apropia de sfârşit, copacii se micşorau, iar panta devenea tot mai abruptă. Drumul o îmbrăţişa, iar eu mergeam pe dedesubtul lui. Când a venit vremea să ne aşezăm tabăra în seara aceea, tovarăşii mei şi cu mine am găsit numai cu mare greutate un spaţiu neted pe care să înălţăm cortul. Am bâjbâit mult în josul dealului înainte de-a găsi o suprafaţă dreaptă. Când, în cele din urmă, am reuşit să montăm iurta, Kettricken ridică ochii spre drum şi se încruntă. Scoase harta şi începu s-o studieze în lumina amurgului. M-am dus la ea şi-am întrebat-o care-i necazul.

Bătu harta cu un deget înmănuşat şi apoi arătă spre panta de deasupra noastră.

— Mâine, dacă drumul continuă să urce, iar panta devine mai abruptă, nu vei putea ţine pasul cu noi. Vom lăsa copacii în urmă până mâine seară. Vom ajunge într-un ţinut pustiu, abrupt şi stâncos. Ar trebui să adunăm lemne de foc, atâtea câte pot căra jeppele fără să le împovărăm prea tare. Se încruntă. Va trebui să mergem mai încet, ca să te poţi ţine după noi.

— Mă descurc, i-am promis.

Mă pironi cu ochii ei albaştri.

— Poimâine probabil va trebui să călătoreşti cu noi pe drum.

Nu-şi luă privirea de la mine.

— Atunci voi fi nevoit să-i fac faţă. Am ridicat din umeri şi-am zâmbit, în ciuda stânjenelii. Am de ales?

— Are vreunul din noi de ales? replică ea, vorbind ca pentru sine.

În seara aceea, după ce am terminat de curăţat oalele, Kettle întinse din nou tabla şi pietrele. M-am uitat la piesele aranjate şi-am clătinat din cap.

— N-am găsit soluţia, i-am spus.

— Ei, asta-i o adevărată uşurare. Dacă ai fi găsit-o singur sau chiar împreună cu lupul, m-ai fi lăsat cu gura căscată. E o problemă grea. Dar vom juca puţin acum şi, dacă eşti atent şi ager la minte, vei găsi soluţia.

N-am găsit-o, aşa că m-am culcat cu capul plin de piese împrăştiate pe tablă.

A doua zi, călătoria a decurs aşa cum prevăzuse Kettricken. La amiază, înaintam în patru labe printre tufişuri şi aglomerări de bolovani golaşi, cu Starling în spatele meu. Deşi gâfâia din cauza efortului depus pe solul denivelat, nu mai contenea cu întrebările, şi toate numai despre bufon. Ce ştiam despre părinţii lui? Cine îi cususe hainele? Fusese vreodată foarte bolnav? Mă obişnuisem deja să-i dau informaţii cu zgârcenie sau deloc. Mă aşteptam să se plictisească de jocul ei, dar era încăpăţânată ca un catâr. Până la urmă, m-am răţoit la ea

exasperat şi i-am cerut să-mi spună exact de ce era atât de fascinată de bufon.

Abordă o expresie ciudată, ca şi cum s-ar fi pregătit să înfrunte o provocare. Vru să spună ceva, se răzgândi, apoi nu mai rezistă. Mă privi cu ochi roşi de curiozitate şi mă anunţă:

— Bufonul e femeie şi e îndrăgostită de tine.

În prima clipă, parcă mi-ar fi vorbit într-o limbă străină. M-am uitat la ea, încercând să pricep despre ce vorbeşte. Dacă n-ar fi izbucnit în râs, poate că aş fi ştiut ce replică să-i dau, dar o nuanţă din râsul ei m-a jignit atât de tare, încât i-am întors spatele şi mi-am văzut de drum pe panta abruptă.

— Te-ai înroşit! îmi strigă din spate. Se îneca de râs. Îmi dau seama după ceafa ta! În atâţia ani de zile, n-ai fost în stare să-ţi dai seama? Nici măcar n-ai bănuit?

— Consider că e ridicol, am ripostat, fără să mă uit înapoi.

— Serios? Ce anume?

— Ideea în sine, i-am răspuns pe un ton glacial.

— Spune-mi că eşti absolut convins că mă înşel.

N-am considerat că zeflemeaua ei merită un răspuns. Am înaintat printre nişte tufişuri încâlcite şi nu m-am oprit să ţin crengile, ca să n-o lovească. Ştia că m-am înfuriat, pentru că râdea în continuare. Mi-am croit drum dând la o parte ultimele tufe şi m-am pomenit la marginea unui versant stâncos aproape vertical. Era lipsit de vegetaţie, iar piatra cenuşie crăpată ieşea în creste îngheţate din zăpadă.

— Înapoi! am avertizat-o pe Starling când se înghesui în spatele meu.

Privi şi ea în jur şi rămase cu răsuflarea tăiată. M-am uitat în susul pantei verticale, la drumul scobit de-a curmezişul muntelui ca o crestătură în lemn. Era singura cale neprimejdioasă de-a străbate versantul abrupt. Deasupra noastră domnea panta muntoasă înclinată şi plină de bolovani, nu destul de abruptă ca să-i zici povârniş. Era presărată cu copaci şi tufe încovoiate de

vânt, ale căror rădăcini creşteau la întâmplare din solul bolovănos sau se afundau în el. Zăpada îngheţase pe pantă într-un strat neregulat. Urcuşul până la drum avea să fie o provocare. Panta pe care o traversam de dimineaţă se înclinase tot mai mult. N-ar fi trebuit să mă mire, dar fusesem atât de preocupat să găsesc cărarea cea mai potrivită, încât nu mai aruncasem de multişor o privire la drum.

— Va trebui să ne întoarcem la drum, i-am spus lui Starling, iar ea încuviinţă în tăcere.

Uşor de zis, greu de făcut. Pe alocuri, simţeam grohotişul sub tălpi şi nu o dată am înaintat în patru labe. Cântăreaţa gâfâia în spatele meu.

— Încă puţin! i-am strigat, când Ochi Întunecaţi apăru suind pe lângă noi.

Ne depăşi cu uşurinţă, avansând în salturi, până când ajunse la drum. Urcă pe el şi dispăru, apoi se întoarse la margine şi se uită în jos, urmărind cum ne căţărăm pe panta anevoioasă. Îndată se ivi şi bufonul lângă el, uitându-se la noi îngrijorat.

— Aveţi nevoie de ajutor? ne strigă el.

— Nu. Ne descurcăm noi! i-am strigat înapoi.

M-am oprit, ghemuindu-mă şi agăţându-mă de trunchiul unui arbore pipernicit, ca să-mi trag respiraţia şi să-mi şterg sudoarea de pe ochi. Starling se opri şi ea în spatele meu. Dintr-odată, am simţit în mine drumul de deasupra. Îl străbătea un curent ca un râu şi, tot aşa cum curentul unui râu tulbură aerul şi-l ridică în vârtejuri deasupra lui, şi drumul făcea la fel. Însă nu vârtejuri de aer rece simţeam eu, ci vârtejuri de vieţi, şi apropiate, şi îndepărtate. Pe drum pluteau substanţa stranie a bufonului, teama înăbuşită a lui Kettle şi dârzenia amarnică a lui Kettricken. Erau tot aşa de separate şi de uşor de recunoscut ca buchetul mai multor soiuri de vin.

— FitzChivalry!

Starling îşi însoţi strigătul cu o palmă între omoplaţi.

— Ce-i? am întrebat-o absent.

— Mişcă-te! Nu mai pot atârna aici multă vreme, îmi plesnesc gambele!

— O!

Am revenit în trupul meu şi-am urcat porţiunea rămasă până la buza drumului. Graţie Meşteşugului plutitor, am sesizat imediat prezenţa lui Starling în spate. Simţeam cum pune picioarele şi se agaţă de salcia sfrijită de la marginea pantei verticale. Apoi am păşit pe suprafaţa netedă a drumului, sorbit de curentul lui ca un copil de un şuvoi.

Bufonul ne aşteptase. Kettricken stătea în fruntea jeppelor şi se uita înapoi îngrijorată, aşteptând şi ea să ne alăturăm grupului. Am inspirat adânc şi-am început să-mi revin. Lângă mine, Ochi Întunecaţi îmi atinse brusc mâna cu botul.

Rămâi cu mine, îmi propuse. Căuta să întărească legătura dintre noi. Faptul că nu-l puteam ajuta mă alarma. Am privit în ochii lui profunzi şi-am făcut o descoperire.

Eşti pe drum. Credeam că animalele nu-l pot străbate.

Ochi Întunecaţi pufni dezgustat. *Una e să consideri că e înţelept să faci un lucru şi alta e să-l faci. Ai fi putut observa că jeppele merg pe drum de câteva zile bune.*

Era prea limpede. *Atunci animalele sălbatice de ce îl evită?*

Pentru că noi încă depindem de noi înşine ca să supravieţuim. Jeppele depind de oameni şi-i urmează chiar dacă le paşte pericolul, indiferent cât de prosteşte li se pare. Astfel, ele nu ştiu nici că trebuie să fugă de un lup. În schimb, fug înapoi la voi, oamenii, când le sperii. E la fel cu caii sau cu vitele în apă. Lăsate singure, înoată numai dacă aşa se salvează de la moarte, de prădători sau de foame. Dar oamenii le conving să înoate ori de câte ori doresc să ajungă de pe un mal pe altul. Cred că sunt cam proaste.

Dar tu ce cauţi pe drumul ăsta? l-am întrebat zâmbind.

Nu pune la îndoială prietenia, îmi răspunse el serios.

— Fitz!

Am tresărit şi m-am întors către Kettle.

— Sunt bine, am liniştit-o, deşi nu eram. De obicei, Harul mă avertiza de prezenţa altora, dar bătrâna venise în spatele meu şi n-o observasem decât atunci când îmi vorbise. Drumul Meşteşugului îmi diminua Harul. Când nu mă gândeam înadins la Ochi Întunecaţi, devenea doar o umbră în mintea mea.

Nici umbră n-aş fi, dacă nu m-aş strădui să rămân cu tine, sublinie lupul neliniştit.

— O să fie bine. Trebuie doar să fiu atent, i-am spus.

Kettle crezu că vorbesc cu ea.

— Sigur că da.

Mă luă demonstrativ de braţ şi mă urni din loc. Ceilalţi ne-o luaseră înainte. Starling mergea lângă bufon şi cânta un cântecel de dragoste, dar el se uita la mine îngrijorat peste umăr. Am dat din cap, iar el îmi răspunse în acelaşi fel. Kettle mă pişcă de braţ.

— Fii atent la mine. Vorbeşte-mi. Spune-mi, ai găsit soluţia partidei pe care ţi-am propus-o?

— Încă nu, am recunoscut.

Zilele erau mai calde, însă vântul care sufla pe lângă noi aducea încă ameninţarea gheţii de pe crestele mai înalte. Când mă gândeam la ele, simţeam imediat frigul pe obraz, dar drumul Meşteşugului îmi poruncea să-l ignor. Drumul urca întruna, dar eu înaintam fără efort. Ochii îmi spuneau că avansăm în susul dealului, dar eu mergeam uşor, ca şi când l-aş fi coborât.

Încă o ciupitură de la Kettle.

— Gândeşte-te la joc, îmi ordonă ea scurt. Şi nu te lăsa păcălit. Trupul tău depune efort şi e frig. Dacă nu eşti permanent conştient de el, nu înseamnă că-l poţi ignora. Drămuieşte-ţi puterile.

Vorbele ei mi se părură şi înţelepte, şi prosteşti. Mi-am dat seama că, proptindu-se de braţul meu, nu numai că-şi găsise un sprijin, dar mă şi obliga pe mine să slăbesc ritmul. Mi-am scurtat pasul şi l-am încetinit ca să mă potrivesc cu al ei.

— Ceilalţi nu par să fie afectaţi, am observat.

— Aşa este. Dar nu sunt nici bătrâni, nici sensibili la Meşteşug. La noapte îi vor durea picioarele, iar mâine vor merge mai încet. Drumul acesta a fost construit în virtutea presupunerii că aceia care vor păşi pe el ori nu-i vor cunoaşte influenţa subtilă, ori vor fi bine instruiţi ca să-i reziste.

— De unde ştii atât de multe despre el? am întrebat-o.

— Vrei să afli lucruri despre mine sau despre drum? ripostă Kettle arţăgoasă.

— Păi, despre amândouă, am recunoscut.

Nu mai protestă. După un timp, mă întrebă:

— Ai învăţat poezii când erai mic?

Nu ştiu de ce m-am înfuriat.

— Nu! Nu-mi aduc aminte primii ani de viaţă, atunci când le învaţă majoritatea copiilor. În schimb, poţi spune că am învăţat poezii despre grajduri. Vrei să-ţi recit cele cincisprezece însuşiri ale unui cal bun?

— Mai bine recită-mi „Şase înţelepţi la Jhaampe au venit”! se răsti Kettle. În tinereţea mea, copiii nu numai că învăţau poezii, dar aflau şi ce înseamnă ele. Acesta e dealul din poezie, boboc neştiutor! Cel pe care niciun înţelept care-l urcă nu se aşteaptă să-l şi coboare!

Un fior îngheţat îmi străbătu şira spinării. Mi s-a întâmplat de câteva ori în viaţă să recunosc un adevăr simbolic, gol-goluţ, în forma lui înfricoşătoare. Acum trăiam un asemenea moment. Kettle îmi adusese în faţa ochilor minţii un lucru pe care îl ştiam de zile întregi.

— Înţelepţii erau iniţiaţi în Meşteşug, nu-i aşa? am întrebat încet. Şase, apoi cinci, apoi patru… grupuri şi ce-a rămas din ele… Săream peste etapele logice, înlocuindu-le cu intuiţia mea. Deci asta s-a ales de iniţiaţi, de bătrânul pe care nu l-am putut găsi. Când grupul lui Galen n-a mers cum trebuie şi Verity a avut nevoie de mai mult ajutor ca să apere ducatul, el şi cu mine i-am căutat pe iniţiaţii mai bătrâni, instruiţi de Solicity, înainte ca Galen să devină Maestrul Meşteşugului, i-am explicat eu lui Kettle. Am găsit puţine manuscrise care îi pomeneau. Fie muriseră, fie dispăruseră. Noi ne-am gândit că trădaseră.

Bătrâna pufni.

— Trădarea nu-i o noutate în grupurile de iniţiaţi. Dar motivul cel mai comun al dispariţiei iniţiaţilor a fost faptul că, pe măsură ce stăpâneau Meşteşugul, deveneau tot mai dependenţi de el. Până la urmă, îi chema la el. Dacă ştiai să-l controlezi, supravieţuiai călătoriei pe acest drum. Dacă nu, dispăreai.

— Şi dacă supravieţuiai?

Kettle mă privi pieziş, dar nu-mi răspunse.

— Ce se află la capătul drumului? Cine l-a construit şi unde duce?

— Verity, îmi spuse ea calmă, într-un sfârşit. Duce la Verity. Tu şi cu mine nu avem nevoie să ştim mai multe.

— Dar tu ştii mai multe! am acuzat-o. Şi eu. Duce şi la izvorul Meşteşugului.

Pe chipul lui Kettle trecu o undă de nelinişte, apoi împietri.

— Nu ştiu nimic, îmi zise cu amărăciune. Apoi, mustrată de conştiinţă, adăugă: Am multe bănuieli şi am auzit multe jumătăţi de adevăr. Legende, profeţii, zvonuri. Pe acestea le ştiu, şi atât.

— Şi de unde le-ai aflat?

Se întoarse şi mă pironi cu privirea.

— Pentru că aşa mi-a fost sortit. Cum ţi-a fost sortit şi ţie, deopotrivă.

Altceva nu mai vru să-mi spună despre drum. În schimb, inventă alte partide şi-mi ceru să-i zic ce mişcări aş face cu piatra neagră, roşie sau albă. Am încercat să mă concentrez pe ele, ştiind că-mi dăduse de lucru ca să nu mi-o ia mintea razna. Dar a încerca să ignori forţa Meşteşugului pe drumul acela era ca şi cum ai fi încercat să ignori un vânt sălbatic sau un puhoi de apă rece ca gheaţa. Puteam să nu-i dau atenţie, dar ea tot exista. Concentrat pe strategia jocului, cugetam la tiparul propriilor mele gânduri şi mi se părea că nici măcar nu sunt ale mele, ci ale unei persoane de la care le-am furat trăgând cu urechea. Vedeam piesele aşezate în faţa

ochilor, dar nu reuşeam să amuţesc corul de voci care-mi şuşoteau într-un ungher al minţii.

Drumul şerpuia urcând tot mai sus. Muntele însuşi se înălţa aproape vertical în stânga noastră şi cădea la fel de abrupt în dreapta. Drumul ducea în locuri în care niciun constructor întreg la cap nu l-ar fi construit. Majoritatea drumurilor negustoreşti unduiau printre dealuri şi trecători. Al nostru tăia versantul muntelui urcând din ce în ce mai sus. Pe la sfârşitul zilei, Kettle şi cu mine rămăsesem mult în urma celorlalţi. Ochi Întunecaţi alergă înainte şi se întoarse ţopăind să ne raporteze că ajunseseră la un loc de popas, lat şi neted, unde ridicau cortul. La căderea nopţii, vântul muşca mai aspru. M-am gândit cu bucurie la căldură şi odihnă şi am stăruit pe lângă Kettle să se grăbească.

— Eu să mă grăbesc? Tu eşti cel care încetineşte. Hai, mişcă-te mai repede!

Ultima bucată de drum înainte de odihnă e cea mai lungă. Aşa-mi spuseseră soldaţii din Buckkeep. Dar în seara aceea am avut senzaţia că înotăm printr-un sirop rece, atât de grele îmi simţeam picioarele. Cred că făceam întruna pauze. Kettle m-a tras de mână de câteva ori şi m-a tot îndemnat să mă mişc mai repede. Nici după ce-am trecut de-o încreţitură de pe suprafaţa versantului şi-am zărit după ea cortul luminat în faţa noastră nu m-am putut convinge să iuţesc pasul. Ca în vis, cortul se apropia de mine, apoi se depărta. M-am târât anevoie spre el. În jurul meu şuşoteau glasuri din mulţime. Întunericul îmi slăbea văzul. Am fost nevoit să mijesc ochii pentru a străbate cu privirea prin vântul rece. Pe lângă noi treceau un puhoi de oameni, măgari încărcaţi cu poveri, fete chicotind şi cărând coşuri cu ghemuri de lână în culori vesele. Am întors capul după un negustor de clopote. Căra un cadru pe umăr, iar zecile de clopoţei din alamă de toate mărimile răsunau în ritmul paşilor săi. Am tras-o pe Kettle de braţ ca s-o fac să se întoarcă şi să-l vadă şi ea, dar ea mă apucă zdravăn de mână şi mă trase după ea. Un băiat care mergea în sat ducea un coş plin cu flori de munte.

Parfumul lor mă ameţi. M-am eliberat din strânsoarea bătrânei. M-am luat după el grăbit, ca să cumpăr flori cu care Molly să-şi parfumeze lumânările.

— Ajutor! ţipă Kettle.

M-am uitat în jur să văd ce se întâmplă, dar ea dispăruse de lângă mine. Se pierduse în mulţime.

— Kettle! am strigat-o. Am privit înapoi, dar mi-am dat seama că-l pierd şi pe vânzătorul de flori. Aşteaptă! l-am rugat.

— A luat-o la fugă! urlă Kettle cu groază şi disperare în glas.

Ochi Întunecaţi mă lovi brusc din spate cu labele peste umeri. Greutatea şi viteza lui mă trântiră cu faţa în stratul subţire de omăt de pe suprafaţa netedă a drumului. Deşi aveam mănuşi, mi-am julit palmele, iar genunchii mă ardeau ca focul.

— Idiotule! am ţipat la lup şi-am dat să mă ridic, dar el mă prinse de gleznă şi mă trânti din nou.

De data asta, m-am uitat peste buza drumului, la genunea de dedesubt. Durerea şi uimirea mea împietriseră noaptea, oamenii dispăruseră cu toţii şi mă lăsaseră singur cu lupul.

— Ochi Întunecaţi! am protestat. Lasă-mă să mă ridic!

Dar el îmi prinse încheietura mâinii între fălci, le strânse şi începu să mă târască în genunchi departe de marginea drumului. Nu ştiusem cât e de puternic, adică nu mă gândisem niciodată că şi-ar folosi puterea împotriva mea. Am lovit spre el cu mâna liberă zadarnic, ţipând şi încercând să mă ridic în picioare. Am simţit sânge curgându-mi pe braţul în care-şi înfipsese un colţ.

Kettricken şi bufonul apărură brusc lângă mine, unul în stânga, celălalt în dreapta. Mă apucară de braţe şi mă ridicară în picioare.

— A înnebunit! am strigat, în timp ce Starling venea în fugă după ei, albă precum ceara şi cu ochii gata să-i iasă din orbite.

— Lupule! exclamă ea.

Se lăsă într-un genunchi şi-l luă în braţe. Ochi Întunecaţi şedea gâfâind, evident încântat de îmbrăţişare.

— Ce-ai păţit? l-am luat la rost.

Se uită la mine, dar nu-mi răspunse.

În prima clipă, am reacţionat prosteşte. Mi-am dus palmele la urechi. Dar nu cu ele îl auzisem eu pe Ochi Întunecaţi până atunci. Lupul scânci la gestul meu, iar scâncetul l-am auzit clar. Nu era un scâncet de căţeluş.

— Ochi Întunecaţi! am ţipat.

Se ridică pe labele din spate şi se propti de pieptul meu cu cele din faţă. Era atât de mare, încât aproape că mă privea direct în ochi. Am surprins ecoul vag al îngrijorării şi disperării lui, însă numai atât. Mi-am trimis Harul în explorare. Nu l-a găsit. Nu i-a găsit nici pe ceilalţi. Parcă fuseseră transformaţi cu toţii în neoameni.

M-am uitat în jur, la feţele lor înspăimântate, şi mi-am dat seama că vorbeau, nu, aproape că ţipau, ziceau ceva despre marginea drumului şi pilastrul negru şi tot întrebau ce se întâmplă, ce se întâmplă. Vorbirea îmi păru, pentru prima oară, o trăsătură stângace. Cuvinte separate, adunate în propoziţii, sunând altfel de câte ori le rostea altă voce - aşa comunicam unii cu alţii. „Fitz, Fitz, Fitz!”, strigau ei, numele meu, adică pe mine, cred, dar fiecare glas îl rostea diferit, fiecare avea în minte altă imagine a celui cu care vorbea şi alt motiv pentru care trebuia să mi se adreseze. Ce lucruri stângace, cuvintele astea, nu mă puteam concentra pe ceea ce încercau să-mi transmită. Parcă mă târguiam cu nişte negustori din altă ţară, arătând cu degetul şi dând din mâini, zâmbind sau încruntându-se, şi ghicind, întotdeauna ghicind ceea ce voiau să spună.

— Vă rog, am rostit. Sst! Vă rog!

Nu voiam decât să tacă, să nu mai facă zgomot şi să nu mai strige, dar îmi atrase atenţia sunetul propriei mele voci.

— Vă rog, am repetat, minunându-mă în câte feluri trebuia să mişc gura ca să scot sunetele acelea imprecise:

sst! şi mi-am dat seama că însemnau prea multe lucruri, şi nu unul singur, adevărat.

Mai demult, când Burrich tocmai mă luase la el, mi-a cerut să desham caii de la o căruţă. Pe vremea aceea încă ne studiam unul pe altul. Niciun om întreg la cap n-ar fi dat o asemenea sarcină unui copil. Dar m-am descurcat, căţărându-mă pe animalele docile şi desfăcând fiecare cataramă lucioasă, până când hamul a căzut, bucăţi, la pământ. Când a venit să vadă de ce-mi trebuia atâta ca să termin treaba, Burrich a rămas cu gura căscată, dar incapabil să mă învinovăţească pentru că făcusem ceea ce-mi ceruse. Eu m-am mirat că hamul care mi se păruse alcătuit dintr-o bucată atunci când începusem să-l desfac avea, în realitate, atât de multe părţi.

Tot la fel mă simţeam şi acum. Atâtea sunete ca să rosteşti un cuvânt, atâtea cuvinte ca să dai contur unui gând. Limba mi se destrăma în palmă. N-o mai cercetasem niciodată până atunci. Stăteam în faţa tovarăşilor mei atât de impregnat de esenţa Meşteşugului de pe drum, încât a vorbi mi se părea o stângăcie de copil, ca şi cum ai mânca terciul cu degetele. Cuvintele îmi sunau în urechi lente şi inexacte, ascunzând tot atâtea înţelesuri câte dezvăluiau.

— Fitz, te rog, trebuie să... începu Kettricken să vorbească, dar atât de intens m-am concentrat ca să pricep fiecare posibil înţeles al celor cinci cuvinte, încât n-am auzit şi continuarea lor.

Bufonul mă prinse de mână şi mă duse în cort. Mă îmboldi până reuşi să mă aşeze, apoi îmi scoase căciula, mănuşile şi haina. Fără o vorbă, îmi puse o cană fierbinte în mâini. Gestul l-am înţeles, dar conversaţia rapidă şi agitată a celorlalţi semăna cu cotcodăcitul înfricoşat dintr-un coteţ plin cu orătănii. Lupul veni şi se culcă lângă mine, cu capul său mare pe coapsa mea. L-am mângâiat, i-am pipăit urechile fine. Se lipi mai tare de mine, într-un gest parcă implorator. L-am scărpinat între urechi, crezând că asta vrea. Era cumplit să nu-l înţeleg.

N-am mai fost de folos nimănui în seara aceea. Am încercat să-mi fac partea mea de treburi, dar ceilalţi îmi

tot luau obiectele din mână. De câteva ori, Kettle mă ciupi, mă împunse cu degetul sau mă îndemnă să mă trezesc. Odată am fost atât de fascinat de felul în care-şi mişca gura în timp ce mă dojenea, că nu mi-am dat seama când s-a îndepărtat de mine. Nu mai ştiu ce făceam când mi-a prins ceafa cu degetele ei ca nişte gheare. Mi-a tras capul în faţă şi mi l-a ţinut aşa până când a aşezat fiecare piatră pe tabla de joc. Îmi puse una neagră în mână. O vreme, n-am făcut decât să mă holbez la semne. La un moment dat, dintr-odată, am trăit o schimbare de percepţie. Nu exista spaţiu între mine şi joc. Am aşezat piatra neagră în poziţii diferite. Până la urmă, am descoperit mişcarea perfectă, iar când am pus piatra la locul ei, parcă mi s-ar fi desfundat urechile dintr-odată sau tocmai mi-aş fi alungat somnul frecându-mă la ochi. Am ridicat privirea să-i cercetez pe cei din jur.

— Îmi pare rău, am murmurat prosteşte. Îmi pare rău.

— Te simţi mai bine? mă întrebă Kettle cu glas domol, ca şi când s-ar fi adresat unui prunc care atunci învăţa să umble.

— Mi-am mai revenit. Am ridicat spre ea doi ochi deznădăjduiţi. Ce mi s-a întâmplat?

— Meşteşugul, veni răspunsul ei concis. Nu eşti destul de puternic pentru el. Erai gata să mergi pe drumul care se termina în locul acela. Era un semn acolo. Cândva, drumul se bifurca, o ramură cobora în vale, alta traversa muntele în continuare. La fund nu sunt decât grămezi de bolovani, dar se vede unde iese drumul dintre ruine şi pe unde se continuă. Se pierde într-o altă grămadă de bolovani, puţin mai departe. Imposibil să fi mers Verity pe-acolo, însă nu mai aveai mult şi deveneai, şi tu, o amintire, asemenea drumului. Făcu o pauză şi mă privi severă. În tinereţea mea... Tu n-ai fost instruit suficient ca să faci ceea ce faci şi în niciun caz ca să înfrunţi o astfel de provocare. Dacă numai atâta învăţătură ai primit... Eşti sigur că Verity trăieşte? mă întrebă pe nepusă masă. Că a supravieţuit acestei încercări de unul singur?

Am decis că unul dintre noi trebuia să renunţe la secrete.

— L-am văzut, mi l-a adus Meşteşugul într-un vis. Într-un oraş cu locuitori ca aceia pe lângă care am trecut azi. Şi-a scufundat mâinile şi braţele într-un râu magic şi a plecat de la el cu puteri înmiite.

— Pe Dumnezeul peştilor! se minună Kettle, iar faţa i se lumină într-o expresie de groază şi admiraţie.

— N-am trecut pe lângă nimeni astăzi, protestă Starling.

Nu mi-am dat seama că stă lângă mine decât atunci când i-am auzit vocea. Am tresărit, speriat că se putea apropia cineva de mine atât de mult, fără ca eu să-l simt.

— Toţi cei care au bătut cândva acest drum au lăsat o amintire în urmă. Simţurile tale sunt ferite de fantomele acelea, dar Fitz calcă pe el dezgolit ca un nou-născut.

Kettle se lăsă brusc în spate, pe saltea. Ridurile de pe faţă i se adânciră.

— Cum e posibil ca un asemenea copil să fie Catalizatorul? întrebă ea, fără a se adresa cuiva anume. Nu ştii să te salvezi nici pe tine de tine însuţi. Cum ai de gând să salvezi lumea?

Bufonul se aplecă în faţă din aşternut ca să-mi ia mâna. Un fel de putere se revărsă în mine odată cu atingerea lui liniştitoare. Vorbea cu glas vesel, dar tâlcul cuvintelor sale pătrunse adânc în mine:

— Profeţiile nu garantează niciodată iscusinţa. Numai perseverenţa. Ce spune Colum cel Alb al tău? „Ca stropii de ploaie cad ei pe turnurile de piatră ale timpului. Dar, cu vremea, ploaia e cea care rămâne, nu turnurile…”

Mă strânse de mână.

— Ai degetele reci ca gheaţa, i-am spus, când îşi retrase braţul.

— Nici nu-ţi închipui cât mi-e de frig, mă aprobă el, apoi îşi ridică genunchii la piept şi-i cuprinse cu braţele. Mi-e foarte frig. Şi mă simt foarte obosit. Dar perseverent.

Mi-am mutat privirea de la bufon la Starling, care-şi lăţi buzele într-un zâmbet de cunoscător. O, zei, cât mă enerva!

— Am scoarţă de spiriduş în boccea, i-am sugerat bufonului. Te încălzeşte, dar te şi înviorează.

— Scoarţă de spiriduş, se încruntă Kettle, dezgustată, pentru ca, după o clipă de gândire, să rostească plină de încântare: De fapt, s-ar putea să fie o idee bună. Da. Ceai din scoarţă de spiriduş.

Când am scos pachetul din boccea, bătrâna mi-l smulse din mână ca şi cum m-aş fi tăiat cu el. Mormăi în barbă în timp ce ne drămuia porţiile mici.

— Am văzut eu cât drog bagi în tine, mă dojeni şi pregăti ceaiul singură.

Nu puse niciun strop de scoarţă în ceaiul lui Kettricken, al lui Starling şi-al ei.

Am sorbit din băutura fierbinte, simţind mai întâi gustul foarte amar şi numai după aceea senzaţia de căldură din stomac, care mi se răspândi în tot corpul, moleşitoare. M-am uitat la bufon. Se relaxa în mrejele drogului, iar ochii începură să-i sclipească.

Kettricken scosese harta şi-o cerceta încruntată.

— FitzChivalry, hai s-o studiem împreună, îmi porunci ea pe neaşteptate.

Am ocolit mangalul şi m-am dus lângă ea. Nici nu m-am aşezat bine, că a şi început să vorbească:

— Cred că suntem aici, îmi spuse. Arătă cu degetul prima îmbinare a drumurilor marcată pe hartă. Verity a spus că va vizita toate cele trei locuri marcate. Eu cred că, atunci când a fost desenată harta, drumul pe care ai vrut să-l urmezi în seara asta era intact. Acum nu mai există. Nu mai există de multă vreme. Ochii ei albaştri priviră într-ai mei. Ce crezi că a făcut Verity când a ajuns aici?

Am cugetat câteva clipe.

— E un bărbat cu simţ practic. A doua destinaţie nu pare să fie la distanţă mai mare de trei-patru zile de aici. Cred că acolo s-a dus mai întâi ca să-i caute pe Străbuni. Iar a treia e la... şapte zile de aici. După părerea mea, s-a hotărât că e mai bine să viziteze aceste două locuri înainte. Apoi, dacă n-a obţinut niciun rezultat, s-a întors aici şi-a încercat să găsească o cale spre... ce-o fi acolo jos.

Kettricken îşi încreţi fruntea. Brusc, mi-am adus aminte ce netedă îi fusese când venise la Verity prima oară, să-i fie mireasă. Acum nu era clipă să nu văd riduri de grijă pe faţa ei.

— A plecat de multă vreme... soţul meu. Nouă nu ne-a luat aşa de mult să ajungem aici. Poate nu s-a întors încă pentru că e jos, acolo. Pentru că i-a trebuit mult timp să coboare până acolo, ca să-şi continue călătoria.

— Poate, am aprobat-o jenat. Nu uita că noi avem provizii suficiente şi călătorim împreună. Când Verity a ajuns aici, a fost, pesemne, singur, şi cu puţine resurse.

Nu i-am spus bănuiala mea, aceea că fusese rănit în ultima lui bătălie. N-avea rost s-o sperii şi mai tare. În ciuda voinţei mele, o parte din mine porni să-l caute pe Verity. Am închis ochii şi m-am zăvorât iar ferm în mine. Desluşisem oare o pată murdară pe şuvoiul Meşteşugului, un sentiment prea bine cunoscut de forţă vicleană? Mi-am ridicat zidurile la loc.

— ...despărţim grupul?

— Îmi cer iertare, regina mea, am rostit cu umilinţă.

Nu ştiu dacă am citit exasperare sau teamă în ochii ei. Mă luă de mână şi mi-o strânse ferm.

— Ascultă-mă cu atenţie, îmi porunci. Am zis că mâine vom căuta o cale de a coborî. Dacă dăm peste ceva promiţător, continuăm. Dar nu cred că ar trebui să ne ocupăm de asta mai mult de trei zile. Dacă nu găsim nimic, mergem mai departe. Alternativa ar fi să despărţim grupul. Să trimitem...

— Nu cred că ar trebui să ne despărţim, am spus eu în grabă.

— Mai mult ca sigur, ai dreptate, recunoscu Kettricken. Dar durează mult, foarte mult, iar eu sunt singură cu întrebările mele de prea multă vreme.

N-am ştiut ce răspuns să-i dau. M-am prefăcut că sunt ocupat să-l scarpin pe Ochi Întunecaţi pe urechi.

Frate. O şoaptă, nu mai mult, dar am coborât ochii, către el. I-am pus mâna pe ceafă, întărind astfel legătura

dintre noi. *Ai fost pustiu ca un om obişnuit. Nu te-am putut face să mă simţi.*

Ştiu. N-am idee ce mi s-a întâmplat.

Am eu. Te distanţezi tot mai mult de partea mea şi te apropii de partea cealaltă. Mă tem că vei merge prea departe şi nu te vei mai putea întoarce. M-am temut că aşa ai făcut astăzi.

Ce vrei să spui, partea mea şi partea cealaltă?

— Îl auzi iar pe lup? se interesă Kettricken neliniştită.

M-am mirat, când am ridicat privirea, cât de tulburată se uita la mine.

— Da. Suntem din nou împreună. Mă fulgeră o idee. De unde-ai ştiut că n-am putut comunica?

Ridică din umeri.

— Cred că am bănuit. El era foarte agitat, iar tu păreai foarte distant cu toată lumea.

E înzestrată cu Har. Nu-i aşa, regina mea?

Nu pot spune cu siguranţă că au comunicat.

Cândva, demult, la Buckkeep, crezusem că o surprinsesem pe regină întrebuinţând Harul. Ar fi putut foarte bine să-l folosească, pentru că pe atunci Harul meu fusese atât de slab, de-abia-l simţeam pe animalul de care eram legat. În orice caz, Ochi Întunecaţi ridică ochii la Kettricken, iar ea îi susţinu privirea. Puţin încruntată, regina adăugă:

— Uneori aş vrea să vorbesc cu el cum vorbeşti tu. Dacă aş avea la dispoziţie viteza şi îndemânarea lui în a se furişa peste tot, aş afla mai repede cât de sigur e drumul, şi în faţa, şi în spatele nostru. Ar putea găsi o cale pe unde să coborâm, una care ochilor noştri le scapă.

Dacă eşti în stare să-ţi ţii mintea acasă ca să-i spui ce văd, nu m-ar deranja o astfel de sarcină.

— Ochi Întunecaţi ar fi încântat să te ajute, regina mea.

Kettricken zâmbi obosită.

— Atunci, dacă reuşeşti să păstrezi legătura şi cu mine, şi cu el, poţi fi mijlocitorul nostru.

Mă tulbură să aud ecoul vorbelor lui Ochi Întunecaţi răsunând în cuvintele ei, dar n-am făcut decât să mişc din

cap a încuviinţare. Trebuia să fiu foarte atent la orice discutam, altfel îmi scăpau amănunte, ca atunci când eram foarte obosit şi mă luptam întruna cu somnul. Oare şi lui Verity îi venea la fel de greu?

Există o cale de-a rezista, dar cu răbdare, cu multă răbdare, ca şi când ai domoli un armăsar nărăvaş care se răzvrăteşte de câte ori îl atingi cu hăţurile sau cu călcâiul. Însă tu nu eşti pregătit pentru ea. Aşa că luptă-te, băiete, şi ţine-ţi capul deasupra apei. Aş vrea să existe alt mijloc prin care să vii la mine, dar nu ai la dispoziţie decât drumul şi trebuie să-l urmezi... Nu, nu-mi răspunde. Să ştii că sunt şi alţii care ascultă cu aceeaşi lăcomie, dacă nu cu aceeaşi intensitate ca mine. Fii prevăzător.

Odată, descriindu-l pe tatăl meu, pe Chivalry, Verity îmi spusese că, atunci când îşi întrebuinţa Meşteşugul, năvălea în mintea lui ca armăsarul în grajd, îi transmitea mesajele şi dispărea cât ai clipi. Acum înţelegeam mai bine ce vrusese să-mi spună unchiul meu.

Aveam impresia că sunt un peşte abandonat de-un val. În clipa în care Verity a plecat din mintea mea, m-a încercat senzaţia de gol, îmi lipsea ceva. Dacă nu m-ar fi întărit deja scoarţa de spiriduş, probabil aş fi leşinat, însă drogul mă ţinea bine în puterea lui. Parcă eram înfofolit într-o pătură moale şi caldă. Îmi dispăruse oboseala, dar eram amorţit. Am băut ultimele înghiţituri din cană şi-am aşteptat să simt obişnuita revărsare de energie. Zadarnic.

— Nu cred c-ai pus destulă scoarţă de spiriduş, i-am spus lui Kettle.

— Ai băut suficientă, replică ea scorţoasă.

Vorbise ca Molly când credea că beau prea mult.

M-am întărit, aşteptând să mi se umple mintea cu imaginile ei, însă am rămas în trupul meu. Nu ştiu dacă am fost dezamăgit sau uşurat. Tânjeam să le văd pe ea şi pe Nettle. Dar Verity mă prevenise... Cu întârziere, am anunţat-o pe Kettricken:

— Verity m-a căutat. Acum câteva minute.

Văzând cum îi înroşeşte speranţa obrajii, m-am blestemat pentru mojicia şi neghiobia de care dădusem dovadă.

— N-a fost chiar un mesaj, am încercat s-o dreg eu cât mai iute. Doar o avertizare, nu cumva să folosesc Meşteşugul. Tot mai crede că mă caută şi alţii prin el.

Se pleoşti imediat. Clătină din cap, apoi înălţă privirea şi întrebă:

— Mie nu mi-a transmis nimic?

— Nu cred că ştie că eşti cu mine, m-am eschivat eu degrabă.

— Nicio vorbă, spuse ea cu voce stinsă, ca şi când nu m-ar fi auzit. Ochii ei căpătară o expresie pustie când întrebă: Ştie că l-am dezamăgit? Ştie despre... copilul nostru?

— Nu cred, doamna mea. N-am simţit în el durerea aceea, iar eu ştiu prea bine cât ar suferi.

Kettricken îşi înăbuşi lacrimile. Mi-am blestemat iar vorbele stângace. Dar oare se cuvenea să fiu eu acela care s-o aline cu vorbe de dragoste pe soţia lui Verity? Se îndreptă de spate brusc, apoi se sculă în picioare.

— Mă duc să mai aduc lemne pentru la noapte, ne spuse ea. Şi să hrănesc jeppele cu grăunţe. N-au nicio ramură pe care s-o ciugulească.

Ieşi din cort în beznă şi în frig. Nimeni nu scoase un cuvânt. După câteva clipe, m-am dus după ea.

— Să nu întârzii, mă preveni Kettle fermă.

Lupul veni scai după mine.

Noaptea era senină şi friguroasă. Vântul nu bătea mai tare ca de obicei. Neplăcerile obişnuite aproape că le poţi trece cu vederea. Kettricken nici nu strângea vreascuri, nici nu hrănea jeppele. Eram convins că se ocupase deja de treburile acelea. În loc de asta, stătea la marginea drumului năruit şi se holba la povârnişul întunecat de la picioare. Era ţeapănă ca un soldat care raportează sergentului şi nu scotea un sunet. Ştiam că plânge.

Sunt unele momente în care trebuie să dovedeşti maniere alese, să respecţi regulile de conduită, şi altele, când trebuie să demonstrezi că eşti om. M-am dus la ea,

am luat-o pe după umeri şi am întors-o cu faţa la mine. Era sfâşiată de durere. Lângă mine, lupul scânci.

— Kettricken, am rostit. Te iubeşte. Nu te va condamna. Va suferi, da, dar ce om n-ar suferi? În ce priveşte faptele lui Regal, sunt ale lui. Nu te învinovăţi tu pentru ele. N-ai fi putut să-l opreşti.

Îşi şterse obrazul cu mâna fără o vorbă. Privea dincolo de mine, palidă la faţă ca o mască în lumina stelelor. Oftă din adâncul inimii, însă am bănuit că-şi înăbuşă durerea. Am luat-o în braţe şi i-am lipit faţa de umărul meu. Am mângâiat-o pe spate şi l-am simţit încordat.

— Toate sunt în regulă, am minţit-o. O să fie bine. În timp, îţi vei da şi tu seama de asta. Veţi fi împreună din nou, veţi face alt copil, amândoi veţi sta în coridorul cel mare din Buckkeep şi veţi asculta cântecele menestrelilor. Va fi iarăşi pace. Tu n-ai văzut Buckkeepul în vreme de pace. Verity va avea timp să pescuiască şi să vâneze, iar tu vei călări alături de el. Regele va râde, va striga şi va hohoti prin săli ca vântul de la miazănoapte. Bucătăreasa obişnuia să-l scoată din bucătărie pentru că tăia carnea de friptură înainte să se pătrundă, atât de foame îi era când se întorcea acasă de la vânătoare. Intra direct în bucătărie şi-şi tăia o pulpă de pui pusă la frigare, aşa făcea, să ştii, şi-o lua cu el în camera gărzilor, unde spunea poveşti şi-o flutura ca pe-o sabie...

Am bătut-o blând pe spate ca pe-un copil şi i-am spus poveşti despre bărbatul slobod la gură, dar plin de bunăvoinţă, pe care mi le aminteam din copilărie.

O vreme, împietri cu fruntea pe umărul meu. Apoi tuşi o dată, de parcă se sufoca, însă din pieptul ei ţâşniră suspine grele. Începu să plângă brusc şi fără ruşine, ca un copil care a căzut şi s-a lovit tare şi e speriat. Plângea cu lacrimi care demult trebuiau vărsate, iar eu n-am încercat s-o opresc. I-am vorbit în continuare şi-am mângâiat-o, fără să-mi aud nici măcar cuvintele mele, până când suspinele şi tremuratul ei se domoliră. Într-un sfârşit, se depărtă puţin de mine şi scotoci în buzunar după batistă. Se şterse pe faţă şi la ochi şi-şi suflă nasul înainte de a rosti:

— O să-mi revin. Mă duru sufletul s-o aud vorbind cu atâta încredere. Numai că... Mi-e greu acum, să aştept să-i dau veştile acelea cumplite, să ştiu că-l voi răni. Am învăţat atâtea lucruri despre ce înseamnă să fii Sacrificiu, Fitz. Am ştiut de la bun început că poate voi avea de îndurat suferinţe grele. Sunt destul de puternică... ca să le îndur. Dar nu m-a prevenit nimeni că voi ajunge să-l iubesc pe bărbatul care mi-a fost ales. Una e să port povara propriei dureri, şi alta să-l îndurerez pe el.

I se opriră vorbele în gât şi-şi plecă fruntea. M-am temut să nu înceapă iar să plângă, dar până la urmă ridică ochii şi-mi zâmbi. Luna sclipi argintie pe obrajii şi genele ei umede.

— Uneori am impresia că numai tu şi cu mine îl vedem pe bărbatul care poartă coroana pe cap. Vreau să râdă şi să strige, să lase sticlele cu cerneală deschise şi hărţile împrăştiate. Vreau să mă strângă în braţe. Atât de mult îmi doresc câteodată aceste lucruri, încât uit de Corăbiile Roşii, de Regal şi... de tot. Cred că, dacă am fi împreună din nou, lumea s-ar aşeza singură la loc. Nu e un gând prea cuviincios. Un Sacrificiu trebuie să fie mai...

Un licăr argintiu îmi atrase ochiul. Am zărit pilastrul negru peste umărul ei. Stătea înclinat la marginea drumului surpat, rămas fără jumătate din piatra de sprijin. N-am mai auzit-o pe Kettricken. Oare cum de nu zărisem pilastrul până atunci? Strălucea mai intens decât luna pe zăpada scânteietoare. Era sculptat din piatră neagră cu vinişoare de cristal - ca lumina lunii pe râul unduios al Meşteşugului. Nu scria nimic pe el. Vântul urla în spatele meu când am întins mâna şi-am mângâiat piatra netedă. Mă întâmpină cu bucurie.

27. ORAŞUL

Prin Regatul Munţilor trece un drum negustoresc vechi, care astăzi nu mai e de folos niciunui oraş din regat. Porţiuni din acest drum apar la sud şi la est, departe, până la malurile Lacului Albastru. Nu are nume, nimeni nu-şi aminteşte cine l-a construit şi puţini îl străbat, chiar şi pe porţiunile rămase intacte. În unele locuri, drumul a fost distrus treptat de movilele de gheaţă întâlnite deseori la munte. În altele, inundaţiile şi alunecările de teren l-au transformat în moloz. Se mai găseşte câte-un tânăr muntean curajos care vrea să vadă de unde începe drumul. Cei care s-au întors dintr-o asemenea aventură vorbesc despre oraşe ruinate şi văi aburinde, cu lacuri sulfuroase din care iese fum. Şi mai vorbesc despre natura duşmănoasă a teritoriului străbătut de drum. Lipseşte vânatul mare şi, oricum, vânătoarea merge greu. Nu există documente în care să se spună că s-a găsit vreun om atât de impresionat de drum, încât să vrea să-l străbată până la capăt şi înapoi.

Am căzut în genunchi pe strada acoperită de zăpadă. M-am ridicat încet, bâjbâind după o amintire. Mă îmbătasem? Greaţa şi ameţeala asta îmi sugerau, dar nu şi oraşul tăcut, cu scânteieri discrete pe întuneric. Am cuprins cu privirea împrejurimile. Mă aflam într-o piaţă, la umbra unui monument comemorativ. Am clipit, am strâns din pleoape, am deschis ochii. Lumina înceţoşată încă mă ameţea. Nu vedeam decât la un pas de mine în orice direcţie. Am aşteptat zadarnic să mă obişnuiesc cu licărul vag al stelelor. În curând am început să tremur, aşa că am pornit în tăcere pe străzile pustii. Prima senzaţie care mi-a revenit a fost prudenţa, apoi amintirea tulbure a tovarăşilor mei, cortul, drumul ramificat. Dar între

amintirea aceea şi prezenţa mea în oraş nu se întâmplase nimic.

M-am uitat înapoi, pe unde venisem. Bezna înghiţise drumul. Până şi urmele picioarelor mele se acopereau de zăpada care cădea alene. Am clipit ca să-mi alung fulgii de pe gene şi-am mijit ochii. Am desluşit laturile cu sclipiri umede ale clădirilor de-o parte şi de alta a străzii. Nu pricepeam de unde vine lumina. Nu-i găseam sursa şi nici destulă nu era. Lipseau umbrele ameninţătoare sau aleile foarte întunecoase. Pe lângă asta, nu-mi dădeam seama către ce loc anume mă îndrept. Clădirile înalte, stilul lor, unde duceau străzile - toate rămâneau un mister.

Mi-am înăbuşit panica. Senzaţiile pe care le încercam îmi aminteau prea bine de felul în care fusesem înşelat prin Meşteşug în castelul lui Regal. Mă temeam să-mi trimit mintea în explorare, de groază că aş da peste urmele murdare ale lui Will în oraşul acela. Însă, dacă mergeam mai departe pe bâjbâite, sperând că nu mă păcălea nimeni, puteam cădea într-o cursă. La adăpostul unui zid, m-am oprit şi m-am silit să mă adun. Am încercat încă o dată să-mi aduc aminte cum ajunsesem acolo, de cât timp îmi părăsisem camarazii şi de ce. Zadarnic. L-am căutat cu Harul pe Ochi Întunecaţi, dar niciun suflet viu nu se făcu simţit în apropiere. De ce, nu ştiam. Mi-am încordat auzul şi-am auzit doar vântul. Am mirosit doar piatră udă, zăpadă proaspătă şi, în depărtare, un râu. Gheara panicii îmi strânse încă o dată sufletul. M-am proptit cu spatele de zid.

Oraşul se trezi la viaţă ca la un semnal. Stăteam lipit de peretele unui han. Dinăuntru răsunau zgomote piţigăiate de cimpoi şi voci cântând o melodie necunoscută. O căruţă hurducăi pe stradă, apoi o pereche ţâşni în capătul aleii, mână în mână, râzând. Se lăsase noaptea peste oraşul acela straniu, dar el nu adormise. Am ridicat capul spre vârfurile ascuţite ale clădirilor imense şi-am văzut lumină. În depărtare, un bărbat strigă după cineva.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Ce se întâmpla cu mine? Mi-am luat inima-n dinţi şi m-am hotărât să aflu cât

mai multe despre oraşul acela bizar. Am aşteptat să treacă altă căruţă încărcată cu butoaie de bere pe la capătul aleii, apoi m-am depărtat de perete.

În clipa aceea, liniştea se lăsă încă o dată în bezna cu licăriri vagi. Se stinseră cântecul şi râsetele din han, nimeni nu mai trecea pe stradă. M-am aventurat în capătul aleii şi-am privit atent în stânga şi în dreapta.

Nimic, doar ninsoarea leneşă. Măcar vremea e mai blândă decât pe drumul de deasupra, mi-am zis. Chiar dacă eram nevoit să-mi petrec noaptea pe-afară, nu aveam să îndur prea mult frig.

O vreme, am rătăcit prin oraş. La fiecare răscruce alegeam drumul cel mai lat şi în curând am sesizat un tipar care cobora lin. Se simţea mai puternic mirosul râului. M-am oprit o dată ca să mă odihnesc pe bordura unui bazin mare şi rotund, care probabil fusese cândva fântână sau loc de spălat rufe. În momentul acela, oraşul se trezi iar la viaţă. Un călător veni şi-şi adăpă calul din bazinul secat atât de aproape de mine, că l-aş fi putut atinge. El nu mă observă, însă eu i-am remarcat veşmântul bizar şi forma neobişnuită a şeii. Un grup de femei trecu pe lângă mine, vorbind şi râzând încet. Aveau straie lungi şi drepte, care le atârnau de la umeri şi le fluturau pe la glezne. Toate îşi purtau părul bălai liber, lung până la şolduri, iar bocancii răsunau pe pavaj. Când m-am ridicat să le vorbesc, dispărură, luând şi lumina cu ele.

Încă de două ori am trezit oraşul la viaţă, înainte de a-mi da seama că o făceam atingând un zid cu vinişoare de cristal. Mi-a trebuit neînchipuit de mult curaj, dar am început să merg atingând cu degetele pereţii clădirilor. Oraşul înflorea odată cu paşii mei. Era noapte şi ningea liniştit. Căruţele nu lăsau urme. Am auzit trântindu-se uşi demult putrezite şi-am văzut oameni păşind uşor peste un şanţ adânc săpat de o furtună sălbatică într-o stradă. Nu-mi venea să-i numesc stafii, pentru că se salutau cu glas tare. Eu eram cel pe care îl ignorau şi înaintam invizibil printre ei.

Într-un sfârşit, am ajuns la un râu lat, care curgea negru sub lumina stelelor. Mai multe cheiuri duceau la el, iar două vase uriaşe erau ancorate pe apă. Lumini sclipeau pe puntea lor. Butoaie şi baloturi aşteptau pe docuri să fie încărcate. Câţiva oameni erau absorbiţi de un joc de noroc. Unii puneau la îndoială cinstea unui jucător. Purtau alte haine decât lepădăturile care veneau pe apă în Buck şi vorbeau altă limbă, dar, din câte îmi dădeam seama, erau de acelaşi soi cu ele. Sub ochii mei, se iscă o încăierare gata să se transforme într-o bătaie în toată regula. Încetă imediat ce se auzi fluierul paznicului de noapte, bătăuşii luând-o la fugă în toate direcţiile înainte să vină Garda Oraşului.

Am luat mâna de pe zid. M-am oprit o clipă, ca să-mi obişnuiesc ochii cu întunericul presărat cu sclipiri de omăt. Nave, cheiuri, riverani, toţi se făcură nevăzuţi. Numai râul negru curgea în liniştea adâncă, aburind în aerul rece. Am pornit spre el, simţind drumul neregulat şi crăpat sub tălpi. Apele spălaseră cândva strada şi se retrăseseră, provocând stricăciuni fără să le oprească nimeni. Când m-am întors cu spatele la râu şi-am studiat conturul oraşului pe cer, am zărit siluetele vagi ale turlelor prăbuşite şi-ale zidurilor dărâmate. Încă o dată mi-am trimis mintea în explorare, dar nici de data aceasta n-am găsit nimic.

M-am răsucit din nou spre apă. Dispunerea formelor de relief îmi era oarecum familiară. Nu în locul acela, dar în râul acela îşi scufundase Verity mâinile şi braţele şi le scosese încărcate de magie. Prudent, am păşit pe dalele sparte chiar până la malul apei. Părea apă, mirosea a apă. M-am lăsat pe vine şi-am chibzuit. Auzisem poveşti despre bazine cu noroi umplute cu apă; ştiam că uleiul pluteşte pe apă. Poate că sub puhoiul acela negru curgea un alt râu, înzestrat cu o forţă argintie. Poate că în susul sau în josul lui scânteia afluentul de Meşteşug pur, pe care-l întâlnisem în viziunea mea.

Mi-am scos mănuşa şi mi-am dezgolit braţul. Am atins apa, simţindu-i sărutul de gheaţă în palmă. Cu simţurile încordate, am încercat să aflu dacă sub ea curgea

Meşteşugul; n-am găsit nimic. Poate, dacă mi-aş scufunda mâna şi braţul, le-aş scoate încărcate de putere. M-am îndemnat să le scufund şi să descopăr singur ce e dedesubt.

Atunci mi-a pierit curajul. Nu eram Verity. Ştiam cât de puternic e Meşteşugul său, văzusem greaua încercare la care magia îi supusese voinţa. Nu mă comparam cu el. Mersese de unul singur pe drumul Meşteşugului, în timp ce eu... Mintea mea făcu un salt neaşteptat la dilema aceea. Când părăsisem drumul şi pe tovarăşii mei? Poate nici nu-i părăsisem. Mi-am dat cu apă rece pe faţă. N-am sesizat nicio schimbare. Mi-am vârât unghiile în obraji şi mi-am zgâriat pielea până m-a durut. N-am dovedit nimic, doar m-am întrebat dacă pot visa durerea. Oraşul nu-mi oferise răspunsuri, doar alte întrebări.

Ferm hotărât, m-am întors pe unde venisem. Vedeam foarte prost, iar zăpada lipicioasă îmi acoperea imediat urmele. Am atins şovăind un zid de piatră. Aşa îmi venea mai uşor să găsesc drumul înapoi, pentru că oraşul viu îmi oferea mai multe repere decât ruinele lui îngheţate. Totuşi, păşind grăbit pe străzile înzăpezite, m-am întrebat când trăiseră oamenii aceia în oraş. Vedeam imagini vechi de o sută de ani? Dacă aş fi ajuns acolo cu o noapte înainte, aş fi văzut aceleaşi imagini, sau altele? Sau umbrele locuitorilor credeau că trăiesc încă? Eram eu doar o umbră rece care se furişa prin viaţa lor? M-am obligat să nu-mi mai pun întrebări la care nu ştiam cum să răspund. Trebuia să mă întorc în locul de unde venisem.

Fie ajunsesem la capătul locurilor cunoscute şi nu mai ştiam pe unde s-o iau, fie cotisem greşit la un moment dat. Rezultatul era acelaşi. M-am pomenit rătăcind pe un drum necunoscut. Am atins faţadele unui şir de prăvălii, toate încuiate peste noapte. Am trecut pe lângă doi îndrăgostiţi pierduţi într-o îmbrăţişare în pragul unei uşi. Fantoma unui căţel ţopăi pe lângă mine fără măcar să mă miroasă.

Mi se făcea frig, în ciuda vremii mai blânde. Şi obosisem. Am privit cerul. Avea să se facă dimineaţă curând. La lumina zilei, poate reuşeam să mă caţăr pe o

clădire şi să văd cum e aşezat terenul. Poate, când mă trezeam, aveam să-mi dau seama cum ajunsesem acolo. Prosteşte, m-am uitat după o streaşină mai lăsată sau un şopron în care să mă adăpostesc, apoi am realizat că nu aveam niciun motiv să nu intru într-o clădire. Cu toate astea, m-am simţit jenat deschizând o uşă şi intrând într-o cameră. Atingând un perete, am desluşit un interior slab luminat, mese şi rafturi încărcate cu vase de ceramică şi sticlărie fină. O pisică dormea lângă un cămin. Când am luat mâna de pe perete, se făcu iar frig şi beznă deasă. Aşa că am pus-o imediat înapoi, gata să mă împiedic de resturile unei mese. M-am aplecat, le-am adunat pe bâjbâite şi le-am dus la cămin. Cu multă, multă perseverenţă, am aprins cu ele un foc adevărat în locul celui fantomatic.

Când m-am liniştit şi m-am aplecat deasupra lui să mă încălzesc, pâlpâirile flăcărilor mi-au arătat un alt interior al camerei. Pereţi goi şi grămezi de gunoaie pe podea. Nici urmă de ceramică şi sticlărie fină, doar nişte lemne rămase din rafturile căzute cine ştie când. Am mulţumit norocului că fuseseră construite din stejar, altfel de mult ar fi putrezit. M-am hotărât să-mi întind mantaua pe jos, ca să nu stau direct pe piatra rece, şi m-am bazat pe foc să-mi ţină cald. M-am culcat, am închis ochii şi-am încercat să nu mă gândesc la stafii de pisici sau la fantomele de oameni care dormeau în paturile de la caturile superioare.

Am vrut să-mi ridic zidurile Meşteşugului înainte de a adormi, dar a fost ca şi cum aş fi încercat să-mi usuc picioarele în timp ce le ţin în apă. Cu cât mă cufundam mai adânc în somn, cu atât mai greu îmi aminteam unde se află graniţele mele. Ce parte din lumea mea reprezint eu şi ce parte oamenii la care ţin? Mai întâi i-am visat pe Kettricken, pe Starling, pe Kettle şi pe bufon rătăcind cu torţe în mâini, în vreme ce Ochi Întunecaţi alerga înainte şi înapoi şi scâncea întruna. N-a fost un vis liniştitor şi l-am făcut uitat, alunecând mai adânc în mine. Cel puţin aşa am presupus.

Am descoperit coliba familiară. Odaia simplă, masa aspră, căminul curăţat, patul îngust şi foarte ordonat. Molly stătea în cămaşă de noapte lângă foc, legănând-o pe Nettle şi cântându-i despre stelele de pe cer şi cele de mare. Eu nu ştiam niciun cântec de leagăn şi am fost încântat de el, ca şi Nettle. Bebeluşul o privea pe Molly cu ochi mari. Îi prinse degetul arătător în pumn. Molly cânta acelaşi cântec întruna, dar nu mă plictisea. Aş fi putut privi scena aceea o lună sau chiar un an, fără să mă satur de ea. Însă pleoapele fetiţei căzură o dată, apoi se deschiseră brusc. A doua oară se închiseră mai încet şi rămaseră aşa. Guriţa ei ţuguiată se mişca de parcă sugea în somn. Părul negru începea să se onduleze. Molly se aplecă şi-o sărută pe frunte.

Se ridică obosită şi-o duse în patul ei. Desfăcu pătura, înveli fata, apoi se întoarse la masă şi suflă în singura lumânare. În lumina focului, am văzut-o cum se întinde în pat lângă fetiţă şi se acoperă amândouă cu păturile. Închise ochii, oftă, apoi nu se mai mişcă. I-am vegheat somnul de plumb, recunoscând în el somnul extenuării. M-am ruşinat imediat. Nu viaţa aceea grea, de sărăcie, mi-am închipuit-o pentru ea şi cu atât mai puţin pentru copil. Dacă n-ar fi fost Burrich, le-ar fi fost şi mai greu. Am fugit. Nu voiam să le văd aşa. Mi-am jurat că le voi uşura traiul într-o zi, că le voi oferi o altă viaţă. Când mă voi întoarce.

— Bănuiam eu că lucrurile se vor îndrepta cât de cât până la întoarcerea mea, dar e prea frumos să fie adevărat.

Vocea lui Chade. Se aplecă peste masa dintr-o încăpere întunecoasă, studiind un manuscris. Un sfeşnic îi lumina chipul şi harta făcută sul în faţa lui. Arăta obosit, dar binedispus. Nu-şi pieptănase părul cărunt. Cămaşa albă, pe jumătate descheiată şi scoasă din pantaloni, îi atârna pe şolduri ca o fustă. Dacă înainte fusese slăbănog, acum era suplu şi musculos. Trase o înghiţitură lungă din cana aburindă şi clătină din cap.

— Regal nu prea câştigă teren în războiul contra Regatului Munţilor. În orice atac împotriva oraşelor de frontieră, soldaţii Uzurpatorului simulează atacul şi pe

urmă se retrag. Nu depun eforturi comune pentru a pune mâna pe teritoriul pe care l-au pustiit, nu se masează armate care să forţeze calea spre Jhaampe. Ce joc face?

— Vino aici şi-ţi voi arăta.

Chade ridică ochii de pe manuscris, jumătate amuzat, jumătate distrat.

— Am de chibzuit la o problemă serioasă. Nu voi găsi soluţia la ea în patul tău.

Femeia dădu aşternutul la o parte, se sculă din pat şi merse cu paşi delicaţi până la masă. Se mişca precum o felină la pândă. Goliciunea ei nu presupunea vulnerabilitate, ci o armură. Părul castaniu lung îi ieşise din coada de războinic şi-i atârna pe umeri. Nu era tânără, iar mai demult, o sabie îi lăsase urme pe coaste. Dar tot îţi tăia respiraţia cum numai o femeie formidabilă ştie s-o facă. Se aplecă deasupra hărţii lângă Chade şi arătă cu degetul.

— Aici. Şi aici. Şi aici. Dacă ai fi Regal, de ce-ai ataca locurile acelea deodată, cu forţe prea puţine ca să le ţii sub control?

Văzând că el nu răspunde, mută degetul în alt punct.

— Niciunul din atacuri n-a venit prin surprindere. Soldaţii de la munte adunaţi acolo au fost abătuţi în aceste două sate. A doua oaste de acolo s-a dus în al treilea sat. Acum pricepi unde n-au fost soldaţii munteni?

— Nu-i nimic interesant de cucerit acolo.

— Nimic, aprobă femeia. Dar cândva a trecut pe-acolo un drum negustoresc care străbătea trecătoarea mai mică, pe-aici, şi apoi ducea în inima munţilor. Ocoleşte oraşul Jhaampe şi din cauza asta nu prea mai e folosit. Majoritatea negustorilor aleg o cale care le permite să vândă şi să cumpere şi în Jhaampe, şi în oraşele mai mici.

— Ce însemnătate are asta pentru Regal? Vrea să pună mâna pe drum?

— Nu. N-a trimis niciun soldat la el.

— Unde duce?

— Se pierde la Shishoe. Bătu cu unghia alt punct de pe hartă. Însă ar duce presupusa ceată de războinici în

creierul munţilor. Mult mai departe decât soldaţii care păzesc graniţele. La vest de Jhaampe, unde nu-i suspectează nimeni.

— Dar ce scop ar avea?

Femeia ridică din umeri, apoi zâmbi când văzu că Chade îşi ia ochii de la hartă.

— Poate o încercare de a-l asasina pe regele Eyod? Sau de a-l captura pe bastardul despre care se crede că se adăposteşte în munţi? Tu să-mi spui. Tu te pricepi mai bine la asta, nu eu. Să otrăvească fântânile din Jhaampe?

Chade păli brusc.

— A trecut o săptămână. Duşmanii ar fi deja pe poziţie, planul lor ar fi deja pus în aplicare. Clătină din cap. Ce-i de făcut?

— În locul tău, aş trimite un mesager rapid la regele Eyod. Un băiat călare. Să-l prevină că poate s-au pus iscoade pe urmele lui.

— Cred că aşa-i cel mai bine, încuviinţă Chade. Oboseala îşi făcu loc brusc în vocea lui. Unde-mi sunt bocancii?

— Linişteşte-te. Mesagerul a plecat ieri. Hăitaşii regelui Eyod cercetează deja drumul. Are nişte hăitaşi foarte buni. Garantez eu pentru asta.

Chade o privi gânditor, într-un fel care nu avea nimic de-a face cu goliciunea ei.

— Ştii ce pricepuţi sunt, dar ai trimis un om de-al tău chiar până la uşa regelui, cu o misivă scrisă de mâna ta, ca să-l avertizezi.

— N-am avut motive să întârzii ştirea.

Chade îşi netezi barba scurtă de-a lungul fălcii.

— Când ţi-am cerut ajutorul prima oară, mi-ai spus că lucrezi pentru bani, nu din patriotism, şi că un hoţ de cai tot hoţ de cai rămâne, indiferent de care parte a graniţei se află.

Femeia se întinse rotindu-şi umerii. Se întoarse cu faţa spre el şi-i puse mâinile pe şolduri, într-un gest menit să liniştească.

— Poate că m-ai câştigat de partea ta.

Ochii lui Chade sclipiră ca ai râsului.

— Oare te-am câştigat? se întrebă, trăgând-o mai aproape de el.

Mi-am revenit tresărind uşor şi m-am foit jenat. Îmi era ruşine că-l spionasem pe Chade, dar îl şi invidiam. Am aţâţat puţin focul şi m-am culcat la loc, amintindu-mi că şi Molly dormea singură, încălzită numai de fetiţa noastră. Gândul m-a alinat puţin şi am dormit agitat restul nopţii.

Când am deschis ochii din nou, mă scălda o rază de lumină tulbure pătrunsă prin fereastra fără oblon. Din foc mai rămăsese o mână de tăciuni, dar nu-mi era frig. La lumina zilei, camera mă deprima. Am tras cu ochiul în altă odaie, căutând treptele spre caturile de sus, de unde să văd mai bine oraşul. Am găsit resturile unor trepte de lemn putrezite, pe care n-aş fi făcut nici doi paşi. Era şi multă umezeală. Pereţii şi podeaua de piatră rece îmi amintiră de temniţa din Buckkeep. Am ieşit din prăvălie în aerul aproape cald. Zăpada din noaptea trecută se transforma în băltoace. Mi-am scos căciula şi-am lăsat vântul să-mi fluture părul. Primăvara, îmi şopti un glas în minte. Aerul mirosea a primăvară.

Crezusem că lumina zilei va alunga fantomele locuitorilor din oraş, dar ea părea să le dea putere. Cele mai multe clădiri fuseseră construite din piatră neagră cu nervuri asemănătoare cu cristalul. Nu trebuia decât să ating una din ele şi trezeam oraşul la viaţă. Totuşi, şi dacă nu atingeam nimic, tot zăream câte-un chip de om, auzeam frânturi de conversaţie şi simţeam un curent de aer când trecea cineva în viteză pe lângă mine. O vreme, am mers căutând o clădire înaltă şi cât de cât intactă, care să-mi ofere perspectiva pe care o voiam. Ziua, oraşul arăta şi mai jalnic. Cupole întregi se prăbuşiseră, iar pe unele construcţii crescuse muşchi verde de-a lungul crăpăturilor din ziduri. În alte locuri, zidurile exterioare se prăbuşiseră complet, dezvăluind interiorul camerelor şi umplând strada cu grămezi de moloz peste care trebuia să mă caţăr. Puţine clădiri înalte rămăseseră intacte. Unele se înclinau şi se propteau unele de altele, ca oamenii beţi. Până la urmă,

am dat peste una cu turlă semeaţă, mai înaltă decât vecinele ei, şi m-am îndreptat spre ea.

În faţa ei, am pierdut puţin timp privind-o. Oare fusese un palat? Lei mari din piatră păzeau treptele de la intrare. Pereţii exteriori erau din aceeaşi piatră neagră sclipitoare, probabil materialul de construcţie principal din oraş, dar de ei erau ataşate siluete de oameni şi animale, toate sculptate în piatră albă lucioasă. Contrastul dintre alb pe negru şi mărimea neobişnuită a imaginilor le dădeau un aspect copleşitor. O femeie uriaşă ţinea un plug imens în spatele unei perechi de boi gigantici. O fiinţă înaripată, probabil un dragon, ocupa singură un perete. Am urcat alene treptele late din piatră spre intrare. Mi se părea, în timp ce păşeam pe scări, că murmurul oraşului se auzea mai tare şi devenea real. Un tânăr zâmbind cu gura până la urechi coborî treptele în grabă, ducând un manuscris. M-am dat la o parte ca să nu ne ciocnim, dar când a trecut pe lângă mine n-am simţit că m-aş fi intersectat cu o fiinţă omenească. M-am răsucit şi-am privit îndelung după el. Avea ochi galbeni precum chihlimbarul.

Uşile masive de lemn erau închise şi fuseseră zăvorâte, dar atât de putrede, că încuietoarea a cedat când le-am împins uşor. Una se dădu la o parte, cealaltă se clătină recunoscătoare şi se prăbuşi. Am aruncat o privire înăuntru înainte de a intra. Ferestrele cu dungi de murdărie şi prăfuite, din sticlă groasă, îngăduiau soarelui să pătrundă în clădire. În aer dansau particule de praf, din cauza uşii căzute. Mă aşteptam să văd lilieci, porumbei sau chiar unul sau doi şobolani grăbiţi. Nimic, nici măcar miros de vizuină. Ca şi drumul, oraşul era evitat de animalele sălbatice. Am păşit înăuntru, târându-mi bocancii pe podeaua colbuită.

Am văzut zdrenţele rămase din draperiile de odinioară şi o bancă de lemn spartă. Tavanul se înălţa mult deasupra capului meu. Numai încăperea aceea singură ar fi putut adăposti terenul de instrucţie din Buckkeep. M-am simţit foarte mărunt. Vizavi de mine, un şir de scări urcau spre întuneric. Traversând încăperea spre ele, am auzit

conversaţii şoptite între negustori, iar treptele se aglomerară dintr-odată de oameni înalţi, îmbrăcaţi în robe. Majoritatea ţineau în mâini suluri sau hârtii, iar din tonul lor mi-am dat seama că discutau chestiuni de mare însemnătate. Arătau puţin altfel decât toţi oamenii printre care trăisem eu. Ochii le luceau prea puternic, oasele erau prea lungi. În rest, nu aveau nimic neobişnuit. Probabil că mă aflam într-o cameră în care se făceau legi sau se luau hotărâri privitoare la conducere. Numai asemenea probleme încreţeau frunţile şi-i făceau pe oameni să se încrunte. Am văzut nişte bărbaţi în robe galbene şi pantaloni mulaţi negri, care purtau plăcuţe cu un fel de însemne pe umeri, şi pe ei i-am considerat şefii cei mari. Pe măsură ce urcam un şir de trepte, apoi încă unul, la catul al doilea, erau tot mai mulţi la număr.

Pe scări ajungea lumină de la ferestrele largi de pe paliere. Privind pe prima fereastră, am zărit catul superior al clădirii vecine. De pe palierul al doilea, am desluşit câteva acoperişuri. La etajul al treilea, a trebuit să traversez o cameră ca să ajung la următorul şir de trepte. Judecând după numeroasele zdrenţe de pe pereţi, acela trebuie să fi fost etajul mai opulent. Am început să observ frânturi de mobilă şi oameni, de parcă magia ar fi fost mai puternică acolo. M-am ţinut aproape de marginea coridoarelor, mă enerva cumplit să nu simt atingerea oamenilor care treceau prin mine. Am dat peste numeroase bănci cu şezut tapiţat, încă un semn sigur al faptului că acolo lucraseră „cei mari”, şi peste mulţi scribi neînsemnaţi, care şedeau la masă şi copiau informaţiile de pe manuscrisele care li se aduceau.

Am mai urcat un şir de trepte, dar nici de data asta n-am reuşit să mă bucur de priveliştea amplă a oraşului din cauza unei ferestre imense, cu vitralii. Vitraliile închipuiau o femeie şi un dragon. Nu păreau să se înfrunte, ci stăteau de parcă îşi vorbeau unul altuia. Femeia avea păr şi ochi negri şi purta o bandă roşie pe frunte. Ţinea ceva în mâna stângă, dar nu mi-am dat seama dacă era o armă sau o baghetă ca semn al puterii. Dragonul imens purta o zgardă

bătută cu giuvaiere, dar nimic din ţinuta şi comportamentul lui nu sugera să fi fost îmblânzit. M-am holbat câteva minute bune la fereastră, lumina reflectându-se pe vitraliile prăfoase, înainte de a merge mai departe. Simţeam că are o semnificaţie anume, dar aceasta îmi scăpa. În cele din urmă, am întors privirea de la ea ca să cercetez camera în care ajunsesem.

La catul al treilea era mai multă lumină decât la cele inferioare. Mă aflam într-o încăpere vastă, fără despărţituri, dar mult mai mică decât sala de la parter. Ferestre de sticlă transparentă, înguste şi înalte, alternau cu porţiuni de perete împodobite cu frize redând scene din bătălii şi de la muncile câmpului. Mă atrăgea lucrarea de artă, dar m-am îndreptat hotărât spre următorul şir de trepte. Acesta nu era lat, ci o scară în spirală care speram să mă ducă în turnul zărit de mine de afară. Fantomele oraşului se împuţinaseră.

Scara era mai abruptă şi mai lungă decât mă aşteptasem. M-am descheiat şi la haină, şi la cămaşă înainte de a ajunge în capătul ei. Treptele şerpuitoare erau luminate pe ici, pe colo, de la ferestruici cât un crenel. La una din ele, o tânără stătea şi se uita la oraş cu o expresie deznădăjduită în ochii de culoarea levănţicii. Mi s-a părut atât de reală, încât m-am pomenit că-mi cer iertare când am păşit pe lângă ea. Bineînţeles, nici nu mă luă în seamă. Încă o dată, mă cuprinse senzaţia că eu eram, de fapt, stafia. Am parcurs mai multe paliere şi-am trecut pe lângă mai multe uşi, dar erau încuiate şi timpul se arătase mai milos. Aerul uscat de la nivelurile superioare conservase lemnul şi metalul. M-am întrebat ce se ascunde dincolo de uşile acelea trainice. Comori sclipitoare? Înţelepciunea vârstelor? Oase putrede? Niciuna nu cedă opintirilor mele şi, urcând în continuare, am sperat ca în vârful turnului să nu dau tot peste o uşă încuiată.

Întregul oraş era un mister pentru mine. Stafiile care mişunau prin el contrastau puternic cu pustietatea lui. Nu văzusem nici urmă de bătălie, singurele semne de răzvrătire păreau a fi rezultatul cutremurului din

străfundul pământului. Încă un şir de uşi încuiate şi m-am întrebat dacă Eda ştia ce se ascunde în spatele lor. Nimeni nu încuie o uşă dacă nu are de gând să se întoarcă. M-am întrebat atunci unde plecaseră toţi locuitorii oraşului care trăiau asemenea unor fantome. Fusese aşezarea abandonată? Când? Fusese ea casa Străbunilor? Ei erau dragonii pe care-i văzusem pe clădiri şi pe fereastra cu vitralii? Unora le plac dilemele; mie îmi dădeau dureri de cap, asta ca să vorbesc frumos despre foamea enervantă care mă rodea tot mai insistent din zori.

Într-un sfârşit, am ajuns la camera cea mai înaltă din turn. Se desfăşură în jurul meu, un spaţiu rotund, cu tavan boltit. Şaisprezece panouri alcătuiau pereţii, dintre care opt erau din sticlă groasă, cu pete şi dungi de murdărie. Se supuneau soarelui de iarnă care inunda încăperea prin ele, dându-i o înfăţişare deopotrivă sumbră şi luminoasă. Unul din geamuri era spart, iar cioburile căzuseră şi înăuntru, şi în afară, pentru că turnul era înconjurat de un parapet îngust. O masă rotundă imensă stătea pe jumătate prăbuşită în mijlocul camerei. Doi bărbaţi şi trei femei, toţi înzestraţi cu arătătoare, stăteau la masa care o dominase cândva şi discutau. Unul din bărbaţi era foarte nervos. Am ocolit masa-fantomă şi funcţionarii. O uşă îngustă se deschise uşor spre balcon.

O balustradă de lemn proteja parapetul pe margine, dar n-am avut încredere în ea. Am înconjurat încet turnul, şovăind între mirare şi teama că voi cădea. La miazăzi, se întindea un râu într-o vale lată. În depărtare, creste de dealuri de un albastru-închis susţineau cerul palid de iarnă. Râul se unduia ca un şarpe gras şi leneş prin partea mai apropiată a văii. La orizont, se desluşeau şi alte oraşe pe malurile lui. Dincolo de el se desfăşura o vale lată, verde, cu copaci deşi şi gospodării îngrijite care când licăreau, când se făceau nevăzute atunci când clătinam din cap ca să-mi limpezesc privirea şi să nu mai văd fantome. Un pod se întindea lat şi negru peste apă şi drumul care continua dincolo de el. Unde anume ducea? Preţ de-o clipă, am întrezărit turnuri pâlpâind la orizont. Mi-am alungat

stafiile din minte şi-am văzut un lac îndepărtat sclipind în lumina tulbure a soarelui. Acolo să fi fost Verity?

Privirea mi-a alunecat spre sud-est şi m-am minunat de ce-am zărit în partea aceea. Poate că acolo se găseau răspunsurile la câteva din întrebările mele. Dispăruse o porţiune întreagă din oraş. Pur şi simplu nu mai exista. Nici grămezi de ruine, nici moloz înnegrit de fum. În loc de toate astea, pământul se căsca într-o falie gigantică, de parcă un uriaş ar fi înfipt în el un ic imens şi l-ar fi despicat. Râul inundase falia, o limbă de apă lucioasă invadând oraşul. Pe marginea ei se clătinau încă ruinele clădirilor, străzile se terminau abrupt în apă. Am urmărit cu privirea rana gigantică a pământului. Chiar de la distanţa aceea, mi-am dat seama că mergea până dincolo de malul îndepărtat al râului. Dezastrul pătrunsese ca o suliţă în inima aşezării. Apele calme luceau argintii sub cerul iernatic. M-am întrebat dacă un cutremur de pământ adusese moartea în oraş. Am clătinat din cap. Porţiuni prea mari din el rămăseseră în picioare. Fără îndoială, dezastrul fusese copleşitor, dar nu explica distrugerea oraşului.

M-am îndreptat încet spre partea de nord a turnului. Oraşul se desfăşura la picioarele mele, iar dincolo de el creşteau viţă-de-vie şi lanuri de cereale. Urma apoi o fâşie împădurită, străbătută de drumul meu. La câteva zile de mers călare, se înălţau munţii. Am clătinat iar din cap. După cum mă orientasem, de acolo trebuie să fi venit eu în oraş. Totuşi, nu-mi aduceam deloc aminte să fi făcut o asemenea călătorie. M-am proptit de perete şi m-am întrebat ce să fac. Dacă Verity era în oraş, eu nu-i simţisem prezenţa.

Aş fi vrut să-mi amintesc de ce-mi părăsisem camarazii şi când. *Vino la mine, vino la mine,* auzeam şoapta furişându-mi-se în oase. Tristeţea a crescut în mine ca un val şi n-am mai vrut decât să mă întind pe jos şi să mor. Am încercat să-mi zic că era de vină scoarţa de spiriduş. Resimţeam efectele unui lanţ de nereuşite. M-am întors în camera principală ca să scap de vântul aspru al iernii.

Păşind prin cadrul geamului spart, un băţ mi se rostogoli sub tălpi. Eram gata să mă împiedic şi să cad. Când mi-am recăpătat echilibrul, m-am uitat la el şi m-am mirat că nu-l văzusem înainte. La baza ferestrei zăceau urmele unui foc mic. Funinginea mânjise cioburile rămase în laturile cadrului. M-am aplecat şi-am pipăit tăciunii. Degetul mi se înnegri; focul nu fusese stins recent, dar nici mai vechi de câteva luni nu era, altfel l-ar fi risipit viscolul. M-am îndepărtat de el şi-am încercat să-mi pun la treabă mintea istovită. Tăciunii erau de lemn, dar şi de vreascuri din crengi de copac sau tufe. Cineva cărase vreascurile până acolo ca să-şi aprindă focul. De ce? De ce nu se folosise de resturile mesei? De ce urcase aşa de mult ca să facă focul? Pentru privelişte?

M-am aşezat lângă tăciuni şi-am încercat să gândesc. Când m-am proptit cu spatele de peretele de piatră, fantomele certăreţe din jurul mesei prinseră mai mult curaj. Una îi strigă ceva alteia, apoi desenă o line imaginară cu arătătorul pe masa prăbuşită. O femeie îşi împleti braţele la piept şi afişă o mină încăpăţânată, alta zâmbi glacial şi bătu cu arătătorul în masă. Blestemându-mi idioţenia, am sărit în picioare şi m-am uitat la masa spartă.

În secunda în care mi-am dat seama că e o hartă, am fost convins că Verity aprinsese focul. Gura mi se lăţi într-un zâmbet prostesc. Bineînţeles! Un turn cu fereastră înaltă care dă spre oraş şi spre ţinutul înconjurător, iar în mijlocul camerei, o masă imensă cu harta cea mai ciudată pe care o văzusem vreodată. Nu era desenată pe hârtie, ci făcută din lut, ca să imite ţinutul unduios. Harta crăpase masa, dar râul fusese întruchipat din cioburi lucioase de sticlă neagră. Am admirat machetele mici ale clădirilor de pe străzile drepte ca săgeata, miniaturile fântânilor umplute cu cioburi albastre, până şi surcelele învelite cu lână verde, ca să imite copacii mai mari. Pe ici, pe colo, se fixaseră pietre transparente pe hartă. Bănuiam că reprezentau punctele cardinale de pe busolă. Era o hartă completă, avea până şi pătrăţele care să simbolizeze

tarabele din piaţă. Aşa distrusă cum era, tot încânta ochiul graţie amănuntelor. Am zâmbit, convins că, la câteva luni după întoarcerea lui Verity la Buckkeep, în turnul Meşteşugului său va apărea precis o masă cu o hartă similară.

M-am aplecat asupra ei ignorând fantomele, ca să refac drumul pe care venisem în oraş. Am localizat imediat turnul în care mă aflam. Din nefericire, fragmentul acela de masă era crăpat, dar tot mi-am plimbat degetele cu siguranţă pe drumul pe care-l străbătusem cu o noapte în urmă. Încă o dată m-am minunat de străzile drepte şi de precizia cu care se întâlneau la răscruci. Nu ştiam sigur unde anume mă „trezisem" noaptea trecută, dar am reuşit să separ o zonă nu prea întinsă şi să stabilesc exact că în ea intrasem în oraş. M-am uitat la turn şi mi-am însemnat atent numărul de intersecţii şi colţuri pe care trebuie să le parcurg ca să revin de unde am pornit. Poate că, odată întors acolo, voi da peste ceva care-mi va aduce în memorie zilele uitate. Aş fi vrut să am hârtie şi o pană, ca să desenez porţiunea delimitată. Atunci am înţeles de ce aprinsese Verity focul.

Se folosise de un băţ ars ca să-şi deseneze harta. Dar pe ce? Am aruncat o privire prin cameră, dar n-am văzut desene pe perete. În schimb, pereţii dintre ferestre erau dale din piatră albă, gravată cu... M-am dus la ele să le văd mai bine. Am rămas cu gura căscată. Am pus mâna pe placa rece, apoi am mijit ochii pe fereastra murdară de lângă ea. Am pipăit râul pe care-l vedeam în depărtare şi-am găsit şi drumul neted care îl traversa. Priveliştea pe care o vedeam pe fereastră era reprezentată pe dala de lângă ea. Glifele şi simbolurile probabil erau nume de oraşe sau proprietăţi. Am frecat geamul, dar mizeria era mai groasă pe din afară.

Am înţeles de ce fusese spart geamul. Îl spărsese Verity, ca să vadă mai bine ce se află în spatele lui, apoi aprinsese focul şi se folosise de un băţ ars ca să copieze ceva, poate pe harta cu care plecase din Buckkeep. Dar ce anume? M-am dus la fereastră şi-am examinat dalele din ambele părţi

ale cadrului. O mână o mânjise pe cea din stânga, ştergând-o de praf. Am pus palma exact pe amprenta lăsată de palma lui Verity în praf. Curăţase dala şi se uitase afară, apoi copiase ceva. Fără îndoială, destinaţia lui. M-am întrebat dacă desenul de pe dală corespundea cu marcajele de pe harta sa. Mi-ar fi prins bine să fi avut la mine copia lui Kettricken, ca să le pot compara.

Pe fereastră, la nord, se vedeau munţii. De acolo venisem eu. Am studiat priveliştea şi-am încercat s-o compar cu panoul gravat. Fantomele trecutului nu m-au ajutau cu nimic. Acum vedeam un ţinut împădurit, iar în clipa următoare viţă-de-vie şi ogoare. Singurul punct comun între peisaj şi dală era panglica neagră a drumului care înainta drept ca o săgeată spre munţi. L-am pipăit. În realitate, ajungea în munţi. Pe dală erau desenate nişte glife în punctul în care se ramifica drumul, iar o bucăţică de cristal fusese încastrată exact în locul respectiv.

Mi-am apropiat ochii de dală şi-am studiat glifele micuţe. Se potriveau cu marcajele de pe harta lui Verity? Erau simboluri pe care Kettricken le-ar recunoaşte? Am părăsit camera turnului şi-am coborât grăbit scările, pe lângă fantome care deveneau din ce în ce mai puternice. Acum înţelegeam bine ce spun şi zăream şi câte-un colţ din tapiseriile care împodobiseră cândva pereţii. Cele mai multe descriau dragoni.

— Să fie oare Străbunii? am întrebat.

Pereţii de piatră îmi răspunseră cu ecoul meu, şi mi-am auzit cuvintele tremurând în susul şi în josul treptelor.

Am căutat ceva pe care să scriu. Tapiseriile zdrenţuite erau cârpe ude care se fărâmiţau îndată ce le atingeai. Lemnul, cât mai era, se umezise şi putrezise. Am spart uşa unei camere sperând să găsesc intacte obiectele din ea. Pe pereţii interiori se aliniau stative de lemn compartimentate, fiecare compartiment conţinând un pergament. Manuscrisele păreau adevărate, ca şi instrumentele de scris de pe masa din mijlocul camerei. Dar degetele mele atinseră doar amintirea hârtiei, fărâmicioasă şi fragilă precum cenuşa. Am zărit un teanc

de hârtie nefolosită pe un raft dintr-un colţ, dar am rămas cu resturi putrede între degete. Până la urmă, am găsit o bucată de hârtie velină utilizabilă, cât cele două palme ale mele. Era ţeapănă şi îngălbenită, dar se putea folosi. O călimară din sticlă grea mai avea resturi de cerneală uscată. Mânerele de lemn ale uneltelor dispăruseră, dar peniţele de metal rezistaseră şi erau destul de lungi ca să le pot apuca bine. Înarmat cu aceste provizii, m-am întors în camera hărţii.

Am înmuiat cerneala uscată cu scuipat şi-am frecat peniţa de podea până am făcut-o ca nouă. Am reaprins focul lui Verity, pentru că după-amiaza cerul se înnorase şi nu mai pătrundea suficientă lumină prin ferestrele prăfuite. Am îngenuncheat în faţa dalei cu amprenta lui Verity şi-am copiat cât am putut din drum, munţi şi celelalte forme de relief pe restul de hârtie întărită. Am mijit ochii până m-au durut ca să descifrez glifele micuţe şi le-am copiat şi pe ele, câte am putut. Poate le va descifra Kettricken. Poate atunci când vom compara harta stângace desenată de mine cu a ei, vom descoperi puncte comune. Altceva pe care să mă bazez nu aveam. Soarele apunea, iar din focul meu rămăseseră doar nişte tăciuni când am terminat, în cele din urmă, de copiat. M-am uitat la mâzgăliturile mele, trist, dar uşor amuzat. Nici Verity, nici Fedwren n-ar fi fost impresionaţi de munca mea. Dar va trebui să ne mulţumim cu ea. După ce m-am asigurat că s-a uscat cerneala şi nu avea să se întindă, am pus hârtia în cămaşă. Nu voiam să risc ca ploaia sau zăpada să-mi şteargă desenele.

Am părăsit turnul la lăsarea întunericului. Tovarăşii mei fantomatici plecaseră de mult acasă, la căldura căminului şi la cină. Am străbătut străzile printre zeci de oameni în drum spre casă sau în căutare de plăceri pe înserat. Am trecut pe lângă hanuri şi cârciumi care sclipeau de lumină şi-am auzit glasuri vesele răsunând din ele. Îmi venea tot mai greu să accept că străzile sunt, de fapt, goale, iar clădirile, abandonate. Mă chinuia în mod special gândul că eu mergeam cu burta goală şi cu gâtul uscat pe lângă

hanuri în care fantomele se veseleau chiuind şi salutându-se cu strigăte voioase.

Planul meu era simplu. Mă voi duce la râu şi voi bea din el. Apoi mă voi da peste cap să mă întorc la primul loc pe care mi-l aminteam din oraş. Voi găsi un adăpost în apropierea lui peste noapte, iar în zori voi pleca înapoi spre munţi. Speram că, urmând cărarea pe care probabil venisem, îmi voi aduce aminte câte ceva.

Stăteam în genunchi pe malul râului, cu palma lipită de pavaj, şi beam apă, când apăru dragonul. Preţ de-o clipă, cerul se goli deasupra mea. Apoi o lumină aurie acoperi lumea, însoţită de vâjâitul scos de două aripi imense, asemănător cu vuietul aripilor de fazan în zbor. În jurul meu, oamenii ţipară, unii speriaţi, alţii încântaţi. Creatura plonjă spre noi şi zbură jos. Curentul de aer pe care îl stârni clătină vasele pe râu şi stârni valuri. Mai zbură o dată în cerc, apoi, pe neaşteptate, dispăru în râu. Noaptea veni să ia locul luminii aurii pe care o răspândise, iar întunericul parcă nu fusese niciodată mai apăsător.

M-am ferit din reflex de valul de vis care spălă malul când râul înghiţi dragonul. În jurul meu, oamenii se holbau nerăbdători la apă. Le-am urmărit privirile. La început, n-am văzut nimic. Apoi râul se despărţi şi dădu la iveală un cap uriaş. Curgea apă din el pe gâtul auriu unduios care se ivi după aceea. În toate basmele pe care le ştiam, dragonii erau zugrăviţi drept nişte viermi, reptile sau şerpi. Când cel din faţa mea ieşi din râu cu aripile întinse, m-am dus cu gândul la păsări. Cormorani graţioşi ţâşnind din mare sau scufundându-se după câte-un peşte şi fazani cu penaj în culori aprinse îmi veniră în minte la vederea creaturii gigantice. Era mare cât o corabie, iar distanţa dintre aripile desfăcute făcea de ruşine pânzele întinse. Dragonul se opri pe mal şi se curăţă de stropii de pe aripile solzoase. Cuvântul „solz” nu face dreptate platoşelor împodobite care-i protejau aripile, iar „pană” e prea delicat ca să le descrie. Dacă o pană ar putea să fie făurită din aur fin bătut, atunci, poate, s-ar potrivi cu penajul dragonului.

Eram transfigurat de uimire şi extaz. Creatura mă ignoră când ieşi din apă. Dacă ar fi fost adevărată, m-aş fi înecat în şuvoiul care i se scurgea de pe aripile deschise. Fiecare strop care cădea înapoi în râu purta cu el pâlpâirea inconfundabilă a magiei pure. Pe mal, dragonul îşi scufundă cele patru picioare înzestrate cu gheare în pământul jilav ca să-şi adune aripile cu grijă şi să-şi cureţe coada lungă, bifurcată. Lumina aurie mă scăldă pe mine şi se revărsă asupra mulţimii tot mai mari. Am întors privirea către oameni. Întâmpinau dragonul cu bucurie şi veneraţie. Dragonul înainta spre ei cu ochi strălucitori, de şoim, mândru ca un bidiviu. Lumea se dădu la o parte din calea lui, salutându-l respectuos.

— Străbunul, am rostit cu glas tare, pentru mine.

L-am urmărit cu degetele nedezlipite de faţadele clădirilor, una cu mulţimea extaziată, în timp ce înainta ţanţoş în susul străzii. Oamenii ieşeau puhoi din cârciumi ca să-l salute şi îngroşau alaiul din spatele lui. Dragonul nu venea în fiecare zi. Nu ştiu ce speram să aflu urmărindu-l. Nu cred că mă gândeam la ceva anume, decât să urmez fiinţa aceea uriaşă, charismatică. Am înţeles de ce avea oraşul străzi atât de largi. Nu pentru căruţele prea late, ci pentru ca nimic să nu împiedice mersul grandiosului vizitator.

Dragonul se opri în faţa unui bazin mare din piatră. Oamenii se îngrămădiră să fie primii care să manevreze un soi de troliu. Găleţi se ridicară una după alta pe o buclă de lanţ, golindu-şi fiecare conţinutul de magie lichidă în bazin. Când acesta se umplu până la margine cu lichidul scânteietor, Străbunul îşi înclină graţios gâtul şi bău. Nu era decât o umbră de Meşteşug, dar simpla lui vedere trezi foamea care mocnea în mine. Încă de două ori fu umplut bazinul şi tot de atâtea ori îl goli Străbunul înainte de a-şi vedea de drum. L-am urmat, uluit de cele văzute.

În faţa noastră apăru ameninţătoare falia imensă care distrugea forma simetrică a oraşului. M-am ţinut după procesiunea ireală până la buza crăpăturii, numai ca să-i văd pe toţi, bărbaţi şi femei la rând, apoi pe Străbun, cum

păşesc fără griji în falie şi se fac nevăzuţi. În scurt timp, am rămas singur la marginea despicăturii căscate ca o gură, auzind doar vântul vuind deasupra apei adânci. Câteva petice înstelate apărură pe cerul înnorat şi se reflectară în ea. Orice alte mistere de-ale Străbunilor aş fi aflat, fuseseră demult îngropate de un cataclism necruţător.

M-am întors cu paşi înceţi, întrebându-mă dacă Străbunul se înviorase şi din ce cauză. M-am cutremurat încă o dată amintindu-mi cum sorbise argintul întăritor.

Mi-a trebuit o vreme să refac drumul spre râu. Odată ajuns la el, m-am concentrat să-mi aduc aminte ce văzusem în camera cu harta mai devreme în ziua aceea. Foamea prinsese viaţă în mine şi mi se lovea de coaste, dar am ignorat-o hotărât, înaintând pe străzi. Puterea voinţei mă purtă printr-o încăierare de umbre furioase, dar mă părăsi când apărură gărzile oraşului pe cai înspumaţi. Am sărit într-o parte ca să le fac loc şi m-am strâmbat când am auzit cum lovesc cu ciomegele. Chiar ireală întâmplarea, eu tot m-am bucurat să las în urmă hărmălaia. Am cotit la dreapta pe o stradă puţin mai îngustă şi-am mers preţ de încă trei răscruci.

M-am oprit. Acela era locul. Aceea era piaţa unde îngenuncheasem în zăpadă cu o noapte înainte. Am zărit pilastrul din mijlocul ei. Îmi amintea de un monument sau sculptură care se contura măreaţă deasupra mea. M-am îndreptat spre el. Era construit din aceeaşi piatră neagră cu vinişoare de cristal scânteietor. Pentru ochii mei osteniţi, emana o lumină puternică, la fel de intensă ca bezna misterioasă care izvora din clădirile celelalte. Scânteile scoteau în evidenţă glifele gravate adânc în suprafaţa pilastrului. L-am ocolit agale. Unele erau asemănătoare, poate chiar similare cu cele copiate de mine mai devreme, în aceeaşi zi. Era pilastrul un fel de călăuză gravată cu diferite destinaţii, asemenea acului indicator al busolei? Am întins mâna să pipăi glifele familiare.

Noaptea se încovoie în jurul meu. Mă doborî un val de ameţeală. M-am prins de pilastru să nu cad, dar mi-au alunecat mâinile de pe el şi-am căzut cu faţa în crusta de zăpadă îngheţată. O vreme, am zăcut acolo, cu obrazul lipit de drumul rece, clipind zadarnic să alung întunericul. Apoi se lăsă pe mine o povară caldă. *Frate!* mă salută lupul fericit. Îşi vârî nasul în obrazul meu şi mă atinse cu laba pe cap, ca să mă trezească. *Am ştiut eu că te vei întoarce! Am ştiut eu!*

28. INIŢIAŢII

O parte din marele mister care-i învăluie pe Străbuni este faptul că puţinele imagini pe care le avem cu ei nu seamănă aproape deloc una cu alta. Aşa se întâmplă nu numai cu tapiseriile şi documentele care sunt copii ale unor lucrări mai vechi, deci ar putea conţine erori, ci şi cu puţinele imagini care s-au păstrat de pe vremea regelui Wisdom. Câteva din ele trimit cu gândul la legendele despre dragoni, pentru că pe ele sunt desenate aripi, gheare, piele solzoasă şi creaturi uriaşe. Dar nu toate. În cel puţin o tapiserie, Străbunul e zugrăvit asemenea unui om, numai că are pielea de aur şi e foarte mare. Nici măcar numărul membrelor acelei rase binevoitoare nu e similar în toate imaginile. Când au patru picioare şi două aripi, când merg pe două picioare, ca omul, şi n-au aripi.

Se presupune că s-a scris atât de puţin despre Străbuni pentru că pe vremea lor se ştiau foarte multe despre ei. Aşa cum nimeni nu consideră necesar să umple un pergament cu descrierea unui cal, pentru că n-ar avea niciun rost, tot aşa, nimeni nu s-a gândit că, într-o bună zi, Străbunii vor deveni subiect de legendă. Într-o anumită măsură, e normal. Dar nu trebuie decât să aruncăm ochii pe toate documentele şi tapiseriile în care sunt descrişi caii ca să ne dăm seama de un neajuns. Dacă Străbunii ar fi fost consideraţi ca făcând parte din viaţa de zi cu zi, atunci sigur ar fi fost descrişi mai des.

După un ceas sau două de confuzie, m-am trezit înapoi în iurtă, alături de ceilalţi. Noaptea părea şi mai friguroasă după ziua caldă petrecută în oraş. Ne-am cuibărit unul lângă altul pe sub pături. Îmi spuseseră că dispărusem de la buza povârnişului doar cu o seară înainte; eu le povestisem tot ceea ce văzusem în oraş. Toţi se arătaseră destul de neîncrezători. Fusesem impresionat, dar mă

simţisem şi vinovat văzând câtă suferinţă le pricinuise dispariţia mea. Starling, se vedea bine, plânsese, iar Kettle şi Kettricken aveau ochii obosiţi, de oameni care nu dormiseră destul. De bufon fusese cel mai rău, era palid şi tăcut şi-i tremurau mâinile. Ne trebuise un timp să ne revenim. Kettle pregătise o masă de două ori mai bogată decât de obicei şi mâncasem toţi după pofta inimii, în afară de bufon. Îi lipsise energia. În vreme ce lumea stătea în jurul mangalului şi-mi asculta povestea, el era deja vârât în pături, cu lupul lipit de el. Părea extenuat.

După ce mi-am povestit aventura a treia oară, Kettle făcu o remarcă nedesluşită:

— Ei, mulţumeşte-i Edei că te-ai drogat cu scoarţă de spiriduş înainte de a fi fost luat, altfel n-ai fi reuşit să-ţi păstrezi minţile.

— Ai zis „luat”? am întrebat-o imediat.

Ea se încruntă la mine.

— Ştii ce vreau să spun. Văzu că ne uităm toţi lung la ea. De stâlpul negru, sau ce-o fi. Probabil că are legătură cu ce s-a întâmplat.

Se făcu linişte.

— Mie mi se pare evident, atâta tot. A dispărut lângă unul şi-a apărut lângă altul. Şi s-a întors în acelaşi fel.

— Dar de ce n-au luat pe altcineva? am protestat.

— Pentru că eşti singurul înzestrat cu Meşteşug dintre noi, sublinie Kettle.

— Şi stâlpii sunt făuriţi cu ajutorul Meşteşugului? am întrebat direct.

Îmi susţinu privirea.

— Am studiat stâlpul pe lumina zilei. E tăiat în piatră neagră cu vinişoare late de cristal. Ca zidurile oraşului pe care l-ai descris. Ai atins ambii stâlpi?

Am chibzuit un minut înainte de a răspunde.

— Cred că da.

— Poftim! Bătrâna scutură din umeri. Un obiect impregnat cu Meşteşug reţine scopul făuritorului său. Stâlpii au fost înălţaţi pentru a înlesni călătoria pentru cei care ştiu cum să-i folosească.

— N-am mai auzit aşa ceva. Tu de unde ştii?

— Speculez pe baza lucrurilor care mi se par evidente, îmi răspunse Kettle încăpăţânată. Şi altceva nu mai am de gând să spun. Mă duc la culcare. Sunt moartă de oboseală. Ne-am petrecut noaptea şi aproape toată ziua căutându-te şi făcându-ne griji, iar în puţinele ceasuri în care ne-am culcat, lupul nu s-a oprit din urlat.

Ai urlat?

Te-am chemat. Nu mi-ai răspuns.

Nu te-am auzit, altfel aş fi încercat să-ţi răspund.

Începe să-mi fie teamă, frate. Te atrag forţe spre locuri în care nu te pot urma şi-ţi închid mintea pentru mine. Aici, acum, e singura dată când am fost acceptat fără reţineri într-o haită. Dacă te-aş pierde pe tine, aş pierde-o până şi pe ea.

Nu mă vei pierde, l-am asigurat, dar m-am întrebat dacă-mi voi putea ţine promisiunea.

— Fitz? mă strigă Kettricken cu glas menit să mă aducă cu picioarele pe pământ.

— Sunt aici, am liniştit-o.

— Hai să cercetăm harta pe care ai copiat-o.

Eu mi-am scos harta mea, ea, pe-a ei. Le-am comparat. Era greu de găsit asemănări, dar fuseseră desenate la scări diferite. În cele din urmă, am decis că porţiunea copiată de mine în oraş semăna vag cu bucata de drum marcată pe harta lui Kettricken.

— Locul acesta, am zis eu, indicând o destinaţie de pe harta ei, pare să fie oraşul. Dacă aşa este, atunci punctul acesta corespunde acestuia, iar semnul ăsta celuilalt.

Harta cu care plecase Verity era o copie a celei a lui Kettricken, care era mai veche şi mai ştearsă. Pe aceea, drumul pe care acum îl numeam al Meşteşugului fusese marcat, dar ciudat, ca pornind brusc din munţi şi terminându-se abrupt, cu trei destinaţii diferite. Ele fuseseră explicate cândva pe hartă, dar cerneala se împrăştiase. Acum aveam desenul copiat de mine în oraş, dar şi el indica trei destinaţii. Una era oraşul propriu-zis. Pe noi ne interesau acum celelalte două.

Kettricken studie glifele copiate de mine de pe harta din oraş.

— Am mai văzut semnele acestea, din când în când, recunoscu ea jenată. Nu le mai foloseşte nimeni. Unele, puţine, mai sunt cunoscute. Le întâlneşti mai ales în locuri bizare. În câteva zone din munţi, există pietre gravate cu astfel de însemne. În capătul dinspre apus al Podului peste Genunea Uriaşă. Nimeni nu ştie când au fost gravate şi de ce. Unii zic că marchează morminte, alţii, graniţe de ţinuturi.

— Ştii să le citeşti?

— Pe câteva din ele. Se folosesc într-un joc de provocare. Unele sunt mai puternice decât altele... Tăcu şi continuă să studieze mâzgăliturile mele. Niciunul nu se potriveşte cu cele cunoscute de mine, continuă ea într-un sfârşit, dezamăgită. Acesta de aici seamănă cu cel pentru „piatră”. Dar pe celelalte nu le-am văzut niciodată.

— Păi, e unul din cele marcate aici, am zis eu, încercând să fiu cât mai optimist, deşi „piatră” nu-mi spunea nimic. Să mergem mai întâi acolo?

— Aş fi vrut să văd oraşul, murmură bufonul. Mi-ar fi plăcut să văd şi dragonul.

Am încuviinţat din cap.

— Amândouă merită văzute. Multe cunoştinţe zac acolo, dacă am avea timp să le scoatem la iveală... Dacă nu mi-ar răsuna întruna în minte chemarea lui Verity, *vino la mine, vino la mine,* cred că aş fi mai interesat să explorez oraşul.

N-am scos o vorbă despre visele mele cu Molly şi cu Chade. Acelea erau treburile mele personale, ca şi dorul nestins de a mă întoarce acasă, lângă ea.

— Fără îndoială, mă aprobă Kettle. Şi, tot fără îndoială, ai fi dat peste necazuri şi mai mari. Mă întreb dacă Verity te-a legat aşa de el ca să te oblige să mergi pe drumul acesta şi să te ferească de tentaţii.

Aş fi tras-o iar de limbă să-mi mai spună ce ştie, dacă bufonul n-ar fi repetat:

— Aş fi vrut să văd oraşul.

— Ar trebui să ne culcăm cu toţii. Ne vom trezi la prima geană de lumină mâine, ne aşteaptă o călătorie grea. Sunt mai îmbărbătată acum, ştiind că Verity a fost aici înaintea lui FitzChivalry, deşi mă bântuie presimţiri rele. Trebuie să ajungem la el cât mai repede. Nu mai rezist să mă întreb în fiecare noapte de ce nu s-a întors.

— Vine Catalizatorul, să facă din carne piatră şi din piatră carne. La atingerea lui, se vor trezi dragonii pământului. Oraşul adormit se va cutremura şi se va trezi. Vine Catalizatorul, rosti bufonul ca în vis.

— Scrierile lui Damir cel Alb, adăugă Kettle pe ton reverenţios. Se uită la mine şi, preţ de câteva clipe, se enervă. Sute de ani de scrieri şi profeţii, şi toate duc la tine?

— Nu-i vina mea, i-am răspuns eu prosteşte.

Mă cuibăream deja în păturile mele. M-am gândit cu dor la ziua caldă pe care o petrecusem. Bătea vântul, iar frigul mi se strecura până în măduva oaselor.

Picoteam când bufonul se întinse şi mă mângâie pe faţă cu o mână caldă.

— Ce bine că trăieşti… murmură.

— Mulţumesc.

Am făcut un efort să mă gândesc la problema de pe tabla de joc a lui Kettle, ca să nu mi-o ia mintea razna pe timpul nopţii. Tocmai începusem să chibzuiesc la soluţie, când m-am ridicat brusc şi-am exclamat:

— Ai mâna caldă! Bufonule! Ai mâna caldă!

— Culcă-te, mă mustră Starling, jignită.

Am ignorat-o. Am tras pătura de pe faţa bufonului şi l-am atins pe obraz. Deschise încet ochii.

— Eşti cald, i-am spus. Te simţi bine?

— Nu mi-e cald, îmi răspunse el nenorocit. Mi-e frig. Şi sunt foarte, foarte obosit.

Am aţâţat imediat focul în mangal. Ceilalţi se foiau în jurul meu. În partea opusă a cortului, Starling stătea în capul oaselor şi se uita la mine cu ochi mijiţi.

— Bufonul nu e niciodată cald, le-am spus, încercând să-i fac să înţeleagă insistenţa mea. De obicei, când îi atingi pielea, e rece. Acum e caldă.

— Serios? întrebă cântăreaţa, pe un ton ciudat de sarcastic.

— E bolnav? întrebă şi Kettricken, obosită.

— Nu ştiu. Nu l-am văzut bolnav în viaţa mea.

— Mă mai şi îmbolnăvesc, dar rar, mă corectă bufonul calm. Dar aşa fierbinţeală n-am avut niciodată. Culcă-te şi dormi, Fitz. Mă fac eu bine. Până dimineaţă îmi va trece fierbinţeala.

— Că-ţi va trece sau nu, mâine dimineaţă trebuie să plecăm, spuse Kettricken neînduplecată. Am pierdut deja o zi aici.

— Am pierdut o zi? am exclamat eu, destul de supărat. Am câştigat o hartă, sau mai multe detalii ale uneia, şi am aflat că Verity a fost în oraş. Personal, nu mă îndoiesc că a ajuns în el cum am ajuns şi eu, şi poate s-a întors exact în acelaşi loc. N-am pierdut o zi, Kettricken, ci am câştigat toate zilele pe care le-am fi irosit ca să vedem cum ajungem acolo jos, la ce-a mai rămas din drum, pentru ca apoi să ne târâm în oraş şi pe urmă să ne întoarcem. Din câte îmi amintesc, ai propus să petrecem o zi numai ca să găsim o cale de a coborî povârnişul. Ei, bine, aşa am făcut, şi-am găsit drumul. Am făcut o mică pauză ca să trag aer în piept şi să mă potolesc. Nu voi căuta să-mi impun voinţa asupra niciunuia din voi. Dar, dacă bufonul nu se simte destul de bine ca să călătorească mâine, nici eu nu voi pleca.

O scânteie se ivi în ochii lui Kettricken. M-am pregătit de înfruntare, dar bufonul o împiedică:

— Voi călători mâine, bolnav sau sănătos, ne asigură pe amândoi.

— Atunci aşa rămâne, zise iute regina. Apoi, pe un ton ceva mai blând, adăugă: Bufonule, pot să fac ceva pentru tine? Nu te-aş supune la astfel de chinuri, dacă nu ne-ar mâna de la spate nevoia. N-am uitat, şi nu voi uita

niciodată, că fără tine n-aş fi ajuns niciodată vie la Jhaampe.

Am bănuit o poveste secretă între ei, despre care eu nu ştiam nimic, dar mi-am stăpânit curiozitatea.

— Nu voi păţi nimic. Mi-e doar... Fitz? Poţi să-mi dai puţină scoarţă de spiriduş? Aseară m-a încălzit cum nu m-a mai încălzit nimic până atunci.

— Bineînţeles.

Scotoceam în boccea după scoarţă, când Kettle vorbi pe ton prevenitor:

— Bufonule, te sfătuiesc să n-o iei. E o plantă periculoasă, mai degrabă vătămătoare decât tămăduitoare. Cine ştie dacă nu eşti bolnav tocmai fiindcă ai luat din ea aseară?

— Nu e chiar aşa de puternică, am zis eu nervos. O folosesc de ani de zile, şi nu m-am procopsit cu nicio boală îndelungată din cauza ei.

Kettle pufni dispreţuitoare.

— Nu cu una pe care eşti destul de înţelept s-o observi, replică ea sarcastică. Dar e o plantă care te încălzeşte şi-ţi înviorează trupul, dar îţi amorţeşte spiritul.

— Pe mine m-a înviorat întotdeauna, nu m-a amorţit, am ripostat.

Am găsit pacheţelul şi l-am deschis. Fără să i-o cer, Kettle puse apă la fiert.

— Eu n-am observat să-mi fi paralizat mintea, am adăugat.

— Cine-o ia rareori îşi dă seama, nu se lăsă bătrâna. Şi, chiar dacă te întăreşte pentru o vreme, întotdeauna plăteşti mai târziu. Trupul nu trebuie păcălit, tinere. Îţi vei da seama de asta când vei ajunge la anii mei.

Am tăcut. Socotind de câte ori băusem scoarţă de spiriduş ca să prind putere, am avut bănuiala inconfortabilă că avea dreptate cel puţin într-o anumită măsură.

Dar bănuiala n-a fost suficient de puternică pentru a mă opri să pregătesc două căni, nu una. Kettle clătină din cap către mine, dar se întinse pe spate şi nu mai zise nimic. M-

am aşezat lângă bufon cât ne-am băut ceaiul. Când îmi dădu cana înapoi, mâna lui era mai caldă, nu mai rece.

— Ţi-a crescut fierbinţeala, l-am avertizat.

— Nu. M-a încălzit cana, îmi explică el.

L-am ignorat.

— Tremuri tot.

— Puţintel, recunoscu. Apoi se lăsă copleşit de necaz şi spuse: Niciodată nu mi-a mai fost atât de frig. Mă dor fălcile şi spatele de atâta tremurat.

Lipeşte-te de el, îmi sugeră Ochi Întunecaţi. Lupul cel mare se foi ca să se apropie mai mult de el. Eu l-am acoperit şi cu păturile mele şi după aceea m-am înghesuit lângă el. Nu scoase o vorbă, dar i se mai potoli tremuratul.

— La Buckkeep, nu ţin minte să fi fost bolnav vreodată, am rostit eu încet.

— Am fost, dar foarte rar, şi nu spuneam nimănui. Aşa cum îţi aminteşti, vraciul nu mă înghiţea, şi nici eu nu-l înghiţeam pe el. Nu mi-aş fi riscat sănătatea cu purgativele şi întăritoarele lui. Pe lângă asta, leacurile bune pentru voi uneori nu au efect asupra mea.

— E neamul tău atât de diferit de al meu? l-am întrebat, după o vreme.

Se apropiase de un subiect rareori discutat.

— În anumite privinţe, răspunse el cu un oftat. Duse mâna la frunte. Dar uneori mă surprind pe mine însumi. Inspiră adânc, apoi expiră de parcă ar fi simţit o durere de-o clipă. Poate nici nu sunt bolnav. De un an încoace, sufăr diferite schimbări. Aşa cum ai observat, adăugă în şoaptă.

— Ai crescut şi ai mai prins culoare, am încuviinţat.

— Şi asta. Un zâmbet îi scutură muşchii feţei, apoi se stinse. Cred că sunt aproape adult acum.

Am râs pe nas.

— Eu te consider adult de ani de zile, bufonule. Cred că ai devenit bărbat înaintea mea.

— Zău? Ce caraghios! exclamă el şi parcă îşi reveni o clipă. Pleoapele îi căzură grele. Mă culc acum, îmi spuse.

N-am mai zis nimic. M-am cuibărit mai bine sub pături lângă el şi mi-am ridicat zidurile în jurul minţii. M-am

scufundat într-un somn fără vise, dar nu lipsit de precauţie.

M-am trezit înainte de-a se crăpa de ziuă, cu o presimţire rea. Lângă mine, bufonul dormea adânc. L-am atins pe faţă. Ardea în continuare şi era lac de transpiraţie. M-am rostogolit de lângă el şi l-am învelit bine. Am aruncat două-trei vreascuri pe foc şi-am început să mă îmbrac în linişte. Ochi Întunecaţi se alarmă imediat.

Ieşi?

Doar să arunc o privire.

Să vin şi eu?

Ţine-i de cald bufonului. Nu stau mult.

Eşti sigur că totul e în regulă?

Voi fi foarte atent. Îţi promit.

Frigul mă pălmui peste obraji. Bezna era desăvârşită. După un minut, două, mi s-au obişnuit ochii cu ea, dar nici aşa n-am desluşit altceva decât cortul. Norii acoperiră stelele chiar atunci. Am stat nemişcat în viscolul muşcător, cu simţurile alerte, ca să aflu ce mă tulburase. Nu cu Meşteşugul, ci cu Harul am cercetat întunericul. Am simţit grupul nostru şi foamea jeppelor înghesuite. Numai tărâţele nu aveau să le fie suficiente multă vreme. Am adulmecat aerul. Cai? Da. Şi călăreţi? Am bănuit eu. Ochi Întunecaţi apăru dintr-odată lângă mine.

Îi simţi?

Vântul bate din direcţia greşită. Să mă duc să văd?

Da. Dar nu te lăsa observat.

Bineînţeles. Ai grijă de bufon. A scâncit când am plecat de lângă el.

În cort, am trezit-o blând pe Kettricken.

— Cred că ne paşte un pericol, i-am şoptit. Cai şi călăreţi, posibil pe drum în spatele nostru. Nu sunt sigur încă.

— Până vom fi noi siguri, ne ajung ei din urmă, zise ea morocănoasă. Trezeşte pe toată lumea. Vreau să fim gata de plecare când se crapă de ziuă.

— Bufonului nu i-a trecut fierbinţeala, am spus, în timp ce m-am aplecat şi-am scuturat-o de umăr pe Starling.

— Dacă rămâne aici, nu va mai fi fierbinte, ci mort. Şi tu, la fel. S-a dus lupul să iscodească înaintea noastră?

— Da.

Ştiam că are dreptate, dar tot greu mi-a venit să-l trezesc pe bufon. Se mişca la fel ca un om ameţit. Cât ceilalţi ne-au adunat calabalâcul, eu l-am îmbrăcat cu haina şi-am tras pe el o pereche de pantaloni în plus. L-am învelit în toate păturile şi l-am dus afară, în vreme ce se strângea cortul. Am întrebat-o apoi încet pe Kettricken:

— Cât poate căra o jeppă?

— Mai mult decât cântăreşte bufonul. Dar au spinarea prea îngustă ca să le călăreşti comod şi-ncep să se agite cu o povară vie. Putem încerca să-l aşezăm pe una, dar nu va sta comod şi animalul va fi greu de stăpânit.

Mă aşteptasem la un asemenea răspuns, dar tot m-a întristat.

— Ce veşti ai de la lup? mă întrebă Kettricken.

L-am căutat pe Ochi Întunecaţi şi m-am îngrozit cu cât efort am reuşit să ne găsim.

— Şase călăreţi.

— Prieteni sau duşmani?

— Nu are cum să ştie, am subliniat.

Cum arată caii? l-am întrebat pe lup.

Delicios.

Mari, precum Cenuşia? Sau mici, ca bidiviii de munte?

Nici mari, nici mici. Un catâr cu poveri.

— Sunt călare pe cai, nu pe ponei de munte, i-am spus lui Kettricken.

Ea clătină din cap pentru sine.

— Muntenii nu folosesc cai atât de sus, în munţi, ci ponei sau jeppe. Hai să-i considerăm duşmani şi să acţionăm în consecinţă.

— Fugim sau luptăm?

— Amândouă, desigur.

Îşi scosese deja arcul dintr-o desagă de pe-o jeppă. Acum îl întinse, ca să-l aibă pregătit.

— Mai întâi, căutăm un loc mai bun pentru a organiza o ambuscadă. Apoi aşteptăm. Hai să mergem.

Uşor de zis, greu de făcut. Numai drumul neted a ţinut cu noi. De-abia mijeau zorii când am început noi ziua. Starling conducea jeppele. Pe bufon l-am aşezat în spatele lor, iar Kettle, cu bâta ei, şi Kettricken, cu arcul, veneau la urmă. La început, l-am lăsat pe bufon să încerce să meargă singur. Se împleticea la fiecare pas, iar jeppele se tot îndepărtau de noi. Nu puteam continua aşa. I-am pus braţul stâng pe umăr şi cu dreapta l-am apucat de talie şi am grăbit pasul. În scurtă vreme, gâfâia şi se chinuia să nu-şi mai târâie picioarele. Emana o căldură înfricoşătoare. Nemilos, l-am silit să înainteze, rugându-mă să dăm peste un adăpost.

Şi am dat, însă nu peste copaci prietenoşi, ci peste rocă duşmănoasă. O bucată mare din muntele de deasupra drumului cedase şi se prăbuşise. Distrusese mai mult de jumătate din drum şi lăsase restul acoperit cu un morman de piatră şi pământ. Starling şi jeppele se uitau la el şovăitoare când am apărut şi eu, şchiopătând cu bufonul de gât. L-am aşezat pe-un bolovan, unde rămase cu ochii închişi şi capul plecat. L-am înfofolit bine cu păturile, apoi m-am dus lângă Starling.

— E rezultatul unei alunecări de teren de mai demult, remarcă ea. Poate nu va fi aşa de greu să ne căţărăm pe morman.

— Poate, am aprobat-o, căutând deja din priviri de unde să pornim urcuşul. Zăpada acoperea piatra ca o mantie. Dacă merg eu primul, cu jeppele, poţi să vii după mine cu bufonul?

— Cred că da. Aruncă o privire spre el. Cum se mai simte, biata de ea?

În glasul ei am sesizat doar îngrijorare, aşa că mi-am înăbuşit iritarea.

— Bietul de el poate înainta clătinat, dacă are un braţ de care să se sprijine. Nu plecaţi până când nu trece şi ultima jeppă de creastă. Apoi călcaţi pe urmele noastre.

Starling dădu din cap aprobator, dar nu păru foarte încântată.

— N-ar trebui să le aşteptăm pe Kettricken şi pe Kettle?

Am stat puţin pe gânduri.

— Nu. Dacă ne ajung din urmă călăreţii, nu vreau să fiu aici, blocat de piatră. Traversăm mormanul.

Aş fi vrut să fie lupul cu noi, pentru că avea pasul de două ori mai sigur decât mine şi reflexe mult mai rapide.

Nu pot veni la tine fără să fiu văzut. Deasupra şi dedesubtul drumului e numai stâncă golaşă, iar ei sunt între mine şi voi.

Nu te agita. Urmăreşte-i şi avertizează-mă. Merg repede?

Merg pe cal şi se ceartă mult între ei. Unul e gras şi sătul de călărit. Nu prea deschide gura, dar nici nu se grăbeşte. Ai grijă, fratele meu.

Am inspirat adânc şi, cum orice loc arăta la fel de primejdios ca altul, mi-am urmat instinctul. La început, am dat numai peste pietre împrăştiate de-a curmezişul drumului, dar după ele venea un perete de bolovani mari, sol stâncos şi pietre ascuţite împrăştiate. Călcam cu grijă pe terenul înşelător. Jeppa din faţă venea după mine, iar celelalte o urmau docile. Am descoperit curând că zăpada suflată de vânt îngheţase în straturi subţiri, deseori acoperind adâncituri şi crăpături. Am păşit neatent pe un astfel de strat şi mi-a alunecat piciorul până la genunchi într-o groapă. Mi l-am scos cu grijă şi-am mers mai departe.

Când m-am oprit puţin şi-am studiat împrejurimile, era să-mi pierd curajul. Deasupra mea se înălţa o pantă de grohotiş rămas în urma alunecării de teren care urca până la un perete stâncos abrupt. Am escaladat o suprafaţă de pietre şi bolovani. Privind în faţă, nu i-am văzut capătul. Dacă ar fi cedat sub mine, m-aş fi împiedicat şi-aş fi alunecat până la marginea drumului, apoi m-aş fi prăbuşit în valea adâncă de dedesubt. Nu era nici măcar o crenguţă verde sau un bolovan de care să mă agăţ. Aspectele mărunte începură să mă sperie: jeppele smuceau de funia de care le trăgeam, vântul îşi schimbă direcţia, părul îmi intra în ochi - toate îmi ameninţau, dintr-odată, viaţa. De două ori am căzut în patru labe şi m-am târât. Restul

drumului am mers pe vine, uitându-mă bine în ce loc pun piciorul şi călcând foarte uşor.

Jeppele veneau în spatele meu, urmând-o pe conducătoarea lor. Nu erau la fel de precaute ca mine.

Am auzit pietrişul mişcându-se sub copitele lor şi bucăţi mici sărind şi ricoşând în josul pantei şi căzând în gol. De fiecare dată mă temeam că vor disloca altele şi se vor prăbuşi. Nu erau legate între ele, numai prima avea o funie de care-o trăgeam. La fiecare pas mă temeam că o voi vedea pe una alunecând pe pantă. Se înşirau în spatele meu ca pluta pe plasă, iar în spatele lor, departe, veneau Starling şi bufonul. M-am oprit o dată să-i văd şi m-am blestemat că-i dădusem cântăreţei o sarcină atât de grea. Înaintau mai anevoios decât mine, ea susţinându-l pe bufon şi uitându-se pe unde calcă şi ea, şi el. Mi se opri inima când Starling se împiedică şi bufonul căzu pe burtă lângă ea. Ea ridică ochii şi văzu că-i urmăresc. Enervată, îmi făcu semn să merg mai departe. Am mers. Nu aveam de ales.

Mormanul de pietre şi bolovani se termina la fel de abrupt cum începuse. Uşurat, am păşit pe suprafaţa netedă a drumului. După mine veni jeppa din frunte, urmată de suratele ei, ţopăind ca nişte capre, de pe pantă pe pietre şi de pe pietre pe drum. Imediat ce-au coborât toate, am împrăştiat nişte seminţe pe drum ca să le ţin la un loc şi am suit înapoi pe culme.

N-am văzut-o nici pe Starling, nici pe bufon.

Am vrut s-o iau la fugă pe grohotiş, dar m-am forţat să merg încet, pe urmele lăsate de mine şi de animale. Mi-am zis că hainele lor colorate ar trebui să iasă în evidenţă pe fondul acela trist de gri, negru şi alb. Într-un sfârşit, i-am zărit. Starling stătea nemişcată pe un petic de pietriş, iar bufonul zăcea întins lângă ea, pe bolovani.

— Starling! am strigat-o încet.

Ea ridică privirea. Avea ochii cât cepele.

— A început să se mişte stânca sub noi. Mai întâi pietricele, apoi bolovani. Aşa că m-am oprit ca să se potolească. Acuma nu mai pot s-o ridic şi s-o car.

Nu ştia cum să-şi ascundă panica din glas.

— Nu te mişca. Vin la voi.

Se vedea limpede de unde se desprinsese şi căzuse o bucată de stâncă. Pietrişul rostogolit lăsase urme pe zăpadă. Am cercetat din ochi suprafaţa, dorindu-mi să fi ştiut mai multe despre avalanşe. Pietrele începuseră să cadă mult deasupra lor şi zburaseră pe lângă ei. Eram la distanţă mare de marginea drumului, dar, odată ce s-ar fi urnit grohotişul, ne-ar fi aruncat imediat peste ea. Mi-am luat inima în dinţi şi m-am bazat pe judecată.

— Starling! am strigat-o a doua oară. N-ar fi trebuit, era oricum concentrată asupra mea. Vino la mine. Foarte încet şi cu grijă.

— Şi bufonul?

— Lasă-l acolo. Odată ce eşti în siguranţă, mă întorc după el. Dacă vin eu la voi, toţi trei am fi în pericol.

Una e să vezi logica unei acţiuni, şi alta să te forţezi să recurgi la o soluţie care aduce a laşitate. Nu ştiu la ce s-a gândit Starling când s-a sculat de jos. Nu s-a ridicat de tot, ci a venit spre mine păşind încet de tot, pe vine. Mi-am muşcat buza ca să tac, deşi îmi venea să-i strig să se grăbească. Dislocă de două ori grămăjoare de pietre. Se prăvăliră în cascadă pe pantă, trăgând şi altele după ele, apoi ţopăiră dincolo de marginea drumului. Tot de două ori împietri Starling în poziţia ghemuit, fixându-mă cu ochi disperaţi. Eu am stat ca prostul şi m-am întrebat ce-aş face dacă ar aluneca şi ea odată cu grohotişul. M-aş arunca după ea zadarnic sau m-aş uita cum cade şi-aş rămâne cu amintirea privirii ei rugătoare?

Până la urmă, ajunse totuşi la bolovanii mai stabili pe care stăteam eu. Se agăţă de mine. I-am strâns braţul cât de tare am putut, simţind cum tremură din tot trupul. După câteva clipe, am reuşit s-o prind ferm de braţe şi s-o ţin la distanţă mică de mine.

— Trebuie să mergi mai departe, i-am spus. Nu mai e mult. Când ajungi la drum, stai acolo şi ţine jeppele la un loc. Înţelegi?

Dădu scurt din cap şi inspiră adânc. Făcu doi-trei paşi fără ajutorul meu şi porni prudentă pe cărarea croită de

mine şi de animale. Am lăsat-o să se îndepărteze la o distanţă sigură de mine înainte de a face primul pas spre bufon.

Rocile se mişcară şi scârţâiră mai tare sub greutatea mea mai mare. Nu ştiam dacă ar fi fost mai înţelept să merg mai sus sau mai jos pe pantă decât Starling. Am vrut să mă întorc la jeppe după o frânghie, dar n-aş fi avut de ce s-o fixez. În tot timpul ăsta, am înaintat fără să mă opresc, câte un pas prudent o dată. Bufonul nu se mişcă din loc.

Pietrele începură să-mi joace sub picioare, lovindu-mă peste glezne în timp ce se rostogoleau şi-mi fugeau de sub tălpi. Am înlemnit locului, îngrozit de pietrişul care cădea pe lângă mine. Un picior începu să-mi alunece şi, fără să mă gândesc prea mult, am făcut un pas înainte. Pietrele prinseră viteză şi se prăvăliră mai îndârjite. Nu ştiam ce să fac. Am vrut să mă trântesc pe burtă şi să-mi împart greutatea, însă mi-am dat seama că n-aş fi făcut decât să ajut pietrele să mă târască odată cu ele. Niciuna nu depăşea pumnul meu ca mărime, dar erau foarte multe. Am îngheţat şi-am respirat de zece ori până se potoli avalanşa.

Am avut nevoie şi de ultima picătură de curaj ca să mai fac un pas. Am studiat terenul şi-am ales locul care părea cel mai stabil. Mi-am uşurat greutatea de pe picior şi-am găsit un punct în care să păşesc. Când am ajuns la bufon, care stătea culcat pe burtă, cămaşa mi se lipise de spate de transpiraţie şi mă dureau fălcile, atât de tare le încleştasem. M-am lăsat jos, lângă el.

Starling îi acoperise faţa cu un colţ de pătură, iar el stătea ca un mort. Am dat cârpa la o parte şi-am văzut că stătea cu ochii închişi. Avea o nuanţă nemaivăzută. Paloarea cadaverică de la Buckkeep dobândise o tentă gălbuie la munte, dar acum avea culoarea teribilă a morţii, buzele uscate crăpate şi genele împovărate de o crustă galbenă. Şi tot fierbinte era la atingere.

— Bufonule? l-am chemat în şoaptă, dar nu-mi răspunse. I-am vorbit mai departe, sperând să mă audă măcar o

parte din el: va trebui să te ridic şi să te car în braţe. Terenul e instabil, dacă alunec, ne ducem de-a rostogolul până jos. Aşa că, odată ce te iau în braţe, trebuie să stai foarte, foarte liniştit. Ai înţeles?

Inspiră puţin mai adânc - am considerat asta drept un răspuns. Am îngenuncheat puţin mai jos de el şi mi-am vârât braţele sub trupul său. Când mi-am îndreptat spatele, cicatricea lăsată de săgeată îmi zgudui trupul cu o durere cumplită. Broboane de sudoare mi se iviră pe frunte. Am rămas în genunchi o clipă, cu bufonul în braţe, înăbuşindu-mi durerea şi încercând să mă echilibrez. M-am ridicat într-un picior. M-am străduit să mă ridic încet, dar pietrele începură să se prăvălească în cascadă sub mine. Am simţit impulsul necontrolat să-l strâng pe bufon la piept şi s-o iau la fugă. Huruitul cascadei de pietre nu mai contenea. Când, în cele din urmă, se potoli, tremuram din cauza efortului de a sta nemişcat. Mă scufundasem în grohotiş până la genunchi.

— FitzChivalry?

Încet de tot, mi-am răsucit capul. Kettricken şi Kettle ne ajunseseră din urmă. Se urcaseră pe creasta mormanului, la o distanţă sigură de grohotişul care stătea gata să se prăvălească. Amândouă păreau speriate de situaţia mea dificilă. Kettricken îşi reveni prima.

— Kettle şi cu mine ne vom întâlni deasupra ta. Stai pe loc şi, pe cât posibil, nu te mişca. Starling şi jeppele au reuşit să treacă?

Am reuşit să dau uşor din cap. N-am îndrăznit să vorbesc.

— Mă duc după o frânghie şi mă întorc atât de repede cât îmi va permite terenul ăsta nesigur.

Încă o înclinare a capului din partea mea. Ar fi trebuit să mă răsucesc ca să le pot urmări, aşa că n-am făcut-o. Şi nici în jos n-am privit. Mă bătea vântul, pietrele mă împungeau în tălpi. M-am uitat la bufon. Nu cântărea prea mult pentru un adult. Întotdeauna fusese fragil, cu oase ca de pasăre, contând pe limba lui ascuţită ca să se apere, nu pe pumni şi muşchi. Însă, cum eram nevoit să-l ţin fără să

mă mişc, atârna tot mai greu în braţele mele. Durerea radia din cicatricea din spate şi-mi amorţea şi braţele.

Bufonul tresări uşor.

— Nu te mişca, am şoptit.

Deschise cu greu pleoapele şi înălţă ochii spre mine. Îşi umezi buzele cu limba.

— Ce facem acum? întrebă cu glas dogit.

— Stăm cât se poate de nemişcaţi, în mijlocul unei avalanşe gata să se stârnească, i-am şoptit.

Aveam gâtul uscat şi de-abia vorbeam.

— Cred c-aş putea sta în picioare, se oferi el, slăbit.

— Nu te mişca! i-am poruncit.

Trase o gură zdravănă de aer în piept.

— De ce te nimereşti întotdeauna pe-aproape când mă confrunt cu asemenea situaţii? se miră el cu voce răguşită.

— Aş putea să mă întreb acelaşi lucru, i-am întors vorba, pe nedrept.

— Fitz?

Mi-am întors spatele chinuit de durere ca s-o văd pe Kettricken. Silueta i se contura pe cer. Avea cu ea o jeppă, conducătoarea, şi un colac de frânghie pe umăr. Celălalt capăt al frânghiei era legat de hăţurile animalului.

— Îţi voi arunca funia. Nu încerca s-o prinzi, las-o să cadă lângă tine, apoi ridic-o şi încinge-te cu ea. Ai înţeles?

— Da.

Era imposibil să-mi fi auzit răspunsul, dar clătină oricum din cap, ca să mă încurajeze. În clipa următoare, funia căzu şi se desfăcu lângă mine. Stârni doar câteva pietre, dar alunecarea lor rapidă mă îngrozi. Frânghia căzu pe grohotiş la nici o lungime de braţ de mine. M-am uitat la ea şi m-a cuprins disperarea. Mi-am făcut curaj.

— Bufonule, poţi să te ţii de mine? Trebuie să prind funia.

— Cred că pot sta în picioare, se oferi el din nou.

— S-a putea să fii nevoit, am recunoscut, deşi îmi părea rău de el. Pregăteşte-te de orice. Dar, indiferent ce se întâmplă, să nu-mi dai drumul.

Frate, s-au oprit unde-am poposit noi azi-noapte. Unul din cei şase bărbaţi...

Nu acum, Ochi Întunecaţi!

Trei au coborât pe unde-ai coborât şi tu, iar trei au rămas cu caii.

Nu acum!

Bufonul mişcă din braţe ca să se agaţe stângaci de umerii mei. Păturile în care era înfofolit nu făceau altceva decât să mă încurce. Cu stânga l-am susţinut pe bufon, iar mâna dreaptă mi-am scos-o cu greu dintre ele, deşi braţul îmi rămăsese sub el. M-am străduit să nu izbucnesc în râs. Eram într-o situaţie foarte periculoasă, dar şi foarte caraghioasă. Dintre toate felurile în care îmi închipuisem că voi muri, acela nu-mi trecuse prin cap niciodată. L-am privit pe bufon în ochi şi-am ghicit în ei aceeaşi panică sub masca râsului.

— Gata, i-am spus şi m-am lăsat pe vine după frânghie.

Muşchii stăteau să-mi pocnească din cauza efortului şi a încordării.

Am ratat funia la un lat de palmă. M-am uitat spre Kettricken, care stătea cu jeppa într-un echilibru precar. Mi-am dat seama că habar n-aveam ce urma să se întâmple odată ce apucam frânghia. Dar muşchii mei erau prea întinşi ca să mă opresc şi să mai pun întrebări. Străduindu-mă să apuc funia, am simţit cum îmi alunecă piciorul drept de sub mine.

Toate se petrecură deodată. Bufonul mă strânse brusc când panta păru să se pună în mişcare. Am reuşit să prind funia, dar tot am alunecat. Chiar înainte de-a se încorda, am apucat să mi-o răsucesc în jurul încheieturii. Deasupra noastră, Kettricken mâna jeppa cu mers sigur spre răsărit. Animalul îşi scufunda picioarele în grohotişul alunecos şi înainta fără oprire. Funia se întinse la maximum, julindu-mi încheietura şi palma. M-am ţinut de ea cu toată puterea.

Nu ştiu cum am reuşit să-mi trag picioarele sub mine, dar le-am tras, şi m-am străduit să păşesc cumva pe panta care se cutremura dedesubtul meu. M-am pomenit că mă

clatin ca un pendul, agăţat de funia încordată care mă susţinea deasupra cascadei de pietre alunecând pe lângă mine. Brusc, am simţit pământ tare sub tălpi. Aveam bocancii plini de pietre mărunte, dar le-am ignorat. M-am ţinut zdravăn de frânghie şi m-am deplasat constant de-a curmezişul zonei periculoase. Eram departe de drumul pe care-l alesesem iniţial. Am refuzat să mă uit în jos, ca să văd cât de aproape eram de margine. M-am concentrat să nu-l scap pe bufon şi să mişc întruna din picioare.

Dintr-odată, am scăpat de pericol. M-am pomenit într-o zonă cu bolovani mai mari, scăpaţi de pietrişul care fusese gata să ne pună capăt vieţii. Deasupra noastră, Kettricken înainta constant, aşa cum înaintam şi noi acum. Ne-am căţărat apoi pe suprafaţa dreaptă a drumului - o adevărată binecuvântare. Peste câteva minute am ajuns toţi pe teren neted, acoperit de zăpadă. Am dat drumul frânghiei şi m-am lăsat în jos cu bufonul, încet. Am închis ochii.

— Poftim, bea nişte apă.

Era Kettle. Îmi oferea un burduf, în vreme ce Kettricken şi Starling mi-l luau pe bufon din braţe. Am băut apă şi-am tremurat o vreme. Mă durea fiecare părticică a corpului, de parcă aş fi fost plin de vânătăi. Stând să-mi revin, un gând stărui să-i dau glas. M-am ridicat brusc pe picioarele care îmi tremurau.

— Sunt şase, trei au coborât pe unde-am coborât şi eu, aşa mi-a spus.

Toţi ochii se îndreptară spre mine, auzind că vorbesc nedesluşit. Kettle îi dădea apă bufonului, dar el nu părea să-şi revină. Ştiam că bătrâna se teme pentru el. Dar teama pe care mi-o transmisese Ochi Întunecaţi era mai apăsătoare.

— Ce-ai spus? mă întrebă Kettricken cu blândeţe.

Credeau că mintea mi-o luase razna din nou.

— Ochi Întunecaţi i-a urmărit. Şase bărbaţi călare, un animal de povară. S-au oprit unde ne-am aşezat noi tabăra azi-noapte. Iar trei au coborât pe unde am coborât şi eu.

— Adică în oraş? murmură Kettricken.

În oraş, am auzit ecoul în mintea lupului. Am îngheţat când am văzut-o pe regină încuviinţând din cap pentru sine.

— Dar cum se poate? întrebă încet Starling. Kettle ne-a spus că stâlpul te-a luat numai pentru că ai fost instruit să întrebuinţezi Meşteşugul. Pe noi nu ne-a afectat.

— Atunci probabil că sunt iniţiaţi, conchise Kettle şi mă privi întrebătoare.

Nu era decât un singur răspuns.

— Iniţiaţii lui Regal, am zis, străbătut de un fior.

Mă năpădi un val de groază. Erau ameninţător de aproape de mine şi ştiau cum să-mi facă rău. Teama de durere îmi inundă mintea. Mi-am înfruntat panica.

Kettricken mă bătu pe umăr stânjenită.

— Fitz. Nu vor trece prea uşor de mormanul de grohotiş. Cu arcul meu, îi pot doborî pe măsură ce încearcă să-l urce, mă asigură ea.

Ce ironie, regina să ofere protecţie asasinului regal! Dar m-a îmbărbătat puţin, chit că, ştiam eu, arcul nu mă putea apăra de iniţiaţi.

— Nu trebuie să vină aici ca să mă atace. Pe mine sau pe Verity. Am inspirat adânc şi, pe neaşteptate, propriile mele cuvinte îmi sugerară un amănunt suplimentar. Nu-i necesar să ne urmărească fizic ca să ne atace. Atunci de ce-au mai venit până aici?

Bufonul se propti în cot şi se frecă pe obrajii ce purtau urmele bolii.

— Poate că n-au venit după tine, sugeră el. Poate că urmăresc altceva.

— Ce?

— De ce-a venit aici Verity? întrebă cu glas scăzut, deşi părea că se gândeşte foarte bine.

— După ajutorul Străbunilor? Regal n-a crezut niciodată în ei. I-a considerat doar o modalitate de a-l înlătura pe Verity din calea lui.

— Tot ce se poate, dar ştia că povestea cu moartea lui Verity, pe care a împrăştiat-o, e invenţia lui. Chiar tu spui că iniţiaţii te-au pândit şi te-au spionat. Cu ce gând, dacă

nu să descopere unde e Verity? Probabil că şi Regal se întreabă, ca şi Kettricken, de ce nu s-a întors încă. Şi ce altă treabă e aşa de importantă pentru bastard, dacă a renunţat să-l omoare şi-a plecat s-o rezolve? Priveşte în urma ta, Fitz. Ai părăsit un drum de sânge şi schilodire. Regal se poate întreba unde anume duce.

— De ce ar vrea să coboare în oraş? Mă străfulgeră altă întrebare, mai primejdioasă: De unde au ştiut cum să coboare în oraş? Eu am aflat întâmplător, dar ei?

— Poate că stăpânesc Meşteşugul mult mai bine decât tine. Poate că le-a vorbit stâlpul ori ştiau deja mult mai multe când au ajuns aici.

Kettle vorbise prudentă, dar în glasul ei nu se simţea niciun fel de „poate”. M-am luminat dintr-odată:

— Nu ştiu de ce au venit aici, dar ştiu că îi voi omorî înainte de a ajunge la Verity sau de a-mi face alte necazuri.

M-am sculat în picioare. Starling se uită lung la mine. Cred că în clipa aceea şi-a dat seama exact ce sunt: nu un prinţişor melancolic exilat care va face, până la urmă, o faptă vitejească, ci un asasin. Şi nici măcar unul foarte iscusit.

— Odihneşte-te puţin înainte, mă sfătui Kettricken cu glas domol şi îngăduitor.

Am refuzat clătinând din cap.

— Aş vrea eu să pot. Dar aş rata prilejul pe care mi l-au dat. Nu ştiu cât vor sta în oraş. Sper să petreacă o vreme acolo. Eu n-am să cobor după ei. Nu mă pot măsura cu ei la Meşteşug, nu le pot învinge minţile. Dar le pot ucide trupurile. Dacă şi-au lăsat caii, gărzile şi proviziile în urmă, le pot fura. Aşa, când se vor întoarce, vor fi prinşi în capcană. Fără mâncare, fără adăpost. Fără animale pe care să le vâneze în preajmă, chiar dacă şi-ar aminti cum s-o facă. Nu voi mai avea un prilej la fel de bun ca acesta.

Kettricken încuviinţă din cap, deşi nu părea foarte convinsă. Starling arăta ca bolnavă. Bufonul se cuibărise înapoi în pături.

— Ar trebui să vin cu tine, rosti el încet.

L-am privit, încercând să-mi ascund râsul.

— Tu?

— Am o presimţire... că ar trebui să vin cu tine. Că nu ar trebui să pleci singur.

— Nu voi fi singur. Mă aşteaptă Ochi Întunecaţi.

Mi-am căutat prietenul şi l-am găsit repede. Se ghemuise pe burtă în zăpadă, mai jos de gărzi şi de cai. Soldaţii aprinseseră focul şi găteau la flacără, aţâţându-i foamea lupului.

Mâncăm carne de cal la noapte?

Vom vedea, i-am răspuns. M-am întors spre Kettricken.

— Îmi împrumuţi arcul?

Mi-l dădu ezitantă.

— Ştii să tragi cu el?

Era o armă bună.

— Nu foarte bine, dar suficient de bine. Nu au unde să se adăpostească şi nu se aşteaptă la un atac. Dacă am noroc, îl ucid pe unul din ei înainte să-şi dea seama ceilalţi că sunt prin preajmă.

— Omori pe cineva fără să-l provoci? se miră Starling cu glas încet.

Deziluzia i se cuibări în priviri. Am închis ochii şi m-am concentrat pe sarcina mea.

Ochi Întunecaţi?

Să gonesc caii de pe marginea stâncii sau în jos, pe drum? M-au simţit deja şi-au început să se agite. Dar oamenii nu le dau atenţie.

Mi-ar trebui proviziile lor, dacă reuşim să punem mâna pe ele. Oare de ce îmi venea mai greu să omor un cal decât un om?

Vom vedea, replică Ochi Întunecaţi cu chibzuinţă. *Carnea e carne.*

Vântul muşca din nou, promiţând zăpadă. Mi se înmuiară genunchii la gândul că trebuia să traversez iarăşi zona cu grohotiş alunecos.

— N-am de ales, mi-am reamintit eu.

Când m-am uitat la Starling, ea întoarse capul. Evident, îmi luase remarca drept răspuns la întrebarea ei.

— Dacă dau greş, vor veni după voi, am rostit cu precauţie. Ar trebui să vă îndepărtaţi cât mai mult de locul acesta; mergeţi până nu-l mai vedeţi. Dacă lucrurile decurg bine, vă ajung din urmă cât pot de repede. M-am lăsat pe vine lângă bufon. Poţi să mergi?

— Cât de cât, răspunse plictisit.

— La nevoie, îl duc eu în braţe, se oferi Kettricken sigură pe ea.

M-am uitat la femeia aceea înaltă şi-am crezut-o. Am încuviinţat scurt din cap.

— Uraţi-mi noroc, i-am rugat, şi m-am întors la mormanul de grohotiş.

— Vin cu tine, anunţă Kettle pe nepusă masă. Tocmai îşi încheiase la loc bocancii. Dă-mi arcul. Şi calcă pe urmele mele.

În prima clipă, am rămas mut.

— De ce? am întrebat-o când mi-am revenit din uimire.

— Pentru că ştiu cum să traversez mormanul acela. Şi ştiu să trag cu arcul nu doar binişor. Fac prinsoare că-i pot doborî pe doi din ei înainte să-şi dea seama că suntem aici.

— Dar...

— Ştie foarte bine unde să pună piciorul, mă asigură Kettricken calmă. Starling, ia jeppele. Eu îl aduc pe bufon. Se uită la Kettle şi la mine cu o expresie impenetrabilă. Întoarceţi-vă cât puteţi de repede.

Mi-am adus aminte că am mai vrut o dată s-o las pe Kettle în urmă. Dacă avea de gând să mă însoţească, atunci voiam să fie alături de mine, nu să apară în spatele meu când mă aşteptam mai puţin. I-am aruncat o căutătură urâtă, dar am dat din cap a încuviinţare.

— Arcul, îmi ceru ea.

— Chiar ştii să tragi bine? am întrebat-o când i l-am dat în silă.

Gura i se răsuci într-un zâmbet caraghios. Se uită la degetele ei strâmbe.

— Nu ţi-aş spune că sunt în stare de un lucru, dacă n-aş fi. Încă nu mi-am pierdut toate abilităţile, îmi răspunse pe un ton potolit.

Am pornit pe panta instabilă. Kettle o luă înainte, încercând terenul cu bâta. Eu mergeam la câţiva paşi în spatele ei, aşa cum îmi ceruse. Nu-mi spuse un cuvânt când îşi plimbă ochii de la picioare la locul unde voia să ne ducă şi înapoi. Nu ştiam cum îşi dă seama unde să calce, dar pietrele alunecoase şi zăpada cristalină nu scârţâiau sub tălpile ei. Atât de simplu făcea să pară drumul, că m-am simţit ca un prost.

Bărbaţii mănâncă. Şi nu stă nimeni de pază.

I-am transmis informaţia lui Kettle, care dădu serioasă din cap. În sinea mea, m-am agitat. Avea să fie capabilă să facă ce trebuie? Una e să te pricepi la tras cu arcul, alta să dobori cu săgeata un bărbat care-şi mănâncă liniştit cina. M-am gândit la obiecţia lui Starling şi m-am întrebat ce fel de om şi-ar trăda prezenţa şi-ar lansa o provocare înainte de a încerca să-i omoare pe toţi cei trei soldaţi. Am pipăit mânerul săbiei mele scurte. Da, asta îmi promisese Chade cu multă vreme în urmă: că voi ucide pentru regele meu, fără a mă bucura de gloria şi onoarea soldatului pe câmpul de luptă. Nu că amintirile mele de pe câmpul de luptă ar fi fost pline de onoare sau de glorie.

Am început să coborâm de pe zona instabilă a mormanului de grohotiş, repede, însă cu grijă. Kettle vorbi foarte încet:

— Mai avem de străbătut o bucată de drum. Dar, când ajungem acolo, lasă-mă să-mi aleg locul şi să trag prima săgeată. Imediat ce l-am doborât pe unul, te arăţi în faţa lor şi le distragi atenţia. S-ar putea să nu mă caute pe mine şi să mai pot trage o dată fără oprelişti.

— Ai mai făcut asta vreodată?

— Nu e chiar aşa de diferit de jocul nostru, Fitz. De acum înainte, mergem în tăcere.

Am priceput că nu mai omorâse pe nimeni în felul acela, asta dacă omorâse pe cineva vreodată. Oare procedasem înţelept când îi dădusem arcul? În acelaşi timp, egoist, mă bucuram de tovărăşia ei. Să-mi fi pierdut curajul?

Poate începi să înveţi că e mai bine să acţionezi în haită în asemenea situaţii.

Poate.

Drumul nu ne oferea adăpost. Deasupra şi dedesubt, muntele se înălţa abrupt. Drumul era neted şi gol.

Am ocolit un umăr de munte şi imediat ne apăru în faţa ochilor tabăra. Gărzile mâncau şi stăteau nepăsătoare lângă foc. Caii ne simţiră şi începură să fornăie. Dar, cum se frământau de ceva vreme din cauza lupului, bărbaţii nu le dădură atenţie. În timp ce mergeam, Kettle puse o săgeată în arc, să-l aibă pregătit. Până la urmă, a fost foarte simplu. Măcel fără scrupule, dar simplu. Slobozi săgeata când ne sesiză una din gărzi. O străpunse în piept. Celelalte două săriră în picioare, se întoarseră către noi şi se năpustiră la arme. Dar în clipele acelea puţine Kettle vârâse altă săgeată în arc şi trase când soldatul neputincios îşi scoase sabia. Ochi Întunecaţi se năpusti asupra ultimului bărbat şi-l ţintui la pământ până când am venit eu în fugă şi i-am luat piuitul cu sabia.

Măcelul s-a petrecut repede, aproape fără zgomot. Trei cadavre împrăştiate în zăpadă. Şase cai transpiraţi şi tulburaţi, un catâr nepăsător.

— Kettle, vezi ce au de mâncare în desagi, i-am spus, ca să nu se mai holbeze îngrozită.

Întoarse privirea spre mine, apoi încuviinţă mişcând uşor din cap.

Am cercetat cadavrele, ca să văd dacă pot afla ceva. Nu purtau uniforma lui Regal, dar trăsăturile şi croiala veşmintelor le dădeau de gol originea. Când l-am răsucit cu faţa în sus pe al treilea bărbat, mi s-a oprit inima în loc. Îl cunoşteam de la Buckkeep. Nu foarte bine, dar ştiam că-l cheamă Tallow[20]. M-am ghemuit privindu-i chipul mort, ruşinat că nu-mi amintesc altceva despre el. Pesemne plecase la Tradeford când Regal mutase Curtea acolo, ca numeroşi alţi servitori. Mi-am zis că nu conta de unde plecase, ci unde sfârşise. Mi-am pecetluit inima şi mi-am dus treburile la capăt.

Am aruncat leşurile peste marginea stâncii. Câtă vreme Kettle le scotoci în provizii şi luă ceea ce crezu că puteam

20 „Seu” (n. tr.).

duce înapoi, eu am dat jos absolut toate hamurile de pe cai şi le-am aruncat şi pe ele de pe stâncă. Am scormonit şi prin boccele, dar n-am găsit decât haine groase. Animalul de povară căra numai cortul şi câteva obiecte de strictă necesitate. Niciun document. Ce nevoie să aibă iniţiaţii de instrucţiuni scrise?

Goneşte caii cât mai departe pe drum. Mă îndoiesc că se vor întoarce aici singuri.

Atâta carne, iar tu vrei doar s-o alung?

Dacă omorâm unul, rămâne mai multă carne decât putem mânca şi duce cu noi. Mâncarea pe care am lăsat-o îi va hrăni pe cei trei când se vor întoarce. Aveau cu ei carne afumată şi brânză. O să am grijă să ai burta plină la noapte.

Ochi Întunecaţi nu fu mulţumit, dar mă ascultă. Cred că i-a gonit pe cai mai repede şi mai departe decât era necesar, dar cel puţin i-a lăsat în viaţă. Habar n-aveam ce şanse aveau să supravieţuiască la munte. Probabil aveau să sfârşească în burta unei feline sau ca ospăţ pentru corbi. Eram atât de sătul de toate!

— Ne vedem de drum? am întrebat-o pe Kettle.

N-ar fi fost necesar. Kettle aprobă imediat. Împachetase o cantitate mare de mâncare ca s-o ducem cu noi, însă eu m-am întrebat dacă voi putea să mănânc ceva. Hrana pe care n-aveam cum s-o cărăm şi nici lupul n-o mai putea înghiţi am aruncat-o de pe marginea stâncii. Am cercetat din ochi împrejurimile.

— Dacă aş avea curajul să-l ating, aş azvârli şi stâlpul de colo, i-am spus lui Kettle.

Ea mă privi ca şi cum i-aş fi cerut să-l răstoarne în locul meu.

— Şi mie mi-e frică să-l ating, recunoscu în cele din urmă, aşa că ne-am întors amândoi ochii de la el.

Seara se furişa printre munţi în timp ce noi înaintam pe drumul nostru, iar noaptea se apropia. I-am urmat pe Kettle şi pe lup de-a curmezişul mormanului de grohotiş pe semiîntuneric. Niciunul din noi nu se temea, iar eu eram

prea dezgustat ca să mă mai intereseze dacă supravieţuiesc sau nu expediţiei.

— Nu-ţi lăsa mintea să rătăcească, mă dojeni Kettle când, într-un sfârşit, am coborât de pe morman pe drum.

Mă luă de braţ şi mă strânse zdravăn. O vreme am înaintat pe un întuneric desăvârşit, urmând pur şi simplu drumul drept din faţa noastră, care tăia de-a curmezişul muntele. Lupul mergea în faţa noastră, dar se răsucea mereu ca să vadă unde suntem. *Nu mai e mult până la tabără,* mă încuraja el când se întoarse o dată.

— De când faci asta? mă întrebă Kettle după o vreme.

Nu m-am prefăcut că n-am înţeles la ce se referă.

— De pe la doisprezece ani, am recunoscut.

— Câţi oameni ai omorât?

Întrebarea nu era atât de rece pe cât sunase. I-am dat un răspuns serios:

— Nu ştiu. Aăă... dascălul meu m-a sfătuit să nu le ţin socoteala. Mi-a zis că nu e o idee bună.

Chade nu se exprimase chiar aşa. Îi ţineam bine minte vorbele: „Odată ce l-ai ucis pe primul, nu contează câţi mai vin după el. Ştim ceea ce suntem. Numărul lor nu te face nici mai bun, nici mai rău.”

Chibzuiam la spusele lui, când Kettle vorbi în bezna deasă:

— Am mai ucis o dată.

Am tăcut. Dacă voia, aş fi lăsat-o să-mi dea amănunte, dar n-aveam niciun chef de ele atunci. Braţul începu să-i tremure într-al meu.

— Am omorât-o la supărare. N-am crezut că sunt în stare, fusese dintotdeauna mai puternică decât mine. Dar eu trăiesc, ea a murit. Aşa că mi-au dat foc casei şi m-au gonit. M-au exilat pentru totdeauna.

Îmi găsi degetele şi mi le strânse cu putere. Mergeam fără să ne oprim. În faţa noastră pâlpâia o luminiţă, mai mult ca sigur mangalul din cort.

— A fost de neconceput ceea ce am făcut, rosti Kettle, dezgustată. Nu se mai întâmplase până atunci. A, între grupurile de iniţiaţi, da, cu siguranţă, dar foarte, foarte

rar, în lupta pentru favorurile regelui. Dar eu m-am duelat cu Meşteşugul unei iniţiate din grupul meu şi-am omorât-o. Iar fapta mea a fost de neiertat.

29. CREASTA COCOŞULUI

La munte se joacă un anumit joc. E complicat şi greu de învăţat, după cum e şi greu de stăpânit. Se joacă cu o combinaţie de cărţi şi rune. Sunt şaptesprezece cărţi, de obicei mari cât palma, făcute din lemn deschis la culoare. Fiecare din ele are un simbol din folclorul de la munte, de exemplu, Bătrânul Ţesător sau Cea-Care-Ia-Urma. Imaginile acestea foarte migăloase sunt pictate într-un chenar ars. Cele treizeci şi unu de rune se obţin dintr-o piatră gri, care se găseşte numai la munte, şi sunt gravate cu glife reprezentând Piatra, Apa, Păşunea şi altele. Cărţile şi runele se împart toate jucătorilor, trei la număr de obicei. Şi cărţile, şi runele au valori tradiţionale care diferă când apar în combinaţii. Se spune că jocul este foarte vechi.

Am străbătut în linişte restul drumului până la cort. Atât de tare mă copleşise mărturisirea lui Kettle, încât nu ştiam ce să-i spun. Ar fi fost o prostie din partea mea să dau glas sutelor de întrebări care mi se născură în minte. Ea avea răspunsurile, şi tot ea va alege când să mi le dea. Ştiam acest lucru. Ochi Întunecaţi se întoarse la mine repede, în tăcere. Se lipi de călcâiele mele.

A ucis pe cineva din haita ei?

Aşa se pare.

Se mai întâmplă. Nu e bine, dar se mai întâmplă. Spune-i lucrul ăsta.

Nu chiar acum.

Nimeni nu vorbi când am intrat în cort. Nimeni nu voia să pună întrebări. Aşa că am rostit calm:

— Am ucis gărzile, le-am gonit caii şi le-am aruncat proviziile de pe marginea stâncii.

Starling se holbă la noi nedumerită. Deschise ochii negri mari, ca o pasăre. Kettricken ne turnă ceai în ceşti şi

adăugă în linişte proviziile aduse de noi la ale noastre, care se cam subţiaseră.

— Bufonul se simte puţin mai bine, rosti ea, de dragul conversaţiei.

M-am uitat la el cum dormea înfofolit în păturile lui şi nu mi s-a părut a fi mai bine. Avea ochii înfundaţi în orbite, părul frumos i se lipise de cap din cauza transpiraţiei, iar somnul agitat i-l făcuse tot smocuri. Totuşi, când l-am atins pe faţă, era aproape rece. L-am învelit mai bine.

— A mâncat ceva? am întrebat-o pe Kettricken.

— A băut nişte supă. Cred că-şi va reveni, Fitz. A mai fost bolnav odată, o zi-două, în Lacul Albastru. Tot aşa, a făcut febră şi era sleit de puteri. Atunci mi-a spus că poate nu e o boală, ci o transformare prin care trec cei din rasa lui.

— Mi-a zis şi mie ceva asemănător ieri, am răspuns.

Kettricken îmi puse un bol cu supă caldă în palmă.

La început, mi-a plăcut cum mirosea. Apoi mirosul mi s-a părut că seamănă cu al supei vărsate de gărzile speriate pe drumul înzăpezit. Am strâns din fălci.

— I-ai văzut pe iniţiaţi? se interesă regina.

Am clătinat din cap, apoi m-am silit să deschid gura.

— Nu. Dar am dat peste un cal foarte mare, iar hainele din desagi erau pe măsura lui Burl. În altă desagă am găsit straie albastre, culoarea preferată a lui Carrod. Şi obiecte simple, cum îi plac lui Will.

Pe de-o parte, le-am spus numele cu stângăcie, de parcă mi-ar fi fost frică să le rostesc, nu cumva să-i chem la mine. Pe de altă parte, i-am numit pe aceia pe care i-am condamnat la moarte. Iniţiaţi sau nu, îşi vor găsi sfârşitul în munţi. Totuşi, nu mă mândream cu fapta mea şi nici nu aveam să-i consider morţi până nu le vedeam leşurile. Deocamdată, nu ştiam decât că era puţin probabil să mă atace în noaptea aceea. Preţ de-o clipă, mi i-am închipuit întorcându-se la stâlp, aşteptându-se să găsească de mâncare, un foc bun şi-un adăpost. În schimb, vor găsi frig şi beznă. Nu vor vedea sângele de pe zăpadă.

Supa se răcea. M-am silit s-o beau, înghiţind-o fără să-i simt gustul. Tallow cântase la flajolet. Mi l-am amintit dintr-odată stând pe treptele din spate ale încăperii pentru spălat vase, cântând pentru două servitoare de la bucătărie. Am închis ochii, încercând zadarnic să-mi amintesc ceva rău despre el. Singura lui nelegiuire fusese aceea că-l slujise pe stăpânul care nu trebuia.

— Fitz.

Kettle îmi trase un ghiont.

— Nu rătăceam a proastă, m-am plâns.

— Ai fi făcut-o cât de curând. Teama ţi-a fost aliată zilele astea. I-a dat de lucru minţii. Dar trebuie să dormi la noapte, iar în somn trebuie să-ţi păzeşti bine mintea. Când se vor întoarce la stâlp, îţi vor recunoaşte stilul şi vor începe să te vâneze. Nu crezi?

Lucrurile aşa stăteau, într-adevăr, însă tot mă tulbura să le aud. Aş fi vrut să nu ne asculte şi să nu ne vadă Kettricken şi Starling.

— Ce zici, ne mai jucăm puţin? mă ispiti Kettle.

Am jucat patru partide. Am câştigat două. Pe urmă ea pregăti o partidă numai cu piese albe şi-mi dădu o singură piatră neagră cu care să câştig. Am încercat să mă concentrez pe joc, ştiind că-mi reuşise altă dată, dar eram prea obosit. M-am pomenit gândindu-mă că trecuse mai bine de-un an de când plecasem din Buckkeep sub forma unui cadavru. Mai bine de-un an de când nu dormisem într-un pat pe care să-l numesc al meu. Mai bine de-un an de când nu ştiam ce aveam să mănânc data viitoare. Mai bine de-un an de când nu o ţinusem în braţe pe Molly, mai bine de-un an de când îmi ceruse s-o părăsesc pentru totdeauna.

— Fitz, încetează.

Am ridicat ochii de la tabla de joc. Kettle mă studia atentă.

— Nu-ţi poţi îngădui aşa ceva. Trebuie să fii puternic.

— Sunt prea istovit ca să fiu puternic.

— Duşmanii tăi au fost neglijenţi astăzi. Nu se aşteptau să-i descoperi. A doua oară nu vor mai fi aşa.

— Sper să fie morţi, am zis pe un ton vesel, deşi nu veselia îmi umplea sufletul.

— Nu-i atât de simplu, replică ea, neştiind cât mă dureau cuvintele ei. Ai spus că în oraşul de jos era mai cald. Odată ce constată că au rămas fără provizii, se vor întoarce acolo. Vor găsi apă şi sunt convinsă că şi-au luat provizii cu ei, măcar pentru o zi. Nu cred că putem să-i considerăm ieşiţi din joc încă. Tu ce părere ai?

— Probabil că nu.

Lângă mine, Ochi Întunecaţi se ridică şi scheună agitat. Mi-am înăbuşit disperarea şi l-am liniştit cu o mângâiere.

— Aş vrea să pot dormi un timp. Singur în mintea mea, cu visele mele, fără să mă gândesc cu teamă unde merg şi cine mă atacă. Fără să mă tem că foamea de Meşteşug mă va copleşi. Pur şi simplu să dorm.

Am spus lucrurilor pe nume, ştiind că bătrâna mă va înţelege foarte bine.

— Asta nu-ţi pot oferi, rosti ea calmă. Nu-ţi pot oferi decât jocul. Ai încredere în el. L-au jucat generaţii de iniţiaţi în Meşteşug, ca să ţină la distanţă asemenea primejdii.

Aşa că m-am aplecat încă o dată deasupra pieselor şi mi-am fixat poziţia lor în minte, iar când m-am culcat lângă bufon în noaptea aceea, nu mi-a ieşit din cap.

Am plutit atunci, ca o pasăre colibri, între somn şi veghe. Reuşeam să ajung într-un loc fără somn şi să rămân acolo, studiind poziţia pieselor. Nu o dată m-am trezit şi-am văzut lumina slabă împrăştiată de mangal şi siluetele adormite de lângă mine. De câteva ori am întins mâna şi l-am pipăit pe bufon; de fiecare dată, părea să nu mai aibă febră şi să fie cufundat mai adânc în somn. Kettricken, Starling şi Kettle au făcut de pază cu rândul. Am observat că Ochi Întunecaţi a stat de strajă cu regina. Încă nu aveau încredere în mine că sunt destul de prevăzător şi, egoist, le-am fost recunoscător.

Puţin înainte de prima geană de lumină, m-am trezit încă o dată. Toate erau bune şi frumoase. L-am pipăit iarăşi pe bufon, apoi m-am întins la loc, sperând să mai prind câteva

clipe de somn. În schimb, am văzut, clar şi înspăimântător, un ochi imens, de parcă s-ar fi deschis când i-am închis pe ai mei. M-am luptat să-mi ridic pleoapele, m-am zbătut disperat să mă trezesc, dar eram ţintuit. Cineva îmi absorbea mintea, mi-o trăgea cu forţa, aşa cum îl trage curentul pe înotător. M-am opus cu toată puterea voinţei. Încă puţin şi m-aş fi trezit, puteam sparge bula, dacă reuşeam s-o ating. Dar n-am reuşit. M-am zvârcolit, m-am strâmbat, încercând să-mi desfac pleoapele îndărătnice.

Ochiul mă studia. Un singur ochi negru, imens. Nu al lui Will. Al lui Regal. Se holba la mine. Ştiam că-mi savurează frământarea. Nu făcea niciun efort să mă ţină pe loc, de parcă eram o muscă sub un clopot de sticlă. Dar, cu toată panica, mi-am dat seama că, dacă ar fi vrut să-mi facă şi altceva decât să mă pironească locului, ar fi putut. Trecuse de zidurile mele, dar nu avusese putere decât să mă amenințe. Destul cât să mi-o ia inima la goană.

Bastardule, rosti el afectuos. Cuvântul mă izbi ca un val rece. Mă înecam în amenințarea lui. *Bastardule, am aflat despre copilul tău. Şi despre femeia ta. Molly. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, bastardule.* Făcu o pauză, distrându-se tot mai mult pe seama groazei mele crescânde. *Ia uite la ce m-am gândit. Are ţâţe faine, bastardule? Mi s-ar părea amuzantă?*

— NU!

M-am smuls de lângă el, simţindu-i pe Carrod, pe Burl şi pe Will în apropiere. M-am eliberat de ei.

M-am trezit brusc. Am ieşit cu greu dintre pături şi-am fugit afară, desculţ şi fără manta. Ochi Întunecaţi veni după mine imediat, mârâind, amuşinând în toate direcţiile. Cerul negru se împânzise de stele. Aerul era rece. Respiram sacadat, încercând să-mi potolesc frica.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă Starling speriată. Stătea de strajă afară.

Am clătinat din cap, incapabil să-mi dau glas terorii. După o vreme, m-am întors înăuntru. Îmi curgea sudoarea pe trup de parcă aş fi fost otrăvit. M-am aşezat pe grămada de pături. Nu mă puteam opri din gâfâit. Cu cât încercam

să mă liniştesc, cu atât mă panicam mai tare. *Am aflat despre copilul tău. Şi despre femeia ta.* Cuvintele îmi răsunau necontenit în cap. Kettle se foi în aşternut, apoi se sculă şi se aşeză în spatele meu. Îmi puse mâinile pe umeri.

— Au ajuns la tine, nu-i aşa?

Am încuviinţat în tăcere, am încercat să înghit, însă aveam gâtul uscat.

Ea se întinse după un burduf şi mi-l dădu. Am luat o înghiţitură, era să mă înec, apoi am mai luat una.

— Gândeşte-te la joc, mă îndemnă. Eliberează-ţi mintea de toate, în afară de joc.

— Jocul! am ţipat ca un sălbatic. Bufonul şi Kettricken se treziră din somn tresărind. Jocul? Regal a aflat de Molly şi de Nettle. Le ameninţă. Iar eu sunt neputincios! Neajutorat.

Din nou un val de panică, furie nestăpânită. Lupul scheună, apoi mârâi gros.

— Nu poţi să le cauţi cu Meşteşugul, să le previi cumva? mă întrebă Kettricken.

— Nu! interveni Kettle. Nici măcar n-ar trebui să se gândească la ele.

Regina se uită la mine cu o expresie de scuză amestecată cu sentimentul că avea dreptate.

— Mă tem că Chade şi cu mine nu ne-am înşelat. Prinţesa va fi mai în siguranţă în Regatul Munţilor. Nu uita că datoria lui era s-o aducă aici. Nu-ţi pierde curajul. Poate că Nettle e cu el chiar acum, în drum spre un refugiu sigur, departe de Regal.

Kettle vorbi şi-mi atrase privirea de la regină:

— Fitz, concentrează-te pe joc. Numai pe joc. Ameninţările lui pot fi un şiretlic menit să te determine să te dai de gol. Nu vorbi despre ele. Nu te gândi la ele. Hai, uită-te aici.

Cu mâini tremurânde, mă descoperi şi întinse tabla de joc. Răsturnă pietrele în palmă şi le scoase pe cele albe, ca să le rearanjeze în poziţia anterioară.

— Găseşte soluţia. Concentrează-te asupra ei, numai asupra ei.

Îmi era aproape imposibil. M-am uitat la piesele albe şi mi-am zis că jocul e o tâmpenie. Ce fel de jucători pot fi atât de nepricepuţi şi de înguşti la minte, încât să permită să se formeze îngrămădeala aceea de pietre albe? Problema nu merita rezolvată. Totuşi, nici să dorm nu puteam. Nu îndrăzneam nici să clipesc, ca nu cumva să văd iar ochiul acela. Dacă i-aş fi văzut tot chipul lui Regal sau măcar amândoi ochii, poate n-aş fi fost atât de îngrozit. Dar ochiul acela mi se păruse atotvăzător şi imuabil, imposibil de evitat. M-am uitat la piesele albe până când au început să plutească în punctele unde se îmbinau dungile pânzei. O singură piatră neagră cu care să creez un tipar câştigător din învălmăşeala albă. Una singură. O ţineam în palmă şi-o frecam cu degetul mare.

Am ţinut-o în palmă toată ziua următoare, coborând pe drumul de pe coasta muntelui. Cu braţul liber îl sprijineam pe bufon de mijloc, el prinzându-mă pe după gât. Piatra şi bufonul îmi ţinură mintea ocupată.

Prietenul meu parcă se simţea mai bine. Nu mai ardea, dar nu putea suporta mâncare în stomac, nici măcar ceai. Kettle îl sili să bea apă, până când el se aşează pur şi simplu şi-o refuză scuturând din cap. Ca şi mine, nu avea chef de vorbă. Starling şi Kettle, cu bâta ei, conduceau micul nostru alai plictisit. Bufonul şi cu mine veneam după jeppe, iar Kettricken, cu arcul întins, ne păzea spatele. Lupul colinda neobosit în sus şi-n jos, ba ţâşnind în faţa noastră, ba făcând un cerc şi revenind pe drumul nostru.

Ochi Întunecaţi şi cu mine ajunsesem la o legătură tacită. Înţelegea că nu voiam să gândesc deloc şi se străduia să nu mă deranjeze. Încă mă tulbura să-l surprind încercând să comunice cu Kettricken. *Nu se vede nimeni în spatele nostru,* îi spunea, în timp ce ţopăia întruna pe lângă noi. Pe urmă o lua la fugă mult în faţa jeppelor şi-a lui Starling, numai ca să se întoarcă la Kettricken şi s-o asigure, în trecere, că nu ne păştea niciun pericol din direcţia aceea. Am încercat să mă conving că ea pur şi

simplu avea încredere că Ochi Întunecaţi mă va anunţa dacă dă peste ceva nelalocul lui în raidurile lui de recunoaştere. Totuşi, bănuiam că regina se deprindea tot mai mult cu el.

Drumul cobora abrupt. Pe măsură ce înaintam, terenul se schimba. Pe la sfârşitul după-amiezii, panta de deasupra drumului începu să cadă mai domoală şi-am întâlnit copaci cu trunchiuri răsucite şi bolovani acoperiţi de muşchi. Zăpada se topea, rămâneau doar petice albe, în vreme ce drumul se întindea arid şi negru. Smocurile de iarbă uscată de pe margine se înverzeau la bază. Cu mare dificultate le determinam pe jeppe să meargă mai departe. Am încercat să le conving, cu Harul meu, că mai în faţă sunt locuri mai bune de păscut, însă nu cred că eram prea apropiat de ele ca să le impresionez suficient. M-am rezumat să mă gândesc că la noapte vom avea destule lemne pentru foc şi-am fost recunoscător că, pe măsură ce drumul cobora, vremea se încălzea.

La un moment dat, bufonul arătă spre o plantă scundă cu muguraşi albi.

— La Buckkeep e deja primăvară, rosti cu glas stins, apoi adăugă repede: îmi pare rău. Nu mă lua în seamă, iartă-mă.

— Te simţi mai bine? l-am întrebat, alungând cu hotărâre florile de primăvară, albinele şi lumânările lui Molly din mintea mea.

— Puţin. Îi tremură glasul şi trase iute o gură de aer. Aş vrea să mergem mai încet.

— Încă puţin şi ne aşezăm tabăra, i-am spus, ştiind că nu puteam încetini.

Simţeam o agitaţie crescândă şi-mi intrase în cap că Verity era cauza ei. Şi numele acela mi l-am gonit din minte. Chiar înaintând pe drumul lat, la lumina zilei, mă temeam că ochiul lui Regal era la doi paşi de mine şi, dacă îl observam, voi cădea iarăşi în ghearele lor. O clipă, am sperat ca Will, Carrod şi Burl să moară de frig şi de foame, însă mi-am dat seama că nu eram în siguranţă nici dacă mă gândeam la ei.

— Ai mai fost bolnav şi altădată, tot aşa, am remarcat, mai mult ca să mă gândesc la altceva.

— Da. În Lacul Albastru. Regina mea a cheltuit banii de mâncare pe o cameră, ca să nu stau în ploaie, întoarse capul spre mine şi mă privi fix. Crezi că din cauza asta s-a întâmplat?

— Ce anume?

— Că a născut un copil mort...

Nu-şi duse gândul până la capăt. Mi-am căutat cuvintele.

— Nu cred că s-a întâmplat dintr-o cauză anume, bufonule. Pur şi simplu a îndurat prea multe nenorociri cât a purtat copilul în pântece.

— Burrich ar fi trebuit să meargă cu ea şi să mă lase pe mine la Buckkeep. Ar fi îngrijit-o mai bine. Pe vremea aceea nu gândeam limpede...

— Atunci eu aş fi fost mort, am subliniat. Printre altele. Bufonule, n-are rost să încerci să te joci de-a trecutul. Astăzi am ajuns unde am ajuns şi numai de-acum încolo putem socoti ce să facem.

În momentul acela, am intuit soluţia la jocul lui Kettle. Mi s-a arătat atât de limpede, încât m-am mirat că n-o găsisem mai repede. Atunci m-am luminat: de câte ori studiasem tabla, mă întrebasem cum se ajunsese la aşa o poziţie jalnică a pieselor. Nu mă gândisem decât la mişcările nechibzuite care le precedaseră pe ale mele. Dar acelea nu mai contau, odată ce ţineam piatra neagră în palmă. O geană de surâs îmi tremură pe buze. Am frecat piatra cu degetul mare.

— Astăzi am ajuns unde am ajuns, repetă bufonul cuvintele mele, iar tristeţea lui veni să ţină isonul deprimării mele.

— Kettricken zice că n-ai fost neapărat bolnav. Că e ceva ce... ţine de rasa ta.

Mă stingherea şi să pomenesc de subiectul acela.

— Tot ce se poate. Ia fii atent.

Îşi scoase mănuşa, ridică mâna şi-şi zgârie obrazul cu unghiile. Lăsă în urmă dâre albe şi uscate. Le frecă şi

pielea i se fărâmiţă între degete. Pe dosul palmei, pielea i se cojea ca şi când ar fi fost arsă.

— Ţi se ia pielea de parcă ai fi stat la soare. Crezi că e din cauza vremii reci?

— Şi asta e posibil. Numai că, dacă păţesc ca data trecută, o să mă gâdile şi-o să mă scarpin pe fiecare părticică a corpului. Şi-o să mă mai închid la culoare între timp. Mi se schimbă şi culoarea ochilor?

I-am făcut pe plac şi l-am privit în ochi. Oricât de obişnuit eram cu el, tot nu mi-a fost uşor. Oare i se mai închiseseră la culoare globii?

— Poate sunt un pic mai întunecaţi. Nu mai mult decât berea ridicată la lumină. Ce se va întâmpla cu tine? Vei mai avea fierbinţeală şi ţi se va mai închide pielea?

— Probabil. Nu ştiu, recunoscu el după câteva momente.

— Cum se poate să nu ştii? Bătrânii tăi cum erau?

— Ca tine, prostuţule. Oameni. În neamul meu a existat cândva un Alb. Eu, cum numai rareori se întâmplă, am moştenit sângele lui străvechi. Dar sunt mai mult Alb decât om. Ai crezut că suntem mai mulţi ca mine în poporul meu? Ţi-am zis. Sunt o anomalie chiar şi printre cei cu care împart arborele meu genealogic amestecat. Ţi-ai închipuit că Profeţii Albi se nasc în fiecare generaţie? Dacă s-ar întâmpla aşa, n-am mai fi luaţi în serios. Nu. În generaţia mea, eu sunt singurul Profet Alb.

— Dar dascălii tăi, cu atâtea manuscrise pe care ziceai că le aveau, n-au ştiut să spună la ce să te aştepţi?

Bufonul surâse, dar în glasul lui se furişă mâhnirea.

— Dascălii mei erau prea siguri că ştiu la ce să se aştepte. Au plănuit să-mi dea învăţătură treptat, să-mi dezvăluie ceea ce credeau că trebuie să aflu numai când voiau ei. Când profeţiile mele au început să se deosebească de planurile lor, n-au mai fost mulţumiţi de mine. Au încercat să-mi interpreteze propriile mele cuvinte în locul meu! Vezi tu, au mai existat Profeţi Albi. Dar când am încercat să-i conving că eu sunt Profetul Alb, n-au vrut să accepte. Mi-au arătat scrieri după scrieri, ca să-mi demonstreze cât de neruşinat sunt stăruind asupra unui

asemenea lucru. Dar, cu cât citeam mai mult, cu atât mai sigur eram pe mine. Am încercat să le spun că mi se apropie vremea. N-au ştiut să-mi dea alt sfat decât să aştept şi să studiez mai mult. Nu ne-am despărţit în termeni amiabili. Îmi închipui c-au fost foarte miraţi să descopere că plecam dintre ei atât de tânăr, deşi eu le profeţisem de ani de zile că voi face asta. Îmi zâmbi a scuză. Poate dacă aş fi rămas să-mi desăvârşesc învăţătura, noi doi am şti mai bine cum să salvăm lumea.

Am simţit un gol în stomac. Ajunsesem să mă bazez în foarte mare măsură pe convingerea că bufonul, cel puţin, ştia ce trebuia să facem în continuare.

— Cât ştii din cele ce urmează să se întâmple?

El inspiră adânc, apoi oftă.

— Numai că noi doi vom lucra împreună, Fitzy-Fitz. Numai că vom lucra împreună.

— Am crezut că ai studiat toate scrierile şi profeţiile acelea...

— Le-am studiat. Iar când eram mai tânăr am avut multe vise şi chiar viziuni. Dar e aşa cum ţi-am spus mai demult: nimic nu se potriveşte întocmai. Gândeşte-te, Fitz. Dacă ţi-aş arăta lâna şi războiul şi o foarfecă, ai spune „O, aceasta este haina pe care voi purta cândva”? Totuşi, odată ce ţii haina în mână, e uşor să priveşti înapoi şi să spui „O, lucrurile acelea au prezis ţeserea acestei haine.”

— Atunci la ce bun profeţiile? am întrebat dezgustat.

— La ce bun? repetă bufonul. Păi, n-am mai privit aşa lucrurile. Ce rost au ele...

O vreme, am mers în tăcere. Am văzut ce efort făcea să menţină ritmul şi mi-am dorit, zadarnic, să fi ţinut unul din caii gărzilor şi să-l fi trecut peste mormanul de grohotiş.

— Ştii să citeşti semnele care prevestesc vremea, Fitz? Sau urmele de animale?

— Din cele ce prevestesc vremea, numai puţine. Mă pricep mai bine la urmele de animale.

— Dar, indiferent de care sunt, eşti sigur că le nimereşti?

— Niciodată. N-ai de unde să ştii până începe la următorul răsărit de soare sau până încolţeşti animalul.

— La fel e şi cu citirea viitorului. Nu ştiu niciodată... Te rog, hai să ne oprim, măcar puţin. Trebuie să-mi trag sufletul şi să beau o înghiţitură de apă.

I-am făcut pe plac şovăitor. Se aşeză pe un bolovan acoperit de muşchi de la marginea drumului. Nu departe creşteau plante perene complet necunoscute mie. Mi-a făcut bine ochilor să privesc copacii. M-am aşezat lângă el şi, dintr-odată, am sesizat o diferenţă. Discretă ca zumzăitul albinelor era lucrarea drumului, dar, când s-a oprit, mi-am dat seama imediat. Am căscat ca să-mi desfund urechile şi mintea mi s-a limpezit brusc.

— Cu ani în urmă, am avut o viziune, mărturisi bufonul. Mai bău puţină apă, apoi îmi dădu mie burduful. Am văzut un căprior negru ridicându-se de pe un strat de piatră neagră. Când am zărit întâia oară zidurile negre din Buckkeep înălţându-se deasupra apei, mi-am zis: „Aha, deci asta însemna visul meu!” Acum văd un bastard tânăr pe sigiliul căruia e un căprior care merge pe un drum întunecat. Poate la el s-a referit visul meu. Nu ştiu. Dar visul mi-a fost însemnat în manuscrise cum se cuvine şi, într-o zi, în anii ce vor veni, înţelepţii vor cădea de acord asupra semnificaţiei lui. Probabil după ce tu şi cu mine vom fi demult oale şi ulcele.

I-am pus o întrebare care mă rodea de multă vreme:

— Kettle zice că există o profeţie despre copilul meu... copilul Catalizatorului...

— Şi nu se înşală, confirmă bufonul calm.

— Atunci crezi că eu şi Molly suntem condamnaţi s-o pierdem pe Nettle pentru că se va urca pe tronul celor Şase Ducate?

— Nettle. Ştii, îmi place numele. Îmi place foarte mult.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, bufonule.

— Întreabă-mă încă o dată peste douăzeci de ani. Despre asemenea lucruri e mult mai uşor să vorbeşti după ce s-au petrecut.

Privirea piezişă pe care mi-o aruncă îmi arătă că n-avea să-mi mai spună o vorbă despre subiectul acela. Am încercat să-l iau pe ocolite.

— Aşadar, ai bătut atâta drum pentru ca regatul celor Şase Ducate să nu cadă în ghearele Corăbiilor Roşii.

Se uită la mine strâmb, apoi zâmbi larg, parcă uimit.

— Aşa vezi tu lucrurile? Că noi facem toate acestea ca să-ţi salvăm cele Şase Ducate?

Când eu am scuturat afirmativ din cap, el clătină dintr-al său.

— Fitz, Fitz. Am venit să salvez lumea. Căderea celor Şase Ducate în mâinile Corăbiilor Roşii e prima pietricică din avalanşă. Trase iar aer adânc în piept. Ştiu că pentru tine Corăbiile Roşii sunt întruchiparea dezastrului, dar nenorocirea pe care o aduc pe capul poporului tău nu e decât un coş pe fesele lumii. Dacă n-ar fi decât atât, dacă ar fi doar un neam de barbari care fură pământ de la alţii, ar însemna numai o întâmplare din evenimentele obişnuite de pe lume. Nu. Sunt prima pată de otravă care se răspândeşte într-un râu. Fitz, oare să îndrăznesc să-ţi spun asta? Dacă dăm greş, se va răspândi foarte repede. Transformarea oamenilor în neoameni devine obicei, nu, o distracţie pentru cei sus-puşi. Gândeşte-te la Regal şi la „Dreptatea regelui”. Deja i-a căzut victimă. Îşi satisface corpul cu droguri şi-şi amorţeşte sufletul cu distracţii barbare. Da, şi răspândeşte molima printre cei din jurul său, până când nu le mai oferă nicio satisfacţie întrecerile la care nu curge sânge, până când jocurile sunt amuzante numai dacă se pariază pe vieţi omeneşti. Se perverteşte însăşi naşterea vieţii. Sclavia ia amploare, pentru că, dacă e îngăduit să iei viaţa unui om de plăcere, atunci nu e mai înţelept să-i pui capăt obţinând şi un profit?

Vorbise tot mai pătimaş şi mai înverşunat. Acum se opri brusc să-şi tragă sufletul şi se lăsă în faţă, în genunchi. După o clipă, se îndreptă de spate.

— Îţi mărturisesc că a discuta cu tine e mai obositor decât a merge pe jos. Crede-mă pe cuvânt, Fitz. Oricât de răi sunt piraţii Corăbiilor Roşii, sunt nişte amatori care fac

experimente. Viziunile mele mi-au arătat cum se transformă lumea în ciclul în care ei prosperă. Jur că acest ciclu nu va exista.

Se sculă în picioare oftând şi-mi întinse braţul îndoit. I l-am luat şi am pornit iar la drum. Îmi dăduse multe subiecte de meditaţie, aşa că am vorbit puţin. Am profitat de terenul mai prietenos ca să merg pe marginea drumului, nu pe el. Bufonul nu se plânse de solul denivelat.

Pe măsură ce drumul înainta voiniceşte în vale, ziua se făcea mai caldă, iar frunzişul se îndesea. La lăsarea serii, terenul se îmblânzise atât de mult, încât nu numai că ne-am ridicat cortul la marginea drumului, dar ne-am şi îndepărtat bine de el. Înainte de culcare, i-am arătat lui Kettle soluţia problemei. Ea încuviinţă din cap, ca şi cum ar fi fost foarte mulţumită, şi începu imediat să aşeze piesele într-o nouă partidă încurcată. Am oprit-o.

— Nu cred că voi avea nevoie de asta la noapte. De-abia aştept să dorm cu adevărat.

— Zău? Atunci n-ar trebui să aştepţi nerăbdător ca să te trezeşti.

Am privit-o şocat. Ea aşeză din nou piesele pe tablă.

— Tu eşti unul, ei sunt trei şi formează un grup, îmi explică ea cu glas mai blând. E posibil să fie patru. Dacă fraţii lui Regal ştiau să întrebuinţeze Meşteşugul, mai mult ca sigur că are şi el această abilitate. Ajutat de ceilalţi, ar putea învăţa să le împrumute din puterea lui. Se aplecă spre mine şi vorbi mai încet, deşi tovarăşii noştri erau ocupaţi cu treburile taberei: Ştii că e posibil să ucizi cu Meşteşugul. Crezi că n-ar vrea să te omoare?

— Dacă dorm departe de drum... am început să protestez.

— Forţa drumului e ca vântul care bate la fel de tare peste tot. Intenţiile rele ale unui grup de iniţiaţi sunt ca o săgeată care te ţinteşte numai pe tine. Pe lângă asta, n-ai cum să dormi fără să-ţi faci griji pentru soarta femeii şi-a copilului. Şi, de câte ori te gândeşti la ele, iniţiaţii le pot vedea prin ochii tăi. Trebuie să-i alungi afară din mintea ta.

M-am aplecat asupra tablei de joc.

A doua zi, de dimineaţă, m-a trezit răpăitul ploii pe pielea cortului. O vreme, am stat şi l-am ascultat, recunoscător că nu ningea, dar îngrozit la gândul unei zile de mers în ploaie. Ceilalţi se trezeau şi ei. Nu-i mai simţisem atât de acut de zile întregi. Parcă m-aş fi odihnit. Starling comentă somnoroasă din partea opusă a cortului:

— Ieri, mergând, am trecut de la iarnă la primăvară.

Lângă mine, bufonul se foi, se scărpină şi mormăi:

— Tipic pentru un menestrel. Exagerează totul.

— Văd că te-ai mai înzdrăvenit, replică Starling.

Ochi Întunecaţi vârî botul în cort. Un iepure însângerat îi atârna între fălci. *Şi vânatul merge mai bine.*

Bufonul se ridică în capul oaselor.

— Ne dă şi nouă?

Prada mea e şi a ta, frate.

Un junghi de invidie îmi străpunse inima auzind că-l numeşte pe bufon „frate”. *Mai ales că tu ai mâncat deja de dimineaţă,* am comentat sarcastic.

Nimeni nu te-a ţinut cu forţa în pat până la ziuă.

Am chibzuit câteva clipe. *N-am fost un tovarăş prea vorbăreţ în ultimul timp,* m-am scuzat eu.

Înţeleg. Nu mai suntem doar noi doi. Formăm toţi o haită.

Ai dreptate, am recunoscut cu umilinţă. *Dar la noapte am de gând să vânez cu tine.*

Poate veni şi Cel-fără-Miros, dacă doreşte. Ar fi un vânător bun, de-ar vrea să încerce, pentru că n-are miros care să-l dea de gol.

— Nu numai că ne dă şi nouă carne, dar te-a invitat să vânezi cu noi în noaptea asta.

Mă aşteptam ca bufonul să refuze. Nici la Buck nu dovedise chemare pentru vânătoare. Dar el înclină serios din cap către Ochi Întunecaţi şi-i spuse:

— Aş fi onorat.

Am strâns tabăra iute şi-am pornit la drum. Ca şi până acum, eu mergeam pe lângă drum, nu pe el, aşa că judecam mai limpede. Bufonul mâncase cu o foame de lup

la micul dejun şi redevenise cel de dinainte. Mergea pe drum, dar la mică distanţă de mine, şi-a pălăvrăgit vesel toată ziua. Ochi Întunecaţi, ca de obicei, fugea înainte şi înapoi, deseori în mare viteză. Toţi păream uşuraţi de vremea mai caldă. Ploaia fină dispăru când se iviră câteva raze de soare, iar din pământ ieşea un abur parfumat. Ar fi fost o zi frumoasă şi pentru mine, dacă nu mi-aş fi făcut întruna griji din cauza lui Molly şi nu m-ar fi chinuit teama că oricând m-ar putea ataca Will şi cohorta lui. Kettle mă prevenise să nu mă gândesc prea mult nici la una, nici la alta, ca să nu atrag atenţia iniţiaţilor. Aşa că mi-am purtat frica în suflet ca pe-o piatră neagră şi rece, zicându-mi hotărât că nu aveam ce face.

Toată ziua mă asaltară diverse gânduri. Nu puteam privi un boboc de floare fără să mă întreb dacă Molly l-ar fi folosit ca să dea miros ori culoare lumânărilor. M-am întrebat dacă Burrich mânuia toporul de tăiat lemne la fel de bine ca pe cel de luptă şi dacă se descurcau numai cu banii primiţi pe lemne. Dacă Regal ar şti de soarta lor, ar trimite soldaţi să-i prindă. Era posibil să ştie de existenţa lor, dar nu şi locul unde se află?

— Încetează! mă dojeni Kettle cu asprime şi mă atinse uşor cu bâta.

Am revenit urgent cu picioarele pe pământ. Bufonul ne aruncă o privire nedumerită.

— Să încetez cu ce? am întrebat.

— Cu gândurile alea. Ştii ce vreau să spun. Dacă te-ai fi gândit la altceva, n-aş fi putut să te ajung din urmă. Disciplinează-te.

M-am supus şi, fără niciun chef, m-am concentrat pe jocul propus de Kettle cu o seară în urmă.

— Aşa-i mai bine, mă aprobă ea mai calmă.

— Ce cauţi aici, în spate? am întrebat-o dintr-odată. Am crezut că tu şi Starling conduceţi jeppele.

— Am ajuns la o răspântie. Şi la un alt stâlp. Înainte de a merge mai departe, vrem să-l vadă şi Kettricken.

Bufonul şi cu mine am pornit în pas vioi, lăsând-o pe Kettle să se întoarcă la Kettricken şi să-i spună de

răspântie. Pe Starling am găsit-o aşezată pe o piatră ornamentală de lângă drum, cu jeppele care păşteau flămânde. Răspântia era însemnată cu un cerc pavat mare, înconjurat de o pajişte deschisă, cu un monolit în mijloc. M-aş fi aşteptat să fie încoronat de muşchi şi pătat de licheni, însă roca neagră era netedă şi curată, doar puţin murdară de praf şi ploaie. Am stat şi-am studiat-o atent, cât timp bufonul rătăci prin apropiere. M-am întrebat dacă semnele de pe ea se potriveau cu cele copiate de mine pe hartă, când bufonul exclamă:

— Aici a fost cândva un sat!

Deschise braţele într-un gest larg.

Am ridicat privirea şi-am priceput despre ce vorbeşte. Pe jos se ghiceau adâncituri în care iarba pipernicită acoperea alei vechi, pavate. O potecă lată şi dreaptă, odinioară o uliţă poate, traversa pajiştea pe sub copaci. Din zidurile caselor şi prăvăliilor care o mărginiseră rămăseseră numai ruine ascunse de muşchi şi plante căţărătoare. Copaci creşteau acolo unde fuseseră cândva cămine şi oamenii luaseră cândva masa.

Bufonul găsi un bloc mare de piatră şi se căţără pe el ca să vadă în toate direcţiile.

— Cred că a fost un oraş măricel odată.

Ce spunea el avea logică. Dacă drumul nostru fusese calea principală a negustorilor pe care mi-o arătase Meşteşugul, atunci era normal ca la fiecare răspântie să se înalţe un oraş sau o piaţă. Mi-l şi imaginam pe acela într-o zi frumoasă de primăvară, când fermierii aduceau ouă şi verdeţuri proaspete în oraş, iar ţesătorii îşi întindeau pânzeturile ca să atragă muşteriii şi…

Cât ai zice peşte, cercul din jurul stâlpului se umplu de lume. Viziunea începu şi se sfârşi pe pietrele pavate. Numai în raza monolitului negru râdeau, gesticulau şi se târguiau oamenii. O fată cu o coroană de plante verzi străbătu mulţimea, uitându-se înapoi peste umăr. Jur că-mi surprinse privirea şi-mi făcu cu ochiul. Mi s-a părut că mă strigă cineva şi-am întors capul. Pe un podium stătea o siluetă în straie fâlfâitoare, cu fire de aur scânteietor.

Purta pe cap o coroană din lemn aurit, decorată cu capete şi cozi de cocoş, migălos sculptate şi vopsite. Sceptrul nu era altceva decât un pămătuf, dar ea îl flutura cu gesturi de regină, în timp ce anunţa o lege. În cercul din jurul meu, lumea se prăpădea de râs. M-am holbat la pielea albă ca zăpada şi la ochii lipsiţi de culoare ai fetei. Ea mă pironi cu privirea.

Starling mă plesni. Atât de tare, că-mi suci capul. M-am uitat la ea şocat. Îmi curgea sânge în gură din interiorul obrazului muşcat de dinte. Ea ridică a doua oară pumnul încleştat şi mi-am dat seama că nu apucase să mă plesnească. M-am dat degrabă înapoi şi-am prins-o de încheietură când îşi arcui pumnul.

— Încetează! i-am strigat furios.

— Încetează... tu! gâfâi ea. Şi fă-o şi pe ea să înceteze!

Arătă nervoasă spre bufonul cocoţat pe blocul de rocă, îngheţat într-o poziţie graţioasă, imitând o statuie. Nu respira, nu clipea. Examinându-l mai atent, se aplecă uşor în faţă şi căzu ca un sac de cartofi.

M-am aşteptat să facă o voltă la jumătatea mişcării, să cadă în picioare, cum făcuse de atâtea ori când distrase Curtea regelui Shrewd, însă el se prăbuşi lat pe pajişte şi rămase ţeapăn acolo.

În prima clipă, am împietrit. Apoi m-am dus în fugă la el, l-am apucat de subsuori şi l-am îndepărtat şi de cercul negru, şi de piatra pe care se cocoţase. Instinctul îmi spuse să-l duc la umbră şi să-l proptesc de trunchiul unui stejar.

— Adu apă! m-am răstit la Starling, care încetase cu mustrările şi loviturile.

Fugi la jeppele încărcate să aducă un burduf.

Am dus mâna la gâtul bufonului şi i-am simţit pulsul ritmic. Zăcea cu ochii întredeschişi, pe jumătate leşinat. L-am strigat pe nume şi l-am bătut pe obraji până când s-a întors Starling cu apa. Am scos dopul burdufului şi l-am stropit pe bufon pe faţă. Nu reacţionă imediat. După câteva clipe, deschise gura, încercă să inspire şi se ridică brusc în şezut, cu privirea goală. Pe urmă se uită la mine şi zâmbi cu gura până la urechi.

— Ce oameni grozavi şi ce zi minunată! Soseşte dragonul lui Realder şi a promis că mă va lua cu el în zbor... Se încruntă brusc, cu o expresie nedumerită. Se stinge, se stinge ca un vis, lasă în urmă doar o umbră de umbră...

Kettle şi Kettricken apărură brusc lângă noi. Starling se apucă imediat să povestească cele petrecute, în timp ce eu îl ajutam pe bufon să bea apă. Când cântăreaţa termină cu pâra, Kettricken aborda o mină serioasă, dar Kettle fu aceea care se răţoi la noi:

— Profetul Alb şi Catalizatorul! ţipă ea dezgustată. Mai bine zi-le pe numele adevărat, Bufonul şi Idiotul! Nici că se putea o ispravă mai gogonată! Bufonul n-a fost instruit deloc în Meşteşug, cum îţi închipui că se poate apăra de iniţiaţi?

— Ştii ce s-a întâmplat? i-am retezat tirada.

— Păi... sigur că nu. Dar pot presupune. Bolovanul pe care s-a căţărat probabil că e o piatră cu Meşteşug, ca drumul şi ca stâlpii. De data asta, forţa drumului v-a învăluit pe amândoi, nu doar pe tine.

— Ştiai că se putea întâmpla aşa ceva? N-am aşteptat să-mi răspundă. De ce nu ne-ai prevenit?

— Nu ştiam! ripostă Kettle, apoi adăugă, vinovată: Am bănuit, dar nu mi-a trecut prin cap că unul din voi e atât de prost încât să...

— Nu contează! interveni bufonul. Râse şi se ridică pe neaşteptate, dându-mi la o parte braţul. O! Nu m-am mai simţit aşa de ani de zile, de când eram copil. Certitudinea, puterea. Kettle! Vrei să auzi vorbind un Profet Alb? Atunci, ascultă şi bucură-te de bucuria mea. Nu numai că ne aflăm exact acolo unde trebuie, ci şi când trebuie. Toate evenimentele coincid, ne apropiem tot mai mult de centrul pânzei. Tu şi cu mine. Mă apucă de cap cu amândouă mâinile şi-şi lipi fruntea de a mea. Suntem exact cine trebuie să fim!

Îmi eliberă capul şi făcu o piruetă. Se lansă în saltul pe care îl aşteptasem mai devreme, căzu în picioare, se

închină adânc şi hohoti din nou, exaltat. Noi ne uitam la el cu gura căscată.

— Eşti în mare primejdie! îl avertiză Kettle pe un ton sever.

— Ştiu, răspunse el, aproape sincer, apoi continuă: Aşa cum am spus, ne aflăm exact unde trebuie să fim. După o scurtă pauză, mă întrebă pe nepusă masă: Mi-ai văzut coroana? Nu-i aşa că era magnifică? Oare voi putea s-o sculptez din memorie?

— Am văzut coroana cu cocoşi. Dar ce să înţeleg din toate acestea habar n-am.

— Nu? Lăsă capul pe-o parte şi-mi surâse compătimitor. Of, Fitzy-Fitz, ţi-aş explica, dacă aş putea. Nu e vorba că vreau să ţin secrete, dar ele refuză să se dezvăluie prin vorbe obişnuite. Sunt aproape un sentiment, conştientizarea dreptăţii. Ai încredere în ce-ţi spun?

— Eşti iarăşi plin de viaţă, am remarcat, nedumerit.

Nu-i mai văzusem ochii lucind din zilele în care îl făcea pe regele Shrewd să se scuture de râs.

— Da, răspunse el amabil. Iar la sfârşit, îţi promit că şi tu vei fi la fel.

Cele trei femei ne străfulgerau din priviri, excluse din conversaţie. Când am citit uimirea totală pe faţa lui Starling, dojana pe a lui Kettle şi exasperarea pe a lui Kettricken, nu mi-am putut reţine zâmbetul. În spatele meu, bufonul chicoti. Oricât ne-am străduit, n-am reuşit să le explicăm mulţumitor cele întâmplate, deşi am pierdut o groază de vreme cu asta.

Kettricken scoase cele două hărţi şi le consultă. Kettle insistă să vină cu mine când m-am dus cu harta mea la stâlpul din cerc, ca să compar glifele cu cele de pe ea. Aveau câteva simboluri comune, dar singurul pe care îl recunoscu Kettricken era cel pe care-l numise şi înainte. Piatră. Când, şovăitor, m-am oferit să verific dacă şi acest stâlp mă poate transporta asemenea celuilalt, regina mă refuză categoric. Recunosc plin de ruşine că am fost foarte uşurat.

— Am început călătoria împreună şi intenţionez să o terminăm împreună, rosti ea supărată.

Suspecta, cred eu, că eu şi bufonul îi ascundem ceva.

— Atunci ce propui? am întrebat-o cu umilinţă.

— Ceea ce am propus la început. Vom urma drumul acela vechi mărginit de copaci. Pare a se potrivi cu cel marcat aici. Imposibil să ne ia mai mult de două zile de mers până la capătul lui. Mai ales dacă pornim imediat.

Fără alte vorbe, se ridică şi chemă jeppele. Animalul conducător veni imediat, urmat de suratele lui ascultătoare. Am urmărit-o cum se îndepărtează cu paşi egali pe drumul umbros.

— Ei, ce staţi? Plecarea, amândoi! se răsti Kettle la bufon şi la mine.

Flutură bâta, făcându-mă să cred că i-ar fi plăcut să ne îmboldească şi pe noi ca pe nişte oi rătăcite.

Ne-am aliniat în şir cu supuşenie, în spatele jeppelor, urmaţi de Starling şi de Kettle.

În noaptea aceea, am plecat cu bufonul să vânăm cu Ochi Întunecaţi. Kettle şi Kettricken îşi exprimaseră îndoiala că procedam înţelept, dar le asigurasem că mă voi purta cu prudenţă. Bufonul le promisese că nu mă va scăpa din ochi. Auzindu-l, Kettle îşi dădu ochii peste cap, dar tăcu. Era clar că ne considerau pe amândoi nişte idioţi, dar ne-au dat voie să plecăm. Starling tăcuse bosumflată, dar, cum nu ne certasem, probabil că era supărată din alt motiv. Când am plecat de lângă foc, Kettricken rosti încet:

— Ai grijă de ei, lupule.

El îi răspunde dând din coadă.

Ochi Întunecaţi ne îndepărtă degrabă de cărarea ierboasă şi ne conduse sus, pe dealurile împădurite. Călătoria noastră ne coborâse într-un ţinut mai adăpostit. Pădurile prin care ne plimbam erau, de fapt, crânguri de stejar despărţite de pajişti întinse. Am văzut urme de mistreţi, dar, spre uşurarea mea, nu ne-am întâlnit cu niciunul. În schimb, lupul omorî doi iepuri pe care, plin de amabilitate, îmi îngădui să-i car. Întorcându-ne la tabără pe o cale ocolită, am ajuns la un pârâu. Apa era rece şi

bună, iar de-a lungul malului creşteau năsturei deşi. Bufonul şi cu mine am scotocit după peşte până ne-au îngheţat mâinile în apa rece. Când, în cele din urmă, am scos un peşte, îl plesni cu coada pe lupul încântat. Ochi Întunecaţi se dădu înapoi şi apoi sări la mine, certându-mă. Jucăuş, bufonul scoase un pumn de peşti şi-i aruncă spre el.

Ochi Întunecaţi se repezi la ei cu fălcile desfăcute. În câteva clipe, am început să ne stropim toţi cu apă, dar eu am fost singurul care a aterizat în pârâu, când a sărit lupul peste mine. Şi el, şi bufonul se puseră pe râs văzându-mă cum ies din apă împleticit, tot ud şi îngheţat de frig. M-am pomenit că râd şi eu. Nu mai ştiam când râsesem ultima oară de un lucru atât banal. Ne-am întors în tabără târziu, dar cu carne şi peşte proaspăt şi cu năsturei numai buni de salată.

În faţa cortului ardea un foc mic şi prietenos. Kettle şi Starling pregătiseră deja terciul pentru cină, dar cea dintâi se oferi să mai gătească o dată, de dragul cărnii proaspete. În timp ce-o prepara, Starling se holbă la mine până când am întrebat-o care era problema.

— Cum de te-ai udat în halul ăsta?

— A, am căzut în pârâul din care am pescuit. M-a împins Ochi Întunecaţi.

Îndreptându-mă spre cort, l-am atins în treacăt pe lup cu genunchiul. Se prefăcu că-mi sare la picior.

— Şi a căzut şi bufonul?

— Ne-am jucat de-a stropitul cu apă, am recunoscut eu mai în silă, mai amuzat.

I-am zâmbit, dar ea nu-mi răspunse la fel, ci pufni a dispreţ. Am ridicat din umeri şi-am intrat în cort. Kettricken abandonă studiul hărţii şi mă privi, fără să-mi vorbească însă. Mi-am scotocit prin boccea şi-am găsit haine uscate, chiar dacă nu foarte curate. Stătea cu spatele la mine, aşa că m-am schimbat repede. Ne obişnuisem să-i oferim celuilalt intimitate, ignorând asemenea momente.

— FitzChivalry, mă strigă ea la un moment dat, pe un ton care-mi cerea să fiu atent.

Mi-am tras cămaşa peste cap şi-am închis-o la nasturi.

— Da, regina mea?

M-am dus şi-am îngenuncheat lângă ea, crezând că vrea să mă consulte în legătură cu harta. În schimb, ea o puse deoparte şi se răsuci către mine. Mă ţintui cu ochii el albaştri.

— Suntem un grup mic, toţi depindem unul de altul, îmi spuse fără altă introducere. Orice fel de conflict între noi serveşte scopurilor duşmanilor noştri.

Am aşteptat, însă ea nu mai zise altceva.

— Nu înţeleg de ce îmi spui asta, am rostit eu umil, într-un sfârşit.

Oftă şi scutură din cap.

— M-am temut că aşa va fi. Şi poate că fac mai mult rău decât bine vorbind despre asta. Starling e sfâşiată de atenţia pe care i-o acorzi bufonului.

Am rămas mut de uimire. Kettricken mă săgetă cu o privire albastră, apoi întoarse iar capul de la mine.

— Starling crede că bufonul e femeie şi că azi-noapte aţi avut o întâlnire. O doare că o respingi complet.

Mi se descleştă limba:

— Regina mea, nu o resping pe domniţa Starling. Uimirea mă silea să mă exprim cât mai formal. Adevărul e că ea e cea care mă evită şi a pus o distanţă între noi de când a aflat că sunt înzestrat cu Har şi am o legătură cu lupul. Respectându-i dorinţele, nu am stăruit să rămânem prieteni. Cât despre ceea ce spune despre bufon, sigur că şi ţie ţi se pare la fel de caraghios ca mie.

— Aşa ar trebui? mă întrebă încet Kettricken. Eu nu pot spune sincer decât că nu e om ca toţi oamenii.

— Nu te pot contrazice. E unic, nu mai cunosc pe altul ca el.

— Nu poţi să-i arăţi măcar puţină bunătate, Fitz-Chivalry? izbucni regina. Nu-ţi cer să-i faci curte, doar să n-o mai laşi să se chinuie de gelozie.

Am strâns din buze, mi-am stăpânit sentimentele şi m-am silit să-i dau un răspuns cât mai politicos.

— Regina mea, îi voi oferi, aşa cum am procedat şi până acum, prietenia mea. În ultima vreme, nu mi-a arătat că ar dori nici măcar atât, darămite mai mult. În ce priveşte acest subiect, nu o resping nici pe ea, nici pe alte femei. Inima mea e dată. Nu e cinstit să spui că o resping, aşa cum n-ar fi cinstit să spui că tu mă respingi pe mine pentru că inima ta e plină de dragoste pentru Verity.

Kettricken îmi aruncă o privire ciudat de speriată. O clipă, mi se păru fâstâcită, apoi îşi plecă ochii spre harta pe care încă o ţinea în mână.

— E aşa cum m-am temut că va fi. Sunt aşa de obosită, Fitz. Mi se frânge inima de disperare. Toanele lui Starling îmi pun sare pe rană. N-am vrut decât să îndrept lucrurile între voi. Te rog să mă ierţi dacă am fost prea băgăreaţă. Dar tu eşti încă un tânăr atrăgător şi nu e ultima oară când vei avea asemenea griji.

— Atrăgător? Am râs cu glas tare, şi cu neîncredere, şi cu amărăciune. Cu faţa asta brăzdată de cicatrice şi trupul plin de răni? Am coşmaruri la gândul că, atunci când mă va vedea Molly, va întoarce capul de la mine îngrozită. Atrăgător...

Cu lacrimile în gât, am răsucit şi eu capul. Nu înfăţişarea mea o jeleam, cât felul în care Molly se va uita într-o zi la cicatricele mele.

— Fitz, spuse Kettricken încet, de data asta cu glas de prietenă, nu de regină. Îţi vorbesc ca femeie, ca să-ţi spun că, deşi ai cicatrice, nu ai, nici pe departe, înfăţişarea grotescă pe care crezi c-o ai. Eşti încă un tânăr atrăgător, într-un fel care n-are nimic de-a face cu chipul tău. Iar dacă inima mea n-ar fi plină de dragoste pentru Verity, nu te-aş respinge.

Întinse mâna şi, cu degete reci, mângâie urma veche care-mi brăzda obrazul, de parcă ar fi putut s-o şteargă. Inima mi-o luă razna - un ecou al pasiunii lui Verity pentru ea, sporit de propria mea recunoştinţă pentru vorbele pe care mi le spusese.

— Meriţi din plin dragostea regelui meu, i-am spus eu fără prefăcătorie, din adâncul inimii.

— Of, nu te mai uita la mine cum se uita el, zise ea întristată.

Se ridică şi, ţinând harta la piept ca un scut, ieşi din cort.

30. GRĂDINA DE PIATRĂ

Turnul Dimity[21]*, o fortăreaţă foarte mică de pe coasta din Buck, a căzut cu puţin timp înainte ca Regal să se autoîncoroneze rege al celor Şase Ducate. Multe sate au fost nimicite în vremea aceea, iar vieţile pierdute nu s-au numărat niciodată. Turnurile mici, ca Dimity, erau deseori ţinta Corăbiilor Roşii. Strategia piraţilor era de-a ataca satele mai mici şi fortăreţele mai mărunte, pentru a slăbi linia de apărare generală. Lordul Bronze, căruia îi fusese încredinţat Turnul Dimity, era bătrân, dar şi-a condus el însuşi oamenii în lupta pentru apărarea micului său castel. Din nefericire, taxele mari pentru protecţia generală a coastei îi secătuiau resursele de-o vreme încoace, iar apărarea turnului lăsa de dorit. Lordul Bronze a fost doborât printre primii. Corăbiile Roşii au pus mâna pe turn aproape imediat, i-au dat foc şi l-au trecut prin sabie, transformându-l într-o grămadă de moloz.*

Spre deosebire de drumul Meşteşugului, cel pe care l-am străbătut a doua zi suferise din cauza intemperiilor de-a lungul timpului. Cândva o cale negustorească principală - lucru neîndoielnic - fusese redus la o cărăruie de pădurea care se întinsese peste limitele ei. Dacă mie mi se părea floare la ureche să merg pe un drum care nu ameninţa să-mi fure mintea în fiecare clipă, ceilalţi boscorodeau întruna, nemulţumiţi de moviliţe, rădăcini ieşite din pământ, crengi căzute şi alte obstacole peste care am fost nevoiţi să trecem toată ziua. Eu mi-am ţinut gândurile pentru mine şi m-am bucurat de muşchiul gros care acoperea suprafaţa cândva pavată, umbra crengilor pe care dăduseră mugurii frunzelor, arcuite deasupra

21 Rips, ţesătură pentru tapiserii (n. tr.).

drumului, şi lipăitul ocazional al animalelor care se furişau prin tufişuri.

Ochi Întunecaţi era în largul lui, o lua la goană în faţa noastră şi pe urmă se întorcea numai ca să tropăie ostentativ pe lângă Kettricken. Apoi iar trăgea o fugă în faţă. Odată a venit cu sufletul la gură la bufon şi la mine şi, cu limba scoasă, m-a anunţat că la noapte aveam să vânăm porci sălbatici, pentru că era plin de urme de-ale lor peste tot. I-am dat vestea şi bufonului.

— N-am pierdut niciun porc sălbatic, aşa că nu voi merge să vânez niciunul, replică el ţanţoş.

I-am aprobat reţinerea. Cicatricea de pe piciorul lui Burrich mă făcea extrem de prudent când venea vorba de vânat animale cu colţi mari.

Iepuri, i-am propus lui Ochi Întunecaţi. *Hai să vânăm iepuri.*

Iepuri pentru iepurilă, pufni el cu dispreţ şi trase iar o fugă înaintea noastră.

Am trecut cu vederea insulta. Răcoarea zilei era plăcută pentru mers pe jos, iar mirosurile pădurii proaspăt înverzite parcă îmi urau bun venit acasă. Kettricken ne conducea alaiul, absorbită de gândurile ei, iar Kettle şi Starling veneau în urma noastră, prinse într-o discuţie. Bătrâna tot avea tendinţa să meargă mai încet, deşi parcă mai prinsese puteri de la începutul călătoriei. Dar se aflau la o distanţă sigură de noi când l-am întrebat în şoaptă pe bufon:

— De ce-o laşi pe Starling să creadă că eşti femeie?

El se întoarse către mine, mişcă din sprâncene şi-mi trimise un sărut.

— Şi nu sunt femeie, prinţişorul meu?

— Vorbesc serios, l-am dojenit. Crede că eşti femeie şi că te-ai îndrăgostit de mine. Îşi închipuie că azi-noapte am fost la întâlnire cu tine.

— Şi n-ai fost, preţiosul meu sfios?

Se uită la mine cu o poftă scandalos de necuviincioasă.

— Bufonule, am zis, pe un ton prevenitor.

— Of... Scoase un oftat. Pesemne adevărul e că mă tem să-i arăt lui Starling dovada mea, ca nu cumva după aceea să fie dezamăgită de toţi ceilalţi bărbaţi.

Arătă spre sine cu un gest plin de tâlc. Nu l-am slăbit din ochi până nu s-a potolit.

— Ce contează ce crede ea? Las-o să creadă ce-i vine mai uşor să creadă.

— Adică?

— A avut nevoie de un confesor şi, o vreme, m-a găsit pe mine. Poate i-a fost mai uşor să se destăinuie dacă şi-a închipuit că şi eu sunt femeie. Oftă iarăşi. Iată un lucru cu care nu m-am obişnuit în toţi anii petrecuţi printre ai tăi: importanţa pe care o daţi genului.

— Păi, e important să...

— Prostii! exclamă el. Ce-ai în pântece şi sub el, la urma urmei. De ce e important?

L-am privit incapabil să-i dau o replică. Pentru mine, răspunsul era atât de evident, încât nici nu trebuia rostit. După o vreme, l-am întrebat:

— N-ai putea să-i spui, pur şi simplu, lui Starling că eşti bărbat şi să pui capăt tărăşeniei ăsteia?

— În niciun caz nu i-aş pune capăt, Fitz, veni răspunsul chibzuit al bufonului. Păşi peste un copac prăbuşit şi aşteptă să-l urmez. Pentru că atunci ar vrea să ştie de ce, dacă sunt bărbat, nu o doresc. Şi-ar închipui fie că e ceva în neregulă cu mine, fie că eu i-am găsit un cusur. Nu. Nu cred că subiectul mai trebuie discutat. Starling, însă, are boala oricărui menestrel. Crede că orice lucru de pe lume, oricât de intim, trebuie să fie subiect de discuţie. Sau, mai bine, tema unui cântec. A, da!

Se opri în mijlocului drumului din pădure şi adoptă brusc o poziţie studiată. Postura lui amintea cu atâta iscusinţă de Starling când se pregătea să cânte, încât m-am speriat pur şi simplu. I-am aruncat cântăreţei o privire peste umăr, în timp ce bufonul porni să cânte din adâncul inimii:

Să-mi spuneţi, dacă n-o fi cu bănat,

Bufonului, când face-un pişulică,
De-i tragem pantalonii de bărbat,
Vedem o ghioagă ori o pişpirică?

Imediat mi-am întors ochii spre el. Făcu o plecăciune, una mai exagerată decât aceea cu care îşi încheia Starling cântatul. Îmi venea să râd, dar şi să intru în pământ de ruşine. Starling se înroşi la faţă şi porni spre noi, dar Kettle o trase de mânecă şi-o apostrofă, apoi îmi aruncară amândouă o căutătură fioroasă. Nu era prima oară când mă simţeam prost din cauza isprăvilor bufonului, dar acum depăşise măsura. Am făcut un gest de „nu-i vina mea" către ele, apoi am dat să mă răţoiesc la bufon. Făcea tumbe pe cărare în faţa mea. Am grăbit pasul ca să-l ajung din urmă.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că ai putea s-o jigneşti? l-am întrebat supărat.

— M-am gândit la asta tot atât cât s-a gândit şi ea că m-ar putea jigni cu presupunerea ei. Se răsuci spre mine brusc, scuturând ameninţător un deget lung. Recunoaşte. Tu mi-ai pus întrebarea aceea fără să te gândeşti dacă-mi răneşti sau nu vanitatea. Cum te-ai simţi dacă ţi-aş cere eu să dovedeşti că eşti bărbat? Aha! Îi căzură umerii de parcă şi-ar fi epuizat toată energia. Pierdem vremea cu nimicuri, când noi avem atâtea greutăţi de înfruntat. Las-o baltă, Fitz, şi eu voi face la fel. Las-o pe Starling să vorbească despre mine ca despre o „ea" cât are chef. Dinspre partea mea, mă voi strădui s-o ignor.

Ar fi trebuit s-o las moartă. Dar n-am făcut-o.

— Crede că mă iubeşti, asta mă deranjează, am încercat să-i explic.

Mă privi ciudat.

— Dar te iubesc.

— Vreau să zic, aşa cum iubeşte un bărbat o femeie.

Îşi trase răsuflarea.

— Şi cum ar veni asta?

— Păi... Mă cam enerva că se preface a nu mă înţelege. Se culcă împreună. Se...

— Aşa iubeşte un bărbat o femeie? veni întrebarea lui. Se culcă cu ea?

— Şi asta face parte din dragoste!

Am simţit nevoia să mă apăr, fără să ştiu de ce. El ridică din sprânceană şi-mi spuse calm:

— Iar confunzi nevoile trupeşti cu dragostea.

— E mai mult decât o nevoie trupească! am strigat.

O pasăre ţâşni în zbor pe lângă noi, croncănind speriată. M-am uitat înapoi la Kettle şi la Starling, care schimbară priviri nedumerite.

— Înţeleg, spuse bufonul. Stătu puţin şi se gândi cât i-am luat-o eu înainte pe cărare. Din spatele meu, îmi strigă: Spune-mi, Fitz, ai iubit-o pe Molly sau ce-avea pe sub fustă?

Veni rândul meu să mă simt jignit. Dar n-aveam de gând să-i dau voie să mă lase cu gura căscată.

— O iubesc pe Molly şi tot ce face parte din ea, am declarat.

Mă enerva cumplit roşeaţa care-mi aprindea obrajii.

— Poftim, acum ai spus-o singur, replică bufonul, de parcă i-aş fi dat apă la moară. Iar eu te iubesc pe tine, şi tot ce face parte din tine. Lăsă capul pe-o parte şi-mi lansă o provocare: Tu nu mă iubeşti la fel?

Aştepta un răspuns. Îmi doream cu disperare să nu fi început discuţia.

— Ştii că te iubesc, am recunoscut până la urmă, fără chef. După toate prin câte-am trecut împreună, cum poţi să mă mai întrebi? Dar te iubesc aşa cum un bărbat iubeşte alt bărbat...

În momentul acela, bufonul mă privi batjocoritor. Pe urmă i se aprinse o scânteie în ochi şi-am ştiut că-mi pregăteşte ceva oribil.

Sări pe un buştean căzut. De la înălţimea aceea, îi aruncă lui Starling o privire triumfătoare şi strigă teatral:

— Mă iubeşte, aşa zice! Iar eu îl iubesc pe el!

Cu un hohot nestăpânit, sări de pe buturugă şi o luă la goană înainte pe cărare.

Mi-am trecut degetele prin păr şi m-am căţărat încet pe buştean. Am auzit râsul lui Kettle şi comentariile supărate ale lui Starling. Am mers în tăcere printre copaci, dorindu-mi să-mi fi ţinut gura închisă. Eram sigur că Starling clocotea de furie. Destul de rău că în ultima vreme de-abia-mi adresase o vorbă. Mă împăcasem cu gândul că-mi considera Harul o monstruozitate. Nu era prima pe care-o scârbea, încă măcar ea mi-l tolera într-o oarecare măsură. Dar acum furia care-o rodea avea o notă personală. Încă o mică pierdere, din puţinele lucruri care-mi rămăseseră. O parte din mine jinduia după legătura foarte apropiată pe care am avut-o un timp. Îmi era dor s-o simt dormind cu spatele lipit de-al meu sau să mă ia de braţ pe neaşteptate în timp ce vorbesc. Am crezut că m-am vindecat de asemenea nevoi, dar am început să tânjesc după afecţiunea aceea simplă.

Ca şi cum gândul acela ar fi făcut o spărtură în zidurile minţii mele, imediat mi-am adus aminte de Molly. Şi de Nettle, amândouă aflate în primejdie din cauza mea. Pe nepusă masă, inima se porni să-mi bată sălbatic. Nu am voie să mă gândesc la ele, m-am prevenit, şi mi-am reamintit că nu am ce face. N-aveam cum să le avertizez fără să le trădez. Nu exista nicio cale să ajung la ele înaintea slugoilor lui Regal. Puteam doar să am încredere în braţul puternic al lui Burrich şi să mă agăţ de speranţa că Regal nu ştia cu exactitate unde sunt.

Am sărit peste un pârâiaş săltăreţ şi l-am găsit pe bufon aşteptându-mă pe malul celălalt. Nu zise nimic, începu să păşească în ritmul meu. Buna dispoziţie îl părăsise.

M-am adus aminte că nu ştiam unde se află Molly şi Burrich. Da, ştiam numele unei localităţi din apropierea lor, dar câtă vreme îl ţineam pentru mine, ei erau în siguranţă.

— Ce ştii tu pot să ştiu şi eu.

— Ce-ai spus? l-am întrebat stânjenit. Vorbele lui se potriveau atât de bine cu gândurile mele, încât îmi trimiseră un fior pe şira spinării.

— Am zis: ce ştii tu pot să ştiu şi eu.

— De ce?

— Exact asta m-am întrebat şi eu. De ce aş vrea să ştiu ce ştii tu?

— Nu, eu te-am întrebat de ce ai spus asta.

— Ca să fiu sincer, Fitz, habar n-am. M-am trezit cu aceste cuvinte în cap şi le-am dat glas. Deseori spun lucruri la care n-am cugetat destul, adăugă el, ca şi când şi-ar fi cerut iertare.

— Şi eu.

Nu i-am mai spus nimic, dar m-a tulburat. De la incidentul acela legat de stâlp, semăna mai mult cu bufonul pe care mi-l aminteam de la Buckkeep. Mă bucuram că-şi recăpătase încrederea şi buna dispoziţie, dar mă şi îngrijoram că are încredere prea multă că evenimentele se scurgeau aşa cum trebuie. Şi mi-am mai adus aminte că limba lui ascuţită era mai înclinată să stârnească conflicte decât să le aplaneze. Eu însumi i-am simţit asprimea nu o dată, dar, fiind la Curtea regelui Shrewd, mă aşteptam la aşa ceva din partea lui. Aici, într-un grup atât de mic, parcă tăia mai ascuţit. Oare exista vreun mijloc să-i mai îmblânzesc umorul acid? Am clătinat din cap pentru mine, apoi m-am concentrat hotărât pe ultima problemă primită de la Kettle şi numai la ea m-am gândit câtă vreme am păşit peste rămăşiţele vegetale din pădure şi-am ocolit crengi aplecate.

Spre sfârşitul după-amiezii, cărarea ne-a dus tot mai adânc într-o vale. La un moment dat, drumul străvechi ne aduse în faţa ochilor priveliştea aflată dedesubtul nostru. Am desluşit sălciile verzi aplecate spre pământ, gata să înfrunzească, şi trunchiurile cu nuanţă roşiatică ale mestecenilor care domneau peste o pajişte cu iarbă înaltă. În valea de sub noi se ridicau suliţele maronii ale papurii de anul trecut. Abundenţa ierburilor şi-a ferigilor prevestea un teren mlăştinos, la fel de sigur ca mirosul verde al apei stătute. Când lupul se întoarse din alergătura lui ud pe la coaste, am ştiut că nu mă înşelasem.

În scurt timp, am ajuns într-un loc în care un pârâu învolburat spălase cândva un pod şi-şi devorase drumul şi

pe-un mal, şi pe altul. Acum curgea sclipind argintiu într-o albie cu prundiş, dar copacii căzuţi de-o parte şi de alta a apei îi dovedeau furia nedomolită de odinioară. Un cor de broaşte se potoli brusc la apariţia noastră. Călcam de pe piatră pe piatră ca să nu mă ud la picioare. Nu înaintasem prea mult când al doilea pârâu ne tăie calea. Aveam de ales, ori ne udam picioarele, ori bocancii. Am ales picioarele. Apa era rece şi avea un singur avantaj: îmi amorţea tălpile şi nu mai simţeam pietrele sub ele. Pe malul celălalt, mi-am încălţat bocancii. Micul nostru grup mergea mai adunat pe măsură ce drumul devenea tot mai greu de străbătut. Înaintam împreună, tăcuţi. Ne însoţeau fluieratul mierlelor şi zumzăitul insectelor.

— E-atâta viaţă aici, murmură Kettricken.

Ecoul vorbelor sale rămase plutind în aerul dulceag. M-am pomenit că încuviinţez din cap. Într-adevăr, era plin de viaţă în jurul nostru, şi plante, şi animale. Îmi hrănea Harul şi plutea în aer ca o ceaţă subţire. După stâncile golaşe ale munţilor şi drumul pustiu al deşertului, abundenţa de viaţă te ameţea.

Atunci am văzut dragonul.

M-am oprit în loc şi-am ridicat braţele cerând linişte şi nemişcare, într-un gest recunoscut de toată lumea. Toate privirile o urmăriră pe a mea. Starling rămase fără suflare, iar lupului i se zbârli blana de pe spate. Ne-am holbat la el miraţi, neştiind ce e.

Auriu cu verde, se tolănise la umbra copacilor, stropită cu petice de soare. Stătea destul de departe de cărare ca să nu văd decât porţiuni din el printre copaci, dar destul ca să fiu impresionat. Capul său imens, lung cât un cal, se odihnea pe muşchi. Singurul ochi pe care îl vedeam era închis. În jurul gâtului îi atârna o creastă din solzi în formă de pene, în nuanţele curcubeului. Smocurile de deasupra ochilor, tot din solzi, păreau caraghioase, numai că nu era nimic de râs la o creatură imensă şi atât de neobişnuită. Am văzut un umăr solzos şi, şerpuind printre copaci, o coadă lungă. Frunze verzi se îngrămădeau peste el închipuind un cuib.

După o clipă lungă, când nici să respirăm n-am îndrăznit, Kettricken ridică întrebătoare din sprânceană către mine, dar eu mi-am recunoscut neştiinţa cu o scuturare din umeri. Habar n-aveam ce primejdii putea aduce dragonul sau cum să le facem faţă. Foarte încet, fără niciun zgomot, mi-am tras sabia. Mi se păru de-a dreptul ridicolă, ca şi când m-aş fi apărat de-un urs cu un cuţitaş. Nu ştiu cât am stat încremeniţi. O veşnicie, parcă. Începură să mă doară muşchii din cauza încordării. Jeppele se foiau nerăbdătoare, dar stătură pe loc câtă vreme Kettricken o ţinu lângă ea pe conducătoarea lor. Într-un sfârşit, regina făcu o mişcare discretă şi puse în mişcare micul nostru grup.

Când n-am mai văzut animalul adormit, am îndrăznit să respir mai uşor. Trupul meu reacţionă imediat: mă durea mâna de cum strânsesem mânerul săbiei şi mi se fleşcăiră toţi muşchii. Mi-am dat la o parte părul transpirat de pe faţă. M-am întors, vrând să schimb o privire uşurată cu bufonul, numai ca să-l văd cum se holbează la ceva de dincolo de mine, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. M-am răsucit iar şi, ca un stol de păsări, ceilalţi îmi imitară gestul. Ne-am oprit încă o dată, transfiguraţi şi muţi de uimire, cu ochii la alt dragon adormit.

Se trântise la umbra deasă a copacilor mereu verzi. La fel ca primul, şi acesta se cuibărise adânc în muşchi şi rămăşiţele vegetale ale pădurii. Dar asemănarea se oprea aici. Coada lungă şi unduioasă era încolăcită în jurul lui ca o ghirlandă, iar pielea cu solzi fini sclipea într-o nuanţă de arămiu-închis. I-am desluşit aripile strânse în jurul corpului îngust. Gâtul lung era întins pe spate, aşa cum şi-l ţin gâştele adormite, iar la cap semăna cu o pasăre, chiar cu cioc de şoim. Din frunte îi ieşea un corn spiralat strălucitor, ascuţit ca vârful de ac. Cele patru membre adunate sub el mă trimiteau cu gândul mai mult la o căprioară decât la o şopârlă. Să numeşti ambele creaturi dragoni părea o contradicţie, dar nu găseam alt cuvânt pentru asemenea fiinţe.

Am stat şi ne-am holbat iar ca statuile, iar jeppele se agitară. Kettricken vorbi pe neaşteptate:

— Nu cred că sunt vii. Cred că sunt nişte sculpturi în piatră foarte frumoase.

Harul meu îmi spunea altceva.

— Sunt vii! am prevenit-o în şoaptă.

Am vrut să cercetez un dragon cu Harul, dar Ochi Întunecaţi se panică. Mi-am retras mintea.

— Dorm foarte adânc, ca şi cum hibernează încă după vremea rece. Dar ştiu că sunt vii.

În timp ce eu vorbeam cu Kettricken, Kettle se hotărî să afle singură adevărul. Regina făcu ochi mari şi se răsuci ca să vadă dragonul, temându-se că se va trezi. Însă bătrâna atinse fruntea nemişcată a creaturii cu degetele ei ofilite. Îi tremură mâna, dar zâmbi, puţin cam trist, şi mângâie cornul spiralat.

— Atât de frumos, meditä ea. Atât de migălos lucrat. Se întoarse către noi. Priviţi cum cârceii plantelor de anul trecut i s-au înfăşurat în jurul cozii, la vârf. Priviţi cât de adânc zace în frunzele căzute acum douăzeci de ani. Sau acum patruzeci de ani. Solzişorii încă scânteiază, atât de minuţios e făurită!

Starling şi Kettricken porniră spre ea cu exclamaţii de uimire şi încântare şi în curând se ghemuiră lângă sculptură, atrăgându-şi atenţia una alteia la detaliile scrupulos lucrate. Solzii individuali de pe fiecare aripă, buclele graţioase ale cozii şi orice altă minune a sculptorului fu admirată cu nesaţ. Totuşi, deşi ele arătau şi atingeau dragonul cu atâta bucurie, lupul şi cu mine ne-am ţinut la distanţă. Lui Ochi Întunecaţi i se zbârli blana de pe spate. Nu mârâi, dar scheună atât de subţire, de parcă ar fi fluierat. După o clipă, am constatat că nici bufonul nu se alăturase femeilor. M-am întors şi l-am surprins admirând dragonii de departe, ca un calic o grămadă de aur, mare cum nici în visurile lui nu întâlnise. Se uita la ei cu ochi mari, iar obrajii lui căpătaseră, chiar şi ei, o nuanţă trandafirie.

— Fitz, hai să vezi! E numai piatră, cioplită atât de iscusit, încât să pară vie. Priveşte! Mai e unul, cu coarne de lopătar şi chip de om!

Kettricken ridică braţul şi-mi arătă unde să mă uit. Am mai zărit un dragon adormit pe solul pădurii. Plecară toţi de la prima sculptură ca s-o admire pe cea nouă, scoţând alte exclamaţii în faţa frumuseţii şi-a bogăţiei detaliilor ei.

M-am dus şi eu la ei, cu picioare de plumb şi cu lupul lipit de mine. Când m-am oprit lângă dragonul cu coarne, am văzut încâlceala de pânze de păianjen din adâncitura unui picior terminat într-o copită. Coastele creaturii nu se ridicau, mişcate de plămânii amorţiţi, nici corpul nu emana căldură. În cele din urmă, m-am obligat să ating piatra rece.

— E o statuie, am rostit cu glas tare, ca şi cum aş fi vrut să mă conving de ceea ce Harul meu contrazicea.

Mi-am plimbat ochii în jur, dincolo de statuia cu coarne şi chip de om, pe care încă o admira Starling, spre locul unde Kettricken şi Kettle zâmbeau lângă altă sculptură. Trupul său ca de porc mistreţ stătea culcat pe-o parte, iar colţii care-i ieşeau din bot erau atât lungi pe cât de înalt eram eu. Semăna, din toate unghiurile, cu porcul omorât de Ochi Întunecaţi, doar că era mult mai mare şi avea aripi strâns lipite de corp.

— Văd cel puţin douăsprezece asemenea statui, anunţă bufonul. Iar în spatele copacilor de colo am găsit o altă coloană sculptată, ca aceea peste care am dat înainte.

Atinse curios statuia, gata să tresară la contactul cu piatra rece.

— Nu-mi vine să cred că sunt statui, că sunt lipsite de viaţă, i-am spus.

— Nici eu n-am mai văzut sculpturi cu detalii atât de realiste.

N-am încercat să-i spun că m-a înţeles greşit. În schimb, am stat şi-am cugetat o vreme. Eu simţeam viaţă, dar sub degetele mele era doar piatră moartă. Exact invers fusese cu neoamenii: o viaţă sălbatică le vibra, evident, în trupuri, dar pentru Harul meu, erau reci ca stânca. Am căutat un

fel de legătură cu statuile, dar numai acea comparaţie ciudată îmi venea în minte.

Am cercetat împrejurimile cu privirea. Tovarăşii mei se risipiseră prin pădure, trecând de la o sculptură la alta şi chemându-se unul pe altul încântaţi când descopereau încă una şi încă una pe sub iedera cățărătoare sau înghiţită de frunzele căzute. M-am dus încet după ei. Mi se părea că ajunsesem la destinaţia însemnată pe hartă. Mai mult ca sigur aşa era, dacă cel care desenase harta păstrase proporţiile. Totuşi, de ce acolo? De ce erau statuile aşa de importante? Însemnătatea oraşului o descoperisem imediat: putea fi tărâmul iniţial al Străbunilor. Dar locul acesta?

Am grăbit pasul spre Kettricken. Am găsit-o lângă un taur înaripat. Animalul dormea cu picioarele adunate sub el, cu umerii solizi apropiaţi şi cu botul greu pe genunchi. Imita perfect un taur adevărat, de la curbura amplă a coarnelor la smocul din coadă. Copitele despicate zăceau sub solul gras al pădurii, dar sigur erau acolo. Kettricken îşi desfăcuse braţele larg, de la un corn la celălalt. Ca şi celelalte statui, taurul avea aripi care se odihneau pe spatele lui negru şi lat.

— Îmi arăţi harta? am rugat-o, trezind-o din visare.

— Am verificat şi eu, îmi spuse ea încet. Sunt convinsă că aceasta e zona însemnată. Am trecut pe lângă ruinele a două poduri de piatră. Corespunde cu ce e desenat pe hartă. Iar semnele de pe coloana găsită de bufon corespund cu cele copiate de tine în oraş pentru această destinaţie. Cred că ne aflăm pe ceea ce a fost cândva malul unui lac. Aşa am interpretat eu harta.

— Malul unui lac. Am încuviinţat în sinea mea şi m-am gândit la ce-mi arătase mie harta lui Verity. Poate. Poate lacul s-a înnămolit şi-a devenit o mlaştină. Dar atunci ce e cu statuile acestea?

Kettricken făcu un gest vag spre pădure.

— Să fie o grădină sau un parc?

Am privit împrejur şi-am clătinat din cap.

— Nu seamănă cu nicio grădină pe care am văzut-o eu. Statuile par aşezate la întâmplare. O grădină n-ar trebui să fie unitară, să aibă o temă? Eu aşa ştiu de la Patience. Aici însă nu văd decât statui împrăştiate, nicio cărare sau albie sau... Kettricken? Toate statuile reprezintă fiinţe adormite?

Ea se încruntă.

— Cred că da. Şi cred că toate au aripi.

— Atunci poate ne aflăm într-un cimitir, m-am aventurat eu cu presupunerile. Poate există morminte sub statui. Poate e un fel de depozit al blazoanelor marcând mormintele diferitelor familii.

Kettricken îşi plimbă ochii în jur, gânditoare.

— Tot ce se poate. Dar atunci de ce e marcat pe hartă?

— De ce ar fi o grădină marcată pe hartă?

Ne-am petrecut restul după-amiezii explorând zona.

Am descoperit mult mai multe animale. Erau de nenumărate feluri şi sculptate în multe stiluri, însă toate aveau aripi şi dormeau. Şi se aflau acolo de foarte multă vreme. La o examinare mai atentă, am ajuns la concluzia că arborii uriaşi crescuseră în jurul statuilor, nu statuile fuseseră aşezate printre ei. Unele erau acoperite aproape complet de muşchiul năvălitor şi mucegaiul de frunze. Dintr-una nu se mai vedea decât un bot uriaş cu colţi, ieşind dintr-o suprafaţă mlăştinoasă. Colţii goi, cu vârfuri ascuţite, sclipeau argintii.

— N-am găsit niciuna care să fie crestată sau crăpată cât de cât. Toate arată de parcă ar fi fost sculptate ieri. Şi nici nu-mi dau seama cum a fost colorată piatra. Nu pare nici vopsită, nici colorată, nici roasă de trecerea vremii.

Le-am împărtăşit celorlalţi gândurile mele seara, în timp ce stăteam în jurul focului. Încercam să-mi pieptăn părul ud cu pieptenele lui Kettricken. Pe la sfârşitul după-amiezii, mă făcusem nevăzut, ca să mă spăl ca lumea pentru prima oară de la plecarea din Jhaampe. Încercasem să-mi spăl şi nişte haine. Când am revenit în tabără, am descoperit că şi ceilalţi avuseseră aceeaşi idee. Kettle punea la uscat rufe ude pe un dragon. Kettricken era mai roşie în obraji ca de obicei şi-şi reîmpletise părul ud într-o

coadă strânsă. Starling părea să fi uitat că e supărată pe mine. Într-adevăr, părea să fi uitat complet de toată lumea. Stătea şi se holba la focul taberei noastre cu o expresie meditativă. Parc-o auzeam potrivind cuvinte pe note. M-am întrebat cum e să compui, dacă seamănă cu a rezolva problemele lui Kettle. Mi se părea straniu să-i urmăresc figura ştiind că se naşte un cântec în mintea ei.

Ochi Întunecaţi veni şi se propti cu capul de genunchiul meu. *Nu-mi place să dorm într-o vizuină înconjurată de pietrele astea vii, îmi mărturisi el.*

— Arată, într-adevăr, de parcă sunt gata să se trezească dintr-un moment într-altul, am remarcat eu.

Kettle se aşezase pe pământ lângă mine cu un oftat, îşi scutură încet capul de femeie în vârstă.

— Eu nu prea cred, zise pe un ton calm.

Îmi lăsa impresia că-i părea rău.

— Păi, cum noi nu le putem elucida misterul, iar drumul nostru a ajuns la capăt, mâine ne vom relua călătoria şi le vom lăsa în urmă, anunţă Kettricken.

— Ce vei face dacă nu-l găseşti pe Verity la ultima destinaţie de pe hartă? o întrebă încet bufonul.

— Nu ştiu, ne mărturisi Kettricken. Şi nici nu mă voi gândi la asta până nu se va întâmpla. Mai am o şansă de exploatat; până n-o epuizez, nu voi cădea pradă disperării.

M-a şocat atunci s-o aud vorbind ca despre un joc, cu o singură mutare rămasă care s-o ducă la victorie. Pe urmă mi-am zis că pierdusem prea mult timp gândindu-mă la problemele jocului lui Kettle. Mi-am descâlcit şi ultimul cârcel din păr şi mi l-am prins în coadă.

Vino să vânezi cu mine înainte să se stingă ultima rază de lumină, îmi propuse lupul.

— Cred că în noaptea asta voi vâna cu Ochi Întunecaţi, am anunţat, sculându-mă şi întinzându-mă.

Am ridicat din sprânceană către bufon, dar el părea cufundat în propriile gânduri şi nu-mi răspunse. Când m-am îndepărtat de foc, Kettricken mă întrebă:

— Eşti în siguranţă dacă pleci singur?

— Suntem departe de drumul Meşteşugului. Aceasta a fost cea mai liniştită zi pe care am trăit-o de-o vreme-ncoace. În anumite privinţe.

— Poate că suntem la distanţă mare de drumul Meşteşugului, dar tot ne aflăm în inima unui ţinut ocupat de iniţiaţii în Meşteşug. Şi-au lăsat urmele peste tot. Nu poţi spune, umblând pe dealurile acestea, că eşti în siguranţă. N-ar trebui să pleci singur.

Ochi Întunecaţi scheună gros, nerăbdător să plece, îmi era foarte dor să vânez cu el, să stăm la pândă şi să hăituim vânatul, să ne furişăm prin noapte fără gânduri omeneşti. Dar nu voiam să ignor avertizarea lui Kettle.

— Mă duc eu cu el, se oferi Starling pe neaşteptate.

Se ridică şi-şi şterse palmele de praf pe şolduri.

Dacă i s-a mai părut şi altcuiva ciudat, în afară de mine, nu s-a arătat. M-am aşteptat măcar la un rămas-bun zeflemitor de la bufon. Dar el continua să stea cu ochii pierduţi în beznă. Speram să nu se îmbolnăvească din nou.

Te deranjează dacă vine şi ea cu noi? l-am întrebat pe Ochi Întunecaţi.

În loc de răspuns, lupul scoase un mic oftat de resemnare şi se depărtă iute de foc. L-am urmat mai încet, iar Starling veni după mine.

— N-ar trebui să-l ajungem din urmă? mă întrebă ea după câteva momente.

Ne afundam tot mai adânc în pădurea şi întunericul tot mai dens. Ochi Întunecaţi nu se vedea pe nicăieri, dar eu nu aveam nevoie să-l văd. Am vorbit nu în şoaptă, ci foarte încet:

— Când vânăm, ne mişcăm separat unul de celălalt. Când unul scoate din vizuină un animal, celălalt vine repede, fie să-l intercepteze, fie să-l hăituiască amândoi.

Ochii mi se obişnuiseră cu întunericul. Aventura noastră ne îndepărta de statui şi ne ducea într-o pădure în care omul nu pusese niciodată piciorul. Mirosea puternic a primăvară, orăcăiau broaştele şi bâzâiau insectele. În curând am dat peste o urmă de vânat şi m-am luat după ea. Starling venea în spatele meu, nu în linişte perfectă,

dar nici stânjenită. Când străbaţi o pădure ziua sau noaptea, ori te mişti în spiritul ei, ori împotriva ei. Unii ştiu cum să se mişte din instinct; alţii nu învaţă niciodată. Starling înainta în ritmul pădurii, ferindu-se pe sub crengile aplecate şi ocolindu-le pe cele căzute, în timp ce ne ţeseam drum prin noapte. Nu încerca să pătrundă cu forţa printre tufele dese pe care le întâlneam, ci-şi răsucea corpul ca să n-o agaţe crengile subţiri.

Eşti atât de conştient de ea, că n-ai să vezi iepurele nici dac-ai să calci pe el, mă dojeni Ochi Întunecaţi.

În clipa aceea, un urechilă ţâşni dintr-un tufiş chiar din dreapta potecii pe care mergeam eu. Am sărit după el, aplecat, ca să-i ţin urma. Alerga mult mai repede ca mine, dar eu ştiam că mai mult ca sigur se învârtea în cerc. Şi mai ştiam că Ochi Întunecaţi se mişca iute ca să-i taie calea. Am auzit-o pe Starling grăbind pasul în spatele meu, însă n-am avut timp să mă gândesc la ea, pentru că nu puteam scăpa din vedere iepurele care ocolea copacii şi se furişa pe sub obstacole. De două ori era să-l prind şi de două ori îmi scăpă printre degete, însă a doua oară când îmi scăpă nimeri exact între fălcile lupului. Ochi Întunecaţi se arcui, îl fixă la pământ cu labele din faţă, apoi îi prinse căpşorul între fălci. Din aceeaşi poziţie, îl scutură zdravăn şi-i rupse gâtul.

Tocmai despicam burta iepurelui şi-i scoteam măruntaiele pentru lup, când Starling ne ajunse din urmă. Ochi Întunecaţi clefăi maţele cu poftă. *Hai să mai găsim unul,* îmi propuse şi dispăru iute în noapte.

— Întotdeauna renunţă la carne pentru tine? mă întrebă Starling.

— Nu renunţă la ea. Mă lasă s-o car. Ştie că acum se vânează cel mai bine, aşa că speră să mai omoare ceva cât de repede. Dacă nu reuşeşte, ştie că-i păstrez carnea în siguranţă şi că o vom împărţi mai târziu.

Am prins iepurele mort la curea şi-am luat-o iar la picior prin întuneric, trupul cald lovindu-mi-se de coapsă în mers.

— Aha.

Starling veni după mine. După câtva timp, ca şi când mi-ar fi răspuns la o întrebare, remarcă:

— Nu mi se pare dezgustătoare legătura ta cu lupul.

— Nici mie, am spus în şoaptă.

Mă deranjă ceva în exprimarea ei. Am continuat să umblu după pradă, cu văzul şi auzul încordate. Auzeam lipăitul labelor lui Ochi Întunecaţi la stânga şi în faţă. Speram să sperie vânatul şi să-l îndrepte spre mine.

După câteva minute, Starling adăugă:

— Şi nu o să-i mai spun bufonului „ea”. Indiferent ce cred eu.

— Asta-i bine, am spus pe un ton neutru.

N-am încetinit pasul.

Mă îndoiesc că eşti în stare să vânezi în noaptea asta.

Nu eu am vrut să se întâmple aşa.

Ştiu.

— Vrei să-mi cer şi iertare? mă întrebă Starling cu glas jos, încordat.

— Păi... ăăă... m-am bâlbâit eu, apoi am tăcut, pentru că nu înţelegeam despre ce e vorba.

— Foarte bine, zise pe un ton rece şi hotărât. Îmi cer iertare, Lord FitzChivalry.

M-am luat de ea:

— De ce te porţi aşa? am întrebat-o, însă cu voce normală.

Îl simţeam pe Ochi Întunecaţi. Era deja în vârful dealului şi vâna de unul singur.

— Regina mea mi-a cerut să nu mai stârnesc zâzanie în grup. Mi-a spus că Lordul FitzChivalry are de îndurat multe poveri pe care eu nu am de unde să le ştiu şi nu merită să sufere şi dezaprobarea mea, mă informă ea prudentă.

M-am întrebat când se petrecuseră acestea, dar n-am îndrăznit să-i dau glas.

— Nu e necesar să faci asta, i-am spus încet.

Îmi era ciudat de ruşine, ca unui copil care se supărase până când celălalt cedase în faţa lui. Am inspirat adânc, hotărât să vorbesc deschis şi să văd ce se întâmplă:

— Nu ştiu din ce alt motiv n-ai mai vrut să fim prieteni, în afară de acela că ţi-am dezvăluit că sunt înzestrat cu Har. Şi nici nu înţeleg ce bănuieli îţi stârneşte bufonul sau de ce te enervează ele. Mă deranjează stânjeneala dintre noi. Aş vrea să fim prieteni, aşa cum am fost înainte.

— Aşadar, nu mă dispreţuieşti? Pentru că am depus mărturie că te recunoşti ca tată al copilului lui Molly?

Mi-am răscolit sufletul după sentimentele acelea pierdute. De mult nu mă mai gândisem la asta.

— Chade ştia deja despre ei, am rostit încet. Ar fi găsit el o cale, chiar dacă tu n-ai fi existat. E foarte... descurcăreţ. Şi am ajuns să înţeleg că tu nu trăieşti după aceleaşi reguli ca mine.

— Am avut şi eu aceleaşi reguli. Cu multă vreme în urmă. Înainte ca turnul să fi fost nimicit, iar eu uitată şi crezută moartă. După aceea, mi-a venit greu să mai cred în ele. Mi se furase totul. Tot ce era bun, frumos şi cinstit a fost distrus de rău, poftă trupească şi lăcomie. Nu. Mai rău decât pofta trupească şi lăcomia, un sentiment pe care nu l-am putut înţelege. Chiar şi în timp ce mă siluiau, piraţii nu păreau s-o facă pentru că le-ar fi făcut plăcere. Nu plăcerea aceea... Au râs când au văzut că mă doare şi mă zbat. Cei care se uitau râdeau, aşteptând să le vină rândul.

Starling privea dincolo de mine, în beznă. Cred că vorbea în aceeaşi măsură pentru ea şi pentru mine, străduindu-se să înţeleagă un lucru care sfida înţelegerea.

— Parcă erau îmboldiţi, dar nu de poftă sau de lăcomie, ca să se sature odată şi odată. Era un rău pe care mi-l puteau face, aşa că mi-l făceau. Crezusem, naivă, poate, că dacă respecţi regulile, eşti protejat, nu ţi se poate întâmpla nimic rău. După aceea, mi-am simţit... înşelată. Proastă. Credulă, pentru că mi-am închipuit că idealurile mă pot apăra. Onoarea, politeţea şi dreptatea... nu sunt adevărate, Fitz. Ne prefacem cu toţii că există şi ne apărăm cu ele ca şi cu nişte scuturi. Dar ele te protejează numai contra celor care poartă aceleaşi scuturi. Împotriva celor care le-au renegat ele nu reprezintă niciun scut, sunt doar arme pe care le folosesc împotriva victimelor lor.

O clipă m-am simţit ameţit. Nu mai auzisem o femeie să vorbească despre asemenea lucruri cu atâta pasivitate. De cele mai multe ori, nici nu se aducea vorba de asta. Violurile din timpul unui raid, posibilele sarcini apărute în urma lor, până şi copiii pe care femeile din cele Şase Ducate îi năşteau după ce fuseseră siluite de piraţii Corăbiilor Roşii se pomeneau numai rareori. Mi-am dat seama că stăm pe loc de un timp destul de îndelungat. M-am înfiorat în răcoarea nopţii.

— Hai să ne întoarcem în tabără, i-am propus dintr-odată.

— Nu, mă refuză ea. Nu încă. Mă tem că voi plânge, iar dacă plâng, aş prefera s-o fac pe întuneric.

Bezna aproape că învăluise natura întreagă. Am condus-o pe Starling pe o potecă mai largă cu urme de vânat şi-am găsit un buştean pe care să ne aşezăm. Brotacii şi gâzele umpleau aerul cu sunete de împerechere.

— Te simţi bine? am întrebat-o, după ce-am stat un timp tăcuţi.

— Nu, îmi răspunse ea scurt. Trebuie să te fac să înţelegi. Nu ţi-am vândut copilul pe degeaba, Fitz. Nu te-am trădat pentru că aş fi o trădătoare. La început, nici măcar nu am judecat aşa lucrurile. Cine n-ar vrea să-şi vadă fata prinţesă şi, până la urmă, regină? Cine n-ar vrea haine frumoase şi o casă pentru copilul lui? Nu mi-a trecut prin cap că tu şi femeia ta credeţi că asta ar fi o nenorocire pentru fata voastră.

— Molly e soţia mea, am rostit, dar nu cred că m-a auzit.

— Apoi, şi după ce am aflat că aşa ceva nu ţi-ar face nicio plăcere, am făcut-o oricum. Ştiind că aşa îmi voi câştiga un loc aici, lângă tine, martoră la… orice ai avea de gând să faci. Văzând locuri nemaiîntâlnite, pe care niciun menestrel nu le-a mai cântat, ca statuile de astăzi. Pentru că era singura mea şansă de a-mi face un viitor. Trebuie să compun un cântec. Trebuie să fiu martoră la un eveniment care să-mi asigure un loc de cinste printre menestreli. Care să-mi garanteze o farfurie de supă şi-un pocal cu vin

când voi fi prea bătrână ca să mai călătoresc din turn în turn.

— N-ai fi putut să-ţi găseşti un bărbat cu care să-ţi împărţi viaţa şi să aveţi copii? am întrebat-o încet. Văd că ştii cum să atragi atenţia bărbaţilor. Sigur ai da peste unul care...

— Niciun bărbat nu vrea să se însoare cu o femeie stearpă, rosti Starling pe un ton plat, lipsit de inflexiuni. Când a căzut Turnul Dimity, Fitz, m-au lăsat acolo crezând c-am murit. Şi am stat acolo printre cadavre, convinsă că voi muri curând, pentru că nu-mi închipuiam că voi trăi în continuare. În jurul meu ardeau clădiri, răniţii urlau, simţeam miros de carne arsă...

Tăcu o vreme. Când vorbi din nou, glasul i se mai linişti.

— Dar n-am murit. Trupul mi-a fost mai puternic decât voinţa. A doua zi, m-am târât până la o sursă de apă. M-au descoperit alţi supravieţuitori. Am trăit şi mi-a mers mai bine decât multora. Până după două luni. Atunci am fost convinsă că mi se făcuse un rău mai mare decât moartea. Purtam în pântece un copil zămislit cu un pirat.

Aşa că m-am dus la o tămăduitoare care mi-a dat nişte ierburi. N-au avut efect. M-am dus iar la ea şi m-a avertizat că, dacă n-au avut efect, atunci aş face mai bine să las lucrurile aşa cum sunt. Eu însă m-am dus la încă o vindecătoare, care mi-a dat altă poţiune... M-a făcut să... sângerez. Am lepădat copilul, dar sângerarea nu s-a oprit. M-am dus din nou la tămăduitoare, la amândouă, dar niciuna nu m-a putut ajuta. Au zis că se va opri de la sine, cu vremea. Totuşi, una din ele mi-a mai spus că s-ar putea să nu mai am copii niciodată. Glasul lui Starling se încordă, apoi se îngroşă. Ştiu că-ţi par o depravată, după cum mă port cu bărbaţii. Dar, odată ce am fost siluită, e... altfel. Pentru totdeauna. Mi-am zis, ştiu că mi se poate întâmpla oricând. În felul ăsta, măcar hotărăsc eu cu cine şi când. Nu voi avea copii niciodată, aşa că nici bărbat statornic nu voi avea. De ce să nu aleg eu pe cine să am? O vreme, m-ai făcut să-mi pun judecata la îndoială, să ştii. Până la Moonseye. Moonseye mi-a dovedit că am dreptate.

La fel şi drumul de la Moonseye la Jhaampe, ştiind că sunt liberă să fac ceea ce trebuie ca să supravieţuiesc. Pentru că nu va exista un bărbat sau copii care să mă îngrijească la bătrâneţe. Uneori cred că ar fi fost mai bine să fiu transformată în neom, adăugă ea cu voce stinsă, tremurată.

— Nu. Să nu mai spui asta niciodată.

Mă temeam s-o ating, dar ea se întoarse brusc şi-şi lipi faţa de mine. Am cuprins-o cu braţul pe după umeri. Tremura. M-am simţit obligat să-mi recunosc prostia:

— N-am înţeles. Când ai zis că soldaţii lui Burl au violat unele femei... Nu m-am gândit că ai suferit atât.

— A... Mai mult şopti decât vorbi. Am crezut că nu ţi s-a părut important. În Farrow am auzit că violul le tulbură numai pe virgine şi pe neveste. Mi-am zis că tu poate îţi închipui că asta merită una ca mine.

— Starling!

O scânteie de furie iraţională se aprinse în mine la gândul că mă crezuse atât de lipsit de inimă. Pe urmă am privit înapoi. Îi văzusem vânătăile de pe faţă. De ce nu ghicisem adevărul? Nu vorbisem cu ea niciodată despre faptul că Burl pusese să i se rupă degetele. Socotisem că bănuia cât mă îngrozise, că numai ameninţările mai grave ale lui Burl la adresa ei mă ţinuseră în frâu. Crezusem că nu mai dorise să fie prietenă cu mine din cauza lupului. Ce şi-o fi închipuit, văzându-mă atât de distant faţă de ea?

— Ţi-am provocat multă suferinţă, i-am mărturisit. Să nu crezi că nu ştiu cât de valoroase sunt mâinile pentru un menestrel. Sau că desconsider faptul că ai fost siluită. Dacă vrei să vorbeşti despre asta, sunt gata să te ascult. Uneori, ajută să vorbeşti.

— Alteori, nu, replică ea. Mă strânse mai tare de mână. În ziua în care ai stat în faţa noastră şi ne-ai povestit amănunţit ce ţi-a făcut Regal, am plâns pentru tine. Dar n-am reuşit să îndrept răul care ţi s-a făcut. Nu. Nu vreau să povestesc prin ce-am trecut, nici să mă gândesc la asta.

I-am ridicat mâna şi-am sărutat degetele care fuseseră rupte din cauza mea.

— Nu confund răul care ţi s-a făcut cu persoana ta, i-am spus. Când mă uit la tine, o văd pe StarlingBirdsong, menestrelul.

Încuviinţând, îşi frecă obrazul de al meu şi-am ştiut atunci că amândoi împărtăşeam aceeaşi teamă. Refuzam să trăim ca victime.

N-am mai rostit niciun cuvânt, pur şi simplu am stat lângă ea. Mi-am zis, şi nu era prima dată, că şi dacă îl vom găsi pe Verity şi dacă, printr-un miracol, întoarcerea lui va schimba soarta războiului în favoarea noastră şi vom câştiga, pentru unii victoria avea să vină prea târziu. Eu străbătusem un drum lung şi istovitor, dar tot îndrăzneam să cred că, la capătul lui, puteam începe o viaţă aşa cum îmi doream. Starling nu avea nici măcar atât. Oricât de departe s-ar fi refugiat în inima regatului, nu ar scăpa de război. Am strâns-o mai aproape de mine şi-am simţit cum durerea ei se scurge într-a mea. După un timp, nu mai tremură.

— S-a făcut întuneric bine, am zis, într-un sfârşit. Mai bine ne-am întoarce în tabără.

Ea oftă, dar îşi îndreptă spatele. Mă luă de mână. Am dat să plec spre tabără, dar mă trase înapoi.

— Fii al meu, îmi zise pur şi simplu. Numai aici şi numai acum. Fă-o cu blândeţe şi prietenie. Ca să uiţi de... cealaltă. Dă-mi măcar atât din tine.

O doream. O doream cu o disperare care nu avea nicio legătură cu dragostea, cred că nici măcar cu pofta trupească. Era caldă şi vie, ar fi fost o simplă consolare omenească. Dacă aş fi putut s-o am, dar după aceea să nu se schimbe nimic în gândurile mele despre mine şi sentimentele mele faţă de Molly, aş fi făcut-o. Dar sentimentele mele faţă de Molly nu ieşeau la iveală numai când eram împreună cu ea. Molly avea dreptul acesta în faţa mea; nu i-l puteam respinge numai pentru că eram despărţiţi o vreme. Nu credeam că există cuvinte care s-o facă pe Starling să înţeleagă că, alegând-o pe Molly, n-o respingeam pe ea. Aşa că i-am spus:

— Vine Ochi Întunecaţi. Are un iepure.

Ea făcu un pas către mine. Îşi plimbă mâna pe pieptul meu, până la gât. Degetele ei urmară conturul cicatricei şi mă mângâiară pe buze.

— Spune-i să plece, îmi ceru ea încet.

— Nu l-aş putea trimite destul de departe ca să nu ştie tot ce s-ar petrece între noi, i-am zis cu sinceritate.

Mâna îi împietri pe obrazul meu.

— Tot? repetă ea cu glas îngrozit.

Tot. Lupul veni şi se aşeză lângă noi. Îi atârna un iepure în bot.

— Suntem legaţi cu Harul. Împărţim totul. Starling îşi retrase mâna şi se îndepărtă de mine.

Privi în jos, la silueta întunecată a lupului.

— Atunci, toate câte ţi le-am spus...

— Le înţelege în felul lui. Nu ca un om, dar...

— Molly ce părere avea despre asta? întrebă ea brusc. Am tras iute aer în piept. Nu mă aşteptasem ca discuţia noastră să ia o asemenea turnură.

— N-a ştiut niciodată.

Ochi Întunecaţi porni înapoi spre tabără. L-am urmat cu paşi mai înceţi. Starling venea după mine.

— Şi când va afla? insistă ea. Va accepta să împărţi mai departe...

— Probabil că nu, am bolborosit în silă.

De ce mă obliga Starling întotdeauna să mă gândesc la lucruri pe care le evitam?

— Dacă te va obliga să alegi între ea şi lup?

M-am oprit în loc o clipă, apoi am mers în continuare, puţin mai repede. Întrebarea plutea în jurul meu, însă eu refuzam să mă gândesc la ea. Imposibil, nu se va ajunge la aşa ceva. Totuşi, o voce lăuntrică îmi şopti: „Dacă îi vei spune lui Molly adevărul, la asta se va ajunge. Obligatoriu.”

— Ai de gând să-i spui, nu? îmi puse Starling, necruţătoare, întrebarea de care mă tot ascundeam.

— Nu ştiu, am zis supărat.

— Aha... După câteva clipe, adăugă: Când un bărbat spune asta, de obicei înseamnă „Nu, nu-i voi spune, dar din

când în când voi cocheta cu ideea, ca să pot pretinde că am de gând să-i spun până la urmă.”

— Vrei, te rog, să taci?

Nu vorbisem cu glas convingător. Starling veni după mine în tăcere. După un timp, remarcă:

— Nu ştiu de cine să-mi fie milă. De tine sau de ea.

— De amândoi, pesemne, i-am sugerat eu, rece.

Nu voiam să mai discut despre asta.

Bufonul era de strajă când am ajuns în tabără.

Kettle şi Kettricken dormeau.

— Bună vânătoarea? ne întrebă el prieteneşte.

Am ridicat din umeri. Ochi Întunecaţi molfăia deja iepurele pe care-l cărase. Se trânti mulţumit la picioarele bufonului.

— Foarte bună, am zis şi-am ridicat iepurele.

Bufonul mi-l luă şi-l atârnă indiferent de stâlpul cortului.

— Micul dejun, mă lămuri el cu calm.

Aruncă o privire spre Starling, dar, dacă şi-a dat seama că plânsese, nu făcu nicio glumă pe seama ei. Pe faţa mea nu ştiu ce-a văzut, pentru că nici despre asta nu zise nimic. Cântăreaţa intră după mine în cort. Mi-am scos bocancii şi m-am tolănit recunoscător în aşternut. Când, peste câteva minute, am simţit-o că se lipeşte de spatele meu, nu m-am mirat. Am hotărât că mă iertase. Nu mi-a fost uşor să adorm din cauza asta.

Totuşi, până la urmă, am adormit. Îmi ridicasem zidurile de pază, dar am reuşit, nu ştiu cum, să am un vis obişnuit, numai al meu. Am visat că stau lângă patul lui Molly şi o păzesc când doarme lângă Nettle. Lupul dormea la picioarele mele, iar în colţul hornului, bufonul şedea pe un taburet şi dădea din cap pentru sine, mulţumit. Tabla de joc a lui Kettle era întinsă pe masă, dar, în loc de pietre, avea mici statui reprezentând dragoni, coloraţi în alb şi negru. Pietrele roşii erau corăbii. Era rândul meu să mut. Ţineam în mână piesa cu care puteam câştiga, dar eu nu voiam decât să mă uit la Molly cum doarme. A fost un vis aproape liniştitor.

31. SCOARŢĂ DE SPIRIDUŞ

Există o serie de „Profeţii albe” vechi care pomenesc de trădarea Catalizatorului. Colum cel Alb spune despre această întâmplare: „De dragostea lui este trădat, şi dragostea lui a trădat şi ea.” Un scrib şi un profet mai puţin cunoscut, Gant cel Alb, dă amănunte: „Inima Catalizatorului este deschisă în faţa celui de bună-credinţă. Îşi pune în el toată încrederea, şi toată încrederea lui e trădată. Copilul Catalizatorul e dat în mâinile duşmanilor săi de către unul a cărui dragoste şi devotament sunt deasupra oricărei îndoieli.” Celelalte profeţii sunt mai puţin clare, dar fiecare din ele sugerează că trădătorul Catalizatorului e acela în care el îşi pune toată încrederea.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, în timp ce prăjeam bucăţi din carnea de iepure, Kettricken şi cu mine am consultat din nou harta. Nu prea mai aveam nevoie de ea, amândoi aproape că o învăţasem deja pe de rost. Dar ne obişnuisem să discutăm una-alta cu ea aşezată între noi şi să arătăm cu degetul pe ea. Regina trase o dungă slabă pe manuscrisul ponosit.

— Va trebui să ne întoarcem la coloana din cercul de piatră şi apoi să urmăm drumul Meşteşugului o vreme. Până la destinaţia finală, cred.

— Eu nu ard de nerăbdare să merg iar pe drumul acela, i-am spus sincer. Mă tulbură chiar dacă îl urmez pe lângă margine. Dar bănuiesc că nu este altă cale.

— Eu nu văd niciuna, în afară de ea.

Era prea preocupată ca să-şi exprime părerea de rău. Am cercetat-o pe femeia de lângă mine. Părul bălai, odată sclipitor, era acum împletit într-o coadă scurtă şi ciufulită. Frigul şi vântul îi înăspriseră chipul, îi crăpaseră buzele şi-i apăruseră riduri în colţurile gurii şi-ale ochilor, ca să nu

mai spun de ridurile de pe frunte şi dintre ochi. Avea hainele pătate şi jerpelite de atâta călătorit. Regina celor Şase Ducate n-ar fi fost primită nici fată în casă la Tradeford. Am simţit brusc nevoia s-o iau în braţe. Nu ştiam cum s-o fac, aşa că m-am mărginit să spun:

— Vom ajunge acolo şi-l vom găsi pe Verity.

Ea ridică ochii spre mine. Încercă să-mi ofere o expresie şi-o voce încrezătoare când zise „sigur că da”. Eu n-am citit în cuvintele ei decât curaj.

De atâtea ori ne strânsesem şi ne mutasem tabăra, că o făceam din automatism. Ne mişcăm ca un grup, aproape ca o singură fiinţă. Ca un grup de iniţiaţi, mi-am zis.

Ca o haită, mă corectă Ochi Întunecaţi. Veni şi mă atinse cu botul pe mână. M-am oprit şi l-am scărpinat temeinic între urechi şi pe gât. Închise ochii şi-şi făcu urechile blegi de plăcere. *Dacă perechea ta te obligă să mă goneşti, îmi va fi foarte dor de haita noastră.*

Nu voi îngădui să se întâmple aşa ceva.

Crezi că te va pune să alegi.

Refuz să mă gândesc la asta acum.

Ah! Se trânti pe-o parte, apoi se rostogoli pe spate, ca să-l pot scărpina pe burtă. Îşi dezveli dinţii într-un rânjet tipic de lup. *Trăieşti în clipa de faţă şi refuzi să te gândeşti la ce va veni. Dar eu, eu descopăr că nu mă pot gândi la altceva decât la ce va veni. Trăiesc vremuri fericite acum, frate. Trăiesc alături de alţii, vânăm împreună, împărţim carnea. Dar lupoaica urlătoare de azi-noapte avea dreptate. E nevoie de pui pentru o haită. Iar puiul tău...*

Nu mă pot gândi la asta acum. Trebuie să mă concentrez numai pe ceea ce am de făcut azi ca să supravieţuiesc şi pe tot ceea ce am de făcut înainte de a putea spera că mă voi întoarce acasă.

— Fitz? Te simţi bine?

Era Starling, care veni să mă prindă de cot şi să mă scuture. M-am uitat la ea, trezit din meditaţie. Lupoaica urlătoare. Greu mi-am reţinut zâmbetul.

— Sunt bine. Vorbeam cu lupul.

— A! Se uită în jos la el şi-am văzut că încearcă să priceapă legătura dintre noi. Pe urmă ridică din umeri. Eşti gata de plecare?

— Dacă sunt şi ceilalţi.

— Aşa se pare.

Se duse la Kettricken, s-o ajute să urce poverile pe ultima jeppă. Eu l-am căutat din priviri pe bufon. Se aşezase liniştit pe bocceaua lui, cu mâna pe unul din dragonii de piatră, şi avea o privire pierdută. M-am apropiat de el încet, pe la spate.

— Te simţi bine? l-am întrebat şoptit.

El nu sări speriat, căci nu tresărea niciodată, ci-şi întoarse privirea palidă spre mine. Avea o expresie de om care jinduia după un lucru pierdut şi-i dispăruse agerimea obişnuită.

— Fitz. Ai avut vreodată senzaţia că îţi aminteşti un lucru, dar când te gândeşti la ce anume, pur şi simplu nu mai e?

— Uneori, am recunoscut. Cred că toată lumea păţeşte asta.

— Nu. De altceva e vorba, stărui el cu glas calm. De când m-am urcat pe piatra aceea ieri şi-am întrezărit o sclipire din lumea străveche... îmi tot vin în minte jumătăţi de amintiri. Aşa ca el. Mângâie afectuos capul dragonului - o mângâiere de iubit pe capul reptilian în formă de ic. Parcă l-aş fi cunoscut. Brusc, mă fixă cu o privire rugătoare. Tu ce-ai văzut atunci?

Am ridicat din umeri.

— Un fel de piaţă înconjurată de prăvălii şi oameni îndeletnicindu-se cu negoţul lor. O zi aglomerată.

— Pe mine m-ai văzut? mă întrebă cu glas foarte scăzut.

— Nu sunt sigur. Mă cuprinse brusc stânjeneala. Acolo unde stăteai tu, eu am zărit pe altcineva. Într-un fel, era ca tine. Fără culoare şi se comporta ca un măscărici, cred. Ai vorbit de coroana ei, sculptată cu capete şi cozi de cocoş.

— Serios? Fitz, îmi amintesc foarte puţine din câte am vorbit după aceea. Îmi aduc aminte doar sentimentul şi cât de repede a dispărut. Eram legat de toate. Făceam parte

din toate. Era minunat, ca o cascadă de iubire în suflet sau o sclipire dintr-un lucru neasemuit de frumos sau...

Nu-şi mai găsea cuvintele.

— Aşa e Meşteşugul, i-am explicat blând. Ai simţit atracţia lui. Ei trebuie să-i reziste orice om care-l întrebuinţează, ca nu cumva să fie scufundat în el.

— Deci acela a fost Meşteşugul, observă el pentru sine.

— Imediat ce ai ieşit din mrejele lui, ai trăit clipe de extaz. Ai spus ceva despre dragonul cuiva pe care urma să-l prezinţi. Vorbe fără înţeles. Stai să-mi aduc aminte. Dragonul lui Realder. Iar Realder îţi promisese că te va lua cu el să zbori.

— Aha! Visul meu de azi-noapte. Realder. Aşa te chema pe tine.

Vorbea şi mângâia capul statuii. Se întâmplă un lucru foarte ciudat. Mi se trezi la viaţă Harul şi Ochi Întunecaţi veni în fugă lângă mine, cu blana de pe spate toată zbârlită. Şi mie mi se făcu părul măciucă şi-am sărit înapoi, aşteptând ca statuia să se trezească la viaţă. Bufonul ne privi nedumerit.

— Ce s-a întâmplat?

— Statuile ne par vii. Şi mie, şi lui Ochi Întunecaţi. Iar când ai rostit numele acela, am avut impresia că dragonul s-a mişcat.

— Realder, repetă bufonul.

Mi-am tras răsuflarea, dar n-am simţit nimic. Am clătinat din cap la privirea lui întrebătoare.

— E doar piatră, Fitz. Piatră rece şi frumoasă. Cred că ai nervii slăbiţi.

Mă luă prieteneşte de braţ. Ne-am îndepărtat de statui şi ne-am întors la cărarea ştearsă. Ceilalţi dispăruseră deja din vedere, în afară de Kettle. Stătea proptită în bâta ei şi ne arunca priviri fioroase. Din instinct, am grăbit pasul. Când am ajuns lângă ea, mă luă de braţul celălalt şi-i făcu semn poruncitor bufonului s-o ia înainte. Am mers în urma lui, dar mai încet. Când se îndepărtă de noi suficient, bătrâna mă strânse de braţ ca în chingi de oţel şi mă întrebă:

— Ei?

În prima clipă, am privit-o tâmp. Apoi mi-am revenit.

— N-am găsit soluţia la problemă, m-am scuzat.

— Asta se vede clar, îmi zise ea cu asprime.

Îşi supse dinţii, se încruntă la mine, vru să mai spună ceva, apoi dădu din cap pentru sine. Nu-mi dădu drumul de braţ.

În restul zilei, mergând tăcut alături de ea, am chibzuit la poziţia pietrelor.

Nu cred că există ceva mai supărător decât să mergi înapoi pe unde ai venit când vrei cu disperare să ajungi undeva. Acum că nu mai străbăteam un drum străvechi, aproape invizibil din cauza vegetaţiei, călcam pe propriile urme prin pădurea noroioasă şi sus pe dealuri şi înaintam cu viteză mai mare decât la venire.

Odată cu schimbarea anotimpurilor, ziua se lungise, iar Kettricken ne prelungi marşul până la amurg. Aşa se face că în seara aceea, când ne-am aşezat tabăra, ne-am pomenit la numai un deal depărtare de piaţa din piatră neagră. Cred că regina a ales să poposim pe drumul vechi de dragul meu. Nu voiam să dorm mai aproape de răspântia aceea decât era necesar.

Vânăm? mă întrebă Ochi Întunecaţi, imediat ce ne-am pregătit adăpostul.

— Mă duc la vânătoare, i-am anunţat pe ceilalţi.

Kettle înălţă spre mine priviri dezaprobatoare.

— Ţine-te la distanţă de drumul Meşteşugului, mă avertiză ea.

Spre surprinderea mea, bufonul sări în picioare.

— Mă duc şi eu cu ei. Dacă nu se supără lupul.

Cel-fără-Miros e binevenit.

— Eşti binevenit să ne însoţeşti. Dar sigur te simţi în stare?

— Dacă obosesc, mă întorc, m-a asigurat el.

Când noi am pornit cu greu prin bezna tot mai deasă, Kettricken cugeta cu ochii la hartă, iar Kettle stătea de strajă.

— Să nu staţi mult, altfel vin după voi, mă preveni cea din urmă. Şi nu te apropia de drumul Meşteşugului, îmi repetă.

Undeva deasupra copacilor, plutea o lună plină. Razele ei se strecurau în sclipiri şerpuitoare printre crengile cu frunze proaspete, ca să ne lumineze calea. O vreme, am înaintat împreună prin pădurea care nu ne punea oprelişti. Simţurile lupului le completau pe ale mele. Noaptea fremăta de miresmele plantelor fragede şi de orăcăitul broaştelor şi-al gâzelor nocturne. Aerul era puţin mai rece decât în timpul zilei. Am găsit urme de vânat şi ne-am luat după ele. Bufonul ţinu ritmul cu noi fără să scoată un cuvânt. Am inspirat adânc, apoi am dat drumul aerului cu un oftat. În ciuda sentimentelor mele, m-am pomenit că spun: *Ce bine e!*

Da, e bine. Îmi va lipsi.

Ştiam că se gândeşte la vorbele lui Starling din noaptea trecută. *Hai să nu ne gândim la lucruri care poate nici nu se vor întâmpla. Hai să vânăm, pur şi simplu,* i-am propus. Şi aşa am şi făcut. Bufonul şi cu mine ne-am ţinut pe urmele vânatului, iar lupul cotea la stânga şi la dreapta printre copaci, ca să sperie vânatul şi să-l trimită spre noi. Ne mişcăm în ritmul pădurii, alunecând aproape fără zgomot prin noapte, cu simţurile treze. Am dat peste un porc spinos care înainta greoi prin întuneric, dar n-am avut chef să-l omor, cu atât mai puţin să-l curăţ de piele ca să-l putem mânca. Voiam carne simplă. Cu mare dificultate l-am convins pe Ochi Întunecaţi să caute altă pradă cu mine. *Dacă nu găsim altceva, ne putem întoarce aici oricând. Nu-s deloc iuţi de picior porcii ăştia.*

Încuviinţă în silă şi am pornit iar în zigzag. Pe o pantă deschisă, caldă încă de la soarele apus, Ochi Întunecaţi văzu un ciuf de ureche ciulită şi-un ochi lucios. Din două salturi, era deja călare pe iepure. În goana lui, scoase la iveală încă un iepure care o luă la fugă spre vârful dealului. M-am luat după el, dar bufonul îmi strigă că se întoarce. Pe la jumătatea pantei, mi-am dat seama că n-aveam cum să prind iepurele. Mă istovise ziua prea lungă,

iar animalul se temea pentru viaţa lui. Când am ajuns în vârf, nu l-am mai văzut. M-am oprit, gâfâind. Vântul şuşotea printre copaci. Îmi aduse în nări un miros şi ciudat şi familiar. Nu l-am identificat, dar nu prevestea nimic bun. Stând acolo, cu nările fremătând, încercând să-l localizez, Ochi Întunecaţi trecu în goană pe lângă mine. *Ghemuieşte-te!* îmi porunci.

N-am stat pe gânduri, ci m-am supus, lăsându-mă pe vine şi mijind ochii în căutarea primejdiei.

Nu! Ghemuieşte-ţi mintea!

De data asta, l-am înţeles imediat şi, panicat, mi-am ridicat zidurile. Nasul lui mai fin asocie imediat mirosul vag din aer cu cel al hainelor din desagii lui Burl. Mi-am ascuns mintea cât am putut şi mi-am întărit zidurile din jurul ei, chiar dacă îmi spuneam că era aproape imposibil ca Burl să fie acolo.

Teama e un stimulent grozav pentru minte. Imediat mi-am dat seama de un lucru care ar fi trebuit să-mi fie limpede mai de mult. Nu eram deloc departe de piaţa de la răspântie şi de stâlpul negru din ea. Simbolurile gravate pe stâlpii călăuzitori nu arătau numai unde duc drumurile vecine, ci şi unde te putea transporta stâlpul. Oriunde găseai un asemenea pilastru, te putea duce la următorul. Din oraşul vechi până la orice loc marcat pe stâlpi nu era decât un pas. Cei trei iniţiaţi s-ar fi putut afla doar la câţiva paşi de mine tocmai atunci.

Nu. E numai unul, şi nici măcar în apropiere. Pune-ţi nasul la treabă, dacă nu-ţi pui mintea, mă asigură Ochi Întunecaţi, mustrător. *Să-l omor?* se oferi el nepăsător.

Te rog. Dar ai grijă de tine.

Lupul pufni slab, a dispreţ. *E mai gras decât porcul ăla sălbatic pe care l-am omorât. Gâfâie şi transpiră chiar şi când coboară pe drum. Stai nemişcat, frate, până te scap de el.* Tăcut ca moartea, Ochi Întunecaţi alunecă printre copaci.

Am stat ghemuit o veşnicie, aşteptând să aud ceva, un mârâit, un urlet, zgomot de paşi alergând prin tufişuri. Nimic. Am adulmecat aerul, dar n-am surprins mirosul

înşelător. Dintr-odată, n-am mai rezistat să stau pe vine şi să aştept. Am sărit în picioare şi m-am dus după lup, într-o linişte la fel de primejdioasă ca a lui. Înainte, când vânasem, nu fusesem prea atent pe unde mersesem. Acum am observat că ne apropiasem de drumul Meşteşugului mai mult decât bănuisem, că tabăra noastră nu era deloc departe de el.

Le-am simţit Meşteşugul aşa cum auzi un sunet de cântec îndepărtat. M-am oprit şi-am împietrit. Mi-am forţat mintea să stea pe loc şi i-am lăsat să-mi atingă simţurile, fără să reacţionez deloc.

Sunt aproape. Burl, cu răsuflarea tăiată de încântare şi teamă deopotrivă. L-am simţit că stă la pândă, gata de atac. *Îl simt, se apropie.* Pauză. *Of, nu-mi place locul ăsta. Nu-mi place deloc.*

Fii calm. O simplă atingere, atâta tot. Atinge-l cum ţi-am arătat, şi zidurile lui se vor nărui. Vorbise Will, maestrul către ucenic.

Şi dacă are un cuţit?

Nu va avea timp să-l folosească. Crede-mă. Niciun zid nu rezistă la atingerea aceea, te asigur. Nu trebuie decât să-l atingi. Eu voi veni prin tine şi mă voi ocupa de restul.

De ce eu? De ce nu tu sau Carrod?

Chiar ai prefera să faci treaba lui Carrod? Pe lângă asta, tu eşti cel care l-ai avut pe bastard în mână şi-ai fost destul de prost să-ncerci să-l ţii într-o cuşcă. Du-te şi fă-ţi datoria pe care-ar fi trebuit s-o îndeplineşti mai demult. Sau vrei să simţi iar mânia regelui?

Burl se cutremură. M-am înfiorat şi eu, pentru că l-am simţit. Pe Regal. Gândurile erau ale lui Will, dar undeva, cumva, le auzea şi Regal. M-am întrebat dacă Burl ştia la fel de bine ca mine că, indiferent dacă-l omora sau nu pe bastard, Regal va savura încă o dată să-l vadă suferind. Că amintirea torturării lui era una atât de plăcută, încât Regal nu se mai putea gândi la el fără să-şi aducă aminte cât de satisfăcut fusese de ea. Scurtă vreme.

M-am bucurat că nu eram Burl.

Uite-l! Acela a fost bastardul. Găseşte-l!

Ar fi trebuit să mor atunci, după toate regulile Meşteşugului. Mă găsise Will, îmi descoperise gândul neatent plutind în aer. Scurtul meu moment de compătimire pentru Burl fusese tot ce-i trebuise. Se năpusti după mine ca un ogar. *L-am prins!*

Urmă o clipă de încordare maximă. Inima mi se zbătea în piept când am cercetat împrejurimile cu Harul. Doar un şoricel în apropiere. Pe Ochi Întunecaţi l-am găsit coborând panta cu paşi furişaţi. Totuşi, Burl zisese că se apropie de mine. Aflase cumva o cale de a se feri de Harul meu? La gândul acela, mi se înmuiară genunchii.

Departe, în josul dealului, un trup se prăbuşi în tufe şi un bărbat ţipă. Îl atacase lupul, mi-am zis.

Nu, frate, nu eu.

De-abia am înţeles gândul lupului. M-am clătinat, lovit de Meşteşug, dar nu ştiam al cui. Simţurile mi se contraziceau, ca şi când aş fi sărit în apă şi-aş fi dat de nisip. Fără să ştiu exact ce fac, am luat-o împleticit la goană în jos pe pantă.

Nu-i el! Will, foarte furios şi agitat. *Ce-i asta? Cine e?*

O pauză consternată. *E monstrul ăla, bufonul!* Furie sălbatică. *Unde e bastardul? Burl, cretin neîndemânatic! Ne-ai dat de gol pe toţi.*

Dar nu eu, ci Ochi Întunecaţi fu acela care se năpusti asupra lui Burl. I-am auzit mârâitul chiar de la distanţa aceea. În pădurea întunecată de la poalele dealului, un lup se repezi la Burl, iar ţipătul pe care îl scoase Meşteşugul celui de-al doilea la vederea colţilor nimicitori îndreptaţi spre faţa lui distrase până şi atenţia lui Will. În clipa aceea, mi-am ridicat brusc zidurile şi-am luat-o la goană ca să mă alătur lupului care-l ataca fizic pe Burl.

Am avut parte de o mare dezamăgire. Erau mult mai departe decât mă aşteptasem. Nici măcar nu l-am zărit pe Burl, decât prin ochii lupului. Cât de gras şi stângaci îl credea Ochi Întunecaţi, se dovedi un alergător excelent cu animalul pe urme. Totuşi, Ochi Întunecaţi l-ar fi doborât dacă Burl ar fi fost nevoit să alerge pe o distanţă mai lungă. Din primul salt, lupul se alese numai cu mantaua de

care bărbatul scăpă răsucindu-se. La al doilea atac, îi sfâşie pantalonii şi carnea, dar Burl fugi de parcă nici nu l-ar fi atins. Ochi Întunecaţi îl văzu că ajunge la marginea pieţei cu dale negre şi o ia spre stâlp, cu o mână întinsă a implorare. Bărbatul lovi cu palma piatra strălucitoare şi dispăru ca absorbit de ea. Lupul se cabră şi se opri, alunecând pe piatră. Se îndepărtă de stâlp, ca şi când Burl ar fi sărit într-un foc. Se opri la un braţ de el, mârâind furios, nu doar de furie, ci şi de teamă sălbatică. Am văzut toate acestea deşi eram la distanţă de o pantă de ei, fugind şi împleticindu-mă pe întuneric.

Pe neaşteptate, mă atinse un val de Meşteşug. Nu se manifestă fizic, dar impactul mă trimise la pământ şi-mi tăie respiraţia. Am ameţit şi-au început să-mi ţiuie urechile. Eram neapărat în faţa oricui dorea să mă asalteze. Am zăcut neputincios, ca leşinat. Poate tocmai asta m-a salvat, faptul că în clipele acelea pierise orice umbră de Meşteşug din mine.

I-am auzit însă pe ceilalţi. Îşi foloseau Meşteşugul aiurea, înlemniţi de groază. Li se pierdea în depărtare, de parcă i-ar fi înecat chiar râul Meşteşugului. Aproape că m-am dus după ei, atât de şocat eram de ceea ce simţeam. Păreau risipiţi în bucăţi. Le-am simţit buimăceala tot mai vagă. Am închis ochii.

Apoi am auzit glasul familiar al lui Kettle strigându-mă disperată. Îi tremura de panică.

Ochi Întunecaţi!

Sunt deja pe drum. Mă ajungi din urmă! îmi ordonă lupul bosumflat. L-am ascultat.

Când am ajuns la iurtă, eram plin de zgârieturi, cu un crac sfâşiat la genunchi. Kettle stătea afară, aşteptându-mă. Focul lumina ca un far. La vederea ei, mi se mai potoliră bătăile inimii. Mă temusem puţin că fuseseră atacaţi.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă, apoi adăugă: A ţipat cineva şi-am ieşit din cort. Pe urmă s-a auzit mârâitul lupului. Ne-am dus în direcţia zgomotului şi l-am găsit pe

bufon. Clătină din cap dezaprobator. Nu ştiu sigur ce s-a întâmplat.

Am vrut să intru cort pe lângă ea, dar m-a prins de mână. Era surprinzător de puternică pentru o femeie în vârstă. Mă opri cu faţa la ea.

— Ai fost atacat? vru să afle.

— Într-un fel.

În câteva cuvinte, i-am povestit ce păţisem. Făcu nişte ochi cât cepele când auzi că mă izbise valul acela de Meşteşug. La sfârşit, încuviinţă din cap pentru sine, confirmându-şi aspră bănuielile.

— Te căutau pe tine, dar au dat peste el. Nu ştie cum să se apere. Din câte îmi dau seama, e încă în puterea lor.

— Ce? Cum? am întrebat uluit.

— În piaţa aceea, voi doi aţi fost legaţi prin Meşteşug, chiar dacă un timp foarte scurt, de stâlpul şi de puterea pe care o aveţi, fiind cine sunteţi. Lăsaţi în urmă... un fel de potecă. Cu cât sunteţi legaţi mai des, cu atât se vede mai bine poteca aceea. În timp, devine o legătură, ca legătura dintre iniţiaţii unui grup. Cei înzestraţi cu Meşteşug o descoperă imediat, dacă o caută. Adesea, poteca e ca o uşă din spate, o cale nepăzită spre mintea celui cu Meşteşug. Însă de data asta aş zice că l-au găsit pe bufon în locul tău.

Expresia de pe chipul meu o făcu să-mi dea drumul la mână. Am intrat iute în cort. În mangal ardea un foc plăpând. Kettricken îngenunchease lângă bufon şi-i vorbea încet şi convingător. Starling stătea nemişcată în aşternut, palidă, cu ochii holbaţi la el, în vreme ce lupul se foia prin interiorul aglomerat. Blana de pe spate tot zbârlită îi era.

Am îngenuncheat repede la capul bufonului. M-am dat înapoi imediat ce l-am văzut. Mă aşteptasem să zacă vlăguit şi leşinat. În loc de asta, era ţeapăn, cu ochii deschişi, iar pupilele îi fugeau în toate părţile, de parcă ar fi urmărit o luptă teribilă, la care noi nu puteam fi martori. I-am pus mâna pe braţ. Era rece ca un cadavru.

— Bufonule? l-am strigat. Nu dădu semne că m-ar fi auzit. Bufonule! am strigat mai tare şi m-am aplecat deasupra lui.

L-am scuturat, mai întâi uşor, apoi violent. Degeaba.

— Atinge-l şi caută-i Meşteşugul, mă instrui Kettle supărată. Dar fii cu grijă. Dacă e tot în puterea lor, te pui şi pe tine în primejdie.

Mi-e ruşine să recunosc că în clipa aceea mi-a îngheţat sângele în vene. Oricât îl iubeam pe bufon, încă mă temeam de Will. În cele din urmă, peste o secundă lungă cât o veşnicie, i-am atins fruntea.

— Nu te teme, îmi spuse Kettle, zadarnic. Pe urmă adăugă, paralizându-mă: Dacă l-au prins şi-l ţin acolo, e doar o problemă de timp până când se vor folosi de legătura dintre voi ca să pună mâna şi pe tine. Singura ta şansă e să-i goneşti din mintea bufonului. Dă-i drumul, acum.

Îmi puse mana pe umăr. În clipa aceea stranie, parcă mă atinse Shrewd, sorbind putere de la mine. Apoi mă bătu prieteneşte, liniştitor. Am închis ochii, am simţit fruntea bufonului în palmă. Mi-am coborât zidurile.

Râul Meşteşugului curgea, inundat de timp, şi se scurgea în el. O secundă, ca să mă orientez. Un moment de groază, când Will şi Burl îmi atinseră marginea simţurilor. Erau foarte agitaţi. M-am retras din calea lor ca şi cum m-aş fi frecat de o sobă fierbinte, şi m-am concentrat mai profund. Bufonul, bufonul, numai bufonul. L-am căutat, aproape l-am găsit. O, trecea şi mă întrecea, o trecere stranie, o întrecere stranie. Ţâşnea şi mă ocolea, ca un crap auriu într-un bazin cu buruieni, ca firicelele de praf dansând în faţa ochilor după ce eşti orbit de soare. A prinde mintea aceea strălucitoare însemna a încerca să prinzi imaginea lunii oglindite pe un lac nemişcat. I-am văzut frumuseţea şi puterea în străfulgerări de intuiţie. O clipă doar mi-a trebuit să înţeleg şi să mă minunez de mintea lui extraordinară, iar în următoarea am şi uitat ce-am înţeles.

Apoi, cu perspicacitate demnă de jocul cu pietre al lui Kettricken, am ştiut ce să fac. În loc să încerc să-l apuc, l-am înconjurat. N-am făcut niciun efort ca să-l invadez sau să-l prind, ci doar ca să învălui ceea ce vedeam din el şi să-

l feresc de rău. Mi-am adus aminte de mine când învăţasem să folosesc Meşteşugul. Aşa făcuse şi Verity cu mine, ajutându-mă să mă păstrez întreg când curentul Meşteşugului ameninţa să mă risipească în lume. L-am liniştit pe bufon când încerca să se regăsească.

Dintr-odată, am simţit o strânsoare rece pe încheietură.

— Opreşte-te, mă rugă el frumos. Te rog.

M-a durut că i se păruse necesar să adauge vorbele acelea. M-am retras din căutarea mea şi-am deschis ochii. Am clipit de câteva ori şi m-am trezit, mirat, că tremur, acoperit de-o transpiraţie rece. Bufonul nu putea arăta mai palid decât era, însă în ochi şi-n trăsăturile gurii i se ghicea nesiguranţa, nu ştia dacă să se trezească sau nu. L-am privit în ochi şi-am simţit o tresărire de luciditate în el. Legătura Meşteşugului, subţire ca firul de păianjen, dar prezentă. Dacă nervii mei n-ar fi fost atât de fragili în urma căutării bufonului, poate că n-aş fi simţit-o deloc.

— Nu mi-a plăcut, şopti el.

— Îmi pare rău, i-am spus cu blândeţe. Am crezut c-au pus mâna pe tine, aşa că am plecat în căutarea ta.

Flutură leneş din mână.

— Nu de tine. De ceilalţi. Îşi înghiţi emoţiile, scârbit. Au fost în mine. În mintea mea, în amintirile mele. Mi le-au sfărâmat şi le-au mânjit, ca nişte copii nelegiuiţi. Au…

Îi sclipiră ochii.

— Burl a fost? am întrebat eu blând.

— A, da. Aşa îl cheamă, deşi nu-şi mai aduce aminte de el în ultima vreme. Will şi Regal îl folosesc în scopurile lor. Au intrat în mine prin el, crezând că te-au găsit pe tine… Îi pieri vocea, apoi îşi reveni. Cel puţin aşa mi s-a părut. De unde să ştiu?

— Meşteşugul aduce viziuni stranii. N-au cum să-ţi copleşească mintea fără să se dea de gol, îl informă Kettle ţâfnoasă. Luă o cănuţă cu apă fierbinte de pe mangal. Dă-mi scoarţa de spiriduş, îmi ceru.

Imediat m-am întins după rucsac şi-am scotocit după ea, dar n-am rezistat s-o întreb pe un ton mustrător:

— Parcă ziceai că nu face bine.

— Nici nu face, ripostă ea aspră. Celor care practică Meşteşugul. Pe el, însă, l-ar putea apăra de ceea ce nu se poate apăra singur. Vor mai încerca şi altă dată, nu mă îndoiesc. Dacă-l pot invada, chiar şi pentru o clipă, îl vor folosi ca să te găsească. E un truc vechi.

— Unul de care nu am auzit niciodată, am subliniat, dându-i săculeţul cu scoarţă de spiriduş.

Ea puse puţin într-o cană şi adăugă apă fiartă. Pe urmă puse restul plantei în bocceaua ei. Era clar că n-o făcuse din neglijenţă, aşa că nu i-am cerut-o înapoi. Ar fi fost inutil.

— De unde ştii atâtea despre Meşteşug? o întrebă bufonul fără ocolişuri.

Îşi recăpăta starea de spirit obişnuită.

— Poate că le-am învăţat ascultând, în loc să pun întrebări personale tot timpul, se răsti Kettle la el. Acum vei bea asta, adăugă, considerând subiectul încheiat.

Dacă n-aş fi fost atât de tulburat, m-ar fi amuzat să-l văd pe bufon pus la punct cu atâta iscusinţă. El luă cana, dar se uită la mine.

— Ce-a fost asta, ce s-a întâmplat la sfârşit? M-au ţinut şi, pe nepusă masă, s-au produs un cutremur, un foc şi-o inundaţie, toate deodată. Se încruntă. Pe urmă am dispărut, m-am împrăştiat. Nu m-am mai găsit. Şi atunci ai venit tu…

— Are cineva de gând să-mi explice ce s-a întâmplat în seara asta? întrebă Kettricken cam ţâfnoasă.

M-am aşteptat să-i răspundă Kettle, dar bătrâna tăcu. Bufonul lăsă jos cana cu ceai.

— E greu de explicat, regina mea. Ca doi bandiţi care dau năvală peste tine în dormitor, te trag din pat şi te zguduie şi în vremea asta te tot strigă pe nume. Când au descoperit că nu sunt Fitz, s-au înfuriat pe mine. Atunci s-a cutremurat pământul şi-am fost aruncat. Din vârful unui şir lung de trepte. Metaforic vorbind, desigur.

— Ţi-au dat drumul? am exclamat cu încântare. M-am întors imediat spre Kettle. Înseamnă că nu sunt atât de inteligenţi precum te-ai temut tu!

Bătrâna mă privi chiorâş.

— Nici tu atât de deştept precum am crezut, mormăi morocănoasă. I-au dat drumul? Sau i-a obligat o lovitură iscusită a unui Meşteşug? Iar dacă aşa este, cine le-a dat lovitura aceea?

— Verity, am spus, sigur pe mine dintr-odată. Le-am înţeles pe toate. În seara asta l-au atacat şi pe Verity! Iar el i-a învins!

— Ce tot vorbeşti? întrebă Kettricken, cu autoritate de regină. Cine l-a atacat pe regele meu? Ce ştie Kettle despre aceşti oameni care l-au atacat pe bufon?

— Nu-i cunoaşte, doamna mea, te asigur! m-am grăbit să-i spun.

— Of, taci din gură! se răsti Kettle la mine. Regina mea, am cunoştinţe de om învăţat, dacă vrei, de om care a studiat un lucru, dar nu-l poate aplica. De când Profetul şi Catalizatorul s-au unit, o clipă, în piaţă, m-am temut că între ei există o legătură de care se vor folosi iniţiaţii ca s-o întoarcă împotriva lor. Dar ei ori n-au aflat despre ea, ori le-a fost distrasă atenţia de altceva. Poate de valul Meşteşugului de care a pomenit Fitz.

— Valul ăsta... crezi că l-a stârnit Verity?

Kettricken începu să respire tot mai repede şi se înroşi în obraji.

— Numai de la el am mai simţit venind atâta energie, i-am răspuns.

— Atunci înseamnă că trăieşte, murmură ea. Trăieşte.

— Poate, se îndoi Kettle cu amărăciune. Dacă loveşti pe cineva cu Meşteşugul atât de tare, poţi să-l omori. Dacă nici n-a fost Verity? Dacă a fost doar o încercare nereuşită a lui Will şi a lui Regal să-l omoare pe Fitz?

— Nu, ţi-am spus, i-a spulberat cum spulberă vântul frunzele.

— Iar eu ţi-am spus că e posibil să se fi distrus singuri încercând să te omoare.

Am crezut că Kettricken o va dojeni, dar şi ea, şi Starling se holbau cu ochi mari şi-o ascultau pe Kettle propovăduind cunoştinţe despre Meşteşug.

— Ce frumos din partea voastră că m-aţi avertizat, interveni bufonul, sarcastic de politicos.

— N-am ştiut... am început să protestez, dar Kettle interveni:

— Nu te-ar fi ajutat cu nimic dacă te-am fi avertizat, decât că nu te-ai mai fi gândit la altceva. Putem face următoarea comparaţie: a fost nevoie de efortul nostru, al tuturor, pentru ca Fitz să-şi păstreze mintea întreagă pe drumul Meşteşugului. N-ar fi supravieţuit călătoriei în oraş, dacă n-ar fi fost amorţit cu scoarţă de spiriduş. Totuşi, iniţiaţii merg pe drumul acela şi folosesc puterile Meşteşugului fără griji. E clar că sunt mult mai puternici decât el. Of, of, ce-i de făcut?

Nimeni nu răspunse la întrebarea pe care o pusese pentru sine. Pe neaşteptate, se uită acuzator la mine şi la bufon.

— Ceva nu e bine. Pur şi simplu nu e bine. Profetul şi Catalizatorul, iar voi sunteţi nişte copii. Bărbaţi necopţi, neinstruiţi în Meşteşug, cu capul plin de farse şi suferinţe din dragoste. Aceştia sunt cei trimişi să salveze lumea?

Bufonul şi cu mine am avut un schimb de priviri şi-am văzut că el se pregăteşte să-i dea o replică. Dar în momentul acela Starling pocni din degete.

— Şi aşa se naşte cântecul! exclamă ea dintr-odată, transfigurată de încântare. Nu e un cântec despre viteji neînfricaţi şi războinici cu trup de stâncă. Nu. Un cântec sau două, împodobite numai cu forţa prieteniei. Fiecare e obsedat să fie devotat unui rege, iar devotamentul nu poate fi negat. Iar la refren... „Bărbaţi necopţi”... ceva... ăăă...

Bufonul îmi atrase atenţia şi coborî spre el o privire plină de subînţelesuri.

— „Bărbaţi necopţi”? Ar fi trebuit să i-o arăt, zău, zise el încet.

În ciuda atmosferei, în ciuda căutăturii fioroase a reginei mele, am izbucnit în râs.

— Terminaţi, ne ocărî Kettle. Pusese atâta descurajare în glas, încât imediat am redevenit serios. Nu-i timp nici de

cântece, nici de mârşăvii. Sunteţi amândoi prea proşti ca să pricepeţi ce primejdie grea vă paşte? În ce pericol ne-aţi pus pe toţi cu slăbiciunea voastră? Scoase scoarţa de spiriduş din boccea şi puse iar ceainicul la fiert. E singurul lucru la care mă pot gândi acum, se scuză ea faţă de Kettricken.

— Care anume? vru să afle regina.

— Să-l amorţesc pe bufon măcar cu scoarţă de spiriduş. Îl voi face să fie surd la iniţiaţi şi să-şi ascundă gândurile de ei.

— Scoarţa de spiriduş nu are un asemenea efect! am protestat eu, indignat.

— Serios? Kettle se luă de mine furioasă. Atunci de ce s-a folosit, ani la rând, tocmai în acest scop? Dacă îi dai destulă scoarţă unui bastard tânăr, îi distrugi orice posibilă capacitate de a folosi Meşteşugul. Şi nu o dată s-a procedat aşa.

Am negat din cap sfidător.

— Eu o folosesc de ani de zile ca să-mi refac forţele după ce întrebuinţez Meşteşugul. La fel şi Verity. Şi niciodată n-a...

— Sfântă Eda cea milostivă! strigă Kettle. Spune-mi că minţi, te rog!

— De ce-aş minţi? Scoarţa de spiriduş te înviorează, chiar dacă te face melancolic după ce-o bei. Adesea i-o duceam lui Verity în turnul în care-şi întrebuinţa Meşteşugul, ca să prindă puteri noi.

Mi se înmuie limba. Expresia disperată a lui Kettle era prea sinceră.

— Ce s-a întâmplat? am murmurat.

— Iniţiaţii ştiu foarte bine că trebuie să se ferească de scoarţa de spiriduş, îmi răspunse ea cu glas scăzut, însă i-am auzit fiecare cuvânt, pentru că nimeni din cort nici măcar nu mai respira. Amorţeşte Meşteşugul, omul nu-l mai poate folosi nici el, după cum nici alţii nu mai pot străpunge ceaţa care-l învăluie. Se zice că adoarme sau distruge talentul Meşteşugului la tineri şi-i împiedică desăvârşirea la iniţiaţii mai în vârstă. Se uită la mine

compătimitoare. Probabil că ai fost foarte talentat cândva, ca să rămâi măcar cu o umbră de Meşteşug.

— Imposibil... am şoptit.

— Gândeşte-te, mă sili ea. Ai simţit vreodată că Meşteşugul tău e mai puternic după ce-ai luat scoarţă de spiriduş?

— Dar domnul meu Verity? interveni Kettricken.

Kettle ridică din umăr ezitantă. Se întoarse către mine.

— Când a început s-o bea?

Mi-a fost greu să mă concentrez pe vorbele ei. Atâtea lucruri le vedeam acum în altă lumină! Scoarţa de spiriduş îmi limpezise întotdeauna mintea de apăsarea Meşteşugului când îl folosisem intens. Dar nu încercasem niciodată să-l întrebuinţez după ce o luasem. Verity, însă, da. Cu cât succes, nu ştiam. Iscusinţa mea nestatornică... scoarţa de spiriduş să fi fost de vină? Ideea copleşitoare că Chade greşise când ne-o dăduse lui Verity şi mie mă lovi ca fulgerul. Chade făcuse o greşeală. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că el s-ar putea înşela, că ar putea greşi. Chade era maestrul meu, Chade a citit şi-a învăţat toată ştiinţa veche. Dar nu fusese instruit să folosească Meşteşugul. Bastard fiind, asemenea, mie, nu fusese iniţiat în Meşteşug.

— FitzChivalry!

Kettricken mă aduse cu picioarele pe pământ.

— Păi... din câte ştiu, Verity a început să bea ceai din scoarţă de spiriduş în primii ani de război. Când era singurul care ne putea apăra cu Meşteşugul de Corăbiile Roşii. Cred că pe atunci nu-l întrebuinţa atât de des şi nici nu-l extenua. Aşa că Chade i-a dat scoarţă de spiriduş. Ca să-l mai călească.

Kettle clipi de câteva ori la rând.

— Nefolosit, Meşteşugul păleşte, zise ea, mai mult pentru sine. Folosit, se dezvoltă şi începe să se impună şi înveţi, aproape instinctiv, nenumăratele feluri în care îl poţi întrebuinţa.

M-am pomenit că-i încuviinţez tăcut vorbele. Îşi înălţă dintr-odată ochii bătrâni spre mine.

— Amândoi sunteţi ciuntiţi. Din cauza scoarţei. Verity, ca adult, e posibil să-şi fi revenit. Poate şi-a dat seama că Meşteşugul lui e mai intens după ce n-a mai luat scoarţă atâta vreme. Cum ai făcut şi tu. E limpede că a străbătut drumul singur. Oftă. Dar bănuiesc că iniţiaţii ceilalţi n-au luat scoarţă deloc, iar talentul şi iscusinţa lor s-au întărit şi le-au depăşit pe ale tale. Aşa că acum ai de ales, FitzChivalry, şi numai tu poţi face alegerea. Bufonul nu are nimic de pierdut dacă ia drogul. Nu-şi poate folosi Meşteşugul, şi, dacă-l ia, îi ţine la distanţă de el pe iniţiaţi. Dar tu... Pot să-ţi dau ceaiul, dar îţi va amorţi Meşteşugul. Le va fi mai greu să ajungă la tine, iar ţie, mai greu să ajungi la ei. Ai putea fi mai în siguranţă aşa, dar încă o dată îţi vei afecta talentul. Destulă scoarţă de spiriduş ţi-l omoară de tot. Şi numai tu poţi face alegerea.

M-am uitat la mâinile mele, apoi la bufon. Ne-am privit iarăşi ochi în ochi. Şovăitor, mi-am trimis Meşteşugul spre el. N-am simţit nimic. Poate mă trăda propriul meu talent capricios. Dar mi se părea posibil ca bătrâna să aibă dreptate; scoarţa de spiriduş pe care bufonul tocmai o băuse îi închisese mintea pentru mine.

Cât vorbise, Kettle trăsese ceainicul de pe foc. Bufonul îi întinse cana fără un cuvânt. Ea îi mai turnă câteva bucăţele din drogul amar şi câteva înghiţituri de apă, apoi se uită la mine, aşteptând.

Mi-am plimbat ochii pe chipurile din jur, dar nu m-a ajutat nimeni. Am luat o cană din vasele puse unul peste altul. Kettle se întunecă la faţă şi-şi subţie buzele, dar nu-mi zise nimic. Duse mâna în săculeţul cu scoarţă, scormonind cu degetele la fund, unde scoarţa se transformase în praf. M-am uitat în cana goală, aşteptând, apoi la Kettle.

— Ai zis că valul de Meşteşug e posibil să-i fi omorât?

— Nu pot fi sigură de asta, spuse ea şi negă scuturând uşor din cap.

Nu puteam conta pe nimic. Nimic nu era sigur.

Am lăsat cana jos şi m-am târât spre păturile mele. Oboseala se instală brusc în mine. Şi frica. Ştiam că Will e

acolo, undeva, şi mă caută. Mă puteam ascunde în scoarţa de spiriduş, dar nu destul de bine ca să-l împiedic. Mi-aş fi slăbit apărarea deja afectată. Dintr-odată, am ştiut că nu voi dormi în noaptea aceea.

— Stau eu de strajă, m-am oferit şi m-am ridicat.

— N-ar trebui să rămână singur, zise Kettle morocănoasă.

— Îl păzeşte lupul, o asigură Kettricken, încrezătoare. Îl poate ajuta pe Fitz împotriva falsului grup de iniţiaţi mai bine decât oricine.

M-am întrebat de unde ştie, dar n-am îndrăznit s-o întreb. Aşa că mi-am luat mantaua şi m-am dus afară, la focul firav, să stau de strajă şi să aştept, ca un condamnat.

32. CAPELIN BEACH

Harul este privit cu mult dispreţ. În nenumărate regiuni e considerat o perversiune; circulă poveşti despre oameni care se împerechează cu animale pentru a dobândi Har sau sacrifică copii pentru a căpăta darul de a cunoaşte limba animalelor şi-a păsărilor. Unii povestitori pomenesc de învoieli făcute cu demoni străvechi ai pământului. Eu cred că, în realitate, Harul este o magie pe atât de naturală, pe cât poate pretinde omul. Tocmai Harul e acela care face păsările să-şi ia zborul în stol toate deodată sau peştii tineri să se adune în bancuri într-un pârâu iute. Tot Harul trimite mama la patul bebeluşului chiar când acesta se trezeşte. Cred că este centrul comunicării fără cuvinte şi toţi oamenii au înclinaţie spre el, fie că o recunosc, fie că nu.

A doua zi, am ajuns din nou la drumul Meşteşugului. Trecând pe lângă stâlpul de piatră ameninţător, m-am simţit atras de el.

— Verity ar putea fi la un pas de mine, am spus.

Kettle pufni.

— Sau moartea ta ar putea fi la un pas de tine. Ai înnebunit de-a binelea? Crezi că orice om cu Meşteşug poate înfrunta un grup de iniţiaţi?

— Verity a reuşit, am replicat, gândindu-mă cum m-a salvat la Tradeford.

Restul dimineţii, Kettle îşi păstră o expresie gânditoare.

Nu m-am înghesuit s-o fac să vorbească, pentru că mă apăsau propriile mele poveri. Mă necăjea senzaţia că pierdusem ceva. Ca şi când aş fi uitat ceva, dar nu-mi mai aminteam ce anume. Lăsasem ceva în urmă. Sau uitasem să fac un lucru important, pe care intenţionasem să-l duc la capăt. Pe la sfârşitul după-amiezii, cuprins de un sentiment de slăbiciune, am descoperit ce-mi lipseşte.

Verity.

Când fusese cu mine, rareori îi simţisem prezenţa cu siguranţă. Ca la o sămânţă aşteptând să pocnească, aşa mă gândisem la el. Numeroasele dăţi în care îl căutasem înăuntrul meu şi nu-l găsisem nu mai însemnau nimic. Nu era vorba de o îndoială sau o nedumerire. Era o siguranţă crescândă. Verity fusese cu mine peste un an de zile. Acum nu mai era.

Oare să fi murit? Nu puteam fi sigur. Valul acela uriaş de Meşteşug ar fi putut veni de la el. Sau de la altceva, o altă întâmplare care-l obligase să se retragă în sine. Probabil despre asta era vorba. Consideram un miracol faptul că atingerea Meşteşugului său durase atât de mult. De mai multe ori am încercat să vorbesc despre asta cu Kettle şi cu Kettricken, dar de fiecare dată mi-a lipsit o justificare. Ce le-aş spune? Că înainte nu eram sigur că Verity era cu mine, iar acum nu-l mai simt deloc? Noaptea, lângă foc, studiam ridurile de pe faţa lui Kettricken şi mă întrebam ce rost are să-i sporesc îngrijorarea. Aşa că mi-am alungat grijile şi mi-am ţinut gura închisă.

Greutăţile necontenite duc la monotonie şi la zile care se scurg toate la fel când e să le povesteşti. Ploua cu întreruperi, iar când nu ploua, bătea vântul. Proviziile noastre se diminuau văzând cu ochii, aşa că verdeţurile pe care reuşeam să le adunăm din mers şi carnea pe care o aduceam Ochi Întunecaţi şi cu mine noaptea contau în mare măsură. Mergeam pe marginea drumului, nu pe el, dar eram conştient întruna de murmurul Meşteşugului ca de clipocitul unui râu de lângă mine. Bufonul era îndopat cu ceai din scoarţă de spiriduş. Foarte curând, începu să manifeste şi energia nestăvilită, şi dispoziţia mohorâtă - efectele drogului. În cazul lui, ţopăia şi făcea tumbe în timp ce înaintam pe drumul Meşteşugului şi le însoţea cu limba şi ironia lui usturătoare. Glumea mult prea des pe marginea aventurii noastre zadarnice, iar la orice remarcă încurajatoare răspundea cu un sarcasm nestăpânit. La sfârşitul celei de-a doua zile, mi se părea un copil needucat. Nu lua în seamă dojenile, nici măcar pe ale lui

Kettricken, nici nu-şi amintea că liniştea e o virtute. Nu mă temeam atât că vorbăria lui neîntreruptă şi cântecele batjocoritoare ne dădeau în vileag în faţa grupului de iniţiaţi, cât că nu i-am fi auzit venind din cauza zgomotului necontenit pe care îl făcea. Văzând că nu obţin nimic de la el cu vorba bună, rugându-l să se potolească, am urlat la el, obţinând însă acelaşi rezultat. Atât de tare m-a călcat pe nervi, până când am visat că-l strâng de beregată, dar nu cred că eram singurul mânat de acelaşi impuls.

Numai vremea frumoasă ne-a mai luminat grupul în zilele acelea lungi, petrecute pe drumul Meşteşugului. Ploaia se potolise şi se rărise. Frunzele se deschideau pe arborii foioşi de la marginea drumului, iar dealurile din vecinătate înverzeau peste noapte. Jeppele prindeau puteri păscând mai multă verdeaţă, iar Ochi Întunecaţi găsea vânat mic după placul inimii. Orele puţine de somn îşi lăsau amprenta asupra mea, dar n-aş fi rezolvat nimic dacă l-aş fi lăsat pe lup să vâneze singur. Mă temeam să dorm. Mai rău, Kettle se temea să mă lase să adorm.

Fără să mă consulte, Kettle a pus stăpânire pe mintea mea. Eu n-am fost de acord, dar nici n-am fost atât de tâmpit să mă opun. Şi Kettricken, şi Starling îi acceptaseră cunoştinţele despre Meşteşug. Nu mai aveam voie să plec singur sau doar însoţit de bufon. Când mă duceam să vânez cu lupul noaptea, Kettricken venea cu noi. Stăteam de strajă împreună cu Starling, iar în vremea asta, la îndemnul lui Kettle, ea mă învăţa cântece şi poveşti din repertoriul ei. Bătrâna mă păzea în puţinele ore când dormeam. Ţinea la îndemână ceaiul negru din scoarţă de spiriduş pe care, la nevoie, să mi-l toarne pe gât şi să-mi slăbească Meşteşugul. Toate acestea mă scoteau din sărite, dar cel mai rău era în timpul zilei, când mergeam împreună. Nu aveam voie să vorbesc despre Verity sau despre grupul de iniţiaţi, de nimic care să amintească de ei. În schimb, ne jucam jocul ei, adunam ierburi de pe marginea drumului pentru cină sau îi recitam din poveştile lui Starling. Ori de câte ori bănuia că nu mă concentrez numai pe conversaţia noastră, mă pocnea scurt cu bâta.

Când am încercat, de vreo două-trei ori, să-i pun întrebări despre trecutul ei, m-a informat ţâfnoasă că subiectul ne-ar fi condus tocmai la lucrurile pe care trebuia să le evităm.

Nu există îndatorire mai vicleană decât să te reţii de la a te gândi la ceva anume. Când eram mai concentrat, o floare parfumată de lângă drum îmi amintea de Molly, iar de la ea la Verity, care mă îndepărtase de ea prin chemarea lui, nu era decât un gând. Flecărelile bufonului îmi aduceau aminte că Shrewd îi îngăduise batjocura şi imediat îmi aminteam că regele murise şi de mâna cui. Cel mai greu de suportat era tăcerea lui Kettricken. Nu-mi mai putea vorbi despre temerile ei legate de Verity. N-o puteam privi fără să simt că jinduieşte după el, pentru ca apoi să mă dojenesc că m-am gândit la el. Aşa mi-au trecut zilele acelea lungi de călătorie.

Peisajul se schimba treptat. Coboram tot mai adânc dintr-o vale unduioasă într-alta. O vreme, drumul nostru a mers paralel cu un râu gri-albicios. Pe alocuri, apele revărsate şi retrase transformaseră drumul într-o potecă lată numai cât piciorul. Într-un sfârşit, am ajuns la un pod uriaş. Când l-am zărit de la distanţă, delicateţea de pânză de păianjen a siluetei lui arcuite mi-a amintit de oase şi mi-a fost frică să nu găsim în locul lui aşchii de lemn împrăştiate. Dar am traversat o construcţie care se arcuia peste râu mult prea înaltă, de parcă ar fi vrut să demonstreze că poate. Suprafaţa podului strălucea neagră, iar bolta care se întindea graţioasă deasupra şi dedesubt împrumuta culoarea colbului. Nu mi-am dat seama din ce material era clădit, metal sau piatră necunoscută, pentru că arăta mai degrabă ca un fir tors decât ca metal bătut cu barosul sau rocă dăltuită. Eleganţa şi fineţea lucrăturii îl amuţiră până şi pe bufon un timp.

După ce-am traversat podul, am urcat mai multe dealuri scunde, numai ca să începem altă coborâre. De data asta, valea era îngustă şi adâncă, o despicătură abruptă în pământ, cioplită de toporul unui uriaş de poveste. Drumul atârna pe-o parte a ei şi urma panta în jos, neînduplecat.

Nu prea vedeam unde punem piciorul, pentru că valea însăşi era acoperită de nori şi frunziş. Am fost cam nedumerit, până când ne-a tăiat calea primul râuleţ cu apă călduţă. Izvorul lui, aflat chiar lângă drum, bulbucea şi scotea aburi, dar dispăruseră cu multă vreme în urmă zidurile din piatră sculptată şi canalul de scurgere în care voise să-l înghesuie un inginer demult dispărut de pe lume. Bufonul făcu mare tămbălău pe marginea duhorii care venea din el, nehotărât dacă s-o asemene cu putoarea de ouă stricate sau cu un pârţ tras de pământul însuşi. Pentru prima oară, nici măcar grosolănia lui nu mă făcea să zâmbesc. Mi se părea că exagera cu bădărănia de prea multă vreme, că voioşia dispăruse şi rămăseseră doar mojicia şi cruzimea.

La începutul unei după-amiezi, am ajuns într-o zonă cu iazuri aburinde. Era prea greu să rezişti tentaţiei apei calde, aşa că Kettricken ne-a dat voie să ne aşezăm tabăra mai devreme. Ne-am bucurat de confortul după care tânjeam de atât timp, scufundându-ne trupurile ostenite în apa fierbinte, deşi bufonul nici nu se apropie de ea din cauza mirosului. Mie nu-mi mirosea mai urât decât apa care umplea căzile din Jhaampe, dar de data aceea m-am lipsit bucuros de tovărăşia lui. Plecă să caute apă bună de băut, în vreme ce femeile intrară în iazul cel mai mare, iar eu am preferat unul mai mic şi mai îndepărtat. M-am bălăcit ce m-am bălăcit, apoi m-am hotărât să-mi spăl hainele. Putoarea de mineral a apei era o nimica toată în comparaţie cu miasmele împrăştiate de propriul meu corp. La sfârşit, mi-am întins straiele pe iarbă la uscat şi m-am scufundat iar în apă. Ochi Întunecaţi veni şi se aşeză la margine, urmărindu-mă nedumerit, cu coada strânsă la picioare.

E tare bine, i-am spus fără să fie nevoie, ştiind că-mi simte plăcerea.

Cred că are de-a face cu faptul că n-ai blană, hotărî el, într-un sfârşit.

Intră şi tu în apă ca să te spăl. Te va ajuta să lepezi blana de iarnă, i-am propus.

El pufni dispreţuitor. *Prefer să mă scarpin şi s-o dau jos puţin câte puţin.*

Nu-i nevoie să stai aici şi să te plictiseşti privindu-mă. Du-te şi vânează, dacă vrei.

M-aş duce, dar căpetenia lupoaică mi-a cerut să te păzesc. Aşa că te voi păzi.

Kettricken?

Aşa îi spui tu.

Cum ţi-a cerut?

Mă privi mirat. *Ca tine. S-a uitat la mine şi-am ştiut ce vrea. Era îngrijorată că stai singur.*

Ştie că o auzi? Te aude şi ea?

Da, câteodată. Se trânti pe pajişte şi se întinse răsucindu-şi limba roz. *Poate, când perechea ta te va obliga să renunţi la mine, mă voi împrieteni cu ea.*

Nu-i de râs.

Nu-mi răspunse, dar se trânti pe spate şi începu să se tăvălească, scărpinându-se. Molly devenise un subiect sensibil între noi doi, o rană pe care eu nu voiam s-o zgândăr şi la care el se uita obsesiv. Mi-am dorit dintr-odată să fim cum fusesem înainte, uniţi şi întregi, trăind numai clipa prezentă. M-am lăsat pe spate, cu capul proptit de mal, cu jumătate de corp afară, iar cu jumătatea cealaltă în apă. Am închis ochii şi nu m-am gândit la nimic.

Când i-am deschis, bufonul mă privea de sus. Am tresărit vizibil. La fel şi Ochi Întunecaţi, sărind în picioare cu un mârâit gros.

— Halal paznic, i-am spus eu bufonului.

Nu are miros şi păşeşte mai uşor decât zăpada! se plânse lupul.

— Întotdeauna e cu tine, nu-i aşa? remarcă bufonul.

— Într-un fel sau altul, am recunoscut şi-am intrat iar în apă.

Trebuia să ies în curând. După-amiaza târzie se transforma în seară. Aerul mai răcoros făcea şi mai liniştitoare apa fierbinte. După câteva clipe, am aruncat ochii spre bufon. Era tot în picioare şi se holba la mine.

— S-a întâmplat ceva? l-am întrebat.

Făcu un gest neclar, apoi se aşează stingher pe mal.

— M-am gândit la lumânăreasa ta, mă luă el pe nepusă masă.

— Zău? Eu n-am ştiut cum să fac să nu mă gândesc la ea.

Reflectă câteva clipe.

— Dacă mori, ce se va alege de ea?

M-am rostogolit pe burtă şi m-am proptit în coate ca să-l pot privi pe bufon. Îl suspectam că-mi pregăteşte o farsă, dar el avea o expresie gravă.

— O va îngriji Burrich, i-am răspuns calm. Atât cât va avea nevoie de ajutorul lui. E o femeie capabilă, bufonule. A avut singură grijă de ea ani de zile înainte de… Bufonule, eu n-am avut niciodată grijă de ea. I-am fost aproape, dar s-a descurcat întotdeauna singură.

Mi-a fost şi ruşine, am fost şi mândru de vorbele acelea. Ruşine că îi oferisem lui Molly atât de puţin în afară de necazuri, mândru că o femeie ca ea ţinuse la mine.

— Dar cel puţin ai vrea să-i duc veşti despre tine, nu?

Am negat, clătinând din cap.

— Mă crede mort. Şi ea, şi Burrich. Dacă va fi să mor cu adevărat, aş prefera să creadă că am murit în temniţa lui Regal. Cum i-ai explica faptul că nu m-am dus la ea imediat? Nu. Dacă mi se va întâmpla ceva, nu vreau să i se spună minciuni.

Tristeţea îmi strânse din nou inima în ghearele ei. Dacă supravieţuiam şi mă întorceam la ea? Asta ar fi fost şi mai rău. Am încercat să mă imaginez în faţa ei, explicându-i că, încă o dată, l-am pus pe regele meu înaintea ei. Am strâns din pleoape ca să alung imaginea.

— Totuşi, când se va termina totul, aş vrea s-o mai văd, rosti bufonul.

Am deschis ochii.

— Tu? N-am ştiut că aţi stat vreodată de vorbă.

Bufonul păru luat puţin prin surprindere.

— Păi, eu am vrut să zic că merg în numele tău. Ca să mă asigur personal că nu-i lipseşte nimic.

Am fost ciudat de impresionat.

— Nu ştiu ce să zic.

— Atunci, nu spune nimic, decât unde o găsesc, îmi propuse bufonul zâmbind.

— Nici eu nu ştiu sigur, am mărturisit. Chade ştie. Dacă... dacă nu voi reuşi să supravieţuiesc până la sfârşit, întreabă-l pe el. Mi se părea că-mi aduce ghinion să vorbesc de propria mea moarte, aşa că am adăugat: Bineînţeles, ştim amândoi că vom supravieţui. Doar aşa s-a profeţit, nu?

Mă privi chiorâş.

— De către cine?

Mi se făcu inima cât un purice.

— De Profetul Alb sau de altul, aşa am sperat eu, m-am bâlbâit.

Mi-am dat seama că nu-l întrebasem niciodată pe bufon dacă se profeţise supravieţuirea mea. Nu toată lumea rezistă după ce câştigă o bătălie. Am găsit curajul să-l întreb atunci:

— Se prevesteşte supravieţuirea Catalizatorului?

El căzu pe gânduri, cel puţin aparent.

— Chade duce un trai primejdios, rosti. Nu e sigur că va supravieţui nici el. Iar dacă moare, ei... sigur ai măcar idee pe unde se află fata. Nu vrei să-mi spui?

Faptul că evitase întrebarea era pentru mine tot un răspuns. Catalizatorul nu avea să supravieţuiască. Parcă m-ar fi lovit un val de apă rece şi sărată. M-am rostogolit în imaginea aceea rece, m-am înecat în ea. Nu-mi voi strânge fiica în braţe, nu voi mai simţi afecţiunea lui Molly. Era un gând dureros, mă durea ca o rană trupească şi mă ameţea.

— FitzChivalry? stărui bufonul.

Îşi acoperi gura cu o mână, ca şi când n-ar mai fi putut vorbi, iar cu cealaltă se prinse de încheietură. Părea bolnav.

— Nu-ţi face griji, am rostit, cu glas stins. Poate e mai bine să ştiu ce mă aşteaptă. Am oftat şi m-am străduit să-mi amintesc un lucru. I-am auzit vorbind de un sat. Burrich merge acolo la cumpărături. Nu poate fi departe. Ai putea începe să-i cauţi acolo.

Bufonul mişcă uşor din cap a încurajare. Avea lacrimi în ochi.

— Capelin Beach.

Mă privi lung, preţ de-o clipă. Apoi căzu într-o parte.

— Bufonule?

Nu-mi răspunse. M-am ridicat, stropii de apă caldă alunecându-mi pe corp, şi m-am uitat la el. Se trântise pe-o parte, ca şi când ar fi dormit.

— Bufonule! l-am strigat nervos.

Văzând că tot nu-mi răspunde, am ieşit din iaz şi m-am dus la el. Zăcea pe malul cu iarbă deasă, prefăcându-se că respiră adânc şi regulat, ca în somn.

— Bufonule? l-am strigat din nou, aşteptând să-mi sară în faţă.

El însă făcu o mişcare slabă, ca tulburat din vis. Mă scotea din sărite că trecea atât de brusc de la o discuţie serioasă la o farsă. Totuşi, era tipic pentru comportamentul lui din ultimele zile. Îmi pieri senzaţia de relaxare adusă de apa fierbinte. Încă ud, mi-am adunat hainele. N-am vrut să mă uit la el cât m-am şters de apă. Straiele pe care le-am îmbrăcat erau, oricum, jilave. Bufonul dormea mai departe când m-am întors şi-am plecat spre tabăra noastră. Ochi Întunecaţi veni după mine.

E un joc? mă întrebă el pe drum.

Un fel de joc, bănuiesc, i-am răspuns scurt. *Nu unul care să-mi placă.*

Femeile se întorseseră înaintea noastră. Kettricken medita cu harta în faţă, iar Kettle dădea jeppelor porţii mici din grăunţele rămase. Starling stătea lângă foc şi-şi descâlcea părul, dar ridică ochii la sosirea mea.

— A găsit bufonul apă de băut? mă întrebă.

Am dat din umeri.

— Nu când l-am văzut ultima oară. Adică, şi dacă a găsit, n-o căra cu el.

— Avem destulă în burdufuri, ne descurcăm. Dar prefer să beau ceai făcut cu apă proaspătă.

— Şi eu.

M-am aşezat lângă foc şi-am studiat-o. Nu se gândea la degetele care-i dansau prin păr şi-l împleteau în codiţe fine. Şi le răsuci în jurul capului şi le prinse bine.

— Nu suport să mă lovească părul ud peste faţă, îmi zise.

Mi-am dat seama că mă holbez la ea. Stânjenit, am întors capul.

— O, încă mai ştie să roşească, râse ea, apoi mă întrebă fără ocolişuri: Vrei să-ţi împrumut pieptenele?

Am arătat spre părul meu încâlcit.

— Cred că ar trebui, am bâiguit.

— Aşa este, încuviinţă ea, dar nu mi-l dădu, ci veni şi îngenunche lângă mine. Cum ai reuşit să-l încâlceşti aşa? se întrebă cu glas tare, trăgându-mi pieptenele prin păr.

— Se încâlceşte singur, am bolborosit.

Atingerea ei uşoară, felul în care mă pieptăna îmi făceau mare plăcere.

— E foarte moale, ăsta-i necazul. N-am mai întâlnit bărbat din Buck cu un păr atât de fin.

Îmi tresări inima în piept. O plajă din Buck, într-o zi cu vânt, Molly pe o pătură roşie lângă mine, cu bluza mai mult descheiată. Îmi spusese că lumea mă considera cel mai reuşit lucru care ieşise din grajdurile lui Burrich. „Cred că datorită părului. Nu e nici pe departe atât de aspru ca al bărbaţilor din Buck.” O pauză scurtă, pentru complimente seducătoare, pălăvrăgeală şi mângâieri dulci sub cerul liber. O umbră de zâmbet miji pe buzele mele, însă nu-mi puteam aminti ziua aceea fără să-mi amintesc că, la fel ca atâtea altele, se terminase cu ceartă şi lacrimi. Mi-am înăbuşit durerea şi-am clătinat din cap, încercând să-mi alung amintirile.

— Nu te mişca, mă certă Starling, trăgând tare de-o şuviţă. Aproape că l-am descâlcit. Ţine-te bine, ăsta e ultimul cârcel.

Prinse şuviţa mai de sus şi smulse pieptenele prin cârcel. Nu mă duru deloc.

— Dă-mi cureluşa.

O luă din mâna mea şi-mi prinse părul la spate.

Kettle terminase de hrănit jeppele.

— Avem carne? mă întrebă direct.

Am oftat.

— Încă nu. Curând, i-am promis.

M-am ridicat anevoie pe picioarele obosite.

— Păzeşte-l, lupule, îi ceru Kettricken lui Ochi Întunecaţi.

El dădu uşor din coadă şi mă îndepărtă de tabără.

Când ne-am întors, se întunecase. Eram foarte mulţumiţi de noi, pentru că aduceam nu un iepure, ci un animal cu copite, asemănător cu un ied, dar cu blana mai mătăsoasă. Îi despicasem burta acolo unde îl omorâsem, şi ca să-i dau măruntaiele lui Ochi Întunecaţi, şi ca să-mi fie mai uşor să-l car. Am atârnat carnea pe umăr, dar mi-a părut rău destul de repede.

Paraziţii muşcători pe care-i găzduise animalul săriră fericiţi pe ceafa mea curată. Trebuia să mă spăl din nou în seara aceea.

Am zâmbit larg când Kettle îmi ieşi în întâmpinare şi-mi dădu jos iedul de pe umăr ca să-l inspecteze. În loc să mă felicite, mă întrebă:

— Mai ai scoarţă de spiriduş?

— Ţi-am dat-o pe toată. De ce? Ai terminat-o? După ce efecte are asupra bufonului, ar fi o veste nemaipomenită.

Mă privi chiorâş.

— V-aţi certat? vru să ştie. L-ai lovit?

— Ce? Normal că nu!

— L-am găsit la marginea bălţii în care te-ai scăldat. Tremura în somn ca un căţel care visează. L-am trezit, dar şi treaz, tot buimac părea. L-am adus aici, însă el şi-a căutat îndată păturile. De atunci, doarme ca un mort.

Ajunsesem la focul pentru gătit şi-am aruncat iedul lângă el, apoi m-am dus degrabă în cort. Ochi Întunecaţi mi se strecură în faţă.

— S-a trezit, dar foarte puţin, continuă Kettle. Pe urmă a adormit la loc. Se poartă ca stors de toate puterile sau parcă a fost foarte bolnav. Mi-e frică pentru el.

Nu i-am dat atenţie bătrânei. Am îngenuncheat lângă bufon. Dormea pe-o parte, adunat ghem. Kettricken îngenunche şi ea alături, întunecată la faţă de îngrijorare. Mie mi se părea că bufonul arată ca orice om adormit. Uşurarea se războia cu iritarea în sufletul meu.

— I-am dat aproape toată scoarţa de spiriduş, continuă Kettle să turuie. Dacă-i dau cât a mai rămas, rămânem fără rezervă, în caz că-l atacă iniţiaţii.

— Dacă nu mai sunt alte ierburi... vru Kettricken să spună ceva, dar am întrerupt-o.

— De ce nu-l lăsăm să doarmă, pur şi simplu? Poate că aşa se vindecă boala de care-a suferit înainte. Sau e chiar efectul scoarţei de spiriduş. Oricât de puternic e un drog, nu-ţi poţi păcăli prea mult trupul, iar la un moment dat începe să-şi ceară drepturile.

— Aşa este, mă aprobă Kettle în silă. Dar nu-i stă deloc în obicei să se poarte aşa...

— Şi-a schimbat comportamentul din a treia zi de când bea scoarţă de spiriduş, am subliniat. Are limba prea ascuţită, face glume jignitoare. Dacă mă întrebaţi pe mine, să ştiţi că prefer să doarmă decât să stea treaz zilele-astea.

— E ceva adevăr în ce zici tu. Atunci, să-l lăsăm să doarmă, cedă Kettle.

Deschise gura, parcă vrând să mai spună ceva, dar se răzgândi. Am ieşit să pregătesc iedul pentru gătit. Starling veni după mine.

O vreme, mă urmări în linişte cum îl jupoi. Nu era un animal prea mare.

— Ajută-mă să aprind focul şi-l prăjim pe tot. Carnea friptă se păstrează mai bine pe vremea asta.

Pe tot?

În afară de o porţie generoasă pentru tine. Am tăiat cu cuţitul o încheietură de la genunchi, am smuls laba şi-am tăiat apoi zgârciurile rămase.

Să nu-mi dai numai oase, îmi aminti Ochi Întunecaţi.

Ai încredere în mine. Când am terminat, primise capul, pielea, toate cele patru gambe şi un sfert din pulpa din spate. Mi-a fost cam dificil să fixez carnea pe frigare, dar

m-am descurcat. Era un animal tânăr şi, deşi n-avea prea multă grăsime, mă aşteptam să fie carnea moale. Cel mai greu era să aşteptăm să se prăjească. Flăcările îl mângâiau cu vârfurile, îl pârjoleau, iar de la mirosul de carne friptă îmi lăsa gura apă.

— Eşti foarte supărat pe bufon? mă întrebă Starling încet.

I-am aruncat o privire peste umăr.

— Ce-ai spus?

— După atâta călătorit împreună, am văzut ce legătură există între voi. Sunteţi mai apropiaţi ca fraţii. Am crezut că vei sta lângă el şi te vei agita, cum ai făcut când a fost bolnav. Totuşi, te porţi de parcă n-ar fi păţit nimic.

Pesemne că menestrelii au ochi prea buni. Mi-am dat la o parte părul de pe faţă şi m-am gândit.

— Azi, mai devreme, a venit la mine şi-am stat de vorbă. Despre ce-ar face el pentru Molly dacă eu nu supravieţuiesc ca să mă întorc la ea. Am privit-o pe Starling şi-am clătinat din cap. Emoţia mă luă prin surprindere. Bufonul nu se aşteaptă să supravieţuiesc. Iar când un profet îţi spune astfel de lucruri, e greu să crezi altceva.

Expresia de disperare a lui Starling nu era deloc liniştitoare. Îi aduse o minciună pe buze:

— Profeţii n-au întotdeauna dreptate. Ţi-a spus sigur că ţi-a văzut moartea?

— Când l-am întrebat, n-a vrut să-mi răspundă.

— Nici n-ar fi trebuit să aducă vorba despre asta, se enervă brusc Starling. Cum îşi închipuie că vei mai avea tragere de inimă să-ţi duci la capăt datoria, ştiind că-ţi va aduce moartea?

Am ridicat din umeri şi-am tăcut. Refuzasem să mă gândesc la asta cât vânasem. În loc să-mi dispară, sentimentele mi se intensificară. Nenorocirea mă copleşi. Da, şi furia. Eram furios pe cuvintele bufonului. M-am silit să chibzuiesc la ele.

— Vestea nu el a inventat-o. Şi nu găsesc cusur intenţiei sale. Dar e greu să faci faţă morţii când afli că nu se va

petrece cândva, undeva, ci înainte să cadă frunza de pe crengile copacilor în vara asta.

Mi-am plimbat ochii pe pajiştea de un verde crud din jurul nostru.

E uimitor cât de diferit vezi un lucru când ştii că e ultimul pe care-l vei avea. Fiecare frunză creştea ţanţoşă pe fiecare creangă, într-o mare de nuanţe verzi. Păsările se provocau cu ciripituri sau ţâşneau în zbor colorat. Mirosul cărnii puse la prăjit, al pământului, până şi pocnetul oaselor în fălcile lui Ochi Întunecaţi deveniră unice şi preţioase. Câte zile ca acestea nu lăsasem să treacă aiurea, cu gândul la o halbă de bere când merg în oraş sau ce cal trebuie potcovit azi! Demult de tot, în Buckkeep, bufonul mă prevenise că ar trebui să trăiesc fiecare zi ca şi cum ar fi importantă, ca şi cum în fiecare zi soarta lumii depinde de faptele mele. Acum am înţeles, deodată, ceea ce încercase el să-mi spună atunci. Numai acum, când începeam să număr zilele care-mi rămâneau.

Starling îmi puse mâinile pe umeri. Se aplecă în jos şi-şi lipi obrazul de al meu.

— Fitz, îmi pare atât de rău, murmură.

Nu-i auzeam cuvintele, ci convingerea că voi muri. M-am uitat la carnea care se prăjea deasupra flăcărilor. Fusese un ied viu.

Moartea o găseşti întotdeauna la hotarul clipei de acum. Gândul lui Ochi Întunecaţi mă atinse blând. *Moartea ne pândeşte şi e mereu sigură pe prada ei. Nu e un lucru asupra căruia să stăruim, dar toţi ştim că el există, în oasele şi-n măruntaiele noastre. Toţi, în afară de oameni.*

Şocat, am cugetat la ceea ce încercase bufonul să mă înveţe despre timp. Am vrut să mă întorc în timp, să am din nou la dispoziţie fiecare zi şi s-o retrăiesc. Timpul. Eram prins în capcana lui, înghesuit în clipa prezentului, singura pe care o puteam schimba. Toate zilele de mâine, toate momentele care aveau, poate, să urmeze curând erau stafiile zilelor care mi se furau în orice moment. Intenţiile n-aveau nicio valoare. Nu aveam la dispoziţie decât momentul de faţă. M-am ridicat brusc.

— Înţeleg, am rostit cu glas tare. A trebuit să mi-o spună, să-mi dea un brânci. Trebuie să încetez să mă port ca şi cum ar veni ziua de mâine, când voi putea îndrepta lucrurile. Toate trebuie făcute acum, chiar acum, fără să mă gândesc la ziua de mâine. Fără să mai cred în ea. Fără să mă mai tem pentru ea.

— Fitz? Starling se îndepărtă puţin de mine. Vorbeşti de parcă ai de gând să faci o prostie.

I se citea îngrijorarea în ochi.

— O prostie? am repetat pentru mine. O prostie de-a bufonului. Da. Ai tu grijă de carne, te rog? i-am cerut cu umilinţă.

Nu i-am mai aşteptat răspunsul. Se dădu la o parte şi-mi făcu loc să plec. Am intrat în cort. Kettle stătea lângă bufon şi-i păzea somnul. Kettricken îşi cosea o gaură din bocanc. Amândouă ridicară privirile spre mine.

— Trebuie să vorbesc cu el, le-am spus. Singur, dacă nu vă supăraţi.

Le-am ignorat expresiile nedumerite. Deja îmi doream să nu-i fi pomenit lui Starling de spusele bufonului. Sigur mă va trăda celorlalţi, dar acum nu voiam să le împart cu nimeni. Voiam să-i comunic bufonului ceva important şi aveam s-o fac pe loc. N-am aşteptat să le văd pe femei ieşind din iurtă. L-am atins uşor pe faţă, pe obrazul rece.

— Bufonule, i-am şoptit, trebuie să vorbesc cu tine. Am înţeles. Cred că, în sfârşit, am înţeles ceea ce ai tot încercat să mă înveţi.

Mi-a luat o vreme să-l trezesc. Am început să mă îngrijorez şi eu, ca şi Kettle. Nu era somnul în care se cufunda un om la sfârşitul zilei. Până la urmă, miji ochii spre mine prin întuneric.

— Fitz? E dimineaţă?

— E seară. Şi avem carne proaspătă prăjită, imediat e gata. Cred că o masă bună te va pune pe picioare.

Am avut un moment de şovăială, dar mi-am adus aminte de hotărârea luată. Acum.

— M-am supărat pe tine mai devreme din cauza vorbelor pe care mi le-ai spus. Dar acum cred că înţeleg de ce. Am

inspirat adânc, aer şi curaj. Vreau să-ţi dau ţie cercelul de la Burrich, să-l păstrezi tu. La... la sfârşit, vreau să i-l duci înapoi. Şi să-i spui că n-am murit în faţa colibei ciobanilor, ci mi-am respectat jurământul faţă de regele meu. Va însemna mult pentru el, îl va răsplăti pentru câte a făcut pentru mine. M-a învăţat să fiu om. Nu vreau ca acest lucru să rămână nerostit.

Am desfăcut încuietoarea cercelului şi l-am scos din ureche. L-am apăsat în palma moale a bufonului. El stătea pe-o parte şi mă asculta în tăcere. Avea o mină foarte serioasă. Am clătinat din cap.

— Nu am nimic să-i trimit lui Molly, nimic pentru copilul nostru. Se va mulţumi cu acul pe care l-am primit demult de la Shrewd, şi cu prea puţin altceva, încercam să-mi controlez vocea, dar mă sufoca însemnătatea cuvintelor mele. Poate e mai înţelept să nu-i spui lui Molly că am supravieţuit temniţei lui Regal. Dacă se poate. Burrich va înţelege de ce trebuie să rămână un secret. Ea m-a jelit odată ca pe-un mort, n-are rost să-i spui altceva. Mă bucur că o vei căuta. Să-i faci jucării lui Nettle.

Oricât m-am luptat împotriva lor, lacrimile îmi înţepară ochii. Bufonul se sculă în capul oaselor şi mă strânse prieteneşte de umăr.

— Dacă vrei s-o găsesc pe Molly, ştii că o voi face, de se va ajunge la asta. Dar de ce trebuie să ne gândim la asemenea lucruri acum? De ce te temi?

— De moartea mea, am recunoscut. Însă dacă mă tem de ea nu înseamnă că o şi împiedic. Aşa că iau ce măsuri pot. Cum ar fi trebuit să iau de multă vreme. L-am privit fix în ochii înceţoşaţi. Promite-mi.

Îşi plecă privirea spre cercelul din palmă.

— Îţi promit. Deşi nu pricep de ce crezi că aş avea mai multe şanse decât tine. Şi nici cum îi voi găsi pe Molly şi Burrich nu ştiu, dar îi voi găsi.

Mi s-a luat o piatră de pe inimă.

— Ţi-am spus şi mai devreme. Nu ştiu decât că stau într-o colibă lângă o localitate numită Capelin Beach. În Buck

sunt mai multe localităţi cu numele ăsta, e-adevărat. Dar, dacă tu spui că-i vei găsi, te cred.

— Capelin Beach? Privi undeva departe. Cred că-mi aduc aminte... am crezut că am visat locul. Mişcă din cap şi zâmbi subţire. Aşadar, acum ştiu unul din cele mai mari secrete din Buck. Chade mi-a spus că nici măcar el nu ştie unde a ascuns-o Burrich pe Molly. Avea doar un loc unde lăsa mesaje pentru Burrich, ca să vină Burrich la el. „Cu cât mai puţini oameni cunosc un secret, cu atât mai puţini îl pot da în vileag”, mi-a spus el odată. Dar mie mi se pare că am auzit numele ăsta. Capelin Beach. Ori l-am visat.

Mi se opri inima în piept.

— Ce vrei să spui? Ai avut o viziune cu Capelin Beach?

— Nu, nu o viziune. Îşi însoţi răspunsul cu o clătinare a capului. Un coşmar cumplit, cum altul nu e, atât de rău, încât atunci când m-a găsit Kettle şi m-a trezit, parcă nici nu dormisem, ci ieşisem din viaţa mea preţ de câteva ore. Clătină iar din cap încet şi se frecă la ochi, căscând. Nici măcar nu-mi amintesc să fi dormit afară. Dar acolo m-au găsit.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e ceva bine cu tine, m-am scuzat. Erai lângă iazul fierbinte, îmi vorbeai despre Molly şi... altele. Te-ai întins brusc şi-ai adormit. Am crezut că-ţi baţi joc de mine, am recunoscut sfios.

Căscă de-i trosniră fălcile.

— Nici măcar nu-mi aduc aminte să te fi căutat, îmi mărturisi. Adulmecă aerul. Ziceai ceva de friptură?

I-am răspuns înclinând din cap.

— Lupul şi cu mine am prins un ied. E tânăr şi-ar trebui să aibă carnea moale.

— Mi-e atât de foame, încât aş mânca şi pantofi vechi.

Dădu păturile la o parte şi ieşi din cort. M-am dus după el.

Aşa o cină frumoasă nu mai avusesem de câteva zile bune. Bufonul părea istovit şi meditativ şi îşi pierduse umorul grosolan. Carnea, deşi nu atât de moale ca aceea de miel gras, avea un gust mai bun decât toate mâncărurile pe care le gustasem în ultimele săptămâni. La

sfârşitul mesei, am împărtăşit senzaţia de odihnă cu burta plină a lui Ochi Întunecaţi. El se încolăcise lângă Kettricken, împărţind straja, iar eu m-am dus direct la culcare în cort.

Crezusem că bufonul nu va avea somn după ce dormise mai toată după-amiaza. Dar el a fost primul care s-a învelit în pături şi dormea dus când eu de-abia-mi scoteam bocancii. Kettle desfăcu tabla de joc şi-mi dădu o problemă cu care să-mi ocup mintea. M-am întins, cu gând să mă odihnesc cât mai puteam, supravegheat de Kettle.

Dar n-am avut parte de odihnă în noaptea aceea. Nici nu aţipisem bine, că bufonul începu să se zvârcolească şi să schelălăie în somn. Până şi Ochi Întunecaţi îşi vârî capul pe uşa cortului ca să vadă ce se întâmplă. Kettle reuşi să-l trezească după câteva încercări, iar când adormi la loc, alunecă imediat în visele lui agitate. M-am dus la el şi l-am scuturat, însă când i-am pus mâna pe umăr, l-am simţit cum pătrunde în mine. Preţ de-o clipă, i-am împărtăşit teroarea din noaptea respectivă.

— Bufonule, trezeşte-te! i-am poruncit şi, ca răspunzând la cererea mea, se ridică în şezut.

— Dă-mi drumul, dă-mi drumul! ţipă disperat.

Apoi, privind în jur şi văzând că nimeni nu-l ţine, căzu înapoi pe spate. Întoarse capul spre mine.

— Ce-ai visat? l-am întrebat.

Se gândi puţin, apoi clătină din cap.

— Nu mai ştiu. Îl scutură un suspin. Dar mă tem că mă aşteaptă iar, dacă închid ochii. Ia să vedem, poate Kettricken are nevoie de tovărăşie. Prefer să stau treaz decât să înfrunt... ce-oi fi avut de înfruntat în vis.

Părăsi cortul. M-am întins înapoi pe spate, cu ochii închişi. L-am găsit, subţire şi lucios ca un fir argintiu. Meşteşugul crease o legătură între noi.

Aha. Despre asta e vorba, deci? se minună lupul.

O simţi şi tu?

Numai câteodată. Seamănă cu legătura ta cu Verity.

Doar că e mai slabă.

Mai slabă? Nu cred. Ochi Întunecaţi chibzui puţin. *Nu-i mai slabă, frate. E diferită. E mai degrabă una făurită de Har, decât de Meşteşug.*

Lupul ridică ochii spre bufonul care tocmai ieşea din cort. După un timp, bufonul se încruntă şi plecă ochii spre el.

Vezi, spuse lupul, *mă simte. Nu foarte clar, dar mă simte. Salutare, bufonule. Mă gâdilă pe la ureche.*

Afară, în faţa cortului, bufonul întinse mâna dintr-odată şi-l scărpină pe lup între urechi.

33. CARIERA

Printre locuitorii de la munte circulă legende despre o rasă străveche înzestrată cu numeroase puteri magice şi cunoscătoare a multor lucruri acum pierdute pentru oameni. Aceste legende seamănă în multe privinţe cu cele despre spiriduşi pe care le spun Bătrânii în cele Şase Ducate. În unele cazuri, sunt atât de asemănătoare, încât e vorba, fără îndoială, de aceeaşi poveste înfloritã de oameni diferiţi. Exemplul cel mai evident e povestea „Scaunului zburător al fiului văduvei". La munteni, ea se numeşte „Sania zburătoare a băiatului orfan".

Locuitorii din Regatul Munţilor vă vor spune că membrii rasei aceleia sunt creatorii monumentelor bizare pe care le întâlneşti în pădurile lor. Tot lor le sunt atribuite şi realizări mai neînsemnate, ca unele jocuri de strategie încă jucate de copii, şi un instrument de suflat neobişnuit, care se umflă nu cu aerul scos de om din plămâni, ci cu răsuflarea „prinsă" într-o băşică umflată. Se mai spun basme despre oraşe străvechi din creierii munţilor, în care au locuit membrii rasei străvechi. Cu toate acestea, nu am găsit nicăieri în literatura lor, orală sau scrisă, relatări despre cum au dispărut ei.

Peste trei zile, am ajuns la carieră. Călătorisem pe o vreme dintr-odată foarte caldă. Aerul fremăta de miresmele frunzelor proaspăt ieşite din muguri şi-ale florilor, de fluieratul păsărilor şi de zumzetul insectelor. De-o parte şi de alta a drumului Meşteşugului, viaţa îmbobocea. Îl străbăteam cu simţurile alerte, mai conştient că trăiesc decât oricând. Bufonul nu mai scosese o vorbă despre cele profeţite despre mine. I-am fost recunoscător. Ochi Întunecaţi, descoperisem eu, avea dreptate. Era destul de greu să ştiu ce ştiam, nu trebuia să mă mai şi gândesc la asta.

Atunci am ajuns la carieră. Prima oară nu părea că am dat peste o fundătură. Drumul cobora în nişte chei săpate în piatră seacă, o regiune de două ori cât castelul Buckkeep. Pereţii văii erau verticali şi arizi, cu adâncituri în locurile din care se scobiseră blocuri imense de piatră neagră. Pe ici, pe colo, cascada de vegetaţie crescută din pământul de la marginea carierei acoperea suprafaţa verticală de piatră. Apa de ploaie se adunase în fundul gropii şi căpătase o culoare verde. Altă vegetaţie nu se vedea, pentru că nu prea era pământ din care să crească. Sub tălpile noastre, dincolo de marginea drumului Meşteşugului, se întindea piatra neagră golaşă din care fusese croit drumul nostru. Când am înălţat capetele spre stânca ameninţătoare din faţă, am dat de piatră neagră cu vinişoare argintii. Pe fundul carierei, câteva blocuri imense fuseseră abandonate printre grămezi de moloz şi praf. Erau mai mari decât o clădire. Nu-mi închipuiam cum fuseseră tăiate, darămite transportate. Lângă ele zăceau rămăşiţele unor maşinării gigantice, ca nişte motoare de asediu. Le putrezise lemnul, metalul le ruginise. Se înghesuiau una într-alta ca oasele unui schelet. În carieră domnea liniştea.

Două lucruri îmi atraseră imediat atenţia. Primul, stâlpul negru care se înălţa în calea noastră, gravat cu aceleaşi rune antice pe care le văzusem şi înainte. Al doilea, absenţa oricăror animale.

M-am oprit lângă stâlp. Mi-am trimis Harul în explorare, iar lupul mi se alătură în căutare. Numai piatră rece.

Pesemne vom învăţa să mâncăm piatră acum, ce zici? sugeră Ochi Întunecaţi.

— La noapte va trebui să vânăm în altă parte, l-am aprobat.

— Şi să găsim apă curată, adăugă bufonul.

Kettricken se oprise lângă stâlp. Jeppele începuseră deja să se risipească, căutând disperate ceva verde de mâncat. Graţie Meşteşugului şi Harului, în mod obişnuit, simţeam mai acut prezenţa altora. Dar în momentul acela, pe regină n-am simţit-o deloc, împietrise şi avea privirea goală. Îi

căzuse faţa ca şi când ar fi îmbătrânit sub ochii mei. Îşi plimba ochii pe piatra moartă şi, din întâmplare, îi căzură pe mine. Buzele i se întinseră într-un surâs al suferinţei.

— Nu-i aici, zise ea. Am bătut atâta drum, iar el nu-i aici.

N-am ştiut ce să-i spun. Îmi închipuisem multe finaluri ale expediţiei noastre, dar o carieră de piatră părăsită nu făcea parte din ele. Am vrut s-o încurajez, dar n-am găsit cuvintele potrivite. Acela era locul însemnat pe hartă şi, evident, destinaţia finală a drumului Meşteşugului. Se ghemui încet şi se aşeză direct pe piatra de la baza stâlpului. Stătu acolo pur şi simplu, prea obosită şi descurajată ca să plângă. Când m-am uitat la Kettle şi la Starling, am constatat că se holbau la mine ca şi când eu ar fi trebuit neapărat să am un răspuns pentru Kettricken. Nu aveam. Căldura zilei mă moleşea. Am străbătut cale atât de lungă, numai pentru atât...

Simt duhoare de hoit.

Eu, nu. Era ultimul lucru la care voiam să mă gândesc atunci.

Nici nu m-am aşteptat, cu nasul tău prost. Dar nu departe de aici se află un cadavru.

— Atunci du-te şi tăvăleşte-te în el, dacă chiar vrei să vezi ce e, l-am expediat eu pe un ton cam aspru.

— Fitz, mă mustră Kettle când Ochi Întunecaţi plecă hotărât, cu paşi repezi.

— Vorbeam cu lupul, am rostit, cu glas stins.

Bufonul încuviinţă cu privirea goală. Nu era deloc în apele lui. Bătrâna insistase să ia în continuare scoarţă de spiriduş, deşi, cum nu mai aveam prea multă, îi dădea o doză foarte mică, ceai fiert cu aceeaşi cantitate de plantă cine ştie a câta oară. Din când în când aveam impresia că surprind legătura creată de Meşteşug între noi. Dacă mă uitam la el, câteodată se răsucea şi-mi întorcea privirea, chiar din partea opusă a taberei. Dar nimic mai mult. Când i-am vorbit despre asta, mi-a spus că uneori simţea ceva, dar nu ştia sigur ce anume. Despre lucrurile pe care mi le spusese lupul n-am pomenit nimic. Îmi amintea de un om care îşi revenea după o boală îndelungată, îşi cruţa

puterile. Vorbea puţin, îi dispăruse chiar şi voioşia puţin umbrită de amărăciune. Încă o grijă pe umerii mei.

E un bărbat!

Duhoarea îi umplea nările lui Ochi Întunecaţi, îmi venea să vomit. „Verity”, am murmurat pentru mine, îngrozit. Am luat-o la goană în direcţia în care plecase lupul. Bufonul porni mai încet după mine, plutind ca puful în vânt. Femeile ne urmăriră din ochi fără să înţeleagă ce facem.

Cadavrul era înfipt între două blocuri uriaşe de piatră, într-o poziţie de parcă, deşi mort, tot voia să se ascundă. Lupul îi dădea târcoale agitat, cu blana zbârlită. M-am oprit la o oarecare distanţă de el, apoi mi-am desuflecat manşeta cămăşii şi mi-am acoperit cu ea nasul şi gura. Mi-a ajutat puţin, dar tot simţeam duhoarea. M-am apropiat de cadavru, făcându-mi curaj pentru ceea ce ştiam că trebuie să fac. Când am ajuns lângă el, am prins mantaua elegantă şi-am tras-o la o parte.

— Nu sunt muşte, observă bufonul, ca prin vis.

Avea dreptate. Nu erau nici muşte, nici viermi. Moartea putrezise, în tăcere, chipul bărbatului. Avea ten închis la culoare, de plugar ars de soare. Teama îi schimonosise trăsăturile, dar am ştiut că nu e Verity. Totuşi, l-am cercetat cu atenţie înainte de a-l recunoaşte.

— Carrod, am zis încet.

— Un membru al grupului de iniţiaţi al lui Regal? întrebă bufonul, de parcă ar mai fi existat un alt Carrod.

I-am confirmat înclinând din cap. Cu manşeta la nas şi la gură, am îngenuncheat lângă trupul neînsufleţit.

— Cum a murit? vru să ştie bufonul.

Nu-l deranja putoarea, dar eu nu credeam că pot vorbi fără să-mi vină rău. Am ridicat din umeri. Ca să-i răspund la întrebare, ar fi însemnat să inspir normal. Am tras de hainele cadavrului cu băgare de seamă. Mortul era şi ţeapăn, şi moale. Era greu să-l examinez, dar nu vedeam urme de violenţă. Am tras puţin aer în piept şi mi-am ţinut răsuflarea, apoi i-am desfăcut catarama centurii cu ambele mâini. I-am tras-o din jurul taliei cu săculeţ şi cuţit cu tot, şi m-am retras degrabă de lângă el.

Kettricken, Kettle şi Starling ajunseră la noi tocmai când forţam gura săculeţului. Nu ştiam ce speram să găsesc, dar am fost dezamăgit. O mână de monede, cremene şi o gresie. L-am aruncat pe jos şi mi-am frecat mâna de pantaloni. Mirosea a moarte.

— E Carrod, le informă bufonul pe femei. Probabil că l-a transportat stâlpul.

— Ce l-a ucis? întrebă Kettle.

I-am întâlnit privirea.

— Nu ştiu. Cred că Meşteşugul. Indiferent ce anume a fost, a vrut să se ascundă. Între rocile acelea. Haideţi să ne îndepărtăm de miasme, am propus.

Ne-am retras lângă stâlp. Ochi Întunecaţi şi cu mine am ajuns ultimii la el. Eram nedumerit. Mi-am dat seama că mă foloseam de toate mijloacele ca să-mi întăresc zidurile Meşteşugului. Vederea lui Carrod mort mă şocase. Un iniţiat mai puţin, mi-am zis. Dar fusese aici, chiar aici, în carieră, când murise. Dacă-l omorâse Verity, însemna că fusese şi el aici. M-am întrebat dacă aveam să dăm peste Will şi peste Burl în carieră, dacă veniseră şi ei să-l atace pe Verity. Mă îngrozea ideea că, probabil, aveam să găsim trupul neînsufleţit al lui Verity, însă lui Kettricken nu i-am mărturisit niciuna din frământările mele.

Cred că lupul şi cu mine am avut aceeaşi senzaţie deodată.

— E ceva viu acolo în spate, am spus. În interiorul carierei.

— Ce anume? vru să ştie bufonul.

— Nu ştiu.

Mă străbătu un fior. Harul meu nu simţea nimic, venea şi se retrăgea. Cu cât pipăiam cu el mai mult, ca să descopăr ce e, cu atât mă ocolea.

— Verity? mă întrebă Kettricken.

Mă duru sufletul să-i citesc iarăşi un licăr de speranţă în ochi.

— Nu, i-am răspuns cu glas blând. Nu cred. Nu pare om. N-am mai simţit aşa ceva până acum. Cred, am spus după

o pauză, că ar trebui să aştepţi aici până mă duc cu lupul să văd despre ce e vorba.

— Nu.

Vorbise Kettle, nu Kettricken, dar, când am întors capul către regina mea, am văzut că era de acord cu ea.

— Mai curând ar trebui ca tu şi bufonul să rămâneţi aici, cât mergem noi să cercetăm cariera, îmi spuse ea cu asprime. Voi doi sunteţi supuşi riscurilor aici. Dacă l-am găsit pe Carrod, Will şi Burl ar putea fi înăuntru.

Până la urmă, am hotărât că vom intra cu toţii, dar cu multă prudenţă. Ne-am răspândit în formă de evantai şi am traversat podeaua carierei. Nu le puteam spune exact unde simţeam fiinţa dinăuntru, aşa că eram toţi pe aceeaşi poziţie. Cariera era ca podeaua unei grădiniţe de copii, plină de cuburi şi jucării imense. Am trecut pe lângă un bolovan parţial cioplit. Îi lipsea fineţea statuilor din grădina de piatră. Lucrătura era stângace şi grosolană, chiar uşor obscenă. Semăna cu un mânz înainte de termen. Mi s-a făcut scârbă şi-am trecut pe lângă el cât de repede am putut, până la următoarea poziţie avantajoasă.

Ceilalţi procedau la fel, mişcându-se din refugiu în refugiu, toţi străduindu-se să nu-l scape din ochi măcar pe unul din grup. Crezusem că nu voi da peste ceva mai tulburător decât sculptura aceea crudă, dar următoarea se strâmbă la mine. Cineva gravase, cu detalii sfâşietoare, un dragon înnămolit. Avea aripile întinse pe jumătate şi ochii daţi peste cap, în agonie, sub pleoapele întredeschise. Îl călărea o femeie tânără. Strângea gâtul şerpuitor şi-şi lipea obrazul de el. Faţa ei era întruchiparea agoniei, gura, deschisă, iar trăsăturile încordate, muşchii gâtului gata să-i plesnească. Şi femeia, şi dragonul fuseseră lucraţi în culori şi tuşe măiestre. Se vedeau genele şi firele de păr auriu ale fetei, solzii verzi şi fini din jurul ochilor dragonului, chiar şi picăturile de salivă care atârnau pe buzele lui contorsionate. Dar acolo unde ar fi trebuit să fie labele puternice şi coada biciuitoare era numai piatră neagră, ca şi cum cei doi ar fi aterizat într-o groapă cu smoală şi nu mai putuseră scăpa.

Ca statuie, îţi rupea inima. Kettle îşi întoarse faţa de la ea, cu ochii în lacrimi. Dar ceea ce ne tulbura pe Ochi Întunecaţi şi pe mine era Harul pe care îl emana. Mai firav decât al statuilor din grădina de piatră, dar cu atât mai pătrunzător. Reda chinurile morţii, îndurate de o creatură prinsă în capcană. Oare de cât talent fusese nevoie ca să dai atâta viaţă unei statui? Admiram măiestria artistului, dar îi puneam deopotrivă la îndoială intenţia. Totuşi, ea caracteriza mare parte din sculpturile rasei aceleia străvechi, înzestrate cu Meşteşug. Furişându-mă pe lângă dragonul muribund, m-am întrebat dacă asta simţisem lupul şi cu mine. Mi se făcu părul măciucă văzându-l pe bufon că se întoarce şi se uită lung la statuie, încruntat. O simţea şi el, chiar dacă nu atât de limpede. *Poate asta am simţit, Ochi Întunecaţi. Poate nu e nicio fiinţă vie în carieră, până la urmă, doar acest monument al unei morţi lente.*

Nu. Simt un miros.

Mi-am deschis mai larg nările, am scos un mic fornăit ca să mi le curăţ, apoi am inspirat încet şi prelung. Nu aveam un miros atât de ascuţit ca Ochi Întunecaţi, dar simţurile lupului le amplificau pe ale mele. Am adulmecat transpiraţie şi miros fad de sânge, amândouă proaspete. Dintr-odată, lupul se apropie mai mult de mine şi ne-am strecurat, ca unul, pe la capătul unui bolovan mare cât două colibe la un loc.

Am tras cu ochiul după colţul bolovanului, apoi am înaintat cu grijă. Ochi Întunecaţi trecu discret în faţa mea. Pe bufon l-am văzut la capătul opus, iar pe ceilalţi îi simţeam apropiindu-se. Nimeni nu vorbea.

Am dat peste alt dragon, mare cât o corabie. Era din piatră neagră şi se tolănea adormit pe blocul din care ieşea. Aşchii, despicături şi praf de rocă înconjurau zona din jurul lui. M-a impresionat, chiar de la distanţa aceea. Deşi dormea adânc, fiecare trăsătură sugera putere şi nobleţe. Aripile adunate de-a lungul corpului semănau cu nişte vele strânse, iar gâtul arcuit, masiv, mă trimise cu gândul la un cal de luptă. L-am admirat câteva clipe

înainte de a sesiza silueta cenuşie şi măruntă, care zăcea cu membrele desfăcute alături de dragon. M-am uitat la ea şi-am încercat să-mi dau seama dacă licărul de viaţă pe care îl percepeam venea de la ea sau de la dragon.

Bucăţile rupte de piatră formau un fel de rampă care urca până la blocul din care ieşea dragonul. Am crezut că silueta va tresări la auzul pietrelor trosnind sub tălpile mele, dar ea nu se mişcă şi nici eu n-am sesizat gesturi vagi sau respiraţie slabă. Ceilalţi rămaseră în spatele meu, privindu-mă cum urc rampa. Numai Ochi Întunecaţi mă însoţi, cu blana zbârlită pe spinare. Eram la un braţ de siluetă, când se ridică dintr-o mişcare şi se întoarse cu faţa spre mine.

Era bătrân şi slab, cu barbă şi păr cărunt. Veşmintele zdrenţuite căpătaseră culoarea cenuşie de la praful de stâncă, şi avea praf şi pe un obraz. Genunchii care ieşeau prin pantaloni aveau cruste şi sângerau de la prea mult stat în genunchi pe piatra colţuroasă. Labele picioarelor erau învelite în cârpe. Cu mâna ascunsă într-o mănuşă cenuşie, înşfăcă o sabie cu lama zimţată în prea multe locuri, dar n-o ridică, ca să se pregătească de atac. Îi venea prea greu şi s-o ţină în mână. Instinctul îmi spuse să-mi depărtez braţele de corp, ca să-i arăt că sunt neînarmat. La început, se uită la mine fără prea mult interes, apoi ridică încet ochii spre faţa mea. Ne-am studiat unul pe celălalt câteva clipe. Ochii săi mijiţi, aproape orbi, îmi aminteau de harpistul Josh. Falca de jos îi căzu brusc, dezvelindu-i dinţii surprinzător de albi.

— Fitz? întrebă el ezitant.

I-am recunoscut vocea, deşi se îngroşase. Trebuia să fie Verity. Dar şi ultima părticică din mine ţipa îngrozită la epava în care se transformase. Din spate se auzea piatra trosnind sub tălpi grăbite. M-am întors la timp s-o văd pe Kettricken alergând pe rampa din bolovani fărâmicioşi. Speranţa şi disperarea se războiau pe faţa ei, dar strigă „Verity!”, şi-şi puse toată dragostea în cuvântul acela. Ţâşni cu braţele întinse spre el. De-abia am reuşit s-o prind când se repezi pe lângă mine.

— Nu! i-am strigat. Nu-l atinge!

— Verity! ţipă ea încă o dată, apoi se zbătu în strânsoarea mea urlând: Lasă-mă, lasă-mă să merg la el!

Cu greu am ţinut-o să nu fugă.

— Nu, am repetat încet.

Ca în alte dăţi, porunca mea blândă îi potoli zbaterea. Mă privi întrebătoare.

— Mâinile şi braţele îi sunt acoperite cu magie. Nu ştiu ce ţi s-ar întâmpla, dacă ar fi să te atingă.

Se răsuci în îmbrăţişarea mea aspră ca să-l privească pe soţul ei. El stătea şi se uita la noi cu un zâmbet blând, dar confuz, pe buze. Îşi lăsă capul pe-o parte ca şi când ne-ar fi cercetat, apoi se aplecă încet şi lăsă jos sabia. Atunci văzu şi Kettricken ceea ce eu întrezărisem înainte. Scântei argintii îi învăluiau antebraţul şi degetele. Verity nu purta mănuşi; braţele şi mâinile îi erau impregnate cu putere pură, iar pe faţă, acolo unde se atinsese cu degetele, nu era murdar de praf, ci pătat de putere.

Ceilalţi urcară pe rampă în spatele nostru, scârţâind piatra sub tălpi. N-a fost nevoie să mă întorc ca să ştiu că au rămas cu gurile căscate. Într-un sfârşit, bufonul murmură:

— Verity, prinţul meu, am sosit.

Am auzit un sunet, jumătate suspin, jumătate respiraţie. M-a făcut să întorc capul. Kettle se ghemui încet, ca o corabie găurită. Duse o mână la piept şi una la gură şi se prăbuşi în genunchi. Îi ieşiră ochii din orbite când se uită la mâinile lui Verity. Dintr-un pas, Starling ajunse lângă ea. Kettricken se zbătea uşor în braţele mele. I-am privit expresia înmărmurită, apoi i-am dat drumul. Înaintă foarte încet spre Verity. El o urmări cum se apropie. Nu avea o figură impasibilă, dar nici nu dădea semne că ar recunoaşte-o. La un braţ de el, regina se opri. Se lăsă o linişte desăvârşită. Îl cercetă câteva clipe, apoi scutură din cap, ca pentru a răspunde întrebării căreia îi dăduse glas:

— Soţul meu, domnul meu, nu mă cunoşti?

— Soţ, repetă Verity cu voce stinsă. Îşi încruntă mai tare fruntea. Se purtă ca un om care-şi aminteşte lucruri

învăţate cândva pe de rost. Prinţesa Kettricken din Regatul Munţilor. Mi-a fost dată de soţie. O zvârlugă de fată, o pisicuţă sălbatică, cu păr bălai. Atât mi-am amintit despre ea, până când mi-au adus-o. Un zâmbet discret îi destinse obrazul. În noaptea aceea, am desfăcut părul de aur curgător ca un râu năvalnic, mai fin ca mătasea. Atât de fin, că n-am îndrăznit să-l ating, cu atât mai puţin să mi-l înfăşor pe degetele bătătorite.

Kettricken îşi duse mâna la păr. Când primise vestea morţii lui Verity, şi-l tunsese scurt perie. Acum îi ajungea aproape până la umeri, dar îi pierise luciul de mătase de atâta umblat prin soare, ploaie şi praf. Şi-l eliberă din coada împletită şi scutură din cap.

— Domnul meu, rosti ea uşor. Îşi mută ochii de la mine la el. Nu te-aş putea atinge? îl imploră.

— O... Verity păru să cugete la rugămintea ei. Se uită la mâinile sale, îşi îndoi degetele argintii. O, mă tem că nu. Nu. Nu, mai bine nu.

Vorbi cu părere de rău, dar am avut impresia că regreta doar că trebuie s-o refuze, nu că n-o putea atinge şi el. Kettricken îşi trase răsuflarea zgomotoasă.

— Domnul meu, începu ea, apoi îi pieri glasul. Verity, am pierdut copilul nostru. Fiul nostru a murit.

Numai atunci am înţeles ce povară fusese gândul acela pentru ea în timp ce-şi căuta soţul, ştiind că trebuia să i-l spună şi lui. Îşi plecă fruntea mândră, aşteptând revărsarea mâniei lui. În locul ei, primi o pedeapsă mai grea.

— O, rosti Verity. Am avut un fiu? Nu-mi amintesc...

Cred că din cauza asta Kettricken a cedat. A descoperit că vestea ei cutremurătoare nu-l supăra şi nu-l întrista, ci-l nedumerea. Probabil că se simţea trădată. Fuga ei disperată din castelul Buckkeep, greutăţile îndurate pentru a-şi proteja copilul nenăscut, lungile luni de sarcină, petrecute în singurătate, culminând cu naşterea bebeluşului mort, care-i sfâşiase inima: aceasta fusese viaţa ei în ultimul an. Iar acum stătea în faţa soţului ei, a regelui ei, iar el bâjbâia prin amintiri după moartea

copilului său, rostind un simplu „O". Mi-a fost ruşine pentru bătrânul acela şubred, care se uita la regină cu ochi mijiţi şi-i oferea zâmbete ostenite.

Kettricken nu ţipă şi nu plânse. Pur şi simplu se întoarse şi plecă. Am simţit multă stăpânire de sine şi furie năvalnică în retragerea ei. Starling, ghemuită lângă Kettle, o urmări cu privirea. Vru să se ridice şi s-o urmeze, dar Kettricken o opri cu un gest discret. Coborî singură rampa de piatră şi se îndepărtă.

Mă duc cu ea?

Te rog. Dar n-o tulbura.

Nu sunt prost.

Ochi Întunecaţi plecă şi se ţinu coadă după regină. Am ştiut, deşi l-am avertizat, că s-a dus direct la ea, s-a aşezat şi şi-a proptit capul mare de piciorul ei. Ea îngenunche dintr-odată şi-l îmbrăţişă, îşi vârî obrazul în blana lui şi-o udă cu lacrimi. Lupul se întoarse şi-o linse pe mână. *Pleacă,* mă certă el, aşa că m-am retras dintre ei. Am clipit, dându-mi seama că mă holbasem la Verity în tot timpul ăsta. Ochii lui se întâlniră cu ai mei. Îşi drese glasul:

— FitzChivalry, rosti şi inspiră adânc, apoi dădu drumul aerului din plămâni. Sunt aşa de obosit, rosti el, vrednic de milă. Şi mai sunt atâtea de făcut. Arătă spre dragonul din spatele lui. Se ghemui anevoie şi se aşează lângă statuie. M-am străduit din toate puterile, mărturisi, dar nu neapărat pentru mine.

Bufonul îşi veni în fire înaintea mea.

— Domnul meu, prinţe Verity, începu, apoi se opri. Regele meu. Sunt eu, bufonul. Pot să-ţi fiu de folos?

Verity înălţă capul spre bărbatul slab şi palid din faţa lui.

— Aş fi onorat, răspunse. Mişcă aprobator din cap. Să accept loialitatea şi serviciile celui care l-a slujit şi pe tatăl, şi pe regina mea cu atâta sârguinţă. Preţ de-o clipă, l-am întrezărit pe Verity cel de demult. Dar siguranţa dispăru imediat de pe chipul său.

Bufonul înaintă şi îngenunche lângă el. Îl bătu prieteneşte pe umăr, ridicând un norişor de praf.

— Te voi îngriji, îi promise. Cum l-am îngrijit pe tatăl tău. Se ridică brusc şi se răsuci spre mine. Mă duc după vreascuri şi apă curată. Se uită la femeile din spatele meu. Kettle şi-a revenit? o întrebă pe Starling.

— Era să leşine, îi răspunse cântăreaţa, dar Kettle o întrerupse imediat:

— Am suferit un şoc în adâncul sufletului, bufonule, şi nu mă grăbesc să mă ridic. Dar Starling e liberă să facă ce trebuie făcut.

— Aha, foarte bine. Bufonul preluase controlul. Parcă organiza o petrecere la un ceai. Dacă eşti aşa drăguţă, domniţă Starling, vrei să te ocupi să ridici cortul? Nu unul, mai bine două, dacă eşti în stare. Vezi ce ne-a mai rămas de mâncare şi pregăteşte masa. Una generoasă, cred că ne-ar prinde bine tuturor. Mă voi întoarce repede cu vreascuri şi apă. Şi nişte verdeţuri, dacă am noroc. Aruncă ochii spre mine. Ai grijă de rege, murmură, apoi plecă.

Starling rămase cu gura căscată, dar se sculă şi se duse să caute jeppele rătăcite. Kettle o urmă agale.

Aşadar, după atât timp şi o călătorie atât de lungă, am rămas singur cu regele meu. „Vino la mine”, îmi poruncise, iar eu îl ascultasem. Mă încercă o scurtă senzaţie de linişte la gândul că nu aveam să mai aud vocea aceea stăruitoare.

— Am venit, regele meu, am rostit încet, şi pentru mine, dar şi pentru el.

Verity tăcu. Se întorsese cu spatele la mine şi cioplea de zor statuia cu sabia. Îngenunchease şi, apucând arma de mâner şi de lama boantă, zgârie cu vârful piatra de la piciorul din faţă al dragonului. M-am apropiat ca să-l urmăresc cum râcâie roca neagră a piedestalului. Era atât de concentrat şi făcea mişcări atât de precise, încât mă nedumerea.

— Verity, ce faci?

— Cioplesc un dragon, îmi răspunse, fără măcar să se uite la mine.

Câteva ore mai târziu, trudea în continuare. Răzuitul monoton al lamei pe piatră, râc, râc, râc, mă făcea să scrâşnesc din dinţi şi mă călca pe nervi. Rămăsesem pe

piedestal cu el. Starling şi bufonul înălţaseră cortul nostru şi încă unul mai mic, încropit din păturile de iarnă care nu ne mai trebuiau. Ardea şi focul. Kettle poruncea unei oale puse la fiert. Bufonul alegea verdeţurile şi rădăcinile pe care le adunase, iar Starling pregătea aşternutul în corturi. Kettricken ni se alăturase, dar pentru foarte scurt timp, numai ca să-şi ia arcul şi tolba din desagii căraţi de jeppe. Ne anunţase că pleacă la vânătoare cu Ochi Întunecaţi. Lupul îmi aruncase o privire jucăuşă din ochii lui negri, iar eu tăcusem mâlc.

Aflasem foarte puţine despre Verity de când îl găsisem. Îşi ţinea ridicate zidurile masive ale Meşteşugului. Aproape că nu-l mai simţeam. Ceea ce am descoperit când l-am cercetat cu Harul m-a tulburat mai tare. I-am surprins Harul nestatornic, dar nu l-am înţeles. Am avut impresia că viaţa şi conştiinţa lui oscilau între trupul său şi statuia măreaţă a dragonului. Mi-am adus aminte când mai trăisem cu o asemenea senzaţie: la întâlnirea cu bărbatul înzestrat cu Har şi ursoaica lui. Cei doi împărtăşiseră aceeaşi scurgere a vieţii de la unul la celălalt. Bănuiam că oricine ne cerceta la fel pe lup şi pe mine descoperea acelaşi lucru. Ne împărtăşeam gândurile de atâta vreme, încât uneori deveneam o singură fiinţă. Dar asta nu-mi explica de ce s-ar fi legat Verity de o statuie, nici de ce se încăpăţâna s-o cioplească. Îmi venea să-i smulg sabia şi să i-o arunc, dar m-am abţinut. Ca să fiu sincer, părea atât de obsedat de sculptură, încât mi-a fost teamă să-l întrerup.

Mai devreme, încercasem să-i pun unele întrebări. Când îl întrebasem ce se petrecuse cu însoţitorii lui, clătinase uşor din cap.

— Ne-au hărţuit ca un stol de ciori care hărţuieşte un vultur. Apropiindu-se, croncănind, ciupind şi luându-şi zborul când îi atacam.

— Ciori? îl întrebasem.

— Mercenari, îmi explicase el, scuturând din cap la prostia mea. Ne atacau din ascunzişuri. Uneori veneau peste noi noaptea. Pe unii din oamenii mei îi zăpăcea Meşteşugul iniţiaţilor. Celor sensibili nu le puteam proteja

minţile. Iniţiaţii le trimiteau temeri noaptea şi-i făceau să se suspecteze între ei. Aşa că le-am poruncit să se întoarcă; le-am impus porunca prin Meşteşug, ca să-i salvez unii de alţii.

A fost singura întrebare la care a dat un răspuns coerent. Din câte i-am pus, a răspuns numai la câteva, dar aiurea sau evaziv. Aşa că am renunţat. În schimb, m-am trezit că-i raportez. A fost o poveste lungă, pentru că am început cu ziua plecării lui. Mare parte din cele povestite le ştia deja, dar i le-am repetat, pentru orice eventualitate. Dacă avea minţile rătăcite, aşa cum mă temeam eu, l-ar putea ajuta să-şi împrospăteze memoria. Iar dacă, sub înfăţişarea lui prăfuită, se ascundea mintea lui ascuţită cea dintotdeauna, atunci nu-i strica să audă întâmplările aşezate la locul lor, în ordinea corectă. Alt mijloc nu vedeam să ajung la el.

Am început povestea, cred, ca să-l fac să-şi dea seama prin câte trecusem ca să ajungem la el. În plus, voiam să conştientizeze ce se întâmpla în regatul lui, în timp ce el tândălea pe lângă dragon. Poate speram să trezesc în el sentimentul responsabilităţii faţă de poporul lui. Cât i-am vorbit, a rămas indiferent, dar din când în când mă încuviinţă tăcut şi grav, de parcă îi confirmam o teamă lăuntrică. Şi toată vremea vârful săbiei răzuia piatra neagră, râc, râc, râc.

Se întunecase de-a binelea când am auzit paşii târşâiţi ai lui Kettle în spatele meu. M-am oprit din istorisirea aventurilor mele în oraşul ruinat şi m-am întors către ea.

— Am adus ceai pentru amândoi.

— Mulţumesc, i-am spus şi-am luat cana din mâinile ei, dar Verity nu făcu decât să ridice puţin ochii de la piatra răzuită.

O vreme, bătrâna rămase cu mâna întinsă. Când vorbi, nu-i reaminti de ceai:

— Ce faci? îl întrebă cu glas blând.

Răzuitul încetă brusc. Verity întoarse ochii spre ea, apoi spre mine, de parcă ar fi vrut să vadă dacă auzisem şi eu

întrebarea aceea ridicolă. Expresia mea nedumerită îl miră. Îşi drese glasul:

— Cioplesc un dragon.

— Cu lama săbiei? vru să ştie Kettle, din curiozitate, nu de altceva.

— Numai părţile brute. La cele mai migăloase, folosesc cuţitul. Iar la cele foarte fine, degetele şi unghiile. Întoarse capul şi studie statuia imensă. Aş vrea să spun că e aproape gata, rosti şovăielnic, dar cum aş putea, când mai sunt atâtea de făcut? Atât de multe... şi mă tem că va fi prea târziu.

— Prea târziu pentru ce? l-am întrebat, cu tonul blajin al lui Kettle.

— Păi... prea târziu pentru a salva poporul celor Şase Ducate. Mă privi ca pe-un prostovan. De ce altceva aş face asta? De ce altceva mi-aş fi părăsit ţara şi regina, ca să vin aici?

Am încercat să-l înţeleg, dar îmi ieşi de pe buze o întrebare care mă frământase:

— Crezi că ai cioplit tu singur tot dragonul acesta?

Verity se gândi puţin înainte de a răspunde.

— Nu. Sigur că nu.

Dar, chiar când m-am simţit uşurat că nu era complet nebun, el adăugă:

— Nu e gata. Admiră din nou dragonul cu privirea cu care-şi admira cândva hărţile cele mai reuşite. Dar şi atât cât am lucrat mi-a luat mult timp. Foarte mult timp.

— Nu vrei să bei ceai cât e cald, domnule? îl întrebă Kettle, oferindu-i iar cana.

Verity o privi ca pe-un obiect necunoscut, apoi o luă cu o privire serioasă.

— Ceai. Am şi uitat de ceai. Nu-i scoarţă de spiriduş, nu? Pe Eda cea milostivă, nu suportam fiertura aia amară!

Kettle se strâmbă când îl auzi vorbind de ea.

— Nu, domnule, nu-i scoarţă de spiriduş, te asigur. E făcut din ierburi de la marginea drumului, mă tem. Din urzică şi un pic de mentă.

— Ceai de urzică. Mama ne dădea ceai de urzică să ne întărească primăvara. Zâmbi pentru sine. Îl voi pune în dragonul meu. Ceaiul de urzică făcut de mama. Sorbi din el, apoi se miră: E cald... e mult de când n-am mai pus în gură ceva cald.

— De când? îl întrebă Kettle, de dragul conversaţiei.

— De... mult timp, răspunse Verity şi mai luă o înghiţitură. Sunt peşti în râul de-afară. Dar e greu să-mi fac timp să-i prind, cu atât mai mult să-i gătesc. De fapt, uit de ei. Am pus atâtea lucruri în dragon... poate şi pe acesta.

— Şi de când n-ai mai dormit? stărui Kettle.

— Nu pot să dorm şi să lucrez în acelaşi timp, sublinie Verity. Iar lucrul trebuie terminat.

— Şi va fi terminat, îi promise bătrâna. Dar la noapte vei face o mică pauză, ca să mănânci şi să bei, apoi să dormi. Vezi? Uite-acolo, jos. Starling ţi-a pregătit un cort şi înăuntru e căldură, un aşternut moale. Şi apă caldă, ca să te speli. Şi haine curate, câte putem să-ţi oferim.

Verity se uită la mâinile lui argintate.

— Nu ştiu dacă pot să mă spăl, îi mărturisi.

— Atunci te vor ajuta FitzChivalry şi bufonul, îl asigură Kettle veselă.

— Mulţumesc. Ar fi bine. Dar... îşi îndreptă ochii undeva departe. Kettricken. Nu a fost aici acum o vreme? Sau am visat? Atât de multă putere avea în ea, aşa că am pus-o în dragon. Cred că de ea mi-a fost cel mai dor, din câte am pus în dragon. În clipele în care îmi amintesc de ce mi-e dor, adăugă după o mică pauză.

— Kettricken e aici, l-am liniştit. S-a dus să vâneze, dar se va întoarce curând. Vrei să fii spălat şi curat până atunci?

Mă hotărâsem să răspund numai acelor părţi din conversaţie care aveau înţeles şi să nu-l tulbur cu întrebări despre cele lipsite de sens.

— Să vezi dincolo de asemenea lucruri, îmi spuse cu o nuanţă de mândrie în voce. Totuşi, ar fi frumos... dar sunt atâtea de făcut.

— Se întunecă şi nu mai poţi lucra astăzi. Aşteaptă până mâine. Le vei termina atunci, îl asigură Kettle. Mâine te voi ajuta şi eu.

Verity scutură încet din cap. Sorbi iar din ceai. Până şi băutura aceea slabă îi sporea puterile.

— Nu. Mă tem că nu se poate. Ştii, trebuie să lucrezi singur.

— Mâine, vei vedea lucrurile altfel. Cred că, dacă te mai întremezi, ar fi posibil să te ajut. Dar până atunci, hai să nu ne mai gândim la asta.

Verity oftă şi-i întinse cana goală. Ea îl apucă iute de braţ şi-l ridică în picioare. Avea forţă pentru vârsta ei. Nu încercă să-i ia sabia din mână, dar el o lăsă să cadă. M-am aplecat şi-am ridicat-o. El o urmă supus pe Kettle, de parcă atunci când îl luase de braţ, îi luase şi voinţa. Mergând în spatele lor, am cercetat sabia care fusese mândria lui Hod. Oare ce-l apucase pe Verity să transforme arma aceea regească într-o unealtă de cioplit? Tăişul era răsucit şi zimţat de atâta folosinţă, vârful era bont ca o limbă. Cum era el, aşa şi sabia, am reflectat şi m-am dus după ei în tabără.

Când am ajuns la foc, am constatat mirat că se întorsese Kettricken. Se încălzea la flăcări şi se uita pierdută în ele. Ochi Întunecaţi i se culcase pe picioare. Ciuli urechile la apropierea mea, dar nu se mişcă de lângă regină.

Kettle îl conduse pe Verity direct la cortul încropit pentru el. Îi făcu semn din cap bufonului. Fără o vorbă, acesta luă un lighean cu apă fierbinte de pe foc şi-o urmă. Când am vrut să intru şi eu în cort, bufonul ne goni şi pe Kettle, şi pe mine.

— Nu e primul rege pe care l-am îngrijit, ne reaminti. Lăsaţi-l cu încredere în seama mea.

— Să nu-i atingi mâinile şi braţele! îl avertiză Kettle aspră.

Bufonul fu luat puţin prin surprindere, dar încuviinţă în tăcere. Când am plecat, îi desfăcea numeroasele noduri de pe fâşia de piele care-i închidea tunica ponosită, vorbindu-i despre una, alta. L-am auzit pe Verity spunând:

— Charim mi-a lipsit foarte mult. N-ar fi trebuit să-l las să mă însoţească, dar mă slujea de atât timp... A murit încet, în chinuri cumplite. Mi-am fost greu să-l văd murind. Dar şi el a intrat în dragon. A fost necesar.

M-am întors la foc stânjenit. Starling amesteca în oala cu tocană care fierbea veselă. Din halca de carne pusă la frigare picura grăsime în flăcările care tresăreau şi sâsâiau. Mirosul îmi aminti că-mi chiorăiau maţele de foame. Kettle stătea în picioare cu spatele la foc, cu privirea pierdută în întuneric. Kettricken îşi îndreptă ochii spre mine.

— Cum a fost la vânătoare? am întrebat-o direct.

— Aşa cum vezi, veni răspunsul ei calm.

Arătă spre oală, apoi spre o scroafă tranşată. M-am dus s-o admir. Nu era un animal mic.

— Primejdioasă pradă, am remarcat pe un ton cât mai obişnuit, ca să nu-mi trădez groaza că regina mea o doborâse singură.

— Asta am avut nevoie să vânez, spuse ea, tot cu glas calm.

Cât de bine am înţeles-o!

Ne-a mers foarte bine. Niciodată n-am mai doborât atâta carne cu atât de puţin efort, îmi spuse Ochi Întunecaţi. Se gudură afectuos de piciorul lui Kettricken. Ea se jucă absentă cu urechile lupului până când el gemu de plăcere şi se propti greu de ea.

— Mi-l răsfeţi, am prevenit-o eu, în glumă. Mi-a spus că niciodată n-a mai prins atâta carne fără efort.

— E foarte inteligent. Jur, a gonit vânatul în direcţia mea. Şi e curajos. Când n-am reuşit să dobor scroafa cu prima săgeată, a încolţit-o până am pus alta în arc.

Kettricken vorbea de parcă n-ar fi avut alte griji. Am încuviinţat la vorbele ei, mulţumit că aveam o conversaţie atât de uşoară. Dar ea mă întrebă pe nepusă masă:

— Ce se întâmplă cu el?

Ştiam că nu la lup se gândeşte.

— Nu sunt sigur. A îndurat multe lipsuri. Poate destule ca să-i... slăbească mintea. Şi...

— Nu, mă întrerupse Kettle brusc. Nici vorbă. Deşi sunt de acord că e obosit. Cine n-ar fi, după ce-a făcut câte a făcut de unul singur. Însă...

— Doar nu crezi că a cioplit singur dragonul acela!

— Ba da, replică bătrâna cu convingere. E aşa cum ţi-a spus. Trebuie să-l cioplească singur, aşa că singur l-a cioplit. Clătină din cap. N-am mai auzit aşa ceva. Până şi regele Wisdom a primit ajutor de la grupul lui de iniţiaţi sau ce-a mai rămas din el când a ajuns acolo.

— Nimeni n-ar fi putut ciopli statuia aceea cu sabia, m-am încăpăţânat.

Kettle vorbea prostii.

Drept răspuns, se ridică şi se îndepărtă în beznă. Când se întoarse, aruncă două obiecte la picioarele mele. Unul fusese cândva o daltă, cu capătul tocit şi fără tăiş. Celălalt era un cap de ciocan cu un mâner destul de nou.

— Mai sunt şi altele, împrăştiate peste tot. Probabil le-a găsit în oraş. Sau aruncate pe-aici, preciză ea, înainte de-a mai întreba eu ceva.

M-am uitat la uneltele boante şi m-am gândit la lunile cât Verity fusese plecat. Pentru asta plecase? Ca să cioplească un dragon din piatră?

— Nu înţeleg, am murmurat.

Kettle îmi explică răbdătoare, ca unui bărbat încet la minte:

— Ciopleşte un dragon şi-şi pune toate amintirile în el. De asta pare atât de confuz. Însă nu e doar atât. Cred că l-a omorât pe Carrod cu Meşteşugul şi a suferit din cauză că a fost nevoit să procedeze aşa. Scutură din cap cu tristeţe. Să fii la un pas de final, apoi să fii înfrânt. Mă întreb cât de vicleni sunt iniţiaţii lui Regal. L-au trimis pe unul din ei împotriva lui ştiind că, dacă Verity l-ar ucide cu Meşteşugul, s-ar înfrânge singur?

— Nu cred că vreunul dintre iniţiaţi s-ar fi sacrificat de bunăvoie.

Kettle zâmbi amar.

— N-am zis că a plecat de bunăvoie. Nici că ştia ce intenţii au prietenii lui. E ca la jocul nostru, FitzChivalry.

Muţi ca să obţii un avantaj cât mai mare. Scopul tău e să câştigi, nu să aduni cât mai multe piese.

34. FATA-DE-PE-DRAGON

La începutul luptei noastre împotriva Corăbiilor Roşii, înainte ca fiecare locuitor din cele Şase Ducate s-o numească război, regele Shrewd şi prinţul Verity şi-au dat seama că îndatorirea lor îi copleşea. Niciun om, oricât de priceput la Meşteşug, nu putea să alunge singur Corăbiile Roşii de pe coasta noastră. Regele Shrewd l-a chemat în faţa lui pe Galen, Maestrul Meşteşugului, şi i-a poruncit să formeze un grup de iniţiaţi care să-l ajute pe Verity în eforturile lui. Galen s-a opus, mai ales când a aflat că printre învăţăcei se află şi un bastard cu sânge regesc. Maestrul a declarat că niciunul din cei aduşi în faţa lui nu merită să fie instruit, însă regele Shrewd a insistat, poruncindu-i să facă tot ce poate cu ei. După ce Galen, fără tragere de inimă, a acceptat, a format grupul care i-a purtat numele.

În curând, prinţul Verity şi-a dat seama că iniţiaţii, deşi uniţi între ei, nu lucrau deloc bine cu el. Galen murise, lăsând Buckkeepul fără succesor la rangul de Maestru al Meşteşugului. Disperat, prinţul i-a căutat pe alţi iniţiaţi care să-i vină în ajutor. Deşi în anii de pace ai domniei regelui Shrewd nu s-a format niciun grup, el s-a gândit că ar mai putea fi în viaţă bărbaţi şi femei instruite mai înainte. Oare nu vorbeau legendele despre longevitatea iniţiaţilor? Poate va găsi unul care fie să-l ajute, fie să-i înveţe Meşteşugul pe alţii.

Dar eforturile prinţului Verity n-au fost răsplătite. Cei pe care i-a găsit prin documente sau din poveştile altora muriseră sau dispăruseră misterios. Aşa că prinţul a fost nevoit să poarte singur războiul.

N-am apucat să insist pe lângă Kettle să-şi explice răspunsul, că s-a auzit un ţipăt din cortul lui Verity. Am sărit toţi ca arşi, dar bătrâna fu aceea care intră prima în

cort. Bufonul ieşi ţinându-se de încheietura stângă. Se duse direct la găleata cu apă şi-şi vârî mâna în ea. Avea faţa schimonosită ori de durere, ori de frică, dacă nu de ambele. Kettle îl urmă, ca să-i vadă mâna de care se ţinea.

Clătină din cap dezgustată.

— Te-am avertizat! Hai, scoate-o din apă, nu te-ajută cu nimic. Nu există leac. Ia gândeşte-te. Nu-i durere, e doar o senzaţie necunoscută. Trage mult aer în piept. Relaxează. Resemnează-te. Resemnează-te. Inspiră adânc, inspiră adânc.

Vorbind, îl tot trase pe bufon de braţ, până când acesta îşi scoase mâna din apă. Kettle răsturnă imediat găleata cu piciorul. Împrăştie praf şi pietriş peste apă, strângându-l de braţ. Mi-am lungit gâtul să-l văd şi eu. Primele trei degete de la mâna stângă sclipeau argintii. Bufonul se uită la ele şi se înfioră. Nu-l mai văzusem atât de tulburat. Kettle îi spuse fermă:

— Nu se duce jos cu apă. Nu se duce jos dacă te freci. Acolo rămâne, aşa că resemnează-te. Împacă-te cu gândul.

— Te doare? l-am întrebat, nerăbdător.

— Nu-l întreba asta! se răţoi Kettle la mine. Nu-l mai întreba nimic. Ocupă-te de rege, FitzChivalry, şi lasă-l pe bufon în seama mea.

Îngrijorat din cauza bufonului, uitasem complet de rege. M-am aplecat şi-am intrat în cort. Verity stătea pe două paturi nedesfăcute. Încerca să-şi încheie o cămaşă de-a mea. Am dedus că Starling scormonise prin toate boccelele ca să-i găsească haine. Mi se frânse inima să-l văd atât de slab, încât să-i fie bună cămaşa mea.

— Lasă-mă pe mine, regele meu.

Nu numai că lăsă mâinile jos, dar le şi duse la spate.

— E rănit grav bufonul? mă întrebă, în timp ce mă luptam cu şnururile înnodate.

Parcă-mi vorbise Verity cel de altădată.

— Numai trei degete i s-au colorat în argintiu la vârf.

Bufonul pregătise o perie şi o bentiţă de piele.

M-am dus în spatele lui Verity şi-am început să-i pieptăn părul pe spate. Îşi mută degrabă mâinile în faţă. Avea fire

cenuşii din cauza prafului, dar nu numai din pricina lui. Coada lui de războinic, aspră ca o coadă de cal, era căruntă şi presărată cu şuviţe negre. M-am străduit să i-o descâlcesc.

— Cum e să fii aşa? l-am întrebat, în timp ce-i legam bentiţa.

— Aşa? Ridică mâinile şi-şi mişcă degetele. A, ca Meşteşugul. Dar mai intens, şi pe mâini, şi pe braţe.

Credea că-mi dăduse un răspuns.

— De ce-ai făcut-o?

— Păi, ştii tu, ca să cioplesc. Când mâinile mele au puterea aceasta, piatra trebuie să se supună Meşteşugului. E grozavă, să ştii. Ca Martorii de Piatră din Buck, ştiai? Numai că nu sunt la fel de puri ca ea. Desigur, mâinile nu sunt unelte prea bune pentru cioplit. Dar, odată ce ai dat la o parte surplusul, până când dai peste dragonul care te aşteaptă, atunci îl poţi trezi cu atingerea ta. Îmi plimb degetele pe piatră şi-i aduc aminte de dragon. Şi tot ce nu e dragon cade în aşchii şi cioburi. Foarte încet, desigur. Mi-a luat o zi întreagă să-i dezvălui ochii.

— Înţeleg, am murmurat nedumerit.

Era nebun sau trebuia să-l cred? Se ridică în picioare atât cât îi permitea cortul.

— Kettricken e supărată pe mine? mă întrebă dintr-odată.

— Regele meu, nu se cuvine ca eu să spun...

— Verity, mă întrerupse el plictisit. Spune-mi Verity şi, în numele Edei, răspunde-mi la întrebare, Fitz!

Semăna atât de mult cu cel care fusese odinioară, încât îmi venea să-l îmbrăţişez. În schimb, i-am spus:

— Nu ştiu dacă e supărată, dar sigur suferă. A bătut cale lungă şi obositoare ca să te găsească şi să-ţi aducă o veste cumplită. Iar ţie nu prea ţi-a păsat.

— Îmi pasă, când mă gândesc la ea, replică el serios. Când mă gândesc la ea, sufăr. Dar sunt atâtea lucruri la care trebuie să mă gândesc şi nu pot să le cuprind pe toate deodată cu mintea. Am ştiut când a murit copilul, Fitz.

Cum să nu fi ştiut? Şi pe el, ca pe toate sentimentele mele, le-am dat dragonului.

Se îndepărtă încet de mine. L-am urmat afară din cort. Acolo îşi îndreptă spatele, dar umerii tot adunaţi îi rămaseră. Verity era bătrân acum, mult mai bătrân decât Chade, într-o privinţă. Nu înţelegeam de ce, dar ştiam că e adevărat. La vederea lui, Kettricken înălţă privirea, apoi o coborî iar în foc. Şovăitoare, se ridică şi se depărtă de lupul care dormea. Kettle şi Starling bandajau degetele bufonului cu pânză. Verity se duse direct la Kettricken şi se opri lângă ea.

— Regina mea, rosti el grav, dacă aş putea, te-aş îmbrăţişa. Dar ai văzut că atingerea mea...

Arătă spre bufon şi-şi lăsă propoziţia neterminată.

Văzusem expresia lui Kettricken când îi dăduse vestea morţii copilului. Mă aşteptam să-i întoarcă spatele, să-l rănească aşa cum o rănise el pe ea. Dar Kettricken avea o inimă iertătoare.

— Of, dragul meu soţ, îi spuse, apoi îi pieri glasul.

Verity îşi depărtă larg braţele de corp, iar Kettricken îl îmbrăţişa. El îşi lăsă capul cărunt pe părul ei bălai, dar nu-şi îngădui s-o atingă. Întoarse şi obrazul argintiu de la ea. Vorbi răguşit şi spart:

— I-ai dat un nume? Fiului nostru?

— L-am botezat după obiceiul pământului tău. Inspiră să-şi facă curaj. Sacrificiu, murmură.

Îl strânse mai tare în braţe. Umerii lui tremurară într-un suspin.

— Fitz! îmi şuieră Kettle la ureche.

Când m-am întors, am dat peste figura ei încruntată.

— Lasă-i singuri. Fă ceva util. Adu-i o farfurie bufonului.

Nu-mi luasem ochii de la ei. Am întors capul, ruşinat că mă holbasem ca un nesimţit, dar bucuros să-i văd îmbrăţişaţi, deşi îndureraţi. Am făcut, însă, ce mi-a poruncit Kettle, şi mi-am luat şi eu ceva de mâncare. I-am dus farfuria bufonului care şedea cu mâna rănită în poală. Răsuci capul spre mine când m-am aşezat lângă el.

— Nu iese cu nimic, se plânse. De ce s-a lipit de degetele mele?

— Nu ştiu.

— Pentru că eşti viu, îl informă Kettle scurt, aşezându-se vizavi de noi, de parcă trebuia să fim supravegheaţi.

— Verity mi-a spus că poate modela piatra cu degetele pentru că are Meşteşug pe ele, i-am spus eu bătrânei.

— Ai limba prinsă la mijloc cu balamale, de ţi se mişcă în ambele părţi? Vorbeşti prea mult! mă luă ea la rost.

— Poate că aş tăcea dacă ai vorbi tu mai mult, am ripostat. Piatra nu e vie.

— Nu mai spune! Ce rost are să vorbesc eu, dacă tu le ştii deja pe toate?

Îşi văzu de mâncare, de parcă i-aş fi făcut un rău. Starling veni să ni se alăture. Se aşeză lângă mine cu farfuria pe genunchi şi spuse:

— Nu înţeleg ce-i cu argintul ăla de pe mâinile lui. Ce este?

Bufonul chicoti cu nasul în farfurie ca un copil când Kettle îi aruncă o căutătură fioroasă. Dar eu mă săturasem de eschivările bătrânei.

— Ce simţi? l-am întrebat pe bufon.

El se uită la degetele bandajate.

— Nu mă doare. Sunt foarte sensibile. Simt ţesătura bandajelor. I se înceţoşară ochii şi zâmbi. Îl văd pe bărbatul care l-a ţesut, pe femeia care a tors materialul. Oile de pe deal, ploaia udându-le lâna deasă, iarba pe care o păşteau... lâna e din iarbă, Fitz. O cămaşă ţesută din iarbă. Şi mai e ceva. Solul, negru, fertil şi...

— Termină! se răsti Kettle. Şi tu nu-l mai lua la întrebări, Fitz, dacă nu vrei s-o ia razna şi să-l piezi pentru totdeauna. Îi trase bufonului un ghiont. Termină de mâncat.

— De unde ştii atâtea despre Meşteşug? se trezi Starling vorbind.

— Nu şi tu! Nu mai pot avea parte de-un pic de intimitate?

— Între noi? Nu prea, răspunse bufonul, dar fără să se uite la ea.

O urmărea pe Kettricken. Cu faţa umflată de plâns, punea mâncare în farfurii pentru ea şi pentru Verity. Hainele ponosite şi murdare, părul nepieptănat, palmele crăpate şi gestul simplu şi familiar pe care-l făcea în faţa soţului ar fi trebuit s-o transforme într-o femeie oarecare. Dar eu am văzut în ea cea mai puternică regină pe care o avusese vreodată Buckkeepul.

Verity se strâmbă puţin când luă de la ea vasul şi lingura de lemn. Strânse din pleoape o secundă, neştiind ce să facă cu lingura. Îşi controlă expresia feţei şi luă o înghiţitură de mâncare. Chiar din partea opusă a taberei, am simţit că se trezeşte foamea în el. Nu-i lipsise doar mâncarea caldă, ci orice fel de hrană solidă. Inspiră tremurat şi începu să mănânce cu o foame de lup.

Kettle nu-şi lua de la el privirea compătimitoare.

— Nu. Nu mai putem avea parte de intimitate, spuse ea tristă.

— Cu cât mai repede îl ducem la Jhaampe, cu atât mai repede se va întrema, zise Starling pe un ton liniştitor. Să plecăm mâine, ce crezi? Sau să-l mai lăsăm câteva zile, ca să mănânce, să se odihnească şi să mai prindă puteri?

— Nu-l vom duce înapoi la Jhaampe, hotărî Kettle, cu o umbră de amărăciune. A început un dragon. Nu-l poate lăsa aşa. Ne privi pe toţi fără să clipească. Singurul lucru pe care îl putem face pentru el e să-l ajutăm să-l termine.

— În timp ce Corăbiile Roşii pârjolesc coasta celor Şase Ducate, iar Farrow atacă Regatul Munţilor, noi stăm aici şi-l ajutăm pe rege să cioplească un dragon?

Lui Starling nu-i venea să creadă.

— Da. Dacă vrem să salvăm cele Şase Ducate şi Regatul Munţilor, exact asta vom face. Acum vă rog să mă scuzaţi. Cred că mai pun carne la prăjit. Regelui nostru se pare că-i e foame.

Mi-am dat farfuria deoparte.

— Ar trebui s-o gătim pe toată. Pe vremea asta, carnea se strică repede, am spus, fără să gândesc.

Aşa că am petrecut ora următoare porţionând porcul astfel încât să se prăjească încet toată noaptea. Ochi Întunecaţi se trezi şi mă ajută să scap de resturi, până i se umflă burta. Kettricken şi Verity stătură de vorbă netulburaţi. Am încercat să nu mă uit la ei, dar tot mi-am dat seama că ochii îi fug întruna spre piedestalul cu dragonul aplecat asupra noastră. Vorbea cu glas jos şi stins, deseori tăcea îndelung şi spunea ceva numai îmboldit de Kettricken.

Bufonul se distra atingând lucruri cu degetele pătate cu Meşteşug: un vas, un cuţit, cămaşa lui. La privirile chiorâşe ale lui Kettle răspundea cu zâmbete nevinovate.

— Am grijă, îi zise la un moment dat.

— Habar n-ai ce-nseamnă să ai grijă, se plânse bătrâna. N-ai ştii că te-ai rătăcit nici când n-ai mai găsi drumul.

Lăsă carnea cu un mormăit şi insistă să-l bandajeze din nou. Pe urmă plecă cu Starling să mai aducă vreascuri. Lupul se sculă mârâind şi se luă după ele.

Kettricken îl conduse pe Verity în cortul lui. Ieşi după o clipă şi merse în cel mare, din care ieşi cu aşternutul ei. Îmi surprinse privirea aruncată pe furiş şi mă ruşină privindu-mă drept în ochi.

— Ţi-am luat mănuşile lungi din boccea, Fitz, îmi zise calmă, apoi intră iar în cortul lui Verity.

Bufonul şi cu mine am evitat să ne privim. Eu m-am întors la tranşat carnea. Mă cam săturasem de ea. Porcul mirosea a mort, nu a carne proaspătă, şi eram mânjit de sânge până la cot şi pe manşetele zdrenţuite. Mi-am văzut de treabă în silă. Bufonul veni şi se ghemui lângă mine.

— Când i-am atins braţul lui Verity, am ştiut că e un rege pe care merită să-l urmez, tatăl său înaintea lui. Ştiu ce are de gând, adăugă în şoaptă. A fost prea mult pentru mine ca să înţeleg de la început, dar am stat şi-am socotit. Şi se potriveşte cu visul meu despre Realder.

Mă străbătu un fior care nu avea nicio legătură cu frigul.

— Ce-ai zis?

— Dragonii sunt Străbunii, zise bufonul încet. Dar Verity nu i-a putut trezi. Aşa că îşi ciopleşte propriul dragon şi,

când îl va termina, îl va trezi, apoi va porni călare pe el pentru a se lupta cu Corăbiile Roşii. Singur.

Singur. Am încremenit auzind cuvântul acela, încă o dată, Verity se aştepta să înfrunte singur Corăbiile Roşii. Dar erau multe lucruri pe care nu le pricepusem încă.

— Toţi Strămbunii au fost dragoni? am întrebat.

Mi-am adus aminte de toate desenele şi ţesăturile fanteziste cu Strămbuni pe care le văzusem. Unii aduceau cu dragonii, însă...

— Nu. Strămbunii *sunt* dragoni. Fiinţele acelea sculptate din grădina de piatră, acelea sunt Strămbunii. Regele Wisdom a reuşit să-i trezească la vremea lui, să-i îndemne şi să-i atragă de partea cauzei lui. Au înviat pentru el. Dar acum fie dorm prea adânc, fie sunt morţi. Verity şi-a irosit forţele încercând să-i trezească în toate felurile în care s-a priceput. Văzând că nu reuşeşte, s-a hotărât că trebuie să-şi făurească propriul Strămbun, să-l deştepte şi să lupte cu el împotriva Corăbiilor Roşii.

L-am ascultat cu gura căscată. M-am gândit la licărul de viaţă pe care Harul meu şi lupul îl simţisem alunecând printre bolovanii aceia. Cu un fior neaşteptat, mi-am amintit de groaza fetei călare pe dragon, chiar în cariera în care ne aflam. Piatră vie, prinsă în capcană, care nu va mai zbura niciodată. M-am cutremurat. Era un alt fel de temniţă.

— Cum se face?

Bufonul clătină din cap.

— Nu ştiu. Nici Verity însuşi nu cred că ştie. Încearcă, merge pe bâjbâite. Dă formă pietrei şi-i oferă amintirile lui. Iar la sfârşit piatra va prinde viaţă. Aşa cred.

— Tu crezi ce spui? Piatra va învia şi va apăra cele Şase Ducate de Corăbiile Roşii. Dar cu armata lui Regal şi hărţuiala de la hotarele Regatului Munţilor cum rămâne? „Dragonul” acesta le va goni şi pe ele? începeam să mă înfurii. Pentru asta am bătut atâta drum? Pentru o poveste pe care nu mă aştept s-o creadă nici măcar un copil?

Bufonul se arătă uşor ofensat.

— Treaba ta, dar eu ştiu că Verity o crede. Dacă nu mă înşel foarte tare, o crede şi Kettle. Altfel de ce ar insista să rămânem aici şi să-l ajutăm pe Verity să-şi termine dragonul?

Am cugetat la spusele lui, apoi l-am întrebat:

— Visul tău despre dragonul lui Realder. Ce-ţi mai aminteşti din el?

Ridică din umeri neajutorat.

— Senzaţia, în cea mai mare parte. Eram exuberant şi bucuros, pentru că nu numai că anunţam sosirea dragonului, dar urma să şi zbor cu el. Parcă eram puţin îndrăgostit de el, ştii? Îmi tresălta inima. Dar... Nu-şi mai găsi cuvintele. Nu-mi aduc aminte dacă eram îndrăgostit de Realder sau de dragon. În visul meu, se contopesc... cred. E tare greu să-ţi aminteşti visele. Trebuie să te concentrezi pe el imediat ce te trezeşti şi să ţi le tot repeţi, ca să ţi se întipărească în minte detaliile. Altfel se sting pe dată.

— Dar în visul tău apărea un dragon care zbura?

— Eu anunţam sosirea lui şi ştiam că urma să zbor cu el. Dar nu-l văzusem înainte în vis.

— Atunci poate că nu are nicio legătură cu ceea ce face Verity. Poate, în vremurile visate de tine, existau dragoni adevăraţi, în carne şi oase.

Bufonul mă privi curios.

— Nu crezi că există dragoni adevăraţi în ziua de azi?

— N-am văzut niciunul.

— În oraş, îmi sublinie el.

— Aceea a fost o viziune din alte timpuri. Tu ai spus astăzi.

Ridică o mână palidă în lumina focului.

— Cred că sunt asemenea rasei mele. Rari, dar nu închipuiţi de legende. Pe lângă asta, dacă n-ar exista dragoni în carne şi oase care să scuipe foc, de unde s-ar fi născut ideea statuilor de piatră?

Am dat din cap plictisit.

— Conversaţia noastră se învârteşte în cerc. M-am săturat de ghicitori, presupuneri şi convingeri. Vreau să

ştiu ce e adevărat. Vreau să ştiu de ce-am venit până aici şi ce anume trebuie să facem.

Dar bufonul nu avea răspunsuri pentru mine. Când Kettle şi Starling se întoarseră cu vreascurile, el mă ajută să le stivuiesc şi să aranjez carnea astfel încât flăcările să scoată grăsimea din ea. Carnea pe care n-o puteam pune la prăjit am îndesat-o în pielea porcului. Se adunase o grămadă mare de oase şi resturi. Deşi se îmbuibase, Ochi Întunecaţi îşi luă un os de la picior şi începu să-l roadă. Am bănuit că vomase pe undeva o parte din ce mâncase înainte.

Niciodată nu poţi spune că ai prea multă carne de rezervă, îmi zise el mulţumit.

Am încercat s-o fac pe Kettle să stea de vorbă cu mine, dar m-am trezit că începe să-mi ţină o predică despre câtă grijă trebuie să am de bufon de acum înainte. Trebuie protejat, nu numai de grupul lui Regal, dar şi de atracţia unor obiecte cu Meşteşug care i-ar putea tulbura minţile. De aceea, voia să stăm de strajă împreună. Insistă ca bufonul să doarmă pe spate, cu degetele în sus, ca să nu atingă nimic. Cum el dormea ghemuit de obicei, nu se arătă deloc încântat. Într-un târziu, ne-am pregătit de culcare.

Îmi venea rândul să stau de strajă numai cu câteva ceasuri înainte de-a miji zorii, dar lupul veni mult mai devreme să mă împungă cu botul în obraz şi să-mi mişte capul până mă trezi.

— Ce-i? l-am întrebat, somnoros.

Kettricken se plimbă singură şi plânge.

Mă îndoiesc că avea nevoie de compania mea. Sau că era singură. M-am ridicat în linişte şi-am ieşit din cort după lup. Afară, Kettle şedea tristă lângă foc şi înţepa carnea. Probabil o văzuse pe regină plecând, aşa că nu m-am prefăcut.

— Mă duc s-o caut pe Kettricken.

— Bună idee. Mi-a spus că merge să cerceteze dragonul lui Verity, dar a plecat cam de multişor.

N-a mai fost nevoie de alte vorbe. M-am luat după Ochi Întunecaţi, care plecă hotărât de lângă foc. Mă conduse, dar nu spre dragon, ci afară din carieră. Luna lumina slab, iar razele ei, şi aşa firave, le absorbeau blocurile de rocă neagră. Umbre cădeau în toate direcţiile, schimbând perspectiva. Cum trebuia să calc prudent pe urmele lupului, cariera mi se părea mai mare.

Mi s-a făcut părul măciucă atunci când am descoperit că mergeam în direcţia stâlpului, dar am găsit-o pe Kettricken înainte de a ajunge la el. Stătea lângă fata călare pe dragon, împietrită ca stânca. Se urcase pe piatra care îngropa dragonul şi se proptise cu mâna de piciorul fetei. Raza de lună jucăuşă care sclipea în ochii tinerei îţi dădea senzaţia că fata se uita în jos, la ea. Lumina scânteia argintie într-o lacrimă de piatră şi se oglindea în lacrimile de pe obrajii lui Kettricken. Ochi Întunecaţi înaintă uşor, sări graţios pe piedestal şi-şi propti capul de piciorul reginei, scâncind subţire.

— Sst! îl linişti ea. Ascultă. O auzi cum plânge? Eu, da.

Nici nu mă îndoiam, pentru că i-am simţit Harul cercetând, mai intens decât îl simţisem vreodată până atunci.

— Doamna mea, am murmurat.

Kettricken tresări şi duse iute mâna la gură, întorcându-se spre mine.

— Te rog să mă ierţi. N-am vrut să te sperii. Dar n-ar trebui să fii singură aici. Kettle încă se teme de ameninţarea grupului de iniţiaţi, iar noi nu suntem prea departe de stâlp.

Regina zâmbi tristă.

— Oriunde mă aflu, tot singură sunt. Nu cred că mi-ar putea face un rău mai mare decât cel pe care mi l-am făcut cu mâna mea.

— Asta pentru că nu-i cunoşti la fel de bine ca mine. Te rog, regina mea, întoarce-te cu mine în tabără.

Se mişcă. Am crezut că va veni la mine, dar ea coborî pe piedestal, se aşeză şi se propti de dragon. Nenorocirea

fetei-dragon, pe care o simţea Harul meu, îşi găsea ecou în suferinţa lui Kettricken.

— N-am vrut decât să mă întind lângă el, Fitz. Să mă simt... nu în siguranţă - ştiu că nimeni dintre noi nu e în siguranţă - ci preţuită. Iubită. Nu m-am aşteptat la mai mult. Dar m-a refuzat. A spus că nu mă poate atinge. Că nu îndrăzneşte să atingă nimic viu, în afară de dragonul lui. Kettricken întoarse capul. Nici cu mâinile înmănuşate n-a vrut să mă atingă.

M-am căţărat pe piedestal. Am prins-o de umeri şi-am ridicat-o în picioare.

— Ar face-o, dacă ar putea, i-am spus. Sunt convins. Ar face-o, dacă ar putea.

Ea-şi acoperi faţa cu mâinile, iar plânsul calm se transformă în suspinat. Vorbi printre sughiţuri:

— Tu... şi Meşteşugul tău. Şi el. Vorbiţi cu atâta uşurinţă de sentimentele lui. De dragoste. Dar eu... eu nu am Meşteşug. Sunt doar... Am nevoie de dragostea lui, Fitz. Vreau să-i simt braţele în jurul meu, să-i fiu aproape. Să cred că mă iubeşte. Aşa cum îl iubesc eu. După ce l-am dezamăgit de atâtea ori. Cum să cred asta... dacă el refuză şi să...

Am luat-o în braţe şi i-am pus capul pe umăr, iar Ochi Întunecaţi se propti de amândoi şi scheună uşor.

— Te iubeşte, am asigurat-o. Te iubeşte. Dar soarta şi-a aruncat povara pe umerii tăi şi-ai lui. Trebuie s-o purtaţi.

— Sacrificiu, şopti ea.

N-am ştiut dacă se gândeşte la fiul ei sau îşi descrie viaţa. Suspina întruna în braţele mele. Am mângâiat-o pe păr, i-am spus că lucrurile se vor îndrepta, trebuiau să se îndrepte într-o zi, vor începe o viaţă nouă când se vor termina toate acestea, vor avea copii, copii care vor creşte feriţi de Corăbiile Roşii sau de ambiţiile haine ale lui Regal. În timp, Kettricken se mai potoli. O liniştisem şi cu vorbele, dar şi cu Harul. Sentimentul meu pentru ea se contopea cu al lupului şi ne ţinea tovărăşie, mai blând decât legătura Meşteşugului, mai cald şi mai natural. Am ţinut-o în braţe, dar şi în inima mea. Ochi Întunecaţi se lipi

de ea, spunându-i că o va păzi, că mâncarea lui va fi şi a ei, că nu trebuie să se teamă de nicio creatură cu dinţi, pentru că eram o haită şi aşa aveam să fim mereu.

Într-un târziu, Kettricken fu aceea care se desprinse din îmbrăţişare. Scoase un ultim oftat, apoi se îndepărtă de mine. Îşi şterse cu palma lacrimile de pe obraz.

— Of, Fitz, rosti ea simplu, trist. Atât.

Am stat nemişcat, simţind răcoare în locul unde se lipise de mine. Mă săgetă fiorul pierderii, apoi, când am ghicit despre ce e vorba, am îngheţat de frică: fata de pe dragon luase parte la îmbrăţişarea noastră, alinată, graţie Harului ei, de apropierea dintre noi. Acum, că ne despărţisem, tânguirea rece a pietrei se făcu simţită din nou, mai stăruitoare, mai intensă. Am sărit uşor de pe piedestal, dar la aterizare m-am împiedicat şi era să cad. Unirea noastră parcă îmi sorbise vlaga. Era înfricoşător, dar mi-am mascat frământarea când am condus-o pe Kettricken înapoi în tabără.

Am ajuns la timp s-o înlocuiesc pe Kettle. Ea şi Kettricken plecară să se culce, promiţând să-l trimită pe bufon să stea de pază cu mine. Lupul îmi aruncă o privire închipuind o scuză şi o urmă pe regină în cort.

L-am asigurat că-l încuviinţez. În clipa următoare, bufonul apăru frecându-se la ochi cu mâna stângă şi cu dreapta adunată la piept. Se aşeză pe un bolovan vizavi de mine şi cercetă carnea, să vadă care bucăţi trebuiau întoarse. După aceea, mă privi o vreme în linişte. Se aplecă şi luă un vreasc cu mâna dreaptă. Ar fi trebuit să-l cert, dar l-am urmărit, curios să văd ce face. Aruncă vreascul în foc şi se îndreptă de spate.

— Tăcut şi frumos, îmi zise. A crescut patruzeci de ani, vară-iarnă, ploaie, soare sau viscol. Iar înainte de aceea a fost o nucă pe un alt copac. Şi uite-aşa merge firul înapoi. Nu cred că trebuie să mă tem prea mult de natură, numai de lucrurile făcute de om. Atunci o iau razna gândurile. Dar copacii, cred, va fi o plăcere să-i ating.

— Kettle a spus că nu ai voie să atingi fiinţe vii, i-am reamintit, ca un copil pârâcios.

— Kettle nu e nevoită să trăiască cu povara asta. Eu, da. Trebuie să aflu ce limite presupune. Cu cât mai repede aflu ce pot şi ce nu pot face cu mâna dreaptă, cu atât mai bine.

Zâmbi şmechereşte şi arătă sugestiv spre sine. Am clătinat din cap mustrător, dar nu mi-am putut reţine râsul. Râse şi el, odată cu mine.

— Ah, Fitz, rosti el o clipă mai târziu, nici nu ştii cât înseamnă pentru mine că te mai pot face să râzi! Dacă îţi mai stârnesc râsul ţie, atunci pot să râd şi eu.

— Mă mir că mai poţi să glumeşti.

— Dacă ai de ales între râs şi plâns, atunci n-ai de ce să nu râzi. Brusc, schimbă subiectul: Te-am auzit ieşind din cort mai devreme. Pe urmă, cât ai fost plecat, am ghicit ce se întâmplă. Unde te-ai dus? Multe nu le-am înţeles.

Am căzut pe gânduri, apoi i-am spus:

— Legătura creată de Meşteşug între noi se întăreşte, în loc să slăbească. Nu cred că e un lucru bun.

— Scoarţa de spiriduş s-a terminat. Am băut-o pe ultima acum două zile. Bună sau rea, nu contează. Acum explică-mi ce s-a întâmplat.

Nu vedeam de ce să-l refuz, aşa că am încercat să-l lămuresc. Mă întrerupse cu mai multe întrebări, dar nu la toate am ştiut să-i răspund. Când trase concluzia că înţelesese în măsura în care îl puteau lămuri cuvintele, îmi zâmbi şiret.

— Hai să vedem fata aceea de pe dragon, îmi propuse.

— De ce? l-am întrebat precaut.

Înălţă mâna dreaptă şi mişcă din vârfurile degetelor argintate, apoi ridică din sprânceană:

— Nu, l-am refuzat categoric.

— Ţi-e frică?

— Suntem de strajă, i-am spus pe un ton sever.

— Atunci vei veni cu mine mâine.

— Nu e înţelept, bufonule. Cine ştie ce efect poate avea asupra ta?

— Nu asupra mea. Tocmai de-asta vreau să merg. Ce şanse are un bufon să fie înţelept?

— Nu.

— Atunci va trebui să merg singur, zise şi oftă, prefăcându-se supărat.

Am refuzat să muşc momeala. După câteva momente, mă întrebă:

— Ce ştii tu despre Kettle şi eu nu?

L-am privit stânjenit.

— Cam tot atâtea câte ştiu eu despre tine şi ea nu.

— Bine le-ai dres. Poate c-ai furat vorbele astea de la mine. Te-ai întrebat de ce n-au mai încercat iniţiaţii să ne atace?

— Asta-i noaptea întrebărilor tale nenorocoase?

— În ultima vreme, alt fel de întrebări n-am avut.

— În cel mai rău caz, sper că moartea lui Carrod i-a slăbit. Trebuie să fie un şoc să pierzi un membru al grupului. Aproape la fel de rău ca atunci când îţi pierzi tovarăşul de Har.

— Şi ţie de ce anume ţi-e frică?

Era o întrebare pe care mi-o tot alungasem din minte.

— De ce anume mi-e frică? Păi, de ce-i mai rău, normal. Mi-e teamă că îndreaptă spre noi o putere mai mare, ca să compenseze forţa lui Verity. Sau poate ne întind o capcană. Mă tem că-şi întorc Meşteşugul împotriva lui Molly.

Ultimele cuvinte le-am adăugat plin de şovăială. Mi se părea că aduce ghinion numai să mă gândesc la ele, darămite să le dau glas.

— N-ai cum să-i trimiţi o avertizare cu Meşteşugul?

De parcă mie nu mi-ar fi trecut asta prin cap!

— Nu fără s-o trădez. Am reuşit să-l găsesc pe Burrich. Câteodată, îi văd pe amândoi, dar nu reuşesc să-i fac conştienţi de prezenţa mea. Mă tem că numai efortul ar fi suficient ca s-o trădez în faţa grupului de iniţiaţi. E posibil ca Regal să ştie de ea, dar nu şi în ce loc se află. Mi-ai spus că nici Chade nu ştie exact. Sunt multe locuri către care Regal trebuie să-şi îndrepte soldaţii şi atenţia. Buck e departe de Farrow, iar Corăbiile Roşii îi macină ţărmurile. Sigur nu va trimite armata acolo, numai ca să găsească o fată.

— O fată şi un copil din neamul Farseer, îmi reaminti bufonul grav. Fitz, nu spun asta ca să te amărăsc, ci ca să te previn. Trupul meu a găzduit furia lui Regal împotriva ta. În noaptea aceea, când m-au reţinut... Îşi înăbuşi sentimentele şi privi undeva în depărtare. M-am străduit din toate puterile să uit. Dacă-mi vin în minte amintirile acelea, clocotesc şi sfârâie în mine ca o otravă de care nu pot scăpa. Am simţit însăşi fiinţa lui Regal în mine. Ura faţă de tine îl roade cum rod viermii leşul putred. Clătină din cap, scârbit de amintire. Harul tău îl priveşte cu ură şi teroare. Nu poate concepe că faci ceea ce faci pentru Verity. În mintea lui, de când ai venit la Buckkeep, n-ai avut alt scop în viaţă decât să-i faci lui rău. Crede că şi tu, şi Verity aţi venit la munte nu ca să-i treziţi pe Străbuni şi să apăraţi Buckul, ci să găsiţi o comoară sau o putere de-a Meşteşugului şi să-i veniţi de hac. Crede că nu poate decât să acţioneze el mai întâi, să găsească lucrul căutat de voi, indiferent ce anume, şi să-l întoarcă împotriva voastră. Cu acest ţel în minte, îşi foloseşte toate resursele şi hotărârea.

L-am ascultat pe bufon împietrit de groază. Împrumutase expresia goală a unui om care-şi aminteşte clipele torturii.

— De ce nu mi-ai vorbit despre asta până acum? l-am întrebat blând, când făcu o pauză ca să-şi tragă răsuflarea.

I se făcuse pielea de găină. Întoarse capul de la mine.

— Nu e un lucru pe care să mi-l aduc aminte cu plăcere. Tremura uşor. Au pătruns în mintea mea ca nişte copii răi şi leneşi, distrugând ceea ce nu puteau atinge. Nu reuşeam să ascund nimic de ei. Dar nu de mine se interesau. Mă considerau mai puţin important decât un câine. Erau furioşi în clipele acelea că nu te-au găsit pe tine. Aproape că m-au distrus din cauza asta. Apoi s-au gândit cum să mă folosească împotriva ta. Tuşi. Dacă n-ar fi venit valul acela de Meşteşug...

— Acum voi întoarce lucrul acesta împotriva lor, i-am spus şi m-am simţit exact ca prietenul meu Chade. Nu te-au putut înrobi prea mult fără să se dea de gol în faţa ta.

Atât cât poţi, te rog să te întorci la clipele acelea şi să-mi spui tot ce-ţi aminteşti.

— Nu mi-ai cere-o, dacă ai ştii ce-mi ceri.

Credeam că ştiu, dar nu i-am spus-o. În schimb, am lăsat liniştea să-l convingă să retrăiască momentele acelea. Veneau zorii şi colorau cerul în gri, iar eu tocmai mă întorsesem dintr-un tur în jurul taberei, când el începu iar să vorbească:

— Au existat cărţi despre Meşteşug despre care tu nici n-ai auzit. Cărţi şi manuscrise pe care Galen le-a luat din camera lui Solicity când ea era pe moarte.

Se adresau doar maeştrilor Meşteşugului. Unele aveau chiar încuietori foarte complicate. Galen a avut la dispoziţie mulţi ani ca să le descuie. O încuietoare nu face decât să ajute un om cinstit să rămână cinstit. Galen a găsit în cărţile acelea multe lucruri pe care nu le-a înţeles. Dar în manuscrise erau trecute liste cu oamenii iniţiaţi în Meşteşug. I-a căutat pe toţi cei pe care i-a găsit şi i-a luat la întrebări. Pe urmă le-a făcut felul, ca să nu le mai pună şi alţii aceleaşi întrebări. Multe a aflat Galen din manuscrise. Cum să trăieşti mult şi să fii sănătos. Cum să provoci durere cu Meşteşugul fără să-l atingi pe celălalt. Iar în manuscrisele cele mai vechi a găsit indicii despre o mare putere care îl aşteaptă pe un bărbat cu Meşteşug din munţi. Dacă Regal ar reuşi să cucerească Regatul Munţilor, ar dobândi o putere imposibil de înfrânt. Cu acest scop în minte a peţit-o pe Kettricken pentru Verity, dar n-a avut de gând niciodată ca ea să fie mireasa fratelui său, ci ca, atunci când prinţul avea să moară, s-o ia el de nevastă, împreună cu moştenirea ei.

— Nu înţeleg, am spus eu, calm. Munţii au ambră şi blănuri şi…

— Nu. Nu, zise bufonul, mişcând şi din cap. Nu la asemenea bogăţii visa el. Galen n-a vrut să-i divulge în întregime secretul lui Regal, pentru că altfel n-ar mai fi avut nicio putere asupra fratelui său vitreg. Dar poţi să fii sigur că, la moartea lui Galen, Regal a pus mâna imediat pe manuscrise şi cărţi şi s-a apucat să le studieze. Nu se

pricepe la limbile străvechi, dar s-a temut să ceară ajutorul altora, ca să nu descopere ei secretul mai întâi. Până la urmă, i-a dat de capăt, iar când i-a dat, s-a îngrozit. Înainte scăpase bucuros de Verity, plecat la munte, ca să moară în nu ştiu ce aventură prostească. Şi-a dat, în sfârşit, seama că puterea pe care voia Galen să pună mâna era dominaţia asupra Străbunilor. A tras imediat concluzia că fratele lui a conspirat cu tine să caute chiar puterea aceea pentru el însuşi. Cum îndrăzneşte Verity să fure tocmai comoara pe care Regal o căuta de atâta vreme şi cu atâta efort? Cum îndrăzneşte să-l facă de râsul lumii în felul acesta? Bufonul surâse discret. În mintea lui, dominaţia asupra Străbunilor e dreptul lui prin naştere. Tu încerci să i-l furi. E convins că face un act de dreptate încercând să te omoare.

Eu stăteam şi dădeam din cap a încuviinţare. Toate piesele se potriveau, absolut toate. Unele motive de-ale lui Regal pe care nu le pricepusem mi se dezvăluiau acum, într-un tablou înfricoşător. Ştiam că e ambiţios. Ştiam şi că se temea şi suspecta pe oricine nu putea controla. Fusesem un pericol dublu pentru el, un rival la afecţiunea tatălui său şi un bărbat înzestrat cu un Har straniu pe care nu putea nici să-l înţeleagă, nici să-l distrugă. Pentru Regal, tot a doua persoană din lume era o unealtă sau o ameninţare. Iar toate ameninţările trebuie eliminate.

Probabil nu se gândise niciodată că eu nu voiam decât să mă lase în pace.

35. SECRETELE LUI KETTLE

Nu se menţionează nicăieri cine a înălţat Martorii de Piatră de pe dealul de lângă Buckkeep. Ar putea foarte bine să existe chiar dinaintea clădirii castelului Buckkeep. Presupusa lor putere are foarte puţine legături cu adorarea Edei şi-a lui El, dar oamenii cred în ei cu aceeaşi fervoare religioasă. Chiar şi cei care susţin că se îndoiesc de existenţa zeilor şovăie să rostească jurăminte false în faţa Martorilor de Piatră. Negre şi bătute de vreme sunt coloanele acelea înalte! Dacă au avut vreodată inscripţii pe ele de orice fel, vântul şi apa le-au şters fără milă.

Verity a fost primul care s-a sculat în dimineaţa aceea. A ieşit împleticindu-se din cort la prima geană de lumină care colora lumea.

— Dragonul meu! ţipă, clipind în lumină. Dragonul meu! repetă, de parcă se aştepta să nu-l mai găsească.

Deşi l-am asigurat că dragonul lui nu păţise nimic, s-a purtat ca un copil răsfăţat. Voia să se apuce de lucru chiar în momentul acela. Cu mare greutate l-am convins să bea o cană cu ceai de urzici şi mentă şi să mănânce puţină carne prăjită încet de pe o ţepuşă. N-a mai vrut să stea până se fierbe terciul, ci plecă iute cu carnea într-o mână şi cu sabia în cealaltă. N-a spus o vorbă despre Kettricken. În scurt timp, vârful săbiei răzuind piatra se auzi din nou, râc, râc, râc. Umbra lui Verity de altădată, pe care o întrezărisem cu o seară în urmă, dispăruse la venirea dimineţii.

Era ciudat să înceapă o nouă zi şi să nu ne apucăm imediat să ne strângem lucrurile. Nimeni nu era bine-dispus. Kettricken stătea în linişte, cu ochii umflaţi de plâns, Kettle era acră şi reţinută. Lupul digera carnea pe care o mâncase cu o zi înainte şi nu voia decât să doarmă. Starling părea nervoasă pe toată lumea, de parcă noi eram

de vină că aventura noastră se terminase cu dezamăgire şi confuzie. După ce-am mâncat, ne-a anunţat că merge să vadă ce fac jeppele şi să-şi spele nişte haine în pârâul găsit de bufon. Kettle încuviinţă morocănoasă s-o însoţească numai ca s-o ştie în siguranţă, deşi privirea ei fugea mereu la dragonul lui Verity. Kettricken era şi ea lângă dragon, urmărindu-şi posacă soţul şi regele cum ciopleşte în roca neagră. Eu mi-am făcut de lucru cu carnea prăjită, învelind-o şi aruncând vreascuri pe focul lent, apoi vârând restul cărnii în ţepuşe, ca să topesc grăsimea.

— Hai să mergem, mă invită bufonul, imediat ce-am terminat.

— Unde? l-am întrebat.

Mă ispitea un pui de somn.

— Fata-de-pe-dragon, îmi reaminti el.

Porni spre ea hotărât, fără să se uite înapoi, ca să vadă dacă îl urmez. Ştia că nu-i nevoie.

— Cred că e o idee prostească, am strigat după el.

— Întocmai, replică el cu un zâmbet larg, şi nu mai vru să scoată un cuvânt până n-am ajuns la impresionanta statuie.

Fata-de-pe-dragon părea mai calmă în dimineaţa aceea, dar mai mult ca sigur că mă obişnuiam eu cu frământarea pe care o simţea Harul. Bufonul nu ezită, ci se urcă imediat pe piedestal, lângă statuie. Eu l-am urmat mai încet.

— Îmi pare diferită astăzi, am zis.

— Cum?

— N-aş putea spune. I-am studiat capul plecat, lacrimile de piatră îngheţate pe obraji. Şi ţie ţi se pare că arată altfel?

— Ieri n-am cercetat-o cu atenţie.

Acum, că ajunsesem la statuie, bufonului îi pierise cheful de glumă. Am atins, foarte grijuliu, spinarea dragonului. Solzii erau lucraţi cu atâta migală, iar trupul său atât de natural curbat, încât mă aşteptam să-l văd ridicându-se în respiraţie. Era piatră rece, dură. Mi-am ţinut răsuflarea, apoi am explorat-o cu Harul. Nu mai cercetasem o astfel

de fiinţă niciodată. Nu-i bătea inima, nu i se auzea respiraţia, nu dădea niciun semn de viaţă după care să mă călăuzesc. Harul meu sesiza viaţă pur şi simplu, prinsă în capcană şi disperată. Preţ de-o clipă, fugi de mine, apoi am atins-o fin încă o dată şi-mi răspunse. Dorea să simtă adierea vântului pe piele, sângele pulsând cald în vene, o!, miresmele zilelor de vară, straiele mele frecându-se pe pielea mea, orice şi tot ce ţinea de experienţa de a trăi, după care tânjea. Mi-am retras brusc mâna, speriat de intensitatea dorinţei. Aproape că mă atrăgea şi pe mine să fac parte din ea.

— Ciudat, şopti bufonul.

Legat de mine cum era, trăia şi el freamătul experienţei mele. Privirile noastre se întâlniră şi rămaseră aşa o vreme, apoi el îndreptă un deget argintat spre fată.

— N-ar trebui, i-am spus, dar nu foarte convingător.

Silueta suplă călare pe dragon purta o tunică fără mâneci, pantaloni strâmţi şi sandale. Bufonul o atinse cu degetul pe braţ.

Un ţipăt-Meşteşug, de durere şi indignare, umplu cariera. Bufonul fu împins jos de pe piedestal şi aterizâ greoi pe spate pe piatra de pe podea. Căzu leşinat, cu membrele deşirate. Mie mi se înmuiară genunchii. Am căzut lângă dragon. După torentul cu care atacase furia Harului, am crezut că animalul mă va zdrobi sub tălpi ca un armăsar turbat. M-am ghemuit instinctiv, apărându-mi capul cu braţele.

Totul dură doar o clipă, dar ecoul ţipătului ricoşa la nesfârşit din piatra netedă şi lunecoasă a carierei. Am coborât împleticit de pe piedestal ca să văd ce face bufonul, când Ochi Întunecaţi veni în goană la noi. *Ce-a fost asta? Ce ne-a ameninţat?* Am îngenuncheat lângă bufon. Se lovise la cap şi-i curgea sânge pe piatra neagră, dar nu cred că din cauza aceea îşi pierduse cunoştinţa.

— Ştiam eu că n-ar fi trebuit. De ce te-am lăsat? m-am întrebat, luându-l în braţe şi plecând cu el înapoi în tabără.

— Pentru că eşti un prost mai mare decât el. Iar eu, o proastă mai mare decât amândoi, pentru că v-am lăsat să

plecaţi singuri şi-am avut încredere c-o să vă purtaţi cu cap. Ce-a făcut?

— A atins-o pe fata-de-pe-dragon. Cu Meşteşugul de pe deget.

Vorbind, am ridicat ochii spre statuie. Spre groaza mea, am văzut o amprentă argintie pe braţul ei, cu contur stacojiu, pe pielea cu nuanţe de bronz. Kettle îmi urmări privirea. Rămase cu răsuflarea întretăiată. Se răsuci spre mine şi ridică mâna noduroasă, gata să mă pocnească. Apoi îşi strânse degetele într-un pumn contorsionat, care tremură şi-i căzu pe lângă corp.

— Nu-i destul că nenorocita e prinsă în capcană pentru totdeauna, singură şi despărţită de cei pe care i-a iubit? A trebuit să veniţi voi doi şi să-i provocaţi altă durere! Cum aţi putut fi atât de răutăcioşi?

— N-am vrut să-i facem rău. N-am ştiut...

— Ignoranţa e întotdeauna scuza celui curios şi crud! se răsti Kettle.

M-am enervat la fel de tare ca ea:

— Nu mă face pe mine ignorant, femeie, când tu refuzi întruna să mă luminezi. Faci aluzii, avertizezi şi rosteşti vorbe prevestitoare de rău, dar refuzi să spui orice lucru care ne-ar putea ajuta. Iar când greşim, zbieri la noi, zicând că ar fi trebuit să fim mai înţelepţi. Cum? Cum să fim mai înţelepţi, când cea care e mai înţeleaptă decât noi nu vrea să ne împărtăşească din cunoştinţele ei?

Bufonul se mişcă în braţele mele. Lupul îmi tot dăduse târcoale pe la picioare. Acum se întoarse scâncind, să miroasă mâna bufonului, care atârna.

Ai grijă! Vezi să nu te atingă cu degetele!

Ce l-a muşcat?

Nu ştiu.

— Nu ştiu nimic, am rostit cu glas tare, amărât. Bâjbâi pe întuneric şi-i rănesc pe toţi cei la care ţin.

— Nu îndrăznesc să intervin, strigă Kettle. Dacă spun un cuvânt care vă trimite pe un drum greşit? Cum rămâne atunci cu profeţiile? Trebuie să-ţi găseşti singur drumul, Catalizatorule.

Bufonul deschise ochii şi mă privi inexpresiv. Apoi îi închise din nou şi se propti cu capul de umărul meu. Atârna tot mai greu, iar eu trebuia să aflu ce nu era bine cu el. L-am prins mai bine în braţe. Am văzut-o pe Starling venind în spatele lui Kettle, cu braţele pline de rufe ude. M-am întors şi le-am lăsat acolo pe amândouă. Plecând spre tabără, am vorbit peste umăr:

— Poate de asta eşti aici. Poate ai fost chemată aici, pentru că ai un rol de jucat. Poate că e rolul tău să ne ridici vălul ignoranţei de pe ochi, ca să putem împlini profeţia aia afurisită a ta. Şi poate că tocmai tăcerea ta încăpăţânată ne va împiedica s-o împlinim. Dar - m-am oprit, pentru ca vorbele mele s-o rănească prea tare - eu cred că ai tu motivul tău să taci. Taci pentru că ţi-e ruşine!

Am întors capul de la privirea ei înmărmurită. Mi-am mascat disconfortul de a-i fi vorbit aşa de urât la nervi. Îmi dădea puteri noi să-mi îndeplinesc scopul. M-am hotărât brusc că aveam să-i fac pe toţi să se poarte aşa cum trebuie. Era stilul acela de hotărâre naivă care deseori îmi aducea necazuri, dar, odată ce-mi intra în cap, furia nu-mi dădea voie să mă răzgândesc.

L-am cărat pe bufon în cortul mare şi l-am culcat pe aşternutul lui. Am luat manşeta zdrenţuită a unei cămăşi, am umezit-o cu apă rece şi i-am pus-o la ceafă. Când se opri sângerarea, am verificat rana. Tăietura nu era mare, dar se întindea pe un cucui cât pumnul. Eu însă tot credeam că nu din cauza lui leşinase bufonul.

— Bufonule?

L-am stropit cu apă pe faţă. Se trezi şi deschise pur şi simplu ochii.

— Bufonule?

— O să-mi revin, Fitz, îmi zise el cu voce stinsă. Ai avut dreptate. N-ar fi trebuit s-o ating. Şi nu voi putea să uit ce-am făcut.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Nu pot vorbi încă despre asta, spuse el, clătinând din cap.

Am sărit în picioare, lovindu-mă cu capul de tavanul cortului, gata să-l răstorn peste mine.

— În grupul nostru nu e nimeni în stare să vorbească despre nimic! am exclamat nervos. În afară de mine. Şi am de gând să vorbesc despre toate.

L-am lăsat pe bufon proptit într-un cot, holbându-se la mine. Nu ştiu dacă se amuza sau era şocat. Nu-mi păsa. Am ieşit din cort şi m-am căţărat pe grămada de piatră spartă până la piedestalul pe care Verity îşi cioplea dragonul. Vârful săbiei sale, răzuind permanent piatra, parcă mă zgâria pe suflet. Kettricken stătea lângă el, tăcută şi cu ochii înfundaţi în orbite. Niciunul din ei nu-mi dădu atenţie.

Mi-am tras răsuflarea. Mi-am dat la o parte părul de pe faţă şi mi-am refăcut coada de războinic, am dat cu mâna pe pantaloni să-i scutur de praf şi mi-am netezit cămaşa zdrenţuită şi pătată. Am făcut trei paşi în faţă. Am făcut o singură plecăciune, şi pentru Verity, şi pentru Kettricken.

— Domnul meu, rege Verity. Doamna mea, regină Kettricken. Am venit să dau raportul regelui. Dacă mi se îngăduie.

Sincer să fiu, mă aşteptasem să mă ignore. Dar sabia regelui Verity mai zgârie de două ori, apoi se opri. Mă privi peste umăr.

— Continuă, FitzChivalry. Nu voi înceta lucrul, dar te voi asculta.

În tonul său îşi făcu loc o politeţe solemnă. Am prins curaj. Kettricken se îndreptă brusc de spate. Îşi dădu la o parte firele de păr răzleţe din ochi, apoi înclină din cap spre mine a încuviinţare. Am inspirat adânc şi-am început să vorbesc, raportând aşa cum fusesem învăţat, adică tot ceea ce văzusem sau făcusem de la vizita mea din oraşul în ruine. La un moment dat, în timpul lungii mele relatări, râcâitul săbiei conteni.

Verity se deplasă anevoie şi se aşeză lângă Kettricken. Vru să-i ia mâna într-a lui, apoi se controlă şi-şi împleti degetele în poală. Stătură unul lângă altul, regele şi regina

mea zdrenţuită, aşezaţi pe un tron din stâncă rece, cu un dragon de piatră în spate, şi mă ascultară.

Câte unul, câte doi, li se alăturară şi ceilalţi. Mai întâi lupul, apoi bufonul şi Starling, iar la sfârşit Kettle se aşezară în semicerc în spatele meu. Când mi se uscă gâtul şi-mi răguşi glasul, Kettricken îi făcu semn lui Starling să-mi aducă apă. Ea se întoarse cu ceai şi carne pentru toată lumea. Eu am sorbit doar o dată din ceai şi mi-am continuat povestea, în timp ce ei îşi potoleau foamea şi setea în jurul meu.

Mi-am respectat hotărârea şi-am istorisit sincer toate prin câte trecusem, chiar şi întâmplările de care mă ruşinam. N-am omis temerile şi naivităţile. Am recunoscut în faţa lui Verity că-l omorâsem pe omul lui Regal luându-l prin surprindere, ba i-am spus şi cum îl chema pe soldatul pe care îl recunoscusem. N-am sărit nici peste experienţele trăite graţie Harului meu, cum aş fi făcut altădată. Le-am istorisit cu sinceritate, ca şi cum am fi fost acolo doar Verity şi cu mine. Le-am spus că-mi făceam griji pentru Molly şi copila mea, mi-am recunoscut şi temerea că, dacă Regal nu avea să le găsească şi să le omoare, atunci Chade îmi va lua copilul ca să-l urce pe tron. În timp ce vorbeam, îl căutam pe Verity în toate felurile posibile, nu doar cu vocea, ci şi cu Harul şi Meşteşugul, încercam să-l ating şi să-l trezesc în el pe bărbatul care fusese odată. Ştiu că m-a simţit, dar, oricât m-am străduit, n-am primit de la el niciun răspuns.

Am încheiat povestind încă o dată ce făcusem, bufonul şi cu mine, fetei călare pe dragon. L-am urmărit pe Verity să văd dacă desluşesc pe chipul său o schimbare de expresie, însă n-am remarcat nimic. La sfârşit, am rămas tăcut în faţa lui, sperând că va începe să-mi pună întrebări. Verity cel de altădată m-ar fi pus s-o iau de la început cu povestea, vrând să afle ce cred sau ce bănuiesc despre fiecare eveniment, despre orice lucru observat. Dar bărbatul acela cărunt se mulţumi să încuviinţeze din cap de câteva ori. Vru să se ridice.

— Regele meu! l-am implorat cu disperare.

— Ce este, băiete?

— Nu ai nimic să mă întrebi, nu ai nimic să-mi spui?

Se uita la mine, dar nu-mi dădeam seama dacă mă vedea. Îşi drese glasul.

— L-am ucis pe Carrod cu Meşteşugul meu. E adevărat. De-atunci încoace, nu i-am mai simţit pe ceilalţi, dar nu cred că sunt morţi, ci că mi-am pierdut eu abilitatea de a-i simţi. Trebuie să fii prudent.

Am rămas cu gura căscată.

— Asta-i tot? Trebuie să fiu prudent?

Vorbele lui mă înfiorară până în adâncul sufletului.

— Nu. Sunt şi altele, mai rele. Aruncă o privire spre bufon. Mă tem că, atunci când vorbeşti cu bufonul, te ascultă cu urechile lui Regal. Mă tem că Regal e acela care a venit la tine în ziua aceea şi ţi-a vorbit prin gura bufonului, întrebându-te unde e Molly.

Mi se uscă gura. M-am întors spre bufon. Împietrise.

— Nu-mi aduc aminte... N-am zis niciodată...

Rămase cu răsuflarea tăiată şi căzu leşinat.

Kettle se aplecă anevoie deasupra lui.

— Respiră, ne spuse ea.

Verity mişcă aprobator din cap.

— Bănuiesc că l-au lăsat în pace. Poate. Dar nu te baza pe asta.

Întoarse iar capul spre mine. Am încercat să rămân în picioare. Simţisem când plecaseră din mintea bufonului. Se îndepărtaseră asemenea unui fir de mătase care se rupe brusc. Nu-l chinuiseră prea mult, dar fusese suficient. Destul pentru a mă determina să le dezvălui ceea ce trebuiau să ştie ca să-mi omoare nevasta şi copilul. Destul ca să-i bântuie visele şi să pună mâna pe ceea ce le trebuia.

M-am dus la bufon. I-am luat mâna neatinsă de Meşteşug şi-am căutat să-i pătrund în minte. Deschise încetişor ochii şi se ridică în capul oaselor. În primele momente, ne privi buimac. Întoarse către mine o pereche de ochi înceţoşaţi adânci, plini de ruşine.

— ”Iar cel care îl iubeşte cel mai mult, acela îl va trăda ca un mârşav.” Propria mea profeţie. O ştiu de la unsprezece ani. Chade, mi-am zis, atunci când s-a arătat dornic să-ţi ia copilul. El e trădătorul. Clătină amărât din cap. Dar eu am fost. Eu te-am trădat. Se ridică greu în picioare. Îmi pare rău. Foarte rău.

Îi tremurau lacrimile în ochi. Se răsuci şi se îndepărtă încet. N-am reuşit să mă conving să-l urmez, dar Ochi Întunecaţi se ridică tăcut şi porni după el.

— FitzChivalry. Verity inspiră adânc, apoi vorbi încet: Fitz, voi încerca să-mi termin dragonul. Mai mult să ştii că nu pot face. Sper să fie destul.

Disperarea îmi spori îndrăzneala.

— Regele meu, nu vrei să faci ceva pentru mine? Nu vrei să-i avertizezi, cu Meşteşugul tău, pe Burrich şi pe Molly, ca să fugă din Capelin Beach înainte să-i găsească Regal?

— Of, băiete, rosti el compătimitor şi făcu un pas spre mine. Chiar dacă aş îndrăzni, mă tem că n-aş mai avea putere. Ridică ochii şi ne privi pe fiecare, pe rând. Ochii lui zăboviră mai mult asupra lui Kettricken. Toate mă trădează. Corpul, mintea, Meşteşugul. Sunt atât de vlăguit... N-a rămas mare lucru din mine. Când l-am omorât pe Carrod, mi-am pierdut Meşteşugul. De atunci, munca mi-e mult îngreunată. Mi-a slăbit şi forţa mâinilor, iar stâlpul nu-mi mai spune nimic; nu mai pot trece prin el ca să-mi reînnoiesc magia. Mă tem că m-am învins singur. Mă tem că nu voi fi în stare să-mi duc la bun sfârşit ultima îndatorire. Până la urmă, poate că vă voi dezamăgi pe toţi. Pe voi toţi şi cele Şase Ducate.

Kettricken îşi îngropă faţa în mâini. Am crezut că va plânge, dar când ridică ochii, am zărit în ei puterea dragostei strălucind prin sentimentele ei, câte îi mai rămăseseră.

— Dacă aceasta crezi tu că trebuie să faci, atunci lasă-mă să te ajut. Arătă spre dragon. Trebuie să existe o cale pentru a te ajuta să-l termini. Arată-mi de unde să îndepărtez piatra, iar tu poţi să lucrezi la detalii după aceea.

Verity scutură trist din cap.

— Aş vrea să se poată. Dar trebuie să-l termin singur. Numai eu trebuie să fac toată munca.

Kettle se sculă brusc în picioare. Veni lângă mine, aruncându-mi săgeţi din priviri, de parcă eu aş fi fost de vină pentru toate.

— Domnul meu, rege Verity, începu ea. Păru să-şi piardă curajul, apoi vorbi şi mai tare: Regele meu, te înşeli. Puţini dragoni au fost ciopliţi de un singur om. Cel puţin nu cei din cele Şase Ducate. Ceilalţi, dac-or mai fi pe undeva, poate să fi fost sculptaţi de adevăraţii Străbuni singuri, dar n-aş şti să-ţi spun sigur. Sigur, însă, ştiu că dragonii făuriţi de locuitorii din cele Şase Ducate s-au născut din mai multe perechi de mâini care au lucrat împreună, nu doar dintr-una.

Verity o privi mut de uimire. Când îşi reveni, o întrebă cu glas tremurat:

— Ce tot spui?

— Spun ceea ce ştiu. Indiferent de ce cred alţii despre mine.

Kettle ne cuprinse pe toţi cu privirea, ca şi când şi-ar fi luat rămas-bun. Pe urmă se întoarse cu spatele la noi şi se adresă numai regelui:

— Regele meu, sunt Kestrel, din Buck, şi cândva am făcut parte din grupul de iniţiaţi al lui Stanchion. Dar cu Meşteşugul meu am omorât o membră a grupului, geloasă fiind pe ea din cauza unui bărbat. O asemenea faptă era considerată înaltă trădare, pentru că noi eram puterea reginei. Eu am distrus puterea aceea. Din acest motiv, mi s-a dat pedeapsa care a considerat regina că mi cuvine. Mi-a fost ars Meşteşugul din minte şi-am rămas cum mă vezi acum, închisă în mine, incapabilă să trec de zidurile propriului trup, incapabilă să primesc atingerea celor pe care i-am iubit. Pedeapsa mi-a fost dată chiar de grupul de iniţiaţi căruia îi aparţineam. Pentru crima săvârşită, regina m-a exilat din cele Şase Ducate pentru totdeauna. M-a gonit pentru ca niciun iniţiat să nu fie ispitit să se milostivească de mine şi să mă elibereze. Mi-am spus că

nu-şi închipuie pedeapsă mai grea şi că într-o zi, uitată în izolarea mea, voi tânji după moarte. Kettle îngenunche anevoie pe piatra dură. Regele meu, regina mea a avut dreptate. Acum te rog să te milostiveşti de mine. Ori mă omori, ori... înălţă capul foarte încet. Ori îţi foloseşti puterea să-mi redeschizi mintea Meşteşugului. Şi te voi sluji ca iniţiată, ajutându-te să-ţi ciopleşti dragonul.

Se lăsă o linişte prelungă. Când vorbi, în vocea lui Verity se strecură nedumerirea:

— N-am auzit de grupul lui Stanchion.

Cu glas tremurat, Kettle mărturisi:

— L-am distrus eu, regele meu. Nu eram decât cinci în el. Din cauza faptei mele, au rămas numai trei, care îduraseră moartea fizică a unui membru şi... arderea Meşteşugului meu. Erau foarte slăbiţi. Am auzit că au fost eliberaţi din slujba reginei şi au plecat în căutarea drumului care începea cândva în oraşul Jhaampe. Nu s-au mai întors, dar nu cred că au supravieţuit rigorilor călătoriei. Nu cred că au cioplit vreodată un dragon ca acela pe care l-am visam cândva.

Verity vorbi din nou, însă parcă nici n-ar fi auzit-o:

— Nici tatăl meu, nici cele două soţii ale lui nu au avut grupuri de iniţiaţi în slujba lor. Şi nici bunica mea. Se încruntă. Cum se numeşte regina pe care ai slujit-o, femeie?

— Regina Diligence, regele meu, răspunse Kettle încet.

Stătea tot în genunchi, pe podeaua tare.

— Regina Diligence a domnit cu peste două sute de ani în urmă, observă Verity.

— A murit acum două sute douăzeci şi trei de ani, interveni Starling.

— Mulţumesc, menestrelule, răspunse ironic Verity. Două sute douăzeci şi trei de ani. Şi vrei să cred că tu ai fost printre iniţiaţii ei.

— Am fost, regele meu. Mi-am întrebuinţat Meşteşugul pentru mine însămi, pentru că am vrut să rămân tânără şi frumoasă. Nu era un lucru demn de laudă, dar mulţi iniţiaţi făceau aşa ceva. Mi-a trebuit peste un an să-mi controlez

corpul. Dar făcusem o treabă pe cinste. Şi astăzi, mă vindec foarte repede, iar cele mai multe boli fug de mine.

Kettle nu-şi reţinu umbra de mândrie din glas.

— Longevitatea legendară a iniţiaţilor, observă regele Verity pentru sine şi oftă. Probabil că în cărţile lui Solicity scria multe lucruri pe care Chivalry şi cu mine nu le-am învăţat de la ea niciodată.

— Foarte multe. Kettle vorbea mai încrezătoare acum. Sunt uluită că, deşi aţi fost instruiţi atât de puţin, şi tu, şi FitzChivalry aţi reuşit să ajungeţi până aici. Dar să ciopleşti un dragon singur? E un fapt de vitejie demn de un cântec.

— Of, femeie, vino şi stai jos, o îndemnă Verity. Mă doare să te văd îngenuncheată. E limpede că ştii şi trebuie să-mi spui o sumedenie de lucruri. Se foi şi întoarse capul spre dragonul lui. Dar, cu atâta vorbă, am uitat să lucrez.

— Atunci îţi voi spune numai ceea ce se cere neapărat auzit, se oferi bătrâna. Se sculă greu în picioare. Stăpâneam foarte bine Meşteşugul. Mai bine decât mulţi, căci puteam ucide cu el. Glasul i se îngroşă şi-i pieri. Trase aer lung în piept şi continuă: Puterea aceea există încă în mine. Cineva destul de priceput la Meşteşug îmi poate deschide iar mintea ca s-o folosesc. Cred că tu ai această putere. Deşi, în clipa asta, poate nu eşti în stare s-o controlezi. Ai ucis cu Meşteşugul tău, iar aceasta e o faptă cumplită. Deşi membrul grupului nu ţi-a fost devotat, totuşi, aţi lucrat cândva împreună. Omorându-l, ai omorât o parte din tine. De aceea ai impresia că ai rămas fără Meşteşug. Dacă eu l-aş mai avea pe al meu, te-aş putea ajuta să te vindeci.

Verity zâmbi.

— Eu nu mai am Meşteşug, tu nu mai ai Meşteşug, dar, dacă l-am avea, ne-am vindeca reciproc. Femeie, tu vrei să dezlegi un nod făcut pe o funie fără niciun capăt liber. Cum altfel să-l dezlegi, decât cu sabia?

— Avem sabia, regele meu. Este FitzChivalry. Catalizatorul.

— Aha, legenda de demult. Tatei îi plăcea la nebunie. Verity mă studie. Crezi că e destul de puternic? Nepotului meu, August, i-a fost ars Meşteşugul şi nu şi l-a recăpătat. Pentru el, uneori mi-am zis că e o binecuvântare, pentru că îl purta pe un drum care nu i se potrivea deloc. Cred că atunci am bănuit că Galen influenţase cumva grupul. Dar aveam atâtea pe cap. Întotdeauna aveam atâtea pe cap…

Mi-am dat seama că mintea regelui meu începea să rătăcească. Am păşit în faţă hotărât.

— Regele meu, ce anume doreşti să încerc?

— Nu vreau să încerci nimic. Vreau să faci ceva. Poftim! Aşa îmi spunea Chade deseori. Şi pe el l-am oferit dragonului, dar nu şi bucăţica aceea. Ar trebui să i-o ofer şi pe ea.

Kettle se apropie de el.

— Regele meu, ajută-mă să-mi eliberez Meşteşugul şi te voi ajuta să-ţi termini dragonul.

Bătrâna pusese ceva neobişnuit în vorbele acelea. Le rostise în faţa tuturor, dar eu am avut impresia că numai Verity le înţelegea cu adevărat. Până la urmă, şovăind încă, mişcă din cap aprobator.

— Nu văd altă cale, îşi spuse. Nu mai văd alta.

— Dar cum să fac un lucru, dacă nici măcar nu ştiu care e? m-am plâns eu. Regele meu, am adăugat, mustrat de privirea lui Kettricken.

— Ştii la fel de multe ca noi, mă certă Verity încet. Meşteşugul lui Kestrel i-a fost ars din minte chiar de tovarăşii săi, pentru a o condamna la izolare pentru restul vieţii. Tu trebuie să-ţi foloseşti Meşteşugul, atât cât ai şi în cel fel poţi, ca să-i dărâmi bariera care-l ţine închis.

— Nici nu ştiu de unde să încep, am zis, dar Kettle se întoarse şi mă privi cu ochi rugători, în care am citit înfrângere şi singurătate.

Şi foame de Meşteşug, atât de intensă, încât o devora pe dinăuntru. Două sute douăzeci şi trei de ani, mi-am zis. Mult timp, când e să-l petreci exilat din ţinutul tău natal. Imposibil să rabzi atâta vreme să fii prizonier în propriul trup.

— Dar voi încerca, am promis, corectându-mi spusele.

Am întins mâna spre Kettle. Ea ezită, apoi mi-o întinse pe-a ei. Am stat aşa, mână în mână, şi ne-am privit. I-am cercetat mintea, dar n-am primit niciun răspuns. M-am uitat la ea şi-am încercat să mă conving că, dacă o cunosc, ar trebui să-mi fie uşor să-i pătrund în minte. Mi-am pus ordine în gânduri şi mi-am adus aminte de tot ce ştiam despre bătrâna aceea irascibilă. M-am gândit la perseverenţa ei modestă, la limba ei tăioasă şi la mâinile ei dibace. Mi-am amintit cum m-a învăţat jocul Meşteşugului şi de câte ori l-am jucat, cu capetele aplecate deasupra tablei. Kettle, mi-am repetat ferm. Caut-o pe Kettle. Dar Meşteşugul meu nu găsi nimic.

Nu ştiam cât timp trecuse. Ştiam doar că îmi era foarte sete.

— Vreau o cană cu ceai, i-am spus bătrânei, şi i-am dat drumul la mână.

Ea încuviinţă în tăcere, mascându-şi bine dezamăgirea. Numai atunci am observat că soarele se înălţase deasupra munţilor. Am auzit iar, râc, râc, râc, sabia lui Verity. Kettricken şedea tot acolo şi-l urmărea în tăcere. Ceilalţi nu ştiam unde se duseseră. Am plecat de lângă dragon împreună cu Kettle şi ne-am apropiat de focul care ardea încă mocnit. Am rupt câteva surcele, în vreme ce ea umplu ceainicul. N-am vorbit cât a fiert apa. Ierburile adunate mai devreme de Starling se ofiliseră, dar le-am folosit şi ne-am băut ceaiul împreună. Râcâitul săbiei lui Verity semăna cu zumzetul insectelor în sânul naturii. Am studiat-o pe bătrâna de lângă mine.

Harul meu o găsi plină de viaţă şi energie în interior. Îi simţisem mâna de femeie în vârstă, carnea moale de pe degetele noduroase, din jurul bătăturilor lăsate de muncă. I-am văzut ridurile din jurul ochilor şi de la colţul gurii. Bătrâneţe, îmi şopti trupul său. Bătrâneţe. Dar Harul îmi descria o femeie de vârsta mea, ageră, cu suflet năvalnic, tânjind după dragostea şi aventura pe care i le putea oferi viaţa. Tânjea, dar era prizonieră. M-am silit s-o văd, dar nu pe Kettle, ci pe Kestrel.

— Kestrel? am strigat-o pe neaşteptate.

— Aşa m-a chemat odată, îmi răspunse în şoaptă, cu durerea încă nestinsă în suflet. Dar Kestrel nu mai există, nu mai există de ani de zile.

Când i-am rostit numele, aproape am simţit-o. Găsisem cheia, dar nu şi lacătul. Harul îmi tresări, atins uşor. Am ridicat privirea, enervat de întrerupere. Erau Ochi Întunecaţi şi bufonul. Cel din urmă arăta chinuit. Mă durea sufletul pentru el, dar nu se putea să fi nimerit un moment mai nepotrivit ca să-mi vorbească. Cred că şi-a dat seama.

— Am încercat să stau deoparte, îmi zise încet. Starling mi-a spus ce faci. Mi-a povestit ce-aţi discutat cât am lipsit. Ştiu că ar trebui să aştept, că vrei să duci la capăt un lucru de mare însemnătate. Dar... nu pot. Nu reuşi să mă privească în ochi. Te-am trădat, şopti. Eu sunt Trădătorul.

Legaţi cum eram prin Meşteşug, ştiam că e sincer. Am încercat să pătrund în inima lui, să-l fac să simtă ce simt eu. Fusese folosit împotriva mea, da, dar nu din voinţa lui. Totuşi, n-am putut ajunge la el. Îmi stăteau în cale ruşinea, vina şi remuşcarea lui, care nu-i dădeau voie să-mi primească iertarea. Şi nici să se ierte pe sine.

— Bufonule! am exclamat, apoi i-am zâmbit. Se îngrozi când văzu că sunt în stare să zâmbesc, şi chiar lui, cel mai nevrednic. Nu-i nimic, e bine. Tu mi-ai dat răspunsul. Tu eşti răspunsul.

Am inspirat adânc şi-am chibzuit. Mergi încet, cu grijă, m-am atenţionat, apoi: nu, mi-am zis. Acum. Acum e singurul moment în care trebuie s-o faci. Mi-am dezvelit mâna stângă şi-am întins-o către el, cu palma în sus.

— Atinge-mă, i-am poruncit. Atinge-mă cu Meşteşugul de pe degetele tale şi vezi dacă simt că m-ai fi trădat.

— Nu! ţipă Kettle, îngrozită, dar bufonul întinsese deja mâna spre mine, ca un om plecat în lumea viselor.

Îmi luă palma cu dreapta, apoi îşi puse cele trei degete argintate la vârfuri pe încheietura mea răsucită. Când am simţit arsura, am apucat îndată mâna lui Kettle.

— KESTREL! am strigat.

I-am simţit mintea fremătând firav şi-am sorbit-o înăuntrul nostru.

Eu eram bufonul şi bufonul era Fitz. El era Catalizatorul, şi tot Catalizatorul eram şi eu. Două jumătăţi separate şi apoi reunite într-un întreg. Preţ de-o clipă, l-am simţit în integritatea lui, desăvârşit şi magic, apoi s-a depărtat de mine, râzând, o bulă înăuntrul meu, separată şi imposibil de cunoscut, dar unită cu mine. *Mă iubeşti cu adevărat!* Nu-mi venea să cred. Până în clipa aceea, nu mă crezuse. *Înainte, au fost numai vorbe. M-am temut întotdeauna că le rosteai din milă. Dar eşti cu adevărat prietenul meu. Asta înseamnă să ştii. Asta înseamnă să simţi ceea ce simţi tu pentru mine. Aşadar, acesta e Meşteşugul.* În momentul acela, savură simpla recunoaştere.

Pe neaşteptate, ni se mai alătură cineva. *O, frăţioare, în sfârşit ţi-ai găsit urechile! Prada mea e prada ta şi vom fi o haită pentru totdeauna!*

Bufonul se retrase speriat la asaltul prietenos al lupului. Am crezut că va rupe cercul, dar se propti de el şi se aplecă înăuntrul lui. *Acesta? Acesta e Ochi Întunecaţi? Războinicul acesta neînfricat, inima aceasta generoasă?*

Cum să descriu momentul? Cunoscându-l pe lup în desăvârşirea lui de atâta vreme, mă miram că bufonul îl cunoscuse atât de puţin.

Păros? Aşa mă vedeai? Păros şi bălos?

Îmi cer iertare. Vorbise bufonul, foarte sincer. *Sunt onorat să te cunosc aşa cum eşti în realitate. N-am bănuit câtă nobleţe zace în tine.* Încuviinţarea lor reciprocă era copleşitoare.

Atunci lumea se aşeză la loc în jurul nostru. *Avem o datorie de îndeplinit,* le-am reamintit. Bufonul îşi luă degetele de pe încheietura mea, lăsându-mi trei urme argintii pe piele. Până şi aerul apăsa prea greu pe ele. O vreme, fusesem pe altă lume. Acum revenisem în corpul meu. Trecuseră doar câteva clipe.

M-am întors spre Kettle. Îmi venea greu să privesc numai prin ochii mei. O ţineam încă de mână.

— Kestrel? am strigat-o şoptit.

Ea ridică ochii spre mine. Am încercat s-o văd aşa cum fusese cândva. Cred că nici nu-şi dădea seama de firul subţire de Meşteşug care ne lega. În momentul când se şocase de atingerea degetelor bufonului pe pielea mea, îi învinsesem apărarea. Era prea fin ca să-i zici fir de aţă, dar ştiam ce anume îl gâtuia.

— Atâta vină, ruşine şi căinţă porţi în tine, Kestrel! Nu-ţi dai seama? Cu asta ţi-au ars Meşteşugul. Iar tu, în atâţia ani de zile, le-ai sporit. Zidul tu l-ai ridicat în jurul tău. Dărâmă-l. Iartă-te. Eliberează-te.

L-am prins pe bufon de încheietură şi l-am ţinut lângă mine. Îl simţeam şi pe Ochi Întunecaţi. Revenise fiecare în mintea sa, dar ajungeam la ei cu uşurinţă. Am sorbit putere de la ei, încetişor. Le-am sorbit puterea şi dragostea şi am suflat-o către Kettle, vrând s-o împing cu forţa în ea prin crăpătura discretă din armura ei.

Începură să-i curgă lacrimi pe obrajii ridaţi.

— Nu pot. Asta-i cel mai greu lucru. Nu pot. Mi-au ars Meşteşugul ca să mă pedepsească. Dar nu destul. Nu va fi niciodată destul. Nu mă pot ierta niciodată.

Meşteşugul începea să se scurgă din ea în timp ce mintea i se întindea către mine, vrând să mă facă să înţeleg. Îmi prinse mâna în palmele ei. Durerea trecu prin gestul acela în mine.

— Atunci, cine te-ar putea ierta? m-am pomenit c-o întreb.

— Gull[22]. Sora mea, Gull!

Numele ieşise din gura ei smuls, pentru că refuzase să se gândească la el, cu atât mai mult să-l rostească, ani şi ani la rând. Sora ei, nu doar tovarăşa de Meşteşug, ci sora ei. Iar ea o omorâse într-o criză de furie, când o prinsese cu Stanchion. Conducătorul grupului de iniţiaţi?

— Da, şopti ea, deşi între noi nu mai era nevoie de cuvinte acum.

Trecusem de zidul arsurii. Stanchion, voinic, chipeş. Să faci dragoste cu el, cu trupul şi cu Meşteşugul, o

22 „Pescăruş” (n. tr.).

experienţă unică, incomparabilă. Dar pe urmă îi surprinsese, pe el şi pe Gull, şi...

— Ar fi trebuit să fie mai înţelept, am strigat eu, indignat. Eraţi surori şi membre ale grupului său. Cum a putut să vă facă aşa ceva? Cum a putut?

— Gull! ţipă ea. O clipă, am văzut-o şi eu, în spatele unui nou zid. Amândouă erau acolo. Kestrel şi Gull. Două fetiţe alergând desculţe pe o plajă, dincolo de urma valurilor reci ca gheaţa care spălau nisipul. Două fetiţe ca doi sâmburi de măr, lumina ochilor tatălui lor, gemene, fugind să întâmpine bărcuţa care acosta, grăbindu-se să vadă ce-a prins tati în plasă azi. Am simţit briza sărată, mirosul de iod din algele moi, încâlcite, prin care treceau ţipând de bucurie. Două fetiţe, Gull şi Kestrel, încuiate şi ascunse în spatele zidului din mintea lui Kettle. Eu le vedeam, deşi ea nu le vedea.

O văd, o cunosc. Şi ea te-a cunoscut, în cele mai mici amănunte. Fulger şi tunet, aşa vă striga mama voastră, pentru că, dacă furia ta scânteia şi dispărea, supărarea lui Gull ţinea săptămâni la rând. Dar nu şi împotriva ta, Kestrel. Niciodată împotriva ta, niciodată ani la rând. Te-a iubit, mai mult decât l-aţi iubit pe Stanchion amândouă la un loc. Cât ai iubit-o şi tu pe ea. Şi te-ar fi iertat. N-ar fi vrut să porţi o asemenea povară.

Nu... Nu ştiu.

Ba da, ştii. Priveşte-o. Priveşte-te pe tine. Iartă-te. Şi îngăduie părţii aceleia din tine în care se află ea să trăiască din nou. Îngăduie-ţi şi ţie să trăieşti.

Ea e în mine?

Fără îndoială. O văd, o simt. Trebuie să fie aşa.

Ce simţi? Precaută.

Numai dragoste. Vezi şi singură. Am purtat-o adânc în interiorul minţii ei, în locuri şi printre amintiri pe care şi le interzicea. Nu zidurile ridicate prin arderea Meşteşugului de către ceilalţi iniţiaţi o răneau cel mai tare, ci acelea pe care şi le înălţase singură între ea însăşi şi amintirea celor pierdute într-un moment de furie. Două fete, mai mari acum, înaintând cu greu prin apă, ca să vadă funia pe care

le-o arunca tatăl lor şi să-l ajute să tragă barca încărcată la ţărm. Două fete din Buck, semănând ca doi sâmburi de măr, vrând să fie primele care să-şi anunţe tatăl că au fost alese pentru a fi iniţiate în Meşteşug.

Tata zicea că suntem un singur suflet în două trupuri.

Atunci, deschide-te şi elibereaz-o. Îngăduie-i să trăiască şi îngăduie-ţi şi ţie.

Am tăcut, aşteptând. Kestrel se afla printre amintirile de care se lepădase de un timp mai lung decât o viaţă de om. Un loc cu vânt înviorător şi râset de copile, o soră atât de asemănătoare cu tine, că nici nu era nevoie să vă vorbiţi. Le lega Meşteşugul din clipa în care se născuseră.

Acum ştiu ce trebuie să fac. I-am simţit sentimentul covârşitor de bucurie şi hotărâre. *Trebuie să-i dau drumul, trebuie s-o ofer dragonului. Va trăi veşnic în dragon, aşa cum am plănuit. Amândouă, din nou împreună.*

Kettle se ridică în picioare şi-mi dădu drumul la mână atât de brusc, încât am ţipat din cauza şocului.

M-am trezit în corpul meu. Parcă aş fi căzut în el de la mare distanţă. Bufonul şi Ochi Întunecaţi erau tot lângă mine, dar cercul nostru se rupsese. De-abia îi mai simţeam, de atâtea alte senzaţii. Meşteşugul. Curgea prin mine ca şuvoaiele la răspântia apelor. Meşteşugul. Izvora din Kettle ca valurile de căldură din cuptorul fierarului. Kettle radia de Meşteşug. Îşi frânse mâinile, zâmbind la degetele strâmbe.

— Ar trebui să te odihneşti acum, Fitz, mă sfătui ea cu blândeţe. Hai, du-te la culcare.

O propunere prietenoasă. Nu ştia câtă forţă are Meşteşugul ei. M-am întins pe spate şi-am uitat de lume.

Când m-am trezit, se întunecase de-a binelea. Trupul greu şi cald al lupului mă încălzea plăcut. Bufonul mă învelise cu o pătură şi şedea lângă mine, cu privirile absorbite de foc. Când m-am mişcat, mă strânse de umăr, inspirând abrupt.

— Ce-i? l-am întrebat.

Nu înţelegeam nimic din ceea ce vedeam sau auzeam. Focuri fuseseră aprinse pe piedestalul dragonului. Am auzit zgomot de metal lovind piatra şi voci ridicate discutând. În cortul din spatele meu, Starling pişcă strunele harpei.

— Ultima oară când te-am văzut dormind aşa, tocmai îţi scosesem o săgeată din spate şi-am crezut că vei muri din cauza infecţiei.

— Probabil că am fost foarte obosit, i-am zâmbit eu bufonului, convins că mă înţelege. Tu nu eşti istovit? Am sorbit putere de la tine şi de la Ochi Întunecaţi.

— Istovit? Nu. Mă simt vindecat. Adăugă fără ezitare: Şi pentru că m-au lăsat în pace cei din falsul grup de iniţiaţi, şi pentru că ştiu că nu mă urăşti. Şi mai e şi lupul. O minune. Am impresia că îl simt încă. Un surâs nespus de straniu îi mângâie buzele. L-am simţit căutându-l pe Ochi Întunecaţi. Nu avea forţa necesară să folosească Meşteşugul sau Harul de unul singur. Dar încercarea lui era tulburătoare. Lupul dădu o dată din coadă, leneş.

Mi-e somn.

Atunci odihneşte-te, frate. L-am mângâiat pe blana deasă de pe umeri. Însemna viaţa, forţa şi prietenia în care mă puteam încrede. Mişcă iar din coadă şi-şi lăsă capul jos. M-am uitat la bufon şi-am făcut semn din cap către dragonul lui Verity.

— Ce se întâmplă acolo?

— Nebunie. Şi bucurie. Aşa cred. În afară de Kettricken. Cred că îi roade inima gelozia, dar nu vrea să plece.

— Ce se întâmplă acolo? am repetat răbdător.

— Tu ştii mai bine, replică el. I-ai făcut ceva lui Kettle. Am înţeles ce anume doar în parte. Pe urmă ai adormit. Iar Kettle s-a urcat acolo şi i-a făcut ceva lui Verity. Nu ştiu ce, dar Kettricken a spus că la sfârşit au plâns şi-au tremurat amândoi. Pe urmă Verity i-a făcut ceva lui Kettle şi amândoi au început să râdă, să strige şi să urle de bucurie că se va rezolva. Am stat destul cât să-i văd pe amândoi că se apucă de cioplit în jurul dragonului cu dălţi, ciocane, săbii şi tot ce le cădea în mână. Asta în vreme ce

Kettricken tăcea, liniştită ca umbra, şi le arunca priviri jalnice. Nu voiau s-o lase să-i ajute. Atunci am venit aici şi te-am găsit leşinat. Sau adormit. Cum vrei tu. Şi-am stat lângă tine vreme îndelungată, supraveghindu-te şi pregătind ceai sau carne pentru cine striga de foame şi de sete. Iar acum te-ai trezit.

N-am avut ce face şi-am râs când mi-am dat seama că-mi zeflemisea felul în care raportam eu regelui. Am tras concluzia că Kettle îl ajutase pe Verity să-şi descuie Meşteşugul şi că lucrau de zor la dragon. Dar regina…

— De ce e tristă Kettricken? am întrebat.

— Ar vrea să fie în locul lui Kettle, îmi explică bufonul, pe un ton din care trebuia să înţeleg că şi un tâmpit ar fi ghicit răspunsul. Îmi dădu o farfurie cu carne şi-o cană de ceai. Tu cum te-ai simţi dacă, după ce ai bătut drum lung şi obositor, soţia ta ar alege pe altul s-o ajute în munca ei? Verity şi Kettle pălăvrăgesc întruna ca două coţofene. Spun numai aiureli. Răzuiesc şi dăltuiesc, iar câteodată Verity pur şi simplu stă nemişcat, cu mâinile lipite de dragon. Şi îi povesteşte lui Kettle de pisica maică-sii, Hisspit, şi de cimbrul care creştea în grădina turnului. În toată vremea asta, Kettle îi vorbeşte, fără oprire despre Gull, care a făcut asta sau a dres cealaltă şi ce-au făcut ele două împreună. Am crezut că se vor opri la asfinţit, dar atunci a fost prima oară când Verity şi-a amintit că există şi Kettricken: a rugat-o să-i aducă vreascuri şi să aprindă focuri, ca să aibă lumină. A, şi cred că i-a dat voie să-i ascută o daltă sau două.

— Şi Starling? am întrebat, prosteşte.

Nu voiam să mă gândesc la biata Kettricken şi la suferinţa ei. Mi-am ţinut gândurile în frâu.

— Lucrează la un cântec despre dragonul lui Verity. Cred că a renunţat să creadă că tu şi cu mine vom face vreodată o faptă măreaţă.

Am zâmbit în sinea mea.

— Nu se nimereşte niciodată prin preajmă când fac lucruri însemnate. Fapta noastră de astăzi, bufonule, a fost mai importantă decât orice bătălie în care am luptat. Dar

ea nu va înţelege asta niciodată. Am făcut semn din cap spre iurtă. Harpa ei sună mai dulce decât îmi amintesc, am spus, mai mult pentru mine.

Drept răspuns, bufonul ridică din sprâncene şi mişcă din degete. Am căscat nişte ochi cât cepele.

— Ce-ai făcut?

— Un experiment. Cred că, dacă scap cu viaţă din aventura asta, păpuşile mele vor deveni subiect de legendă. Întotdeauna am fost în stare să mă uit la lemn şi să văd exact ce doresc. Cu astea - mişcă iar din degete - mi-e mult mai uşor.

— Fii prudent, l-am rugat.

— Eu? Nu ştiu ce-i aceea prudenţă. Nu pot fi ceea ce nu sunt. Unde te duci?

— Acolo, sus, să văd dragonul. Dacă Kettle poate lucra la el, atunci pot şi eu. Poate că Meşteşugul meu nu este atât de puternic, dar legătura mea cu Verity e mult mai veche.

36. HARUL ŞI SABIA

Străinii au hărţuit dintotdeauna coasta celor Şase Ducate, întemeietorul dinastiei Farseer n-a fost, în realitate, nimic altceva decât un pirat plictisit de viaţa pe mare. Piraţii lui Taker i-au înfrânt pe primii constructori ai fortului de lemn de la gura râului Buck şi l-au luat în stăpânire. De-a lungul generaţiilor, zidurile negre de piatră ale castelului Buckkeep au înlocuit fortul, iar piraţii Străini au devenit locuitorii şi regii lui.

Între cele Şase Ducate şi Străini au existat întotdeauna legături comerciale, dar au avut loc şi raiduri, şi jafuri piratereşti. Cu toate acestea, jafurile Corăbiilor Roşii au provocat o schimbare în relaţia lor, care era deopotrivă încordată şi profitabilă. Nu aveau precedent nici sălbăticia raidurilor, nici distrugerile făcute de piraţi. Unii le puneau pe seama ridicării la putere pe Insulele Străine a unei căpetenii fioroase, care îmbrăţişa religia sângeroasă a răzbunării. Cei mai sălbatici adepţi ai ei au devenit piraţi pe Corăbiile sale Roşii. Alţi Străini, care până atunci nu fuseseră niciodată uniţi sub un conducător, au fost obligaţi să-i jure credinţă, sub ameninţarea că, dacă nu acceptă, ei şi familiile lor vor fi transformaţi în neoameni. Căpetenia şi raidurile ei şi-au împrăştiat ranchiuna scârboasă pe ţărmurile celor Şase Ducate. Dacă această căpetenie a avut vreodată alte intenţii în afară de a fura, viola şi distruge, nu şi le-a făcut cunoscute. Numele ei era KebalRawbread.

— Nu înţeleg de ce mă respingi, am zis eu, jignit.

Verity se opri din cioplitul dragonului. M-am aşteptat să se întoarcă cu faţa la mine, dar el se îndoi puţin de genunchi, ca să îndepărteze aşchiile de piatră şi praful. Nu-mi venea să cred ce progrese făcuse. Laba dreaptă a dragonului, cu gheare cu tot, se odihnea acum pe piatră.

Nu era încă şlefuită, ca restul animalului, dar piciorul în sine era întreg. Verity prinse într-o mână grijulie partea de deasupra degetelor dragonului. Stătu nemişcat lângă creaţia lui, răbdător şi liniştit. Nu vedeam tot ce face cu mâna, dar ghiceam Meşteşugul lucrând. Dacă încercam să-l ating cât de cât, simţeam cum se fisurează piatra şi se desprinde în foiţe. Părea, într-adevăr, că dragonul fusese ascuns în ea şi că sarcina lui Verity era să-l dezvăluie, solz lucios cu solz lucios.

— Fitz. Isprăveşte.

I-am sesizat iritarea din voce. Iritare că împărtăşeam Meşteşugul cu el, iritare că îl distrăgeam de la lucru.

— Lasă-mă să te ajut, l-am implorat din nou.

Mă atrăgea o parte din munca lui. Înainte, când Verity răzuia cu sabia, dragonul arăta ca o admirabilă sculptură în piatră. Acum, însă, Meşteşugul îi dădea o aură scânteietoare, căci şi Verity, şi Kettle îşi foloseau puterile. Te atrăgea puternic, aşa cum atrage ochiul pârâul care-şi trimite sclipirea printre copaci sau cum îl atrage mirosul de pâine proaspătă pe cel flămând. Tânjeam să-l ating, să contribui la modelarea acelei creaturi măreţe. Privindu-i pe cei doi cum lucrează, se trezi în mine o foame de Meşteşug nemaipomenită.

— Sunt legat de tine prin Meşteşug de mai multă vreme decât oricine. Când trăgeam la vâsle pe *Rurisk,* mi-ai spus că sunt iniţiatul tău. De ce mă respingi acum, când te-aş putea ajuta şi ai atâta nevoie de ajutor?

Verity oftă şi se dădu înapoi, clătinându-se pe călcâie. Vârful degetului nu era gata, dar am zărit conturul vag al solzilor şi teaca ghearei curbate cu iscusinţă. Simţeam cum va arăta gheara, dungată ca un cioc de şoim. Jinduiam să trag eu dungile în piatră.

— Nu te mai gândi la asta, îmi ceru Verity cu fermitate. Fitz. Fitz, uită-te la mine. Ascultă-mă. Mai ţii minte când am sorbit putere de la tine prima oară?

Da, ţineam minte. Leşinasem.

— Acum îmi cunosc puterile mult mai bine.

Îmi ignoră spusele.

— N-ai ştiut ce-mi oferi când mi-ai spus că eşti omul regelui. Te-am crezut pe cuvânt, am crezut că ştii ce faci. N-ai ştiut. Acum îţi spun în faţă că nu ştii ce-mi cer să fac. Ştiu ce-ţi refuz. Şi cu asta am terminat.

— Dar, Verity...

— De data asta, regele Verity nu îngăduie niciun „dar”, FitzChivalry.

Îmi închise gura cum n-o mai făcuse niciodată.

Am tras adânc aer în piept şi-am refuzat să-mi las frustrarea să devină furie. Verity puse din nou mâna pe degetul dragonului. Am ascultat dalta lui Kettle, clac, clac, clac, eliberând coada animalului din piatră, în timp ce lucra, cânta o veche baladă de dragoste.

— Domnul meu, rege Verity, dacă ai vrea să-mi spui ce anume nu ştiu să fac ca să te ajut, atunci poate aş hotărî singur dacă...

— Nu tu iei această hotărâre, băiete. Dacă vrei cu adevărat să fii de ajutor, atunci adună nişte crengi şi fă o mătură. Îndepărtează resturile de piatră şi praful. E groaznic să îngenunchezi pe ele.

— Aş prefera să-ţi fiu cu adevărat de ajutor, am murmurat eu nefericit, răsucindu-mă.

— FitzChivalry!

Un ton aspru se strecură în glasul lui Verity, un ton pe care nu-l mai auzisem din copilărie. M-am întors spre el cu groază.

— Întreci măsura, îmi zise el verde-n faţă. Regina mea are grijă să nu se stingă focurile şi-mi ascute dălţile. Crezi că tu eşti deasupra acestor munci?

În asemenea momente, un răspuns scurt e cel mai potrivit.

— Nu, domnule.

— Atunci îmi vei face o mătură. Mâine. Pentru că, chiar dacă nu-mi place s-o spun, trebuie să ne odihnim cu toţii, măcar câteva ceasuri.

Se ridică încet în picioare, se clătină, apoi îşi recăpătă echilibrul. Puse o mână iubitoare pe umărul imens al dragonului.

— În zori, îi promise.

Mă aşteptasem s-o strige pe Kettle, dar ea era deja în picioare şi se întindea. Comunică prin Meşteşug, mi-am zis. Ei nu mai aveau nevoie de cuvinte. Kettricken, însă, da. Verity ocoli dragonul şi se duse la regină, care stătea lângă un foc şi ascuţea o daltă. Râcâitul ne acoperi zgomotul paşilor. Un timp, Verity privi în jos, la soţia lui, ghemuită şi concentrată pe tăişul dălţii.

— Doamna mea, nu vrei să dormim puţin? o întrebă încet.

Ea se răsuci spre el. Cu mâna murdară de praf, îşi dădu la o parte şuviţele rebele de pe ochi.

— Cum doreşti, domnul meu, răspunse.

Avea puterea să nu-şi trădeze durerea în voce.

— Nu sunt obosită, regele meu. Voi lucra în continuare, dacă asta vrei.

Glasul vesel al lui Kettle tremura. Am observat că Kettricken nici măcar nu se întoarse spre ea.

— Uneori e mai bine să te odihneşti înainte să te prindă oboseala, spuse Verity. Dacă dormim cât mai e întuneric, mâine, pe lumină, vom lucra mai cu spor.

Kettricken se strâmbă ca şi când ar fi criticat-o.

— Pot aprinde focuri mai mari, domnul meu, dacă asta vrei, rosti ea, precaută.

— Nu. Vreau să mă odihnesc, cu tine lângă mine. Dacă doreşti, regina mea.

Era cea mai mică dovadă de afecţiune din partea lui, dar Kettricken se agăţă de ea.

— Doresc, regele meu.

Mă duru sufletul s-o văd că se mulţumeşte cu atât de puţin.

Nu e mulţumită, Fitz, după cum nici eu nu sunt orb la suferinţa ei. Îi dau ce pot. Atât cât sunt sigur că nu-i face rău.

Regele meu încă mă citea cu multă uşurinţă. Pedepsit, le-am urat noapte bună şi-am plecat spre cort. La apropierea mea, Ochi Întunecaţi se ridică, se întinse şi căscă.

Ai vânat?

Cu atâta carne rămasă, de ce să mai vânez? Atunci am observat grămada de oase de porc din jurul lui. Se trânti din nou printre ele, cu coada peste nas, mulţumit cum numai un lup poate să fie. Preţ de-o clipă, i-am invidiat satisfacţia.

Starling stătea de pază lângă foc, în faţa cortului, cu harpa în poală. Am vrut să trec pe lângă ea cu un simplu salut din cap, dar m-am oprit să-i cercetez instrumentul. Mi-l oferi cu un zâmbet de încântare.

Bufonul se întrecuse pe sine. Fără poleială sau ornamente în formă de cârcei, fără incrustaţii de fildeş sau abanos care, zic unii, deosebesc o harpă de celelalte. În schimb, lemnul unduios lucea ca mătasea, iar scobitura graţioasă scotea în evidenţă fibra unică a esenţei. Nu mă puteam uita la harpă fără să vreau s-o ating şi s-o ţin în mână. Lemnul atrăgea degetele, în el se oglindeau scânteierile focului.

Kettle se opri şi ea s-o admire. Îşi subţie buzele.

— Nu-i deloc prudent. Asta îi va aduce moartea într-o zi, făcu ea o prevestire de rău augur, apoi intră în cort înaintea mea.

Deşi mă odihnisem foarte bine înainte, am adormit imediat ce-am pus capul jos. Nu cred că dormeam de mult când am auzit un zgomot de primejdie de-afară. Mi-am trimis Harul să-i iscodească. Bărbaţi. Patru la număr. Nu, cinci. Urcau pe pantă, spre colibă. Nu ştiam altceva decât că se apropie furişat, ca vânătorii. În odaia slab luminată, Burrich se ridică în şezut în linişte. Se sculă din pat şi, desculţ, merse la patul lui Molly. Îngenunche, apoi o atinse uşurel pe braţ.

— Burrich?

Molly rămase cu răsuflarea tăiată, aşteptând nedumerită.

— Nu face zgomot, îi şopti el. Scoală-te. Încalţă-te şi înveleşte-o bine pe Nettle, dar încearcă să n-o trezeşti. E cineva afară şi nu cred că ne vrea binele.

Am fost mândru de ea. Nu puse nicio întrebare, ci se sculă imediat. Îşi trase rochia peste cămaşa de noapte şi-şi luă pantofii în picioare. Înfăşură bucăţi de aşternut în jurul lui Nettle până când fata semăna cu o grămadă de pături. Copila nu se trezi.

Între timp, Burrich îşi pusese bocancii şi înşfăcase o sabie scurtă. O trimise pe Molly spre fereastra cu obloanele trase.

— Dacă-ţi spun să pleci, ieşi pe fereastra aia cu Nettle. Dar numai dacă îţi spun eu. Cred că sunt cinci.

În lumina focului, Molly încuviinţă a înţelegere. Îşi scoase cuţitul şi se aşeză între copilul ei şi primejdia de afară.

Burrich se duse într-o parte a uşii. Îşi petrecură noaptea aşteptând să apară duşmanii.

Zăvorul era pus, dar nu era de niciun folos tras de-a curmezişul unei uşi cu cadru vechi. Burrich îi lăsă să se izbească în el de două ori, apoi, când începu să cedeze, îi trase un picior şi-l smulse din ţâţâni. Când duşmanii se repeziră a treia oară, uşa se deschise larg. Doi bărbaţi intrară împleticindu-se miraţi că cedase atât de repede. Unul căzu, celălalt se prăbuşi peste el, iar Burrich îi împunse cu sabia pe amândoi înainte ca al treilea bărbat să apară în uşă.

Era un zdrahon cu păr şi barbă roşie. Se ivi în prag cu un răcnet, călcând peste cei doi răniţi, care se zvârcoliră sub tălpile lui. Avea o sabie lungă, o armă teribilă. Masiv cum era şi înzestrat cu arma aceea, părea de două ori mai ameninţător decât Burrich. În spatele lui, un bărbat bondoc strigă:

— În numele regelui, am venit după târfa bastardului! Lasă arma jos şi dă-te la o parte.

Ar fi fost mai înţelept să nu stârnească mai tare furia lui Burrich. Din obişnuinţă, Burrich coborî sabia ca să vină de hac unuia din răniţii de pe podea, apoi o ridică şi-o vârî pe sub garda lui Barbă-Roşie. Acesta bătu în retragere, încercând să câştige spaţiu ca să poată mânui sabia lungă. Burrich nu avu de ales şi trebui să înainteze după el,

pentru că, dacă ar fi ajuns într-un loc în care putea învârti sabia neîngrădit, el n-ar fi avut nicio şansă. Bondocul şi o femeie apărură imediat în uşă. Burrich le azvârli o privire.

— Molly! Fă ce ţi-am spus!

Molly era deja la fereastră, strângând-o în braţe pe Nettle, care începu să plângă de frică. Mama ei sări pe un scaun, trase obloanele şi puse un picior peste rama ferestrei. Burrich îi dădea de furcă lui Barbă-Roşie, când femeia se repezi prin spatele lui şi-i înfipse cuţitul în şale. Burrich scoase un urlet răguşit şi pară sălbatic sabia mai lungă. Când Molly îşi trecu şi celălalt picior peste fereastră şi vru să sară afară, bondocul fugi şi i-o smulse pe Nettle din braţe. Molly scoase un ţipăt de groază şi furie.

Apoi o luă la fugă prin întuneric.

Imposibil. Am trăit şocul lui Burrich la fel de intens de parcă era al meu. Femeia îşi scoase cuţitul din şalele lui şi-l ridică să lovească a doua oară. El îşi înăbuşi durerea cu mânia, se întoarse şi-i crestă pieptul, apoi se răsuci înapoi spre Barbă-Roşie. Dar acesta se retrăsese. Stătea tot cu sabia gata de atac, dar nu făcu nicio mişcare când bondocul spuse:

— Avem copilul. Aruncă sabia sau îl omorâm pe loc. O privi pe femeia care se ţinea de piept. Du-te după femeie. Acum!

Ea îl sfredeli din priviri, dar plecă fără să crâcnească. Burrich nici nu se uită la ea. Nu avea ochi decât pentru copila care plângea în braţele bărbatului. Barbă-Roşie zâmbi larg când sabia lui Burrich căzu pe podea.

— De ce? întrebă Burrich consternat. Ce-am făcut, ca să ne atacaţi şi să mă ameninţaţi că-mi omorâţi fata?

Bondocul privi faţa roşie a fetei care-i plângea în braţe.

— Nu-i a ta, rânji el. E-a bastardului spurcat cu Har. Ştim din surse foarte sigure.

O ridică pe Nettle foarte sus, ca şi când ar fi vrut s-o zdrobească de podea. Îl ţintui pe Burrich din priviri. Burrich scoase un gâlgâit, pe jumătate furios, pe jumătate rugător. Aruncă sabia. La uşă, rănitul rămas în viaţă icni şi încercă să se scoale în şezut.

— E doar un copilaş, rosti Burrich cu glas gros.

Am simţit, ca şi când ar fi fost al meu, sângele lui Burrich curgându-i din spate pe şold.

— Lăsaţi-ne să plecăm. Vă înşelaţi. E carne din carnea mea, vă spun, nu o ameninţare la adresa regelui vostru. Vă rog. Am aur. Vă duc la el. Dar lăsaţi-ne să plecăm.

Burrich, care s-ar fi luptat cu moartea până la capăt şi-ar fi scuipat în faţa ei, aruncase sabia şi cerşea milă de dragul copilului meu. Barbă-roşie izbucni în râs, dar Burrich nici nu se întoarse la el. Hohotind, zdrahonul se duse la masă şi aprinse lumânările din sfeşnic. Îl ridică şi studie odaia dezordonată. Burrich nu-şi putea lua ochii de la Nettle.

— E a mea, spuse el încet, aproape disperat.

— Isprăveşte cu minciunile, îl repezi bondocul cu dispreţ. E odrasla bastardului, la fel de mânjită ca el.

— Într-adevăr. E-a lui.

Toţi ochii se îndreptară spre uşă. Molly stătea în prag palidă, gâfâind. Mâna dreaptă i se înroşise de sânge. Strângea la piept o cutie mare de lemn, din care se auzea un zumzet rău prevestitor.

— Javra pe care aţi trimis-o după mine e moartă, rosti ea aspră. Cum veţi fi şi voi curând, dacă nu aruncaţi armele şi nu-mi eliberaţi fata şi bărbatul.

Un rânjet se lăţi pe obrazul bondocului. Barbă-Roşie ridică sabia.

— Copila e înzestrată cu Har, adăugă Molly, cu voce uşor tremurată. La fel ca mine. Albinele mele nu ne vor face rău. Dar, dacă ne atingeţi măcar cu un deget, se vor înălţa şi vă vor urmări şi vă vor găsi şi în gaură de şarpe. Veţi muri înţepaţi de un milion de ori. Credeţi că vă vor folosi la ceva săbiile împotriva Harului albinelor mele?

Îşi plimbă ochii de la un chip duşman la celălalt, trimiţându-le săgeţi de furie şi ameninţare, în timp ce strângea la piept stupul greu din lemn. O albină reuşi să scape şi bâzâi nervoasă prin odaie. Barbă-Roşie o urmări şi exclamă:

— Nu cred!

Burrich măsură din ochi cât de departe îi căzuse sabia când Molly întrebă şoptit, aproape sfioasă:

— Nu?

Zâmbi straniu şi lăsă stupul pe podea. Se uită fix la Barbă-Roşie când trase capacul. Vârî mâna înăuntru şi, când bondocul rămase cu respiraţia întretăiată, o scoase plină de albine agitate. Puse la loc capacul şi se ridică în picioare. Cu ochii la albinele care-i învăluiseră mâna, spuse calmă:

— Cel cu barbă roşie, micuţele mele.

Apoi întinse braţul, ca şi când i le-ar fi oferit în dar lui Barbă-Roşie.

Trecură câteva momente, dar, pe măsură ce fiecare albină îşi lua zborul, se îndrepta ţintă spre roşcovan. El tresări la apropierea celei dintâi, apoi când a doua trecu zumzăind pe lângă el, numai ca să zboare în cerc şi să se întoarcă la el.

— Cheamă-le înapoi sau îţi omorâm copilul! strigă el dintr-odată.

Se lupta zadarnic împotriva albinelor cu sfeşnicul din mână. Molly se aplecă brusc şi ridică stupul.

— O veţi omorî oricum! ţipă ea, gata să rămână fără glas. Scutură stupul, iar zumzetul albinelor agitate deveni un bâzâit ameninţător. Micuţele mele, vor să-mi omoare copilul! Când vă dau drumul, răzbunaţi-ne!

Ridică stupul şi mai mult, pregătindu-se să-l izbească de podea. Rănitul de la picioarele ei gemu.

— Stai! strigă bondocul. Îţi dau copilul înapoi!

Molly îngheţă. Văzură toţi că nu mai putea ţine stupul greu multă vreme. În ciuda glasului încordat, porunci calmă:

— Dă copila bărbatului meu. Lasă-i pe amândoi să vină la mine, altfel veţi avea parte toţi, fără îndoială, de o moarte cumplită.

Bondocul se uită nesigur la Barbă-Roşie. Cu sfeşnicul într-o mână şi cu sabia în cealaltă, acesta se depărtase de masă, dar albinele tot îl ameţeau roind în jurul său. Efortul de-a le goni le agită şi mai mult.

— Regele Regal ne va omorî dacă dăm greş!

— Atunci muriţi de înţepătura albinelor mele, le propuse Molly. Sunt cu sutele în stup, adăugă cu voce scăzută, pe un ton aproape seducător. Vă vor intra pe sub cămaşă şi pe sub pantaloni. Se vor agăţa de părul vostru şi vă vor înţepa. Se vor furişa în urechile voastre şi în nările voastre. Iar când veţi urla, vi se vor înghesui în gură, zeci de insecte zumzăitoare şi ameţite, ca să vă umfle limba de înţepături, până când nu vă va mai încăpea în gură. Veţi muri sufocaţi!

Descrierea păru să-i determine pe intruşi să ia o decizie. Bondocul traversă odaia la Burrich şi-i azvârli în braţe copilul care plângea ca din gură de şarpe. Barbă-Roşie arunca priviri ucigaşe, dar tăcea. Burrich o luă pe Nettle, dar nu uită să-şi recupereze şi sabia. Molly îl sfredeli din ochi pe Barbă-Roşie.

— Tu. Treci lângă el. Burrich. Du-te cu Nettle în locul unde am cules ieri mentă. Dacă mă obligă să eliberez albinele, nu vreau să vadă fata ce se întâmplă cu ei. S-ar putea să se teamă chiar de insectele care-o slujesc.

Burrich se supuse. Dintre toate întâmplările petrecute în noaptea aceea, gestul lui de supunere mă şocă cel mai mult. Odată ieşit, Molly se îndreptă încet cu spatele spre cadrul uşii.

— Nu ne urmăriţi, îi avertiză pe agresori. Prietenele mele cu Har vă vor păzi în locul meu chiar din prag.

Scutură stupul pentru ultima oară. Bâzâitul crescu în intensitate şi alte albine scăpară în odaie. Bondocul împietri, însă Barbă-Roşie ridică sabia, ca şi când ar fi vrut să se apere cu ea. Rănitul de pe jos scoase un gâlgâit şi se feri de ea când Molly ieşi afară cu spatele. Închise uşa şi propti stupul de ea. Trase capacul şi-l lovi cu piciorul înainte de a o lua la goană prin beznă.

— Burrich! strigă ea. Vin!

Nu o luă spre drum, ci spre pădure. Nu privi înapoi.

— Trezeşte-te, Fitz. Nu Meşteşugul mă chema, ci vocea blândă a lui Verity, aflat lângă mine. Ai văzut că sunt în siguranţă. Nu-i mai urmări, altfel vor vedea şi alţii prin

ochii tăi unde se duc. Mai bine să nu ştii nici tu. Trezeşte-te.

Am deschis ochii în cortul luminat cu zgârcenie. Nu numai Verity, ci şi Kettle stătea lângă mine. Îşi subţiase buzele, dezaprobatoare. Regele avea o expresie severă, dar şi înţelegătoare. Vorbi înainte să deschid eu gura.

— Dacă aş crede că ai făcut-o intenţionat, aş fi foarte supărat pe tine. Ţi-o spun în faţă: Mai bine să nu ştii nimic de ei. Absolut nimic. Dacă mi-ai fi ascultat sfatul de la bun început, n-ar fi fost ameninţaţi în noaptea asta.

— Amândoi i-aţi urmărit? am întrebat în şoaptă.

Am fost mişcat. Amândurora le păsa de copilul meu.

— E şi moştenitoarea mea, sublinie Verity implacabil. Crezi că aş putea sta cu mâinile în sân, fără să iau măsuri dacă ar fi rănită? Clătină din cap spre mine. Ţine-te departe de ei, Fitz. De dragul tuturor, înţelegi?

Am dat din cap aprobator. Cuvintele lui nu mă puteau supăra. Mă hotărâsem deja că nu vreau să ştiu unde au dus-o Molly şi Burrich pe Nettle. Dar nu pentru că era moştenitoarea lui Verity. El şi Kettle se ridicară şi ieşiră din cort. M-am cuibărit sub pături.

Bufonul, care până atunci stătuse proptit în cot, se întinse la loc.

— Îţi povestesc mâine, i-am spus.

Încuviinţă în tăcere. Avea ochii larg deschişi pe chipul palid. Cred că, până la urmă, s-a culcat şi el. Eu am rămas cu ochii deschişi pe întuneric. Ochi Întunecaţi veni şi se culcă lângă mine.

Ţi-a protejat puiul ca şi cum ar fi fost al lui, îmi spuse el calm. *Asta înseamnă haită.*

Voise să mă aline. Eu nu voiam alinare. În schimb, mi-am proptit palma de ceafa lui. *Ai văzut cum i-a înfruntat?* l-am întrebat cu mândrie.

O *lupoaică desăvârşită,* aprobă el.

Când a venit Starling să ne trezească, pe bufon şi pe mine, parcă nici nu dormisem. Am ieşit din cort întinzându-mă şi căscând, cu bănuiala că paza nu era tocmai necesară. Dar ultima parte a nopţii era blândă şi plăcută,

iar cântăreaţa lăsase supa de carne să fiarbă încet, la marginea focului. Băusem deja jumătate de cană când catadicsi să apară şi bufonul.

— Starling mi-a arătat harpa ei aseară, i-am zis, în loc de salut.

Zâmbi, încântat.

— O lucrătură primitivă. „A, dar nu e decât rezultatul primelor sale încercări”, se va spune despre ea într-o zi, adăugă el cu falsă modestie.

— Kettle zice că nu ştii ce-i prudenţa.

— Nu, Fitz, nu ştiu. Ce facem aici?

— Eu? Ce mi s-a poruncit. Când mi se termină straja, plec pe dealuri să adun rămurele pentru o mătură. Ca să îndepărtez resturile de piatră din calea lui Verity.

— Într-adevăr, o îndatorire înălţătoare pentru un Catalizator. Iar profetul ce crezi că ar trebui să facă?

— Să profeţească odată când se va termina dragonul. Mă tem că nu ne putem gândi la altceva până nu e gata.

Bufonul mişcă discret din cap.

— Nu cred că am fost chemaţi aici ca să facem mături şi harpe. Mie mi se pare prea linişte, prietene. Liniştea dinaintea furtunii.

— Iată un gând plin de veselie, i-am zis eu posac, dar în sinea mea m-am întrebat dacă nu cumva are dreptate.

— Ai de gând să-mi povesteşti ce s-a întâmplat azi-noapte?

Când am terminat istorisirea, bufonul zâmbi larg.

— O fătucă îndrăzneaţă, observă el mândru, apoi lăsă capul pe-o parte, cu ochii la mine. Crezi că fetiţa va avea şi ea Har? Sau Meşteşug?

Nu mă gândisem niciodată la asta.

— Sper că nu, i-am spus imediat.

Pe urmă, am cugetat la propriile mele cuvinte.

Nici nu se mijise de ziuă când se sculară şi Verity, şi Kettle. Bău fiecare o cană de supă în picioare, apoi plecară la dragon cu carnea după ei. Kettricken ieşise şi ea din cortul lui Verity. Avea ochii înfundaţi în orbite, iar buzele strânse trădau înfrângere. Bău doar jumătate dintr-o cană

şi-o puse deoparte. Se întoarse în cort şi reveni cu o pătură strânsă în formă de sac.

— Vreascuri, veni răspunsul sec la privirea mea întrebătoare.

— Atunci Ochi Întunecaţi şi cu mine am face bine să te însoţim. Trebuie să adun rămurele şi un băţ mai lung. Iar lupul trebuie să mai facă şi altceva, nu să doarmă toată ziua şi să se îngraşe.

Iar ţie ţi-e frică să mergi în pădure fără mine.

Dacă e plin de scroafe ca aceea de ieri-alaltăieri, ai perfectă dreptate.

Poate Kettricken îşi aduce arcul?

Când m-am întors să-i propun să-l aducă, ea tocmai se apleca să intre în cort după el.

— În caz că mai dăm peste vreun porc, îmi explică ea când ieşi.

Însă am avut parte de o expediţie fără peripeţii. Dealurile din vecinătatea carierei erau încântătoare. Ne-am oprit la pârâu, ca să bem apă şi să ne spălăm. Un pui de păstrăv ţâşni pe sub apă, iar lupul vru imediat să pescuiască. I-am spus să mai aştepte până termin de adunat lemnele pentru mătură. Veni după mine, nu foarte încântat. Am adunat rămurele şi-am găsit o creangă lungă şi dreaptă, din care să fac măturii coadă. Apoi am umplut sacul lui Kettricken cu vreascuri, pe care am stăruit să le car eu, pentru ca ea să-şi poată folosi arcul. În drum spre tabără, ne-am oprit iar la pârâu. Am căutat un loc în care plantele atârnau în apă peste mal. L-am găsit aproape imediat. Apoi am petrecut mult mai mult timp decât am crezut pescuind. Kettricken nu mai văzuse cum se face, dar, după ce-i trecu nerăbdarea, prinse şi ea mişcarea. Am pescuit un soi de păstrăv necunoscut, cu pete roz pe burtă. Am prins zece bucăţi şi i-am curăţat pe loc, Ochi Întunecaţi înghiţind măruntaiele imediat ce le scoteam. Kettricken îi înşiră pe o ramură de salcie şi aşa ne-am întors în tabără.

Nu mi-am dat seama cât îmi liniştise spiritul excursia aceea paşnică până când am zărit stâlpul negru care păzea intrarea în carieră. Părea mai rău prevestitor decât

înainte, ca un deget uriaş mustrător, ridicat să mă avertizeze că, da, era linişte acum, dar furtuna tot avea să vină. Am ridicat din umeri şi-am trecut de el. Meşteşugul meu devenise din nou mai sensibil. Stâlpul radia putere ademenitoare. În ciuda propriei mele voinţe, m-am oprit să studiez simbolurile gravate în el.

— Fitz? Vii? mă strigă Kettricken şi numai atunci mi-am dat seama câtă vreme stătusem cu ochii holbaţi la ele.

Am grăbit pasul şi i-am ajuns din urmă tocmai când treceau pe lângă fata călare pe dragon.

Evitasem locul intenţionat de la păţania bufonului. Am ridicat o privire vinovată spre amprentele argintii care străluceau încă pe pielea ei fără cusur.

— Cine-ai fost şi de ce ai făcut o sculptură atât de tristă? am întrebat-o, dar ochii ei de piatră de deasupra obrajilor pătaţi de lacrimi se mărginiră să mă privească rugător.

— Poate că nu şi-a putut termina dragonul, speculă Kettricken. Observi că labele din spate şi coada sunt încă prinse în piatră? Poate de-asta e aşa de tristă.

— De la bun început a lucrat sculptura tristă, nu-ţi dai seama? Că a terminat-o sau nu, partea de sus nu s-ar fi schimbat.

Kettricken mă privi mirată.

— Tot nu crezi că dragonul lui Verity va zbura când îl va termina? Eu, da. Dar, bineînţeles, mi-au rămas foarte puţine lucruri în care să cred. Foarte puţine.

Avusesem de gând să-i spun că mi se părea o poveste cântată de menestreli pentru copii, dar ultimele ei cuvinte îmi închiseră gura.

Înapoi la dragonul lui Verity, am legat mătura şi m-am apucat de măturat în duşmănie. Soarele se căţărase sus de tot pe cerul albastru strălucitor şi adia un vânticel plăcut. Era o zi minunată şi, o vreme, corvoada mă făcu să uit de toate. Kettricken deşertă vreascurile şi în curând plecă după altele. Ochi Întunecaţi se ţinu scai după ea. Am încuviinţat şi gestul lui Starling şi-al bufonului, care o urmară degrabă, fiecare cu câte-un sac improvizat. Odată ce-am îndepărtat piatra fărâmată şi praful, am văzut mai

bine cât progresaseră Verity şi Kettle. Spatele negru al dragonului era atât de lucios, că aproape reflecta azurul cerului.

I-am spus asta lui Verity, fără să aştept un răspuns. Mintea şi inima lui erau devotate în întregime dragonului. Când discuta despre orice alt subiect, i se risipea concentrarea şi-i rătăceau minţile, dar când îmi vorbea despre dragon şi despre făurirea lui, devenea imediat regele Verity.

Peste câteva minute, ghemuit cum stătea sub piciorul dragonului, se dădu în spate pe călcâie. Se ridică şi pipăi grijuliu spatele dragonului cu mâna argintată. Am rămas fără suflare. În urma atingerii sale se trezi la viaţă o culoare. Degetul lui Verity colora spatele dragonului în turcoaz aprins, fiecare solz fiind mărginit cu argintiu. Culoarea pâlpâia o clipă, apoi dispărea. Verity scoase un sunet satisfăcut.

— Când dragonul va fi gata, culoarea va dăinui.

Fără să mă gândesc, am întins mâna spre animalul de piatră, dar Verity mă împinse imediat cu umărul.

— Nu-l atinge, mă avertiză, aproape gelos.

Probabil că îmi văzu uimirea, pentru că îi păru rău.

— Nu-l mai poţi atinge în siguranţă, Fitz. E prea...

Nu-şi încheie propoziţia, iar privirea începu să-i plutească, în căutarea cuvântului potrivit. Apoi probabil că uită de mine, pentru că se lăsă iar pe vine şi începu să lucreze la piciorul creaturii.

Nimic nu determină un om să se comporte mai copilăreşte decât faptul de a-l trata ca pe-un copil. Am terminat de măturat, am lăsat mătura deoparte şi am plecat. Nu m-a surprins prea tare când m-am pomenit că cercetez iar fata călare pe dragon. Îi spuneam „fata-de-pe-dragon”, pentru că nu consideram cele două fiinţe entităţi separate. M-am urcat din nou pe piedestal lângă ea şi din nou am simţit Harul fremătând în ea. Se ridica precum negurile şi mă căuta flămând. Atâta nenorocire prizonieră în piatră!

— Nu pot face nimic pentru tine, i-am spus cu tristeţe şi parcă am simţit un răspuns din partea fetei.

Mă deprima să stau prea mult lângă ea. Dar, când am coborât, am observat ce mă alarmase. În jurul labei din spate a dragonului, cineva cioplise cu dalta capcana de piatră. M-am aplecat s-o examinez îndeaproape. Resturile de piatră şi praful fuseseră îndepărtate, dar marginile erau noi şi ascuţite. Bufonul, mi-am zis, chiar nu ştia ce înseamnă prudenţa. M-am ridicat cu gând să-l caut imediat.

FitzChivalry. Întoarce-te imediat la mine, te rog.

Am scos un oftat. Probabil mai rămăseseră fragmente de piatră nemăturate. Iată din ce cauză stau eu departe de Molly, iar ea e nevoită să se apere singură. Întorcându-mă spre dragonul lui Verity, mi-am îngăduit să mă gândesc la lucruri interzise. M-am întrebat dacă îşi găsiseră adăpost şi cât de grav rănit era Burrich. Fugiseră numai cu hainele de pe ei. Cum aveau să supravieţuiască? Sau îi atacaseră din nou oamenii lui Regal? O târâseră pe Molly şi pe fetiţă la Tradeford? Zăcea Burrich mort pe undeva?

Chiar crezi că s-ar putea întâmpla aşa ceva fără ca tu să ştii? Pe lângă asta, mi s-a părut absolut capabilă să se îngrijească de ea şi de fetiţa ei. Şi de Burrich, dacă tot veni vorba. Nu te mai gândi la ei. Şi nu te mai compătimi. Am o sarcină pentru tine.

M-am întors la dragon şi-am pus mâna pe mătură. Curăţam de câteva minute când Verity catadicsi să mă bage în seamă.

— A, Fitz, iată-te. Se ridică, se întinse, îşi arcui spatele, să-şi mai alunge durerea. Vino cu mine.

L-am urmat la focul de tabără, unde îşi făcu de lucru punând apă la încălzit. Luă o bucată de carne prăjită, o privi, apoi spuse amărât:

— Ce n-aş da pentru o felie de pâine proaspătă coaptă de Sara! Ei, ce să-i faci... Se răsuci spre mine. Stai jos, Fitz, vreau să-ţi vorbesc. M-am gândit mult la tot ceea ce mi-ai spus şi vreau să-ţi dau o sarcină.

M-am aşezat încet pe un bolovan de lângă foc, scuturând din cap în sinea mea. Spunea numai aiureli, pentru ca în clipa următoare să-mi vorbească întocmai ca bărbatul care-mi fusese mentor atâta vreme. Nu-mi dădu răgaz să chibzuiesc la asta.

— Fitz, ai vizitat, pe drum încoace, locul dragonilor. Mi-ai spus că tu şi Ochi Întunecaţi aţi simţit viaţă în ei. Harul vostru, cum îi spui tu, a simţit viaţă. Iar dragonul acela, al lui Realder, aproape că s-a trezit când l-ai strigat pe nume.

— Acelaşi lucru îl simt de la fata călare pe dragon, în carieră.

Verity scutură trist din cap.

— Biata de ea, nu putem face nimic pentru ea, mă tem. S-a încăpăţânat să-şi păstreze forma umană şi astfel s-a reţinut de la a-şi hrăni dragonul. Aşa e acum, şi aşa va rămâne, probabil, pentru totdeauna. Am învăţat bine lecţia de la ea, măcar la atât a servit greşeala ei. După ce îmi voi hrăni dragonul, nu voi avea nicio reţinere. Ar fi un sfârşit lamentabil, nu-i aşa, să fi ajuns atât de departe şi să fi sacrificat atâtea, pentru ca, la urmă, să mă aleg cu un dragon prins în capcană. Măcar greşeala asta să n-o fac.

Muşcă din bucata de carne şi căzu pe gânduri.

Am tăcut. Iar a uitat de mine. Câteodată nu puteam decât să aştept până ce gândurile lui îl aduceau la un subiect despre care putea vorbi inteligibil. Am observat o nouă pată argintie deasupra frunţii, de parcă s-ar fi şters de transpiraţie dintr-un gest reflex.

— Mai sunt ierburi de ceai? mă întrebă. Vreau să te întorci la dragoni. Vreau să vezi dacă îi poţi trezi cu Harul şi cu Meşteşugul tău. Când am fost acolo, oricât am încercat, n-am detectat nici urmă de viaţă în ei. M-am temut că dormiseră prea mult, că muriseră de foame, hrănindu-se numai cu visuri, până când n-au mai avut ce visa.

Starling lăsase o mână de urzici şi mentă uscată. Le-am pus cu grijă într-o oală şi-am turnat apă fierbinte peste ele. Până s-a făcut ceaiul, mi-am pus ordine în gânduri.

— Vrei să-mi întrebuinţez Harul şi Meşteşugul ca să trezesc la viaţă statuile dragonilor. Cum?

Verity ridică din umeri.

— Nu ştiu. În ciuda celor aflate de la Kestrel, tot nu ştiu destule despre Meşteşug. Când Galen a furat cărţile lui Solicity şi n-a mai vrut să ne instruiască pe Chivalry şi pe mine, ne-a dat o lovitură de maestru. Mă tot gândesc la asta. Complota de pe atunci să-l urce pe tron numai pe fratele lui vitreg sau pur şi simplu era avid de putere? Nu vom şti niciodată.

Atunci i-am pomenit de un lucru căruia nu-i mai dădusem glas până atunci:

— Nu înţeleg un lucru. Kettle spune că te-ai rănit singur când l-ai omorât pe Carrod cu Meşteşugul. Totuşi, l-ai secat de puteri pe Galen şi n-ai suferit deloc. Şi nici Justin şi Serene n-au avut de îndurat când au sorbit forţele regelui Shrewd.

— A goli pe cineva de Meşteşug nu e totuna cu a-l omorî izbindu-l cu Meşteşugul. Râse scurt, amar. Eu, care le-am făcut pe amândouă, ştiu bine care-i diferenţa. La sfârşit, Galen a preferat să moară decât să-mi cedeze mie toată puterea lui. Cred că şi tatăl meu a făcut aceeaşi alegere. Bănuiesc că a făcut-o şi ca să nu afle ei unde eram. Avem acum o idee vagă despre secretele pe care Galen a murit ca să le protejeze. Se uită la carnea din mâna lui şi-o puse deoparte. Dar ceea ce ne preocupă pe noi acum e să-i trezim pe Străbuni. Tu priveşti în jur şi-ţi spui că e o zi minunată, Fitz. Eu văd o mare calmă şi un vânt prielnic, care aduce Corăbiile Roşii pe ţărmurile noastre. În timp ce eu cioplesc, răzuiesc şi trudesc, locuitorii celor Şase Ducate mor sau sunt transformaţi în neoameni. Ca să nu mai spun că soldaţii lui Regal hărţuiesc şi dau foc satelor de la hotarul Regatului Munţilor. Tatăl reginei mele se luptă pentru a-şi proteja poporul de armata fratelui meu. Cum mă macină toate astea! Dacă ai putea să ridici dragonii în apărarea lor, şi-ar putea lua zborul chiar acum.

— Şovăi în a-mi asuma o sarcină, când nu ştiu ce mi se cere, am spus, dar Verity mă întrerupse cu un zâmbet larg.

— Mie mi se pare că ieri exact asta mă implorai să faci, FitzChivalry.

Mă prinsese la înghesuială.

— Ochi Întunecaţi şi cu mine vom pleca mâine dimineaţă.

Se încruntă la mine.

— Nu văd niciun motiv să mai întârzii. Nu trebuie să faci o călătorie lungă, doar un pas ajutat de stâlp. Lupul însă nu poate trece prin piatră. Va trebui să rămână aici. Şi aş prefera să pleci acum.

Îmi spusese foarte calm să plec fără lup. Aş fi preferat să plec gol puşcă.

— Acum? Adică *imediat?*

— De ce nu? Ajungi acolo în câteva minute. Vezi ce poţi face. Dacă reuşeşti, voi afla imediat. Dacă nu, întoarce-te deseară, prin stâlp. Nu vom fi pierdut nimic încercând.

— Crezi că grupul de iniţiaţi nu mai reprezintă un pericol pentru mine?

— Pericolul e la fel de mare acolo ca şi aici. Acum du-te.

— Să-i aştept pe ceilalţi să se întoarcă şi să le spun unde am plecat?

— Le voi spune eu, FitzChivalry. Vrei să faci asta pentru mine?

Întrebarea nu avea decât un singur răspuns.

— Da. Plec acum. Am avut o ultimă ezitare. Nu ştiu să folosesc stâlpul.

— E simplu, ca şi când deschizi o uşă, Fitz. Pune mâna pe el şi te va sorbi prin Meşteşug. Uite, semnul ăsta - îl desenă cu degetul în praf - simbolizează locul dragonilor. Pui mâna pe el şi treci prin stâlp. Asta - făcu alt desen în ţărână - e simbolul carierei. Te va aduce înapoi aici.

Ridică ochii negri spre mine şi mă sfredeli. Oare mă punea la încercare?

— Mă întorc deseară, i-am promis.

— Bine. Norocul să fie de partea ta.

Şi cu asta, basta. M-am ridicat şi-am lăsat focul în urmă, îndreptându-mă spre stâlp. Am trecut pe lângă fata-de-pe-dragon şi-am încercat să nu-mi distragă atenţia. În pădure,

ceilalţi adunau lemne de foc, iar Ochi Întunecaţi fugea în jurul lor.

Chiar pleci fără mine?

Nu voi lipsi mult, fratele meu.

Să mă întorc şi să te aştept lângă stâlp?

Nu, supravegheaz-o pe regină în locul meu, dacă vrei.

Cu plăcere. Azi a doborât o pasăre pentru mine.

I-am simţit admiraţia şi sinceritatea. Ce e mai frumos pe lume decât o lupoaică pricepută la vânat?

Una care ştie să împartă.

Să-mi păstrezi şi mie ceva.

Poţi să mănânci peştii, făcu el pe mărinimosul.

Am privit stâlpul care se ridica acum în faţa mea. Iată simbolul. Simplu ca deschiderea uşii, spusese Verity. Atingi simbolul şi treci prin stâlp. Poate.

Dar eu aveam emoţii şi cu greu m-am convins să ridic mâna şi să apăs piatra lucioasă. Am atins cu palma simbolul potrivit şi-am simţit zvâcnirea Meşteşugului. Am trecut dincolo.

De la un soare strălucitor, m-am trezit la umbră rece, cu câteva petice de soare. M-am îndepărtat de stâlpul negru şi înalt şi-am păşit pe iarba deasă. Aerul era greu de umezeală şi miros de plante. Crengile înţesate cu muguri prima oară când fusesem acolo se aplecau acum grele de frunze. Mă întâmpină un cor de insecte şi broaşte. Pădurea din jurul meu gemea de viaţă. După liniştea de mormânt din carieră, atmosfera de acolo era copleşitoare. Am stat să mă obişnuiesc cu ea câteva minute.

Mi-am coborât zidurile Meşteşugului prevăzător şi l-am trimis în explorare. În afară de stâlpul din spatele meu, n-am simţit atingerea altui Meşteşug. M-am relaxat puţin. Poate că explozia cu care Verityîl omorâse pe Carrod avusese un efect mai puternic decât credea el. Poate se temeau să-l provoace direct. M-a încălzit gândul acela când am pus piciorul pe vegetaţia abundentă.

În curând, eram ud până la genunchi. Nu pentru că aş fi călcat prin apă, ci pentru că ierburile acelea rebele prin care înotam erau încărcate de umezeală. Picura apă şi de

pe lianele răsucite şi frunzele de deasupra capului. Nu mă deranja. Mă înviora, după stânca goală şi praful din carieră. Ceea ce fusese o potecă sălbatică prima oară când fusesem acolo devenise un culoar îngust printre plante înclinate şi acaparatoare. Am ajuns la un pârâu susurând, puţin adânc, şi-am cules o mână de năsturei, ca să am ce ciuguli pe drum. Mi-am promis că voi duce câţiva şi în tabără la lăsarea serii, apoi m-am concentrat pe misiune. Dragonii. Unde erau dragonii?

Nu se mişcaseră, deşi vegetaţia crescuse mai înaltă în jurul lor. Am zărit un ciot lovit de fulger pe care mi-l aminteam de prima oară şi el m-a ajutat să găsesc dragonul lui Realder. Deja mă hotărâsem că el era cel mai promiţător pentru început, pentru că simţisem Har intens în el. De parcă mi-ar fi fost de folos, am pierdut câteva minute ca să-l curăţ de lujeri şi de tulpinile agăţătoare ude. Între timp, îmi veni o idee. Conturul animalului adormit la pământ urma conturul pământului de sub el. Nu părea să fi fost sculptat şi adus acolo mai târziu, ci o fiinţă vie care se tolănise ca să se culce şi nu se mai trezise.

Am încercat să mă conving că aşa se întâmplase. Aceia erau Străbunii care se ridicaseră la chemarea regelui Wisdom. Au zburat spre coastă ca nişte păsări uriaşe, i-au învins pe piraţi şi i-au gonit de pe ţărmurile noastre. Au căzut din ceruri pe corăbii, împinse de vântul care le bătea în aripi. Şi la fel s-ar ridica şi acum, dacă am putea să-i trezim.

— Voi încerca, am spus cu glas tare, apoi m-am corectat: Îi voi trezi şi am căutat să-mi alung orice urmă de îndoială.

Am dat târcoale dragonului lui Realder, încercând să mă hotărăsc cum să încep. De la capul reptilian, în formă de ic, la coada ţepoasă, dragonul acela întruchipa esenţa legendelor. Cuprins de admiraţie, i-am mângâiat solzii scânteietori. Harul se unduia prin el leneş, ca fuioarele de fum. M-am silit să cred în viaţa care pâlpâia în el. Să fi fost un sculptor capabil să făurească o creaţie care să imite viaţa cu atâta forţă? În vârful aripilor, dragonul avea sfere osoase, ca gâscanii. Nu mă îndoiam că puteau trânti un

bărbat la pământ. Ţepii din coadă erau încă ascuţiţi şi ameninţători. Îmi şi imaginam coada izbind frânghii şi vâslaşi, tăind, despicând, smulgând.

— Realder, am strigat, Realder!

Niciun răspuns. Niciun murmur de Meşteşug ori tresăltare de Har. Ei, mi-am zis, doar ştiusem de la început că nu avea să fie floare la ureche. În următoarele ore, am încercat să trezesc animalul în toate felurile care mi-au venit în minte. Mi-am lipit faţa de obrazul lui solzos şi-am pătruns cu mintea în piatră cât de adânc am reuşit să ajung. Nimic. Parcă aş fi vorbit cu viermii pământului. Am acoperit reptila cu trupul meu şi mi-am contopit sinele cu ea. Am încercat să mă apropii de Harul care pâlpâia leneş în ea. Am copleşit-o cu afecţiune. I-am dat poruncă fermă. Eda mi-e martoră, am şi amenințat-o cu consecinţe cumplite, dacă nu se ridica la chemarea mea. Zadarnic. M-am agăţat şi de-un fir de pai. I-am adus aminte dragonului de bufon. Nimic. M-am gândit la visul pe care l-am împărtăşit cu bufonul. M-am concentrat pe toate detaliile femeii purtând coroana cu creste de cocoş pe care am reuşit să mi le amintesc. I-am oferit-o dragonului. Nu l-a impresionat. Am încercat metode simple. Verity spusese că ar putea fi flămânzi. Mi-am imaginat bazine cu apă rece şi proaspătă, peşti argintii graşi, aşteptând să fie mâncaţi. Mi-am imaginat şi o bătălie în care dragonul lui Realder era devorat de unul mai puternic şi i-am oferit şi tabloul acela. Nimic.

Am îndrăznit să comunic cu regele meu. *Dacă există viaţă în statuile acestea, e atât de firavă şi atât de adânc îngropată, că nu pot ajunge la ea.*

M-a tulburat puţin când nu s-a deranjat să-mi răspundă. Dar poate că şi el considera încercarea mea o măsură disperată, cu puţine şanse de reuşită. Am lăsat în pace dragonul şi-am rătăcit o vreme de la un animal de piatră la altul. Le-am dat târcoale cu Harul, căutându-l pe cel în care ar viaţa ar licări mai veselă. Odată mi s-a părut că l-am găsit, dar când l-am cercetat mai atent, am descoperit că un şoarece de câmp îşi făcuse cuib sub pieptul lui.

Am ales un altul, cu coarne de cerb, şi am încercat din nou fiecare metodă pe care o încercasem şi cu dragonul lui Realder, fără niciun rezultat. Lumina zilei începea deja să pălească. Păşind printre copaci în drum spre stâlp, m-am întrebat dacă Verity chiar se aştepta să reuşesc. Tenace, m-am dus de la statuie la statuie şi-am încercat încă o dată să le trezesc. Probabil asta m-a salvat. M-am îndreptat de spate, crezând că simt Harul fremătând mai puternic de la statuia vecină. Dar, când am ajuns la ea - mistreţul acela înaripat, cu colţi curbaţi şi ascuţiţi - mi-am dat seama că venea din spatele ei. Am ridicat ochii şi-am privit printre copaci, crezând că voi zări o căprioară sau un mistreţ viu, dar am zărit un bărbat cu sabia scoasă, stând cu spatele la mine.

M-am lăsat pe vine la adăpostul mistreţului înaripat. Mi se uscă gura, inima porni să-mi bată de să-mi spargă pieptul. Nu era nici Verity, nici bufonul, mi-am dat seama dintr-o privire, ci un bărbat mai scund decât mine, cu păr castaniu, care, după cum ţinea sabia, ştia şi s-o mânuiască cu pricepere. Purta uniformă aurie cu maro. Nu era Burl cel umflat, nici Will cel suplu şi întunecat. Un alt bărbat, dar tot de-al lui Regal.

O singură clipă mi-a fost de-ajuns ca să înţeleg. Cum am putut să fiu atât de prost? Îi omorâsem pe oamenii şi caii lui Will şi Burl şi le aruncasem proviziile. Ce altceva să facă, dacă nu să-i ceară lui Regal, prin Meşteşug, alte ajutoare şi provizii? Cu atâtea încăierări la graniţa Regatului Munţilor, ar fi fost foarte simplu pentru câţiva soldaţi să se strecoare în regat, să ocolească oraşul Jhaampe şi să meargă pe drumul Meşteşugului. Mormanul de grohotiş era o piedică, dar nu una imposibil de trecut. Regal se pricepea foarte bine să rişte viaţa oamenilor. M-am întrebat câţi încercaseră să-l treacă şi câţi supravieţuiseră. Eram acum sigur că Will şi Burl aveau din nou toate cele necesare.

Atunci mă săgetă un gând înfricoşător. Bărbatul care mă pândea putea fi un iniţiat. Nimic nu-l oprea pe Will să-i instruiască pe alţii. Avea toate cărţile şi manuscrisele lui

Solicity din care să se inspire şi, cu toate că înclinaţia spre Meşteşug nu era ceva obişnuit, nu era nici extrem de rară. În câteva momente, închipuirea mea făcu dintr-un singur bărbat o armată de soldaţi, toţi ştiind, într-o oarecare măsură, să întrebuinţeze Meşteşugul, toţi devotaţi orbeşte lui Regal. M-am proptit de statuie ca să-mi controlez respiraţia, în ciuda fricii care curgea prin mine. O clipă, disperarea puse gheara pe mine. Mi-am dat seama de imensitatea resurselor pe care Regal le putea folosi împotriva noastră. Nu era vorba de o simplă răzbunare între noi doi, ci de un rege, un rege cu oşti şi multă putere, trimisă ca să-i extermine pe cei pe care-i stigmatizase drept trădători. Singurul lucru care-l ţinuse pe Regal cu mâinile legate până atunci era teama că s-ar putea face de râs dacă s-ar fi descoperit că Verity trăieşte. Acum, în ţinutul acesta îndepărtat, nu mai avea de ce să se teamă. Îi putea pune pe soldaţi să-i omoare pe fratele şi pe nepotul lui, pe cumnata lui, pe toţi martorii. Apoi, grupul lui de iniţiaţi s-ar fi descotorosit de soldaţi.

Asemenea gânduri îmi treceau prin cap cu viteza cu care spintecă fulgerul întunericul cel mai gros. Am văzut toate detaliile, într-o clipă. În următoarea, am ştiut că trebuie să ajung la stâlp şi înapoi la carieră, să-l previn pe Verity. Dacă nu era deja prea târziu.

Imediat ce mi-am stabilit un scop, m-am calmat. Am vrut să-l caut pe Verity cu Meşteşugul, dar m-am răzgândit imediat. Până nu-mi cunoşteam duşmanul mai bine, nu aveam să risc să mă expun în faţa lui. Vedeam lucrurile clar, de parcă erau piesele din jocul lui Kettle. Piese pentru a captura sau pentru a nimici. Bărbatul stătea între mine şi stâlp. Era de aşteptat. Acum trebuia să aflu dacă mai erau şi alţii. Mi-am scos cuţitul de la curea; sabia nu putea fi folosită în tufişuri dese. Am tras adânc aer în piept şi m-am îndepărtat tiptil de lângă mistreţul de piatră.

Ştiam, cât de cât, unde mă aflu. Asta mi-a fost de mare folos când m-am deplasat de la un dragon la un copac şi de la copac la un ciot vechi. Până la lăsarea întunericului, ştiam că sunt trei bărbaţi şi că păzesc stâlpul. Nu cred că

veniseră să mă vâneze pe mine, ci să împiedice pe oricine, cu excepţia iniţiaţilor lui Regal, să-l folosească. Le-am găsit urmele în locul prin care s-au abătut de la drumul Meşteşugului; erau proaspete, deci nu veniseră de mult. Puteam, aşadar, să contez pe faptul că nu erau iniţiaţi, pentru că veniseră pe drum, nu cu ajutorul stâlpului. Totuşi, erau probabil soldaţi tare pricepuţi. N-am ignorat ideea că Will şi Burl ar putea fi pe-aproape, capabili să apară acolo în orice moment, cu ajutorul stâlpului. Aşa că mi-am ţinut ridicate zidurile din jurul minţii şi le-am întărit. Şi m-am pus pe aşteptat. Când va vedea că nu mă întorc, Verity îşi va da seama că am păţit ceva. Nu-l credeam atât de imprudent, încât să treacă prin stâlp în căutarea mea. Ca să fiu sincer, nu credeam că şi-ar părăsi dragonul prea mult timp. Trebuia să ies de-acolo cum mă ducea capul.

Odată cu întunericul, apărură şi gâzele. Sute de roiuri de insecte care înţepau şi muşcau şi obişnuita gâză care se încăpăţâna să-mi bâzâie pe la ureche. Începură să se lase negurile, umezindu-mi hainele ca să simt răcoarea până în oase. Gărzile aprinseseră un foc mic. Am simţit miros de turte puse la copt şi m-am întrebat dacă i-aş putea omorî înainte să le mănânce pe toate. Am râs în hohote în sinea mea şi m-am apropiat mai mult de ei neauzit, ca o fantomă. Noaptea, focul şi mâncarea presupuneau şi statul de vorbă. Cei trei vorbeau puţin şi mai mult în şoaptă. Nu dădeau doi bani pe însărcinarea primită. Drumul cel lung şi negru îi făcuse pe unii să-şi piardă minţile. Dar în noaptea aceea nu drumul îi călca pe nervi, ci dragonii. Am auzit destule ca să-mi confirme bănuielile. Erau trei la număr şi păzeau stâlpul. Alţi doisprezece îl păzeau pe cel din piaţa unde avusese bufonul viziunea. Grupul de iniţiaţi căuta să-l blocheze pe Verity, să nu aibă pe unde scăpa.

Am simţit o oarecare uşurare la gândul că le va lua şi lor la fel de mult ca nouă să ajungă la carieră. Cel puţin în noaptea asta, Verity şi ceilalţi nu erau în pericol să fie atacaţi. Dar era doar o chestiune de timp. Mi-am întărit hotărârea de a mă întoarce în tabără cu ajutorul stâlpului cât mai repede. Nu aveam de gând să mă lupt cu cei trei

bărbaţi. Rămânea să le vin de hac printr-o ambuscadă, unul câte unul, o faptă de vitejie care nici lui Chade nu cred că i-ar fi reuşit. Sau să creez o diversiune ca să-i îndepărtez cât mai mult de mine şi să pot fugi la stâlp.

M-am îndepărtat de ei atât cât să fiu sigur că nu mă aud şi am început să culeg surcele uscate. Nu era o treabă uşoară într-un loc cu atâta vegetaţie şi verdeaţă, dar am strâns un braţ plin. Îmi făcusem un plan simplu. Fie că avea să-mi reuşească, fie că nu, altă şansă nu aveam; erau prea prudenţi ca să mi-o ofere.

M-am gândit unde anume pe stâlp era simbolul carierei şi m-am dus la dragonii care se aflau exact vizavi de el. Dintre aceştia, l-am ales pe cel mai fioros, cu smocuri la urechi, pe care îl remarcasem şi la prima vizită. Avea să arunce o umbră frumoasă. Am curăţat iarba şi frunzele ude din spatele lui şi acolo am aprins focul. Nu aveam lemne decât pentru unul mic, dar speram să fie de ajuns. Voiam suficientă lumină şi fum ca să fiu misterios, dar nu şi să mă dau de gol. Am aţâţat focul şi m-am îndepărtat de el pe întuneric. Culcat pe burtă, m-am târât cât mai aproape de stâlp. Acum nu-mi rămânea decât să aştept până când gărzile aveau să observe flăcările. Speram ca măcar unul din bărbaţi să meargă să vadă ce se petrece, iar ceilalţi doi se vor uita după el. Atunci aveam să ţâşnesc, să ating stâlpul şi să dispar.

Numai că gărzile n-au sesizat focul. Din punctul meu de observaţie, era foarte vizibil. Se ridica fum şi o lumină trandafirie printre copaci, reliefând parţial silueta dragonului. Sperasem că ea le va stârni interesul, dar bloca flăcările prea bine. Mi-am zis că o mână de pietre bine plasate le va atrage atenţia asupra lor. Am pipăit solul, dar am găsit numai plante crescând în humusul moale. După o aşteptare interminabilă, mi-am dat seama că focul meu se stinge şi gărzile tot nu-l observaseră. Încă o dată m-am furişat la o distanţă sigură de ele. Încă o dată am adunat vreascuri pe întuneric. Pe urmă, nasul şi ochii mei m-au călăuzit la focul care ardea mocnit.

Frate, ai plecat de mult. Eşti teafăr? Gândul firav al lui Ochi Întunecaţi exprima îngrijorare.

Sunt vânat. Stai liniştit. Vin imediat ce pot. L-am îndepărtat blând pe lup din minte şi m-am strecurat spre flăcările amorţite.

Am aruncat peste ele alte vreascuri şi-am aşteptat să se aprindă. Tocmai mă retrăgeam, când am auzit soldaţii ridicând vocile bănuitori. Nu cred că am fost neglijent. Numai ghinionul a fost de vină că, atunci când m-am furişat de la adăpostul unui dragon la al unui copac, un soldat a ridicat torţa şi mi-a luminat umbra.

— Un bărbat! Acolo! ţipă unul din ei, iar doi se năpustiră asupra mea.

M-am strecurat tiptil în tufărişul umed.

Unul din soldaţi se împiedică şi căzu, înjurând, într-o încâlceală de lujeri căţărători, dar al doilea era iute de picior. Mă ajunse cât ai zice peşte şi jur că am simţit curentul de aer stârnit de prima lovitură a săbiei lui. M-am ferit ţâşnind în faţă şi m-am pomenit că pe jumătate sar, pe jumătate cad peste mistreţul de piatră. M-am lovit zdravăn la genunchi de spinarea lui tare şi-am căzut pe partea cealaltă a statuii. Am sărit imediat în picioare. Urmăritorul făcu un salt înainte învârtind sălbatic sabia. Sigur m-ar fi tăiat în două, dacă nu şi-ar fi agăţat piciorul de unul din colţii curbaţi şi ascuţiţi ai mistreţului. Se împiedică şi căzu în celălalt colţ, care ieşea ca un iatagan din râtul roşu al animalului. Nu ţipă. L-am văzut că vrea să se ridice, dar partea curbată a colţului îi intrase în corp. Am sărit în picioare, cu gândul la al doilea bărbat care mă urmărise şi mi-am luat picioarele la spinare prin întuneric. În urma mea răsună un ţipăt prelung de durere.

Am reuşit să-mi stăpânesc destul de bine firea ca să fug în cerc. Aproape că am ajuns la stâlp, când am simţit o adiere de Meşteşug. Mi-am adus aminte când am simţit-o ultima oară. Era atacat Verity în carieră? Un soldat rămăsese lângă stâlp, dar am hotărât că-i mai bine să risc ascuţişul săbiei lui, ca să mă întorc la regele meu. Am ieşit din adăpostul copacilor, gonind spre stâlp, în vreme ce

bărbatul se holba în direcţia focului meu, de unde se auzeau ţipetele camaradului său rănit. Altă mlădiţă de Meşteşug se frecă de mintea mea.

— Nu, nu risca! am ţipat, când regele meu apăru prin stâlp, cu sabia prăfuită şi boantă în mâna lui strălucind ca argintul. Ieşi în spatele gărzii care, auzind ţipătul meu prostesc, se întoarse către stâlp şi dădu să-l atace pe Verity cu sabia ridicată, în timp ce pe faţă i se întipări o expresie de groază.

La lumina focului aprins de gărzi, Verity arăta ca un demon coborât dintr-o legendă. Era plin de pete argintii pe faţă, pentru că şi-o atinsese din nebăgare de seamă, în vreme ce mâinile şi braţele îi străluceau ca argintate. Obrajii supţi, hainele zdrenţuite, ochii negri ca smoala ar fi băgat spaima în oricine. Trebuie să recunosc că soldatul lui Regal se purtă admirabil: rămase pe poziţie, pară prima lovitură a lui Verity şi-o răsuci. Cel puţin aşa îşi închipui. De fapt, Verity se folosi de un vechi truc de-al lui, pentru că învălui cu sabia lui pe cea a gărzii. Lama ar fi trebuit să taie mâna acesteia din încheietură, dar tăişul bont se opri în os. Cu toate acestea, soldatul scăpă sabia. Când căzu în genunchi strângându-şi rana sângerândă cu mâna, Verity atacă din nou, de-a curmezişul gâtului duşman. Am simţit un nou freamăt de Meşteşug. Singura gardă rămasă veni în fugă spre noi dintre copaci, îl fixă pe Verity şi scoase un urlet îngrozit. Se opri în loc. Verity făcu un pas către ea.

— Regele meu, destul! Hai să plecăm! i-am strigat.

Nu voiam să rişte a doua oară pentru mine.

Însă Verity privi în jos, la sabia lui. Se încruntă.

Brusc, apucă lama cu stânga chiar de sub mâner şi-o trase printre degetele lui sclipitoare. Am rămas cu gura căscată. Sabia pe care o flutura acum strălucea şi se termina cu un vârf ascuţit perfect. Chiar la lumina torţelor, tot vedeam unduirea metalului îndoit de multe ori pe lamă. Regele îmi aruncă o privire.

— Ar fi trebuit să ştiu că pot s-o fac. Îi miji pe buze un pui de zâmbet, apoi ridică sabia spre bărbatul celălalt. Când eşti gata, îl provocă cu glas calm.

Ce s-a întâmplat în continuare m-a lăsat mut de uimire. Soldatul căzu în genunchi, aruncându-şi arma în iarba din faţă.

— Regele meu, eu te cunosc, chiar dacă tu nu mă cunoşti. Accentul de Buck se trăda în vorbele lui împleticite. Domnul meu, ni s-a zis că ai murit. Ai murit pentru că regina ta şi bastardul au conspirat împotriva ta. Pe ei ni s-a spus că poate îi vom găsi aici. Ca să mă răzbun pe ei am venit aici. Te-am slujit cu credinţă la Buck, domnul meu, iar acum, că trăieşti, cu aceeaşi credinţă îmi voi sluji regele.

Verity miji ochii spre el în lumina aruncată de torţa pâlpâitoare.

— Eşti Tig, nu-i aşa? Băiatul lui Reaver?

Soldatul făcu ochii mari. Nu-i venea să creadă că regele îl recunoştea.

— Tag, regele meu. Îmi servesc regele, la fel ca tata, înaintea mea.

Vorbise cu glas tremurat, fără să-şi ia ochii de la vârful lamei îndreptate spre el. Verity lăsă arma jos.

— Spui adevărul, băiete? Sau vrei să-ţi salvezi pielea?

Tânărul soldat îl privi pe Verity şi avu curajul să-i zâmbească.

— Nu am de ce să mă tem. Prinţul pe care l-am slujit n-ar lovi un bărbat îngenuncheat şi fără armă. Îndrăznesc să spun că nici regele n-o va face.

Poate că niciun alt cuvânt nu l-ar fi convins pe Verity. În ciuda oboselii, zâmbi şi el.

— Dacă aşa e, Tag, atunci du-te. Du-te cât de repede poţi şi în linişte cât mai mare, pentru că aceia care te-au folosit te vor omorî dacă vor afla că-mi eşti credincios. Întoarce-te la Buck. Iar în drum spre casă, şi când ajungi acolo, spune-le tuturor că mă voi întoarce. Că o voi aduce cu mine pe regina mea cea bună şi adevărată, ca să ne urcăm pe tron, şi că moştenitorul meu îl va pretinde după mine. Iar când ajungi la castelul Buckkeep, du-te la soţia fratelui meu.

Spune-i lui Lady Patience că ţi-am poruncit să intri în slujba ei.

— Am înţeles, regele meu. Rege Verity?

— Ce este?

— Mai vin şi alţi soldaţi. Noi suntem doar avangarda... Tăcu puţin şi-şi înăbuşi emoţia. Nu acuz pe nimeni de trădare, cu atât mai puţin pe fratele tău. Dar...

— Nu te preocupa tu de asta, Tag. Ceea ce te-am rugat să faci e important pentru mine. Du-te degrabă şi nu provoca pe nimeni în drumul tău, însă du cu tine vestea pe care ţi-am dat-o.

— Am înţeles, regele meu.

— Acum, îi propuse Verity.

Tag se ridică, îşi luă sabia şi-o vârî în teacă, apoi se făcu nevăzut în întuneric. Verity se întoarse către mine cu o privire triumfătoare.

— Vom reuşi! îmi spuse el calm.

Îmi arătă hotărât stâlpul. Am pus palma pe simbolul carierei şi m-am împleticit în braţele Meşteşugului. Verity sosi imediat în spatele meu.

37. HRĂNIND DRAGONUL

*Î*n acel ultim an, pe la mijlocul verii, situaţia din cele Şase Ducate era disperată. Castelul Buckkeep, atât de multă vreme ocolit de piraţi, a fost asediat pe neaşteptate. Piraţii puseseră stăpânire pe Insula Cornului şi turnurile ei de pază la mijlocul iernii anterioare. Forge, primul sat care a căzut victimă plăgii care-i poartă numele, devenise demult punct de aprovizionare cu apă pentru Corăbiile Roşii. De la o vreme, se zvonea că navele de pe Insula Străină ancorează lângă Insula Pânzei şi fusese văzută Corabia albă, care scăpa tuturor. Aproape toată primăvara, nicio navă n-a plecat şi n-a acostat în Portul Buck. Declinul negoţului s-a resimţit nu doar în Buck, ci şi în fiecare oraş de negustori de pe râul Buck, râul Ursului şi râul Vin. Corăbiile Roşii deveniseră brusc o realitate pentru negustorii şi lorzii din Tilth şi Farrow.

Dar, la mijlocul verii, Corăbiile Roşii au venit în oraşul Buckkeep. Au acostat în toiul nopţii, după câteva săptămâni de linişte înşelătoare. Lupta a însemnat apărarea sălbatică a unor locuitori încolţiţi, dar şi înfometaţi şi aduşi la sapă de lemn. Aproape fiecare clădire din lemn a ars până în temelii. S-a estimat că numai un sfert din locuitorii oraşului au reuşit să fugă pe dealurile abrupte în castelul Buckkeep. Deşi Lordul Bright se străduise să reconsolideze şi să aprovizioneze castelul, numeroasele săptămâni de lipsuri îşi lăsaseră amprenta asupra lui. Fântânile adânci din castel le-au asigurat o rezervă importantă de apă proaspătă, dar celelalte lucruri necesare de-abia se mai găseau.

Catapultele şi alte maşinării de război existau de decenii întregi pentru a proteja gura râului Buck, dar Lordul Bright le deviase pentru a apăra castelul. Neprovocate, Corăbiile Roşii au navigat în susul râului Buck, ducând flagelul războiului şi-al neoamenilor adânc în interiorul

celor Şase Ducate, precum o otravă care se răspândeşte în corp şi urmează o venă spre inimă.

Când Corăbiile Roşii au ajuns să ameninţe însuşi Tradefordul, lorzii de Farrow şi Tilth aveau să descopere că o mare parte din armata celor Şase Ducate fusese trimisă departe, în teritoriu, la Lacul Albastru şi dincolo de el, chiar la hotarele cu Regatul Munţilor. Nobilii din aceste ducate aflară brusc că numai gărzile lor personale îi mai puteau apăra de moarte şi ruină.

Am ieşit din stâlp în mijlocul unui cerc de oameni cumplit de agitaţi. Primul lucru care mi s-a întâmplat a fost că am căzut pe spate împins de două labe de lup, iar când apăru Verity era să cadă peste mine.

Am făcut-o să mă înţeleagă, am făcut-o să înţeleagă că eşti în pericol şi ea l-a convins să se ducă după tine. Am făcut-o să mă înţeleagă, am făcut-o să mă înţeleagă!

Ochi Întunecaţi nu mai putea de bucurie, ca un pui. Mă împinse cu botul în obraz, mă muşcă de nas şi pe urmă se aruncă la pământ, proptindu-se în poala mea.

— A reuşit să trezească un dragon! Nu l-a trezit de tot, dar l-am simţit mişcându-se! Încă mai putem să-i trezim pe toţi!

Cel cuprins de extaz era Verity, râzând şi strigându-le celorlalţi vestea bună, în timp ce păşea peste noi. Flutură sabia lucioasă deasupra capului, vrând parcă să provoace luna. Habar n-aveam despre ce vorbeşte. Şedeam pe pământul neted şi mă holbam la cei din jurul meu. Bufonul arăta palid şi obosit; Kettricken, oglinda veşnică a lui Verity, zâmbea la exaltarea lui. Starling ne privea pe toţi cu ochi lacomi de menestrel, memorând fiecare detaliu. Iar Kettle, cu mâinile şi braţele argintii până la cot, îngenunche prudentă lângă mine ca să mă întrebe:

— Eşti teafăr, FitzChivalry?

M-am uitat la braţele şi la degetele ei argintate.

— Ce-ai făcut?

— Numai ce-a fost necesar. Verity m-a dus la râul din oraş. Acum vom munci cu mai multă râvnă. Cu tine ce s-a întâmplat?

Nu i-am răspuns. L-am pironit pe Verity cu o privire cruntă.

— M-ai trimis acolo ca să nu vin după tine! Ai ştiut că nu pot trezi dragonii, dar ai vrut să nu-ţi stau în cale!

Nu-mi puteam ascunde indignarea la gândul că fusesem trădat. Verity îmi zâmbi larg, ca odinioară, arătându-mi că nu avea niciun fel de regrete.

— Ne cunoaştem foarte bine unul pe celălalt, nu-i aşa? mă întrebă el, în loc de scuză. Zâmbetul i se lăţi şi mai mult. Da, te-am trimis să faci calea mânzului. Dar păcălit eu am fost, până la urmă, pentru că ai reuşit. Ai trezit un dragon sau cel puţin l-ai făcut să se mişte.

Am negat clătinând din cap.

— Ba da. Probabil că ai simţit unduirea aceea de Meşteşug înainte de a ajunge eu la tine. Ce-ai făcut, cum de l-ai convins să se mişte?

— A murit un om spintecat de colţii mistreţului, i-am răspuns pe un ton fără inflexiuni. Poate că aşa se trezesc dragonii. Când moare cineva.

Nu pot spune cât de rănit mă simţeam. Luase lucrul ce mi s-ar fi cuvenit mie şi i-l dăduse lui Kettle. Apropierea aceea determinată de Meşteşug mi-o datora mie, nu altuia. Cine altcineva mai bătuse atâta drum pentru el? Cum putea să nu-mi îngăduie să-i cioplesc dragonul?

Era foamea de Meşteşug, pură şi absolută, dar eu n-o ştiam atunci. Pe vremea aceea, nu simţeam decât legătura perfectă dintre el şi Kettle şi refuzul lui categoric de a mă include şi pe mine în ea. Mă alunga în afara zidurilor lui cu atâta fermitate, de parcă aş fi fost Regal. Eu îmi părăsisem nevasta şi copilul şi traversasem cele Şase Ducate ca să-l slujesc, iar acum el mă respingea. Ar fi trebuit să mă ducă la râu, să-mi fie alături în timp ce trăiam experienţa aceea. Nu mă crezusem capabil de atâta gelozie. Ochi Întunecaţi lăsă zburdatul pe lângă Kettricken şi-şi vârî capul sub

braţul meu. L-am frecat sub bărbie şi l-am îmbrăţişat. El, cel puţin, era al meu.

M-a înţeles, repetă el agitat. *Am făcut-o să mă înţeleagă şi ea i-a spus că trebuie să plece.*

Venind să se aşeze lângă mine, Kettricken îmi spuse:

— Nu mi-a dat pace senzaţia că ai nevoie de ajutor. Mi-a luat mult să-l conving, dar, până la urmă, Verity a lăsat dragonul şi-a plecat după tine. Eşti rănit?

M-am ridicat în picioare anevoie şi m-am curăţat de praf.

— Numai în mândrie, pentru că regele meu mă tratează ca pe-un copil. Ar fi putut să-mi spună că preferă tovărăşia lui Kettle.

Scânteia din ochii lui Kettricken îmi aduse aminte cui vorbesc, dar regina îşi mască bine suferinţa, mărginindu-se să-mi spună:

— Zici că a fost omorât un om?

— Nu de mâna mea. A căzut cu burta în colţul mistreţului de piatră pe întuneric şi i-a spintecat-o. Dar n-am văzut să se mişte niciun dragon.

— Nu când moare cineva, ci când se revarsă viaţa lui, rosti Kettle către Verity. Cred că aşa îi trezeşti. Cum stârneşte câinele mort de foame mirosul de carne proaspătă. Sunt flămânzi, regele meu, dar tot îi mai putem trezi. Cu condiţia să găseşti o cale de a-i hrăni.

— Nu-mi place deloc ce spui! am sărit eu.

— Nu e vorba că ne place sau nu, zise Verity răspicat. Aceasta e natura dragonilor. Trebuie hrăniţi, şi numai viaţa îi hrăneşte. Trebuie sacrificată de bunăvoie pentru a-i trezi. Dar ei vor lua ceea ce au nevoie pentru a rezista, odată ce-şi iau zborul. Ce crezi că le-a oferit regele Wisdom în schimbul înfrângerii Corăbiilor Roşii?

Kettle arătă cu un deget mustrător spre bufon.

— Bagă bine de seamă, bufonule, şi pricepe de ce eşti aşa de ostenit. Când ai atins-o cu Meşteşugul, ai creat o legătură între voi doi. Te atrage spre ea acum, iar tu crezi că te duci la ea din compasiune. Dar va lua de la tine tot ce are nevoie. Chiar dacă e vorba de viaţa ta.

— Nimeni nu vorbeşte cu cap aici, am declarat. Atunci, ca şi când mi s-ar fi întors acasă mintea rătăcită, am exclamat: Regal a trimis soldaţi. Sunt în drum spre noi, mai au cel mult câteva zile şi ne-ajung. Bănuiesc că se grăbesc şi călătoresc fără prea multe bagaje. Soldaţii care păzesc stâlpul sunt puşi acolo ca să-l împiedice pe Verity să scape.

De-abia mai târziu, în noaptea aceea, le-am pus pe toate cap la cap. Kettle şi Verity se duseseră într-adevăr la râu, aproape imediat după plecarea mea. Se folosiseră de stâlp ca să coboare în oraş, iar acolo Kettle îşi spălase mâinile în apa râului, iar Verity îşi recăpătase puterile. Fiecare licăr argintiu de pe braţele ei trezea în mine o foame de Meşteşug la fel de nestăvilită ca pofta trupească. Mi-am ascuns-o faţă de mine şi-am încercat s-o ascund şi de Verity. Nu cred că am reuşit să-l păcălesc, însă nu m-a silit s-o înfrunt. Mi-am mascat invidia cu alte scuze. Le-am spus furios amândurora că numai printr-un noroc chior n-au dat peste iniţiaţi în oraş. Verity îmi replicase calm că ştiuse de la bun început ce risc îşi asumă. Într-un fel, cu atât mai mult m-a durut că şi furia mea îl lăsa rece.

La întoarcerea din oraş, îl găsiseră pe bufon cioplind piatra care-o ţinea prizonieră pe fata-de-pe-dragon. Curăţase o porţiune din jurul unui picior şi se apucase să-l elibereze pe celălalt. Laba animalului era încă un ciot fără formă, dar el insista că simte piciorul intact în piatră. Era convins că fata nu voia de la el decât să-i elibereze dragonul din închisoarea aceea. Bufonul tremura de oboseală când l-au găsit. Kettle insistase să se culce imediat. Luă ultima rămăşiţă de scoarţă de spiriduş, fiartă şi răsfiartă, şi-o măcină cât se poate de fin, ca să-i fiarbă încă o porţie de ceai. În ciuda drogului, el rămăsese detaşat şi istovit şi nici măcar nu se interesă ce se întâmplase cu mine. Am fost foarte îngrijorat din cauza lui.

Vestea despre Regal puse pe toată lumea pe jar. După ce-am mâncat, Verity îi trimise pe Starling, pe bufon şi pe lup la gura carierei, să stea de pază. Eu am rămas puţin lângă foc, cu o cârpă umedă în jurul genunchiului umflat şi

vânăt. Pe piedestalul dragonului, Kettricken nu lăsa focurile să se stingă, iar Verity şi Kettle ciopleau. Ajutând-o pe bătrână să caute scoarţa de spiriduş rămasă, Starling găsise seminţele de carris pe care mi le dăduse Chade. Kettle le luase imediat şi pregătise o băutură întăritoare pe care o împărţea cu Verity. Zgomotul pe care îl făceau lucrând răsuna într-un ritm înfricoşător.

Găsiseră şi seminţele de coroana-soarelui pe care le cumpărasem cu foarte multă vreme în urmă, ca înlocuitoare pentru scoarţa de spiriduş. Cu un zâmbet viclean, Starling mă întrebă de ce le car cu mine. Când i-am explicat, izbucni în râs şi, printre hohote, îmi spuse că lumea le considera afrodiziace. Mi-am adus aminte de cuvintele bărbatului care mi le vânduse şi-am dat din cap pentru mine. Mi-am dat seama de situaţia caraghioasă, dar n-am găsit puterea să zâmbesc.

După ce-am stat un timp singur lângă focul pentru gătit, l-am căutat pe Ochi Întunecaţi. *Cum merge?*

Un oftat. *Menestrelul preferă să se joace cu harpa. Celfără-Miros preferă să cioplească la statuie. Eu aş prefera să vânez. Dacă ne paşte vreun pericol, e încă foarte, foarte departe de noi.*

Să sperăm că aşa va rămâne. Fii cu ochii în patru, prieten drag.

Am părăsit tabăra şi m-am căţărat anevoie pe pietriş, până la piedestalul dragonului. Trei labe erau deja eliberate, iar Verity lucra la ultima din faţă. Am stat puţin lângă el, dar nu catadicsi să mă ia în seamă. Cioplea şi răzuia şi, între timp, murmura vechi poezii pentru copii sau cântece de pahar. Am trecut şchiopătând pe lângă Kettricken, care aţâţa focurile apatică şi m-am dus înapoi la Kettle, care mângâia coada dragonului cu amândouă mâinile. Privirea ei, parcă pierdută în timp ce pipăia solzii, le scotea în evidenţă detaliile şi le sporea consistenţa. O parte din coadă era încă ascunsă în piatră. Am vrut să mă proptesc de partea ei mai groasă, ca să-mi iau greutatea de pe genunchiul vânăt, dar ea mă văzu imediat şi se răţoi la mine:

— Nu face asta! Nu-l atinge!

M-am îndepărtat de dragon.

— Am mai pus mâna pe el, am protestat, indignat. Şi nu mi-a făcut nimic.

— Asta a fost înainte. Acum e mult mai aproape de finalizare.

Înălţă ochii spre mine. Chiar şi la lumina slabă a focului, am observat stratul gros de praf care-i ascundea trăsăturile şi-i atârna greu pe gene. Părea extrem de obosită, dar o anima o energie extraordinară.

— După cât de apropiat eşti de Verity, dragonul se va întinde spre tine. Iar tu nu eşti destul de puternic să-l respingi. Te-ar sorbi cu totul. Atât de puternic e dragonul, atât e de grozavă forţa lui!

Rosti ultimele cuvinte aproape cântând, în timp ce mângâia încă o dată coada creaturii. O dâră colorată răsări preţ de-o clipă în urma degetelor ei.

— Are cineva de gând să-mi explice şi mie ce se întâmplă? am întrebat eu, arţăgos.

— Eu încerc să-ţi explic. Şi Verity încearcă. Dar dintre toţi oamenii, tu ar trebui să ştii cel mai bine cât de istovitoare sunt cuvintele. Încercăm să-ţi explicăm, iar şi iar şi iar, dar mintea ta tot nu pricepe. Nu e vina ta. Cuvintele nu sunt destul de grăitoare. Şi e prea periculos să te cuprindem în Meşteşugul nostru acum.

— Veţi fi în stare să mă faceţi să înţeleg când veţi termina dragonul?

Se uită la mine cu o expresie care sugera compătimire.

— FitzChivalry. Dragul meu prieten. Când vom termina dragonul? Spune mai bine că, atunci când Verity şi cu mine vom fi terminaţi, dragonul va fi început.

— Nu înţeleg! mi-am urlat eu frustrarea.

— Dar ţi-a explicat. Am tot repetat şi eu când l-am prevenit pe bufon. Dragonii se hrănesc cu viaţă. O viaţă sacrificată de bunăvoie. De asta e nevoie ca să trezeşti un dragon. Şi, de obicei, nu doar de una singură. În vremuri străvechi, când înţelepţii căutau oraşul Jhaampe, au venit ca grup de iniţiaţi, ca un întreg care însemna mai mult

decât simpla sumă a părţilor lui, şi l-au dat cu totul dragonului. Dragonul trebuie hrănit. Verity şi cu mine ne dăruim lui complet, punem în el fiecare părticică a vieţii noastre. Mie mi-e mai uşor. Eda mi-e martoră că mi-am trăit traiul şi nu vreau s-o duc mai departe în acest trup. Pentru Verity, e mult, mult mai greu. Îşi lasă în urmă tronul, o nevastă tânără şi iubitoare, plăcerea de a lucra cu mâinile. Lasă în urmă bucuria de a călări un armăsar focos, de a vâna cerbi, de a se plimba printre oamenii lui. O, deja îi simt pe toţi în dragon! Cerneala colorată de pe hartă, senzaţia bucăţii de hârtie fină şi curată între degete. Ştiu deja cum miros cernelurile lui. Le-a pus pe toate în dragon. Îi vine greu. Dar o face, iar durerea o pune şi pe ea în dragon. Îi va hrăni furia împotriva Corăbiilor Roşii când îşi va lua zborul. De fapt, un singur lucru nu l-a pus în dragon. Singurul lucru care îl împiedică să-şi îndeplinească scopul.

— Şi care e acela? am întrebat-o fără chef.

Mă fixă din priviri.

— Tu. Te-a împiedicat să intri în dragon. Ar putea s-o facă, ştii bine, fie că vrei, fie că nu. Ar putea să-şi întindă pur şi simplu mintea către tine şi te-ar absorbi în dragon. Dar nu vrea. Zice că iubeşti viaţa prea mult şi refuză să ţi-o ia. Că ai sacrificat deja prea mult din ea pentru un rege care ţi-a oferit numai durere şi necazuri.

Oare a ştiut că, spunându-mi vorbele acelea, mi l-a dat pe Verity înapoi? Bănuiesc că da. Văzusem multe din trăirile ei lăuntrice când ne-am împărtăşit Meşteşugul. Ştiam că experienţa fusese reciprocă. Ştia cât îl iubesc, cât m-a durut răceala cu care m-a primit când am ajuns aici. M-am ridicat imediat ca să merg să vorbesc cu el.

— Fitz! mă strigă ea. M-am întors. Două lucruri aş vrea să-ţi mai spun, oricât de dureroase ar fi pentru tine.

Mi-am făcut curaj.

— Mama ta te-a iubit. Spui că nu ţi-o aminteşti. De fapt, nu o poţi ierta. Dar ea e acolo, în tine, în amintirile tale. A fost o munteancă înaltă şi bălaie. Şi te-a iubit. Nu ea a ales să se despartă de tine.

Cuvintele ei mă înfuriară şi mă ameţiră. Am respins informaţiile pe care mi le oferise. Ştiam că nu am nicio amintire cu femeia care mă născuse. O căutasem eu însumi, nu o dată, şi nu dădusem de ea.

— Şi al doilea lucru? am întrebat cu răceală.

Kettle nu reacţionă la furia mea decât cu milă.

— E la fel de rău ca primul, poate mai rău. Şi pe acesta îl cunoşti. E trist că singurele lucruri pe care ţi le pot spune ţie, Catalizatorului care m-a schimbat dintr-un mort viu într-o fiinţă vie, pe cale să moară, le cunoşti deja. Dar nu avem de ales, aşa că ţi le spun. Vei ajunge să iubeşti din nou. Ştii că ai pierdut-o pe iubita tinereţii tale, pe Molly, fata de pe plajă cu păr castaniu fluturând în bătaia vântului şi mantie roşie. Ai plecat de lângă ea de prea multă vreme şi prea multe nenorociri s-au abătut asupra voastră. Iar dragostea voastră, dragostea voastră adevărată, nu a fost a unuia pentru celălalt, ci clipele acelea din viaţa voastră. Primăvara vieţii, viaţa care vă curgea fierbinte prin vene, certurile şi trupurile voastre solide, perfecte. Priveşte înapoi cu sinceritate. Vei vedea că îţi aminteşti tot atâtea certuri şi lacrimi câte clipe de dragoste şi sărutări. Fitz. Fii înţelept. Uit-o şi păstrează-ţi amintirile neatinse. Salvează din Molly cât mai poţi şi las-o şi pe ea să păstreze ceea ce poate din băiatul năvalnic şi curajos pe care l-a iubit. Pentru că şi el, şi fata aceea veselă nu mai sunt decât amintiri. Clătină din cap. Simple amintiri.

— Te înşeli! i-am strigat furios. Te înşeli!

Auzindu-mă cum ţip, Kettricken se ridică în picioare. Se holbă la mine temătoare şi îngrijorată. N-am fost în stare s-o privesc în ochi. Înaltă şi bălaie. Mama mea fusese înaltă şi bălaie. Nu. Nu-mi aminteam nimic despre ea. Am trecut pe lângă Kettricken, uitând de durerea care-mi săgeta genunchiul de câte ori călcam. Am ocolit dragonul, afurisindu-l la fiecare pas, şi provocându-l să simtă ce simt eu. Când am ajuns la Verity, care lucra la piciorul stâng al animalului, m-am ghemuit lângă el şi i-am vorbit în şoapte năvalnice:

— Kettle zice că vei muri când se va termina dragonul. Că te vei dărui lui cu totul. Cel puţin aşa am priceput eu, cu mintea mea cea proastă. Spune-mi că mă înşel.

El se lăsă pe călcâie şi şterse resturile de piatră pe care le cioplise.

— Te înşeli, îmi spuse calm. Adu-ţi mătura şi curăţă astea, vrei?

M-am dus după mătură şi m-am întors lângă el, deşi mai degrabă îmi venea să-i dau cu ea în cap decât să mătur. Ştiam că simte cum clocotesc pe dinăuntru, dar tot îmi făcu semn să curăţ locul. Am făcut-o cu o mişcare nervoasă.

— Aşa, vorbi el blând. E minunată furia ta. Energică şi intensă. Pe ea cred că o voi lua pentru dragon.

Mătăsos ca aripa de fluture, aşa i-am simţit sărutul Meşteşugului. Îmi smulse furia într-o clipă, mi-o fură pe vecie din suflet şi-o trimise alunecând spre...

— Nu. Nu te duce după ea.

Meşteşugul lui Verity mă împinse înapoi cu blândeţe şi m-am întors brusc în corpul meu. În secunda următoare, m-am pomenit întins pe jos, iar lumea se învârtea în capul meu. M-am ghemuit încet, cu genunchii la gură, şi mi-am proptit capul de ei. Îmi era foarte rău. Furia dispăruse, dar o înlocuise o amorţeală extenuantă.

— Poftim, continuă Verity să vorbească. Ţi-am făcut pe voie. Cred că înţelegi mai bine acum ce înseamnă să hrăneşti un dragon. Mai vrei să-i dai şi altceva din tine?

Am negat în tăcere. Mi-era teamă să deschid gura.

— Nu voi muri când voi termina dragonul, Fitz. Voi fi mistuit, e-adevărat. În sensul propriu al cuvântului. Dar voi continua să trăiesc. Ca dragon.

Mi-am regăsit glasul.

— Şi Kettle?

— Kestrel va face parte din mine. Şi sora ei, Gull. Dar eu voi fi dragonul.

Se întoarse la munca trudnică de cioplitor.

— Cum poţi să faci aşa ceva? În vocea mea atârna greu reproşul. Cum poţi să-i faci aşa ceva lui Kettricken? A

renunţat la tot ca să vină la tine, iar tu o părăseşti, pur şi simplu, o laşi singură, fără un copil?

Verity se aplecă în faţă şi-şi propti fruntea de dragon. Încetă cu cioplitul. După o vreme, rosti cu glas răguşit:

— Ar trebui să te ţin aici, lângă mine, şi să te pun să-mi vorbeşti tot timpul cât lucrez, Fitz. Tocmai când cred că mi-au dispărut sentimentele cele mai profunde, tu vii şi mi le zgâlţâi. Ridică ochii la mine. Lacrimile îi lăsară două cărărui pe obrazul cenuşiu. Ce altă opţiune am?

— Renunţă la dragon. Hai să ne întoarcem în cele Şase Ducate, să adunăm poporul şi să luptăm împotriva Corăbiilor Roşii cu sabia şi Meşteşugul, ca altădată. Poate...

— Poate vom muri cu toţii înainte de a ajunge la Jhaampe. E mai bine pentru regina mea să moară aşa? Nu. O voi duce înapoi la Buckkeep, voi elibera coasta, iar ea va domni mult şi bine, ca regină. Poftim. Asta aleg eu să-i ofer.

— Şi un moştenitor? am stăruit pe un ton amărât.

Verity dădu din umeri plictisit şi puse iar mâna pe daltă.

— Ştii ce trebuie să se întâmple. Fiica ta va creşte ca moştenitoare a tronului.

— NU! Dacă mă mai ameninţi o dată cu asta, indiferent de riscuri, îl voi căuta pe Burrich cu Meşteşugul meu şi-i voi cere să fugă cu ea.

— Nu-l vei găsi aşa pe Burrich, spuse Verity calm. Măsura din priviri degetul dragonului. Chivalry i-a închis mintea cu ani în urmă, ca să nu poată fi folosit împotriva lui. Aşa cum a fost manipulat bufonul împotriva ta.

Încă un mister mărunt se dezlegă, indiferent că-mi făcea bine ori nu.

— Verity, te rog. Te implor. Nu-mi face asta. Aş prefera să fiu mistuit de dragon şi eu. Mă ofer ţie. Ia viaţa mea şi hrăneşte cu ea dragonul. Îţi voi da orice-mi ceri. Dar promite-mi că fiica mea nu va fi sacrificată pentru tronul Farseer.

— Nu-ţi pot face o asemenea promisiune, rosti el răspicat.

— Dacă ai mai avea cât de cât sentimente pentru mine… am început eu, dar el mă întrerupse:

— De câte ori să-ţi spun ca să înţelegi? Am sentimente, dar le-am oferit dragonului.

Am reuşit să mă ridic în picioare. Nu mai aveam ce să-i spun. Rege sau om, unchi sau prieten, se pare că uitase cu desăvârşire cine era. Când îl atingeam cu Meşteşugul, dădeam peste zidurile lui. Când îl cercetam cu Harul, îi descopeream viaţa pendulând între el şi dragon. Iar în ultima vreme, viaţa ardea mai intens în dragon, nu în Verity.

Tabăra era pustie, iar focul, aproape stins. Am aruncat vreascuri în el, pe urmă m-am aşezat şi-am mâncat nişte carne. Din porc mai rămăsese foarte puţin. Trebuia să vânăm din nou în curând. Sau, mai degrabă, Ochi Întunecaţi şi Kettricken ar trebui să vâneze din nou. Ea se pricepea să doboare vânatul foarte uşor pentru el. Autocompătimirea îşi pierdea savoarea, dar altă soluţie mai bună decât o sticlă de rachiu în care să-mi înec amarul nu-mi venea în minte. Într-un târziu, neavând opţiuni mai interesante, m-am dus la culcare.

De bine, de rău, am adormit. Dragonii mi-au bântuit somnul, iar jocul lui Kettle a dobândit sensuri stranii când am vrut să aflu dacă o piatră roşie era destul de puternică pentru a o captura pe Molly. Visam aiurea şi incoerent şi de multe ori m-am trezit în bezna din cort. L-am căutat pe Ochi Întunecaţi, care se foia în jurul unui foc mic, în vreme ce Starling şi bufonul dormeau cu schimbul. Acum făceau de pază pe coama unui deal, de unde se vedea bine drumul şerpuit al Meşteşugului de dedesubt. Ar fi trebuit să ies şi să mă duc la ei. În loc de asta, m-am întors pe partea cealaltă şi m-am scufundat iar în vise. Am visat că vin soldaţii lui Regal, şi nu zeci, ci sute de ostaşi în uniforme auriu cu maro intră în carieră ca să ne împingă în pereţii negri verticali şi să ne omoare.

Dimineaţa, m-a trezit botul rece al lupului. *Trebuie să vânezi,* îmi spuse el serios, iar eu am încuviinţat. Ieşind din cort, am văzut-o pe Kettricken. Tocmai cobora de pe

piedestal. Mijea de ziuă, focurile ei nu mai erau necesare. Ar fi putut dormi, dar sus, lângă dragon, râcâitul şi ciocănitul nu mai conteneau. Ni s-au întâlnit privirile, apoi ea se uită la Ochi Întunecaţi.

— Mergeţi la vânătoare? ne întrebă pe amândoi. Lupul dădu leneş din coadă. Mă duc să-mi aduc arcul, ne anunţă şi intră în cort.

Am aşteptat-o. Ieşi îmbrăcată într-o vestă mai curată şi cărându-şi arcul. Am refuzat să mă uit la fata-de-pe-dragon când am trecut pe lângă ea. Când am ajuns la stâlp, am remarcat:

— Dacă am avea destui oameni, ar trebui să punem doi de pază aici şi încă doi cu faţa la drum.

Kettricken aprobă mişcând din cap.

— E ciudat. Ştiu că vin să ne omoare şi nu văd cum am putea scăpa de soarta asta. Totuşi, noi mergem să vânăm ca să avem ce mânca, de parcă asta ar fi cel mai important lucru.

Este. A mânca înseamnă a trăi.

— Dar, ca să trăieşti, trebuie să mănânci, dădu Kettricken glas gândurilor lupului.

N-am întâlnit vânat demn de arcul ei. Ochi Întunecaţi prinse un iepure, iar ea doborî o pasăre colorată. Am încheiat pescuind păstrăvi, iar pe la amiază prinsesem mai mult decât suficient ca să ne hrănim, cel puţin în ziua aceea. I-am curăţat pe malul pârâului, apoi am întrebat-o pe Kettricken dacă se supără dacă rămân să mă spăl.

— Ca să fiu sinceră, ne-ar prinde bine tuturor, îmi răspunse.

Am zâmbit, nu la gluma ei, ci la faptul că mai era capabilă să facă glume. În scurtă vreme, am auzit-o bălăcindu-se puţin mai sus de mine, în timp ce Ochi Întunecaţi moţăia pe mal, cu burta plină de maţe de peşte.

Trecând pe lângă fata-de-pe-dragon în drum spre tabără, Kettricken a fost cea care ne-a oprit brusc:

— Sst! Ascultaţi!

Am împietrit. M-am aşteptat s-o aud pe Starling strigând că vine primejdia. Am ciulit urechile, dar n-am auzit decât

şuierul vântului în carieră şi ciripit de păsări îndepărtate. Mi-am luat o clipă să-mi dau seama cât de important era momentul.

— Verity! am exclamat.

Am trântit peştii în braţele bufonului şi-am luat-o la fugă. Kettricken mă depăşi.

Mă temusem că-i voi găsi morţi pe amândoi, atacaţi de iniţiaţii lui Regal în absenţa noastră. Dar am dat peste un lucru la fel de ciudat. Unul lângă altul,

Verity şi Kettle stăteau şi se holbau la dragonul lor. Strălucea negru şi avea scânteieri de cremene în soarele după-amiezii. Măreţul animal fusese terminat. Fiecare solz, fiecare încreţitură, fiecare gheară era desăvârşită cu migală.

— Întrece orice dragon din grădina de piatră, am rostit.

Îl ocolisem deja de două ori şi mă minunam tot mai mult de el la fiecare pas. Harul ardea viu acum în el, mai puternic decât în Verity sau în Kettle. Te mirai de ce nu i se umflă burta când respiră, că nu tresare în somn. I-am aruncat o privire lui Verity şi, în ciuda supărării care nu-mi trecuse complet, m-am văzut nevoit să zâmbesc.

— E perfect, i-am spus încet.

— Am dat greş, rosti el, fără speranţă.

Lângă el, Kettle îl încuviinţa nenorocită. Ridurile i se adânciseră. Arăta într-adevăr bătrână de două sute de ani. Verity, la fel.

— Dar l-ai terminat, regele meu, protestă calmă Kettricken. Nu asta ai zis că trebuie să faci? Să termini dragonul?

Verity o contrazise cu o uşoară clătinare a capului.

— Am terminat de cioplit, dar dragonul nu e gata. Îşi plimbă ochii de la unul la altul. Mi-am dat seama că făcea un efort să rostească cuvinte cu înţeles. I-am dat tot ceea ce însemn eu. Tot, în afară de inima din piept şi aerul care-mi intră în plămâni. La fel a făcut şi Kettle. I le-am putea da şi pe acestea. Dar lui tot nu-i ajunge.

Înaintă alene şi se sprijini de dragon. Îşi lăsă capul pe braţele lui subţiri. În jurul lui, în locul în care corpul său se

proptea de piatră, o aură colorată se unduia pe pielea animalului. Turcoaz cu contururi argintii, solzii pâlpâiau nesiguri în lumină. Simţeam cum se revarsă Meşteşugul lui Verity în uriaşa reptilă. Se scurgea din el în piatră aşa cum se scurge cerneala pe hârtie.

— Rege Verity, l-am strigat calm, prevenitor.

Se îndepărtă de creaţia lui cu un geamăt.

— Nu te teme, Fitz. Nu-l voi lăsa să ia prea mult. Nu-i voi oferi viaţa mea fără motiv. Înălţă capul şi ne cuprinse pe toţi cu privirea. Ciudat, rosti el cu glas scăzut. Mă întreb dacă aşa reacţionezi când te transformi în neom. Îţi aminteşti ce-ai simţit, dar nu mai poţi simţi. Dragostea mea, temerile mele, suferinţele mele. Toate le-am pus în dragon. Nimic n-am păstrat pentru mine. Şi nu-i suficient. Tot nu-i suficient.

— Verity, regele meu, vorbi Kettle cu voce spartă, din care fugise orice umbră de speranţă. Va trebui să-l iei pe FitzChivalry. Nu este altă cale. Ochii ei, cândva atât de strălucitori, semănau cu două pietricele negre şi uscate. Se uită la mine. Te-ai oferit, îmi reaminti. Ai spus că-ţi oferi viaţa.

Am încuviinţat din cap.

— Dacă nu-mi iei copilul, am adăugat. Am inspirat prelung. Viaţa. Acum. Clipa de acum era tot ce aveam, tot timpul meu la care puteam renunţa cu adevărat. Regele meu, nu mai vreau să fac nicio învoială. Dacă ai nevoie de viaţa mea pentru ca dragonul să poată zbura, atunci ia-o.

Verity se clătină uşor. Mă privi fix.

— Aproape că mă faci să simt din nou. Dar... Ridică un deget argintiu şi-l mişcă acuzator, dar nu spre mine, ci spre Kettle. Vorbi cu glas poruncitor, dur ca piatra dragonului: Nu. Ţi-am mai spus o dată. Nu. Nu vei mai vorbi cu el despre asta. Ţi-o interzic. Se lăsă uşor în genunchi, apoi se aşeză lângă animalul său. Afurisite să fie seminţele astea de carris, zise cu voce joasă, întotdeauna te lasă tocmai când ai mai mare nevoie de puterea lor. Fir-ar ele să fie...

— Ar trebui să te odihneşti acum, i-am spus eu, prosteşte.

În realitate, nu mai avea ce face. Aşa te lăsau seminţele de carris: pustiu şi extenuat. O ştiam prea bine.

— Să mă odihnesc, repetă el amărât, cu voce tot mai mică. Da. Să mă odihnesc. Mă voi odihni foarte bine când vor veni soldaţii fratelui meu să-mi taie gâtul. Voi fi foarte odihnit când grupul lui de iniţiaţi va veni şi-mi va cere dragonul pentru el. Nu te amăgi, Fitz. Asta vor ei. Dar nu vor reuşi. Cel puţin, eu nu cred... Mintea i-o luase razna. Deşi s-ar putea, murmură. Au fost legaţi de mine prin Meşteşug un timp. S-ar putea să fie suficient ca să mă omoare şi să-mi ia dragonul. Scoase un zâmbet forţat. Regal-dragonul. Crezi că în urma lui vor mai rămâne două pietre una peste alta din castelul Buckkeep?

În spatele lui Verity, Kettle se îndoise de mijloc şi stătea cu faţa pe genunchi. Credeam că plânge, dar când căzu încet pe-o parte, faţa ei era relaxată şi calmă, iar ochii, închişi. Murise ori dormea somnul istovitor adus de seminţele de carris. După cele spuse mie de către Verity, nu mai conta. Regele meu se întinse pe piedestalul rugos. Dormea lângă dragonul lui.

Kettricken se duse şi se aşeză lângă el. Îşi puse capul pe genunchi şi plânse. Nu încet. Suspinele sfâşietoare ar fi trebuit să trezească până şi dragonul de piatră. Dar n-o făcură. Am privit-o. Nu m-am dus la ea, n-am atins-o. N-ar fi ajutat la nimic. În schimb, m-am uitat la bufon.

— Ar trebui să le aducem pături, să le fie mai moale, i-am spus eu, neputincios.

— A, da, sigur că da. Ce altă îndatorire mai nobilă să aibă Profetul Alb şi Catalizatorul său?

Mă luă de braţ. Atingerea lui ne întări legătura izvorâtă din Meşteşug. Amărăciune. Amărăciune i se scurgea în vene, pe lângă sângele roşu. Cele Şase Ducate se vor prăbuşi. Lumea se va sfârşi.

Am plecat să aducem pături.

38. ÎNVOIALA LUI VERITY

Când se compară toate documentele, e limpede că numai douăzeci de Corăbii Roşii s-au aventurat în teritoriu până la Turlake şi numai douăsprezece dincolo de el, ameninţând satele din vecinătatea oraşului Tradeford. Menestrelii vor ca noi să credem că au fost zeci de corăbii şi sute de piraţi pe punţile lor. Cântecul spune că malurile râurilor Buck şi Vin s-au înroşit de flăcări şi sânge în vara aceea. Menestrelii nu trebuie învinovăţiţi pentru asta. Nenorocirea şi groaza acelor zile nu trebuie uitate niciodată. Dacă un menestrel trebuie să înflorească adevărul pentru a ne ajuta să ni-l amintim în întregime, atunci să nu-l tulburăm şi să nu dăm voie nimănui să spună că a minţit. Adevărul e adesea mult mai profund decât faptele.

Starling se întoarse cu bufonul în seara aceea. Nimeni n-o întrebă de ce nu mai stă de strajă. Nimeni nu propuse să fugim înainte de a veni soldaţii lui Regal ca să ne încolţească acolo. Vom sta pe loc şi-i vom înfrunta. Ca să apărăm un dragon de piatră.

Şi vom muri. Era de la sine înţeles. Fără exagerare, nimeni nu rostea lucrul acela cu glas tare, deşi toţi îl ştiau.

După ce Kettricken a adormit, sleită, am dus-o pe braţe în cortul pe care-l împărţise cu Verity. Am aşezat-o pe pături şi-am învelit-o bine. M-am aplecat şi-am sărutat-o pe fruntea plină de riduri, ca pe-un copil adormit. Era un fel de rămas-bun. Mai bine să le facem pe toate acum, mă hotărâsem eu. Numai clipa prezentă era sigură.

La lăsarea întunericului, Starling şi bufonul şedeau lângă foc. Ea cânta din harpă lin, fără cuvinte, şi privea flăcările. Un cuţit scos din teacă stătea lângă ea pe pământ. Am stat puţin şi m-am uitat cum o mângâia pe chip lumina focului. StarlingBirdsong, ultimul menestrel al

ultimului rege şi-al ultimei regine Farseer. Nu va compune niciun cântec de care să-şi amintească cineva.

Bufonul stătea tăcut şi-o asculta. Până la urmă, găsiseră o cale să se apropie. Dacă asta e ultima noapte în care Starling mai poate cânta, mi-am zis, atunci nu-i alt cadou mai frumos pe care să i-l ofere. S-o asculte liniştit şi să se legene pe muzica ei frumoasă.

I-am lăsat lângă foc şi-am plecat, luând cu mine un burduf plin cu apă. Am urcat agale rampa spre dragon. Ochi Întunecaţi veni după mine. Aprinsesem un foc mai devreme pe piedestal. Acum l-am aţâţat cu ce mai rămăsese din vreascurile adunate de Kettricken şi m-am aşezat lângă el. Verity şi Kettle continuau să doarmă. Odată, Chade luase seminţe de carris două zile la rând. Când se prăbuşise, avusese nevoie de aproape o săptămână ca să-şi revină. Nu voise decât să doarmă şi să bea apă. M-am îndoit că Verity sau Kettle se va trezi foarte curând. Nu avea importanţă, şi aşa nu prea mai aveam ce să le spun. Aşa că am stat, pur şi simplu, lângă regele meu şi l-am păzit.

N-am fost un paznic prea bun. M-am trezit când el îmi şoptea numele. M-am ridicat iute în capul oaselor şi m-am repezit la burduful de lângă mine.

— Regele meu, am murmurat.

Dar Verity nu zăcea pe piatră, neputincios şi vlăguit. Se aplecase deasupra mea. Îmi făcu semn să-l urmez. L-am ascultat, mişcându-mă în cea mai mare linişte. Fără o vorbă, i-am oferit burduful. Bău jumătate din el, se opri, apoi bău restul. La sfârşit, mi-l dădu înapoi. Îşi drese vocea.

— Există o cale, FitzChivalry. Ochii lui negri, atât de asemănători cu ai mei, mă pironiră. Tu eşti calea. Eşti plin de viaţă şi flămând. Sfâşiat de patimi.

— Ştiu, am spus, pe un ton cât se poate de curajos.

Nu-mi mai fusese aşa de frică niciodată. Regal mă speriase rău în temniţa lui. Dar atunci avusesem parte de durere. Acum, mă aştepta moartea. Dintr-odată, am înţeles

diferenţa dintre ele. Degetele mele trădătoare tremurară pe tivul tunicii.

— Nu-ţi place, mă preveni Verity. Nici mie. Dar nu văd altă cale.

— Sunt pregătit, am minţit. Numai că... Aş vrea s-o mai văd o dată pe Molly. Să ştiu că ea şi Nettle sunt în siguranţă. Şi Burrich.

Mă privi cu ochi mijiţi.

— Ştiu ce învoială mi-ai oferit. Să n-o iau pe Nettle ca s-o urc pe tron. Întoarse capul. Ceea ce îţi voi cere acum va fi mai rău. Îţi cer viaţa. Toată viaţa şi energia corpului tău. Vezi tu, eu mi-am epuizat toate patimile. Nu mai am niciuna. Dacă aş putea aprinde în mine încă o noapte de simţire... dacă mi-aş aminti cum e să doreşti o femeie, s-o ţin în braţe pe femeia pe care am iubit-o... Nu-şi putu încheia gândul. Mi-e ruşine să ţi-o cer. Mi-e şi mai ruşine decât atunci când am sorbit putere de la tine şi tu nu erai decât un băiat naiv. Mă privi iarăşi în ochi, iar eu am ştiut cât de greu îi venea să-şi găsească cuvintele. Cuvinte imperfecte. Dar, vezi tu, până şi asta, ruşinea pe care o simt, durerea că îţi fac un asemenea lucru... până şi asta îmi oferi tu. Până şi asta pot s-o dau dragonului. Întoarse privirea de la mine. Dragonul trebuie să zboare, Fitz. Trebuie.

— Verity. Regele meu. Nu se uită la mine. Prietenul meu. Acum mă privi. Sunt de acord. Dar... aş vrea s-o mai văd o dată pe Molly. Măcar câteva clipe.

— E periculos. Cred că ceea ce i-am făcut lui Carrod i-a speriat foarte tare. De atunci, nu şi-au mai încercat puterile pe noi, numai viclenia. Dar...

— Te rog, i-am cerut cu glas mic.

El oftă.

— Foarte bine, băiete. Dar inima mea e plină de presimţiri rele.

Nicio atingere. Nici măcar nu respiră. Deşi dispărea, Meşteşugul lui tot se simţea, atât era de puternic. Ne-am trezit cu Molly şi Burrich. Verity se retrase, dându-mi iluzia că sunt singur.

Erau într-o odaie dintr-un han. Curată şi frumos mobilată. Un sfeşnic ardea lângă o pâine şi un bol cu mere pe o masă. Burrichdormea fără cămaşă pe partea lui de pat. Sângele i se închegase într-o crustă groasă în jurul rănii de cuţit şi umezise betelia pantalonilor. Pieptul i se ridica şi cobora ritmic în somn. Dormea ghemuit lângă Nettle. Ea se lipise de el şi adormise sub braţul lui drept, protector. Molly se aplecă deasupra lor şi scoase cu îndemânare bebeluşul de sub mâna lui. Nettle nu se foi când mama ei o puse într-un coş din colţ şi-o înveli în păturile din el. Mişca din guriţa roz, pesemne visând că suge lapte cald. Avea fruntea netedă sub părul negru lucios. Nu părea afectată, în ciuda celor întâmplate.

Molly se mişca prin odaie cu gesturi pricepute. Turnă apă într-un lighean şi luă o cârpă împăturită. Se lăsă pe vine lângă patul lui Burrich. Aşeză ligheanul pe podea şi înmuie cârpa în apă. O stoarse bine. Când o puse pe spatele lui Burrich, el tresări şi rămase cu răsuflarea tăiată. O prinse de încheietură iute ca şarpele la atac.

— Burrich! Dă-mi drumul, rana trebuie curăţată. Molly era supărată pe el.

— Ah, tu eşti, spuse el, de-a dreptul uşurat. Îi dădu drumul de mână.

— Sigur că eu sunt. Cine credeai că e?

Molly tampona rana cu blândeţe, apoi înmuie din nou cârpa în apă. Şi cârpa, şi apa din lighean se înroşiră. Burrich pipăi cu grijă patul.

— Ce-ai făcut cu copilul meu?

— Copilul tău e bine. Doarme într-un coş. Uite-l acolo.

Molly îl spălă iar pe spate, apoi mişcă aprobator din cap pentru sine.

— Sângerarea s-a oprit. Şi rana pare curată. Cred că pielea tunicii n-a lăsat cuţitul să pătrundă prea adânc. Dacă te ridici în şezut, te pot bandaja.

Burrich se ridică anevoie. Scoase un icnet scurt, dar, când îşi găsi o poziţie mai comodă, îi zâmbi larg lui Molly. Îşi trase de pe ochi o şuviţă răzleaţă.

— Albine cu Har, zise el admirativ şi clătină din cap către ea.

Mi-am dat seama că nu i-o spunea pentru prima oară.

— Nu m-am putut gândi la altceva, sublinie Molly. Nu-şi putu reţine un zâmbet. Dar a mers, nu?

— A mers de minune, recunoscu Burrich. Dar de unde-ai ştiut că se vor duce după cel cu barbă roşie? Asta i-a convins. Şi să fiu al naibii dacă nu m-a convins şi pe mine!

Molly dădu iar din cap pentru sine.

— Norocul a fost de partea noastră. Şi lumina. Ţinea sfeşnicul în mână şi stătea în faţa căminului. Coliba era luminată slab. Albinele sunt atrase de lumină. La fel ca moliile.

— Mă întreb dacă sunt tot în colibă.

Zâmbi când Molly se ridică să ducă ligheanul cu apă murdară şi cârpa.

— Mi-am pierdut albinele, îi aminti ea necăjită.

— Găsim noi altele, o linişti Burrich.

Molly mişcă din cap cu tristeţe.

— Stupul care a lucrat toată vara face multă miere. Luă de pe masa din colţ un sul de bandaj curat şi un vas cu alifie. O mirosi curioasă. Nu miroase ca alifia pe care o faci, remarcă ea.

— Şi probabil că nici efectul ei nu-l va avea. Îşi plimbă privirea prin încăpere cu fruntea uşor încruntată. Molly, cu ce vom plăti toate acestea?

— M-am îngrijit eu de asta, îi răspunse, rămânând cu spatele la el.

— Cum? veni întrebarea lui Burrich, suspicios.

Când se întoarse către el, nu ghiceai nimic în felul în care-şi strângea gura. Ştiam că e mai înţelept să nu te opui unei asemenea expresii.

— Cu acul lui Fitz. I l-am arătat hangiului ca să ne dea camera asta. Şi, cât aţi dormit amândoi în după-masa asta, l-am dus la un giuvaiergiu şi l-am vândut. Burrich deschise gura, dar ea nu-i dădu răgaz să vorbească. Ştiu să mă târguiesc şi am primit pe el atât cât preţuieşte.

— Preţul lui nu se măsoară în bani. Ar fi trebuit să fie al lui Nettle, spuse Burrich, strângând gura la fel ca Molly.

— Nettle avea nevoie de un pat cald şi de terci mai degrabă decât de-un ac de argint cu un rubin în el. Până şi Fitz ar fi ştiut atâta lucru.

Ciudat, dar chiar aş fi ştiut.

— Va trebui să lucrez multe zile ca să i-l câştig fetei înapoi, se rezumă să spună Burrich.

Molly luă bandajul. Nu se uită în ochii lui.

— Eşti un bărbat încăpăţânat şi sunt sigură că vei face aşa cum doreşti.

Burrich tăcu. Parcă-l vedeam cum încearcă să-şi dea seama dacă asta însemna că el câştigase disputa. Molly se întoarse la pat. Se aşeză lângă el ca să-l ungă cu alifie pe spate. El îşi încleştă fălcile, dar nu scoase un sunet. După aceea, se ghemui în faţa lui.

— Ridică mâinile, ca să pot trece bandajul pe sub ele, îi ceru.

El trase aer adânc în piept şi-şi depărtă braţele de corp. Molly lucră repede, desfăşurând bandajul pe măsură ce-l învelea în jurul lui. I-l legă peste burtă.

— E mai bine aşa? îl întrebă.

— Mult mai bine.

Burrich vru să se întindă, dar se răzgândi.

— E de mâncare, îi spuse Molly, mergând la masă.

— Imediat.

Am văzut cum i se întunecă privirea. Văzu şi Molly. Se întoarse cu spatele la el, cu buzele micşorate.

— Molly.

Oftă. Mai făcu o încercare:

— Nettle e nepoata regelui Shrewd. O Farseer. Regal vede în ea o ameninţare. Ar putea încerca să te omoare din nou. Pe amândouă. De fapt, sunt sigur că va încerca. Se scărpină în barbă. Văzând că ea tace, îi făcu o propunere: Poate că singura cale de a vă pune la adăpost pe amândouă e să vă asigur protecţia adevăratului rege. Cunosc un bărbat... Ţi-a pomenit Fitz de Chade?

Molly negă scuturând din cap. Privirea i se înnegura cu fiecare clipă.

— Ar putea s-o ducă pe Nettle într-un loc sigur. Şi să se îngrijească să nu vă lipsească nimic amândurora.

Îi vorbise încet, şovăitor. Răspunsul lui Molly veni imediat:

— Nu. Fata mea nu e o Farseer. E a mea. Şi nu o voi vinde, nici pentru bani, nici pentru siguranţă, îl sfredeli pe Burrich din priviri şi cuvintele îi ieşiră din gură ca scuipate. Cum ţi-ai închipuit că aş accepta aşa ceva?

Burrich zâmbi la mânia ei. Pe faţa lui am citit şi vinovăţie, şi uşurare.

— Nu mi-am închipuit. Dar m-am simţit obligat să-ţi fac propunerea. Continuă să vorbească cu şi mai multă ezitare: M-am mai gândit la o soluţie. Nu ştiu ce părere vei avea. Tot va trebui să plecăm departe de-aici, să găsim un oraş în care nu ne cunoaşte nimeni. Îşi îndreptă repede privirea spre podea. Dacă ne-am lua înainte de-a ajunge acolo, lumea nu s-ar îndoi niciodată că Nettle e a mea…

Molly rămase stană de piatră. Liniştea se prelungi. Burrich ridică spre ea o pereche de ochi rugători.

— Să nu mă înţelegi greşit. Nu-ţi voi cere… lucrul acela. Dar, chiar şi aşa nu trebuie să mă iei de bărbat. Există Martori de Piatră în Kevdor. Am putea merge acolo cu un menestrel. Aş putea sta în faţa lui şi aş jura că fata e-a mea. Nimeni nu s-ar îndoi.

— Ai minţi în faţa unui Martor de Piatră? Lui Molly nu-i venea să creadă. Ai face asta? Ca s-o salvezi pe Nettle?

Burrich încuviinţă în tăcere. Nu-şi luă ochii de la Molly. Ea refuză cu o clătinare a capului.

— Nu, Burrich, nu pot îngădui aşa ceva. Aduce ghinion. Toată lumea a auzit poveşti despre ce se întâmplă cu cei care ponegresc Martorii de Piatră cu o minciună.

— Îmi asum riscul, rosti el încrâncenat.

Nu-l mai auzisem minţind înainte ca Nettle să apară în viaţa lui. Acum se oferea să depună un jurământ fals. Oare Molly îşi dădea seama ce-i oferă?

Îşi dădea.

— Nu. Nu vei minţi, îi spuse ea, sigură pe sine.

— Molly. Te rog.

— Taci! îi spuse ea, ca să-l facă odată să priceapă. Lăsă capul pe-o parte şi-l privi, parcă vrând să-şi lămurească o taină. Burrich, rosti ea cu glas nesigur. Am auzit lumea vorbind... Lacey a zis că mai demult ai iubit-o pe Patience. Oftă. O mai iubeşti?

El arboră o expresie aproape supărată. Molly îi susţinu privirea cu ochi rugători, până când el fu nevoit s-o întoarcă pe-a lui. De-abia-l auzi:

— Iubesc amintirea ei. Cum a fost ea atunci, cum am fost eu atunci. Probabil aşa cum îl iubeşti şi tu pe Fitz.

Veni rândul lui Molly să se strâmbe de supărare.

— Unele lucruri pe care mi le amintesc... da, le iubesc. Mişcă din cap ca şi când şi-ar fi amintit de ceva, apoi se uită fix la Burrich. Dar el a murit. Ciudate cuvintele acelea rostite de ea, de rămas-bun pentru totdeauna. Cu voce rugătoare, adăugă: Ascultă-mă. Ascultă-mă. Toată viaţa mea a fost... Mai întâi tata. Întotdeauna îmi spunea că mă iubeşte. Dar când mă lovea şi mă afurisea, eu nu simţeam niciun fel de dragoste. Apoi Fitz. Jura că mă iubeşte şi mă mângâia. Dar nici în minciunile lui eu nu simţeam dragoste. Iar acum, tu... Burrich, tu nu-mi vorbeşti deloc de dragoste. Nu m-ai atins niciodată, nici cu mânie, nici cu dorinţă. Dar şi tăcerea ta, şi privirea ta vorbesc mai mult de dragoste decât au făcut-o vreodată cuvintele sau atingerile lor.

Molly tăcu, aşteptând.

— Burrich? îl strigă disperată.

— Eşti tânără, murmură el. Şi minunată. Atât de plină de viaţă. Meriţi pe cineva mai bun.

— Burrich. Mă iubeşti?

O întrebare simplă, pusă cu sfială.

El îşi împreună mâinile bătătorite de muncă în poală.

— Da.

Îşi strânse degetele. Oare ca să nu-i mai tremure?

Zâmbetul lui Molly ieşi la iveală ca soarele din nori.

— Atunci te vei însura cu mine. Şi, după aceea, dacă doreşti, voi sta în faţa Martorilor de Piatră. Şi voi recunoaşte în faţa tuturor că am fost cu tine înainte de a ne căsători. Şi le voi arăta copilul.

Burrich reuşi să se uite în ochii ei. Nu-i venea să creadă.

— Te-ai mărita cu mine? Aşa cum sunt? Sărac? Plin de răni?

— Pentru mine, nu eşti deloc aşa. Pentru mine, eşti bărbatul pe care îl iubesc.

El clătină din cap neîncrezător. Răspunsul ei îl buimăci mai mult.

— Şi după ce ai spus despre ghinion? Ai sta în faţa unui Martor de Piatră şi-ai minţi?

Molly îi oferi un alt fel de zâmbet. Unul pe care nu-l mai văzusem de foarte mult timp. Unul care îmi sfâşie inima.

— N-ar fi neapărat o minciună, îl lămuri ea. Când se ridică în picioare, nările lui Burrich fremătară ca la un bidiviu. Îşi umplu pieptul cu aer.

— Aşteaptă, îi ceru ea delicată, iar el se supuse. Molly îşi linse degetul mare şi arătătorul şi stinse toate lumânările, în afară de una. Pe urmă traversă odaia spre el. Am fugit.

— Of, dragul meu băiat, îmi pare atât de rău. Am scuturat din cap în tăcere. Am strâns din pleoape, dar tot mi-au curs lacrimi printre ele. Mi-am regăsit glasul:

— Se va purta frumos cu ea. Şi cu Nettle. E bărbatul pe care îl merită. Nu, Verity. Ar trebui să mă mângâie gândul că-i stă alături şi că se îngrijeşte de amândouă.

Mângâiere. Nu simţeam niciun fel de mângâiere. Numai durere.

— Ţi-am oferit o învoială tare nefericită.

Verity părea sincer îndurerat pentru mine.

— Nu. E bine aşa. Mi-am tras răsuflarea. Acum Verity. Aş vrea să se termine repede.

— Eşti sigur?

— Aşa cum vrei tu.

Verity sorbi viaţa din mine.

Era un vis pe care-l mai avusesem. Ştiam ce înseamnă să te afli în trupul unui om bătrân. Prima oară fusese regele

Shrewd, într-o cămaşă de noapte moale, într-un pat curat. De data asta, a fost mai greu. Mă durea fiecare încheietură din corp. Măruntaiele mă ardeau pe dinăuntru. Şi mă opărisem pe faţă şi pe mâini. În acel trup era mai multă durere decât viaţă. Semăna cu o lumânare arsă până la sfeşnic. Am deschis ochii lipicioşi. Zăceam pe piatră rece, presărată cu nisip. Un lup stătea şi se uita la mine.

E rău ce se întâmplă, îmi spuse.

N-am ştiut ce să-i răspund. Bine sigur nu era. După un timp, m-am ridicat anevoie în patru labe. Mă dureau mâinile. Mă dureau genunchii. Fiecare încheietură scârţâi şi protestă când m-am ridicat în picioare şi-am privit în jur. Noaptea era caldă, dar eu tremuram. Deasupra mea, pe un piedestal, dormea un dragon.

Nu înţeleg. Ochi Întunecaţi implora o explicaţie.

Eu nu vreau să înţeleg. Nu vreau să ştiu.

Dar, dacă doream sau nu, asta nu ştiam. Am mers încet, cu lupul la picioarele mele. Am trecut pe lângă un foc aproape stins, aşezat între două corturi. Nimeni nu făcea de strajă. În cortul lui Kettricken se auzeau zgomote mărunte. Ceea ce vedea ea în lumina slabă era faţa lui Verity. Ochii lui negri, privind într-ai ei. Credea că soţul ei venise, în sfârşit, la ea.

Şi, într-adevăr, venise la ea.

Nu voiam să aud, nu voiam să văd. Am mers mai departe, cu paşii mei de bătrân prevăzător. În jurul nostru se ridicau ameninţătoare blocuri de piatră mare şi neagră. În faţă, se auzeau un clic şi-un zornăit. Am trecut printre umbrele cu margini ascuţite şi-am ieşit în lumina lunii.

Cândva am împărţit trupul meu. Şi acum simţi la fel?

— Nu.

Am vorbit cu glas tare. Apoi am tăcut, auzind pe cineva mergând pe dibuite. *Ce-i asta?*

Mă duc să văd. Lupul se topi în umbre. Se întoarse imediat. *E doar Cel-fără-Miros. Se ascunde de tine. Nu te cunoaşte.*

Ştiam unde aveam să-l găsesc. Nu m-am grăbit. Trupul în care mă aflam putea merge, însă nu repede. Când am

ajuns la fata-de-pe-dragon, cu mari eforturi m-am urcat pe piedestalul ei. Odată căţărat pe el, am văzut fragmente de piatră proaspete peste tot. M-am aşezat la picioarele dragonului şi m-am proptit cu grijă de piatra rece. Am admirat munca bufonului. Aproape că eliberase piciorul animalului.

— Bufonule? l-am strigat încet în noapte.

Veni agale, dintre umbre, şi se opri în faţa mea cu capul plecat.

— Regele meu, murmură, am încercat. Dar nu mă pot abţine. Nu pot s-o las aici...

Am încuviinţat din cap. La baza piedestalului, Ochi Întunecaţi scheună. Bufonul se uită la el, apoi la mine. I-am citit nedumerire pe chip.

— Regele meu? întrebă.

Am căutat legătura Meşteşugului care ne unea şi-am găsit-o. Bufonul căpătă o expresie împietrită, încercând să înţeleagă. Veni şi se aşeză lângă mine. Mă privi lung, ca şi când ar fi putut vedea prin pielea lui Verity.

— Nu-mi place, zise într-un târziu.

— Nici mie, am recunoscut.

— De ce ai...

— E mai bine să nu ştii, i-am răspuns scurt.

O vreme, am stat în linişte. La un moment dat, bufonul se întinse şi îndepărtă o mână de aşchii de piatră de pe laba dragonului. Mă privi în ochi, dar scoase pe furiş o daltă din cămaşă. În loc de ciocan, folosea o piatră.

— Asta-i dalta lui Verity.

— Ştiu. Lui nu-i mai trebuie, iar cuţitul meu s-a rupt. Puse marginea dălţii pe piatră. Oricum, e mult mai eficientă.

L-am urmărit cum taie încă o aşchie. Mi-am aranjat gândurile după ale lui.

— Îţi soarbe puterea, am remarcat eu calm.

— Ştiu. Altă bucată de piatră căzu. Am fost curios. Iar atingerea mea a rănit-o. Mişcă dalta. Am impresia că îi sunt dator.

— Bufonule. Ţi-ar lua tot ce i-ai oferi şi tot n-ar fi de-ajuns.

— De unde ştii?

Am ridicat din umeri.

— Ştie trupul meu de-acum.

Am privit atent cum pune degetele argintate de Meşteşug în locul unde cioplise cu dalta. M-am cutremurat, dar n-am simţit nicio durere. Ea luă ceva din bufon. Totuşi, el nu avea Meşteşugul de-a o modela cu mâinile. Ceea ce îi dădea nu făcea decât s-o chinuie.

— Îmi aduce aminte de sora mea mai mare, rosti el, adresându-se nopţii. Avea păr bălai.

Am tăcut, uluit. Fără să mă privească, adăugă:

— Mi-ar fi plăcut s-o mai văd. Mă răsfăţa neîngăduit de mult. Mi-ar fi plăcut să-mi revăd toată familia.

Vorbea pe un ton plin de dor în timp ce-şi plimba degetele pe piatra cioplită.

— Bufonule, mă laşi şi pe mine să încerc?

Se uită la mine cu gelozie.

— S-ar putea să nu te accepte, mă preveni.

I-am zâmbit. Zâmbetul lui Verity, prin barba lui.

— Între noi doi există o legătură. Subţire ca firul de aţă şi nici scoarţa de spiriduş, nici oboseala ta nu o ajută. Dar ea există. Pune mâna pe umărul meu.

Nu ştiam de ce-o fac. Poate pentru că nu-mi mai vorbise niciodată de sora lui sau de familia de care-i era dor. Am refuzat să mă opresc şi să chibzuiesc la asta. Era mult mai uşor să nu gândesc, iar să nu simt era cel mai uşor. Îşi puse mâna neatinsă de Meşteşug nu pe umărul meu, ci mai aproape de gât. Instinctul îl mânase bine. Piele pe piele, îl cunoşteam mai bine. Am ridicat mâinile argintate ale lui Verity în faţa ochilor şi m-am minunat de ele. Argint pentru ochi, arsură şi carne vie pentru simţuri. Apoi, înainte de a mă răzgândi, am cuprins laba din faţă a dragonului cu amândouă mâinile.

L-am simţit imediat. Parcă se zvârcoli în piatră. Am ştiut unde e marginea fiecărui solz, vârful fiecărei gheare primejdioase. Şi am aflat-o şi pe femeia care îl cioplise.

Una din mai multe. Un grup de iniţiaţi, vechi, foarte vechi. Grupul lui Salt. Dar Salt fusese prea mândră. Chipul cioplit îi păstra trăsăturile, iar ea alesese să-şi păstreze forma umană, sculptându-se pe dragonul pe care grupul îl cioplea în jurul ei. Îi fuseseră prea devotate ca să protesteze. Iar ea aproape că reuşise. Dragonul fusese terminat, împlinit aproape complet. Prinsese viaţă şi începuse să se înalţe chiar în timp ce grupul de iniţiaţi era absorbit de el. Dar Salt se căznise să rămână numai fata cioplită. Nu se dăruise şi animalului. Iar el căzuse înapoi în piatră, deşi abia se ridicase, scufundându-se pentru totdeauna, lăsând grupul de iniţiaţi prizonier în dragon şi pe Salt prizonieră în fata cioplită.

Am aflat toate acestea într-o clipă iute ca fulgerul. Am simţit şi foamea dragonului. Mă atrăgea, implora să fie hrănit. Luase mult de la bufon. Am intuit ce-i dăduse, lumină şi întuneric. Batjocurile grădinarilor şi şambelanilor, când era tânăr la Buckkeep. O creangă de măr înflorită la o fereastră, într-o primăvară. Imaginea mea, îmbrăcat într-o vestă care flutura în jurul meu, în timp ce traversam curtea în spatele lui Burrich, încercând, cu picioarele mele scurte, să ţin pasul cu el. Un peşte argintiu sărind deasupra unui heleşteu calm în zori.

Dragonul mă trăgea stăruitor către el. Am înţeles dintr-odată ce anume mă atrăsese acolo. *Ia amintirile cu mama mea şi sentimentele care le-au însoţit. Nu vreau să le cunosc deloc. Ia durerea care mă sufocă atunci când mă gândesc la Molly, ia toate zilele tăioase şi colorate de veselie pe care mi le amintesc cu ea. Ia-le strălucirea şi lasă-mi doar umbra a ceea ce am fost şi-am simţit. Lasă-mă să mi le amintesc fără să mă tai de lama lor ascuţită. Ia zilele şi nopţile petrecute de mine în temniţa lui Regal. E destul să ştiu ce mi-a făcut. Ia-le şi păstrează-le, ca să nu mai simt podeaua rece pe obraz, să nu mai aud cum mi-a pocnit nasul când mi l-au spart, să nu mai miros şi nu mai gust propriul meu sânge. Ia-mi durerea de a nu-mi fi cunoscut tatăl, ia orele întregi în care am stat cu ochii lipiţi*

de portretul lui, când coridorul cel mare era pustiu şi puteam să-l privesc în singurătate. Ia-mi...

Fitz. Opreşte-te. Îi dai prea multe, nu va mai rămâne nimic din tine. Vocea bufonului înăuntrul meu era îngrozită de ceea ce-mi îngăduise să fac.

...amintirile din vârful turnului, din Grădina Reginei, pustie şi bătută de vânt, amintirea lui Galen stând deasupra mea. Ia imaginea lui Molly alergând în braţele lui Burrich. Ia-o şi înăbuşe-o şi pune-o sub zece lacăte, ca să nu mă mai pârjolească. Ia...

Frate. Destul.

Ochi Întunecaţi se interpuse brusc între mine şi dragon. Ştiam că mai ţin încă laba solzoasă, dar el îi arătă colţii, nu cumva să mai ia ceva din mine.

Nu-mi pasă dacă-mi ia totul, i-am spus lui Ochi Întunecaţi.

Dar mie, da. Aş prefera să nu fiu legat de-un neom. Înapoi, Fiinţă-Rece. Mârâi şi în spiritul meu, şi de-adevăratelea, lângă mine.

Spre surprinderea mea, dragonul cedă. Prietenul meu mă muşcă de umăr. *Dă-i drumul. Pleacă de lângă el.*

Am luat mâinile de pe piciorul dragonului. Am deschis ochii, uimit că era tot noapte în jurul meu.

Bufonul îl îmbrăţişa pe Ochi Întunecaţi.

— Fitz, murmură el. Vorbea cu gura în ceafa lupului, dar îl auzeam bine. Fitz, îmi pare rău, dar nu poţi arunca toată durerea aceea. Dacă nu mai simţi durere...

Nu l-am mai ascultat. M-am holbat la piciorul dragonului. În locul unde se odihniseră mâinile mele pe piatră se vedeau două amprente. În mijlocul lor, fiecare solz se contura migălos, perfect. Atâtea am dat, mi-am zis, atâtea am dat, şi numai atât mi se dezveleşte din dragon. Atunci m-am gândit la dragonul lui Verity. Era imens. Oare el cum făcuse? Câte ţinuse în el ani la rând, ca să dea formă unui asemenea animal?

— Simte mult. Unchiul tău. Dragoste neţărmurită. Devotament nestrămutat. Uneori am impresia că eu, în cei

două sute de ani ai mei, n-am simţit cât a simţit el în patruzeci.

Ne-am întors toţi trei spre Kettle. N-am fost deloc surprins. Am ştiut că vine şi nu mi-a păsat. Se lăsa greu într-un baston, iar pielea feţei îi atârna de oasele craniului. Când m-a privit în ochi, am înţeles că ştia totul. Legată cum era de Verity prin Meşteşug, ştia totul.

— Coboară de-acolo. Coborâţi cu toţii, până nu vă răniţi.

Ne-am supus cu dificultate, eu mişcându-mă cel mai încet. Încheieturile lui Verity dureau, trupul său era istovit. Kettle mă cercetă răutăcioasă când, în cele din urmă, am ajuns lângă ea.

— Dacă tot ai avut de gând să faci asta, mai bine hrăneai dragonul lui Verity, sublinie ea.

— N-a vrut să mă lase. Tu n-ai vrut să mă laşi.

— Nu. N-am vrut. Să-ţi spun ceva, Fitz. Îţi va fi dor de amintirile pe care le-ai dat. Îţi vei recupera din sentimente cu vremea, bineînţeles. Toate amintirile sunt legate între ele şi, la fel ca pielea omului, se pot vindeca. În timp, dacă le-ai fi lăsat în pace, nu te-ar mai fi rănit. Poate îţi vei dori să rechemi durerile acelea într-o zi.

— Nu cred, am contrazis-o calm, ca să-mi ascund propria îndoială. Mi-a rămas durere cu duiumul.

Kettle înălţă chipul bătrân în întuneric. Inspiră prelung, pe nas.

— Se crapă de ziuă, ne anunţă, de parcă ar fi mirosit zorii. Trebuie să te întorci la dragon. La al lui Verity. Iar voi doi - întoarse capul spre bufon şi Ochi Întunecaţi -, voi doi ar trebui să mergeţi în punctul de observaţie, ca să vedeţi dacă se zăresc trupele lui Regal. Ochi Întunecaţi, spune-i lui Fitz ce vezi. Hai, mergeţi, amândoi. Bufonule, când te întorci, las-o în pace pe fata-de-pe-dragon. Altfel, vei fi nevoit să-i dai viaţa ta întreagă. Şi nici atât poate nu va fi destul. Aşa stând lucrurile, nu te mai tortura nici pe tine, nici pe ea. Du-te, acum!

Cei doi plecară, dar nu fără să privească înapoi.

— Hai, îmi porunci Kettle aspră.

Porni şontâcăind spre locul din care venise. Am urmat-o, mergând la fel de ţeapăn ca ea, printre umbrele negre şi argintii ale blocurilor de piatră risipite prin carieră. Îşi arăta fiecare din cei peste două sute de ani. Eu mă simţeam şi mai bătrân. Trup suferind, încheieturi care se înţepeneau şi scârţâiau. Am ridicat braţul şi m-am scărpinat la ureche. Pe urmă l-am lăsat jos imediat, supărat. Verity urma să aibă o ureche argintie. Deja ardea pielea, iar insectele îndepărtate ale nopţii zumzăiau mai tare.

— Apropo, îmi pare rău. De Molly a ta. Am încercat să te previn.

Nu lăsa impresia că-i pare rău într-adevăr. Dar am înţeles-o. Toate sentimentele ei le oferise dragonului. Vorbea despre ceea ce ştia că ar fi simţit odată. Simţea durere pentru mine, dar de a ei nu-şi mai aducea aminte, ca s-o compare cu a mea. Aşa că am întrebat-o încet:

— Nu mai există deloc intimitate?

— Intime sunt numai lucrurile de care le ţinem departe de noi, îmi răspunse tristă. Îşi îndreptă privirea spre mine. Faci un lucru bun în noaptea asta. Un gest de bunătate. Vru să zâmbească, dar ochii i se umplură de lacrimi. Să-i oferi o ultimă noapte de tinereţe şi pasiune. Mă studie, îmi observă expresia neclintită. Atunci nu mai vorbesc despre asta.

Restul drumului, am urmat-o în tăcere.

M-am aşezat lângă tăciunii călduţi şi-am urmărit cum mijeşte de ziuă. Ciripitul păsărilor din depărtare înlocui zumzetul ascuţit al insectelor nocturne. Le auzeam foarte bine acum. Ce ciudat, să mă aştept pe mine însumi. Kettle tăcea. Inspiră prelung miresmele schimbătoare din aer când noaptea se făcu dimineaţă şi privi cu ochi flămânzi cum se luminează cerul. Aduna de toate, ca să le pună în dragon.

Am auzit târşâit de bocanci în spatele meu şi-am înălţat privirea. M-am urmărit venind. Păşeam încrezător şi apăsat, cu capul sus. Tocmai mă spălasem pe faţă, aveam

părul ud strâns de pe frunte în coadă de războinic. Verity ştia cum să-mi poarte trupul.

Ochii ni se întâlniră în lumina zorilor. Am văzut cum mijesc ochii cercetând corpul lui Verity. M-am ridicat în picioare şi, fără să gândesc, mi-am scuturat praful de pe haine. Atunci mi-am dat seama ce fac. Nu luasem cu împrumut *o cămaşă.* Am izbucnit în râs, într-un hohot mai puternic decât altădată. Verity clătină din cap.

— Renunţă, băiete. N-ai cum s-o faci mai frumoasă. Oricum, aproape că am terminat cu ea. Mă bătu pe piept cu palma mea. Odată am avut şi eu aşa un trup, îmi zise, de parcă n-aş fi ştiut. Uitasem cum e să-l ai.

Uitasem cu desăvârşire. Zâmbetul îi dispăru de pe faţă când se uită la mine cum îl cercetez cu propriii lui ochi. Ai grijă de el, Fitz. Nu primeşti decât unul. Adică numai unul pe care îl poţi păstra.

Un val de ameţeală. Am văzut negru în faţa ochilor. M-am lăsat pe vine ca să nu mă prăbuşesc.

— Iartă-mă, îmi spuse Verity, de data asta cu propriul său glas.

Se uita la mine de sus. I-am întors privirea în tăcere. Simţeam mireasma lui Kettricken pe pielea mea. Trupul îmi era foarte obosit. Am trăit un moment de indignare absolută care atinse apogeul şi se topi îndată, ca şi când sentimentul ar fi fost o povară. Ochii lui Verity se întâlniră cu ai mei şi acceptară toate sentimentele mele.

— Nu-ţi voi cere iertare şi nici nu-ţi voi mulţumi. Ar fi nepotrivit. Clătină din cap pentru sine. Sincer vorbind, cum aş putea să spun că-mi pare rău? Nu-mi pare. Privi undeva peste capul meu. Dragonul meu va zbura. Regina mea va naşte un copil. Nu. Nu îmi pare rău pentru învoiala noastră. Coborî iar privirea spre mine. FitzChivalry. Ţie îţi pare rău?

M-am ridicat anevoie.

— Nu ştiu. Încercam să-mi dau seama. Rădăcinile sunt prea adânci, i-am răspuns, într-un sfârşit. De unde s-o iau cu refacerea trecutului? Cât de departe în timp trebuie să

mă întorc, câte ar trebui să schimb, ca să modific ce s-a întâmplat sau să-ţi răspund că nu-mi pare rău?

Drumul de sub noi e pustiu. Ochi Întunecaţi vorbi în mintea mea.

Ştiu. O ştia şi Kettle. A căutat un motiv să-i dea de lucru bufonului şi te-a trimis cu el ca să fie în siguranţă. Poţi să te întorci acum.

Aha. Eşti teafăr?

— FitzChivalry. Eşti teafăr?

Verity era îngrijorat, dar nu-şi putea ascunde triumful din voce.

— Bineînţeles că nu, le-am răspuns amândurora. Bineînţeles că nu.

M-am îndepărtat de dragon. În spatele meu, Kettle întrebă nerăbdătoare:

— Suntem gata să-i dăm viaţă?

Vocea moale a lui Verity ajunse până la urechile mele.

— Nu. Încă nu. Mai vreau să păstrez aceste amintiri pentru mine un timp. Încă puţină vreme, vreau să rămân om.

Când am traversat tabăra, Kettricken ieşea din cort. Purta aceeaşi tunică şi pantaloni ponosiţi de călătorie ca ieri. Îşi împletise părul în spate într-o coadă scurtă şi groasă. Tot i se mai vedeau riduri pe frunte şi la colţurile gurii, însă chipul său emana strălucirea caldă a celor mai fine perle. O nouă încredere scânteia în ea. Trase adânc în piept aerul dimineţii şi-mi zâmbi radioasă.

Am trecut în grabă pe lângă ea.

Pârâul era foarte rece. Pe unul din maluri creştea, aspră, coada-calului. Am smuls mai mulţi pumni şi m-am frecat bine cu ea. Hainele ude le întinsesem pe tufele de pe malul celălalt. Ziua caldă promitea că se vor usca în curând. Cu fruntea încruntată, Ochi Întunecaţi stătea şi mă urmărea.

Nu înţeleg. Nu miroşi urât.

Ochi Întunecaţi, du-te şi vânează. Te rog.

Vrei să fii singur?

Pe cât se mai poate.

Se ridică şi se întinse, aplecându-se cu burta cât mai jos. *Într-o zi, vom fi doar tu şi cu mine. Vom vâna şi vom mânca şi vom dormi. Şi te vei tămădui.*

Fie să ajungem amândoi să trăim aşa, am încuviinţat eu, din adâncul sufletului.

Lupul se făcu nevăzut printre copaci. De probă, am frecat cu coada-calului urmele lăsate de bufon pe încheietura mea. N-au dispărut, dar am aflat o mulţime de amănunte despre ciclul de viaţă al plantei. Am renunţat. Mi-am dat seama că puteam să mă frec până mi se lua pielea şi tot nu m-aş fi simţit eliberat de cele întâmplate. Straiele mi se uscaseră suficient ca să le îmbrac. M-am aşezat pe mal ca să mă încalţ. Era să mă gândesc la Molly şi la Burrich, dar le-am alungat iute imaginea. În schimb, m-am întrebat cât de repede urmau să apară soldaţii lui Regal şi dacă Verity îşi va fi terminat dragonul până atunci. Poate că-l terminase deja. Mi-ar fi plăcut să-l văd.

Dar am vrut şi să mai stau puţin singur.

M-am culcat pe iarbă, cu ochii la cerul azuriu. Am încercat să simt ceva. Groază, frământare, mânie. Ură. Dragoste. Am simţit doar nedumerire. Şi oboseală.

Obosit de trupul fizic şi de spirit. Am închis ochii, să nu mă orbească lumina cerului strălucitor.

Sunetele harpei ţineau isonul susurului apei. Se îmbinau, apoi se despărţeau. Am deschis ochii şi-am privit-o pe Starling. Şedea pe mal lângă mine şi cânta. Avea părul desfăcut ca să se usuce. Îi cădea în valuri pe spate. Ţinea o tulpiniţă verde în gură şi-şi odihnea tălpile goale în iarba moale. Se uită la mine, dar nu zise nimic. I-am urmărit degetele ciupind strunele harpei. Cu mâna stângă făcea mai mult efort, ca să compenseze cele două degete înţepenite. Ar fi trebuit să simt ceva la vederea lor, dar nu ştiam ce.

— La ce bun sentimentele?

N-am ştiut că mă frământa întrebarea până când n-am rostit-o cu voce tare.

Degetele ei se aşezară pe elegant pe strune. Se încruntă la mine.

— Nu cred că există răspuns la întrebarea ta.

— În ultima vreme, nu mai găsesc răspunsuri la niciuna. De ce nu eşti în carieră, să vezi cum termină dragonul? Cu siguranţă, e un eveniment care inspiră un cântec.

— Pentru că sunt aici, cu tine, îmi răspunse simplu Starling, apoi zâmbi larg. Şi pentru că toată lumea e ocupată. Kettle doarme. Kettricken şi Verity... când am plecat, ea îl pieptăna. Nu cred că l-am mai văzut pe regele Verity zâmbind înainte. Când zâmbeşte, seamănă leit cu tine, mai ales la ochi. Aşa. Nu cred că-mi va simţi nimeni lipsa.

— Şi bufonul?

Ridică din umeri.

— Ciopleşte la fata-de-pe-dragon. Ştiu că n-ar trebui, dar nu cred că se poate opri. Şi nici nu ştiu cum să-l determin să înceteze.

— N-o poate ajuta pe fată, însă nu se poate abţine să nu încerce. În ciuda limbii ascuţite, e o fire sensibilă.

— Ştiu. Acum. Într-un fel, am ajuns să-l cunosc foarte bine. Într-altul, va rămâne întotdeauna un mister pentru mine.

Am încuviinţat în tăcere. Liniştea se prelungi, apoi, discret, deveni alt fel de linişte.

— De fapt, zise Starling stingheră, Bufonul mi-a zis să te caut.

Am scos un geamăt. Oare câte aflase de la el?

— Îmi pare rău de ce-am auzit despre Molly... începu ea.

— Dar nu te miră, i-am încheiat eu propoziţia.

Am dus mâna la ochi, să mă feresc de soare.

— Nu, spuse ea calmă, nu mă miră. Nu mai ştia ce să spună. Măcar ştii că e în siguranţă şi are cineva grijă de ea.

Asta ştiam şi eu. Îmi era ruşine că nu găseam nicio alinare în gândul acela. A-l fi pus în dragon mă ajuta la fel de mult ca a tăia un membru infectat. Scăpasem de el, dar nu mă vindecasem. Locul gol încă mă mai deranja. Poate voiam să sufăr. M-am uitat la Starling pe sub mână.

— Fitz, îmi spuse ea încet. Ţi-am cerut lucrul acela odată, pentru tine. Din bunătate şi prietenie. Ca să alung o amintire. Întoarse ochii de la mine şi privi cum se reflectă soarele în apă. Acum ţi-l ofer, adăugă cu umilinţă.

— Dar nu te iubesc, i-am spus cu sinceritate şi-am ghicit imediat că erau cele mai urâte cuvinte pe care i le-aş fi putut spune în clipele acelea.

Starling oftă şi lăsă harpa deoparte.

— Ştiu. O ştii şi tu. Dar n-ar fi trebuit să mi-o spui chiar acum.

— Îmi dau seama. Acum. Doar că nu mai vreau minciuni, nici rostite, nici nerostite…

Se aplecă şi-şi lipi gura de a mea. După o vreme, îşi ridică puţin faţa.

— Sunt menestrel. Ştiu mai multe despre minciună decât vei afla tu vreodată. Iar menestrelii ştiu că, uneori, de minciuni are omul cea mai mare nevoie.

— Starling…

— Ştii că vei spune iar o prostie, mă întrerupse. Aşa că de ce nu taci puţin? Nu complica lucrurile. Nu te mai gândi, măcar câteva clipe.

De fapt, clipele s-au prelungit destul de mult.

Când m-am trezit, încă stătea lângă mine, caldă. Ochi Întunecaţi ne păzea de sus şi se uita la mine gâfâind din cauza căldurii. Când am deschis ochii, îşi dădu urechile pe spate şi dădu leneş din coadă. Un strop de salivă îmi căzu pe braţ.

— Pleacă.

Ceilalţi te strigă. Şi te caută. Lăsă capul pe-o parte şi-mi propuse: *Aş putea să-i arăt lui Kettricken unde te găseşte.*

M-am sculat în capul oaselor şi mi-am strivit trei ţânţari de piept. Lăsară dungi roşii. M-am întins după cămaşă. *S-a întâmplat ceva?*

Nu. Sunt gata să trezească dragonul. Verity vrea să-şi ia rămas-bun de la tine.

Am scuturat-o blând pe Starling.

— Trezeşte-te. Altfel pierzi momentul în care Verity trezeşte dragonul.

Ea se foi leneşă.

— Pentru aşa ceva, mă scol. Altceva nu m-ar urni de-aici. Pe lângă asta, poate fi ultima mea şansă să compun un cântec. Soarta a hotărât ca eu să lipsesc ori de câte ori de întâmplă ceva interesant.

Am zâmbit fără voia mea.

— Deci ai renunţat să compui cântece despre bastardul lui Chivalry, până la urmă? am tachinat-o eu.

— O să compun unul, poate. Unul de dragoste. Îmi oferi un ultim zâmbet misterios. Măcar partea aceea a fost foarte interesantă.

M-am ridicat şi-am ajutat-o şi pe ea să se ridice. Am sărutat-o. Ochi Întunecaţi scânci nerăbdător, iar ea se răsuci brusc în braţele mele. Lupul se întinse cu burta până la pământ. Starling se întoarse către mine cu nişte ochi cât cepele.

— Te-am prevenit, i-am spus.

Râse şi se aplecă să ne ridice hainele din iarbă.

39. DRAGONUL LUI VERITY

Soldaţii din cele Şase Ducate au dat năvală în Lacul Albastru şi au pornit cu vasele spre malul celălalt şi spre Regatul Munţilor chiar în zilele în care Corăbiile Roşii îşi croiau drum spre Tradeford, pe râul Vin. Tradefordul nu a fost niciodată un oraş fortificat. Deşi vestea despre sosirea piraţilor a ajuns înaintea lor, mulţumită unui mesager rapid, ea nu a fost luată în seamă. Cât de primejdioase puteau fi douăsprezece corăbii de barbari pentru un oraş măreţ ca Tradefordul? A fost alertată Garda Oraşului, iar unii neguţători de la docuri au luat măsuri pentru a-şi muta marfa din depozitele din apropierea apei, dar părerea tuturor a fost că, dacă piraţii chiar ajung în sus pe râu până la Tradeford, arcaşii îi vor doborî cu uşurinţă înainte de-a apuca să provoace prea multe stricăciuni. Toţi erau de acord că navele vin, probabil, cu un tratat de pace la regele celor Şase Ducate. S-a discutat mult despre cât vor cere piraţii să li se cedeze din ducatele de coastă şi ce-ar însemna reluarea negoţului cu Străinii, ca să nu mai amintesc de reluarea fluxului de mărfuri în josul râului Buck.

Acesta este doar un alt exemplu al greşelilor pe care le comiţi când crezi că ştii ce urmăreşte duşmanul şi acţionezi în consecinţă. Locuitorii din Tradeford au considerat că piraţii Corăbiilor Roşii au aceeaşi dorinţă de prosperitate şi belşug ca ei. Faptul că i-au judecat pe corsari ţinând cont numai de această presupunere a fost o eroare plătită foarte scump.

Nu cred că Kettricken se împăcase cu ideea că Verity trebuie să moară pentru ca dragonul să se trezească decât în clipa în care o sărută de rămas-bun. O sărută cu foarte multă grijă, îndepărtându-şi braţele de ea, stând cu capul pe-o parte, pentru ca nicio pată de argint să n-o atingă pe

faţă. Cu toate acestea, a fost un sărut tandru, flămând şi prelung. Ea se agăţă de el o clipă în plus. Apoi Verity îi şopti ceva, iar ea îşi duse mâna la pântece.

— Cum de eşti aşa de sigur? îl întrebă, chiar în timp ce îi curgeau lacrimi pe obraz.

— Ştiu, îi răspunse ferm. Aşa că prima mea îndatorire e să te duc înapoi la Jhaampe. De data asta, trebuie să fii în siguranţă.

— Locul meu e la castelul Buckkeep, protestă ea.

Am crezut că Verity o va contrazice, dar m-am înşelat:

— Ai dreptate. Acolo e. Şi într-acolo te voi duce. Adio, iubita mea.

Kettricken nu-i răspunse. Îl privi cum se îndepărtează de ea cu o expresie desăvârşită de nedumerire pe chip.

Oricâte zile am petrecut pregătindu-ne pentru acest eveniment, până la urmă tot în grabă s-a desfăşurat. Kettle patrula ţeapănă pe lângă dragon. Îşi luase rămas-bun de la noi cu un aer distrat. Acum se foia pe lângă el, gâfâind ca după o goană îndelungă. În fiecare clipă îl mângâia, ba cu vârful degetelor, ba cu podul palmei. Culoarea vălurea în dârele lăsate de degetele ei şi se stingea încetişor.

Verity îşi luă rămas-bun pe îndelete. Lui Starling îi legă de suflet să aibă grijă de doamna lui.

— Pune inimă şi adevăr în cântecele tale şi nu lăsa pe nimeni să tăgăduiască cine e tatăl copilului. Cu acest adevăr te însărcinez, menestrelule.

— Mă voi strădui din răsputeri să-l respect, regele meu, răspunse Starling serioasă.

Se duse lângă regină. Urma s-o însoţească pe spinarea lată a dragonului. Îşi tot ştergea palmele de piepţii tunicii şi verifica raniţa în care-şi pusese harpa. Îmi zâmbi fâstâcită. Alt rămas-bun nu ne trebuia niciunuia din noi.

Lumea se cam agitase auzind că vreau să rămân.

— Soldaţii lui Regal se apropie cu fiecare minut, îmi reaminti Verity încă o dată.

— Atunci ar trebui să te grăbeşti, ca să nu mă găsească în carieră când sosesc, i-am reamintit şi eu.

Se încruntă.

— Dacă văd soldaţi de-ai lui pe drum, mă voi îngriji să nu ajungă până aici, îmi promise.

— Nu risca inutil viaţa reginei.

Pretextul rămânerii mele a fost Ochi Întunecaţi. Nu voia cu niciun chip să se urce pe dragon. Eu nu voiam să-l las singur. Sunt convins că Verity îmi cunoştea adevăratele motive. Nu credeam că ar trebui să mă întorc la Buck. O pusesem deja pe Starling să-mi promită că nu mă va pomeni în niciun cântec. Nu fusese uşor să smulg o asemenea promisiune unui menestrel. Dar eu insistasem. Nu voiam ca Burrich sau Molly să ştie că trăiesc.

— Şi, astfel, dragul meu, ai fost un Sacrificiu, îmi şoptise Kettricken.

Nu putea să-mi facă un compliment mai frumos. Puteam fi sigur că buzele ei nu-mi vor trăda existenţa.

Cu bufonul a fost mai complicat. Toţi l-am îndemnat să plece cu regina şi menestrelul. S-a încăpăţânat să refuze.

— Profetul Alb va rămâne alături de Catalizator, ne-a repetat el întruna.

În sinea mea, ştiam că mai degrabă vrea să rămână cu fata-de-pe-dragon. Căpătase o obsesie pentru ea şi mă speria. Va trebui s-o părăsească înainte de a ajunge soldaţii lui Regal la carieră. Îi spusesem lucrul acesta între patru ochi şi el încuviinţase imediat, dar cu o privire distrată. Nu mă îndoisem că avea planurile lui, dar nu mai avusesem timp de ceartă.

Veni şi momentul în care Verity nu mai avu motiv să zăbovească. Ne-am spus puţine la despărţire, dar nici nu prea erau multe de spus. Toate câte mi se întâmplaseră mi se păreau acum inevitabile. Era aşa cum spunea bufonul. Privind înapoi, vedeam că profeţiile lui ne târâseră demult pe calea aceasta. Nimeni nu purta vreo vină. Nimeni nu era fără vină.

Verity mă salută din cap înainte de-a se îndrepta spre dragon. Apoi se opri brusc. Întorcându-se, îşi desfăcu cureaua jerpelită a săbiei. Veni spre mine învelind-o în jurul tecii.

— Ia sabia mea, îmi zise pe nepusă masă. Eu nu mai am nevoie de ea. Iar tu se pare că ai pierdut-o pe cea pe care ţi-am dat-o mai demult.

Se opri cu piciorul înapoi, de parcă s-ar fi răzgândit. Scoase sabia din teacă. Mângâie pentru ultima oară lama cu degetele argintii, lăsând-o strălucitoare în urma lor. Îmi spuse cu glas gros:

— Ar fi o jignire adusă iscusinţei lui Hod să-ţi dau o sabie boantă. Ai mai multă grijă de ea decât mine, Fitz.

O vârî înapoi în teacă şi mi-o întinse. Ni s-au întâlnit ochii.

— Şi ai mai multă grijă de tine decât am avut eu. Să ştii că te-am iubit sincer, adăugă brusc. În ciuda celor pe care ţi le-am făcut, te-am iubit.

În prima clipă, n-am ştiut ce să-i spun. Apoi, când ajunse la dragon şi-i puse mâinile pe frunte, i-am spus: *Nu m-am îndoit niciodată. Să nu te îndoieşti nici tu că te-am iubit.*

Nu cred că voi uita vreodată zâmbetul pe care mi l-a trimis peste umăr. Se uită pentru ultima oară la Kettricken. Apăsă cu toată puterea capul cioplit cu dalta al dragonului. Dispăru cu ochii la regina lui. Am simţit mireasma pielii lui Kettricken, gustul buzelor ei lipite de ale mele, căldura umerilor ei goi în palmele mele. Apoi amintirea firavă se stinse, odată cu Verity, odată cu Kettle. Pentru Harul şi Meşteşugul meu, se topiseră ca şi cum ar fi fost transformaţi în neoameni. Preţ de-o clipă tulburătoare, am văzut trupul golit al lui Verity. Pe urmă se scurse în dragon. Kettle se proptise de umărul statuii. Se făcu nevăzută mai iute decât Verity, risipindu-se printre solzi, în nuanţe de turcoaz şi argintiu. Dragonul se hrăni, scăldat în culoare. Nimeni nu îndrăzni să respire, doar Ochi Întunecaţi scheună încet. Sub soarele verii se lăsă o linişte desăvârşită. Kettricken scoase un singur suspin înăbuşit.

Apoi, ca un vânt neaşteptat, uriaşul trup solzos trase aer în plămâni. Ochii, atunci când îi deschise, străluciră negri - ochi de Farseer, iar eu am ştiut că prin ei priveşte Verity. Dragonul înălţă capul pe gâtul şerpuitor. Se întinse ca o pisică, aplecând şi răsucindu-şi umerii reptilieni şi

scoţându-şi ghearele. Când îşi retrase labele, ghearele zgâriară adânc piatra neagră. Brusc, ca o pânză umflată de vânt, îşi desfăcu aripile nemărginite. Le flutură, vultur aşezându-şi penele, şi le adună lucioase pe lângă trup. Lovi o singură dată cu coada, stârnind praf şi nisip. Capul cel mare se răsuci, cerându-ne din priviri să fim la fel de mulţumiţi ca el de noua sa înfăţişare.

Verity-Dragonul păşi în faţă ca să se arate reginei sale - o fiinţă cât o nucă în faţa capului gigantic care se înclină în faţa ei. Se oglindea toată într-un singur ochi scânteietor. Apoi dragonul coborî umărul, îndemnând-o să se urce pe el.

Preţ de-o clipă, Kettricken căpătă o expresie îndurerată. Pe urmă inspiră prelung şi deveni regină. Păşi neînfricată înainte. Puse mâna pe umărul albastru sclipitor al lui Verity. Alunecă puţin pe solzii lucioşi când i se căţără pe spate, pe urmă se târî mai în faţă, ca să-l poată călări pe gât. Starling îmi aruncă o privire îngrozită şi uluită şi-o urmă pe regină mai şovăielnică. Se căţără în spatele lui Kettricken şi-şi verifică încă o dată raniţa cu harpa.

Kettricken ridică mâna în semn de rămas-bun. Ne strigă ceva, dar cuvintele se pierdură în fâlfâitul aripilor care se deschideau. O dată, de două ori, de trei ori le scutură dragonul, vrând parcă să se obişnuiască cu ele. Fărâmături de piatră şi fire de praf mă izbiră în ochi, iar Ochi Întunecaţi se lipi de piciorul meu. Dragonul se ghemui cu picioarele adunate sub el. Aripile turcoaz imense bătură din nou, iar animalul ţâşni brusc. Nu a fost o înălţare graţioasă, ci se clătină puţin când îşi luă avânt. Starling se agăţă disperată de Kettricken, dar regina se lipi de gâtul lui, strigându-i vorbe încurajatoare. După patru bătăi de aripi, dragonul străbătuse jumătate din lungimea carierei. Se ridică în zbor încercuit deasupra dealurilor şi copacilor din jurul carierei. Îşi coborî aripile şi se răsuci ca să cerceteze drumul Meşteşugului care ducea la ea. După aceea începu să fluture din ele ritmic, înălţându-se sus, tot mai sus. Avea burta alb-albăstruie, ca de şopârlă. Am mijit ochii, să-l urmăresc mai bine pe cerul verii.

Apoi, ca o săgeată alb cu albastru, ţâşni spre Buck. Am rămas cu ochii în direcţia aceea multă vreme după ce a dispărut.

Într-un târziu, am scos un oftat prelung. Tremuram. Mi-am şters ochii cu mâneca şi m-am întors spre bufon. Plecase.

— Ochi Întunecaţi! Unde e bufonul?

Ştim amândoi unde s-a dus. Nu-i nevoie să strigi.

Avea dreptate, însă nu-mi puteam alunga senzaţia că trebuie să dau de el urgent. Am coborât în fugă rampa de piatră, lăsând în urmă piedestalul gol.

— Bufonule? am strigat când am ajuns la cort. M-am şi oprit să mă uit înăuntru, în speranţa să-l găsesc împachetând lucrurile pe care urma să le luăm cu noi. Nu ştiu de ce mi-am îngăduit o speranţă atât de prostească.

Ochi Întunecaţi nu mă aşteptase. Când am ajuns la fata-de-pe-dragon, era deja acolo. Aştepta răbdător, cu coada în jurul picioarelor, cu ochii la bufon. Am încetinit la vederea lui. Senzaţia de primejdie îmi dispăruse. Bufonul şedea pe marginea piedestalului, clătinând din picioare, cu capul proptit de piciorul dragonului. Suprafaţa pe care stătea era plină de fărâme de piatră proaspete, căzute după o zi de trudă. Am pornit spre el. Înălţă capul spre cer cu o expresie melancolică. Faţă de pielea verde aprins a dragonului, nu mai părea alb, ci prinsese o nuanţă palid aurie. Părul lui mătăsos avea chiar o tentă roşiatică. Întoarse către mine doi ochi de culoarea topazului. Clătină din cap foarte discret, dar nu-mi vorbi până nu m-am proptit de piedestal.

— Am tot sperat. Nu m-am putut abţine să sper. Dar astăzi am văzut ce trebuie să pui într-un dragon ca să poată zbura. Scutură din cap mai hotărât. Şi, chiar dacă aş avea Meşteşugul trebuincios pe care să i-l ofer, acela n-ar fi de dat. Nici dacă m-ar absorbi complet nu i-ar fi de ajuns.

Nu i-am spus că ştiam lucrul acesta. Nu i-am spus nici că îl bănuiam de mult timp. În sfârşit, învăţasem ceva de la

StarlingBirdsong. L-am lăsat să se bucure de linişte o vreme şi numai apoi i-am spus:

— Ochi Întunecaţi şi cu mine mergem după două jeppe. Când ne întoarcem, ar fi mai bine să împachetăm şi să plecăm repede. N-am văzut ca Verity să fi hăituit pe cineva pe drumul Meşteşugului. Poate asta înseamnă că soldaţii lui Regal sunt încă foarte departe. Dar nu vreau să risc.

Bufonul oftă.

— Ai vorbit înţelept. E vremea ca bufonul acesta să fie înţelept. Când te întorci, te voi ajuta să împachetezi.

Atunci mi-am dat seama că ţin sabia lui Verity tot în teacă. Mi-am scos sabia scurtă şi-am înlocuit-o cu arma făurită de Hod pentru prinţ. Îmi dădea o senzaţie ciudată în mâini. Sabia scurtă i-am oferit-o bufonului:

— O vrei?

El îmi aruncă o privire buimacă.

— La ce mi-ar folosi? Sunt bufon, nu ucigaş. N-am învăţat niciodată s-o folosesc.

L-am lăsat acolo, să-şi ia rămas-bun de la fata-de-pe-dragon. Ieşind alene din carieră şi, în timp ce mă îndreptam spre pădurea unde dusesem jeppele la păscut, lupul ridică botul şi adulmecă aerul.

Nimic n-a mai rămas din Carrod, decât duhoarea, observă el când am trecut pe lângă cadavru.

— Cred că ar fi trebuit să-l îngropăm, am zis, şi pentru el, dar şi pentru mine.

N-are rost să îngropi carnea deja putrezită, comentă el nedumerit.

Am trecut de stâlpul negru, dar nu fără să mă înfior. Am găsit jeppele rătăcind pe pajiştea unui deal. Nu s-au dat prinse atât de uşor cum crezusem. Lui Ochi Întunecaţi îi făcu mai multă plăcere să le adune decât lor sau mie. Am ales jeppa conducătoare şi încă una, însă, când am plecat cu ele, se luară şi celelalte după noi. Ar fi trebuit să ştiu că aşa vor face, dar sperasem că vor rămâne acolo şi se vor sălbătici. Nu mă încânta să merg până la Jhaampe cu şase jeppe scai după mine. O idee nouă mă străfulgeră când le-am condus pe lângă stâlp şi-am intrat în carieră.

Nu trebuia neapărat să mă întorc la Jhaampe.

Vânatul aici e mai spornic decât în alte locuri.

Trebuie să ne gândim şi la bufon, şi la noi.

Nu l-aş lăsa să moară de foame!

Şi când vine iarna?

Când vine iarna, atunci... E atacat!

Ochi Întunecaţi nu mă aşteptă. Ţâşni pe lângă mine, o săgeată cenuşie joasă, zgâriind podeaua de piatră neagră. Am lăsat jeppele şi-am luat-o la fugă după el. Nasul lupului îmi atrase atenţia că se simţea miros de om în aer. În clipa următoare îl recunoscu pe Burl, chiar în timp ce gonea spre ei.

Bufonul nu plecase de lângă fata-de-pe-dragon. Acolo îl găsise Burl. Probabil că s-a apropiat pe nesimţite, pentru că pe bufon nu-l puteai lua prin surprindere. Poate că îi venise de hac obsesia lui. Indiferent cum s-o fi întâmplat, cuţitul lui Burl lovise primul. Din braţul bufonului curgea sânge şi i se scurgea de pe vârful degetelor. Mânjise dragonul când se căţărase pe el. Acum se agăţa de el, cu picioarele prinse de umerii fetei şi cu o mână pe falca deschisă a animalului. Cu mâna liberă strângea cuţitul. Se încrunta în jos la duşmanul său, aşteptând. În Burl clocoteau Meşteşugul, mânia şi frustrarea.

Burl se căţărase pe piedestal şi încerca să urce pe dragon, în timp ce se străduia şi să-l atingă pe bufon cu Meşteşugul. Pielea cu solzi moi nu-i venea în ajutor. Numai o fiinţă ageră ca bufonul s-ar fi putut căţăra acolo sus, unde Burl nu ajungea. Frustrat, acesta îşi scoase sabia şi vru să străpungă picioarele bufonului. Rată, dar nu cu mult, şi-o împunse pe fată în spate. Bufonul ţipă de parcă vârful săbiei ar fi tăiat în carne vie şi încercă să urce mai sus. Mâna îi alunecă pe propriul sânge, care mânjise pielea dragonului. Apoi alunecă, încercând cu disperare să se prindă de ceva, şi căzu exact în spatele fetei. I se clătină capul când vru să arunce o privire peste umărul ei. Era pe jumătate ameţit şi rămase călare în spatele ei.

Burl ridică sabia pentru o nouă lovitură, una care ar fi putut desprinde foarte uşor piciorul bufonului de trup.

Tăcut cum numai ura poate fi, lupul ţâşni pe piedestal şi-l atacă pe Burl din spate. Fugind spre ei, am văzut că Ochi Întunecaţi îl izbise de fata-de-pe-dragon. Se prăbuşi în genunchi, proptit de statuie. Lama rată a doua oară şi răsună pe piatra verzuie care închipuia pielea dragonului. Când metalul zdrăngăni pe piatră, se revărsară din ea mici unde colorate, ca atunci când arunci o piatră într-o apă liniştită.

Am ajuns pe piedestal când Ochi Întunecaţi atacă cu botul. Îl muşcă pe Burl din spate, între umăr şi gât. Burl ţipă cu un glas uimitor de ascuţit. Scăpă sabia şi ridică mâinile, ca să prindă fălcile devoratoare ale lupului. Ochi Întunecaţi îl sfâşia ca pe-un iepure. Se propti cu labele din faţă pe spinarea lui latră şi-şi găsi o poziţie mai sigură.

Unele lucruri se întâmplă prea repede ca să le povesteşti aşa cum trebuie. L-am simţit pe Will în spatele meu tocmai când sângele lui Burl ţâşni şuvoi. Ochi Întunecaţi îi tăiase jugulara, iar viaţa lui Burl se scurgea în jeturi purpurii. *Pentru tine, frate!* îi zise lupul bufonului. *Acum ucid pentru tine!* Ochi Întunecaţi nu-i dădu drumul, ci îl mai scuturâ o dată. Sângele ţâşni fântână. Burl se zvârcoli, fără să-şi dea seama că murea. Lichidul roşu împroşcă dragonul sclipitor şi se scurse de pe el în gropiţele cioplite de bufonul care încercase să-i elibereze labele şi coada. Acolo clocoti şi aburi, mâncând din piatră cum ar mânca apa fierbinte din bucăţile de gheaţă. Solzii şi ghearele labelor din spate ieşiră la iveală, la fel şi coada ca un bici. Iar când Ochi Întunecaţi trânti la pământ cadavrul lui Burl, dragonul îşi desfăcu aripile.

Fata-de-pe-dragon se avântă spre cer, aşa cum îşi dorise de atâta vreme. Se ridică fără efort, parcă plutea. Îl luă pe bufon cu ea. El se aplecă înainte şi se prinse instinctiv de talia ei zveltă. Nu stătea cu faţa la mine. Am întrezărit privirea lipsită de expresie a fetei şi gura nemişcată. Poate că ochii ei vedeau, însă ea aparţinea de dragon cum aparţineau de el coada şi aripile. Era un simplu membru al lui, unul de care bufonul se ţinea cu disperare, pe măsură ce se ridicau tot mai sus.

Am văzut toate acestea, dar nu pentru că am stat şi m-am uitat la ele. Le-am văzut pe bucăţele, prin ochii lupului. Ai mei se răsuciră spre Will, care se îndrepta în fugă spre mine din spate. Avea o sabie şi alerga cu multă uşurinţă. Am scos sabia lui Verity şi am constatat că iese mai greu din teacă decât arma scurtă cu care mă obişnuisem.

Meşteşugul lui Will mă izbi ca un pumn tocmai când vârful săbiei ieşea din teacă. M-am clătinat, am făcut un pas înapoi şi mi-am înălţat zidurile în jurul minţii. Mă cunoştea foarte bine. Primul atac nu-mi adusese doar frică, ci şi unele dureri în trup. Le pregătise special pentru mine. Am simţit încă o dată şocul nasului spart, arsura feţei spintecate, chiar dacă nu-mi curgea sânge cald pe piept ca mai demult. Preţ de-o bătaie de inimă, n-am reuşit decât să-mi întăresc zidurile împotriva durerii. Sabia îmi atârna în mână grea ca plumbul. Mi s-a înmuiat pumnul şi-am scăpat-o cu vârful în podea.

Moartea lui Burl m-a salvat. În momentul în care Ochi Întunecaţi îl trânti pe jos, am văzut cum îl izbeşte moartea pe Will. Aproape că închise ochii la impact. Ultimul membru al grupului său murise. Se făcu mic dintr-odată, nu numai pentru că nu-l mai susţinea Meşteşugul lui Burl, ci pentru că se scălda în suferinţă. Am găsit în mintea mea imaginea hoitului împuţit al lui Carrod şi i-am trimis-o, un val de durere în plus, din partea mea. Se clătină şi se dădu înapoi.

— Ai dat greş, Will! i-am strigat, ca scuipându-l în obraz. Dragonul lui Verity s-a ridicat deja. Chiar acum zboară spre Buck. Regina lui călăreşte pe el şi-i poartă în pântece moştenitorul. Regele de drept îşi va pretinde tronul şi coroana, va alunga Corăbiile Roşii de pe ţărmurile lui şi-i va goni pe soldaţii lui Regal din Regatul Munţilor. Indiferent ce faci aici, eşti înfrânt. Gura mi se schimonosi într-un zâmbet straniu. Am câştigat.

Mârâind, Ochi Întunecaţi veni lângă mine.

Atunci faţa lui Will se schimbă. Prin ochii lui mă privi Regal. Era la fel de nepăsător la moartea lui Burl cum ar fi

fost şi la a lui Will. N-am simţit nici urmă de durere, numai supărare pentru că-i scăzuseră forţele.

— Atunci, vorbi el cu vocea lui Will, atunci poate că n-ar trebui să mă intereseze decât să te omor, bastardule. Cu orice preţ.

Îmi zâmbi - zâmbetul unui om care ştie ce numere vor arăta zarurile înainte de-a se opri. Am trăit un moment de nesiguranţă şi frică. Mi-am întărit zidurile împotriva tacticilor perfide ale lui Will.

— Chiar crezi că un bărbat cu un singur ochi mă poate înfrunta cu sabia pe mine şi pe lupul meu, Regal? Sau ai de gând să-i risipeşti viaţa cu indiferenţă, aşa cum ai făcut cu ceilalţi iniţiaţi din grup?

Am aruncat întrebarea cu slaba speranţă că voi provoca discordie între ei.

— De ce nu? rosti Regal calm, cu vocea lui Will. Sau ai crezut că sunt chiar atât de prost ca fratele meu, încât să mă mulţumesc cu un singur grup?

Un val de Meşteşug mă lovi cu forţa unui zid de apă. M-am clătinat, am făcut un pas înapoi, apoi mi-am regăsit echilibrul şi l-am atacat pe Will. Trebuia să-l omor repede. Regal îi controla Meşteşugul. Nu-i păsa ce i se întâmplă, cum l-ar arde, dacă m-ar omorî cu el. Simţeam cum îi soarbe puterea. Totuşi, deşi mi-am pus tot sufletul în dorinţa de a-l omorî pe Will, cuvintele lui Regal începură să mă roadă. Alt grup de iniţiaţi?

Un ochi sau nu, Will avea mişcări agile. Sabia lui se mişcă odată cu el când îmi pară prima lovitură şi răspunse atacului. O clipă, mi-am dorit să fi avut sabia mea mai mică. Apoi mi-am alungat asemenea gânduri nefolositoare şi m-am concentrat numai pe a-i zădărnici apărarea. Lupul trecu rapid pe lângă mine târâş, încercând să-l încolţească pe Regal din punctul orb al lui Will.

— Trei grupuri noi! Will gâfâia de efort, parând o nouă lovitură din partea mea.

M-am ferit de atacul lui şi-am vrut să-i învălui sabia. Era prea rapid pentru asta.

— Iniţiaţi tineri şi puternici. Ca să-mi cioplesc propriul dragon. Am simţit curentul de aer stârnit de sabia lui. Dragoni la cheremul meu, devotaţi mie. Dragoni care să-l doboare pe Verity, să-l scalde în sânge şi solzi.

Se răsuci şi-l atacă pe Ochi Întunecaţi. Lupul făcu un salt turbat. Am intervenit, dar el se năpusti deja asupra mea. Lupta cu o viteză incredibilă. Altă cale de-a folosi Meşteşugul? Sau doar o iluzie creată de el, ca să mă amăgească?

— Apoi vor goni Corăbiile Roşii. Pentru mine. Şi vor deschide trecătorile munţilor. Şi munţii vor fi ai mei. Voi fi un erou. Nimeni nu mi se va mai opune atunci. Izbi atât de puternic, încât îmi vibră şi umărul, dar şi sufletul, auzindu-i vorbele. Păreau sincere şi hotărâte. Impregnate de Meşteşug, mă loviră cu forţa disperării. Voi stăpâni drumul Meşteşugului. Oraşul străvechi va fi noua mea capitală. Toţi iniţiaţii mei se vor scălda în magia râului.

Alt asalt la Ochi Întunecaţi. Lama îi tăie un smoc de păr de la umăr. Şi, încă o dată, mâna mea nepricepută rată pătrunderea în apărarea lui, prea repede închisă. Aveam impresia că stau în apă până la umeri şi luptam cu un bărbat care mânuia o sabie uşoară ca un pai.

— Bastard idiot! Chiar ai crezut că-mi pasă de o târfă borţoasă, de un dragon înaripat? Cariera e adevăratul trofeu, cel pe care l-ai lăsat nepăzit, ca să pot pune eu mâna pe el. Locul din care se vor înălţa douăzeci, nu, o sută de dragoni!

Cum am putut fi atât de proşti? Cum de nu ne-am dat seama ce urmăreşte Regal cu adevărat? Ne-am gândit, numai cu inima, la cele Şase Ducate, la fermierii şi pescarii care aveau nevoie de braţul regelui, ca să-i apere. Dar Regal? S-a gândit numai la câştigul pe care i-l poate aduce Meşteşugul. Am ştiut ce va spune înainte de a deschide el gura:

— În Bingtown şi Chalced, lumea va îngenunchea în faţa mea. Iar pe Insulele Străine se vor ghemui de frică la auzul numelui meu.

Mai vin şi alţii. De deasupra noastră!

Avertizarea lui Ochi Întunecaţi era să-mi aducă moartea. Doar o clipă am ridicat ochii, iar Will se şi repezi la mine. Am bătut în retragere, gata să fug ca să mă feresc de tăiş. În spatele lui, departe, la gura carierei, doisprezece oameni alergau spre noi fluturând săbii. Înaintau nu păşind, ci ca o singură fiinţă, mult mai uniţi decât ar fi fost soldaţii de rând. Un grup de iniţiaţi. Le-am simţit Meşteşugul în timp ce se apropiau ca vântul care anunţă furtuna. Will îşi încetă brusc asaltul. Lupul meu sări să-i ameninţe arătându-le colţii.

Ochi Întunecaţi! Termină. Nu poţi lupta cu doisprezece soldaţi conduşi de o singură minte!

Will lăsă jos sabia, apoi o vârî calm în teacă. Strigă iniţiaţilor peste umăr.

— Nu vă bateţi capul cu ei. O să le vină de hac arcaşii.

M-am uitat atunci la zidurile uriaşe ale carierei. Nu glumea. Soldaţi în uniforme aurii cu maro îşi ocupau poziţiile. Am înţeles menirea lor. Nu să-l înfrângă pe Verity, ci să pună mâna pe carieră. Mă năpădi încă un val de umilinţă şi deznădejde. Am ridicat sabia şi m-am năpustit asupra lui Will. Pe el, cel puţin, îl voi ucide.

O săgeată se lovi de piatra pe care stăteam, alta se opri exact între labele lui Ochi Întunecaţi. De pe zidurile din stânga noastră răsună un ţipăt. Fata-de-pe-dragon zbură foarte aproape de mine, cu bufonul călare pe ea şi cu un arcaş în uniformă aurie cu maro în fălcile dragonului. Soldatul dispăru pe dată. În urma lui rămase un norişor de fum sau abur, împrăştiat de vântul stârnit de aripile ei. Îşi înclină aripile, se lăsă mai jos şi înşfăcă încă un arcaş, în vreme ce pe altul îl sili să sară jos, în carieră. Alt norişor de fum.

Dedesubt, cu gurile căscate, îngheţaserăm cu toţii. Will îşi reveni înaintea mea. Scoase un urlet nervos, încărcat de forţa Meşteşugului, către arcaşi:

— Trageţi în ea! Doborâţi-o!

Aproape imediat, un mănunchi de săgeţi se lansară spre dragon. Unele se arcuiră şi căzură fără să ajungă la el. Pe celelalte, fata le devie dintr-o singură bătaie zdravănă din

aripi. Săgeţile se clătinară în aer şi căzură ca paiele pe podea. Fata-de-pe-dragon se înclină brusc şi plonjă direct spre Will.

El o luă la goană. Cred că Regal l-a părăsit măcar atât cât i-a trebuit ca să se hotărască să fugă. Alerga. La prima vedere, ai fi zis că-l urmăreşte pe lupul care micşorase mult distanţa dintre el şi grupul de iniţiaţi. Numai că, în clipa în care iniţiaţii îşi dădură seama că Will fugea spre ei urmărit de un dragon care plutea aproape vertical în spatele lui, se răsuciră pe călcâie şi-şi luară şi ei picioarele la spinare. Am surprins privirea încântată din ochii lui Ochi Întunecaţi, care-şi închipui că la doisprezece soldaţi cu săbii le era frică să-l înfrunte. Pe urmă se trânti cu burta la pământ când fata-de-pe-dragon zbură foarte jos peste capetele noastre.

N-am simţit doar curentul de aer stârnit de trecerea ei, ci şi valul ameţitor de Meşteşug, care-mi smulse orice gând din minte într-o clipă. Ca şi când lumea ar fi rămas în beznă câteva clipe, pentru ca apoi să se lumineze în toată splendoarea ei. Fugeam împleticit şi nu-mi aminteam de ce car o sabie scoasă din teacă sau pe cine urmăresc. În faţa mea, Will ezită când fata-de-pe-dragon trecu pe deasupra lui, iar iniţiaţii se clătinară la rândul lor.

Dragonul vru să-l înhaţe pe Will din zbor. Îl salvară blocurile de piatră risipite, pentru că atât de mare era distanţa dintre vârfurile aripilor, încât reuşi să se ascundă în labirintul îngust al bolovanilor. Fata scoase un ţipăt de frustrare, un ţipăt de şoim care scapă prada. Se ridică şi plonjă, încercând un al doilea atac. Am rămas cu răsuflarea întretăiată, văzând că se îndreaptă exact spre un val de săgeţi. Zdrăngăniră pe lângă dragon fără să-l nimerească, de parcă arcaşii ar fi ţintit bolovanii. Numai bufonul se făcu mic de frica lor. Fata-de-pe-dragon schimbă direcţia brusc, ca să zboare cât mai jos deasupra lor, să-l înhaţe pe unul din ei şi să-l înghită cât ai zice peşte.

Umbra ei alunecă din nou deasupra mea şi smulse alt moment din viaţa mea. Când am deschis ochii, Will

dispăruse. L-am zărit în ultima clipă, cotind printre bolovanii de piatră ca un iepure care aleargă în zigzag ca să scape de şoim. Iniţiaţii nu se mai vedeau, însă Ochi Întunecaţi sări din umbra unui bolovan şi ţâşni pe lângă mine.

O, frate, Cel-fără-Miros vânează nemaipomenit! exclamă el, cuprins de extaz. *Am fost înţelepţi că l-am primit în haita noastră!*

Will e prada mea! i-am spus răspicat.

Prada ta e prada mea, sublinie el, foarte serios. *Asta înseamnă haită. Şi nu va fi prada nimănui dacă nu ne separăm ca să-l găsim.*

Avea dreptate. În faţa noastră se auzeau ţipete. Din când în când, câte-o uniformă auriu cu maro fugea de la un bolovan la altul, dar cei mai mulţi soldaţi înţeleseră iute că singura cale de a rămâne în viaţă era să stea lipiţi de blocurile de piatră imense.

Arcaşii fug la stâlp. Dacă ajungem într-un loc din care să vedem şi noi stâlpul, îl putem aştepta acolo.

Părea logic. Nu aveau alt mijloc de a scăpa de dragon decât să fugă de-acolo cu ajutorul stâlpului. Tot se mai auzeau săgeţi izbind piatra în urma dragonului, însă majoritatea soldaţilor căţăraţi pe zidurile carierei se refugiaseră în pădurea vecină.

Ochi Întunecaţi şi cu mine am renunţat la orice efort de a-l găsi pe Will şi ne-am dus direct la stâlp. Am fost nevoit să admir cât de disciplinaţi erau unii din arcaşii lui Regal. În ciuda haosului, dacă lupul şi cu mine am fi făcut doar câţiva paşi afară din ascunzătoare, am fi auzit strigăte de „uite-i, uite-i!” şi în câteva momente ne-am fi trezit cu o ploaie de săgeţi deasupra capului.

Am ajuns la stâlp exact la timp ca să-i vedem pe noii iniţiaţi ai lui Regal gonind în spaţiu deschis, cu mâinile întinse, pentru a fi transportaţi de stâlp în clipa când îl atingeau. Apăsau simbolul grădinii de piatră, dar poate pentru că el le venea cel mai la îndemână. Noi nu ne-am mişcat de lângă un bolovan uriaş, care ne apăra de săgeţi.

A trecut deja Will?

Poate. Aşteaptă.

Trecu o veşnicie, şi încă una. Eram convins că Will ne scăpase. Deasupra noastră, umbra fetei-de-pe-dragon aluneca peste zidurile carierei. Ţipetele victimelor ei se împuţinaseră. Arcaşii profitau şi se adăposteau pe după copaci. Am văzut dragonul înălţându-se în zbor rotit deasupra carierei. Plutea, verde strălucitoare, pe cerul albastru, clătinându-se pe aripi. M-am întrebat cum se simţea bufonul. Măcar el se putea agăţa de fata care călărea dragonul. Pe neaşteptate, ea se lăsă pe-o parte, zbură pe-o aripă, pe urmă le strânse pe amândouă pe lângă trup şi plonjă spre noi. În momentul acela, Will ieşi din ascunzătoare şi fugi la stâlp.

Ochi Întunecaţi şi cu mine ne-am năpustit asupra lui. Eram la un fir de pai de el. Eu fugeam, lupul fugea mai repede, dar Will fugea mai repede ca amândoi. Când atinse stâlpul cu vârful degetelor, lupul făcu un ultim salt. Îl izbi cu labele în spate şi-l lovi cu capul de stâlp. Văzând că Will începe să dispară prin el, am ţipat la Ochi Întunecaţi şi l-am apucat de blană, trăgându-l înapoi. Când fălcile lupului se încleştară în carnea lui Will, umbra dragonului alunecă peste capetele noastre. Mi-am pierdut cunoştinţa.

E plin de poveşti cu eroi care se luptă cu forţele întunericului de sub pământ. Sunt câteva şi despre cei care au pătruns de bunăvoie în ţinutul beznei, ca să-şi salveze prieteni sau iubite. Într-o clipă ieşită din timp, am fost pus, evident, să aleg. Ori îl înşfăcam pe Will şi-l strângeam de gât, ori îl ţineam pe Ochi Întunecaţi şi-l apăram de forţele care-i torturau mintea şi trupul de animal. Am ales fără să clipesc.

Am ajuns într-un loc cu umbră deasă şi iarbă culcată la pământ. Într-un moment, am alunecat în beznă, în celălalt, am respirat şi ne-au revenit simţurile. Şi teama. M-am ridicat anevoie în picioare, uimit că mai strâng sabia lui Verity în mână. Ochi Întunecaţi se ridică şi el, făcu doi paşi clătinaţi şi căzu. Bolnav. Otrăvit. *Lumea se învârte cu mine.*

Stai calm şi trage-ţi răsuflarea. Stând în faţa lui, am cercetat împrejurimile. M-a privit, la rândul lui, nu doar Will, ci şi majoritatea noilor iniţiaţi ai lui Regal. Cei mai mulţi gâfâiau, unul scoase un strigăt alarmat la vederea noastră. Când ţipă Will, îşi făcu apariţia fugind un pâlc de gărzi din Farrow. Se împrăştiară şi ne înconjurară.

Trebuie să ne întoarcem înapoi prin stâlp. E singura noastră şansă.

Nu pot. Du-te tu. Lui Ochi Întunecaţi îi căzu botul pe labe şi închise ochii.

Nu aşa se face în haită! i-am spus ferm. Am ridicat sabia. Deci aşa-mi era sortit să mor. M-am bucurat că nu ştiam de la bufon. Dacă mi-ar fi spus, probabil că mi-aş fi luat viaţa.

— Omorâţi-l, porunci Will gărzilor. Am pierdut destul timp cu el. Omorâţi-l şi pe el, şi pe lup. Apoi găsiţi-mi un arcaş capabil să doboare un om călare pe un dragon. Regal îl întoarse pe Will cu spatele la mine şi se îndepărtă împărţind porunci. Voi, din Grupul al Treilea. Mi-aţi spus că un dragon terminat nu poate fi trezit şi obligat să slujească. Tocmai am văzut un bufon fără Meşteşug făcând exact acest lucru. Aflaţi cum se face. Începeţi acum. Puneţi-l pe bastard să-şi încerce Meşteşugul pe săbiile voastre.

Am ridicat sabia, iar Ochi Întunecaţi sări în picioare. Greaţa lui se izbi de frica mea când cercul de soldaţi se strânse în jurul nostru. Ei, dacă trebuia să mor acum, nu mai aveam de ce mă teme. Poate chiar îmi voi încerca Meşteşugul pe săbiile lor. Mi-am coborât zidurile, le-am doborât cu dispreţ. Meşteşugul era un râu care curgea năvalnic în jurul meu, un râu care, în locul respectiv, ieşea întotdeauna din matcă. Atât de uşor îl sorbeam, de parcă respiram. Când am inspirat a doua oară, mi-au dispărut oboseala şi durerea. Mi-am întins mintea întărită spre Ochi Întunecaţi. Lângă mine, lupul se scutură. Când i se zbârli părul de pe spate şi-ţi arătă colţii, păru de două ori mai mare. Mi-am plimbat privirea pe săbiile care ne ameninţau. N-am mai aşteptat, ci am trecut la atac. Când

ele se ridicară să mă întâmpine, Ochi Întunecaţi sări în faţă şi pe sub ele, apoi se răsuci să apuce un soldat de picior.

Lupul deveni întruchiparea vitezei, o fiinţă numai colţi şi blană. Nu încercă să muşte fără să dea drumul, ci îşi folosi greutatea pentru a trânti soldaţii la pământ, făcându-i să cadă unul peste celălalt, prinzându-i de tendonul din spatele genunchiului, tăind cu dinţii, nu muşcând. Pentru mine, provocarea era să nu cumva să-l lovesc în timp ce ataca în stânga şi-n dreapta. Nu încercă să le doboare săbiile. În clipa în care un soldat se întorcea spre el, fugea şi-i lovea cu umărul în spatele genunchiului pe cei care mă atacau pe mine.

Eu mânuiam sabia lui Verity cu graţie şi pricepere, cum nu mai mânuisem niciodată o astfel de armă. Cele învăţate de la Hod şi lucrătura săbiei făurite de ea se îmbinară în mine şi, dacă ar fi posibil un asemenea lucru, aş zice că spiritul maestrei săbiilor era în sabia mea şi-mi spunea cum să lovesc cu ea. N-am reuşit să scap din cercul care mă bloca, dar nici ei n-au trecut de apărarea mea, decât ca să-mi provoace griji neînsemnate.

În avântul încăierării, am luptat amândoi vitejeşte şi ne-am descurcat bine, dar nu aveam nicio şansă. Îi ţineam pe potrivnici la distanţă şi înaintam spre ei, dar trebuia să mă întorc imediat, ca să-i înfrunt pe cei care mă încolţeau din spate. Puteam să mişc cercul duşmanilor, dar nu să-l sparg. Totuşi, am binecuvântat sabia lungă a lui Verity, care m-a ţinut în viaţă. Alţi soldaţi veneau în goană atraşi de hărmălaie şi de strigătele de luptă. Nou-veniţii se interpuneau între mine şi Ochi Întunecaţi, îndepărtându-l tot mai mult de mine.

Distanţează-te de ei şi fugi. Fugi, frate, şi trăieşte.

În loc de răspuns, Ochi Întunecaţi fugi de ei, dar numai ca să facă o buclă şi să se întoarcă imediat, atacând exact în mijlocul lor. Oamenii lui Regal se tăiau unii pe alţii în efortul de a-l opri. Nu erau obişnuiţi să lupte cu un adversar cât jumătate din statura lor şi de două ori mai iute de picior ca ei. Cei mai mulţi încercau să-l izbească, dar nu reuşeau decât să despice pământul în spatele lui. În

clipa următoare, Ochi Întunecaţi era deja departe de ei şi se ascundea în pădurea deasă. Soldaţii aruncau căutături fioroase în jur, întrebându-se de unde va sări data viitoare.

Cu toate acestea, în focul bătăliei, ştiam că nu avem nicio speranţă. Regal avea să învingă. Chiar dacă l-aş omorî pe fiecare soldat, inclusiv pe Will, el tot ar învinge. De fapt, învinsese deja. Şi oare nu ştiusem eu lucrul acesta toată vremea? Nu ştiusem eu, de la bun început, că lui Regal îi era hărăzit să conducă?

Am făcut un pas brusc în faţă, am despicat braţul unui soldat de la cot şi-am profitat de avântul loviturii ca să arcuiesc sabia înspre spate şi să lovesc cu vârful ei tocmai faţa unui duşman. Când cei doi căzură şi se prăbuşiră unul peste altul, se făcu o mică breşă în cerc. Am păşit în spaţiul deschis, mi-am concentrat Meşteşugul şi-am încolţit controlul perfid al lui Will asupra minţii mele. O lamă se frecă de umărul meu. M-am răsucit să-i răspund agresorului, apoi mi-am obligat trupul să gândească singur puţin timp şi l-am înghesuit mai mult pe Will. L-am găsit pe Regal încolăcit de conştiinţa lui, ca un vierme care roade inima de căprioară. Will nu s-ar fi putut elibera de el nici dacă ar fi fost în stare să se gândească la asta. Şi mi s-a părut că nu rămăsese prea mult din el ca să fie capabil să-şi contureze un gând. Will era un trup, un vas cu carne şi sânge în care-şi ţinea Regal Meşteşugul. Rămas fără grupul care-l întărise, nu mai era o armă formidabilă. Îşi pierduse valoarea. Putea fi întrebuinţat şi aruncat fără nicio remuşcare.

Nu puteam lupta în două direcţii simultan. Am ţinut bine de mintea lui Will, i-am îndepărtat cu forţa gândurile de ale mele şi m-am silit din răsputeri să-mi controlez şi trupul. În clipa următoare, m-am trezit cu două tăieturi, una în coapsa stângă şi alta în braţul drept. Nu mai rezistam. Ochi Întunecaţi nu se mai vedea. Măcar el avea o şansă. *Scapă de-aici, Ochi Întunecaţi. S-a terminat.*

De-abia acum începe! mă contrazise el. Trecu prin mintea mea ca o rază fierbinte. În altă parte a taberei, Will scoase un urlet. Un lup înzestrat cu Har îi devora trupul. L-

am simţit pe Regal încercând să-şi desfăşoare mintea de-a lui Will. Mi-am înteţit strânsoarea asupra amândurora. *Rămâi şi luptă, Regal!*

Un vârf de sabie mi se înfipse în şold. Am sărit într-o parte şi m-am împiedicat de ceva tare, lăsând amprenta însângerată a palmei mele când m-am proptit de ea ca să mă ridic. Era dragonul lui Realder; până acolo târâsem cercul de soldaţi din jurul meu. Recunoscător, m-am aşezat cu spatele la el şi cu faţa la duşmani. Ochi Întunecaţi încă se lupta cu Will; era clar că Regal învăţase câte ceva din torturarea neoamenilor. Nu mai era atât de vulnerabil în faţa lupului, cum ar fi fost cândva. Nu-l putea răni cu Meşteşugul, dar îl putea învălui în straiele numeroase ale fricii. Inima lui Ochi Întunecaţi îmi bătea sălbatic în urechi. M-am deschis încă o dată Meşteşugului, m-am umplut de el şi-am făcut un lucru pe care nu-l mai făcusem până atunci. Am hrănit Harul lui Ochi Întunecaţi cu forţa Meşteşugului. *Pentru tine, frate.* Lupul îl respinse pe Will şi scăpă de el în aceeaşi clipă. Will profită şi scăpă şi de lup, şi de mine. Aş fi dat orice să-l urmăresc, dar în spatele meu am simţit Harul fremătând în dragonul lui Realder. Amprenta mea însângerată împrăştie scurt o duhoare de piele arsă. Dragonul se foi. Se trezea la viaţă. Şi era flămând.

Crengile trosniră pe neaşteptate şi un vânt turbat stârni o ploaie de frunze în inima pădurii. Fata-de-pe-dragon ateriză în spaţiul liber din jurul stâlpului. Curăţă locul de oameni biciuind o dată cu coada.

— Acolo! îi strigă bufonul, iar capul dragonului şerpui şi-l înşfacă pe unul din agresorii mei cu fălcile lui înspăimântătoare.

Soldatul dispăru într-un nor de fum, iar Meşteşugul animalului spori datorită vieţii pe care o mistuise.

În spatele meu, un cap reptilian în formă de ic se ridică dintr-odată. Când umbra lui trecu pe deasupra mea, n-am mai văzut nimic. Capul ţâşni mai iute ca un şarpe la atac, ca să-l înşface pe soldatul cel mai apropiat de noi. Acesta

dispăru, lăsând în urmă aburi şi putoare. Răcnetul dragonului mă asurzi.

Frate?

Trăiesc, Ochi Întunecaţi.

Şi eu, frate.

ŞI EU, FRATE. ŞI MI-E FOAME!

Glasul Harului unui carnivor gigantic. Sânge Străvechi, într-adevăr. Forţa lui mă înfioră până în măduva oaselor. Ochi Întunecaţi avu inspiraţia să-i răspundă.

Atunci, hrăneşte-te, fratele meu mai mare. Prada noastră e a ta, fii bine-venit. Aceasta e haita.

Dragonul lui Realder nu aşteptă să fie invitat de două ori. Nu ştiu cine-o fi fost Realder, dar pusese în el o poftă de mâncare nestăvilită. Labele cu gheare uriaşe sfâşiară muşchiul şi stratul de iarbă. Coada biciuia liber în stânga şi în dreapta, doborând un copăcel în trecere. De-abia am avut timp să mă retrag din calea ei când se năpusti să înghită un alt soldat din Farrow.

Sânge şi Har! De asta e nevoie. Sânge şi Har. Putem trezi dragonii.

Sânge şi Har? În clipa asta, ne înecăm în amândouă. Ochi Întunecaţi mă înţelese imediat.

În toiul măcelului, am jucat amândoi un joc de copii nebunesc. Ne-am întrecut ca să vedem cine trezeşte mai mulţi dragoni. Ochi Întunecaţi a câştigat de departe. Se năpustea la un dragon, îşi scutura blana de sânge, apoi îl îndemna: *Trezeşte-te, frate, şi mănâncă. Ţi-am adus carne.* Iar când creatura greoaie, scoţând fum mânjită cu sânge de lup, se trezea, îi amintea: *Suntem haită!*

L-am găsit pe regele Wisdom. Al lui era dragonul cu coarne de cerb, iar el se trezi din somn strigând: *Buck! Pentru Buckkeep! Pe Eda şi El, mi-e foame!*

Sunt o mulţime de Corăbii Roşii pe coasta din Buck, regele meu. Aşteaptă doar să le prinzi în fălcile tale, i-am spus. În ciuda cuvintelor rostite prin Har, nu mai avea trăsături omeneşti. Piatra se contopise cu sufletele, pentru a deveni un dragon adevărat. Mai vânaseră ca haită mai demult, îşi aminteau asta foarte bine. Majoritatea celorlalţi

dragoni nu păstraseră nimic omenesc în ei. Fuseseră făuriţi de Străbuni, nu de oameni, şi nu înţelegeam unii de la alţii decât că eram fraţi şi că le adusesem carne. Cei formaţi de grupuri de iniţiaţi îşi aminteau vag de Buck şi de regii Farseer. Nu acele amintiri îi legau de mine, ci promisiunea că se vor hrăni. Mi-am zis că e cea mai mare binecuvântare faptul că le-am putut întipări ideea aceea în minte.

A venit o vreme când n-am mai găsit ascunşi dragoni în vegetaţia crescută pe sub copaci. În spatele meu, acolo unde-şi aşezaseră tabăra soldaţii lui Regal, am auzit ţipetele oamenilor vânaţi şi răcnetele dragonilor întrecându-se nu pentru carne, ci pentru viaţă. Arborii cedau în faţa năvalei lor, iar cozile lor tăiau tufele ca secera paiele de grâu. Mă oprisem să-mi trag sufletul, cu o mână pe genunchi, cu cealaltă încă strângând sabia lui Verity. Mă ardea aerul pe gâtul uscat. Durerea începea să-mi străpungă Meşteşugul cu care-mi învăluisem trupul. Îmi curgea sânge printre degete. Cum nu aveam un dragon căruia să i-l dau, m-am şters de tunică.

— Fitz?

M-am întors. Bufonul fugea spre mine. Mă prinse în braţe şi mă strânse tare.

— Trăieşti! Mulţumesc zeilor de pretutindeni! Zboară iute ca vântul şi a ştiut unde să te găsească. A simţit, nu ştiu cum, bătălia aceasta, de la distanţa aceea mare. Îşi trase sufletul şi adăugă: Nu se mai satură. Fitz, trebuie să vii cu mine, acum. Mai e puţin şi rămân fără victime. Trebuie să te urci pe dragon în spatele meu şi să-i conduci acolo unde se pot hrăni, altfel nu ştiu ce vor face.

Ni se alătură Ochi Întunecaţi. *Aceasta e o haită mare şi flămândă. Va fi nevoie de mult vânat s-o hrănim.*

Mergem şi noi cu ei la vânătoare?

Ochi Întunecaţi ezită. *Călare pe unul din ei. Prin aer?*

Aşa vânează ei.

Dar nu şi lupii. Totuşi, dacă trebuie să mă părăseşti, te voi înţelege.

Nu te părăsesc, frate. Nu te părăsesc.

Cred că bufonul a ghicit ce vorbim, pentru că începu să clatine din cap înainte de a deschide eu gura:

— Tu trebuie să-i conduci. Călare pe fata-de-pe-dragon. Du-i la Buck şi la Verity. Te vor asculta, pentru că eşti din haita noastră. Ei înţeleg lucrul acesta.

— Fitz, nu pot. Nu sunt făcut pentru... pentru un măcel! Nu pentru asta am venit, ca să luăm vieţile altora. N-am mai auzit de aşa ceva, nici în vis, nici în manuscrise. Mă tem că am îndrumat timpul pe calea greşită.

— Nu. Aşa trebuie să se întâmple. O simt. Eu sunt Catalizatorul şi am venit să schimb lucrurile. Profeţii devin războinici, dragonii vânează ca lupii. Nu-mi recunoşteam propria voce. Habar n-aveam de unde îmi veneau în cap asemenea cuvinte. M-am uitat în ochii neîncrezători ai bufonului. Aşa trebuie să se întâmple. Du-te.

— Fitz, eu...

Fata-de-pe-dragon se îndreptă anevoie spre noi. Pe pământ, nu mai era atât de impresionantă, însă păşea maiestuos, ca un urs sau un taur cu coarne mari. Solzii verzi străluceau ca smaraldele în lumina soarelui. Fata care călărea animalul era de o frumuseţe răpitoare, în ciuda chipului lipsit de expresie. Capul dragonului se ridică şi ea deschise gura, testând aerul cu limba. *Mai este?*

— Grăbeşte-te, l-am îmboldit pe bufon.

El mă îmbrăţişă brutal şi mă lăsă mut de uimire când mă sărută pe gură. Se răsuci şi fugi spre fata-de-pe-dragon. Fata se aplecă în jos şi-i întinse mâna, ajutându-l să se urce în spatele ei. Nicio clipă nu-şi schimbă expresia. Era doar o parte din dragon.

— La mine! ţipă bufonul către dragonii care se adunau deja în jurul nostru.

Când se uită la mine ultima oară, îmi trimise un zâmbet zeflemitor.

Urmaţi-l pe Cel-fără-Miros! le porunci Ochi Întunecaţi, până să mă dezmeticesc eu. *E un vânător dibaci şi vă va duce într-un loc cu multă carne. Daţi-i ascultare, căci e din haita voastră.*

Fata-de-pe-dragon îşi luă avânt, îşi desfăcu aripile şi, din câteva bătăi puternice, se ridică în ritm statornic. Bufonul se ţinea zdravăn în spatele ei. Înălţă scurt braţul în semn de rămas-bun, pe urmă îl coborî imediat, prinzând-o de talie. Atunci l-am văzut ultima oară. Dragonii ceilalţi îi urmară, scoţând ţipete care-mi aminteau de ogari la vânătoare, numai că ale lor semănau mai mult cu ale păsărilor de pradă. Se înălţă până şi mistreţul înaripat, stângaci ca saltul lui în aer. Atât de tare vuiau aripile, încât am fost nevoit să-mi acopăr urechile, iar Ochi Întunecaţi se trânti cu burta la pământ lângă mine. Copacii se clătinară odată cu trecerea dragonilor şi-şi pierdură şi crengi moarte, şi proaspete. O vreme, cerul se împânzi de fiinţe sclipind ca giuvaierele, verzi, roşii, albastre şi galbene. Ori de câte ori mă acoperea umbra uneia din ele, se făcea întuneric, dar am rămas cu ochii deschişi când dragonul lui Realder se înălţă, ultimul, să urmeze stolul gigantic de pe cer.

În scurt timp, nu i-am mai văzut din cauza coroanelor copacilor, iar ţipetele lor se stinseră treptat.

— Vin dragonii tăi, Verity, i-am spus bărbatului pe care l-am cunoscut odată. Străbunii s-au ridicat în apărarea ducatului Buck. Aşa cum ai spus tu că se va întâmpla.

40. REGAL

Catalizatorul vine pentru a schimba toate lucrurile.

După plecarea dragonilor s-a lăsat o linişte profundă, întreruptă numai de şoaptele frunzelor care alunecau pe solul pădurii. Nu orăcăiau broaştele, nu ciripeau păsările. Înălţându-se în zbor, dragonii spărseseră acoperişul copacilor. Mănunchiuri groase de raze străluceau pe solul care fusese împărăţia umbrei dinainte de-a veni eu pe lume. Traversând pădurea, trupurile imense ale dragonilor smulseseră copaci din rădăcini, îi rupseseră în două sau târâseră după ele crengi groase, brăzdând pământul. Umerii solzoşi râcâiseră scoarţa arborilor bătrâni, dezgolindu-le miezul alb. Pământul şi arborii crestaţi, iarba călcată îşi împrumutau mirosul după-amiezii calde. Am stat în mijlocul dezastrului vegetal, cu Ochi Întunecaţi alături, şi l-am cercetat din priviri. Pe urmă, am plecat să căutăm apă.

În drum, am trecut prin tabără. Era o scenă de bătălie bizară: arme împrăştiate, coifuri pe ici, pe colo, corturi călcate în picioare şi unelte rătăcite, altfel, nimic deosebit. Singurele cadavre erau cele ale soldaţilor ucişi de Ochi Întunecaţi şi de mine. Pe dragoni nu-i interesa carnea moartă; se hrăneau cu viaţa care fugea din leşurile ofilite.

Am găsit pârâul de care mi-am adus aminte şi m-am trântit pe burtă pe malul lui, ca să beau şi să-mi astâmpăr setea intensă. Ochi Întunecaţi mi se trânti în poală, apoi se aruncă în iarba răcoroasă de lângă apă. Începu să-şi lingă cu răbdare o tăietură în laba din faţă. Sabia îi spintecase pielea, iar el îşi vârî adânc limba în despicătură, curăţând-o cu grijă. Se va vindeca precum pielea închisă la culoare, fără păr. *E doar o cicatrice,* ca atâtea altele, se arătă el indiferent faţă de grija mea. *Acum ce facem?*

Eu îmi scoteam încet cămaşa. Sângele uscat mi-o lipise de răni. Am strâns din dinţi şi-am smuls-o. M-am aplecat deasupra apei ca să-mi stropesc cu apă tăieturile de sabie. Sunt doar nişte cicatrice, mi-am zis în glumă. Acum ce facem? Dormim.

Singurul lucru care m-ar bucura mai mult ar fi să mâncăm.

— N-am chef să omor nimic în clipa asta, i-am spus.

Ăsta-i necazul când omori oameni. Atâta strădanie, şi la sfârşit n-ai ce mânca de pe urma ei.

M-am sculat anevoie în picioare.

— Hai să căutăm prin corturile lor. Am nevoie de nişte bandaje. Precis au şi de-ale gurii.

Mi-am lăsat cămaşa acolo unde căzuse. O să găsesc eu alta. În momentul acela, şi ea mi se părea prea greu de purtat. Probabil că aş fi lăsat şi sabia lui Verity, numai că o vârâsem deja în teacă. Mi-ar fi fost prea greu s-o scot. Atât de obosit mă simţeam dintr-odată.

Corturile fuseseră strivite de dragonii vânători. Unul se prăbuşise într-un foc pentru gătit şi ardea mocnit. L-am tras la o parte şi l-am călcat. Apoi lupul şi cu mine am început să punem deoparte lucruri trebuincioase. Cu nasul lui, găsi imediat proviziile de mâncare: carne slabă, dar mai mult pâine uscată. Ne era prea foame ca să facem mofturi. Nu mai pusesem în gură pâine de atâta amar de vreme, încât şi cea uscată mi se părea delicioasă. Am găsit şi un burduf cu vin, dar după prima înghiţitură mi-am zis că e mai bine să-mi curăţ rănile cu el. Mi le-am bandajat cu fâşii din cămaşa de chembrică maro a unui soldat din Farrow. Tot îmi mai rămăsese vin. L-am mai gustat o dată, pe urmă am încercat să-l conving pe Ochi Întunecaţi să mă lase să-i spăl rănile, dar m-a refuzat, zicând că şi aşa îl dureau destul.

Eram pe cale să înţepenesc, dar m-am silit să mă ridic în picioare. Am găsit o raniţă de soldat şi-am golit din ea ce nu-mi trebuia. Am făcut sul două pături şi le-am legat zdravăn, apoi am găsit o tunică auriu cu maro, pe care s-o

îmbrac în serile răcoroase. Am mai găsit nişte resturi de pâine şi le-am pus-o în raniţă.

Ce faci? Ochi Întunecaţi picotea.

Nu vreau să dorm aici la noapte. Aşa că strâng lucrurile necesare pentru călătoria noastră.

Călătorie? Unde mergem?

Am rămas nemişcat. Înapoi la Molly şi la Burrich? Nu. Niciodată. La Jhaampe? De ce? De ce să mai bat o dată drumul acela lung şi obositor. Nu aveam niciun motiv serios. *Păi, tot nu vreau să dorm aici la noapte. Aş vrea să mă îndepărtez cât mai mult de stâlp înainte de a mă odihni.*

Prea bine. Ce-a fost asta?

Am înlemnit cu toate simţurile în alertă.

— Hai să vedem, am propus în şoaptă.

După-amiaza se făcea seară, iar umbrele de sub copaci se adânceau. Auzisem un zgomot care nu semăna nici cu orăcăitul broaştelor, bâzâitul gâzelor ori ciripitul firav al păsărilor de zi. Venise de pe câmpul de luptă.

L-am găsit pe Will culcat pe burtă, târându-se spre stâlp. Mai bine zis, se târâse până atunci. Când am ajuns noi la el, stătea nemişcat. Îşi pierduse un picior. Îi fusese smuls. Oasele ieşeau din carnea sfâşiată. Îşi legase o mânecă în jurul ciotului, dar nu destul de strâns. Încă mai sângera. Ochi Întunecaţi îşi arătă colţii când m-am aplecat să-l ating. Trăia, dar de-abia mai sufla. Fără îndoială, sperase să ajungă la stâlp şi, cu ajutorul lui, la oamenii lui Regal, care să-l ajute. Regal probabil ştia că mai trăieşte, dar nu trimisese pe nimeni după el. Nu avea nici măcar bun-simţ să fie cinstit faţă de un om care îl slujise atât timp.

Am desfăcut mâneca şi-am strâns-o mai tare. Apoi i-am ridicat capul şi i-am scurs câţiva stropi de apă în gură.

De ce te mai deranjezi? mă întrebă Ochi Întunecaţi. *Îl urâm şi e aproape mort. Lasă-l să moară.*

Încă nu. Încă puţin.

— Will? Mă auzi, Will?

Singurul semn de viaţă pe care mi-l dădu fu răsuflarea mai rapidă. I-am mai dat puţină apă. O înghiţi, se înecă,

apoi mai bău puţină. Inspiră prelung şi dădu aerul afară din plămâni.

Mi-am deschis mintea şi-am început să-mi sporesc Meşteşugul.

Frate, lasă asta. Lasă-l să moară. E treaba păsărilor să ciugulească trupuri muribunde.

— Nu pe Will îl vreau, Ochi Întunecaţi. Poate că asta e ultima mea şansă să ajung la Regal. Vreau să profit de ea.

Lupul nu-mi răspunse, dar se culcă pe pământ lângă mine. Mă privi înteţindu-mi Meşteşugul. Oare de cât e nevoie ca să ucizi? Puteam să adun destul?

Will era atât de slăbit, încât îmi era ruşine. Am trecut de apărarea lui la fel de uşor cum ai împinge mâinile unui copil bolnav. Nu doar lipsa de sânge şi durerea îl vlăguiau, ci moartea lui Burl, atât de repede după a lui Carrod. Şi şocul că fusese părăsit de Regal. Propriul lui devotament faţă de cel din urmă îi fusese stigmatizat în minte cu Meşteşugul. Nu putea înţelege că Regal nu se simţea legat de el. Îi era ruşine că vedeam astfel de sentimente în el. *Omoară-mă acum, bastardule. Dă-i drumul. Oricum sunt pe moarte.*

Nu de tine e vorba, Will. Niciodată n-a fost, mi-am dat eu seama atunci. Am scormonit în mintea lui ca într-o rană după un cap de săgeată. Se împotrivi slab invaziei mele, dar l-am ignorat. I-am răscolit amintirile, dar n-am găsit niciuna folositoare. Da, Regal avea mai multe grupuri de iniţiaţi, dar erau tineri şi nepricepuţi, doar nişte pâlcuri de oameni cu înclinaţie spre Meşteşug. Chiar şi cei pe care-i văzusem în carieră erau nesiguri. Regal voia ca Will să formeze grupuri mari, ca să adune mai multă putere. El nu înţelegea că apropierea dintre membri nu se face cu sila şi nu toţi o acceptă. Pierduse patru iniţiaţi tineri pe drumul Meşteşugului. Nu muriseră, dar aveau o privire goală şi erau confuzi. Alţii doi fuseseră transportaţi cu Will, cu ajutorul stâlpilor, dar pierduseră abilitatea de a-şi întrebuinţa Meşteşugul după aceea. Grupurile de iniţiaţi nu se formau atât de uşor.

Am pătruns mai adânc în mintea lui Will şi el fu gata să moară, dar mi-am format o legătură cu el şi i-am dat putere cu sila. *Nu vei muri. Nu încă,* l-am ameninţat. Şi acolo, în străfundurile minţii lui, am găsit ce căutam. Legătura dintre Meşteşugul lui cu al lui Regal. Era subţire şi nesigură; Regal îl abandonase, făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să-l lase în urmă. Dar era aşa cum bănuisem. Fuseseră legaţi prea puternic şi prea multă vreme pentru ca legătura lor să se rupă imediat.

Mi-am întărit Meşteşugul, m-am concentrat şi mi-am ridicat zidurile minţii. Mi-am găsit echilibrul, apoi am făcut un salt. Aşa cum o răpăială de vară umple matca unui râu secat o vară întreagă, tot aş m-am scurs şi eu prin legătura dintre Will şi Regal. În ultima clipă, m-am oprit. M-am strecurat în mintea celui din urmă ca otrava lentă, ascultând cu urechile lui, văzând cu ochii lui. Îl cunoşteam.

Dormea. Nu. Aproape că adormise, cu plămânii invadaţi de fumariţă, cu gura amorţită de rachiu. Am plutit în visele lui. Dormea pe un pat moale, sub pleduri calde. Ultima criză fusese foarte gravă, cumplită. Era dezgustător să cazi şi să te cuprindă spasmele ca pe bastardul Fitz. Un rege nu se cuvine să păţească aşa ceva. Vraci idioţi. Nici măcar nu ştia de la ce i se trăgeau crizele astea. Ce va crede lumea despre el? Îl văzuseră croitorul şi ucenicul lui; acum va trebui să-i omoare. Nimeni nu trebuie să ştie. Ar râde lumea de el. Cu o săptămână înainte, vraciul îi zisese că era mai bine. O să-şi caute alt vraci, iar pe cel de-acum o să-l spânzure mâine. Nu. O să-l dea neoamenilor în Arena Regelui, sunt foarte flămânzi. Şi pe urmă o să elibereze şi felinele sălbatice cu neoamenii. Şi taurul, acela mare şi alb, cu coarne curbate şi cocoaşă.

Încercă să zâmbească şi-şi zise că va fi distractiv, că mâine îi va face plăcere lucrul ăsta. În cameră era un fum scârbos şi gros de să-l tai cu cuţitul, dar nici acela nu-l mai alina. Toate merseseră atât de bine, ca pe roate. Până când bastardul le dăduse peste cap. Îl omorâse pe Burl, trezise dragonii şi-i trimise lui Verity.

Verity, Verity, întotdeauna Verity. De când se născuse. Verity şi Chivalry primeau cai mari, el, doar un ponei. Verity şi Chivalry primiseră săbii adevărate, el trebuia să exerseze cu una de lemn. Verity şi Chivalry, întotdeauna împreună, întotdeauna mai în vârstă, întotdeauna mai mari. Întotdeauna crezându-se mai buni, deşi în venele lui curgea sânge mai nobil decât al lor şi, de drept, el ar fi trebuit să moştenească tronul. Mama lui îl prevenise că cei doi îl vor invidia. Mama lui îi silise întotdeauna să fie prudent, mai mult decât prudent. L-ar omorî dacă ar putea, l-ar omorî, l-ar omorî. Mama se străduise din toate puterile pentru el, îi ţinuse la distanţă cât de mult posibil. Dar, deşi plecaţi, s-ar putea întoarce. Nu. Nu exista decât o singură cale pentru a fi în siguranţă, numai una.

Ei bine, mâine va câştiga. Doar avea grupuri de iniţiaţi, nu? Grupuri de tineri destoinici, grupuri care îi vor făuri dragoni lui şi numai lui. Iniţiaţii erau supuşii lui, iar dragonii tot lui aveau să i se supună. Şi va forma şi mai multe grupuri, şi mai mulţi dragoni, până îl va depăşi pe Verity. Numai că pe iniţiaţi îi instruise Will, iar acum Will nu mai făcea două parale. Stricat ca o jucărie, îi muşcase dragonul piciorul când îl azvârlise în aer, iar Will aterizase într-un copac, ca un zmeu pe o zi fără vânt. Era dezgustător. Un om cu un singur picior. Nu suporta lucrurile stricate. Fusese destul de rău că nu vedea cu un ochi, dar să-şi mai piardă şi un picior? Ce-ar zice lumea despre un rege care ţinea un servitor schilod? Mama lui nu avusese niciodată încredere în infirmi. Sunt invidioşi, îl avertizase ea, întotdeauna invidioşi şi se vor întoarce împotriva ta. Dar de Will avusese nevoie pentru grupurile de iniţiaţi. Tâmpitul de Will. Era vina lui. Totuşi, el era cel care ştia cum să trezească Meşteşugul în oameni şi să formeze grupuri. Aşa că poate-ar fi mai bine să trimită pe cineva după el. Dacă mai trăia.

Will? Regal ne atinse precaut cu Meşteşugul.

Nu tocmai. L-am învăluit cu Meşteşugul meu. Era ridicol de uşor, ca şi cum ai lua o găină adormită de pe stinghie.

Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Începu să caute ajutorul celorlalţi iniţiaţi. I-am azvârlit cât colo, l-am izolat pe Regal, ca să nu-l poată ajuta. Nu avea putere. În realitate, Meşteşugul lui nu avusese putere niciodată. Întotdeauna o sorbise pe-a iniţiaţilor. Teama pe care o purtam în mine de un an încoace... Teama de ce? De un ţânc smiorcăit şi răsfăţat, care complota să fure jucăriile fraţilor săi. Coroana şi tronul nu însemnau pentru el mai mult decât caii şi armele lor. Habar n-avea să conducă un regat; ştia doar să poarte o coroană şi să facă ce pofteşte. Mai întâi mama sa, apoi Galen îi ţesuseră intrigile. Învăţase de la el numai cum să fie viclean de inteligent ca să obţină ce vrea. Dacă Galen nu ar fi legat grupul de iniţiaţi de el, n-ar fi avut niciodată putere. Fără grupul său, l-am văzut aşa cum era: un copil răzgâiat, cu înclinaţie pentru cruzime, pe care nu o tăgăduise niciodată.

De asta ne-am temut şi-am fugit? De asta?

Ochi Întunecaţi, ce cauţi aici?

Prada ta e prada mea, frate. Am vrut să văd pentru ce soi de carne am bătut atâta drum.

Regal se foi şi se zvârcoli, scârbit fizic când lupul îi atinse mintea cu Harul său. Era murdar şi dezgustător, un căţel jegos, obraznic şi împuţit, la fel de respingător ca şobolanul care se furişa cu paşi mărunţi şi iuţi noaptea în camera lui şi nu putea fi prins... Ochi Întunecaţi veni mai aproape, se lipi cu Harul de el, de parcă aşa l-ar fi putut mirosi. Lui Regal i se făcu greaţă şi se înfioră.

Destul, i-am spus lupului, iar el se retrase.

Dacă ai de gând să-l omori, fă-o mai repede, mă sfătui. *Celălalt e tot mai slăbit şi va muri dacă nu te grăbeşti.*

Avea dreptate. Will respira superficial şi repede. L-am prins bine pe Regal, să nu-mi scape, şi i-am mai dat puţină forţă celui dintâi. Vru s-o respingă, dar nu se ştia stăpâni chiar atât de bine. Când i se oferă ocazia, trupul va alege întotdeauna să trăiască. Aşa că plămânii lui începură să respire normal, iar inima să-i bată mai tare. Încă o dată am sorbit Meşteşug. Am pătruns în esenţa lui şi m-am

concentrat mai intens pe scopul lui. Mi-am îndreptat atenţia spre Regal.

Dacă mă omori, îţi vei arde Meşteşugul. Îl vei pierde, dacă mă omori cu el.

Mă gândisem la asta. N-am fost niciodată foarte încântat că sunt înzestrat cu Meşteşug. Preferam de-o mie de ori să am Har. Nu aveam să sufăr nicio pierdere.

M-am silit să mi-l amintesc pe Galen. Mi-am evocat grupul de iniţiaţi fanatici pe care-l crease pentru Regal. M-a ajutat să-mi întăresc scopul.

Aşa cum visasem de atâta amar de vreme, am dat frâu liber Meşteşugului să-l învăluie pe Regal.

După aceea, lui Will nu i-a mai rămas prea mult de trăit. Dar am rămas lângă el şi i-am dat apă când mi-a cerut. Chiar l-am acoperit când s-a plâns de frig. Lupul se miră că păzeam un muribund. Ar fi mers mult mai repede dacă i-aş fi tăiat gâtul. Şi-ar fi fost un gest milos, poate. Dar eu hotărâsem că nu mai vreau să fiu asasin. Aşa că am aşteptat ca Will să-şi dea ultima suflare, iar când oftă pentru cea din urmă oară, m-am ridicat şi-am plecat.

E lung drumul din Regatul Munţilor până la Buck. Chiar şi pentru un dragon care zboară iute şi neobosit, tot e mult de străbătut. Vreme de câteva zile, Ochi Întunecaţi şi cu mine am cunoscut liniştea. Am trecut de Grădina de Piatră, pustie acum, şi de drumul negru al Meşteşugului. Eram amândoi prea înţepeniţi ca să vânăm cum se cuvine, dar am găsit un pârâu plin de păstrăvi şi-am mers de-a lungul lui. Zilele erau prea calde, nopţile senine şi blânde. Pescuiam, mâncam şi dormeam. Mă gândeam numai la lucruri care nu-mi provocau suferinţă. Nu la Molly în braţele lui Burrich, ci la Nettle, apărată de braţul lui zdravăn. Avea să-i fie un tată bun. Învăţase crescându-mă pe mine. Am găsit în mine până şi speranţa că Nettle ar putea să aibă fraţi şi surori mai mici cândva. M-am gândit la pacea care se va lăsa din nou în Regatul Munţilor, la Corăbiile Roşii alungate de pe coasta celor Şase Ducate.

M-am vindecat. Nu în întregime. Cicatricea nu e niciodată ca pielea sănătoasă, dar nu mai sângerează.

Am fost acolo în după-amiaza aceea de vară, când Verity-Dragonul s-a ivit pe cer deasupra Buckkeepului. Odată cu el, am văzut turnurile şi foişoarele negre şi lucioase din castelul Buckkeep, jos de tot, dedesubtul nostru. Dincolo de castel, unde fusese cândva oraşul Buckkeep, zăceau ruinele înnegrite ale clădirilor şi magaziilor. Neoamenii rătăceau pe străzi, împinşi la o parte de piraţii dispreţuitori. Catarge cu zdrenţe în loc de pânze ieşeau din apele liniştite. Douăsprezece Corăbii Roşii se legănau calme în port. Am simţit cum inima lui Verity-Dragonul se umple de mânie. Jur că am auzit şi strigătul îndurerat al lui Kettricken în faţa peisajului.

Pe urmă, uriaşul dragon turcoaz cu argintiu coborî în mijlocul castelului Buckkeep. Nu luă în seamă ploaia de săgeţi trimise în întâmpinarea lui, nici ţipetele soldaţilor ghemuiţi de frică, leşinaţi când îi acoperi umbra lui, iar aripile sale bătură ca să aducă trupul mătăhălos pe pământ. A fost o minune că nu i-a zdrobit. Chiar în timp ce ateriza, Kettricken încerca să se ridice pe umerii lui, strigând gărzii să lase jos lancea şi să se dea la o parte.

Odată ajuns pe pământ, Verity-Dragonul îşi coborî umărul şi-o lăsă pe regina Kettricken, cu părul şi hainele răvăşite, să coboare. StarlingBirdsong alunecă după ea şi ieşi în evidenţă făcând o plecăciune şirului de lănci îndreptate spre ei. Am recunoscut multe chipuri şi-am împărtăşit durerea lui Verity când a văzut cât se schimbaseră din cauza lipsurilor. Atunci veni Patience să-i întâmpine, strângând ferm lancea, cu coiful strâmb pe părul strâns în coc. Îşi făcu loc printre gărzile înmărmurite. Ochii ei căprui sclipiră pe faţa încordată. La vederea dragonului, se opri. Îşi plimbă privirea de la regină la ochii lui negri. Inspiră prelung, îţi ţinu răsuflarea, apoi rosti: „Străbunul.” Aruncă şi coiful şi suliţa în sus cu un strigăt de bucurie şi se repezi s-o îmbrăţişeze pe Kettricken, strigând: „Un Străbun! Ştiam eu, ştiam eu,

ştiam eu că se vor întoarce!” Se răsuci pe călcâie, împărţi o sumedenie de porunci, de la o baie fierbinte pentru regină, la pregătirea unei şarje la porţile castelului Buckkeep. Dar ceea ce nu voi uita niciodată e momentul în care s-a întors şi-a bătut din picior în faţa lui Verity-Dragonul, poruncindu-i să se grăbească şi să alunge afurisitele alea de corăbii din portul ei.

Lady Patience din Buckkeep se obişnuise să i se facă repede pe plac.

Verity îşi luă zborul şi plecă la luptă, ca întotdeauna. Singur. În sfârşit i se împlinise dorinţa, să-şi înfrunte duşmanii, nu cu Meşteşugul, ci în carne şi oase. La primul său atac, dintr-o lovitură cu coada făcu zob două corăbii. Avea de gând să nu-i scape nici-una. De-abia peste câteva ore i se alăturară bufonul, fata-de-pe-dragon şi ceilalţi dragoni, dar până atunci dispăruse orice urmă de corabie din portul Buck. Îi vânară împreună pe piraţi pe străzile abrupte ale oraşului. Încă nu se lăsase amurgul când nu mai rămăsese nici picior de pirat. Cei care se pitiseră în castel veniră în număr mare în oraş, să plângă pagubele făcute de piraţi, e-adevărat, dar şi să se apropie şi să admire Străbunii întorşi ca să-i salveze. Veniseră numeroşi dragoni, însă pe Verity avea să şi-l amintească lumea cel mai bine. Nu că oamenii îşi amintesc ceva prea limpede când le zboară dragoni deasupra capetelor, acoperindu-i cu umbra lor. Totuşi, el e dragonul întâlnit în toate tapiseriile care descriu eliberarea ducatului Buck.

A fost vara dragonilor pentru ducatele de coastă. Am văzut totul, adică atât cât am reuşit să văd în orele de somn. Eram conştient de evenimente chiar şi treaz, ca de tunetul pe care mai degrabă îl simţi decât îl auzi de la distanţă. Am ştiut când Verity i-a condus pe dragoni spre nord, ca să cureţe ducatele Buck şi Bearns, până şi Insulele Apropiate, de Corăbiile Roşii şi de piraţii lor. Am văzut cum s-a purificat Turnul Ripple şi cum s-a întors Faith, ducesa de Bearns, la proprietatea ei. Fata-de-pe-dragon şi bufonul au zburat spre sud, de-a lungul coastei din Rippon şi Shoaks, gonindu-i pe piraţi din fortăreţele lor

şi de pe insule. Cum le-a transmis Verity dragonilor că trebuie să se hrănească numai cu piraţi n-aş putea să spun, dar niciunul n-a greşit. Poporul din cele Şase Ducate nu se temea de ei. Copiii fugeau din colibe şi căsuţe ca să arate cu degetul zborul creaturilor împodobite cu giuvaiere de culori. Când dragonii dormeau, temporar sătui, pe plaje şi pe pajişti, oamenii se plimbau printre ei fără teamă şi atingeau fiinţele acelea sclipitoare ca pietrele preţioase. Şi oriunde îşi stabiliseră piraţii fortăreţe, dragonii se hrăneau după pofta inimii.

Vara a trecut încet şi-a venit toamna, să scurteze zilele şi să promită furtuni. Când lupul şi cu mine ne-am gândit la un adăpost pentru iarnă, am visat dragoni zburând peste ţărmuri pe care nu le mai văzusem. Apa rece bătea malurile neprimitoare şi gheaţa invada marginea golfurilor înguste. Insulele Străine, am presupus eu. Verityvrusese dintotdeauna să le aducă războiul pe ţărmuri, şi o făcu acum din răzbunare. Şi întâmplarea aceea s-a petrecut întocmai ca pe vremea regelui Wisdom.

Pe urmă a venit iarna şi zăpada a albit crestele înalte din Regatul Munţilor, dar nu şi valea în care abureau izvoare fierbinţi în aerul rece, atunci când dragonii au trecut pentru ultima oară pe deasupra capului meu. Am venit la uşa colibei mele să-i văd zburând în stoluri uriaşe, ca gâştele migratoare. Ochi Întunecaţi a întors capul după ţipetele lor ciudate şi-a scos şi el un urlet, drept răspuns. Când dragonii au alunecat pe cer deasupra mea, lumea s-a închis în jurul meu şi-am rămas doar cu amintirea ei vagă. N-aş putea să vă spun dacă Verity conducea zborul, nici dacă fata-de-pe-dragon era printre ei. Am ştiut doar că era din nou pace în cele Şase Ducate şi că nicio Corabie Roşie nu se va mai aventura pe ţărmurile noastre. Am sperat că dragonii vor dormi bine în Grădina de Piatră, la fel ca înainte. M-am întors în colibă să întorc iepurele pus la frigare. Aşteptam cu nerăbdare iarna lungă şi liniştită.

Aşadar, Străbunii au dat ajutorul promis celor Şase Ducate. Au venit, întocmai ca pe vremea regelui Wisdom, şi au gonit Corăbiile Roşii de pe coasta regatului. În bătălia

aceea au fost scufundate şi două Corăbii Albe mari. Şi, tot ca pe vremea regelui Wisdom, umbrele întinse ale Străbunilor deasupra oamenilor de pe pământ le-au furat clipe de viaţă şi amintiri în zborul lor. Miriadele de forme şi culori ale dragonilor s-au regăsit în manuscrisele şi tapiseriile vremii, ca altădată.

Iar ceea ce oamenii nu şi-au putut aminti din bătălia dragonilor care-au împânzit cerul au înlocuit cu presupuneri şi închipuiri. Menestrelii au compus cântece despre ei. Toate spun că Verity a venit acasă călare el însuşi pe un dragon turcoaz şi a mânat animalul în lupta cu Corăbiile Roşii. Iar cele mai frumoase cântece spun că, la sfârşitul bătăliei, a fost luat de Străbuni ca să petreacă alături de ei la mare cinste şi să doarmă alături de ei în castelul lor magic până când ducatul Buck va avea iarăşi nevoie de el şi-l va chema. Aşadar, după cum mi-a spus Starling odată, adevărul a devenit mai important decât faptele. A fost, la urma urmelor, o vreme a eroilor şi-a multor întâmplări de necrezut.

Aşa a fost şi aceea când Regal însuşi a venit călare în faţa unei coloane din şase mii de soldaţi din Farrow, ca să aducă ajutoare şi provizii nu doar pentru Buck, ci şi pentru toate ducatele de coastă. Vestea întoarcerii sale a ajuns înaintea lui, odată cu barjele încărcate cu vite, grâne şi comori din Tradeford, care nu mai conteneau să curgă pe râul Buck. Toţi povestesc uimiţi că prinţul s-a trezit odată dintr-un vis şi-a fugit numai pe jumătate îmbrăcat pe coridoarele castelului Tradeford, prevestind miraculos întoarcerea regelui Verity la Buckkeep şi chemarea Străbunilor pentru a salva cele Şase Ducate. Au fost trimise păsări cu mesaje pentru retragerea soldaţilor din Regatul Munţilor, iar regele Eyod a primit cele mai umile scuze şi recompense băneşti generoase. Regal i-a chemat în faţa lui pe toţi nobilii, prevestindu-le că regina Kettricken va naşte copilul lui Verity şi că el, Regal, voia să fie primul care să jure credinţă următorului rege Farseer. În cinstea acelei zile, a cerut să fie dărâmate şi arse toate spânzurătorile, toţi prizonierii graţiaţi şi eliberaţi, iar

Arena Regelui avea să se numească de atunci încolo Grădina Reginei. În ea urma să se planteze flori şi arbori din toate cele Şase Ducate, ca simbol al noii unităţi a regatului. Când, mai târziu în aceeaşi zi, Corăbiile Roşii au atacat periferia oraşului Tradeford, Regal însuşi a poruncit să i se aducă pe dată calul şi armura şi a condus apărarea oraşului său. A luptat cot la cot cu negustori şi hamali, nobili şi cerşetori. A câştigat, în bătălia aceea, dragostea oamenilor de rând din Tradeford. Când a anunţat că va fi întotdeauna fidel copilului pe care-l purta în pântece regina Kettricken, toţi i-au urmat exemplul şi-au depus acelaşi jurământ.

Când Regal a ajuns la Buckkeep, se spune că a rămas în genunchi la porţile castelului Buckkeep, îmbrăcat numai într-o pânză de sac, zile întregi, până când regina a catadicsit să coboare şi să-i primească scuzele cele mai umile pentru că s-a îndoit de onoarea ei. În mâinile ei a pus coroana celor Şase Ducate şi banderola simplă, de viitor-rege. El nu mai voia să poarte alt titlu decât cel de unchi al viitorului rege. Paloarea şi tăcerea reginei au fost puse pe seama stomacului ei sensibil din cauza sarcinii. Lordului Chade, sfătuitorului reginei, Regal i-a înapoiat toate manuscrisele şi cărţile lui Solicity, Maestra Meşteşugului, cu rugămintea să le păzească bine, pentru că multe lucruri scria în ele care puteau fi primejdioase dacă încăpeau pe mâini răuvoitoare. Regal avea titluri şi moşii pe care voia să i le ofere bufonului, imediat ce se întorcea la Buckkeep din expediţiile lui de mare războinic. Iar lui Lady Patience, draga şi preţioasa lui cumnată, îi dădu înapoi rubinele pe care i le oferise Chivalry, pentru că pe niciun alt gât nu străluceau mai graţios ca pe al ei.

Mă gândisem să-l pun să ridice o statuie în amintirea mea, dar mă răzgândisem. Nu se cuvenea să exagerez. Devotamentul fanatic pe care i-l înrădăcinasem în minte era cel mai frumos monument comemorativ al meu. Câtă vreme trăia Regal, regina Kettricken şi copilul ei nu aveau să aibă supus mai credincios decât el.

Până la urmă, desigur, vremea aceea nu s-a dovedit prea lungă. Toţi au auzit de moartea tragică şi stranie a prinţului Regal. Creatura turbată care l-a devorat în patul lui într-o noapte a lăsat urme însângerate, nu doar pe aşternut, ci în toată odaia, ca şi când ar fi fost extaziată de fapta ei. Bârfele spun că a fost un şobolan de râu extrem de mare, care, nu se ştie cum, călătorise cu el de la Tradeford. Toată lumea din turn a fost foarte tulburată. Regina a poruncit să fie căutat şobolanul cu câini care să scotocească în fiecare odaie, însă zadarnic. Animalul n-a fost prins şi omorât niciodată, deşi zvonurile că ar fi fost zărit un şobolan imens nu mai conteneau printre slujitorii din turn. Unii zic că din acest motiv, multe luni la rând după aceea, Lordul Chade rareori era văzut fără dihor, animalul său de companie.

41. SCRIBUL

Dacă e să se spună adevărul, transformarea oamenilor în neoameni nu a fost invenţia piraţilor de pe Corăbiile Roşii. Noi am fost aceia care i-am învăţat acest lucru, pe vremea regelui Wisdom. Străbunii care ne-au răzbunat pe Străini au plutit de multe ori deasupra ţării aceleia formate din insule. Mulţi Străini au fost devoraţi pe loc, dar peste mulţi alţii de atâtea ori au zburat dragonii, încât şi-au pierdut amintirile şi sentimentele. Au devenit nişte necunoscuţi indiferenţi faţă de propriile rude. Aceasta era suferinţa care îi rodea pe cei cu amintiri vechi. Când au venit piraţii Corăbiilor Roşii, nu ne-au atacat pentru că voiau teritoriul celor Şase Ducate sau bogăţiile lui. Căutau să se răzbune. Să ne facă şi ei nouă ceea ce le făcusem noi lor cu atâta vreme în urmă, în zilele stră-străbunicilor lor.

Ceea ce ştie un popor altul poate descoperi mai târziu. Piraţii aveau savanţii şi înţelepţii lor, deşi cele Şase Ducate îi priveau ca pe nişte barbari. Aşa că au căutat să afle ce se spune despre dragoni în fiecare manuscris străvechi pe care l-au găsit. Deşi ar fi greu să găseşti dovezi clare, după părerea mea, unele exemplare ale pergamentelor adunate de Maeştrii Meşteşugului din Buck au fost, de fapt, vândute înaintea ameninţării Corăbiilor Roşii, neguţătorilor Străini care plăteau bani buni pentru ele. Iar când mişcarea lentă a gheţarilor a dezvelit, chiar pe ţărmurile Străinilor, un dragon cioplit în piatră neagră şi alte locuri în care piatra aceea apărea la suprafaţa pământului, înţelepţii lor şi-au îmbinat cunoştinţele cu pofta nestăvilită de răzbunare a unuia pe nume KebalRawbread. S-au hotărât să-şi creeze propriii dragoni şi să arunce asupra celor Şase Ducate aceeaşi năpastă cu care îi nenorocisem noi pe ei mai demult.

Numai o Corabie Albă a fost adusă la ţărm de Străbuni când au eliberat ducatul Buck. Dragonii i-au mâncat

echipajul până la ultimul om. În cala ei au fost găsite blocuri mari de piatră lucioasă. Închise în ele, cred, stăteau vieţile şi sentimentele furate de la locuitorii celor Şase Ducate care fuseseră transformaţi în neoameni. Cercetările întreprinse de savanţii Străini i-au determinat că creadă că piatra impregnată suficient cu forţa vieţii poate fi transformată în dragoni care să-i slujească. Te înspăimânţi când te gândeşti cât de aproape au fost de-a descoperi adevărul întreg despre cum se naşte un dragon.

Cercuri şi cercuri, cum mi-a spus bufonul odată. Străinii ne-au hărţuit coasta, aşa că regele Wisdom i-a adus pe Străbuni ca să-i gonească. Iar Străbunii i-au transformat pe Străini în neoameni cu ajutorul Meşteşugului, zburând atât de des peste colibele lor. După câteva generaţii, Străinii au venit să ne atace ţărmul şi să ne transforme locuitorii în neoameni. Aşa că regele Verity s-a dus după ajutor la Străbuni, iar Străbunii i-au gonit din nou. Şi, între timp, au făcut din ei neoameni. Mă întreb dacă ura va începe să roadă din nou, până când...

Oftez şi las pana deoparte. Am scris prea mult. Nu e nevoie să dezvălui toate lucrurile. N-ar trebui să le dezvălui pe toate. Iau hârtia şi mă îndrept agale spre cămin. Mă dor picioarele de-atâta şezut. E o zi rece şi umedă, iar ceaţa care vine dinspre ocean mi-a găsit şi mi-a trezit la viaţă fiecare rană veche din corp. Rana de săgeată e încă cea mai dureroasă. Când cicatricea se strânge la frig, parcă îmi suge tot corpul prin ea. Arunc hârtia pe cărbuni. Trebuie să păşesc peste Ochi Întunecaţi ca să ajung la ei. A încărunţit pe la bot şi nici oaselor lui nu le mai place vremea umedă.

Te-ai îngrăşat. Nu mai faci nimic decât să zaci lângă foc şi să-ţi coci creierii. De ce nu te duci să vânezi?

Se întinde şi oftează. *Du-te şi bate-l la cap pe băiat, pe mine lasă-mă în pace. Mai trebuie lemne pe foc.*

Dar, înainte de a-l striga, băiatul meu intră pe uşă. Strâmbă din nas la mirosul de hârtie arsă şi-mi aruncă o privire mustrătoare.

— Ar fi trebuit să mă chemi ca să-ţi mai aduc lemne. Ştii ce scumpă-i hârtia?

Nu răspund. El oftează şi scutură din cap. Pleacă după lemne.

Mi l-a adus în dar Starling. Îl am lângă mine de doi ani, şi încă nu m-am obişnuit cu el. Nu cred că am fost şi eu ca el cândva. Îmi amintesc de ziua în care mi l-a adus şi nu-mi pot reţine zâmbetul. Starling a venit, cum vine şi acum, de două-trei ori pe an, să mă viziteze şi să mă certe pentru obiceiurile mele de pustnic. Dar de data aceea mi-a adus un băiat. Îl lăsase afară, călare pe un ponei sfrijit, iar ea îmi bătuse la uşă. Când i-am deschis, s-a întors imediat şi l-a strigat:

— Descalecă şi intră. E cald aici.

Băiatul coborî de pe spinarea poneiului neînşeuat şi rămase lângă el dârdâind, cu ochii holbaţi la mine. Vântul îi bătea părul negru peste faţă. Strângea o manta veche de-a lui Starling peste umerii lui mici.

— Ţi-am adus un băiat, mă anunţă Starling şi-mi zâmbi larg.

Am privit-o cu neîncredere.

— Vrei să zici că... e-al meu?

Ea ridică din umeri.

— Dacă-l vrei. Mi-am zis că-ţi fac un bine. Făcu o mică pauză. De fapt, mi-am zis că tu i-ai putea face lui un bine. Dacă-i dai haine, mese regulate, lucruri de-astea. Eu l-am îngrijit cât am putut, dar viaţa de menestrel...

Lăsă propoziţia neterminată.

— Atunci e... L-ai... Noi doi ne-am...

Nu-mi găseam cuvintele, nu-mi îngăduiam să sper.

— E fiul nostru? Al meu?

Zâmbetul se lăţi mai mult pe buzele ei, iar privirea i se înmuie a compătimire. Scutură din cap.

— Al meu? Nu. Al tău? Se prea poate. Ai trecut prin Flounder Cove[23] acum opt ani? Acolo l-am găsit cu şase luni în urmă. Mânca legume stricate dintr-o groapă de gunoi. E orfan de mamă, are un ochi de-o culoare şi unul de alta, aşa că sora lui nu-l vrea. Zice că-i un bastard posedat de demoni.

Starling lăsă capul pe-o parte şi zâmbi, apoi adăugă:

— Deci cred că ar putea fi al tău.

Se întoarse către băiat şi strigă:

— Intră când îţi zic. E cald. Şi locuieşte cu un lup adevărat. Îţi va plăcea de Ochi Întunecaţi.

Hap e un băiat straniu, cu un ochi căprui şi unul albastru. Mama sa nu s-a purtat blând cu el, iar primele lui amintiri sunt triste. L-a botezat Mishap[24]. Pentru ea, pesemne aşa a fost. Eu îl strig mai mult „băiete”. Nu pare să-l deranjeze. L-am învăţat să socotească şi să scrie, să cultive şi să culeagă ierburi. Avea şapte ani când mi l-a adus Starling. Acum are aproape zece. Ochi Întunecaţi îl îngăduie. Vânează bine, zice bătrânul meu lup.

Când vine Starling, îmi aduce veşti. Nu ştiu dacă să mă bucur de ele întotdeauna. Prea multe s-au schimbat, prea multe sunt altfel. Lady Patience domneşte la Tradeford. Lanurile ei de cânepă dau şi hârtie, şi funie din belşug. Grădinile sunt de două ori mai întinse. Clădirea care ar fi trebuit să fie Arena Regelui e acum grădină botanică, cu plante aduse din toate colţurile celor Şase Ducate şi de mai departe.

Burrich, Molly şi copiii lor sunt bine. Îi au pe Nettle şi pe micul Chivalry şi altul e pe drum. Molly se îngrijeşte de stupi şi de prăvălia de lumânări, iar Burrich s-a folosit de banii primiţi pe treaba de armăsar făcută de Roşcovan şi mânzul lui şi-a început să crească din nou cai. Starling ştie toate acestea despre ei, pentru că ea a descoperit unde se află şi s-a îngrijit ca mânzul Roşcovanului şi-al Cenuşiei să ajungă la Burrich. Biata Cenuşia a fost prea bătrână ca să

23 „Golful Calcanilor” (n. tr.).

24 „Ghinion”, „nenorocire” (n. tr.).

supravieţuiască drumului spre casă de la munte. Molly şi Burrich cred că sunt mort de ani buni. Uneori cred şi eu. N-am întrebat-o niciodată pe Starling unde locuiesc. Nu i-am văzut pe niciunul din copii. Sunt, prin aceasta, adevăratul fiu al tatălui meu.

Kettricken a născut un băiat, prinţul Dutiful[25]. Starling mi-a spus că are părul, ochii şi tenul mamei, dar se pare că va fi un bărbat înalt şi zvelt, ca fratele ei, Rurisk. Ea crede că e prea serios pentru un băiat, dar toţi dascălii sunt încântaţi de el. Bunicul său a străbătut tot drumul de la munte ca să-l vadă pe băiatul care va conduce cândva ambele regate. A fost foarte impresionat de el. M-am întrebat ce-ar fi zis celălalt bunic al copilului despre toate câte se întâmplaseră de pe vremea când negocia tratate.

Chade nu mai trăieşte ascuns printre umbre, ci e sfătuitorul de onoare al reginei. După spusele lui Starling, e un bătrân dichisit, mult prea îndrăgostit de tovărăşia femeilor tinere. Dar ea râde când îmi povesteşte acestea, iar „Preţuirea lui ChadeFallstar” va fi cântecul prin care lumea îşi va aminti de ea după moartea ei. Sunt convins că Chade ştie unde îmi duc zilele, dar n-a venit niciodată să mă caute. Nu-i nimic. Uneori, când vine Starling, îmi aduce vechi pergamente stranii, seminţe şi rădăcini de ierburi nemaiîntâlnite. Alteori, îmi aduce hârtie fină şi pergament curat. Nu trebuie s-o întreb de unde le are. Câteodată, îi dau în schimb pergamente lucrate de mine: desene cu plante, cu virtuţile şi pericolele lor; povestirea mea despre timpul petrecut de mine în oraşul acela străvechi; relatări despre călătoriile mele prin Statele Chalced şi tărâmurile întinse dincolo de ele. Îndatoritoare, Starling le ia şi le duce unde trebuie.

Odată mi-a adus de la Chade o hartă a celor Şase Ducate. Era începută de mâna lui Verity, cu cernelurile lui, dar neterminată. Uneori mă uit la ea şi mă gândesc la locurile cu care aş putea s-o completez. Dar am atârnat-o de perete aşa cum e. Nu cred că o voi schimba vreodată.

---

25 „Respectuos”, „îndatoritor” (n. tr.).

Bufonul s-a reîntors la castelul Buckkeep. Pentru scurtă vreme. Fata-de-pe-dragon l-a dus acolo, iar el a plâns când a plecat şi l-a lăsat în urmă. A fost imediat aclamat ca erou şi mare războinic. Sunt convins că de-asta a fugit. N-a acceptat nici ranguri, nici moşii de la Regal. Nimeni nu ştie unde s-a dus sau ce s-a ales de el după aceea. Starling crede că s-a întors pe tărâmul lui natal. Poate. Poate că există undeva un meşter care face o minune de marionete. Sper că poartă un cercel albastru cu argintiu. Amprentele pe care mi le-a lăsat pe încheietură au căpătat o nuanţă cenuşie ştearsă.

Cred că îi voi simţi lipsa toată viaţa.

Şase ani mi-au trebuit să găsesc drumul înapoi la Buckkeep. Unul l-am petrecut în Regatul Munţilor. Altul, cu Rolf cel Negru. Ochi Întunecaţi şi cu mine am învăţat multe despre semenii noştri cu Har, dar şi că cel mai mult ne place tovărăşia noastră. În ciuda strădaniilor lui Holly, fata lui Ollie m-a privit şi, fără să clipească, a hotărât că n-are ce găsi la mine. Nu m-am simţit jignit şi mi-a dat un motiv să plec mai departe.

Am fost la nord de Insulele Apropiate, unde lupii sunt la fel de albi ca urşii. Am fost la sud de Statele Chalced, am trecut şi de Bingtown. Am aflat că lui Ochi Întunecaţi nu-i place să călătorească pe mare, iar mie nu-mi plac ţinuturile fără iarnă. Am trecut dincolo de marginile hărţilor lui Verity.

Crezusem că n-aveam să ne mai întoarcem niciodată la Buckkeep. Dar ne-am întors. Vântul toamnei ne-a adus aici pentru un an şi de-atunci n-am mai plecat. Coliba căreia îi spunem a noastră a aparţinut unui cărbunar. Nu e departe de Forge, adică de locul unde a existat oraşul acela cândva. Marea şi iernile l-au înghiţit şi i-au înecat amintirea urâtă. Într-o zi, poate că va veni cineva să caute bogatul minereu de fier. Dar nu prea curând.

Când vine Starling, mă mustră şi-mi zice că sunt încă bărbat tânăr. Ce s-a întâmplat, vrea ea să ştie, cu dorinţa mea intensă de-a avea propria mea viaţă într-o zi? Îi răspund că deja o am. Aici, în cocioaba mea, cu scrisul

meu, cu lupul şi cu băiatul meu. Câteodată, când se culcă în patul meu şi eu rămân treaz după aceea ca să-i ascult respiraţia uşoară, cred că a doua zi mă voi scula şi voi da un sens nou vieţii mele. Dar în cele mai multe dimineţi, când mă trezesc chinuit de dureri şi înţepenit, îmi zic că nu mai sunt tânăr deloc. Sunt un bătrân prins în capcana unui trup tânăr.

Meşteşugul nu adoarme uşor în mine. Mai ales vara, când mă plimb de-a lungul stâncilor şi privesc apa, mă ispiteşte să-l trimit în explorare, cum făcea Verity odată. Şi câteodată îl trimit, iar o vreme aflu câţi peşti a prins un pescar şi ce griji îl frământă pe marinarul de pe nava care trece încărcată cu marfă. Chinul cel mai mare, aşa cum mi-a spus Verity mai demult, e că nimeni nu-mi răspunde. Odată, când foamea de Meşteşug mă adusese în pragul nebuniei, l-am căutat pe Verity-Dragonul, implorându-l să mă asculte şi să-mi răspundă.

Nu mi-a răspuns.

Grupurile de iniţiaţi ale lui Regal s-a destrămat pentru că n-au mai avut maeştri care să le instruiască. Nici măcar în nopţile în care îmi întind Meşteşugul cu disperare, ca un urlet de lup, implorând să-mi răspundă cineva, nu aud nimic. Nici măcar un ecou. Atunci stau lângă fereastră şi scrutez negurile de deasupra vârfului Insulei Cornului. Mă prind de mâini ca să nu tremure şi refuz să mă arunc în râul Meşteşugului care aşteaptă, aşteaptă întotdeauna să mă scufund în vâltoarea lui. Ar fi atât de simplu! Uneori, singurul lucru care mă reţine e mintea unui lup care o mângâie pe a mea.

Băiatul a învăţat ce înseamnă privirea mea din clipele acelea şi măsoară scoarţa de spiriduş, ca să mă amorţească. Pune în ea şi carryme, şi ghimbir, ca să-i mai îndulcească amăreala. Apoi îmi aduce hârtia, pana şi cerneala şi mă lasă cu scrisul meu. Ştie că, atunci când vine dimineaţa, mă va găsi cu capul pe masă, adormit pe hârtiile împrăştiate, cu Ochi Întunecaţi tolănit la picioarele mele.

Visăm că ne cioplim propriul dragon.